

Hoà Thiên Cốt

TẬP II

FRESH
CỦA
CỦA

daotieuwu.blogspot.com

vh

Dịch giả: Hoàng Phương Anh
Làm ebook: Dâu Lê

Hoa thiên cốt

Tập 2

Hoa thiên cốt (Tập 2)
Tác giả: Fresh Quả Quả
Dịch giả: Hoàng Phương Anh
Kích thước: 16 x 24 cm
Số trang: 648
Ngày xuất bản: 01/1/2013
Công ty phát hành: Cẩm Phong Books
Nhà xuất bản: NXB Văn Học
Chụp pic: b.alias39
Type

chubbycheeks: 1-3
saikun: 4-6
silversnow: 7-9
bobo_chacha: 10-hết

Beta: Jaejoong
Làm ebook: Dâu Lê
Nguồn: luv-ebook.com

Ebook: daotieuvu.blogspot.com

EBOOK

Free Downloads

<http://daotieuvu.blogspot.com>

Giới thiệu

“Tình yêu cao thượng? Đó đơn giản chỉ là lời đầu môi chót lưỡi? Hay là một thứ phải hiến dâng hạnh phúc của đời mình, hy sinh tất cả mọi thứ mới có được? Đời này ta sống vì Trường Lưu, sống vì tiên giới, sống vì chúng sinh, nhưng chưa từng làm gì được cho nàng ấy. Ta không phụ Trường Lưu, không phụ Lục giới, không phụ trời đất, nhưng cuối cùng lại phụ nàng ấy, phụ cả bản thân ta.”

“Chàng là người dịu dàng nhất thế gian, cũng là kẻ vô tình nhất thiên địa. Ta cố gắng suốt bao năm cũng không thể hiểu được chàng, nhưng giờ thì đã không cần và cũng không muốn hiểu nữa rồi, chết hay sống, chàng đang nằm trong tay ta, ta muốn thế nào cũng được.”

“Ta không có sư phụ, không có bạn bè, không có người yêu, không có con cái, trước kia ta tưởng rằng ta có cả thiên hạ, nhưng hóa ra tất cả đều là giả. Người yêu ta, vì ta mà chết, người ta yêu, một mực muốn ta chết. Người ta tin, phản bội ta, người ta nương tựa, ruồng bỏ ta. Ta không cần gì, cũng chẳng cầu chi, chỉ muốn sống thật đơn giản, nhưng ông trời bức ta, chàng cũng bức ta! Chàng tưởng rằng đến bây giờ ta còn có thể quay đầu lại sao?”

Mục lục

Chương 1: Chú niệm trong nư hôn thứ hai

Chương 2: Trúc Lâm Tận Nhiệm

Chương 3: Bảo hổ lột da

Chương 4: Tình là gì?

Chương 5: Thân phận bại lộ

Chương 6: Chuyện cũ lặp lại

Chương 7: Trấn hồn huyết thạch

Chương 8: Mang ngọc mắc tội

Chương 9: Vân đỉnh thiên cung

Chương 10: Mưa gió nổi lên

Chương 11: Túy sinh mộng tử

Chương 12: Đâu phụ của hòa thượng

Ngoại truyện: Đánh cược

1. Đời như mộng ảo

2. Liêu

3. Học viện Trường Lưu

4. Quân tử hảo cầu

5. Tiên hạ thủ vi cường

6. Kiêm Diệp tình thâm

Chương 1: Chú niệm trong nụ hôn thứ hai

“Tiểu Nguyệt, tỉnh lại, Tiểu Nguyệt!” Hoa Thiên Cốt ngạc nhiên nhận ra chân khí và nội lực của nàng không thể sử dụng được, trong bụng như có gì đó đang đè nặng lên, muốn dùng sức lại bị bắn ngược trở về. Nàng không kịp nghĩ cẩn thận, nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má của Nam Vô Nguyệt muốn lay nó tỉnh dậy, nhưng thẳng bẻ vắn ngủ say như trước.

Hoa Thiên Cốt ấn huyết trên trán xuống theo đường kinh mạch, cuối cùng Nam Vô Nguyệt đã có dấu hiệu tỉnh lại. Nó mơ màng mở mắt ra, dụi dụi hai tay rồi chui vào lòng Hoa Thiên Cốt theo thói quen.

“Tiểu Nguyệt, đệ không sao chứ? Có đau chỗ nào không?” Hoa Thiên Cốt nâng khuôn mặt mẫm mĩm của nó cẩn thận quan sát.

“Hoa Hoa...” Nam Vô Nguyệt thì thào, nhìn xung quanh, lúc này mới nhận ra hai người không còn ở trong lỗ đen nữa, mà đang bị nhốt trong một cái lồng sắt lớn.

“Đây là đâu?”

Hoa Thiên Cốt ôm chặt nó vào lòng: “Tiểu Nguyệt đừng sợ, chúng ta bị lôi ra khỏi lỗ đen, đây là tiên lao ở Trường Lưu Sơn.”

Nam Vô Nguyệt cái hiểu cái không nhìn nàng: “Chúng ta sẽ chết sao?”

“Không biết, có lẽ thế, Tiểu Nguyệt sợ à?”

“Không sợ.” Nam Vô Nguyệt dũng cảm lắc đầu.

Hoa Thiên Cốt nhìn gương mặt ngây thơ, vươn tay vỗ đầu thẳng bẻ, Tiểu Nguyệt còn nhỏ, chưa biết chuyện gì, sao có thể chết vô ích như thế?

Nàng đã có quyết định cuối cùng, chết cũng không sao, coi như xong hết mọi chuyện. Món nợ nàng nợ Ôn Phong Dư, Lục Sao và Sóc Phong mãi mãi không trả được, nhưng Tiểu Nguyệt phải làm sao đây, cả Đường Bảo nữa...

“Tiểu Nguyệt hãy nhớ, lát nữa thẩm vấn, đệ đừng nói gì cả, bất kể bề trên muốn trừng phạt tỷ hay xử lí đệ thế nào, đệ cũng không được chống đối hay tức giận. Sức mạnh của Yêu Thần quá khủng khiếp, bọn họ chắc chắn muốn giết đệ. Tỷ tỷ khó bảo toàn, không chăm sóc chu đáo được cho đệ, nhưng tỷ tin tưởng với năng lực của mình, đệ sẽ không dễ bị thương. Có cơ hội đệ hãy chạy ngay, dù là Yêu giới, Ma giới hay là Nhân giới đều được, nhưng phải tránh không làm người khác bị thương. Yêu lực của đệ mới chỉ khôi phục được một phần nhỏ, không thể đánh lại sư phụ tỷ, không chừng bọn họ sẽ lấy cớ đó giết đệ.”

“Thế còn Hoa Hoa thì sao? Chúng ta cùng trốn đi, không phải tỷ đã nói có cơ hội sẽ đưa đệ đi chơi khắp nơi sao? Đệ muốn tới những nơi tỷ từng kể, ăn thật nhiều món ngon.”

“Tiểu Nguyệt có nhớ chúng ta đã giao ước gì trong lỗ đen không?”

“Nhớ, ở trong lỗ đen tỷ ở bên đệ, ra ngoài đệ phải nghe lời tỷ.”

“Ừ, tỷ tỷ đã làm sai, tỷ định sẽ trốn tránh trong lỗ đen đó cả đời, coi như bản thân đã chết ở thế giới này, mãi

mãi bên đệ. Còn nếu đã đi ra thì phải lấy hết dũng khí chịu trách nhiệm lỗi lầm mình đã phạm. Tiểu Nguyệt từ khi sinh ra đến nay chưa từng làm hại ai, không cần vì sức mạnh của bản thân hay sự uy hiếp tiềm ẩn mà trả giá, cho nên đệ phải cố mà chạy. Nhưng nếu tở trốn, lại là sai càng thêm sai. Vậy nên Tiểu Nguyệt đừng lo cho tở, cũng tuyệt đối đừng nghĩ cách cứu. Đệ phải biết chỉ khi nhận sự trừng phạt của sư phụ, tở tở mới có thể vững dạ và yên tâm. Nếu không dù có trốn thoát cũng mãi mãi không vui vẻ.”

“Sư phụ của Hoa Hoa thực sự quan trọng tới vậy sao? Tở tở không cần Tiểu Nguyệt nữa?” Nam Vô Nguyệt nghen ngào, miệng méo xệch, nước mắt đảo quanh hốc mắt. Nó vẫn không hiểu gì, nhưng thoáng có dự cảm không lành sau khi Hoa Thiên Cốt dặn dò. Nó cũng không biết chết có cảm giác ra sao, đáng sợ thế nào, nó chỉ không muốn chạy trốn và không bao giờ được gặp lại nàng nữa.

Hoa Thiên Cốt mỉm cười, khẽ hôn lên những giọt nước mắt của nó.

“Không phải không cần đệ, dù đệ không được thấy tở, thì chẳng phải tở vẫn luôn ở trong lòng đệ sao?” Hoa Thiên Cốt vỗ cái bụng nhỏ của nó, giúp nó sửa sang lại quần áo. “Đệ chỉ cần nhớ kĩ những điều tở nói với mình từ

trước tới nay, sau đó trở thành một đứa bé mạnh mẽ và dũng cảm, tuyệt đối không được làm những việc có hại cho bá tánh Lục giới, thì tỷ không còn bận lòng gì nữa.”

Tiểu Nguyệt cái hiểu cái không gật đầu, Hoa Hoa nói thế nào, nó sẽ cố gắng làm y như thế.

Nhưng mà...

“Hoa Hoa, hình như đệ không sử dụng được pháp thuật...” Nam Vô Nguyệt cảm thấy người mình trống rỗng, không có chút sức mạnh nào.

“Đây là tiên lao, có thể pháp lực đều bị chặn hết rồi.” Hoa Thiên Cốt cũng không nhận ra được điều gì bất thường.

Khắp nơi âm u ảm mốc, yên tĩnh như đã chết, không nhìn thấy ai khác bị nhốt. Giới Luật các hành luật nhanh mà nghiêm khắc, rất ít khi dùng đến biện pháp giam cầm, cho nên tiên lao chính là nơi giam giữ phạm nhân trước khi bị xử lý.

Không biết qua bao lâu bỗng có tiếng người, Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên, quả nhiên là Đông Phương Úc Khanh. Nàng biết hẳn nhất định sẽ có cách vào.

“Cốt Đầu...” Đông Phương Úc Khanh cầm chặt tay nàng qua song sắt, “Nàng phải khổ rồi...”

“Mẹ Cốt Đầu!” Đường Bảo từ vai huynh ấy nhảy phốc lên mặt nàng, nước mắt rơi lã chã. Sao nàng lại không mang nó theo, tự mình mạo hiểm như thế? Nó sẽ không bao giờ để ý tới nàng nữa! Cốt Đầu đáng ghét! Hu hu hu...

Hoa Thiên Cốt ôm chặt lấy Đông Phương Úc Khanh, Đường Bảo cọ đi cọ lại lên mặt nàng, nàng không nhận được cũng hơi ghen ngào.

“Đây là Nam Vô Nguyệt, huynh vừa gặp rồi.” Hoa Thiên Cốt hấp háy mũi, đưa Nam Vô Nguyệt đến trước mặt Đông Phương Úc Khanh.

“Tiểu Nguyệt, đây chính là Đông Phương Úc Khanh và Đường Bảo tỷ từng nói với em.”

Đây là lần đầu tiên Nam Vô Nguyệt tiếp xúc với người khác mà không phải là Hoa Hoa, cho nên khá ngượng ngùng. Nhưng nhìn thấy đôi mắt cong cong, nụ cười ấm áp như ánh mặt trời của Đông Phương Úc Khanh, sự ngỡ ngỡ và nhút nhát ấy nháy mắt tan biến.

Đường Bảo nhảy lên vai nó, Tiểu Nguyệt cẩn thận vươn tay ra chọc chọc, mềm thật, nó vui vẻ nhìn Hoa Thiên Cốt nở nụ cười: "Hoa Hoa, sâu Đường Bảo thật đáng yêu!"

Đường Bảo ôm lấy ngón tay nó cọ cọ vô cùng thân thiết, cực kì thích hương vị sạch sẽ lại tinh khiết trên người Tiểu Nguyệt, chẳng giống Yêu Thần tí nào cả.

Đông Phương Úc Khanh cười: "Thế là chúng ta đã có hai thằng con rồi đấy!"

Hoa Thiên Cốt khẽ dùng trán gõ hấn một cái: "Đã có kết quả bàn bạc của chúng tiên chưa?"

Mặt Đông Phương Úc Khanh thoáng cứng lại: "Yêu Thần phải xử tử, bọn họ bàn tới bàn lui cũng chỉ xem xem xử tử khi nào và xử thế nào. Sức mạnh của Yêu Thần quá lớn, chỉ có những đêm trăng tròn mới suy yếu nhất, nhưng bọn họ lại không đợi được năm âm tháng âm, sợ càng kéo

dài càng xảy ra lắm chuyện. Cho nên đã quyết định Mười
lăm tháng Bảy năm sau chúng tiên sẽ tề tụ ở Côn Luân,
làm thiên trận Vạn Quỷ Hồn, mời đủ một trăm tám mươi
hai vị thần phật tới diệt chân thân của Yêu Thần. Sau đó
lại phong ấn sức mạnh của nó vào mười sáu món thần
khí...”

Hoa Thiên Cốt gật đầu: “May quá, thời gian còn rất
nhiều, huynh giúp ta cứu Tiểu Nguyệt được không, rõ
ràng nó chưa hề làm gì!”

“Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ nghĩ cách. Nhưng nàng
tính sao? Một lát nữa sẽ có người tới thăm vấn, bọn họ
chắc chắn không kéo dài thời gian xử lý nàng như thế...”

“Không sao, trước kia khi hạ quyết tâm ta cũng biết sẽ
có ngày này. Huynh chăm sóc tốt cho Đường Bảo và Tiểu
Nguyệt thì ta không còn vướng bận gì nữa.”

“Nàng nói nghe thật nhẹ nhàng, nàng có biết sẽ phải
chịu hình phạt tàn khốc thế nào không?”

“Ta là đệ tử của Trường Lưu, đương nhiên lòng tự biết
rõ, cho dù có là đệ tử của chương môn cũng khó tránh tội
chết. Nếu sư phụ từ bi, có lẽ sẽ ban thưởng cho ta được

chết ngay.”

Mặt Đông Phương Úc Khanh càng khó coi hơn: “ Có lẽ nếu nàng nói hết toàn bộ chân tướng sự việc cho Bạch Tử Họa thì hẳn sẽ cứu nàng.”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu: “Trụ trụ tiên của Trường Lưu, năm trăm năm qua đã đóng đinh sáu mươi sáu tiên nhân, chẳng những bị mất tiên thân mà hơn phân nửa còn phải chịu cực hình đóng đinh khiến hồn phi phách tán. Ta hiểu rất rõ sự phụ mình. Sai chính là sai, kết quả chắc chắn không thay đổi.”

“Cốt Đầu, nàng không nhất thiết phải làm nhiều việc và chịu bao oan ức vì Bạch Tử Họa như thế. Hẳn cũng có quyền được biết tất cả mọi chuyện.”

“Đông Phương, ta hiểu ý huynh, huynh đừng cho rằng ta vĩ đại, một mình chịu bao oan ức như thế. Không nói cho người biết, vì sợ người đau lòng. Dù chuyện gì đã xảy ra thì kết quả cũng không thể thay đổi. Cho dù người không nhẫn tâm thì cũng sẽ xuống tay. Nếu khiến người khó xử thì thà rằng để người không biết gì còn hơn. Thật ra, lòng ta cũng hơi hy vọng, nếu có một ngày người biết tất cả, thì sẽ ít giận ra hơn, sẽ nhớ ta hơn. Nhưng nếu người biết, Hoa Thiên Cốt này mà chết trong tay người bất

kể thế nào vẫn sẽ có chút tử thân. Giấu người, chỉ là ích kỉ tự lừa bản thân để lòng dễ chịu hơn thôi, huynh hiểu chưa?”

Đông Phương Úc Khanh trầm mặc một lúc lâu rồi mới gạt đầu. Nàng nguyện lòng để Bạch Tử Họa không biết chuyện gì xử tử mình, sau đó lừa mình dối người rằng sư phụ vẫn yêu thương nàng, chỉ là người hiểu lầm mà thôi, không biết chân tướng mà thôi. Nàng cũng không muốn để Bạch Tử Họa sau khi đã biết tất cả dù không đành lòng nhưng vẫn giết nàng theo quy định của Trường Lưu.

©STENT

Cốt Đầu, nàng có biết mình đã yêu hắn sâu đậm đến nhường nào không?

Đông Phương Úc Khanh thở dài, có điều nàng cũng coi nhẹ sự trân trọng mà Bạch Tử Họa dành cho nàng. Có lẽ, dù nàng có làm sai tất cả, khi sư diệt tổ, hủy thiên diệt địa, thì hắn cũng thà vi phạm nguyên tắc của mình, không đành lòng giết nàng thì sao?

Hai người ngồi sát vào nhau, nhìn Tiểu Nguyệt ngồi xổm trên đất chơi cùng Đường Bảo, lúc thì kéo nó xoay tới

xoay lui, lúc thì lại vo tròn. Đường Bảo bé nhỏ đáng thương bị giày vò đến mức đầu vầng mắt hoa.

“Bạch Tử Họa có lòng tốt, muốn ta mang Đường Bảo vào gặp nàng lần cuối. Bọn Khinh Thủy, Lạc Thập Nhất, Hỏa Tịch, Vũ Thanh La, Hủ Mộc và cả Vân Đoan đều đang vô cùng sốt ruột đứng bên ngoài coi chừng, lại không thể vào được. Họ dặn nàng phải tự chăm sóc bản thân, lát nữa tới lúc Tam tôn hội thẩm, nhất định không được ngang ngạnh cãi như hến, lại không được xúc động nhất thời mà nhận tất cả tội danh.”

Hoa Thiên Cốt cảm động gật đầu: “Những việc ta không làm đương nhiên sẽ không nhận linh tinh. Huynh hãy bảo bọn họ yên tâm...”

Hình như sắp có người tới, thời khắc thẩm vấn của nàng đang gần hơn.

Đột nhiên Đông Phương Úc Khanh cúi người xuống, giọng nói dịu dàng ngọt như đường: “Ta rất muốn tin Bạch Tử Họa, nhưng lòng dạ người này quá sâu, ta nhìn không thấu, lại càng không dám mạo hiểm giao tính mạng của nàng cho hắn. Thế nên, tự nàng cũng phải biết cố gắng đấu tranh...”

“Cái...”

Hoa Thiên Cốt vừa định mở miệng, Đông Phương Úc Khanh đã dùng một nụ hôn nuốt vào tất cả những gì nàng định nói.

Nam Vô Nguyệt giật mình nhìn sang bên này, dường như biết bọn họ đang làm chuyện gì xấu hổ, vội vàng lấy một tay bịt mắt mình lại, một tay kia che mắt Đường Bảo, rồi lại không nhìn nổi tò mò trộm lén qua kẽ tay.

“Đông Phương... ưm...” Chân Hoa Thiên Cốt lại mềm nhũn, đầu óc rối bời. Nụ hôn của Đông Phương Úc Khanh dịu dàng vô cùng, rồi lại mang theo một lực vô hình, xâm nhập vào trong xương tủy nàng. Nàng không thể dùng được chút sức nào, chỉ có thể kinh ngạc tròn mắt.

Tại sao? Bao lâu nay tuy Đông Phương Úc Khanh hay nói nàng là nương tử của hắn, chiếm chút ưu thế chòng ghẹo nàng, nhưng cũng chỉ là nói thể thôi, chưa từng vô lễ.

Nụ hôn này khác với nụ hôn hút máu khi sư phụ mất đi ý thức, nó cực nóng, cực mãnh liệt tựa như lửa cháy trên

đồng cỏ, thành thạo và có kế hoạch tìm tòi từng nơi mềm mại trong môi nàng. Nàng vụng về trức trắc né sự quẩn quít từ nơi đầu lưỡi, thở dồn dập đến run rẩy.

Dây dưa hồi lâu, Đông Phương Úc Khanh mới chịu buông nàng ra, ánh mắt hiện lên vẻ phức tạp chưa bao giờ có, lại mang theo sự nóng bỏng không tương xứng với phong thái bình tĩnh thường ngày của mình.

Nhẹ nhàng đụng vào chóp mũi nàng, cảm thụ hơi thở và tiếng tim đập của nhau, hai người đều trầm mặc.

“Huynh...” Hoa Thiên Cốt bối rối định mở miệng.

Đông Phương Úc Khanh khẽ nuốt một tiếng, miệng Hoa Thiên Cốt khép tắc lự, dù nghĩ thế nào cũng không nói ra được.

Nhìn nụ cười xấu xa trên mặt Đông Phương Úc Khanh, đột nhiên Hoa Thiên Cốt nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy Dị Hủ Quân.

“Chỉ cần là lưỡi ta đã từng chạm vào, trong vòng một nén nhang, dù nói gì cũng đều chịu sự khống chế của ta!”

“Hứ, làm gì có chuyện ta để ông chạm vào lưỡi mình?”

...

Hóa ra, thật không ngờ...

“Đông Phương! Huynh đừng vớ vẩn, mau hóa giải chú thuật cho ta!” Hoa Thiên Cốt luống cuống.

“Đừng lo, ta chỉ khiến nàng ăn ngay nói thật khi bị hỏi thôi. Ta biết, nàng hoàn toàn không muốn sống nữa, một lòng muốn chịu phạt, dù có bị gán tội gì cũng không chịu giải thích. Nếu thế, dù Bạch Tử Họa có lòng cũng không cứu được nàng.”

“Đông Phương! Huynh đang nói gì thế! Sư phụ luôn thưởng phạt phân minh, sẽ không thiên vị đâu. Đừng linh tinh nữa, mau hóa giải cho ta!” Mặt Hoa Thiên Cốt càng lúc càng tái, nếu có người hỏi tại sao nàng phải làm vậy

thì tình yêu của nàng dành cho sư phụ sẽ bị lật tẩy mất.

Nhìn Hoa Thiên Cốt hoảng sợ như nai con, Đông Phương Úc Khanh cười ngả ngớn.

“Muốn giải thì dễ thôi, chỉ cần nàng hôn ta...”

Hoa Thiên Cốt do dự một lát, không nói gì trúc trắc ôm lấy cổ hắn, dán môi lên. Đông Phương Úc Khanh khẽ thở dài, ôm nàng chặt hơn nữa. Đầu lưỡi nàng vụng về khẽ chạm vào lưỡi hắn rồi rút lại ngay, hắn chặn đúng lúc, quấn lại, thật lâu vẫn không chịu thả nàng đi.

Lòng hắn hạnh phúc bao nhiêu thì càng xót xa bấy nhiêu. Đủ rồi, tất cả đã đủ rồi. Cốt Đầu, nụ hôn lúc này nàng đã trả hết tất cả nợ nần cho Dị Hủ các. Còn nụ hôn này, Đông Phương Úc Khanh ta từ nay về sau sẽ dành tất cả cho nàng, làm cho nàng tất cả những gì ta có thể...

Người thẩm vấn tới, cửa đột nhiên bị mở ra, vài đệ tử của Giới Luật các đi vào.

Đông Phương Úc Khanh buông Hoa Thiên Cốt, vẻ mặt

bốn cột cười với nàng, Hoa Thiên Cốt lão đảo lúi hai bước.

“Đông Phương?”

“Lừa nàng đấy, bùa chú của ta sao có thể giải dễ dàng như thế được. Lên điện hãy cố gắng biện giải cho mình nhé!”

“Huynh!” Hoa Thiên Cốt tức không nói nên lời. Loại chuyện này sao có thể mang ra đùa được?! Lại còn lừa nàng chủ động hôn huynh ấy! Tức chết mất!

Cổ, quai hàm và khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Thiên Cốt đỏ bừng, nàng đá mạnh hấn một cái, lại bị hấn nhanh nhẹn tránh mất.

“Tội nhân Hoa Thiên Cốt, tới Trường Lưu điện để Tam tôn hội thẩm.” Cửa nhà lao mở, Hoa Thiên Cốt đi ra ngoài. Tiểu Nguyệt nắm tay nàng không chịu buông, Đường Bảo định chui vào lỗ tai nàng thì bị Đông Phương Úc Khanh lôi ra ngoài.

“Đi đi, Cốt Đầu, đừng dễ nổi giận như thế, hãy thử cố

gắng tranh đấu cho mình. Nàng không chỉ có mình sư phụ. Ta, Đường Bảo, cả Tiểu Nguyệt nữa, đều đang chờ nàng...”

Hoa Thiên Cốt cúi đầu nhìn Nam Vô Nguyệt, lại nhìn Đông Phương Úc Khanh và Đường Bảo, lòng xót xa, quay người đi ra ngoài.

Từ thiên lao tới Trường Lưu điện cũng không xa, nhưng thời gian Hoa Thiên Cốt đi mất rất lâu. Bởi nàng là đệ tử chương môn, lại đối xử rất tốt với mọi người nên mấy đệ tử nhận nhiệm vụ áp giải không hề thúc giục.

Nàng đi rất chậm, chỉ mong con đường này đi mãi không hết. Ngẩng đầu nhìn Tuyệt Tình điện lơ lửng trên trời, nàng rất muốn được trở về để nhìn lại lần cuối, nhìn gốc đào nàng mới chuyển tới chưa lâu nở có đẹp hay không.

Ngắm bốn phía, tiên cảnh lập lơ trong mây mù biển khơi, nơi đây chính là ngôi nhà thứ hai của nàng. Ở đây, nàng đã trải qua bảy năm đẹp nhất. Dù cho phía trước có hình phạt đáng sợ đang chờ, có thể sẽ chết nhưng nàng không sợ, điều duy nhất nàng sợ, chính là ánh mắt thất vọng của sư phụ.

Cửa đại điện kéo kẹt mở ra, Hoa Thiên Cốt cúi đầu chậm rãi bước vào. Cánh cửa lớn sau lưng từ từ khép lại, lòng nàng cũng theo đó chùng xuống.

Xung quanh không có nhiều người, những người có thể tham gia hội thẩm đều là những vị tiên từng trải, có vai vế cao hoặc rất có danh vọng của bốn phái và ngoại phái. Kinh Thủy, Lạc Thập Nhất, Vân Đao, Hủ Mộc Thanh Lưu, Hỏa Tịch, Vũ Thanh La đều có mặt, ngoài ra còn có Vân Ẩn và hai vị trưởng lão của Mao Sơn, tất cả đều đang lo lắng nhìn nàng.

Ngồi ở chỗ cao nhất chính là Bạch Tử Họa, bên phải là Ma Nghiêm, bên trái là Sinh Tiêu Mặc, rồi hai bên sườn là các trưởng lão và các chủ. Bốn phía lặng ngắt như tờ, không khí cực kì áp lực.

Hoa Thiên Cốt vẫn không ngẩng đầu lên, tiến về phía trước vài bước, sau đó quỳ xuống.

Thủ tọa của Giới Luật các đứng trên bục giới luật, không giận mà uy, lớn tiếng nói: "Trường Lưu đệ tử Hoa Thiên Cốt, người trộm thần khí, lén học cấm thuật, khi sư diệt tổ, thiên địa bất dung. Quan hệ với gian đảng, cấu

kết với yêu ma, thông đồng với yêu nghiệt Sát Thiên Mạch, tội không thể tha. Còn sát hại chương môn phái Thái Bạch Ôn Phong Dư, thả Yêu Thần xuất thế, khiến tiên ma đại chiến, tử thương vô số, có chết trăm lần cũng không bù được tội. Người có chịu nhận tội không?”

Câu chữ khẩu khí sắc bén khiến mọi người ở đây đều không tự chủ được rung mình.

Hoa Thiên Cốt muốn nói con nhận tội, dù sao cũng phải chết, không bằng chấm dứt cho nhanh. Nàng không muốn tiếp tục quỳ trước Bạch Tử Họa như thế này, so với lăng trì còn khiến nàng khó chịu hơn.

Có điều lười của nàng không chịu nghe không chể, nàng thấy giọng mình vang lên không kiên nhẫn không siểm nịnh, không cao cũng không thấp: “Ôn Phong Dư và Sóc Phong không phải con giết, con và Sát tỷ tỷ sao cầu kết với nhau được!”

Ma Nghiêm cười lạnh một tiếng, khịt mũi khinh bỉ: “Sát tỷ tỷ? Thú vui quái gì không biết, tên yêu nghiệt kia ý mình có chút sắc đẹp mà coi mình là nữ nhân thật sao?”

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc ngẩng đầu lên, lại cúi ngay xuống: “Sát... tỷ tỷ là nam?” Tuy nhất thời khó mà tin được, nhưng nàng thoáng nhớ lại đã biết mình ngốc, ngay từ đầu đã hiểu lầm. Sát Thiên Mạch vì nàng mà đánh nhau với sư phụ, còn giết nhiều người như vậy, nàng cũng không kiêng dè ôm ấp hãm, khó trách người khác sẽ hiểu lầm. Nhưng sao tỷ tỷ không nói sớm cho nàng biết?

Hoa Thiên Cốt biết có giải thích nữa cũng vô dụng, sẽ không ai chịu tin nàng, vì thế lại bình tĩnh nhấn mạnh: “Con và Sát Thiên Mạch không có chuyện gì, Ôn Phong Dư không phải do con giết.”

“Còn dám nói dối? Người âm mưu lấy cắp thần khí, Ôn Phong Dư không nghe, người liền dùng nhiếp hồn thuật giết ngài ấy, nếu không sao người lấy được thần khí?”

“Con chỉ trộm thần khí, không hề giết người, người là Lam Vũ Lan Phong giết để giả họa cho con.” Hoa Thiên Cốt thấy giọng mình khô khốc, tựa như một người khác đang nói chuyện vậy.

“Nghiệt đồ to gan! Tới giờ rồi người vẫn không chịu nhận tội sao?” Ma Nghiêm nổi giận nói.

Hoa Thiên Cốt ưỡn thẳng lưng lên: “Dù ông ấy vì con mà chết, nhưng thật sự không phải do con giết.”

Ma Nghiêm nhướn mày sắp nổi giận lôi đình, Sênh Tiêu Mặc liếc mắt ngăn hãm lại, hòa nhã nói: “Người bảo người không phải do người giết, người hãy kể lại cả quá trình trộm thần khí, học cấm thuật rồi thả Yêu Thần xuất thế một lần đi.”

Hoa Thiên Cốt giật mình, cắn chặt răng, liều mạng không chế lời mình, run giọng đáp: “Thần khí là con trộm, Yêu Thần cũng là con thả, con lén học cấm thuật, khi sư diệt tổ. Con xin nhận tội, không cần thẩm vấn nữa, xin Tam tôn hãy xử phạt. Bất kể kết quả là gì, đệ tử cũng không chút dị nghị.”

“Chưởng môn!” Vân Ân nhú mày, nhìn thân thể gầy yếu của nàng quỳ gối phía dưới, lòng không khỏi xót xa.

Sênh Tiêu Mặc khẽ lắc đầu: “Hoa Thiên Cốt, người thân là đệ tử Trường Lưu, đồ đệ đầu tiên của chưởng môn, người đã đẩy sư phụ người đi đâu? Bảo mặt mũi Trường Lưu giữ thế nào? Người thân nhận sự phó thác của Thanh Hư đạo trưởng, trở thành Mao Sơn trưởng môn, người bảo phái Mao Sơn phải trả lời người trong thiên hạ sao đây? Người then với Trường Lưu chính là bất trung, then với sư

phụ người chính là bất hiếu, thẹn với sự phò thác của Thanh Hư đạo trưởng chính là bất nghĩa, càng thẹn với người trong thiên hạ chính là bất nhân. Một kẻ bất trung, bất hiếu, bất nghĩa, bất nhân như thế Trường Lưu dung người sao được. Giờ phán người bị trục xuất khỏi sư môn, chịu chín chín tám mươi một đỉnh Tiêu Hồn trên trụ Tru Tiên. Nhưng niệm tình người còn nhỏ, tạm giữ một hồn của người giam trong bình Bạch Lộ ba trăm năm mới cho nhập lục đạo luân hồi. Người có phục không?”

Lời này vừa nói ra, cả sảnh đường đều hoảng sợ. Không biết bao nhiêu vị tiên đã bị đóng đinh trên trụ Tru Tiên, dọc từ mắt đến tay chân, không đóng vào chỗ hiểm, nhưng mỗi chiếc đinh đều xuyên vào tận xương khiến người ta sống không bằng chết. Nếu là kẻ có pháp lực yếu kém, có thể chịu được hơn hai mươi, ba mươi cái không ngừng đã là rất tốt rồi. Đây là một trong những hình phạt tàn khốc nhất của Trường Lưu, chẳng lẽ Hoa Thiên Cốt phải chịu hơn tám mươi một cái thật sao?

Đúng lúc này Ma Nghiêm lại lạnh lùng nói: “Sư đệ, với tội của Hoa Thiên Cốt dù có hồn phi phách tán cũng đáng, hình phạt này của người quá nhẹ, mọi người phục sao được?”

Bọn Khinh Thủy, Vân Đao và mấy người khác hít một hơi khí lạnh, tất cả đệ tử Trường Lưu quen biết Hoa Thiên

Cốt đều quỳ rạp xuống Trường Lưu điện, thậm chí ngay cả đệ tử của Tam tôn như Thượng Thượng Phiêu, Lạc Thập Nhất, Hỏa Tịch, Vũ Thanh La cũng quỳ xuống, chỉ có Nghê Mạn Thiên mặt mày hờ hững nhìn Hoa Thiên Cốt gập họa.

Ma Nghiêm neho mắt, quát lớn: “Cả lũ các người phản hết rồi sao?”

Đông Hoa thượng tiên, chưởng môn Lao Sơn và Bắc Hải Long Vương thấy thế cũng không đành lòng biện hộ cho nàng.

Ma Nghiêm hừ lạnh: “Hoa Thiên Cốt là đệ tử Trường Lưu, phạm phải sai lầm lớn gây họa cho Lục giới như thế sao có thể dễ dàng tha thứ, hơn nữa đây là việc riêng của Trường Lưu, nên xử lí thế nào không tới lượt người ngoài xen vào.”

Vân Ân cả giận nói: “Hoa Thiên Cốt cũng là chưởng môn của bốn phái, nào dễ dàng để Trường Lưu nói giết là giết! Hôm nay dù cả phái Mao Sơn có phải liều mạng cũng tuyệt đối không giao người cho các người!”

“Vân Ân!” Hoa Thiên Cốt khẽ quát, nhìn hẩn lắc đầu,

bình tĩnh nói: “Mao Sơn chưởng môn Hoa Thiên Cốt, tội lỗi ngập trời, nay cách chức chưởng môn, giao cho đệ tử Vân Ân đảm nhiệm chức vụ.” Nói xong đưa cung vũ của chưởng môn ra, truyền ấn tích cách không cho Vân Ân.

“Chưởng môn!” Vân Ân nhìn ánh mắt khẩn cầu của nàng, muốn nói lại thôi.

Hoa Thiên Cốt từ từ cúi người xuống đất, chậm rãi nói từng từ: “Trường Lưu đệ tử Hoa Thiên Cốt, tội ác tày trời, Tam tôn nhân từ, đệ tử xin đền tội. Chỉ cầu Tam tôn khai ân, đừng trục xuất con ra khỏi sư môn. Dù có phải hồn phi phách tán, đệ tử cũng không oán hận nửa câu.”

Mọi người lại hoảng sợ, không thể tin, không hiểu lí do nàng thà hồn phi phách tán chứ không chịu rời khỏi Trường Lưu Sơn. Chỉ có Nghê Mạn Thiên cười lạnh, không ngờ chấp niệm của Hoa Thiên Cốt đối với Bạch Tử Họa lại sâu đến nhường này.

Mọi người đều nhìn về phía Bạch Tử Họa, chỉ có hắc tử này tới giờ vẫn chưa mở miệng. Hoa Thiên Cốt dù sao cũng là đồ đệ của hắc tử, kết quả xử lí thế nào phải do hắc tử quyết định.

Mặt Bạch Tử Họa không chút thay đổi, cầm chén trà lên nhấp một ngụm, xung quanh lặng yên đến mức ngay cả một cây kim rơi xuống sàn cũng có thể nghe thấy.

Hoa Thiên Cốt không dám ngẩng đầu nhìn, nàng không cần gì, chỉ cần sư phụ đừng trục xuất nàng ra khỏi sư môn. Nàng là đệ tử của Bạch Tử Họa, có chết cũng vẫn thế!

“Tại sao phải trộm thần khí thả Yêu Thần xuất thế?” Tiếng Bạch Tử Họa lạnh lùng vang lên trong đại điện.

Tim Hoa Thiên Cốt rơi lộp bộp, xong rồi.

Môi lưỡi nàng bắt đầu rung lên liên tục, nàng cắn chặt răng, không nói lời nào, mặt càng lúc càng xanh mét.

“Vì... vì...”

Không được! Không được! Chết cũng không thể nói, chết cũng không thể nói! Nàng ra sức lắc đầu, môi bị cắn nát, chảy cả máu.

Mọi người xung quanh đều khó hiểu nhìn, không hiểu nàng đang giăng co điều gì.

Có điều bùa chú không phải loại tầm thường dễ giải, Hoa Thiên Cốt nghe thấy giọng mình chọc thủng họng mà ra. Nàng hạ ác tâm, cắn đứt lưỡi mình, máu chảy ra, nàng đau tới mức suýt ngất.

“Vị... giả đột... có... chư vụ...”^[1] Những chữ méo mó không trọn vẹn phát ra từ miệng nàng. Mọi người xung quanh đều không hiểu ra sao, hoàn toàn không biết nàng vừa nói gì.

[1] Vì giải độc cho sư phụ.

Bạch Tử Họa nhíu mày, xem ra nàng bị trúng bùa chú của Di Hủ các, nhưng đó là chuyện gì mà khiến nàng thà cắn nát lưỡi mình cũng không chịu nói? Lửa giận không khỏi bốc lên, nàng nhận tất cả tội lỗi thì bảo hấn lấy lí do đâu gở tội cho nàng? Nàng thật sự muốn chết như thế sao?!

“Thuận theo ý của nàng, không trục xuất khỏi sư môn.”

“Tôn thượng?!” Giới Luật các và Ma Nghiêm đều kinh ngạc, Trường Lưu Sơn sao có thể giữ một đệ tử như vậy, dù có chết cũng ô danh rước nhục.

“Đệ tử của ta, ta nói không trực là không trực.” Bạch Tử Họa lạnh lùng, mọi người xung quanh không nói gì nữa. Người rất ít khi quyết định, nhưng chỉ cần nói ra thì không thể nào thay đổi được nữa, trước giờ không ai dám phản bác, không biết nên nói người độ lượng hay là kiên định nữa.

“Vậy còn đình Tiêu Hồn trên trụ Tru Tiên?” Thủ tọa của Giới Luật các cẩn thận hỏi.

Bạch Tử Họa đứng dậy, phất ống tay áo một cái, đi vào hậu đường: “Lập tức chấp hành.”

Bốn chữ vừa ra, lập tức cả đại sảnh trở nên hỗn loạn. Kinh Thủy và Lạc Thập Nhất vốn vẫn ôm một tia hy vọng, chỉ cần Tôn thượng niệm tình thầy trò, có lẽ vẫn cứu được nàng. Mọi người phía dưới đều bối rối, hết bái lại dập đầu, tiếng cầu xin vang lên liên tiếp.

Ma Nghiêm thầm thở phào, Bạch Tử Họa quả nhiên vẫn

là Bạch Tử Họa hẳn biết ngày nào.

Hoa Thiên Cốt xụi lơ trên mặt đất, lòng trống rỗng, không nghe được tiếng mọi người xung quanh. Nàng lau vết máu ở khóe miệng, lưỡi rất đau, lòng còn đau hơn, nhưng đồng thời cũng rất vui. Tuy rằng phạm phải sai lầm lớn, nhưng ít nhất sư phụ, người vẫn coi nàng là đệ tử của mình, nàng có thành quả cũng yên lòng...

Khi bị áp giải tới trụ Tru Tiên cao cao trên vách phía sau núi, bước chân của nàng có chút loạng choạng.

Khinh Thủy gạt lệ, cười gió bay qua bức vách của Trường Lưu Sơn. Không thể để cho Thiên Cốt chết, tuyệt đối không thể!

Hiên Viên Lăng chỉ thấy khắp núi hỗn loạn, nhưng lại không phá được bức vách, chỉ chốc lát sau Sát Thiên Mạch cũng tới, hai người cùng lo lắng chờ kết quả hội thẩm.

“Khinh Thủy?” Hiên Viên Lăng nhìn cô gái bình thường luôn tươi cười ngó nghiêng xung quanh giờ phút này đầy nước mắt, khóc như mưa bay thẳng đến.

“Hiên Viên bệ hạ... xin người hãy cứu Thiên Cốt!” Nàng ghé sát vào bức vách nói kết quả hội thẩm cho hẳn biết.

“Tám mươi một cây đinh Tiêu Hồn?” Mặt Hiên Viên Lãng lập tức tái mét.

Sát Thiên Mạch lùi hai bước, nhắm mắt lại, đinh Tiêu Hồn? Lại là đinh Tiêu Hồn! Bạch Tử Họa... người thật nhẫn tâm!

Hoa Thiên Cốt đi từng bước lên thềm bạch ngọc, trụ Tru Tiên cao sừng sững trước mặt, nàng ngẩng đầu nhìn mà hơi choáng váng. Trên cột đầy hoa văn Dương Khắc, chữ khắc và chú ngữ, thân cột trắng tinh trong suốt lấp lánh, chỗ chạm rồng và khe hở đầy vết máu đen, Hoa Thiên Cốt biết đó là máu khô của vô số tiên nhân đã phải chết nơi này.

Thủ tọa của Giới Luật các thuật lại tội trạng của nàng một lần nữa, sau đó tuyên bố bắt đầu hành hình.

Hoa Thiên Cốt bị trói chặt trên trụ Tru Tiên, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như trước. Chắc sẽ đau lắm, nhưng đau, đau đến tận cùng sẽ không còn cảm giác gì nữa.

Tam tôn vẫn ngồi trên cao như trước, bỗng có người bay vụt vào cấp báo, quân đội của Nhân giới và Ma giới đang tấn công dữ dội vào Trường Lưu.

“Lệnh các đệ tử bảo vệ chặt chẽ lớp phòng vệ, một con ruồi cũng không được cho vào.” Bạch Tử Họa sớm đã đoán trước cho nên mới không để Hiên Viên Lăng vào núi. Đệ tử Trường Lưu dù có ý kiến với kết quả thẩm vấn cũng không dám làm gì, còn hấn và Sát Thiên Mạch lại khác. Bạch Tử Họa nhìn Sinh Tiêu Mặc, Sinh Tiêu Mặc hiểu ý, xoay người rời khỏi.

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu, hững hờ nhìn mây đen cuộn cuộn, sấm chớp rền vang, cuồng phong gào thét.

Đông Phương Úc Khanh vẫn ở trong thiên lao cùng Nam Vô Nguyệt, cũng không cho Đường Bảo ra ngoài. Không cần đích thân tới, những chuyện xảy ra bên ngoài hắn đều nắm rõ như lòng bàn tay, nhưng vẫn không kiềm chế được mà hãi hùng. Không ai có thể cứu người dưới tay Bạch Tử Họa, nếu Bạch Tử Họa muốn nàng chết, nàng chắc chắn chạy không thoát.

“Ta hỏi lại một lần nữa, vì sao ngươi lại trộm thần khí, thả Yêu Thần xuất thế?” Bạch Tử Họa chăm chú hỏi.

Hoa Thiên Cốt ra sức lắc đầu, vẫn nói những lời không rõ nghĩa. Mắt nàng nhìn hẩn, vô vàn lời nói, vô vàn suy nghĩ chỉ đổi lại một nụ cười khổ sở.

Chưa kịp chuẩn bị sẵn sàng, chiếc đinh Tiêu Hồn đầu tiên đã đâm vào cổ tay trái, Hoa Thiên Cốt không đề phòng, nhin không nổi thét lên một tiếng thảm thiết, mọi người nghe thấy đều sợ hãi.

Nàng run rẩy nhắm mắt lại, cơn đau như thế đời này nàng chưa từng trải qua, từ tay lan đến tứ chi, đau đến mức da đầu cũng run rẩy. Máu tươi chảy xuống, thấm vào trong cột.

“Thiên Cốt...” Khinh Thủy khóc thét lên, giãy giụa muốn tiến đến lại bị Hủ Mộc Thanh Lưu giữ chặt, kéo về.

Ngay sau đó là cây đinh thứ hai găm vào bên cổ tay phải, Hoa Thiên Cốt không thét lên sợ hãi nữa, nhưng vẫn đau đến cắn nát môi dưới.

Kế tiếp là mắt cá hai bên chân, đầu gối, xương đùi, cánh tay, xương quai xanh, liên tiếp mười hai chiếc đỉnh, đỉnh nào đóng vào cũng có thể nghe thấy tiếng xuyên qua xương và máu thịt của nàng, cùng với từng tiếng thét đau đớn của Hoa Thiên Cốt là tiếng hít khí lạnh ở phía dưới. Kinh Thủy ngất xỉu, Lạc Thập Nhất, Hủ Mộc, Hỏa Tịch, Vũ Thanh La mắt rưng rưng.

Đã bao lâu nay Nghê Mạn Thiên chưa từng thấy hả lòng hả dạ như thế này, mỗi một đỉnh đóng vào, lòng nàng ta lại tuôn ra một nỗi hưng phấn và sung sướng dạt dào. Nàng ta chỉ hận mình không thể nói chuyện Hoa Thiên Cốt thầm thích Tôn thượng ra, nếu không đảm bảo Hoa Thiên Cốt sẽ chết càng khó coi hơn.

Trời và đất đều rung chuyển dữ dội, Sát Thiên Mạch và Hiên Viên Lăng tấn công Trường Lưu mãi không được sắp phát điên rồi.

Thanh lợi kiếm của Hiên Viên Lăng sừng sững giữa trời tựa như chiến thần, hai mắt bốc lên sát khí ngùn ngụt nóng cháy như liệt hỏa, mào rơi đầu đầy, mái tóc dài tung bay trong cuồng phong. Chân khí trong cơ thể như bị thiêu đốt, luồn ra khỏi kinh mạch của hắn, hóa thành một nguồn năng lượng không ngừng chạy trên thân kiếm.

Còn Sát Thiên Mạch sớm đã đỏ cả mắt, kiểm vung không chút lưu tình, đệ tử Trường Lưu xông lên ngăn cản không ngừng nổ tung dưới kiếm của hắn. Máu, óc, tay chân bị gãy, ruột văng tung tóe khắp nơi.

Trên bầu trời đâu đâu cũng thấy đủ loại ánh sáng chuyển động tán loạn, gió thét sấm rền, mây bay như mưa, kiếm khí nộ vũ. Người trong mấy giới, kẻ trước hy sinh người sau tiếp bước, tử thương vô số.

Sát Thiên Mạch và Hiên Viên Lăng thấy sắp phá được rồi thì đột nhiên bị một ánh sáng màu xanh đầy vẻ. Không ngờ lại là Nho tôn Sinh Tiêu Mặc.

Sinh Tiêu Mặc giương trường tiêu lên, ý cười trên mặt vẫn không thay đổi: "Ta phụng lệnh Tôn thượng, tới ngăn cản các ngươi. Trước khi hình phạt chấm dứt, đừng mơ bước vào Trường Lưu một bước."

Mười bốn chiếc đỉnh Tiêu Hồn đóng xuống, Hoa Thiên Cốt hấp hối, tiên thân của nàng đã mất một nửa, hồn phách cũng tan một phần mười. Nàng đau đến mấy lần chết đi sống lại, nhưng lần nào cũng bị cưỡng chế đến khi tỉnh dậy.

Đau quá, không thể để nàng chết luôn được ư? Không phải tiếp tục chịu tra tấn như thế này nữa? Nàng vận công định tự sát, không ngờ lại phát hiện ra mình như bị phong ấn, không thể dùng chút nội lực nào.

Nhanh chết đi, nhanh chết đi... Nàng liên tục gào thét trong lòng, chỉ mong tất cả chấm dứt mau hơn.

Không khí xung quanh ngập mùi máu tanh, có điều trong máu lại có một mùi thơm khó tả. Bạch Tử Họa ngửi thấy mùi máu quen thuộc kia, nhớ tới cảnh mỗi lần nàng hút máu cho hắc uổng.

“Tôn thượng...” Đám Lạc Thập Nhất không ngừng dập đầu cầu xin.

Bạch Tử Họa vẫn bình tĩnh, chỉ có chút khó hiểu cúi đầu nhìn ngón tay của mình, phát hiện tay đang khẽ run.

“Dừng lại!” Đột nhiên hắc mở miệng, chiếc đinh Tiêu Hồn thứ mười tám sắp găm vào ngực Hoa Thiên Cốt dừng lại giữa không trung.

“Sư đệ!” Ma Nghiêm kinh hãi.

Bạch Tử Họa chậm chậm đứng dậy, từ từ bước xuống dưới. Hoa Thiên Cốt mất quá nhiều máu, mặt mũi tái nhợt, cổ sức mở to mắt nhìn hẳn.

Bạch Tử Họa giơ tay lên, tiên tác từng lạc, mười bảy chiếc đinh Tiêu Hồn thoát ra từ người nàng. Hoa Thiên Cốt ngã dập xuống đất, máu từ mười bảy vết thương tuôn ra như mưa.

Mọi người đều thắc mắc nhưng không dám nhiều lời. Bọn Lạc Thập Nhất mừng như điên, biết lần này Hoa Thiên Cốt được cứu rồi.

“Hoa Thiên Cốt là tội nhân của Trường Lưu, thậm chí của cả thiên hạ, nhưng rốt cuộc vẫn là đệ tử của Bạch Tử Họa ta. Là ta quản giáo không nghiêm, gây họa cho muôn dân, hình phạt kế tiếp, để tự ta chấp hành.”

Khắp nơi bắt đầu ồn ào, bọn Lạc Thập Nhất chết sững, Hoa Thiên Cốt kinh hoàng mặt cắt không còn giọt máu, môi run rẩy, lắc đầu liên tục: “Sư phụ, đừng...”

Nàng không muốn! Nàng không muốn! Bất kể đau thế nào nàng cũng chịu được, nhưng nếu sư phụ ra tay bảo nàng chịu sao nổi đây?

Hoa Thiên Cốt liều mạng lùi về phía sau, kéo lê một vệt máu dài kinh người.

Nhưng nàng trốn không xong, sao có thể thoát được? Nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn Bạch Tử Họa đi từng bước, từng bước về phía mình.

“Con sai rồi, đồ nhi biết sai rồi, sư phụ...” Hoa Thiên Cốt luống cuống òa khóc như một đứa trẻ, nhưng vẫn không có nước mắt, có điều còn sợ hãi hơn tất cả mọi thời điểm trước kia.

Mặt Bạch Tử Họa vẫn không hề thay đổi, cúi người xuống, rút Đoạn Niệm kiếm trên người nàng ra.

Hoa Thiên Cốt ngây người, không... không ngờ sư phụ lại muốn dùng Đoạn Niệm. Đó là thanh kiếm người tự tay tặng cho nàng! Trong đó chứa đựng bao kí ức vui vẻ hạnh phúc, chưa một giây rời khỏi người nàng. Nhưng, nhưng người lại tàn nhẫn tới mức dùng Đoạn Niệm xử

phạt?

“Sư phụ, xin người, đừng... Ít nhất đừng dùng Đoạn Niệm...” Một tay nàng ôm lấy chân Bạch Tử Họa trước mặt, một tay ra sức nắm lấy chuôi kiếm, hoảng sợ thì thào cầu xin, máu tươi nhiễm những vết dài trên áo choàng trắng của người.

Mày Bạch Tử Họa nhíu chặt: “Trước kia ta tặng người kiếm vì cái gì? Người thật khiến vi sư thất vọng...”

Nói xong hắn muốn giơ kiếm lên, lại kinh ngạc nhận ra Đoạn Niệm ngưng tụ trên không trung, rung động dữ dội, không chịu dịch chuyển phân nào. Nó đi theo Hoa Thiên Cốt đã lâu, mặc dù chưa đạt tới cảnh giới người kiếm hợp nhất nhưng cũng đã hoàn toàn thần phục, mặt khác lại có linh tính, thế nên nào chịu xuất kiếm hại nàng.

Bạch Tử Họa bất đắc dĩ lắc đầu. Hay cho một Đoạn Niệm, rõ ràng là bội kiếm của hắn, mới được vài năm mà ngay cả hắn cũng không sai bảo được!

“Hôm nay không dùng người không được!” Bạch Tử Họa nổi giận, ngón tay bắn mạnh lên, lập tức chân khí

tràn đầy thân kiếm.

“Đừng mà! Sư phụ! Con xin người! Con cầu xin người!”
Hoa Thiên Cốt khóc lóc hô lên, ra sức vươn tay qua, lại chỉ
bắt được chuỗi cung linh làm tua đeo kiếm.

Bạch Tử Họa nâng kiếm lên, không chút do dự phá nát
tất cả khí đạo và huyết đạo to nhỏ trên người Hoa Thiên
Cốt, chân khí và nội lực ào ào tuôn ra, kinh mạch toàn
thân không có chỗ nào không đứt.

Hoa Thiên Cốt ngã xuống đất như xác chết, khẽ run rẩy,
mắt trống rỗng, mặt đại ra, không thể cử động được nữa.
Cùng với những vết thủng đỉnh Tiêu Hồn để lại, máu nàng
dường như đã chảy cạn.

Không chỉ mất đi tiên thân, còn mất đi tất cả pháp lực,
nàng giờ chỉ là một phế nhân, đừng nói cử động, cho dù
đứng thẳng lưng hay quay đầu cũng không làm được.

Bạch Tử Họa từ trên cao nhìn xuống nàng, tiện tay vứt
Đoạn Niệm ra chỗ khác. Dính máu của Hoa Thiên Cốt,
Đoạn Niệm giờ còn chẳng bằng sắt vụn.

Tuyệt tình đoạn niệm, tuyệt tình cắt đi nỗi nhớ thương, người vĩnh viễn sẽ không biết tình cảm nàng dành cho người, lại càng không hiểu Đoạn Niệm có ý nghĩa thế nào với nàng.

“Kéo nàng vào tầng tiên lao cuối cùng, không có sự cho phép của ta, dù là ai cũng không được tới thăm nàng hay đưa thuốc!”

Hoa Thiên Cốt như chết rồi, đôi mắt mở to mà trống rỗng, không chút phản ứng khi bị người khác kéo xuống. Máu nàng rải một đường đi, nhưng tay vẫn nắm chặt hai quả chuông nho nhỏ.

Xung quanh lặng ngắt như tờ, mọi người đều sửng sốt, không khí tiêu điều đượm mùi tanh của máu.

Đám Lạc Thập Nhất đều buồn, dẫu Thiên Cốt có giữ được mạng, nhưng từ giờ chỉ là một phế nhân. Sống dở chết dở như thế không bằng chết ngay cho thoải mái.

Ma Nghiêm nổi trận lôi đình: “Sư đệ, đệ có ý gì? Trước mặt chúng tiên đây, đệ làm thế chẳng phải quá dung túng rồi ư? Người không biết còn tưởng Trường Lưu chúng ta

cố ý thiên vị.”

Bạch Tử Họa lạnh lùng đáp: “Đồ đệ của Bạch Tử Họa ta, ta muốn phạt thế nào thì phạt thế đó, ai phản đối?”

Tất cả chúng tiên đều không lên tiếng, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy một Bạch Tử Họa ngạo mạn đáng sợ, hàn khí thấu xương như thế, nào ai dám hé răng.

Ma Nghiêm biết tính Bạch Tử Họa vốn chín chắn nội tâm, trăm năm qua, đây là lần đầu tiên thấy con người ấy khác thường, vậy nên trong lòng hẩn như bị mây đen phủ kín, mảy rậm nhúu chặt, nhưng không nói gì nữa.

Bạch Tử Họa đứng trong vũng máu, nhận ra mình đã quá thất lễ, chậm rãi nhắm mắt lại, nhưng vẫn chỉ thấy một mảnh đỏ khiến hẩn choáng váng. Cố hết sức lơ đi cơn sóng cuộn trào dữ dội và cảm giác kì lạ trong lòng, hẩn thở dài.

“Nghiệt đồ Hoa Thiên Cốt, dù phạm phải tội ác tày trời, song may mắn cứu vãn đúng lúc, không để Yêu Thần xuất thế làm hại muôn dân. Mười bảy cây đinh Tiêu Hồn kia, là Trường Lưu thay thiên hạ trừng phạt nàng. Còn một trăm

lẽ một kiểm phế nang này, chính là quản giáo của kẻ làm sư phụ ta với nang. Mặc dù không thể bù đắp cũng như trả hết những lỗi lầm nang đã phạm phải, cũng có thể khiến nang suy nghĩ lại cẩn thận. Chúng tiên khoan dung, dù là yêu ma, nếu buông đao xuống cũng có thể cho một cơ hội hướng thiện. Thiên Cốt còn quá nhỏ, vẫn chưa phân rõ đúng sai phải trái, là ta không biết cách dạy mới khiến nang sơ sẩy lỡ bước. Trước kia ở Đại hội báisư, ta đã lập lời trọng thề trước mặt chúng tiên Trường Lưu, dạy dỗ nang thật tốt, không ngờ giờ lại xảy ra chuyện này. Nuôi không dạy là lỗi của cha, dạy không nghiêm là lỗi của thầy. Ta có lỗi với chúng tiên Trường Lưu, càng có lỗi với chúng tiên Lục giới, lý ra phải chịu phạt cùng nang.”

“Sư đệ!” Ma Nghiêm biến sắc, lập tức hiểu hẳn muốn nói gì, đang định ngăn lại thì Bạch Tử Họa đã trầm tĩnh mở miệng.

“Trường Lưu đệ tử nghe lệnh, cách chức Trường Lưu chương môn của thượng tiên Bạch Tử Họa, Thế tôn Ma Nghiêm tạm thời thay thế. Sáu mươi tư cây đinh Tiêu Hồn còn lại, bản tôn thay nghiêm đồ gánh chịu, lập tức chấp hành!”

“Tôn thượng!” Mọi người đều hoảng sợ, lục tục quỳ xuống.

“Tôn thượng, đâu cần phải làm thế, hình phạt cho Thiên Cốt đã đủ rồi, nếu ngay cả người cũng...” Đám Lạc Thập Nhất vô cùng lúng túng nhìn Bạch Tử Họa lo lắng.

“Sai chính là sai, tất phải cho thiên hạ một câu trả lời. Môn quy Trường Lưu nào phải trò đùa, đã nói tám mươi một cây đinh Tiêu Hồn, thì một cây cũng không thể thiếu.” Bạch Tử Họa bình tĩnh lạ thường, tựa như đang nói một chuyện đơn giản, sau đó lấy cung vũ chưởng môn đưa cho Ma Nghiêm.

Ma Nghiêm đập mạnh lên bàn, tức đến nỗi môi run bần bật. Hắn sao không hiểu tính Bạch Tử Họa, chức chưởng môn chỉ là chuyện nhỏ, một thời gian sau trả lại cũng được, nhưng sáu mươi tư cây đinh Tiêu Hồn kia, dù có lấy tu vi thượng tiên cũng không thể bình an vô sự. Người tưởng người là thần sao? Hay là có tấm thân bất tử?

Có điều Bạch Tử Họa đã quyết, tự trói mình lại trên trụ Tru Tiên. Thủ tọa của Giới Luật các nhìn Ma Nghiêm, Ma Nghiêm bất đắc dĩ nhắm mắt lại, mệt mỏi vùng tay lên.

Đinh Tiêu Hồn hết cây này tới cây khác lần lượt cắm lên người Bạch Tử Họa. Hắn im lặng nhắm hai mắt lại, không lên tiếng như chẳng hề cảm thấy đau đớn. Mới đầu sau

khi mấy cây đinh cắm vào, nhờ vào tiên lực cực mạnh mà có thể tự động cầm máu khôi phục như cũ. Nhưng khi đinh Tiêu Hồn ngày càng nhiều, tiên lực của hắn trút xuống ngày càng mau, máu nhuộm đỏ vật áo trắng từng chút một, so với Hoa Thiên Cốt còn kinh hoàng hơn.

Khi cây đinh thứ năm mươi một cắm xuống, hắn mất tri giác một lúc, đang mê man thì hình như nghe thấy tiếng chuông bạc và tiếng ai la lên. Bạch Tử Họa mơ màng mở mắt, nhìn đâu cũng thấy người khóc rấm rứt. Để giảm bớt đau đớn cho hắn, đinh Tiêu Hồn cắm ngày càng nhanh, nhanh tới mức hắn dường như không thấy có gì đang xuyên qua người mình nữa. Máu chảy vào kẽ hở trên trụ Trụ Tiên, hòa với chỗ máu chưa khô của Hoa Thiên Cốt, phủ thành một lớp cực dày.

Cuối cùng hình phạt cũng chấm dứt, hắn vẫn rất tỉnh táo, chậm chậm rơi xuống mặt đất, rút mấy cây đinh Tiêu Hồn không xuyên qua hắn mà cắm tận sâu vào xương ra.

“Tôn thượng!” Mọi người muốn tới dìu hắn, hắn lại phát tay.

“Hình phạt đã xong, chuyện này chấm dứt. Chúng tiên nếu còn ý kiến gì thì để đặt sau. Yêu ma vẫn chưa từ bỏ ý

định, tấn công Trường Lưu bao lâu vẫn chưa chịu rút quân, xin chư vị an tâm nghỉ tạm ở Trường Lưu trước, sau đó chúng ta cùng thảo luận kế sách đánh lui địch.”

Bạch Tử Họa lạnh lùng nói vài câu, sau đó chấp tay xoay người đi vào trong nội điện.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nói không nên lời, trên đời này chưa từng có ai lên trụ Tru Tiên mà không cần người đỡ xuống. Cuối cùng họ cũng biết tu vi của Bạch Tử Họa giờ đã cao đến mức nào.

Ma Nghiêm chỉ dặn dò vài câu đơn giản rồi lao người bay vào hậu viện đuổi theo Bạch Tử Họa. Quả nhiên thấy hần loạng choạng được vài bước, rồi tựa vào một cây cột từ từ trượt xuống. Hần bay vụt ra đằng sau đỡ lấy Bạch Tử Họa, điểm huyết cầm máu, sau đó không ngừng truyền chân khí cho sư đệ.

Nhìn dáng vẻ yếu ớt này, Ma Nghiêm không khỏi giận dữ: “Ta biết một ngày nào đó nó sẽ hại đệ!”

Bạch Tử Họa mặt cắt không còn giọt máu lắc đầu, muốn nói gì đó lại không thể cầm cự được, người mềm nhũn,

lâm vào mê man.

“Tử Họa!” Ma Nghiêm nghiêng rằng, bao năm qua, hắn vẫn chỉ khiến sư huynh này phải lo lắng!

Ma Nghiêm ôm Bạch Tử Họa bay vút tới Tham Lam điện, lúc chữa trị mới phát hiện ra lúc hắn đối chiến với Sát Thiên Mạch cũng đã bị thương. Từ trước tới giờ vẫn vậy, chuyện gì hắn cũng chịu một mình. Hơn nữa giờ còn vì một con nhóc mà hủy đạo hạnh trăm năm. Dù hắn không nghĩ cho Trường Lưu thì cũng phải nghĩ cho đại cục, cả Tiên giới coi hắn là thủ lĩnh, giờ tiên lực đã mất phân nửa, yêu ma không nhân cơ hội này làm loạn mới là lạ. Ngộ nhỡ khi tranh đoạt Yêu Thần lại có chuyện gì xảy ra thì sao? Từ khi nào hắn lại trở nên bốc đồng như thế?!

Ma Nghiêm nổi giận đùng đùng, trông dáng vẻ đẫm máu cực kì chói mắt của Bạch Tử Họa, bèn gọi đệ tử vào thay đồ cho hắn rồi mang ít thuốc đến. Dù ngoại thương đã khỏi, nhưng dấu Bạch Tử Họa lợi hại tới đâu, nếu không tĩnh dưỡng hơn tháng, thì ngay cả nguyên khí cơ bản nhất cũng không thể hồi phục được.

Bên ngoài trời đất vẫn mịt mù, cuồng phong gào thét, tiên ma hỗn chiến. Tuy rằng hắn rất tin vào khả năng của

Sênh Tiêu Mặc, nhưng không chừng Sát Thiên Mạch lại giỏi trò quỷ kế. Hẳn càng nghĩ càng lo lắng, thế nên tự mình bay ra xem tình hình.

Lúc này Sát Thiên Mạch và Hiên Viên Lăng đã quan vi thấy hình ảnh Hoa Thiên Cốt bị thương nặng tới mức đó, tim như bị dao cắt, bất chấp tất cả, giết người đỏ mắt như kẻ điên. Nhưng sức Hiên Viên Lăng cũng có hạn, Sát Thiên Mạch lại bị trọng thương trong trận chiến với Bạch Tử Họa, hơn nữa Sênh Tiêu Mặc quá lợi hại, dù hai người có liên thủ thì vẫn bị lép vế.

Thấy Hoa Thiên Cốt sau khi bị đing hình, Bạch Tử Họa chủ động lên lĩnh tội, Sênh Tiêu Mặc nhất thời hơi bối rối. Hai bên đánh ngang tay, mãi vẫn không phân thắng bại. Không ngờ đúng lúc này Ma Nghiêmlại xuất hiện, bất tuân đạo nghĩa lén ra tay với Sát Thiên Mạch và Hiên Viên Lăng. Hẳn không nói không rằng trói chặt hai người ở bên trong vách sáng, ép yêu ma và nhân giới lui binh. Bọn Xuân Thu Bất Bại và Liệt Hành Vân hết cách đành tạm thời rút quân.

“Ma Nghiêml! Người là đồ đê tiện!” Sát Thiên Mạch căm phẫn, mặc sức gào thét, khác hẳn với vẻ tao nhã thường ngày.

Ma Nghiêm hừ lạnh: “Đối phó với yêu ma quỷ quái các người cần gì phải đường đường chính chính.”

“Thả nàng ra!” Hiên Viên Lãng phát uy, vẻ kiêu ngạo ngút trời khiến Ma Nghiêm ngây người.

“Bệ hạ, tội gì vì một nữ tử mà làm bạn với yêu ma, thành địch với toàn Tiên giới, tôn sư của ngài mà biết nhất định sẽ cực kì thất vọng.”

“Đừng có lời sư phụ ra ép ta! Các người đã phạt nàng rồi! Ta không cần biết nàng đúng hay sai! Thả ra ngay!”

Ma Nghiêm lắc đầu, quay người: “Nếu ngay cả bệ hạ cũng cố chấp như thế, vậy đừng trách ta bất kính. Người đâu, giải hai kẻ này xuống!”

Dù hai người có gào thét chửi bới thế nào Ma Nghiêm cũng làm như không thấy. Tuy phải tránh việc gây rối loạn, suy nghĩ cho đại cục nên hẳn không thể làm gì bọn họ, nhưng tạm thời cứ giữ làm con tin, ngừa lũ yêu ma lại rục rịch.

“Đại sư huynh! Nhị sư huynh sao rồi?” Sênh Tiêu Mặc lo lắng nhìn hẳn, tận sáu mươi tư cây đinh Tiêu Hồn đấy! Dù có dựa vào pháp lực của bản thân, chỉ sợ cũng khó chống đỡ.

Ma Nghiêm cứng lại, lắc đầu.

Hai người lại bay về Tham Lam điện, nhưng Bạch Tử Họa đã không còn ở trên ghế nằm.

Cửa lao mở, khóa rơi trên mặt đất, Bạch Tử Họa lão đảo bước vào.

Hoa Thiên Cốt đang thoi thóp nằm mê man trong đồng rơm góc phòng. Đệ tử áp giải nhất định không nỡ nhìn cảnh này nên đã phạm lệnh mà cầm máu cho nàng.

Hắn không thể giải thích nỗi cảm giác lúc này trong mình, đường đường là thượng tiên một giới, vậy mà ngay cả khả năng bảo vệ đệ tử chu toàn cũng không có, thật nhục cười.

Hắn đến trước mặt nàng, cẩn thận kiểm tra vết thương,

quả nhiên tất cả gân mạch bị chặt đứt đều đã bắt đầu dần khép miệng. Hiện giờ nàng không còn chút nội lực nào, thậm chí còn chẳng bằng một kẻ phàm trần, nếu người khác thấy chắc chắn sẽ rất ngạc nhiên.

Tuy hãn đã phế hết chỗ công lực mấy năm nay truyền thụ, nhưng sức mạnh của Yêu Thần bị phong ấn vẫn đang ở trong người nàng, hống hồ nàng có thần mệnh, chắc chắn không thể chết dễ dàng như thế. Dầu biết vậy, nhưng lúc giờ kiểm lên, Bạch Tử Họa vẫn không kiểm được mà run rẩy, đây là đồ nhi bao năm qua hãn yêu thương dạy dỗ, nào phải người dưng...

Bạch Tử Họa đưa tay ra vuốt đầu nàng, thấy nàng hôn mê mà vẫn nắm chặt hai cung linh kia.

Sai chính là sai, bất kể lí do gì.

Tiểu Cốt, ta biết ngươi không cam lòng, có oán, thì hãy oán sư phụ đi...

Hoa Thiên Cốt trong mơ màng cảm thấy có ai đang làm gì đó trên người mình, một lớp lạnh lạnh được người ấy thông thả dịu dàng quét lên những vết thương, cảm giác

đau đớn và bóng rập lập tức tan đi phân nửa. Sau đó nguồn nội lực cuộn cuộn đổ tới, sưởi ấm lục phủ ngũ tạng của nàng.

Nàng mơ màng mở mắt ra, thấy bóng trắng trước mặt, nhưng mãi vẫn không thể nhìn rõ được.

Sư phụ? Là sư phụ ư?

Nàng khẽ run lên dưới bàn tay của người, lui lại thành một đồng nhỏ.

Bạch Tử Họa tưởng nàng lạnh, vội vàng mặc quần áo cho nàng, dịu dàng cẩn thận ôm nàng vào lòng tựa như đang ôm búp bê.

Một trăm lẻ một vết kiếm lưu lại khắp người nàng như châm đâm mạnh vào mắt hắc. Lúc đó rốt cuộc hắc thể nào mà xuống tay được?

“Ta muốn Hoa Hoa...” Nam Vô Nguyệt không ngừng khóc, Đường Bảo có đồ thể nào cũng không được.

“Mẹ Cốt Đầu sao rồi?” Mặt Đường Bảo buồn rười rượi, vừa lo lắng lại vừa khó chịu.

Đông Phương Úc Khanh cười an ủi rồi vỗ nhẹ lên đầu Nam Vô Nguyệt, chẳng mấy chốc thằng bé đã lăn ra ngủ.

“Đừng lo, Cốt Đầu đã không sao rồi.” Hắc thở dài, chung quy Bạch Tử Họa vẫn không làm hắc thất vọng.

Chưa nói tới việc thích hay không thích, bằng tính cách của mình sao Bạch Tử Họa có thể để đồ đệ yêu hồn phi phách tán được. Hắc thà mắc sai lầm lớn, vi phạm nguyên tắc vốn có của bản thân, ngấm phong ấn sức mạnh của Yêu Thần trong nòng, đương nhiên sẽ không trơ mắt nhìn nòng chết. Mặt khác, dù biết rõ Nam Vô Nguyệt không phải Yêu Thần, nhưng vẫn để thằng bé gánh tội thay Cốt Đầu. Có lẽ đó chỉ là sách lược nhất thời, hắc cũng đã nghĩ cách kéo dài thời gian xử lý Nam Vô Nguyệt, hắc là sẽ không để thằng bé phải uống mạng. Chỉ nội chuyện này thôi đã có thể thấy Cốt Đầu quan trọng với hắc, quan trọng tới mức có thể khiến một Bạch Tử Họa tâm lạnh như băng bỏ tất cả, chỉ để bảo vệ nòng bình an.

Đông Phương Úc Khanh khẽ thở dài, tựa như thấy Hoa Thiên Cốt cách mình ngày càng xa.

Cốt Đầu, có lẽ tất cả những gì Bạch Tử Họa đã vứt bỏ, phản bội, trả giá còn nặng hơn nàng rất nhiều.

Sênh Tiêu Mặc đặt Đoạn Niệm kiếm lên chiếc bàn trước mặt.

Bạch Tử Họa nhắm mắt lại không thèm liếc một cái. Hắn vốn đã suy yếu đến tận cùng, lại vì chữa thương cho Hoa Thiên Cốt mà hao tổn rất nhiều nội lực, nên cả khuôn mặt trắng bệch kinh người.

“Kiếm của huynh.” Sênh Tiêu Mặc thương hắn vì đã gánh sáu mươi tư cây đinh Tiêu Hồn cho Hoa Thiên Cốt, nhưng lại có chút vui sướng khi hắn làm như thế. Ở cạnh nhau bao năm, Sênh Tiêu Mặc hiểu rất rõ tính cách của sư huynh, đó không phải là sự lạnh lùng vô tình mà hắn luôn tỏ ra trước mặt mọi người. Hắn luôn lấy cách bản thân cho là đúng để dúi dàng bảo vệ người hắn quan tâm trân trọng, giống như hồi nhỏ Bạch Tử Họa bảo vệ Sênh Tiêu Mặc, có khổ đến thế nào cũng không lên tiếng.

“Vứt.” Bạch Tử Họa vẫn im lặng ngồi đó, không hề mở mắt.

“Nó là sư phụ tự tay truyền cho huynh, ngay cả sau khi đã làm chương môn huynh vẫn luôn đem theo bên mình, không phải rất thích nó sao?”

“Thế gian này không có thứ gì khiến ta thích, thuận theo tự nhiên mà thôi. Huống chi lại là một thanh kiếm bỏ đi, làm gì được nữa?”

“Nếu huynh đã tặng cho Thiên Cốt thì nó chính là của nàng, nào có thể để huynh nói vứt là vứt.”

Bạch Tử Họa không đáp.

Sênh Tiêu Mặc khẽ thở dài: “Đệ biết huynh cố ý tổn thương nàng, huynh phải biết chưa chắc nàng sẽ hận hay hiểu được nỗi khổ tâm của huynh.”

“Ta không hiểu đệ đang nói gì, ra ngoài đi, ta muốn nghỉ ngơi.”

Sênh Tiêu Mặc bất đắc dĩ lắc đầu: “Huynh sai ở chỗ quá thông minh, tội gì phải biết tất cả?”

Hắn đóng cửa đi ra ngoài, Đoạn Niệm kiểm giờ đã mất hết hào quang, linh tính không còn, chỉ như một thanh sắt vụn nằm ngang trên bàn. Bạch Tử Họa mở mắt lẳng lẳng nhìn vài giây, một vài hình ảnh hiện lên trong đầu, khẽ thở dài một tiếng, lại nhắm chặt hai mắt.

Khinh Thủy kéo Lạc Thập Nhất: “Thế nào rồi? Vẫn không cho người vào thăm à? Làm sao bây giờ? Cậu ấy bị thương nặng như thế!” Rồi bắt đầu nức nở.

Hủ Mộc Thanh Lưu vỗ vỗ vai nàng: “Đừng lo, nếu Tôn thượng đã cứu nàng thì chắc chắn sẽ không để nàng chết.”

“Nhưng Sóc Phong cũng không thấy đâu! Cậu ấy mất tích cùng Thiên Cốt! Rốt cuộc đi đâu rồi? Cậu ấy là người tỉnh táo nhất, thông minh nhất. Nếu cậu ấy ở đây, không chừng lại có cách!”

Mắt Lạc Thập Nhất ánh lên vẻ đau đớn, nhúu mày do dự không biết nên nói cho nàng hay không.

“Huynh vừa làm phép tìm, không nơi nào có hơi thở của

Sóc Phong, đá Nghiệm Sinh cũng không có phản ứng, Sóc Phong... có lẽ đã chết rồi."

Khinh Thủy nghe xong ngất lịm.

Trải qua mấy ngày đại chiến, mọi người đều mệt mỏi vô cùng. Trăng tròn mới lên, bóng đêm lại bao phủ mặt đất. Có điều Trường Lưu vẫn không bình yên, Vân Ẩn vài lần muốn cầu kiến Bạch Tử Họa nhưng bị từ chối vì lí do không khỏe, lại có người truyền lời cho hắn, chỉ cần một ngày Hoa Thiên Cốt chưa bị trục xuất khỏi sư môn, thì nàng vẫn là người của Trường Lưu, phải chịu sự quản giáo của Trường Lưu, đừng mơ đưa nàng về Mao Sơn.

Nửa đêm, Ma Nghiêm một mình đứng lặng yên trước cửa sổ, một giọng trầm vang lên: "Sư tổ, đệ tử Nghê Mạn Thiên cầu kiến."

Trong màn đêm, Ma Nghiêm mở mắt ra, tựa như hồ phách lóe lên kim quang, cực kì đáng sợ.

"Khuya quá rồi, có chuyện gì?"

“Có chuyện quan trọng cần bẩm báo ngay với sư tổ.”
Nghê Mạn Thiên lấy hết can đảm nói, dù sao nàng cũng có vài phần kính sợ với vị Thế tôn nghiêm khắc này.

“Vào đi.” Ma Nghiêm búng tay, thấp sáng đèn.

Nghê Mạn Thiên đẩy cửa bước vào, kính cẩn quỳ xuống lạy: “Con xin lỗi, trể thế này còn quấy rầy sư tổ nghỉ ngơi.”

“Có chuyện gì nói mau.”

“Xin hỏi sư tổ, chuyện của tiểu sư thúc sau này phải xử lí thế nào?”

“Người nói Hoa Thiên Cốt?”

“Dạ vâng.”

“Hừ, xử lí thế nào đâu tới lượt ta làm chủ, nó là đồ đệ của người ta, người ta sẽ cực kì không vui khi có người nhúng tay vào!” Ma Nghiêm vì chuyện này mà nổi nóng.

Khóe miệng Nghê Mạn Thiên hơi lộ ra ý cười: “Sư tổ bớt giận, Tôn thượng vốn là người khoan dung đại lượng, huống chi lại là đồ đệ tự tay mình dạy dỗ, khó tránh khỏi có chút tình cảm.”

Ma Nghiêm nghe thấy thế lại nổi trận lôi đình, lớn tiếng trách cứ: “Hắn có khoan dung cũng không nên lấy nửa cái mạng của mình để đổi lấy con nhóc kia! Giờ còn thành ra thế này!” Miễn tội cho con nhóc kia thì đã đành, lại còn cố tình cậy mạnh thay nó chịu bao nhiêu đòn Tiêu Hồn. Bản thân đã khó bảo toàn, lại còn cố gắng đi chữa thương cho nó nữa!

Nghê Mạn Thiên thấy buồn, nghĩ lại, nếu người trên trụ Tru Tiên là mình, e rằng Lạc Thập Nhất chỉ lạnh lùng nghiêm mặt chẳng thèm quan tâm. Bỗng chốc nàng càng hận, Hoa Thiên Cốt có gì mà Lạc Thập Nhất và mọi người trong thiên hạ lại đối xử với nàng ta tốt như thế, vì nàng ta mà chẳng quản sống chết. Vốn tưởng giờ đây, nàng ta cuối cùng cũng có thể hoàn toàn biến mất khỏi mắt nàng, sẽ không còn ai tranh giành với nàng nữa, không ngờ lại được Tôn thượng cứu, được ở lại Trường Lưu Sơn như xưa.

“Việc này cứ trôi qua như thế ạ?”

“Không thì còn muốn thế nào?” Ma Nghiêm bực mình, sờ dĩ tử trước tới giờ chuyện gì Bạch Tử Họa cũng nghe theo Ma Nghiêm là vì hắc vô dục vô cầu, chuyện gì cũng không ảnh hưởng tới hắc, nhưng nếu như hắc đã quyết định thì cả thiên hạ này không ai có thể khuyên nhủ.

“Đệ tử... đệ tử có một việc muốn bẩm báo, nhưng không biết có nên nói hay không, cũng không biết phải nói thế nào.”

“Người cứ nói, đừng có đông dài, không ai trách phạt người đâu.”

Nghê Mạn Thiên cúi đầu cười quỷ dị: “Việc này rất quan trọng, xin sư tổ hãy đi theo con.”

Ma Nghiêm cùng nàng xuống Tham Lam điện, đi thẳng vào trong thiên lao, xuống tầng dưới cùng.

Bởi vì thiên lao chủ yếu là dựa vào pháp thuật bảo vệ, cho nên ngoài hai đệ tử đứng ngoài cửa thì cơ bản không cần ai khác trông giữ. Còn tầng cuối cùng vì giam giữ Hoa Thiên Cốt nên tăng thêm hai đệ tử nữa mà thôi.

“Tham kiến Thế tôn!” Hai đệ tử thấy Ma Nghiêm tới lúc đêm hôm khuya khoắt, có chút lúng túng.

Ma Nghiêm nhìn về phía Nghê Mạn Thiên. Nàng ta muốn hẳn tới gặp Hoa Thiên Cốt?

Nghê Mạn Thiên gật đầu: “Chúng ta muốn vào, mở cửa ra.”

Hai đệ tử quỳ bái, mặt căng thẳng, khó xử nói: “Tôn thượng có lệnh, bất kể là ai cũng không được vào thăm.”

Ma Nghiêm nheo mắt lại: “Ngay cả ta cũng không được?”

Hai đệ tử mặt cầu xin: “Đặc biệt là Thế tôn, Tôn thượng đã dặn dò nếu Thế tôn đến lập tức báo cho người.”

Ma Nghiêm vừa nghe đã nổi đóa, hẳn ngày càng quá đáng. Đúng lúc này Nghê Mạn Thiên giơ tay lên vạt đánh hai đệ tử ngất xỉu, lấy chìa khóa từ trên người họ ra mở

cửa nhà lao.

“Sư tổ, mời.” Nghê Mạn Thiên cung kính khom lưng. Ma Nghiêm nhìn nàng ta chăm chăm không nói gì, phất tay áo tiếp tục xuống dưới.

Hai người vào nhà lao giam giữ Hoa Thiên Cốt, không gian kín bưng, tối tăm ngột ngạt. Hoa Thiên Cốt bị thương quá nặng, vẫn hôn mê bất tỉnh nằm ở trong góc.

Ma Nghiêm nhìn khắp người nàng mà không khỏi giật mình, nàng không còn chút tiên lực nào, thậm chí ngay cả phàm nhân cũng không bằng, vậy mà chỗ gân mạch bị đứt đã bắt đầu khép miệng, xương thịt bên trong đã mọc lại. Bạch Tử Họa rốt cuộc đã hao tổn bao nhiêu nội lực chữa trị cho nàng, mang bao nhiêu linh đan diệu dược tới cho nàng ăn? Nghiệt đồ này thật sự khiến hắn lo lắng như thế? Lửa giận lại bắt đầu nhen nhóm trong lòng Ma Nghiêm.

Nghê Mạn Thiên vừa thấy thế cũng ngăn người, không ngờ trải qua kiếp nạn lớn như thế mà nàng lại có thể gặp dữ hóa lành? Cảm giác không cam lòng và phần uất càng khiến quyết định của nàng ta thêm vững vàng.

“Người muốn nói gì với ta? Là chuyện về nguyệt đồ này ư?”

Nghê Mạn Thiên gật đầu, cực kì oán hận. Làm chú thuật không cho ta nói thì có ích gì, ta tự có cách khiến người khác biết. Nàng bất chợt lấy một chiếc bình bạc trong ngực, mở ra trình tới trước mặt Ma Nghiêm.

“Xin sư tổ xem, đây là nước ao Tuyệt Tình, không hề pha với loại nước nào khác, là đệ tử tự mình đến miệng tượng thần thú cổ trên Tuyệt Tình điện lấy.”

“Thì sao?” Ma Nghiêm lười truy vấn.

Bỗng Nghê Mạn Thiên tiến lên hai bước tới trước mặt Hoa Thiên Cốt. Hoa Thiên Cốt đương mê man cảm giác được có người lại gần mình nhưng không hề biết đại họa đã cận kề. Nàng vùng vẫy muốn mở mắt ra, sư phụ? Là sư phụ sao?

Nghê Mạn Thiên dừng lại một lát, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn. Chiếc bình bạc vừa nghiêng, cả một lọ nước ao Tuyệt Tình liền đổ xuống mặt và người nàng.

“A!!!”

Một tiếng thét cực kì thảm thiết vang vọng mãi trong phòng giam, còn cả thanh âm “tách tách” nghe như tiếng làn da bị một loạt chất lỏng ăn mòn, như miếng thịt đặt trên tấm sắt nóng đỏ, khiến người nghe phải kinh hãi.

Nghê Mạn Thiên cũng bị dọa, không ngờ nàng ta lại có phản ứng dữ dội với nước ao tới mức này. Chiếc bình bạc rơi khỏi tay lặn xuống đất, nàng ta sợ hãi lui lại mấy bước.

Ma Nghiêm cũng ngây người, rồi lập tức thi pháp phong tỏa chặt chẽ chỗ này, nếu không cẩn thận bị Bạch Tử Họa hay người khác quan vi thấy...

Đúng lúc này Bạch Tử Họa, Đông Phương Úc Khanh, Sát Thiên Mạch, Hiên Viên Lăng, Đường Bảo và cả Nam Vô Nguyệt đều cảm thấy điều gì đó bất thường, nhưng nháy mắt đã biến mất.

Hoa Thiên Cốt đang mơ màng ngủ thì giật mình tỉnh giấc, đau đến mức quay cuồng trên đất, nhưng ngay cả động tác gơ tay lên che mặt nàng cũng không làm được.

Đau, đau quá, so với cảm giác đinh Tiều Hồn xuyên qua cơ thể còn đau hơn vạn lần. Cả da, cả máu, cả thịt như bị tróc ra, thổi rửa, phản ứng cực kì mạnh với nước ao Tuyệt Tình. Từng bọt khí to cuộn cuộn nổi lên, ghê tởm như cóc nhái, sau đó tiếp tục ăn mòn vào sâu hơn. Trên cổ nàng có mấy chỗ bị dội cực kì nghiêm trọng, xương quai xanh lộ cả ra ngoài, da thịt đều nát rửa tróc xuống.

Nàng liên tục kêu thảm thiết, quay cuồng lẫn lộn trên mặt đất, người co lại thành một nhúm, không ngừng run rẩy. Cảnh tượng khủng khiếp đó ngay cả Ma Nghiêm cũng phải hít sâu một hơi khí lạnh.

Tình ý đã ăn sâu tới tận nước này rồi sao? May mà chỉ hất một ít nước ao lên, nếu ném cả người vào ao Tam Sinh, sợ là sẽ bị ăn mòn đến cả mẫu xương cũng không còn.

Hoa Thiên Cốt đau đến mức ngất đi mấy lần, rồi mấy lần lại đau quá mà tỉnh. Nếu chỉ là thân thể thì thôi, nhưng tâm can cũng như bị trăm ngàn lưỡi dao chặt chém. Nàng biết đây là nước ao Tuyệt Tình, nàng biết rất rõ cảm giác này! Nếu không phải ngày đó trong lúc chơi đùa với Đường Bảo vô ý bị bắn hai giọt nước, đau đến chết, thì một kẻ u mê như nàng cũng sẽ không kinh hoàng nhận ra

tình cảm của mình đối với sư phụ chẳng đơn thuần là tình nghĩa thầy trò.

Từ đó về sau nàng tránh nước ao Tuyệt Tình như ma như quỷ, không dám động vào dù chỉ một chút. Chỉ cần là vết thương do nước ao Tam Sinh ăn mòn thì vĩnh viễn không có cách nào xóa bỏ, nó có màu khác hẳn với những vết sẹo bình thường. Sẹo của nước ao Tuyệt Tình là màu đỏ tươi, nước ao Tham Lam màu xanh, nước ao Tiêu Hồn màu tím. Cho tới bây giờ nàng vẫn cố giấu nhem vết thương màu đỏ do hai giọt nước ao Tuyệt Tình để lại, sợ người khác phát hiện ra.

Nhưng giờ thì sao? Ai, là ai hắt nước ao Tuyệt Tình lên người nàng?

Cảm giác đau đớn khắc cốt ghi tâm trên thân thể lẫn tâm tư này cả đời nàng cũng không quên được, giờ đây đầu óc nàng vô cùng tỉnh táo, mỗi dây thần kinh đều đang chen lấn xô đẩy truyền đạt cảm giác tuyệt vọng và đau đớn này.

Bên cạnh nàng có hai người. Là ai? Rất cuộc là ai? Nàng cố gắng mở mắt ra, nhưng cả khuôn mặt đang bị nước ao Tuyệt Tình ăn mòn, không thể nhìn ra ngũ quan nữa. Mắt

tuy nhằm, nhưng có dòng chất lỏng gì đó hơi len vào, ăn mòn giác mạc của nàng.

Đau... Chỉ có đau...

Nàng cuộn người lại, bắt đầu nức nở nghẹn ngào giống như đang khóc, Nghê Mạn Thiên và Ma Nghiêm đều thấy lạnh gáy.

“Sư phụ... sư phụ... sư phụ...” Mỗi một tiếng nàng gọi người, mỗi một lần nàng nhớ đến người, lại càng thấy đau đớn nhiều hơn. Tiếng khóc run rẩy thê lương kì lạ khiến Ma Nghiêm cũng phải lui lại hai bước.

Nó dám?

Hắn nhìn Nghê Mạn Thiên, mặt nàng ta tái mét, bồn chồn lo sợ gật đầu.

Ma Nghiêm thở dài, không thể nhìn cảnh bi thảm này nữa, đẩy cửa đi ra ngoài, đứng đó từ từ định thần.

Hoa Thiên Cốt yêu Bạch Tử Họa?! Nó dám đi yêu chính sư phụ của mình?! Quả nhiên là nghiệp chướng! Nghiệp chướng!

Nghê Mạn Thiên cũng lão đảo đẩy cửa đi ra, cuối cùng không chịu nổi, ngồi xổm một bên nôn thốc nôn tháo. Nàng cũng sợ nước ao Tuyệt Tình, chạm vào cũng đau, nhưng lại không tới mức ăn mòn nghiêm trọng như Hoa Thiên Cốt, vừa đáng sợ lại vừa kinh khủng.

“Người dẫn ta tới đây để cho ta biết chuyện này? Hoa Thiên Cốt trái đức loạn luân đi yêu sư phụ của mình?”

Nghê Mạn Thiên không trả lời, chú thuật khiến nàng vẫn không thể nói, vì vậy mới nghĩ ra cách dùng hành động để Ma Nghiêm tự hiểu.

Ma Nghiêm lại không biết việc này, có điều thấy Nghê Mạn Thiên chỉ cần nói thẳng là được rồi, lại lòng vòng dùng thủ đoạn đáng sợ như thế, lòng dạ quá nham hiểm và tàn nhẫn, bỗng thấy càng ghét thêm. Mặc dù từ trước tới nay hắn không muốn thấy Hoa Thiên Cốt, càng hận nàng tạo nhiều phiền phức cho Bạch Tử Họa, nhưng rất cuộc bao năm qua tận mắt nhìn nàng trưởng thành, ít nhiều cũng có chút tình cảm.

Nhưng hiện giờ, hắn lại biết chuyện nàng yêu Bạch Tử Họa, bất kể thế nào cũng không giữ nàng lại được, nếu không tất thành họa lớn.

“Tử Họa có biết không?”

“Hắn là không biết, nếu không dựa theo tính cách của Tôn thượng đã sớm không để nàng ta bên mình.”

Ma Nghiêm thở dài: “Giải thoát cho nó đi.” Nghe tiếng nàng gọi sư phụ lần này càng thâm hơn lần trước, tim của hắn cũng thắt lại.

Nghê Mạn Thiên nghe thấy Ma Nghiêm muốn giết nàng, đáng nhẽ phải vui mừng nhảy nhót thì giờ lại có chút không nữa. Có lẽ vì hậu quả việc hắt lộ nước kia thảm thiết hơn dự liệu nên nàng ta thấy hơi áy náy.

“Sư tổ, nếu nàng ta chết như thế, Tôn thượng tra hỏi thì phải trả lời thế nào?”

“Hừ, ta nói là ta giết, hửn còn muốn thế nào nữa?”

“Tôn thượng sẽ không vì một kẻ như nàng mà trở mặt với sư tổ, nhưng sư tổ cũng biết tính tình của Tôn thượng, nếu chỉ vì một Hoa Thiên Cốt mà khiến tình cảm giữa Tôn thượng và sư tổ bị nứt mẻ thì thật không đáng. Suy nghĩ kĩ vẫn tốt hơn...”

Ma Nghiêm nhú mào ngấm lại một lát, quả thực nếu Bạch Tử Họa đã nguyện chịu sau mười tư đỉnh Tiêu Hồn thay nàng thì địa vị của đồ nhi này trong lòng hửn thật không thể coi thường. Tất cả mọi chuyện đều vượt qua dự đoán của hửn, nếu Hoa Thiên Cốt mà chết thảm, chắc chắn Bạch Tử Họa sẽ có phản ứng, không cần thiết phải lấy quan hệ của hai người ra mạo hiểm. Nhưng Hoa Thiên Cốt, cũng không thể giữ lại...

Hửn đi ra ngoài, tàn nhẫn giết bốn đệ tử canh gác, sau đó đánh trọng thương Sát Thiên Mạch và Hiên Viên Lăng đang ở trong ngục rồi hạ kịch độc. Hửn tổng hai kẻ đang hôn mê này ra khỏi Trường Lưu Sơn, trả lại cho Xuân Thu Bất Bại và Liệt Hành Vân, ép yêu ma và nhân giới phải rút lui ngay lập tức. Thấy hai vị quân thượng bị thương nặng tới mức này, bọn họ cũng hết cách, lui binh suốt đêm, vội vã chữa thương cho hai người.

Ai cũng biết Bạch Tử Họa khó có đối thủ ngang cơ trong Lục giới, nhưng không ai biết Thế tôn Ma Nghiêm vốn chưa từng nường tay với ai, rốt cuộc lợi hại tới mức nào.

Sau khi sắp xếp mọi chuyện đầu vào đó, hắn lại trở về Tham Lam điện.

Nghê Mạn Thiên vẫn ở trong thiên lao, hoàn thành lời dặn cuối cùng của sư tổ. Hoa Thiên Cốt luôn phúc lớn mạng lớn, hiện giờ nàng lại hại nàng ta thành ra thế này, nếu không nhờ cở tận gốc, một ngày nào đó nàng có thể bị báo thù chẳng?

Nước ao Tuyệt Tình cuối cùng cũng ngừng ăn mòn, cơ thể và mặt mũi của Hoa Thiên Cốt đã thay đổi hoàn toàn, không thấy ngũ quan, chỉ thấy một khối thịt rữa đỏ tươi, dù có ném tới trước mặt Bạch Tử Họa cũng chưa chắc người đã nhận ra được.

Nghê Mạn Thiên lại thấy buồn nôn, găng lơ đi, chậm rãi tới gần Hoa Thiên Cốt.

“Ai? Tại sao lại muốn hại ta?” Hoa Thiên Cốt yếu ớt sống

soài tựa như một con cá chết bị tróc vảy, máu me be bét nằm trên thớt, để mặc người ta chặt chém.

“Không ai hại người. Nước ao Tuyệt Tình này đối với người khác cũng chỉ như nước bình thường, là trong lòng người có quỷ, người tự hại chính bản thân mình!” Nghê Mạn Thiên cãi lại, dường như làm thế có thể khiến nàng ta dễ chịu hơn một chút.

Hoa Thiên Cốt cười khổ: “Đáng ra phải sớm biết là người rồi, người hận ta như thế, muốn đưa ta vào chỗ chết như thế, lại có khả năng đi lại tự nhiên trong thiên lao như thế... Còn một người nữa, là ai?”

Nghĩ tới điều gì đó, lòng nàng bỗng trào lên một nỗi sợ hãi cực kì lớn.

Nghê Mạn Thiên trông dáng vẻ thê thảm và đáng thương của nàng thấy hơi buồn cười, ngồi xổm xuống.

“Người đoán xem? Tưởng để tên thư sinh chết tiết kia làm thế thì ta sẽ không có cách báo vụ bê bối của người cho người khác sao?”

Toàn thân Hoa Thiên Cốt lại bắt đầu run rẩy, không biết là vì đau đớn hay vì hoảng sợ.

“Người...”

“Người vừa đến là Tôn thượng đấy, ta không có cách nắm rõ sự thực nên cố ý mời người tới thiên lao, nhìn người chịu hình phạt nước ao Tam Sinh, vừa lặn lội vừa khóc gọi sư phụ, tới kẻ ngốc cũng biết người đang nghĩ gì.”

Đầu Hoa Thiên Cốt nổ bùm một tiếng, không thể nghe thấy gì nữa. Nàng vất vả che giấu bao lâu nay, vậy mà tất cả vẫn bị lộ tẩy sao? Sư phụ thấy cảnh tượng đó, có phải đã ghét bỏ nàng rồi không?

Nơi đây không có trời, khung cảnh như thể trong kì hỗn mang. Vì không có mặt trời, mặt trăng hay những vì tinh tú nên cũng không có ngày hay đêm.

Man hoang là một không gian căn cổ hoàn toàn biệt lập với Lục giới, phía Tây là sa mạc, phía Nam là sông hồ đầm lầy, phía Bắc là nơi băng tuyết lạnh lẽo, ở giữa là rừng rậm đặc sương mù. Vùng biển ở cuối phía Đông nối liền

với quy khứ, phạm nhân của Tiên giới và tử hồn đều bị đầy tới đây qua Minh Độ.

Tương truyền đây là một chỗ khi khai thiên búa Bàn Cổ không cẩn thận nện vào, cũng có truyền thuyết nói đây là nơi chúng thần thượng cổ chôn xác sau khi bị tàn sát. Ở trong này pháp thuật hay bảo vật gì đều không dùng được, môi trường khắc nghiệt, đầy rẫy hiểm nguy, điều kiện cực kì thiếu thốn. Yêu ma, quỷ quái, tiên nhân, thậm chí cả động thực vật đều cố gắng sinh tồn bằng cách thức nguyên thủy đẫm máu nhất.

Vì có rất ít người biết lối và cách vào Minh Độ nên cực khó để đến man hoang này. Vậy nên những kẻ bị lưu đầy tới đây đều là những người ít nhiều có danh tiếng, không thể tùy tiện xử tử, ví dụ như đọa tiên, hoặc là làm nhiều việc ác nhưng tội lại không đáng chết, ví dụ như yêu ma, hay bất kể dùng cách gì cũng không thể tiêu diệt hoàn toàn được, giả như tử hồn.

Muốn trốn khỏi đây lại càng không thể, tựa như ném một người tay không tấc sắt lại không có cánh vào một hố sâu không đáy, ngoài việc không ngừng rơi xuống đến lúc chết thì không làm gì được cả. Dẫu có là tiên nhân pháp lực mạnh đến đâu thì một khi đã tới nơi này cũng không khác gì một con kiến, chẳng cách nào thoát ra được.

Phía trước vẫn là một màn tối đen, chỉ có con mắt trái hơi mở mới có thể thoáng cảm nhận được một chút ánh sáng.

Nàng không mù, chỉ là không nhìn thấy mà thôi. Hoa Thiên Cốt tự an ủi mình hết lần này tới lần khác như vậy.

Chân bị trói bằng dây thừng, ai đó đang kéo nàng về phía trước, hệt như kéo một con mồi đã chết. Lưng cọ sát với đất đã rướm máu, đầu cũng như sắp nổ tung đến nơi vì không ngừng đập vào những hòn sỏi sắc lẹm và những viên đá mẻ dọc đường. Có điều nàng vẫn cảm thấy đau, cho nên chắc vẫn chưa chết, chưa thể chết.

Nàng cắn răng cố gắng để mình tỉnh táo, nhưng đầu lại đập vào một tảng đá to, nàng ngất đi.

Khi tỉnh lại trong đau đớn, nàng không nhìn thấy, chỉ nghe thấy tiếng cười mỉa. Một đám người vây quanh nàng vừa đá vừa đoán, một chân còn giẫm lên mu bàn tay nàng.

Nàng tới man hoang bao lâu rồi?

Một tháng? Một năm? Hay là một trăm năm?

Nàng không nhớ nữa, một khoảng tối đen, sống không bằng chết, cũng không có khái niệm thời gian, tóm lại có thể sống được ngay nào thì hay ngày đấy.

Xung quanh có không ít người, theo trực giác thì có khoảng hơn mười người, phần lớn là yêu ma, cũng có mấy đạo tiên. Muốn tồn tại ở man hoang không dễ, hầu hết mọi người đều sẽ tụ lại thành một nhóm nhỏ, như vậy dù là kiếm ăn hay quần áo so ra vẫn có lợi hơn.

Quá trình không ngừng tranh đấu và phân chia ấy dần hình thành nên hai phe mạnh nhất, một bên là Thổ Mộc Lưu do Hủ Mộc quý cầm đầu, một bên là Thủy Ngân Gian do Minh Phạm tiên cầm đầu, phân chia chiếm cứ ao hồ phía Nam và nơi màu mỡ vùng duyên hải phía Đông.

Trăm ngàn năm qua, người bị lưu đầy tới đây không ngừng, lại không ai ra được ngoài nên mọi người đành cố gắng mở mang bờ cõi, sinh sống đẻ con ở nơi man hoang này. Dù trước kia có là nhân vật làm mưa làm gió khắp Lục giới, thì tới đây rồi đều phải vì sinh tồn mà nhẫn nhục, không từ thủ đoạn, vất vả làm việc.

Khu rừng rậm ở giữa chiếm diện tích khá lớn, khí hậu thích hợp với sự tồn tại của con người hơn, đồ ăn cũng nhiều, nhưng không một ai dám bước vào. Nơi đó là thiên hạ của một số loài yêu thú và thực vật biến dị nên càng nguy hiểm và đáng sợ hơn. Dù những người này trước kia lợi hại thế nào, không có pháp lực thì trước một gốc cây ăn thịt người nho nhỏ cũng không ngẩng đầu lên được. Ở đây, tự nhiên mới là sức mạnh khủng khiếp nhất, có thể làm được tất cả mọi điều khiến người ta kinh sợ.

Không dám qua lại những nơi nhiều người, cũng không thể vào rừng quá sâu, nằng ần nấu trong một động cây vùng giáp ranh, không biết vì sao lại bị phát hiện rồi tóm ra.

Tuy rằng kinh mạch đã dần khép miệng, nhưng nàng vẫn không thể đứng thẳng đi lại như xưa nữa. Hiện giờ rơi vào tay mấy người này, e là lành ít dữ nhiều.

“Người tìm thấy ở đâu thế? Đó... là người hả?”

Nàng nghe thấy một giọng nữ, chắc bị khuôn mặt xấu xí đáng sợ của nàng dọa rồi.

“Vốn đi bắt thỏ hoang, không ngờ lại quơ được một món hời.” Một giọng nói thô lỗ vang lên.

“Nam hay nữ?” Một người đàn ông khác hỏi.

Một bàn tay lớn vươn tới, thuần thục lột hết quần áo của nàng ra, nàng chỉ có thể cắn răng, im lặng chịu nhục.

“Không ngờ lại là nữ.” Giọng nói kia bỗng vui vẻ kì lạ.
“Quy tắc cũ nhé? Làm rồi nướng?”

“Tiếc rằng lại là một con bé, vừa gầy vừa nhỏ, chả được mấy thịt, đã thế còn mang cái mặt quỷ này nữa. Chơi thì khó chịu, ăn cũng không ngon, phì!” Người nọ nhổ một bãi nước bọt lên người nàng.

Một cước vung lên, đá lật người nàng lại.

“Sống hay chết đấy? Sao không lên tiếng?”

“Hình như bị câm.”

“Chưa thấy bao giờ, chắc mới bị đày tới? Tuổi nhỏ thế không biết phạm phải tội gì, là tiên hay là yêu?”

“Là tiên rồi, người xem gân mạch của nó đều bị chém đứt, trên người đâu đâu cũng là sẹo và lỗ thủng, vừa mù vừa câm, còn có cả vết của đinh Tiêu Hồn để lại nữa.”

“Đinh Tiêu Hồn? Huyền Sương, ý người là đinh Tiêu Hồn của Trường Lưu Sơn sao? Con nhóc kia bị Trường Lưu đày tới?”

“Chắc vậy. Lục soát người nó xem có gì không.”

Bọn chúng nâng nàng lên, không tìm thấy gì, cuối cùng thấy chiếc cung linh nàng nắm chặt trong tay.

Kẻ tên Huyền Sương kia ra sức tách tay nàng ra, ngạc nhiên nhìn nàng nằm trên mặt đất cuối cùng cũng có phản kháng. Tuy yếu ớt nhưng đó đã là toàn bộ sức lực của nàng, rốt cuộc vẫn không đánh lại nên bị cướp cung linh đi.

“Cung linh? Chẳng qua chỉ là một tiểu đệ tử của Trường Lưu mà thôi. Không biết phạm tội gì mà phải chịu hình phạt nặng như thế. Tiếc là bị cầm, nếu không hỏi nó một số tình hình bên ngoài cũng hay.”

“Hừ, người quan tâm bên ngoài làm gì, cho rằng còn cơ hội quay về ư?”

“Vớ vẩn, chẳng lẽ ngươi không muốn về?”

“Hai người các ngươi làm gì mà suốt ngày cãi nhau thế!” Bàn tay thon dài lạnh như băng của cô gái đè lên

ngực nàng, “Mặc kệ giải quyết thế nào, chỗ thịt mềm nhất này phải để lại cho ta.”

Hoa Thiên Cốt rung mình, dùng sức túm lấy chân người nọ, chuông, trả chuông của nàng đây!

Huyền Sương bức mình đá nàng sang một bên, tỉ mỉ nhìn vật trong tay: “Các người đã bao giờ thấy ai có cung linh màu này chưa?”

“Màu gì? Cung thạch của ta màu xanh lá.” Người bên cạnh mở miệng nói, Hoa Thiên Cốt sững sốt, hóa ra lại là một vị tiên có địa vị cao như thế ư?

“Nhưng sao cung linh của nó lại trong suốt, còn lấp lánh ánh bảy màu nữa?”

“Trong suốt? Bảy màu? Người bị hoa mắt à?” Người nọ nhìn đi nhìn lại, sau đó hình như cũng thấy khó hiểu.

“Quan tâm làm chó gì, ông đây bụng đói dánh vào lưng rồi. Nếu các người chê con nhóc này xấu, không ai muốn làm thì ăn luôn đi, làm nhảm nhiều thế?”

“Ta muốn nội tạng, không ai được tranh tim và gan với ta.” Một yêu ma bên cạnh bước tới gần Hoa Thiên Cốt, móng tay như lợi kiếm, cứa máu đọng đầy trong kẽ móng.

Hoa Thiên Cốt từ từ nhích về phía Huyền Thương, tay nắm lấy áo choàng của gã, phát ra tiếng nứt nở cầu xin, muốn trả cung linh mà sư phụ tặng nàng. Nàng không có gì, Đoạn Niệm cũng đã mất, cung linh chính là thứ còn lại duy nhất của nàng.

Không ngờ nàng lại bị đẩy ngã, bị giẫm dưới chân ai đó, móng tay dài mảnh sắc nhọn nháy mắt đã xuyên thủng vai trái. Đường như Hoa Thiên Cốt đã mất cảm giác đau, thoi thóp, nàng sớm biết sẽ có ngày này rồi, nhưng... xin hãy trả cung linh lại cho nàng.

Bàn tay nhỏ bé vẫn túm chặt áo choàng của người bên cạnh. Huyền Thương thích cái chuông kia đến thế, sao chịu trả cho một kẻ sắp chết, gã rút dao lên, không thèm chớp mắt chém xuống tay nàng. Dù sao cũng phải phân thân, thật ra gã rất thích ăn tay người nướng.

Bỗng gió thổi bùng lên, khoảng không xa xôi mờ mịt, cát bụi nổi lên cuộn cuộn, sau đó liền vang tiếng dã thú

chạy và rít gào.

“Nguy rồi!” Huyền Sương lui lại sau mấy bước.

“Cái gì thế?”

“Thú Hanh Tức, cẩn thận bị nó ăn, mọi người rút vào sơn động bên kia!”

Tất cả hoảng loạn chạy trốn, trong man hoang, thần vật thượng cổ và thần thú nhiều không kể xiết, thú Hanh Tức là một trong những loài hung tàn nhất.

Mặt Hoa Thiên Cốt lộ rõ vẻ vui mừng, nhưng lại bị ai đó khiêng lên vai trốn vụt đi.

Chỉ trong nháy mắt, con quái thú khổng lồ cao bằng ba người đã xuất hiện, bộ lông màu trắng vì tức giận mà dựng đứng như kim thép, tai dài nhọn, mắt híp, cái đuôi to hết như cơ thể, phần đầu của bốn cái chân và đuôi nhuộm màu đỏ tía như ngọn lửa, phần cổ cũng có hoa văn màu đỏ như một chiếc cổ áo tuyệt đẹp. Dáng vẻ trông hơi giống yêu hồ, nhưng trong mắt lại chứa đựng

sự hung tàn và uy nghiêm của đế vương.

Nó không hề lưu tình bỏ về phía đám yêu ma, chẳng mấy chốc đã xé thành hai nửa.

Huyền Sương quay người lại chém một nhát, nhưng nó không bị thương chút nào. Thú Hanh Tức giẫm một chân lên, tức thì gãy nát bét.

Mọi người sợ hãi chạy tán loạn, Hoa Thiên Cốt bị ném xuống đất. Thú Hanh Tức không đuổi theo nữa, đi tới cạnh nàng, cúi đầu ngửi ngửi, sau đó thè lưỡi liếm vết máu trên người nàng.

Hoa Thiên Cốt thấy đầu đau như muốn nứt toác ra, vươn tay nắm lấy lông bờm trên cổ nó, cố hết sức nheén cưỡi.

May mà may tới kịp.

Cái lưỡi thật to của thú Hanh Tức liếm liếm mặt nàng, vừa ẩm lại vừa nóng. Nàng tỉnh táo hơn một chút, gian nan bò trên mặt đất, tay lặn mò xung quanh.

Cung linh, cung linh của ta.

Thú Hanh Tức lấy lại cung linh từ chỗ Huyền Sương, dùng miệng đặt vào trong tay nàng. Hoa Thiên Cốt run rẩy áp chặt nó lên má, tựa như Bạch Tử Họa vẫn còn ở bên.

Hanh Tức, mày lại giết người đúng không? Dọa bọn họ chạy đi là được rồi, lần sau không được hại người nữa. Bọn họ cũng chỉ vì sinh tồn thôi.

Tuy nàng không thể nói chuyên, nhưng tâm linh lại tương thông với thú Hanh Tức.

Từ khi bị đẩy tới man hoang, bao lần rơi vào nguy hiểm, nếu không có nó luôn ở bên chăm sóc thì nàng đã sớm chết mấy lần rồi.

Nàng không hận những kẻ luôn muốn ăn thịt mình kia. Tất cả mọi người ở đây đều bị thế gian vứt bỏ, nàng cũng thế, chẳng ai đáng thương hơn ai.

Hanh Tức, lúc mày về không thấy tao chắc sợ lắm? Tìm được thức ăn rồi à? Chúng ta về nhé?

Khác với dáng vẻ cao quý uy nghiêm của mình, nó cung kính nằm rạp bên chân nàng. Hoa Thiên Cốt không nhìn thấy gì nên không biết hình dáng nó ra sao, cũng không thấy sự thần phục trong mắt nó.

Lúc vào man hoang, người nàng bị ngâm trong một chỗ trũng nước, mê man trong đó rất nhiều ngày, nhưng vẫn không chết được. Không biết từ khi nào thú Hanh Tức tìm thấy và ở bên cạnh nàng, cũng không rõ tại sao nó phải cứu nàng, chăm sóc nàng như vậy. Nhưng nếu không có nó ở đó, nàng đã chết từ lâu rồi.

Hoa Thiên Cốt cố sức xoay người, túm lấy phần lông bờm trắng như tuyết bò lên người nó. Thú Hanh Tức trong tưởng tượng và cảm giác của nàng chính là một con heo béo múp tham ăn. Lúc tức giận sẽ biến thành một con cáo có bộ lông dài thật dài.

Nàng bắt đầu ho dữ dội, ghì chặt manh áo rách bươm của mình mà vẫn thấy rất lạnh, Hoa Thiên Cốt ôm chặt thú Hanh Tức, hấp thu nhiệt độ cơ thể của nó.

Thú Hanh Tức đứng dậy rồi lao vụt đi. Trong cơn mê man, Hoa Thiên Cốt dường như mơ thấy mình đang cười kiêu tự do bay lượn trên bầu trời.

Có điều, nàng không rõ tất cả những gì nàng trải qua đây là mơ, hay tất cả những gì trước kia mới là mơ. Nàng không thể đi, dù tới đâu cũng là thú Hanh Tức mang theo nàng, bảo vệ nàng, kiếm ăn cho nàng. Nàng không thể nhìn, không thể nói, chỉ là một phế nhân, thân trong địa ngục, không có hy vọng, không có tương lai. Đôi khi nàng thật không hiểu mình đã thành ra thế này rồi còn cố sống làm gì nữa.

Đến bây giờ nàng vẫn không dám nhớ lại khoảnh khắc sư phụ cầm Đoạn Niệm kiếm trên trụ Tru Tiên ấy, cũng không dám nghĩ nếu sư phụ ra tay tàn nhẫn như thế vì sao còn muốn đuổi nàng tới đây, đã không muốn gặp thì để nàng chết đi chẳng phải đơn giản hơn sao? Hay là, lỗi lầm nàng gây ra, dù có chết cũng không thể đền, bởi vậy chỉ có thể chịu khổ sở thế này để bù đắp.

Một khi đã vậy thì cứ để thế đi, nàng sẽ cố gắng cầm cự sống tiếp, cố gắng trả nợ cho mấy sinh mạng đã cùng phạm lỗi với nàng.

Chương 2: Trúc Lâm Tận Nhiệm

Thấy Hoa Thiên Cốt ngất xỉu chẳng hề động đậy trên nền đất, thú Hanh Tức bắt đầu lo lắng, cánh mũi phập phồng, đi một vòng quanh nàng, dường như đang nghĩ cách.

Vết thương cũ của Hoa Thiên Cốt vẫn chưa lành, giờ lại thêm vết mới, khắp nơi đều bị va quệt bầm dập, da lại rách, vai bị đâm thủng, khả năng tự hồi phục nàng càng không theo kịp, máu chảy mãi không dứt.

Thú Hanh Tức do dự một lát rồi vùi đầu xuống liếm vết thương của nàng, tuy rằng nước bọt của nó có chút tác dụng cầm máu, nhưng nó không có lòng tin lắm với khả năng kiềm chế của bản thân. Mỗi lần ngửi thấy mùi máu nàng nó đều bồn chồn không yên, sợ một ngày nào đấy thú tính nổi lên sẽ ăn sạch nàng để từ yêu thú chân chính phi thăng lên làm thần thú.

Suy nghĩ hồi lâu, nó cúi đầu ngậm nàng vào miệng, đi vài bước vào trong rừng, bỗng dừng lại, do dự rất lâu, sau

đó lại quay về trước căn nhà gỗ, dùng một chân đẩy cửa phòng ra.

Người đàn ông kia không thèm ngẩng đầu lên, ngồi bên bàn uống trà, dù ở nơi man hoang nhưng vẫn không hề mất đi khí chất nho nhã. Bộ quần áo vải bố màu xanh vì giặt nhiều nên đã bạc màu, tóc xõa tự nhiên nhưng không hề rối. Trên mặt, trên cổ, trên tay, chỉ cần là những phần da để lộ ra ngoài đều có thể thấy một lớp sọc mỏng màu xanh, mặc dù không nghiêm trọng tới mức cháy sạm như Hoa Thiên Cốt nhưng nhìn qua cũng vô cùng đáng sợ. Có điều thứ khiến Thú Hanh Tức khó chịu nhất chính là mùi tà khí lộ rõ giữa hai chân mày gã.

Thú Hanh Tức gầm lên một tiếng, luồng gió nóng thổi tới khiến áo choàng và tóc của gã đều bay lên, nhưng gã vẫn chẳng buồn ngẩng lên chút nào.

Thú Hanh Tức như đang uy hiếp, gương móng vuốt, nháy mắt đã đập nát chiếc bàn trước mặt gã. Gã không chút hoang mang đón lấy chén trà bằng sắt, hừ lạnh: "Có kiểu xin xỏ như thế à?"

Nó nào để ý nhiều thế, một chân quơ lấy gã từ trong phòng ra, hơi dùng sức ấn xuống đất.

Người đàn ông nhìn nó, nhú mào, rút một con dao găm ở bên hông ra. Một người một thú đối đầu hồi lâu, cuối cùng thú Hanh Tức bỏ chân ra, lùi lại hai bước.

Dao găm kia là thần vật thượng cổ, đã dính rất nhiều máu thần thú, chẳng biết gã tìm thấy ở đâu, thảo nào dám ở trong khu rừng này một mình.

Gã đàn ông đứng dậy, xoay người đi sửa chữa cánh cửa của căn nhà gỗ, vẫn không thèm liếc Hoa Thiên Cốt đang nằm hấp hối bên cạnh một cái, sau đó đi vào trong nhà.

Thú Hanh Tức tìm được ít thảo dược gần đây, nhai nát ra rồi đắp lên miệng vết thương của nàng. Nhưng dù sao năng lực của nó cũng có hạn, gã đàn ông kia hình như có chút bản lĩnh, nếu chịu giúp thì nhất định Hoa Thiên Cốt sẽ mau chóng khỏe lại.

Rắn không được, dùng mềm vậy.

Thú Hanh Tức dùng cái đuôi cực lớn làm một chiếc giường lông xù cho Hoa Thiên Cốt, đặt mông ngồi chồm

hôm trước cửa nhà gã không chịu đi. Người đàn ông hình như biết trận pháp kì môn gì đó, dẫu thú bình thường và yêu ma không tới gần được nơi này, không biết trước kia nó chạy lung tung kiểu gì mà đúng đường, xông vào được.

Nó đường đường là thú Hanh Tức vậy mà lại phải trú dưới hiên nhà, trông cậy vào sự che chở của loài người, thật quá mất uy, nhưng vì Hoa Thiên Cốt nên đành chịu. Cơ thể nàng quá suy nhược, không thể chịu xóc nảy được nữa. Bất luận người đàn ông kia tốt hay xấu, sống ở nơi này so với việc suốt ngày trốn chạy, hồi hải ngược xuôi, đánh nhau với vô số quỷ ma yêu thú thêm khát máu thịt của nàng đến mịt mù đất trời, chết đi sống lại lại càng mạnh thì tốt hơn nhiều.

Nguồn ebook: <https://www.luy-ebook.com>

Vì thế thú Hanh Tức quyết định ở lì bên ngoài căn nhà gỗ.

Phần lớn thời gian nàng đều nửa mê nửa tỉnh, dù có tỉnh lại cũng không thể động đậy, không thể nói, không thể nhìn, chẳng khác chết là bao. Nhưng nàng không thấy tình cảnh bây giờ khiến nàng khổ sở, mà khổ sở nhất chính là lúc tỉnh dậy nhớ về quá khứ, lúc ngủ mơ cũng thấy quá khứ.

Nụ cười của sư phụ, mái tóc của sư phụ, vạt áo trắng tung bay của sư phụ, lời của sư phụ, nụ hôn của sư phụ, bàn tay cầm Đoạn Niệm của sư phụ...

Quá khứ như ngọn lửa rực cháy, sưởi ấm cho nàng lại tàn nhẫn tổn thương nàng. Nàng không còn sức giải thích, không còn sức biện bạch, càng không còn sức quên đi, không còn sức trốn tránh, chỉ có thể kéo dài hơi tàn trong nỗi nhớ về người.

Người đàn ông kia mặc kệ bọn họ, không đuổi đi nhưng cũng chẳng bao giờ thèm nhìn tới. Mới đầu thú Hanh Tức còn lo lắng, mỗi lần đi kiếm ăn xung quanh đều mang Hoa Thiên Cốt theo, sau đó dần gỡ phòng vệ, trái cò khô đặt nàng nằm dưới mái hiên, còn bản thân thì đi ra ngoài một mình.

Có lần nó đi xa gặp phải trận mưa to, Hoa Thiên Cốt dầm mình trong mưa suốt một canh giờ, người đàn ông kia vẫn ngồi trong phòng mặc kệ không quan tâm, giống như cả thế giới chỉ có một mình gã vậy.

Khi thú Hanh Tức vội vàng trở về, Hoa Thiên Cốt lại bắt đầu phát sốt, đầu óc càng mê man, vết thương vết vả lăm

mới khép miệng lại nhiễm trùng. Thú Hanh Tức lo lắng đi quanh nàg, đẩy cửa căn nhà gỗ, đặt Hoa Thiên Cốt lên mặt đất muốn gã cứu nàg, gã lại lạnh lùng bước ra ngoài cửa.

Nhà quá nhỏ, thú Hanh Tức không vào được, nhưng ngoài kia vừa lạnh vừa ẩm ướt, trong nhà có lửa sẽ tốt hơn. Lâu nay Hoa Thiên Cốt đi theo nó, không ăn quả dại thì ăn thịt sống, Thú Hanh Tức đều nhai nát rồi mớm tới miệng nàg, nàg đơ như khúc gỗ, cố gắng nuốt, bất kể đó là thứ gì.

Nàg trước kia chỉ dùng một tay là có thể nấu ăn ngon, giờ ngay cả chiếc muôi cũng không nâng được, cổ họng cái lưỡi tham ăn trước kia của nàg giờ đã cháy hoàn toàn, không thể nói chuyện, không còn vị giác. Với nàg, ăn gì đều không quan trọng, chỉ cần có thể sống sót là được.

Người đàn ông trở về, thấy thú Hanh Tức vẫn ngủ trước cửa, gian nhà gỗ không lớn, nó mà đứng dậy thì cũng to chả kém căn nhà là mấy. Hoa Thiên Cốt được nó đặt trên giường gỗ. Gã bước vào, tức giận hừ lạnh, đưa tay hất nàg xuống đất, sau đó đi ngủ.

Thú Hanh Tức nhìn gã chăm chăm, lông trên người lại dựng đứng thành kim thép, cổ bình tĩnh xuống, luồn đuôi vào trong nhà gỗ cuốn Hoa Thiên Cốt vào, cơ thể che trước cửa chắn gió, sau đó gục xuống ngủ.

Ngày hôm sau người đàn ông tỉnh dậy, nhìn Hoa Thiên Cốt với thú Hanh Tức ngoài cửa, đột nhiên thấy cáu kỉnh. Gã đi tới bên bàn uống một ngụm trà, lấy con dao găm trong ngực ra lau chùi cẩn thận. Bỗng gã vén tay áo lên, lộ ra vùng da thịt chi chít đầy sẹo, dường như không biết đau là gì mà tự cứa một nhát. Máu đỏ chói mắt của máu khiến gã đỡ dần một lát, phải rồi, gã còn sống.

Còn sống, cho nên sẽ không từ bỏ hi vọng.

Bỗng nhiên, gương mặt xanh đầy sẹo như thú của gã lại có cảm xúc. Không còn sự trầm lắng bình thường, mà tươi cười dịu dàng và kì quặc đan xen lẫn nhau.

Gã đi tới bên Hoa Thiên Cốt, cẩn thận quan sát nàng.

Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy, gã đã biết nàng là người bị Trường Lưu Sơn dày tước. Bởi vì gương mặt kia cũng để lại vết sẹo do nước ao Tam Sinh giống gã.

Trông còn nhỏ như thế, hóa ra lại là một chữ tình...

Gã nhếch mép khinh bỉ, định lấy cung linh từ tay nàng ra, lại không ngờ ngay cả khi mê man nàng cũng nắm chặt như thế.

Vất vả lắm mới lấy ra được, gã quan sát tỉ mỉ, mày càng nhíu chặt.

Một tiểu tiên cấp bậc không cao đã phạm tội lớn thế nào mà phải chịu đỉnh Tiêu Hồn của Trường Lưu Sơn, phế đi tiên thân vẫn chưa đủ, còn bị dày tước man hoang nữa?

Mà nhóc con cấp bậc cung linh này, sao có thể thông hiểu các hệ pháp thuật tới mức phân chia công bằng, luyện hóa cung linh trở nên trong suốt, không chút tạp sắc như vậy? Phong phú mà uyên thâm, hấp thu sở trường của các môn phái trong Tiên giới. Nếu đây là cố ý thì không biết người đứng đằng sau dạy nàng lợi hại tới mức nào, sự đa dạng có kế hoạch này giống như một âm mưu vậy.

Ngũ hành vốn tương sinh tương khắc, mỗi người đều

có nhược điểm, mặt này mạnh thì mặt kia yếu. Giả như khi đánh một chưởng về phía trước, thì phía sau chắc chắn sẽ lộ sơ hở, dù tốc độ có nhanh tới đâu cũng không thể đánh bốn phương cùng một lúc. Điểm chịu lực càng nhỏ, lực càng lớn, điểm chịu lực càng lớn, lực càng nhỏ. Nhưng người dạy nòng rỗng đã phá vỡ tất cả các quy luật tu tiên luyện võ, không tuân theo lẽ thường, muốn nòng trở thành một người hoàn toàn không sơ hở, không nhược điểm, thậm chí là không hề có khiếm khuyết.

Trường Lưu Sơn, ai lại có khí phách và bản lĩnh này?

Điều đáng chú ý hơn chính là, rỗng chỉ cần mười nhát kiếm cũng đủ khiến một người trở thành phế nhân, vậy mà nòng lại bị chém hơn trăm chiêu, không bỏ sót bất cứ huyết đạo và gân mạch quan trọng nào.

Là kẻ thù không đội trời chung hay tâm phúc đại họa^[1] mà lại độc ác không chừa lối thoát như thế?

[1] Tâm phúc đại họa: Khi một người trở thành tâm phúc của ai đó thì cũng có nghĩa là đã nắm giữ hết những bí mật cũng như điểm yếu của người kia, đó là "đại họa".

Tại gã đi lâu quá rồi hay thế giới thay đổi quá nhanh mà

Trường Lưu Sơn bảo thủ lại có đệ tử tu hành kiểu này? Rốt cuộc nàng đã phạm phải lỗi gì để bị phạt còn nặng hơn gã mấy lần?

Thú vị, thật quá thú vị...

Người đàn ông nheo mắt lại, càng lúc càng hứng thú. Mấy ngày nay thật ra gã cũng để ý tới nàng, mới đầu gã nghĩ, tiểu đệ tử Trường Lưu đây tới đây dù sao cũng chỉ là một phế nhân sắp chết, giữ lại cũng chẳng ích gì, chết đi cho xong, gã không rảnh rỗi đi cứu người. Dù gã chưa bị trục xuất khỏi sư môn nên vẫn là đệ tử của Trường Lưu Sơn thì sao nào, làm gì được gã?

Nhưng điều khiến gã sửng sốt chính là dựa vào cơ thể phạm nhân của nàng bây giờ, bị thương như thế mà vẫn chưa chết. Tuy chậm nhưng miệng vết thương và gân mạch đều có dấu hiệu tự phục hồi, sức sống mạnh mẽ như thế thật khiến người khác kinh ngạc.

Con nhóc kia, xem ra cũng có chút lợi hại đấy.

Thú Hanh Tức bưng tỉnh, thấy người đàn ông kia ôm Hoa Thiên Cốt khỏi đuôi mình đặt lên giường, cảnh giác

nhìn chăm chăm hành động của gã, nếu gã có ý đồ xấu xa là lập tức nhào lên liều mạng.

Gã thay bộ quần áo vừa bẩn vừa ẩm của nàng ra, lau qua người, đắp thuốc lên những phần bị nhiễm trùng và lở loét, sau đó đun ít đồ gì đó cho nàng uống.

Thú Hanh Tức không hiểu sao gã lại đột nhiên đồng ý cứu người, lo lắng đi qua đi lại, trông coi một tắc cũng không rời.

Hoa Thiên Cốt vẫn nửa mê nửa tỉnh, nhưng vết thương rõ ràng hồi phục nhanh hơn trước. Biết có người cứu mình, nhưng bởi vì không nhìn thấy, đối phương cũng không nói, nên nàng không thể nắm rõ tình hình. Nhưng trực giác mách bảo nàng người đó là nam, động tác không thể coi là dịu dàng, nhưng chăm sóc rất cẩn thận.

Một tháng sau những vết thương ngoài da của nàng gần như đã khỏi hẳn, gân mạch cũng dần phục hồi như xưa, thậm chí tay đã có thể tự cầm thìa ăn cơm, có điều vụng về vô cùng.

Đối với tình trạng của mình nàng cực kì hoang mang,

nàng chưa từng thấy ai bị đứt gân mà có thể tự nối liền được cả. Hoa Thiên Cốt không biết đây là tác dụng của thần mệnh và sức mạnh Yêu Thần, nên cảm kích cho rằng người đàn ông kia đã dùng thuốc quý hiếm gì đó để nối lại xương và gân, trị thương kéo dài tính mạng cho mình.

“Người biết viết không?” Có một ngày người kia hỏi nàng. Giọng của gã rất hay, có điều quá lạnh lùng, dường như đã ở một mình lâu lắm rồi, quên luôn cả ngôn ngữ, cứng ngắt nhả từng từ ra.

Hoa Thiên Cốt gật đầu.

“Tên?”

Hoa Thiên Cốt lấy tay làm bút vạch nét trên chân: Hoa Thiên Cốt.

Người đàn ông im lặng một lát, lục lại trí nhớ, quả thực chưa từng nghe thấy tên này.

“Đệ tử của Trường Lưu Sơn?”

Hoa Thiên Cốt gật đầu, người trước mắt này hồi xưa chắc cũng là tiên.

“Sư phụ ngươi là ai?”

Hoa Thiên Cốt thật lâu vẫn không trả lời, tuy không trực xuất nàng khỏi sư môn, nhưng dáng vẻ hiện giờ của nàng nói ra há chẳng phải khiến người mất mặt sao? Tự đáy lòng người, có lẽ đã không coi nàng là đồ đệ nữa rồi.

Trường Lưu thượng tiên. Nàng vẫn thành thật viết, gã đã cứu mạng nàng, nàng không muốn, cũng không cần thiết phải giấu.

Người đàn ông gật đầu, quả nhiên gã đoán không sai, đó là đệ tử nhập môn của Tôn thượng. Cách nhận đệ tử của Ma Nghiêm và Sinh Tiêu Mặc không phải gã không biết, chỉ có Tôn thượng mới luôn làm ra những việc không ngờ. Một trăm lẻ một kiểm kia cực kì chuẩn xác, nông sâu không sai một ly, ra chiêu vừa nhanh vừa kiên quyết, chắc chắn cũng do Tôn thượng tự tay làm. Có điều không biết đệ tử này mắc tội gì mà khiến một người luôn lạnh nhạt như hắn nổi giận đến thế.

“Tên ta là Trúc Nhiễm, người nhớ lấy.”

Người đó đứng dậy ra ngoài, chắc là đi làm việc của mình. Một thứ tròn tròn mập mập đột nhiên chui vào ổ chăn, đẩy đẩy.

Hanh Túc.

Hoa Thiên Cốt mỉm cười, vươn tay ra kéo nó vào lòng.

Thú Hanh Túc thò đầu ra khỏi chăn, cái chân nhỏ núc ních thịt đung đung lên mặt nàng, rồi vui vẻ phát ra tiếng gừ gừ.

Dáng vẻ hiện tại của nó khác hẳn với chân thân yêu thú. Nhỏ nhắn và béo ịch như heo, chân ngắn cùn cùn, cái mũi thích đẩy đẩy xung quanh, thấy gì cũng ăn. Trên mình nó phủ một bộ lông trắng, trông như cún con mèo con lại xen lẫn hoa văn tuyệt đẹp màu lửa. Mắt to đen, tràn đầy linh khí, long la long lanh, khiến người ta thấy nó thật đáng thương, liền đem những thứ ngon nhất ra cho nó ăn.

Sau khi biết Trúc Nhiễm chữa trị đàng hoàng cho Hoa Thiên Cốt, Hanh Túc không còn cảnh giác gì nữa. Xung quanh cũng chẳng còn gì nguy hiểm, nó bèn biến thành hình heo con ngày ngày ở bên giường trông nom nàng, cùng ngủ một chăn với nàng. Còn Trúc Nhiễm thì dựng một chiếc giường khác ở ngay bên cạnh.

Đôi khi Trúc Nhiễm sẽ hỏi nàng ít chuyện về Lục giới, dường như gã bị đuổi tới man hoang từ rất lâu rồi nên nhiều chuyện không biết. Nàng dùng tay vẽ lên chăn và mặt bàn, bất kể nhanh thế nào gã vẫn nhìn thấy rõ.

“Người muốn nhìn thấy không?” Một ngày Trúc Nhiễm hỏi nàng.

Nàng ngẩn người, gật đầu.

“Thật ra người không bị mù, chẳng qua nước ao Tuyệt Tình ăn mòn nên máu thịt dính chặt vào nhau. Khi ấy chắc chắn mắt người đang nhắm, giác mạc không bị tổn hại nhiều. Nếu người muốn nhìn thấy, ta sẽ lấy dao cắt mí mắt cho người, nhưng sẽ cực kì đau, người nghĩ kĩ đi.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu không hề do dự.

Trúc Nhiễm lấy con dao găm của gã ra, hơ hơ trên ngọn lửa, rồi bắt đầu cắt. Đối diện một Hoa Thiên Cốt không thể hét, không thể kêu, gã hơi kinh ngạc với sự bình tĩnh lạ kì đến mức như không biết đau của nàng. Thật ra nàng đã trải qua biết bao nỗi đau đứt ruột còn hơn thế này, đau quá nhiều rồi nên giờ thần kinh cảm giác dường như đã chết lặng.

Hoa Thiên Cốt thấy gã xuống tay nhanh mà chuẩn, cắt mở cả hai mí nhưng không hề tổn thương đến mắt nàng một chút nào, biết gã trước kia nhất định là một cao thủ. Động thủ mà con dao găm trong tay lại không hề dính chút máu nào của nàng, không hổ là thần khí.

Ngày tháo băng, cuối cùng Hoa Thiên Cốt cũng có thể nhìn thấy, nhưng hai mắt bị ép cắt thành hình tựa như một tờ giấy đột nhiên bị chọc thủng hai lỗ tối đen, trông cực kì đáng sợ.

Mắt nàng như bị phủ một lớp màng mỏng màu trắng, mù mờ nhìn không rõ lắm, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt cũng đầy sẹo xanh của Trúc Nhiễm, Hoa Thiên Cốt không nhịn được cười khổ.

Cám ơn sư huynh. Nàng viết lên bàn.

Trúc Nhiễm lạnh lùng cười: “Người rất thông minh. Có điều ta đã bị trúc xuất từ lâu rồi, không xem là sư huynh của ngươi.” Ngừng một lúc lại hỏi “Ma Nghiêm, ông ta... sau đó nhận không ít đồ đệ, đúng không?”

Hoa Thiên Cốt gật đầu, viết: Ba người.

Khi nhìn thấy sự căm thù và oán hận ở mi tâm Trúc Nhiễm, Hoa Thiên Cốt khẽ rung mình.

Nàng bị thương vì nước ao Tuyệt Tình, gã lại bị thương bởi nước ao Tham Lam. Người này, không thể không phòng.

Cuối cùng cũng có thể nhìn thấy, đột nhiên có lại thứ đã mất khiến nàng sung sướng nhưng không thể thốt thành lời, dù nơi này hỗn mang u ám, dù căn nhà gỗ này có cũ nát thì đều trở nên rực rỡ, sinh động, đáng yêu trong mắt nàng.

Hoa Thiên Cốt ôm chặt Hanh Túc vào lòng, cẩn thận

quan sát, vuốt ve bộ lông ấm áp, chọc chọc cái mũi heo mềm mềm của nó. Từ lâu nàng đã muốn biết Hanh Tức luôn ở bên nàng có hình dáng thế nào, thì ra còn đáng yêu hơn cả trong tưởng tượng.

Thú Hanh Tức bò lên đầu vai, liếm mặt nàng, lại liếm mắt nàng. Hoa Thiên Cốt cảm thấy mắt mình lạnh lạnh, nhớ tới Đường Bảo lòng lại xót xa. Mặc dù có Đông Phương ở đó, nàng tuyệt không cần lo lắng, nhưng nàng rất nhớ nó, nhớ lúc nó ngủ trong lồng tay mình, nhớ lúc nó lăn qua lăn lại trong lòng bàn tay, ôm mũi mình làm nũng... Nó luôn ở cạnh bên, chưa bao giờ xa nàng lâu đến thế.

“Người mấy tuổi rồi?” Trúc Nhiễm hỏi, dựa vào tu vi của nàng không thể chỉ mới mười hai, mười ba tuổi, có lẽ sau khi tu tiên đã ức chế quá trình sinh trưởng của mình.

Sắp hai mươi rồi.

Nàng không chắc viết ra, ngẩn người, hóa ra nàng đã ở bên người lâu như thế.

Đột nhiên Trúc Nhiễm bắt lấy tay nàng cẩn thận quan

sát. Gã vẫn chưa mất tiên nhân, chỉ bị nhốt ở man hoang nên mất đi pháp lực, trường sinh bất tử là chuyện đương nhiên. Nhưng nàng giờ đã là người thường, vì sao cơ thể vẫn chưa khôi phục lại quá trình phát triển tự nhiên, đến đây đã mấy tháng rồi, ngay cả tóc, móng tay cũng không hề dài ra thêm một li?

Hoa Thiên Cốt có chút mất tự nhiên rút tay lại.

Mọi người đều bảo sau khi bị trục xuất khỏi sư môn, huynh mất tâm mất tích, hóa ra lại ở man hoang.

Trúc Nhiễm cười u ám mà ranh ma: "Đương nhiên, dù Ma Nghiêm không xuống tay giết ta được, nhưng nào chịu để ta sống trong Lục giới."

Hoa Thiên Cốt không có hứng thú tìm hiểu ân oán giữa hai thầy trò kia. Dù sao cũng không thể ra khỏi đây được, bất kể ngoài kia có xảy ra chuyện gì, sau này đều không liên quan tới họ. Chỉ có điều, nàng rất nhớ Kinh Thủy, Đông Phương, Sát Thiên Mạch, càng không an lòng về Đường Bảo và Tiểu Nguyệt...

Thật sự cảm ơn sư huynh, không có huynh muội đã

chết lâu rồi.

Trúc Nhiễm cười lạnh: “Đầu tiên, đừng gọi ta là sư huynh, gọi Trúc Nhiễm được rồi. Thứ hai, không phải ta cứu ngươi, mà là sức sống của ngươi quá mãnh liệt, không chết được, còn cả con thú Hanh Tức này luôn bảo vệ ngươi nữa.”

Nhưng vẫn phải cảm ơn huynh đã cứu mang và giúp đỡ muội.

“Ngươi biết tại sao ta lại cứu mang và giúp đỡ ngươi không?”

Hoa Thiên Cốt sững sốt một lát, ngập ngừng đáp.

Bởi vì ngay từ đầu huynh đã biết muội cũng là đệ tử của Trường Lưu Sơn...

Trúc Nhiễm chặn ngang: “Ngươi có phải đệ tử Trường Lưu Sơn hay không thì liên quan gì tới ta? Ta cứu ngươi chỉ vì thấy ngươi khác thường, sau này có thể có ích cho ta. Ngươi nhớ lấy, ta chỉ muốn lợi dụng ngươi, ngươi

không cần mang ơn ta, nếu người thấy mang nợ, thì sau này trả ta là được.”

Hoa Thiên Cốt thoáng hiểu, nhưng không ngờ gã lại nói thẳng ra như thế, không khỏi có chút ngẩn người. Ngay lần gặp đầu tiên nàng đã biết gã không phải người tốt, nhưng cũng không mất đi sự thẳng thắn. Nói rõ ra như thế ngược lại còn khiến nàng thở phào một hơi.

Huynh muốn đi ra ngoài?

“Hừ, ta không muốn vĩnh viễn phải ở cái nơi này, ta còn chí lớn chưa thành, thù lớn chưa trả. Lâu nay người tới nơi này cũng chịu bao nhiêu khổ sở, chẳng lẽ không muốn đi ra?”

Sư phụ đầy muội tới đây chắc chắn có lí do của người, muội đã rất có lỗi với người rồi, không muốn lại cãi lệnh sư phụ.

Nếu quả thật sư phụ không muốn gặp, vậy nàng sẽ vĩnh viễn ở lại đây. Nàng cúi đầu, lờ đi sự đau đớn ghen ngào trong lòng.

Trúc Nhiễm dường như nhìn thấu nàng, khinh thường cười lạnh: “Thật thú vị, không ngờ ngươi lại yêu Bạch Tử Họa.”

Hoa Thiên Cốt giật mình, nắm chặt tay, đầu cúi càng thấp. Nàng biết khuôn mặt đầy sẹo này, e là ai thấy đều đoán ra được bảy, tám phần. Sư phụ luôn coi nàng như con ruột, nhìn nàng bị nước ao Tuyệt Tình tàn phá, nhất định đã thấy cực kì ghê tởm tình cảm của nàng và cả khuôn mặt này, trong lúc giận dữ đầy nàng tới man hoang, không muốn gặp lại. Nàng về để người ngựa mắt làm chi.

“Khinh nhờn sư tôn, coi thường đạo đức, thảo nào Bạch Tử Họa giận đến thế. Nói thật ngươi cũng giỏi lắm, những năm ở Trường Lưu, đừng nói là giận, ngay cả một biểu cảm ta cũng chưa từng thấy trên mặt hân. Chậc chậc, tiếc thật đấy, ta lại bỏ lỡ một màn kịch hay như thế. Nhưng dù đó có là lệnh của hân, chẳng lẽ lại không có ai khiến ngươi muốn trở về thăm sao?”

Có, có chứ sao không, Đường Bảo và Đông Phương, Lạc Thập Nhất và Hiên Viên Lăng, tất cả bọn họ đều đang ở ngoài kia. Bọn họ có biết nàng bị đầy tới man hoang không? Liệu có sốt sắng nghe ngóng khắp nơi xem nàng đang ở đâu không? Sư phụ sẽ không cho bọn họ biết chuyện nàng bị đầy tới man hoang, hay là sự tồn tại của

nàng, từ nay về sau sẽ bị xóa sạch hết như Trúc Nhiễm?

Nghĩ đến Tiểu Nguyệt và Đường Bảo, lòng nàng càng khó chịu. Không phải nàng chỉ biết yêu, vai nàng còn có cả trách nhiệm. Dù không có sư phụ, nhưng vẫn còn nhiều người yêu quý nàng như thế, nàng không thể ích kỉ dễ dàng bỏ đi, nàng đã đồng ý sẽ bảo vệ Tiểu Nguyệt, sao có thể để mặc thằng bé chịu phạt. Thằng bé lại không hề làm sai điều gì...

Nhất thời suy nghĩ ngổn ngang trăm bề, nàng biết mình không muốn ở đây mãi mãi, nàng muốn về, muốn gặp Tiểu Nguyệt, Đường Bảo, Đông Phương, càng muốn được nhìn sư phụ một lần, dẫu giờ đây người có ghét nàng thế nào đi chăng nữa.

Đã không chết, thì phải sống tới ngày gặp lại mọi người...

Trúc Nhiễm thấy ánh mắt nàng dần có cảm xúc hơn, khẽ gật đầu cười.

“Trước tiên đừng nghĩ nhiều như vậy, điều người cần nhất bây giờ là mau chóng khỏe lại.”

Hoa Thiên Cốt gặt đầu, mắt nhìn xa xăm, tay nắm chặt cung linh.

Trúc Nhiễm có một mảnh vườn nhỏ trồng ít rau dưa quanh nhà, vì thế cũng thường xuyên bận rộn việc nông. Đôi khi gặt đi hai ba ngày không về, mặt đờm vẻ mệt mỏi, nhưng lại không nói mình đi đâu.

Ở đây lúc nào cũng có thể nghe thấy tiếng yêu thú trong rừng gào thét, Hoa Thiên Cốt dần dà đã đi lại được, có điều không dám đi quá xa.

Tốc độ hồi phục của nàng ngày càng nhanh, nhưng những vết kiếm này mãi vẫn không lành.

Ở với Trúc Nhiễm càng lâu nàng càng nhận ra người này không đơn giản, mặc dù cùng một thầy với Lạc Thập Nhất, nhưng rõ ràng tu vi cao hơn rất nhiều, chẳng những thông thạo kì môn độn pháp, kinh dịch bát quái, kiếm pháp của các tiên phái và sở trường sở đoản gã cũng nắm rõ trong lòng bàn tay. Cầm kì thi họa, y dược binh pháp, không gì không giỏi. Những cấm thuật nàng học trộm ở Trường Lưu Sơn gã cũng biết. Bị dày tới man hoang mấy chục năm nhưng chưa một ngày lười biếng, kiếm pháp và

những thứ khác đều đã đạt tới mức tuyệt đỉnh.

Hoa Thiên Cốt không dám tưởng tượng nếu nàng một thân một mình ở nơi thâm sơn cùng cốc này chừng ấy năm, không có lấy một chút hy vọng trốn thoát hay thậm chí một người nói chuyện cùng, thì sẽ như thế nào. Hẳn không cô đơn khủng hoảng thì cũng tuyệt vọng đến phát điên hoặc tự sát.

Nhưng Trúc Nhiễm, gã cứ ngấm ngấm ẩn náu chờ thời cơ, im hơi lặng tiếng như ma quỷ trong đêm tối, kiên nhẫn đến mức khiến người khác thấy kinh sợ.

Thoáng cái tới man hoang đã được nửa năm, sức khỏe của Hoa Thiên Cốt cũng khôi phục được như người thường. Lúc Trúc Nhiễm không có ở đây, đôi khi nàng luyện kiếm, đôi khi lại làm cỏ. Căn nhà gỗ nhỏ cứ mưa là dột, nàng bò lên nóc sửa lại, rồi trát kín những chỗ bị hỏng trên tường, còn trồng hoa xung quanh ngôi nhà nữa.

Thú Hanh Tức đi tới đâu phá tới đấy, chạy tới chạy lui, không đụng đổ thùng gỗ nhỏ thì giẫm lên cây con, còn nuốt luôn cả xẻng gỗ và chỗ hoa nàng mới trồng vào bụng. Hoa Thiên Cốt thở hổn hển kéo cái móng heo của

nó ra, rồi lại lấy cái xẻng khới miệng nó. Sau khi bị răn đe nghiêm khắc một trận, Hanh Tức cuối cùng cũng ngoan ngoãn, chân trước chân sau giúp Hoa Thiên Cốt bới đất, không thì rải nước tiểu bón cây giúp nàng.

Thực vật ở đây chẳng những phát triển với tốc độ kinh khủng mà biến dị cũng cực khác thường. Lúc Hoa Thiên Cốt làm có bất ngờ bị nụ hoa tường vi cắn một cái.

Giọt máu vừa rơi xuống, Hoa Thiên Cốt theo phản xạ vươn tay kia ra đỡ nhưng không kịp, máu thấm vào đất, lập tức cả khoảng tường vi lớn bắt đầu đau đớn giãy giụa như sinh vật sống, kêu rên thảm thiết, Hoa Thiên Cốt nghe mà nổi da gà.

Một khóm cây lớn giật giật gục xuống, tuy không khô vàng trong nháy mắt như trước kia, nhưng cũng gần chết rồi.

Hoa Thiên Cốt cúi đầu nhìn ngón tay bị hoa cắn, miệng vết thương khá nhỏ, nàng thấy nó từ từ khép lại, cuối cùng chỉ để sót một vết sẹo mờ. Bỗng chốc nàng cực kì hoảng hốt.

Những ngày qua, không chỉ thân thể mà ngay cả thể chất hưng thần hấp dẫn yêu ma quỷ quái của nàng cũng dần hồi phục. Nhưng trước kia nàng chưa bao giờ lành được vết thương mà không cần đắp thuốc. Nàng vẫn nghĩ việc mình bị đóng bao nhiêu cây đinh Tiêu Hồn, chém bao nhiêu nhát kiếm, dùng hình nước ao Tam Sinh, lại mang thân phạm nhân lưu đầy tới man hoang trải qua chừng ấy đại nạn mà vẫn chưa chết là bởi gặp được thú Hanh Tức và Trúc Nhiễm.

Giờ cần thận suy tính, lại giống như không phải may mắn. Thân thể này của nàng đã không còn là tiên, vậy mà tại sao vẫn bất tử? Quả thật, quả thật, hết như quái vật.

Thú Hanh Tức khẽ cọ vào lòng nàng, cho rằng nàng bị bông hoa mình dốc lòng chăm sóc cẩn mà buồn rầu, vì thế ra vẻ thay nàng báo thù nháy ra chỗ hoa hết giấm lại lẩn qua lẩn lại.

Đến khi Hoa Thiên Cốt phục hồi tinh thần thì đã thấy mặt đất trống trơn, thú Hanh Tức đánh thỏa rồi nằm vật một bên, chân nhỏ vồ vồ lên cái bụng tròn trịa, ợ một cái. Nó ăn sạch cành, lá, rễ của hoa, ngay cả một nhánh cỏ non cũng không tha mạng.

Hoa Thiên Cốt nhìn khoảng sân nhỏ bị gặm trụi lủi, bèn đuổi Hanh Túc chạy quanh nhà, hận không thể đá nó như đá quả bóng.

Trúc Nhiễm từ từ đi ra khỏi lùm cây, nhìn Hoa Thiên Cốt, chậm rãi nheo mắt lại.

Trời bắt đầu mờ mịt, chắc là đã tối rồi, Hoa Thiên Cốt đang say ngủ ôm thú Hanh Túc như cái lò sưởi thì đột nhiên cảm thấy con vật bé nhỏ không ngừng giãy giụa.

Không được đá chần!

Nàng đè chặt nó xuống, bỗng cảm thấy điều gì đó, vừa mở mắt ra đã thấy Trúc Nhiễm đang đứng ở bên giường nhìn mình.

Gã muốn làm gì?

Thú Hanh Túc vừa mới phì phò nhô đầu ra, Trúc Nhiễm đã ấn mạnh lên mi tâm nó, đầu nó gục xuống, tiếp tục ngủ say như chết.

Hoa Thiên Cốt lay lay Hạnh Tức, cảnh giác nhìn chăm chăm Trúc Nhiễm.

“Cởi quần áo ra.” Trong căn phòng nhỏ tối mịt, mắt gã sáng ngời tựa hồ phách, như một con hổ già đang nhìn chòng chọc con mồi của mình. Ánh mắt đó giống hệt Ma Nghiêm, nhưng còn lạnh lùng và tàn nhẫn hơn.

Hoa Thiên Cốt khoanh hai tay trước ngực, nhớ tới tất cả sự sỉ nhục nàng phải chịu trước kia. Dù nàng chưa có cơ thể trưởng thành, nhưng tuổi cũng không nhỏ, trần truồng đứng trước mặt người khác, sao không lúng túng cho được?

“Cởi quần áo ra.” Trúc Nhiễm mất kiên nhẫn lặp lại. Ánh mắt cảnh giác kia như thể nghĩ gã muốn làm gì nàng vậy, dù bao nhiêu năm nay tới man hoang gã chưa từng làm, nhưng cũng đâu đến mức cần loại nhóc con như nàng đập lửa.

Không thềm đếm xia tới sự phản kháng của nàng, gã thành thạo lôi dây thừng ra trói Hoa Thiên Cốt vào đầu giường, lột sạch bộ quần áo nhỏ nàng làm từ chiếc áo choàng của mình, tuy rằng thô lỗ nhưng cũng cẩn thận kéo chặn qua che chỗ riêng tư.

Sau đó gã bắt đầu lật từng chỗ từ sau tai đến cổ, từ ngón chân đến mắt cá chân, từ trước ngực tới sau lưng tìm gì đó. Hoa Thiên Cốt không thể kêu to, chỉ có thể phát ra tiếng kháng nghị “A, a”.

Trên người nàng chẳng chịt vết sẹo, cực kì đáng sợ, Trúc Nhiễm bỗng không muốn nhìn tiếp. Gã khinh thường nhíu mày, ghét cái giây phút mềm lòng thoáng qua vừa rồi. Chẳng thể ngờ, một ngày nào đó gã sẽ kính cẩn quỳ dưới chân nàng.

Cẩn thận tìm hồi lâu, điều gã đoán trước lại ngoài dự liệu nằm ở dưới nách, rất khó phát hiện. Cái ẩn nhỏ biểu hiện cho việc phong ấn hoàn tất kia chỉ bé như một dấu chấm, hoa văn phức tạp yêu dã màu đỏ tươi, nhìn thoáng qua còn tưởng một nốt ruồi son.

Mày Trúc Nhiễm nhíu càng chặt, gã biết cơ thể nàng có điều kì lạ, nhưng không ngờ Bạch Tử Họa lại dùng thuật phong ấn cấp độ cao đến thế. Ấn kí này gã mới chỉ nhìn một lần trong sách cổ, một khi thực hiện thường sẽ gắn cả tính mạng người phong ấn vào trong đó. Dù có là Bạch Tử Họa kiêu ngạo tu vi cao nhất Tiên giới, chắc chắn cũng sẽ bị thương.

Rốt cuộc Bạch Tử Họa đã phong ấn con quái vật gì trong người nàng? Thảo nào bao lần bị thương chí mạng mà nàng vẫn sống.

Trúc Nhiễm càng nghi ngờ, tóm lại Bạch Tử Họa và nàng đã xảy ra chuyện gì? Nếu xem nàng là đại họa sao không nghĩ cách giết nàng luôn, vì sao thà tổn thương bản thân cũng muốn thực hiện phong ấn này? Nếu muốn bảo vệ nàng thì cần gì phải xuống tay tàn nhẫn, khiến nàng thành ra thế này, còn đày tới man hoang? Hay là đã sớm biết nàng không chết được, nên cố ý diễn trò cho người khác xem?

Trúc Nhiễm nắm chặt tay, có phần tức giận, Bạch Tử Họa, tại sao gã mãi vẫn không thể nhìn thấu hẳn? Mấy năm gã không ở đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng gã đã có thể khẳng định Hoa Thiên Cốt chính là cơ hội trời ban để thoát khỏi đây.

“Đứng lên!” Trúc Nhiễm tháo dây thừng, ném quần áo lên người nàng.

Hoa Thiên Cốt nâng tay phải của mình lên muốn xem

xem rốt cuộc Trúc Nhiễm tìm cái gì mà lâu thế, nhưng cố gắng quá có làm thế nào cũng không thấy được. Nàng xoay lưng lại, quần áo còn chưa sửa sang xong đã bị Trúc Nhiễm không khách khí túm ra ngoài.

Rốt cuộc gã định làm gì? Nếu muốn đuổi thì cũng phải để nàng mang Hạnh Tức theo đã chứ.

Hoa Thiên Cốt đại thương vừa mới khỏi, nên bước chân hơi vụng về, không theo kịp gã, để gã túm cổ áo kéo đi.

Trong rừng tối tăm vô cùng, xa xa thỉnh thoảng còn có tiếng rú kì quái đáng sợ của muông thú. Trúc Nhiễm tay phải kéo nàng, tay trái cầm dao găm, chỉ cần có cây ăn thịt người nào tới gần là chém phăng đi, một chất lỏng như máu tóe lên mặt Hoa Thiên Cốt.

Hai người đi hơn một nén nhang, đã sớm vượt qua phạm vi hoạt động bình thường của Hoa Thiên Cốt. Nơi này cách gian nhà nhỏ rất xa, không còn trận pháp bảo vệ, cây cối xung quanh đều theo sát nàng, các loài yêu vật ở trong bóng tối rình rập, nhưng vì sợ gã nên không dám tới gần. Đi càng xa, đuôi bám theo càng nhiều. Hoa Thiên Cốt như nghe thấy tiếng thở gấp tham lam của dã thú, bất an nhìn xung quanh, tay nắm chặt lấy vạt áo của Trúc

Nhiễm.

Gã không quan tâm, vẫn tiến nhanh về phía trước, đột nhiên thấy Hoa Thiên Cốt dừng lại, có kéo thế nào vẫn đứng đực ra đây, Trúc Nhiễm quay đầu nhìn, phát hiện chân nàng bị dây leo quấn chặt, bèn trở lại chặt hết đồng dây kia, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Rốt cuộc gã định đưa nàng đi đâu?

Không biết đi bao lâu, Trúc Nhiễm bỗng dừng lại, gió thổi vù vù bên tai, lạnh tới mức khiến nàng run lẩy bẩy.

Phía trước là một cái vực đen thui, không biết nông sâu thế nào.

Tới đây làm gì? Hoa Thiên Cốt khó hiểu nhìn gã, chờ một lời giải thích. Không ngờ Trúc Nhiễm đột nhiên vươn tay ra, khẽ đẩy nàng xuống vực.

Hoa Thiên Cốt hoảng sợ trợn trừng mắt, theo phản xạ vươn tay tóm lấy áo gã, lại chỉ bắt được tảng đá trên vách.

Trúc Nhiễm tới gần thêm hai bước, cúi người xuống, nhìn nàng cười, nụ cười đó khiến nàng lạnh thấu xương.

Sau đó gã không chút lưu tình giẫm mạnh lên tay nàng, Hoa Thiên Cốt đau đớn nhăn mày, thân hình lơ lửng trên không như muốn đứt ra thành từng mảnh. Nàng không chịu nổi nữa, tay từ từ buông ra, ngã xuống vực.

Vực sâu hơn trăm trượng, vách đá dựng đứng. Người nàng cứ rơi thẳng xuống, cao như thế, cho dù không tan xương nát thịt thì đầu cũng vỡ toang.

Hoa Thiên Cốt chỉ nghe thấy tiếng gió thổi vù vù bên tai, khi nguy hiểm đầu óc đột nhiên cực kì tỉnh táo. Vô số tâm pháp khẩu quyết từng học từng làm ùn ùn kéo ra, nhưng nơi này là man hoang, không thể cửu kiểm, càng không thể đạp gió.

Y phục thùng thình bay phần phật, tốc độ rơi của nàng không hề thuyên giảm.

Trúc Nhiễm lẳng lặng đứng đó, chăm chú nhìn xuống dưới, dựa vào thị lực của gã, từng nhánh cây ngọn cỏ dưới vực cũng có thể thấy rõ ràng. Đây nàng xuống là để

thử nàng, nếu nàng dễ dàng chết như thế, thì có giữ lại cũng chẳng có tác dụng gì với gã.

Thấy nàng vẫn rơi nhanh như thế mà không có kì tích gì xảy ra, mắt gã ánh lên vẻ thất vọng. Đang lúc gã nghĩ Hoa Thiên Cốt chết chắc rồi, cơ thể nàng bỗng khựng lại trên không một giây, rồi lại rơi thẳng xuống đáy vực.

Bị nội thương nặng, Hoa Thiên Cốt ho ra một búng máu. Nàng xoay người, không hiểu vì sao Trúc Nhiễm đột nhiên lại muốn đẩy mình vào chỗ chết, nhưng nhìn lên chỉ thấy một khoảng tối mờ.

Bỗng có một tiếng gầm trầm mà cực kì đáng sợ, lông tơ của nàng dựng đứng hết lên, đó là tiếng gầm của loài yêu thú nàng quen thuộc.

Hoa Thiên Cốt không nhịn được lui lại mấy bước, nhìn khắp xung quanh, thấy hai ngọn lửa hừng hực bập bùng trên không. Không, đó là một đôi mắt đỏ như máu đầy tham lam đang nhìn nàng chằm chặp.

Hoa Thiên Cốt hít một hơi thật sâu, nhìn dáng vóc còn lớn hơn thú Hanh Tức đi ra khỏi góc, bước chân thông thả

trầm tĩnh mà tao nhã, bộ lông rậm rỡ từng sợi, ánh vàng thuần khiết có thể so với ánh mặt trời rạng rỡ.

Trải qua bao nhiêu khó khăn, tuy không sợ tới mức hai chân run lẩy bẩy ngay cả sức chạy trốn cũng không còn như hồi xưa gặp quỷ, nhưng nhìn cái sừng trên đầu nó, cái vảy cứng như thép trên chiếc đuôi thẳng, hàm răng trắng lộ ra từ cái miệng đỏ lòm, nàng vẫn thấy hơi chột dạ.

Thú Nhai Tí, một trong mười đại yêu thú thời thượng cổ, tính tình hung ác, thích ăn não, tính toán chi li, thường giao tranh đến chết mới dừng, ý thức lãnh thổ rất nặng, có tư chất đế vương. Người ăn được chiếc sừng này có thể tăng thêm trăm năm tiên lực, hơn nữa dù chúng ăn cỏ ăn cây thì vẫn bài tiết ra vàng, cho nên ở Lục giới đã bị tiên nhân yêu ma bắt giết hầu như không còn một con.

Hoa Thiên Cốt nhớ sơ lược lại tất cả những loài yêu thú mình từng đọc trong “Lục giới toàn thư”, loài này đứng thứ ba.

Xong rồi, nếu đầu bị nó ăn, thì dù nàng có phục hồi thể nào cũng đầu mọc lại được?

Hanh Túc không ở đây, nàng bỗng thấy may mắn, bằng không vì cứu nàng, có lẽ một trận ác chiến nữa lại xảy ra. Tuy rằng Hanh Túc rất mạnh, nhưng muốn thắng Nhai Tí thì vẫn hơi khó.

Thú Nhai Tí khịt mũi, bộ lông lóng lánh ánh kim, uy phong lẫm liệt, đôi mắt sáng ngời thong thả bước lên, quan sát Hoa Thiên Cốt. Nó rất kén ăn, các loại thú vồ được hay tiên ma bị lưu đày tới đây nó chỉ ăn đầu và nội tạng. Trong man hoang này Nhai Tí không có nhiều đối thủ, kiếm ăn cực kì dễ dàng, bây giờ cũng đã no, đối với sinh vật nhỏ chẳng biết từ đâu sa vào sào huyệt, nó vốn không buồn liếc mắt. Nhưng đúng lúc này lại có một mùi hương mê người kì lạ, khiến thú tính và khát vọng tuôn trào trong từng mạch máu của nó.

Hoa Thiên Cốt không dám nhúc nhích, sợ nó đột nhiên nhào tới. Thú Nhai Tí cũng thoáng nhận ra sức mạnh tiềm tàng trong cơ thể nàng, hơi dè chừng, không dám liều lĩnh xông lên. Cứ như vậy một người một thú giằng co hồi lâu.

Tay chân Hoa Thiên Cốt lạnh cóng, nhưng trán đã ướt đầm mồ hôi. Cuối cùng thú Nhai Tí bắt đầu mất kiên nhẫn, khẽ gầm một tiếng, cái chân lớn vồ mạnh vào nàng.

Tuy rằng mất hết pháp lực, nhưng tu vi mấy năm nay sao uống phí hết được. Nàng nhanh nhẹn nhảy qua, dễ dàng tránh né.

Thú Nhai Tí gầm một tiếng, cuồng phong bất chợt nổi lên. Hoa Thiên Cốt lao đảo né một đồng đá to rơi xuống.

Vóc dáng của thú Nhai Tí quá to lớn, mặc dù vẫn nhanh nhẹn, nhưng không thể bằng Hoa Thiên Cốt nhỏ nhắn. Vì thế nó lấy cái đuôi dài vẫy định đâm chết nàng, quật đến chỗ nào, chỗ đó cỏ cây gãy rạp, đất đá văng tung tóe.

Hoa Thiên Cốt mơ hồ cảm nhận được có vài luồng khí nóng bắt đầu khuếch tán khắp tứ cân bát mạch, dường như thân thủ nhanh nhẹn hơn rất nhiều, hai chân mau chóng đạp lên, lúc nhảy và chạy cũng có vẻ sung sức, cao và nhanh hơn.

Vết thương hầu như đã khỏi hẳn, nhưng đang nguy cấp nàng không kịp vui, chỉ liên tục tụ khí nhảy lên, tránh từng đợt tập kích chí mạng của Nhai Tí.

Cứ tiếp tục tránh thể này cũng vô ích, Hoa Thiên Cốt quan sát xung quanh, vực sâu hẹp dài hình túi, trừ phi có cánh, bằng không căn bản không thể trở ra.

Nàng cần phản công, nhưng đến mấy tảng đá đang rơi bồm bộp xuống người nó còn chẳng có tác dụng gì. Hoa Thiên Cốt chui tới chui lui, tránh qua tránh lại, có điều đuôi nó lia tới nơi nào là nơi đấy gió lạnh như dao. Lưng, đùi nàng không ngừng xuất hiện những vết thương dài hơn một thước.

Thú Nhai Tí ngửi thấy mùi máu của nàng, hai mắt càng đỏ sẫm. Nó ngửa đầu lên trời gầm gào, càng tàn bạo và hung mãnh hơn.

“Keng”, tiếng một thứ kim loại gì đó rơi xuống đất. Hoa Thiên Cốt nhìn thấy con dao găm của Trúc Nhiễm, không kiềm được nhúu mày. Thì ra gã cố tình đẩy nàng xuống sào huyệt của yêu thú này để xem trận chiến giữa nàng và nó.

Nàng bay vút qua nhặt con dao lên, lén tới dưới người thú Nhai Tí, vừa tránh những cú giẫm, vừa tính toán đâm vào phần mềm trên bụng nó, nhưng con dao vẫn bị bật lại như đâm vào tường đồng vách sắt.

Bụi đất bay đầy đáy vực, Hoa Thiên Cốt chạy tới chỗ cao, nhảy lên lưng thú Nhai Tí, định cắt cái sừng khá mềm trên đầu nó. Tiếc rằng thú Nhai Tí lông lên như điên, định hất nàng xuống, nàng đành phải tóm chặt lấy chỗ lông vàng trên cổ nó.

Thú Nhai Tí không với tới nàng, cái đuôi bự quất lên như roi da, nàng lăn qua lăn lại né trên lưng nó. Cái đuôi dốc sức ra đòn lại quất lên chính mình, nó đau đến nỗi lại điên cuồng gào thét.

Tiếng gào vang vọng mãi trong vực, khiến cả yêu thú chim muông trong rừng chạy tán loạn. Trúc Nhiễm hưng phấn nhìn trận kịch chiến phía dưới, dường như cũng ngửi thấy mùi máu nồng nàn bắt đầu lan tỏa trong không khí.

Vì lắc lư quá dữ dội nên nàng không thể động vào sừng của nó, bèn chém mấy đao liên tiếp lên cổ, vẫn không ích gì. Bỗng nhớ tới máu mình, nàng chúi máu vào lưỡi dao, lập tức ánh kim lóe lên. Hoa Thiên Cốt đâm một nhát, cuối cùng cũng cắm ngập được vào da thịt của nó, dồn thêm sức rạch một đường dài, máu tươi liền bắn ra tung tóe.

Thú Nhai Tí quen rong ruổi tự do, mình đồng da sắt, chưa từng bị thương thế này. Nó ngửa đầu gầm lên giận dữ, da lông run rẩy, hắt văng Hoa Thiên Cốt xuống.

Hoa Thiên Cốt biết nó đang cực kì bức bối, vội vàng chạy tới vách vực trốn.

Thú Nhai Tí thoắt cái đã đuổi tới, phía trước không có chỗ tránh, thấy con thú khổng lồ đang giương nanh múa vuốt nhào tới chỗ mình, Hoa Thiên Cốt vội vàng ôm đầu lăn sang bên cạnh. Sau đó bỗng "rầm" một tiếng, mặt đất dường như đang rung chuyển, sau một hồi mới yên tĩnh trở lại, Hoa Thiên Cốt thất tha thất thểu đứng dậy, vừa quay đầu lại đã không kiềm được vui vẻ. Thú Nhai Tí dùng lực lớn như thế vừa hay đâm đầu vào vách đá, hẳn là ngất đi rồi? Nàng muốn cười nhưng không cười nổi, người võ vụn đến nơi rồi.

Hoa Thiên Cốt cầm dao găm lao đảo đi tới trước mặt nó. Thú Nhai Tí dùng ánh mắt căm tức nhìn nàng, hận không thể cắn chết, nhưng cũng chỉ có thể mồm rọp trên mặt đất thở hổn hển, đầu sưng một cục lớn.

Hoa Thiên Cốt do dự, có nên giết nó không? Tính cách có thù tất báo của thú Nhai Tí không phải nàng không

biết, bây giờ đã kết oán, sau này nàng đừng mơ được sống yên ổn. Tới lúc đó nhất định thú Hanh Tức và Trúc Nhiễm cũng bị liên lụy.

Cuối cùng nàng vẫn thờ dài, tuy thắng làm vua thua làm giặc, nhập gia tùy tục chính là quy luật đã định ở man hoang, nhưng nàng mới là kẻ xâm nhập vào địa bàn của nó, chọc nó, còn muốn giết nó, liệu có quá đáng quá không? Nó là yêu thú, không hiểu lí lẽ, chẳng lẽ nàng cũng giống nó sao?

Hoa Thiên Cốt không nhìn được vươn tay ra xoa xoa cái mũi ướt ướt của nó, mềm mềm rất hay. Thật ra nó cũng không khác Hanh Tức mấy, thôi chuyện sau này để sau này hằng tính.

Không để ý tới sự phẫn nộ và tiếng gầm gừ kháng nghị của thú Nhai Tí, nàng lại tò mò sờ thử hai cái sừng thần thánh bất khả xâm phạm.

Thú Nhai Tí nghĩ bụng, nó đây đường đường là yêu thú lại bị sờ sờ soạng soạng, còn là một kẻ xấu như thế nữa! Hừ hừ...

Hoa Thiên Cốt xoay người nhìn vách đá dựng đứng, ừm, nàng phải lên kiểu gì đây?

Lúc rơi xuống, quả thực nàng đã dùng được pháp lực một lần, dừng thân thể giữa không trung. Qua trận chiến với Nhai Tí, tuy bị thương không nhẹ, nhưng nàng thấy thân thủ của mình đã dần hồi phục, thể lực cũng bộc phát ra rất nhiều.

Nói không chừng thử lần nữa lại có thể bay lên ấy nhỉ?

Vì thế nàng lẩm nhẩm tâm pháp và khẩu quyết, nhưng pháp lực dường như bị thứ gì đó nặng trĩu chặn lại, không thể thi triển được.

Xem ra lần trước chỉ là ăn may thôi, cuối cùng nàng cũng bỏ cuộc, xé một mảnh vải cột chặt dao găm vào tay, sau đó bắt đầu leo lên từng chút một.

Không biết qua bao lâu, tay chân đều rã rời, nàng ngẩng đầu nhìn lên, còn rất xa, cúi đầu nhìn xuống, đã rất sâu, quả là trên không chạm trời dưới không chạm đất.

Lòng bàn tay nàng nứt toác, trên người, tứ chi đều là máu. Thỉnh thoảng trượt chân lại trượt xuống rất nhiều, may mà có dao găm ghim lại. Nếu nàng mệt thì giẫm lên một mỏm đá nhô ra, chợp mắt nghỉ một lát, nếu đói hay khát thì há miệng cắn mấy đám râu bên cạnh.

Trúc Nhiễm đợi rất lâu mới thấy nàng đi được nửa đường. Gã không kiên nhẫn chờ được nữa, quay về ngủ một giấc, lúc quay lại thấy nàng vẫn đang leo, mệt tới mức cạn kiệt sức lực, nhưng không hề vội vàng mà vẫn kiên định leo lên.

Gã nên làm gì bây giờ? Ném dây thừng xuống kéo nàng lên? Không phải nàng đã vượt qua thử thách rồi sao?

Trúc Nhiễm bỗng cảm thấy nực cười khi bản thân có suy nghĩ này, gã hừ lạnh hai tiếng, sau đó mày lại nhúu chặt.

Con nhóc này!!!

Hoa Thiên Cốt cuối cùng cũng trèo được lên, nàng không ngờ cơ thể mình lại cầm cự được lâu đến thế, bởi tay chân sớm đã mất cảm giác không nghe lời nữa, chỉ

máy móc nhích lên từng bước.

Đương lúc nàng thở phào một hơi, cuối cùng cũng ló được cái đầu lên khỏi vực, hai tay ôm chặt lấy mỏm đất, thật muốn hôn nó một cái, thì vừa nâng mí mắt lên đã thấy Trúc Nhiễm ngồi trước mặt, hơi cúi đầu. Mặt gã chìm trong bóng tối, nàng không thể thấy rõ.

Có lẽ gã sẽ giải thích nguyên nhân đẩy nàng xuống vực, Hoa Thiên Cốt thầm nghĩ, bởi vì nếu gã thực sự muốn hại nàng, thì ngay từ đầu đã không cần phải cứu.

Trúc Nhiễm vươn tay về phía nàng, Hoa Thiên Cốt thấy trên tay gã cũng có một lớp sọc màu xanh, tựa như cả người bị ném vào ao Tam Sinh. Nhưng bàn tay này vẫn thon dài và rất đẹp.

Nàng cầm lấy tay gã, nhắc chân định làm nốt bước cuối cùng, thì đột nhiên Trúc Nhiễm giật lấy con dao trong tay nàng, rồi lại một lần nữa, đẩy nàng xuống vực.

Hoa Thiên Cốt không kịp phản ứng, chỉ mở to mắt nhìn Trúc Nhiễm, lần này trong mắt gã không có một cảm xúc gì, như cái động to trống rỗng, nhìn không thấy đáy.

Người nàng lại rơi xuống dưới, Hoa Thiên Cốt đã mệt sắp ngất, lần này ngay cả sức nghĩ tâm pháp và khẩu quyết cũng không có.

Nàng nghĩ lần này chết chắc rồi, lúc thấy sắp chạm đáy vực, một thứ gì đó mềm mềm đột nhiên đỡ lấy nàng. Sau đó y như kì tích, nàng lại bay vọt lên.

Hoa Thiên Cốt giật mình nhìn xuống, tay nàng không ngờ lại đang túm lấy bộ lông màu vàng kim, là thú Nhai Tí! Nó chơ cơ thể nhỏ nhắn của nàng, nhảy lên vách đá dựng đứng ở hai bên vài cái đã ra khỏi vực, đáp lên mặt đất.

Bộ lông xõa tung màu vàng rực rỡ, uy phong lẫm liệt rống lên vang dội cả quần sơn, cuồng phong gào thét, cánh rừng bao la nổi lên từng đợt sóng lớn. Hoa Thiên Cốt cười trên mình nó mà sợ ngây người.

Các loài yêu thú mới vừa rồi theo đuôi tới đây cũng từ từ ra khỏi những bụi cây rậm rạp tối tăm, nhìn chăm chú Hoa Thiên Cốt và thú Nhai Tí một lúc lâu, sau đó lục tục hạ người xuống, cúi đầu.

Lúc này thú Hanh Tức đã tỉnh lại, biến thân về hình dáng khổng lồ vội vàng chạy tới, nhìn hàng trăm yêu thú cung kính cúi lạy hùng tráng như bách điều triệu phượng^[2] đầu tiên là kinh hãi, sau dần hoàn hồn, cởi bỏ giận dữ và cảnh giác, theo chúng yêu thú quỳ mọp trước mặt Hoa Thiên Cốt.

[2] Bách điều triệu phượng: Hàng trăm con chim vây quanh, tôn vinh phượng hoàng.

Trúc Nhiễm kinh ngạc đứng đó, sững sốt không thể tin vào mắt mình, rồi chỉ trong nháy mắt, vẻ mặt đã biến thành cung kính và thần phục, hơi khom người, lộ ra nụ cười trước sau như một, cong cong khóe mắt, giải thích với Hoa Thiên Cốt: “Ta đoán không sai, cơ thể người quả nhiên ẩn chứa sức mạnh của Yêu Thần. Hiện giờ vạn thú thần phục, ngày chúng ta rời khỏi man hoang không còn xa.”

Hoa Thiên Cốt im lặng nhìn gã, nụ cười đó khiến nàng rung mình. Lần đầu tiên là thử thách, nhưng lần thứ hai, nàng dám khẳng định, gã thực sự muốn giết nàng.

Đêm nay trong khu rừng rậm rạp phủ đầy hơi sương có vẻ yên lặng khác thường, ngay cả một tiếng côn trùng kêu cũng không có. Sự yên lặng này khiến người ta lo lắng

không hiểu vì sao. Hoa Thiên Cốt để Nhai Tí chậm rãi đưa đi, nàng hơi bối rối với những chuyện vừa xảy ra.

Trên đường trở về, tất cả các loài yêu thú ma vật cùng chim quái đều cung kính nằm rạp ở hai bên đường, dài tới mức không thể nhìn thấy cuối. Ngay cả đám hoa ăn thịt người vừa nãy vô cùng hung dữ cũng khom người với nàng, đồng thời vô số yêu thú trùng điệp lặng yên không một tiếng động vội vã nhập vào hai hàng thần phục.

Hoa Thiên Cốt cảm thấy một luồng khí nóng bắt đầu sục sôi trong lòng, khiến nàng hơi váng đầu, có cảm giác buồn nôn. Giơ tay lên, nàng nhìn chỗ da vừa bị rách đang dần khép lại, miệng vết thương nóng đến kinh người.

Thú Hanh Tức chậm rãi đi bên phải phía sau nàng, dáng vẻ tức giận, chắc đang dỗi đây mà. Hoa Thiên Cốt quay đầu thấy dáng vẻ ghen tị của nó mà bật cười, vươn tay ra vẫy vẫy.

Thú Hanh Tức lập tức biến về hình dạng heo con, bốn cái móng vừa bé vừa ngắn bành bạch chạy tới, nhưng vì vóc dáng quá nhỏ nên không theo kịp bước chân của thú Nhai Tí. Hanh Tức vấp phải hòn đá bé tẹo, lăn liên tục vài vòng như quả bóng da, rồi lại đứng lên tiếp tục chạy, ra

sức đạp lên người thú Nhai Tí, trèo tới trèo lui như đang leo núi, lại bịch bịch lăn xuống dưới. Nó không cam lòng, tiếp tục hùng hổ chạy chạy chạy, giơ cái móng bé tí lên tóm đuôi Nhai Tí. Nhai Tí quay lại liếc một cái, đuôi khể vung lên, Hanh Túc liền bị quăng lộn nhào.

Hoa Thiên Cốt phì cười, cúi người vươn tay ra ôm nó, lúc này nó mới hớn ha hớn hở sà vào vòng tay nàng. Hoa Thiên Cốt ôm chặt thú Hanh Túc, vui vẻ bẹo véo, thực may mắn, vừa nãy nàng còn nghĩ mình chết chắc rồi.

Thế mà không những sống sót, lại còn quy phục được vạn thú, chẳng lẽ đây là số mệnh?

Ngẩng đầu nhìn bầu trời mù mịt, nàng vẫn thấy thật thê lương.

Trúc Nhiễm chậm rãi theo sau, nhìn cảnh tượng hùng tráng trong rừng mà cười lạnh, phong thái của nàng còn hơn cả đế vương tôn giả của Lục giới.

Nếu thật sự nàng có sức mạnh Yêu Thần, vậy bọn họ chắc chắn sắp quay về nơi đó rồi.

Thú Nhai Tí đưa bọn họ tới trận pháp quanh nhà gỗ thì không vào được nữa. Sức khỏe của Hoa Thiên Cốt vẫn chưa khôi phục được nhiều, cũng không có cách nói chuyện với nó, nhưng thú Nhai Tí cùng Hanh Tức đều rất thông minh, chỉ cần một ánh mắt của Hoa Thiên Cốt là hiểu nàng muốn gì.

Trở lại căn nhà gỗ, Trúc Nhiễm hỏi nàng về sức mạnh của Yêu Thần, Hoa Thiên Cốt cũng không giấu giếm, kể từng điều ra.

Mày Trúc Nhiễm càng nhú chặt, năm đó Lục giới chưa bao giờ ngừng tranh giành thần khí, lần Tiên giới đại loạn kia cũng là lần thần khí tụ hợp đầy đủ nhất, chỉ thiếu chút nữa gã đã giành được rồi. Nhưng không ngờ sức mạnh của Yêu Thần cuối cùng lại rơi vào tay một con nhóc.

Trước kia gã từng đoán chữ dự tương lai, phát hiện lúc Lục giới cực kì rối ren, chính là khi Yêu Thần xuất thế, ảnh hưởng đến cả man hoang, động đất liên tục, các loại yêu thú khắp nơi đều hóa rồ chạy loạn. Sự xuất hiện của Hoa Thiên Cốt là ngẫu nhiên cũng là tất nhiên. Gã vốn đã cảm thấy nàng có quá nhiều chỗ đáng nghi, hơn nữa sức mạnh khủng khiếp bị Bạch Tử Họa tự tay phong ấn trong người nàng, khiến gã càng thêm chắc chắn chuyện Yêu Thần xuất thế.

Mắt Trúc Nhiễm như lửa cháy, càng lúc càng sáng, Hoa Thiên Cốt lại càng thêm chột dạ, nàng luôn cảm thấy ánh mắt Trúc Nhiễm nhìn mình quá trần trụi và tham lam.

Đột nhiên tay gã ôm lấy hai má nàng, nàng kinh ngạc nhìn khuôn mặt gã cách mình ngày càng gần. Hai gương mặt bị tàn phá một xanh một đỏ chụm vào nhau vừa kinh khủng lại vừa buồn cười.

Hoa Thiên Cốt khó chịu vội vàng đẩy gã ra, nghiêng đầu đi.

Huỳnh nói trong người muội có sức mạnh của Yêu Thần, là thế nào?

“Ngươi là một đứa trẻ thông minh, hẳn cũng hiểu được rồi.”

Hoa Thiên Cốt trầm tư.

Nhưng Yêu Thần rõ ràng là Tiểu Nguyệt, thẳng bé...

Nàng nhớ tới hôm đó sau khi Tiểu Nguyệt biến thân, hai người bọn họ dễ dàng bị sư phụ bắt ra khỏi lỗ đen. Nàng vẫn lo lắng Tiểu Nguyệt sẽ nổi trận lôi đình, kích phát sức mạnh của Yêu Thần làm ra chuyện ngu ngốc, không ngờ lại chẳng có gì xảy ra. Đáng vẻ không có khả năng chống cự của Tiểu Nguyệt giống hệt một đứa trẻ mềm yếu ngây ngô, lúc ấy nàng cũng thắc mắc nhưng không nghĩ nhiều.

Bây giờ nhớ lại, dường như tất cả đều không phải trùng hợp, mà bản thân nàng gặp kiếp nạn không chết cũng không phải điều gì may mắn. Thì ra từ đêm hôm đó, Tiểu Nguyệt đã cho nàng toàn bộ sức mạnh Yêu Thần, vì thế hết lần này đến lần khác mạng nàng mới giữ được.

Phút chốc mọi thứ đều sáng tỏ, cuối cùng nàng cũng hiểu câu “Điều quan trọng là ai thả nó ra” của Sát Thiên Mạch. Mấu chốt không phải Yêu Thần, mà là sức mạnh của Yêu Thần. Thân thể chỉ là vật chứa, thứ mà người trong Lục giới vẫn tranh đoạt và dòm ngó hóa ra lại là sức mạnh hủy thiên diệt địa của Yêu Thần.

Nhưng, không ngờ Tiểu Nguyệt lại cho nàng hết...

Hoa Thiên Cốt thần thờ ngời đó, mãi vẫn không phản

ứng lại. Bỗng nghĩ ra điều gì, nàng lập tức nắm lấy hai tay Trúc Nhiễm. Nếu như thế... chẳng phải Tiểu Nguyệt càng vô tội sao? Bây giờ thậm chí nó còn không phải Yêu Thần mà chỉ là một đứa trẻ bình thường, tại sao người trong Tiên giới vẫn muốn giết nó? Chẳng lẽ sư phụ lại không nhận ra sao? Tiểu Nguyệt đã không còn là Yêu Thần, sức mạnh của Yêu Thần đang ở trong người nàng này! Nàng phải mau quay về, nói cho sư phụ biết chuyện này. Nếu có thể giao sức mạnh của Yêu Thần ra, phải chăng miễn được tội chết cho Tiểu Nguyệt? Nếu không giao được, thì hãy để nàng nhận lấy cái chết, Tiểu Nguyệt hoàn toàn vô tội!

Muội muốn quay về!

Hoa Thiên Cốt viết mạnh lên bàn, ngón tay run rẩy để lại một vệt xước dài trên bàn gỗ.

Thứ Trúc Nhiễm muốn chính là những lời này của nàng, gã mỉm cười, hài lòng gật đầu.

“Chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, ta cam đoan chúng ta nhất định có thể quay về.”

Hoa Thiên Cốt lưỡng lự một lúc, ra sức gật đầu.

Trúc Nhiễm đi tới bên giường rồi ngồi xổm xuống, cạy mấy tấm ván gỗ dưới giường lên, không ngờ ở đó lại có một ngăn hầm.

Gã lấy mấy tấm da thú và vài bố lớn nhỏ màu sắc không đồng nhất ra, vài chắc là xé từ quần áo của người khác. Man hoang chính là như thế, vì vật liệu khan hiếm, cũng không thể tự nuôi tằm dệt vải, trời lại lạnh, vì cướp quần áo của đối phương thường phải liều đến một mất một còn. Hoa Thiên Cốt thấy trong rương của Trúc Nhiễm còn rất nhiều món, hẳn cũng là từ nhiều bộ quần áo may thành, bên trong còn nhồi thêm loại sợi bông màu tím kì quái, không biết là lột từ bao nhiêu người chết.

Trúc Nhiễm trải mấy tấm lên bàn cho Hoa Thiên Cốt xem, không ngờ phía trên lại là bản đồ của man hoang được vẽ bằng tro than.

Hoa Thiên Cốt sợ hãi lật từng cái, địa hình tổng thể của man hoang, Đông Tây Nam Bắc và cả khu rừng ở giữa, hồ nước, núi băng, biển... tất cả đều rõ ràng. Còn có cả nơi tập trung của yêu ma đạo tiên, phạm vi lợi ích, sào huyệt yêu thú... cực kì tỉ mỉ.

Nhìn ánh mắt hoảng hốt của Hoa Thiên Cốt, Trúc Nhiễm cười lạnh: “Người tưởng mấy chục năm ở man hoang này ta ngồi chờ chết sao?”

Giờ huynh muốn làm gì?

“Nếu muốn quay về Lục giới, trước tiên phải có được man hoang. Hiện giờ có yêu thú giúp đỡ, sức mạnh của chúng ta tăng đáng kể, nhưng vẫn chưa đủ. Hủ Mộc quý, Minh Phạm tiên, nếu có thể thu phục hai người này, Thổ Mộc Lưu và Thủy Ngân Gian sẽ là của chúng ta. Dù sức mạnh Yêu Thần bị phong ấn, nhưng chỉ cần trở ra thì pháp lực của mọi người đều có thể phục hồi. Yêu thú, tiên, ma, tử hồn ở man hoang này, số lượng đâu chỉ hàng nghìn hàng vạn, có binh lực như thế, tới lúc đó không chỉ ra được khỏi đây, mà ngay cả Lục giới cũng nằm trong tay chúng ta!”

Bàn tay to của gã vung lên, giọng nói tràn đầy lí tưởng hào hùng, mắt như ngọn lửa bốc cháy hừng hực, khiến nàng hơi căng thẳng.

Hoa Thiên Cốt nhận ra dã tâm thâm độc của gã không phải một sớm một chiều.

Gã thận trọng từng bước vạch kế hoạch rồi chuẩn bị như thế, sự xuất hiện của nàng có lẽ đã cho gã cơ hội ra tay sớm hơn. Ma Nghiêm phải trực xuất gã ra khỏi Trường Lưu rồi đây tới tận đây, có lẽ là vì đã nhìn ra kế hoạch và dã tâm của gã, tự thấy không kìm kẹp được gã bao lâu. Dựa vào thủ đoạn và tài trí của gã, làm gì có con đường nào không đi nổi?

Hoa Thiên Cốt khẽ thở dài, mày nhú càng chặt. Nàng đi rồi lại về, nhưng nếu toàn bộ đều theo suy tính của gã, chẳng phải nàng lại mang tới một kiếp nạn cho Lục giới hay sao?

Trúc Nhiễm giờ phút này đang thầm tưởng tượng tương lai không xa mà hưng phấn tới mức môi run bần bật, gã chờ bao năm qua, chính là vì ngày được nở mày nở mặt này. Gã nhất định sẽ giẫm nát Ma Nghiêm, giẫm nát cả Lục giới dưới chân!

Ngón tay gõ mạnh lên bàn, Trúc Nhiễm chỉ một điểm trên bản đồ.

“Trước khi tất cả bắt đầu, chuyện chúng ta cần làm nhất bây giờ, chính là thu phục người này!”

Hoa Thiên Cốt cúi đầu, nhìn một đỉnh núi băng trên bản đồ, phóng khoáng viết ba chữ:

Đầu Lan Can.

Tin Yêu Thần giáng thế ở man hoang, vạn thú cúi đầu hành lễ chẳng mấy chốc đã truyền khắp nơi này, lập tức đẩy lên một luồng sóng dữ.

Mọi người vừa khó tin lại vừa sợ hãi, ai ai cũng đi tìm bọn họ.

Vết thương vừa đỡ hơn một chút, Hoa Thiên Cốt liền cùng Trúc Nhiễm tới vùng băng tuyết phía Bắc khu rừng. Thú Hạnh Túc, Nhại Tí cũng đi theo, còn có một con chim Huyền Sừng luôn bay trên cao dò đường cho họ.

Để đi nhanh hơn, Hoa Thiên Cốt cười thú Hạnh Túc, thú Nhại Tí tuy không thích nhưng vẫn để Trúc Nhiễm cười.

Điều Hoa Thiên Cốt băn khoăn chính là nếu Trúc Nhiễm biết cách rời khỏi man hoang thì đã đi từ lâu, đời nào muốn đi cùng người khác. Người khác ra sao thì liên quan

gì tới gã? Nhưng nếu gã không biết cách thì có đoàn kết mọi người cũng đâu có tác dụng gì? Rời khỏi man hoang không giống cầm binh đánh giặc, nhiều người là có thể thắng, không biết chính là không biết, bao nhiêu cái đầu cùng tụ lại cũng không thể nghĩ ra cách. Hơn nữa, muốn mọi người nhất trí hoặc mượn sức mạnh của ai đó cũng đâu cần phức tạp thế, nàng tin chắc rằng không ai không muốn rời khỏi nơi này, chỉ cần nói rõ với mọi người, để ra được ngoài, nhất định có thể kết thành liên minh, tới lúc đó rồi từ từ nghĩ cách.

Hoa Thiên Cốt hỏi gã, gã chỉ cười khẩy.

“Người có biết Hủ Mộc quý, Minh Phạm tiên và Đấu Lan Can là người phương nào không?”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, nàng chỉ biết một ít chuyện về Đấu Lan Can, hai người còn lại cả tên cũng chưa từng nghe.

“Đấu Lan Can là Chiến thần của Tiên giới, Hủ Mộc quý từng tranh cướp ngôi Ma quân với Sát Thiên Mạch, còn Minh Phạm tiên kia, giống Bạch Tử Họa, từng là thượng tiên tôn sư.”

Hoa Thiên Cốt nghe thấy tên sư phụ, thoáng hồi hộp.

“Mấy người kia dù có ở man hoang, pháp lực mất hết, nhưng vẫn là những nhân vật cực kì lợi hại. Sức mạnh của người chưa khôi phục, căn bản không thể địch nổi ai trong số đó. Người cho là mình có thể sai khiến được yêu thú thì bọn họ sẽ cam tâm tình nguyện hợp tác sao? Man hoang khác Lục giới, nhiều chuyện dối gạt lắm, người không lợi dụng người khác, thì sẽ bị người khác lợi dụng. Ai cũng muốn chen ép với nhau, ai cũng muốn giành quyền làm chủ. Mang sức mạnh của Yêu Thần, người biết có bao nhiêu kẻ muốn giết mình không? Còn chưa ra ngoài, nội bộ đã hỗn loạn, chẳng khác gì tự giết lẫn nhau. Bây giờ người chỉ có hai con đường, một là chết, hai là giẫm lên đầu người khác, khiến bọn họ không ngừng ngưỡng mộ mà còn bán mạng cho người nữa.”

Hoa Thiên Cốt nhíu mày cúi đầu.

“Vậy nên, người đừng nghĩ mọi chuyện đơn giản. Đã bị dày vò đây, tất nhiên ai cũng không phải đèn càn đầu, khoan nói bọn họ lợi hại thế nào, ít nhất chẳng mấy ai là người tốt, toàn những kẻ âm hiểm lật lọng. Đương nhiên người cũng không cần quá lo lắng, ai cũng sẽ có nhược điểm, muốn rời khỏi man hoang chính là nhược điểm của mỗi người, chỉ cần khống chế tốt, tất cả đều có thể mặc người điều khiển. Hủ Mộc mắc chữ “lợi”, bắt nạt kẻ yếu,

Minh Phạm tiên nản lòng thoái chí, không quan tâm chuyện đời, hai người đó thật ra không khó đối phó. Chúng ta xuống tay với Đấu Lan Can trước, chỉ cần có sự giúp đỡ của ông ta, không lo đại sự bất thành.”

Nội lực của muội còn hồi phục được không?

Hoa Thiên Cốt hỏi, nàng vẫn không biết Bạch Tử Họa phong ấn sức mạnh Yêu Thần trong cơ thể mình, chỉ nghĩ khí mạch và tiên lực bản thân đã bị sư phụ phế bỏ hết. Trúc Nhiễm cũng không định nói với nàng, chung quy hai thầy trò này mâu thuẫn càng sâu thì gã càng có lợi.

“Không biết, nhưng lần trước tính mạng người gặp nguy hiểm lại có thể phóng ra chút pháp lực ở man hoang, có lẽ theo thời gian sẽ khôi phục được một phần nhỏ, nhưng cũng có thể cả đời đều không khôi phục được.”

Huyết ấn Bạch Tử Họa nào dễ giải như thế? Được ăn cả ngã về không, hắc dặc đạo hạnh cả đời người khóa chặt nàng. Nhưng nếu hắc ta chết thì phong ấn sẽ dễ giải hơn rất nhiều, Trúc Nhiễm nheo mắt lại.

Hoa Thiên Cốt kéo cao cổ áo, co mình lại, tựa sát lưng vào thú Hanh Túc. Gió càng lúc càng lớn, những hạt tuyết phủ kín trời xông thẳng tới, đập vào mặt khiến nàng rất đau.

Tại sao Đấu Lan Can phải một mình chạy tới đây, Trúc Nhiễm nói Thổ Mộc Lưu và Thủy Ngân Gian đều muốn lôi kéo ông ta, ông ta lại mặc kệ, bao nhiêu năm qua vẫn sống một mình ở nơi rét mướt này.

Hoa Thiên Cốt bỗng nhớ tới Lam Vũ Lan Phong không từ thủ đoạn, dù hủy thiên diệt địa cũng tìm đủ mọi cách cứu ông ta ra khỏi man hoang. Còn nàng thì sao? Có ai nhớ tới nàng không? Nhìn thế giới trắng phao một màu trước mắt, mũi nàng bỗng cay cay. Đâu Lan Can không còn nữa, thì vẫn có người nhớ mong. Bọn Đông Phương Úc Khanh chắc không biết nàng đang ở man hoang...

Nàng nhớ tới cảnh sư phụ đi trước, nắm bàn tay nhỏ bé của mình trong nền trời tuyết phủ, khi đó người thương nàng biết bao, nhưng giờ, dù người có ghét nàng, không muốn gặp nàng, thì giết nàng là được, mạng của nàng từ trước tới nay đều là của sư phụ, vì sao lại đuổi nàng tới man hoang? Nơi này thật đáng sợ, người có biết không...

Trúc Nhiễm quay đầu nhìn đôi mắt luôn bình tĩnh và cam chịu số phận của nàng lơ đãng lộ ra vẻ yếu đuối và đau thương. Gã khế lắc đầu, rốt cuộc vẫn chỉ là một đứa bé.

Núi quá lớn, hang động lại nhiều, hai người họ tìm ba ngày trong tiết trời rét mướt vẫn không thấy tăm hơi Đâu Lan Can đâu, thậm chí cả một sinh vật sống cũng không, thật chẳng biết ông ta ở đây kiểu gì.

Hay ông ta bỏ đi rồi?

Hoa Thiên Cốt hỏi, dù sao đã nhiều năm trôi qua kể từ lần Trúc Nhiễm dò la được vị trí cụ thể của ông ta.

Trúc Nhiễm lắc đầu: “Đấu Lan Can nổi tiếng cuồng sạch, trăm yêu trừ ma đều không để chút máu nào văng lên người, càng không muốn thấy những trận tàn sát ăn thịt người ghê tởm ở man hoang. Vùng băng tuyết này cực ít người lui tới, đất lạnh sâu tới mấy chục trượng, ngay cả thực vật cũng không sống nổi, chỉ có vài yêu thú thích lạnh, hợp với ông ta nhất nên ông ta sẽ không bỏ đi. Hơn nữa ông ta lừng lẫy chiến công, khi bị dày tới đây vẫn chưa mất tiên thân nên sẽ không chết già. Hừ, bảo là ân điển của Ngọc đế, chẳng thà nói để ông ta phải chịu nỗi khổ lưu đầy cả đời. Hơn nữa để biểu hiện trừng phạt, mắt cá chân của ông ta bị đóng hai cây đinh Tiêu Hồn, vào man hoang pháp lực mất hết, ông ta lại không có sức mạnh Yêu Thần hộ thân như người để tự hồi phục nên không thể đi thẳng, vì vậy không thể đi quá xa, chúng ta lại tìm xung quanh xem.”

Hoa Thiên Cốt nghe thấy ba tiếng “đinh Tiêu Hồn”, không kiềm được rung mình, cảm thấy tứ chi của mình đều đau đến khắc cốt ghi tâm.

Trúc Nhiễm bật cười nói: “Có gì đáng ngạc nhiên, dọa

tiên bị đày tới đây, phần lớn đều phải chịu đing hình hoặc các hình phạt khác, hướng hồ là Đấu Lan Can. Dù biết rõ ông ta không thể trở về Lục giới, nhưng tiên nhân vẫn sợ, sợ một ngày nào đó ông ta quay lại trả thù, đương nhiên sẽ phế hai chân để khắc chế."

Yêu ma bị đày tới man hoang tuy tuổi thọ rất dài, nhưng nếu không có đạo hạnh thì nhất định cũng sẽ chết già hoặc chết đói. Còn những tiên nhân bị đày tới đây, kẻ mất tiên thân liền trở thành người thường, phần nhiều không sống lâu được trong man hoang hoang dã khốc liệt, không chết vì đói vì bệnh vì già, thì cũng trở thành thức ăn cho kẻ khác. Kẻ chưa mất tuy không chết tự nhiên nhưng sẽ bị giết chết, không chết đói lại vẫn cảm thấy đói và ốm đau. Bọn họ không còn pháp lực, nhưng vẫn có võ công cao cường, kiếm pháp siêu quần, tranh đấu chủ yếu do mấy người ấy làm chủ. Thế nên trước kia khi Hoa Thiên Cốt trở thành người thường, ngay cả nhìn một cái Trúc Nhiễm cũng lười, dù có cứu cũng chỉ uống công. Gã không ngờ nàg thể mà vẫn sống.

Tìm thêm hai ngày, cuối cùng Trúc Nhiễm cũng thấy dấu vết con người trong một cái hang, có thể khẳng định Đấu Lan Can thường ở nơi này, nhưng đang đi kiếm ăn hoặc có việc khác ra ngoài.

Quả thật trời cũng giúp ta, Trúc Nhiễm bảo Hoa Thiên

Cốt sai thú Hanh Túc và Nhai Tí đào một cái hố cách cửa hang không xa, chờ địch sập bẫy.

Không thể nói chuyện tử tế sao?

Nàng không thích cách này.

“Giam ông ta trước thì người mới có vốn nói chuyện.” Trúc Nhiễm đã nếm mùi thất bại mấy lần, nên hiểu rõ tính cách của Đấu Lan Can.

Gã đi quanh cái bẫy hai vòng: “Không được, phải sâu hơn, rộng hơn nữa.”

Hoa Thiên Cốt ghen hòng trở mặt, cái bẫy này có thể chưa được mấy chục Đấu Lan Can đấy. Nàng không biết gã đang suy tính gì, đành phải tiếp tục làm phiền Hanh Túc và Nhai Tí đào, cuối cùng Trúc Nhiễm còn bảo chim Huyền Sương nhả ra vô số cột băng nhọn hoắt cắm dưới đáy hố.

Làm thế không phải sẽ đâm chết người ư?

Trúc Nhiễm lắc đầu: “Nào dễ chết như thế. Ta sợ chỉ một cái hổ không giữ nổi ông ta, nên có thể khiến ông ta bị thương nhẹ là tốt nhất.”

Hai người ngồi yên chờ trong hang, trời rét rất lạnh, cái đuôi to của thú Hanh Tức bọc nàng cẩn thận. Hoa Thiên Cốt bất giác thấy mình hơi mệt, mơ màng ngủ quên, nàng mơ thấy mình cưỡi kiếm tự do bay nhảy trong gió, Đường Bảo ngồi trên một cánh hoa đào bay bên cạnh. Đột nhiên trời đất rung chuyển, nàng ngã khỏi thân kiếm.

Hoa Thiên Cốt bừng tỉnh, thấy Trúc Nhiễm nghiêng người trước mặt mình, nháy mắt, ra hiệu cho nàng yên lặng.

Hoa Thiên Cốt mím môi, dù muốn cũng đâu nói được.

Bỗng nàng nhận ra không phải mơ mà thật sự là động đất, cách một khắc lại rầm rầm rầm, giống như một người khổng lồ đang chạy trốn.

Trúc Nhiễm ló đầu ra khỏi cửa, nhú mào, gả lại tính sai.

Đấu Lan Can đi đứng không tiện, nếu ông ta có thể ra ngoài lâu và xa như thế, không dùng phương tiện thì chắc hẳn thuần phục yêu thú để cưỡi, gã lại không ngờ đó là người tuyệt.

Hoa Thiên Cốt cũng lộ đầu ra, chỉ thấy một con quái vật cao đến mấy trượng, cực kì cường tráng, từ đầu tới chân phủ một bộ lông trắng tinh như vượn khổng lồ đang đi về phía cửa hang, trên vai nó còn có một người đàn ông mặc áo đen đang ngồi, vài lọn tóc dùng trâm mặc ngọc vắt nghiêng, bay múa trong cuồng phong, bên má ẩn hiện chòm râu màu xanh, khuôn mặt anh tuấn mà lạnh lùng, đôi mắt ánh lên sự nghiêm nghị và hờ hững sau bao lần trải qua mưa máu gió tanh, đứng ở xa vẫn khiến người ta cảm thấy áp lực cực lớn. Hoa Thiên Cốt biết đó chính là Đấu Lan Can, chỉ nhìn thoáng qua là có thể tưởng tượng người này nắm đó mặc chiến bào chấn động đất trời, vang danh bốn biển ra sao.

Gió đột nhiên chuyển hướng, dường như người thấy mùi người sống, lập tức nhận ra điều khác thường, ông quát người tuyết dừng lại, nhưng đã muộn. Một chân của người tuyết đã bước vào trong bẫy, cơ thể khổng lồ lập tức trượt xuống hố băng, từng cột băng đâm vào lòng bàn tay nó. Người tuyết thét lên một tiếng giận dữ, đồng thời nhanh chóng ném người trên lưng ra bên ngoài. Đúng như dự liệu của Trúc Nhiễm, tuyết trên đỉnh núi bắt đầu lở, chẳng mấy chốc đã vùi người tuyết xuống đáy hố.

“Người phương nào?” Đẩu Lan Can đứng sừng sững trong tuyết, dù không thể đi nhưng cũng không ngã, quắc mắt cả giận, tựa như một vị thần.

Trúc Nhiễm chậm rãi đi ra khỏi động, chấp tay cúi người đáp: “Trúc Nhiễm bái kiến tiền bối, bao năm không gặp, phong thái vẫn như xưa.”

Đẩu Lan Can cười lạnh: “Thì ra là ngươi, tiểu tử Trường Lưu, mảnh khỏe như thế mà cũng đòi hãm hại ta, thật không biết lượng sức mình.”

Trúc Nhiễm ho khan hai tiếng, nhìn chỗ người tuyết bị vùi, gã biết cái hố này vẫn nông, một lát nữa là nó có thể thoát ra, tới lúc đó Đẩu Lan Can có thể hành động thuận tiện, không thể giữ ông ta lại nữa. Hai người họ mặc dù có thú Hanh Tức và Nhai Tí, nhưng người tuyết là động vật quần cư, Đẩu Lan Can thuận phục được thủ lĩnh thì những kẻ khác hẳn không ở đâu xa, chẳng mấy chốc sẽ ập tới, gặp độ mười tên người tuyết thì ắt sẽ có một trận ác chiến. Không chiếm được ưu thế thì đành lấy lời ngon ngọt dỗ ông ta vậy.

“Trúc Nhiễm lần này đến là có chuyện quan trọng muốn

thương lượng. Có điều tính tình tiền bối cô độc, cao ngạo lại quái đản, văn bối chỉ có thể dùng hạ sách này.”

Đấu Lan Can cười lạnh: “Bản tôn không muốn ra tay giết người, cũng chẳng thèm so đo với một tiểu tử thò lò mũi xanh, nếu ngươi không muốn chết thì rút mau, đừng quấy rầy ta thanh tu.”

“Thanh tu? Pháp lực có mạnh hơn nữa thì vẫn không dùng được ở man hoang, thanh tu làm gì?”

Đấu Lan Can khinh bỉ nhìn gã: “Cái tu của tu hành chính là lí lẽ, là thanh thần, hạng người luôn chạy theo danh lợi như ngươi sao hiểu được.”

“Xem ra mấy năm nay tính cách tiền bối thay đổi không ít.”

Đấu Lan Can luôn ngông cuồng tự đại, Ngọc Đế, Phật Tổ cũng không coi vào đâu, khinh thường thiên quy thiên điều, đặc tội không ít người, nhưng chúng tiên đều sợ pháp lực cao cường của ông ta mà ngậm bồ hòn làm ngọt. Điều này cũng gián tiếp khiến ông ta sau khi thất thế bị vô số người giàu đồ bìm leo, tội càng thêm tội.

“Ta thế nào không tới lượt ngươi nhận xét, còn không mau rút đi!” Về mặt Đấu Lan Can càng thêm giận dữ, tay đánh một khối tuyết ra, đập mạnh vào đầu gối Trúc Nhiễm, đâm xuyên qua thịt, người gã nghiêng ngả, chân sau khụy xuống, nhưng vẫn cười tươi như hoa.

“Tiền bối bớt giận, lần này tại hạ đến thật sự có chuyện quan trọng cần thương lượng. Tiền bối vẫn ở một mình, đoạn tuyết thế gian, đã hay tin Lục giới chấn động, Yêu Thần xuất thế chưa?”

Đấu Lan Can sững sốt, nhú mào, rốt cuộc vẫn xuất thế?

“Thì sao nào, dù cho Lục giới có hủy diệt thì liên quan gì tới man hoang này? Liên quan gì tới ta?”

“Chẳng lẽ tiền bối bị giam ở đây bao nhiêu năm mà không có ý muốn ra ngoài?”

Đấu Lan Can khinh thường nhìn gã: “Có gì nói thẳng, xong rồi rút ngay!”

Cạnh đó người tuyết đã bò ra khỏi hố, xa xa vài đốm trắng đang lao vút tới đây.

Trúc Nhiễm đẩy Hoa Thiên Cốt lên đằng trước: “Nếu muốn rời khỏi đây, thì cô gái này chính là hy vọng và cơ hội ngàn năm có một của chúng ta.”

Đấu Lan Can nhìn Hoa Thiên Cốt một lượt, ánh mắt sắc bén mà lạnh lùng. Bị nước ao Tuyệt Tình ăn mòn thành dáng vẻ này, lại là người của Trường Lưu?

Ông ta cười nhạt: “Gì thế này? Người tình bé bỏng của người tìm được cách rời khỏi man hoang nên tới cứu người?”

“Nàng không là gì của ta, nàng chính là Yêu Thần, bị Tiên giới đày tới đây.”

Đấu Lan Can ngửa mặt phá lên cười: “Người cho là ta già đến lú lẫn rồi đúng không?” Không nói tới việc nàng có phải Yêu Thần hay không, có rơi vào tay Tiên giới hay không, luận theo cách giải quyết của Tiên giới, làm gì có chuyện không giết mà đày tới man hoang?

“Tên nàng là Hoa Thiên Cốt, đồ đệ của Bạch Tử Họa, vì trộm thần khí khả Yêu Thần xuất thế, phạm tội nặng, chịu phạt mười bảy đỉnh Tiêu Hồn, khí mạch toàn thân bị phá, gân mạch bị đứt, hắt nước ao Tuyệt Tình, sau đó lưu đày tới man hoang. Có điều trước đó nàng lấy được sức mạnh Yêu Thần trong lỗ đen, cho nên vẫn bảo toàn tính mạng. Tuy rằng sức mạnh của Yêu Thần vẫn chưa khôi phục, nhưng mấy ngày trước đã thuần hóa được phần đông yêu thú ở man hoang. Nói như thế tiền bối có tin không?”

Đấu Lan Can cực kì hoảng sợ nhìn nàng, không ngờ lại là đồ đệ của Bạch Tử Họa? Chịu mười bảy cây đỉnh Tiêu Hồn, tứ cân bát mạch bị phế mà còn đứng được trước mặt ông ta thế này? Sức mạnh của Yêu Thần mà mọi người tranh đoạt, thậm chí còn hại mình bị đày tới nơi này lại ở trong người nàng? Đấu Lan Can thầm giật mình, run rẩy lùi từng bước, người tuyết bên cạnh nhào lên đỡ lấy. Nhất thời tâm trí ông ta nổi sóng cuộn cuộn, mấy năm nay rốt cuộc Lục giới đã xảy ra những chuyện gì?

Ông biết Trúc Nhiễm không nói dối, chỉ sợ lai lịch của nha đầu kia không đơn giản như vậy.

Thấy ánh mắt nàng chăm chăm nhìn mình vừa trong sạch vừa ngây thơ, Đấu Lan Can không kìm được, hỏi: “Sư phụ người là Bạch Tử Họa?”

Hoa Thiên Cốt nghĩ một lát, cuối cùng vẫn gật đầu. Cảm ơn trời đất, ít ra nàng vẫn là đồ đệ trên danh nghĩa của người.

“Tiền bối, cổ họng của nàng bị nước ao Tuyệt Tình phá, không nói được.” Trúc Nhiễm đứng bên cạnh bổ sung.

Đấu Lan Can nhìn thú Hanh Tức và thú Nhại Tí phía sau nàng, biết mục đích lần này của Trúc Nhiễm, cười lạnh: “Người nghĩ dựa vào sức mạnh của Yêu Thần là có thể ra khỏi man hoang?”

“Chỉ dựa vào chúng ta tất nhiên không được, cho nên đặc biệt đến xin tiền bối giúp đỡ.”

“Cách người cầu xin cũng thật đặc biệt.”

“Không còn cách nào, ai bảo tiền bối quá cố chấp, trước kia tại hạ thử bao lần mềm mỏng mà không được, lần này thử cách khác, không chừng lại hiệu quả thì sao?”

“Người về đi, ta nể mặt Ma Nghiêm nên mới không giết người, người đừng có vênh váo.”

Trúc Nhiễm nghiêng rằng trèo trẹo, nắm chặt tay: “Tiền bối thật sự không muốn đi?”

“Có lẽ người thực sự có cách ra ngoài, chỉ là tuy Đấu Lan Can ta ghét man hoang, nhưng vẫn chưa tới mức cam tâm làm quân cờ cho người khác. Tiểu tử người quá thâm hiểm, ngay cả Ma Nghiêm cũng không tin được, ta tin sao nổi.”

“Tiền bối không thể nói như vậy, nếu có cùng mục đích, tội gì so đo nhiều như thế. Huống chi ta lại cam tâm cúi đầu phụng Yên Thần và tiền bối làm chủ, bán mạng cho hai người, chỉ cần có thể đi ra ngoài.”

Đấu Lan Can lắc đầu: “Vậy các người cố gắng lên, nếu ra ngoài gặp sư phụ người, cho ta gửi lời hỏi thăm là được.”

Ông ta tựa vách núi, từ từ đi vào trong hang. Đấu Lan Can vừa ngẩng đầu lên đã thấy Hoa Thiên Cốt chắn trước mặt, nhưng cũng chẳng buồn để ý, đi vào trong, Hoa Thiên Cốt lại túm lấy tay áo ông ta.

“Láo xược!” Đẩu Lan Can cả giận nói.

Hoa Thiên Cốt trông mong nhìn ông ta, vươn tay viết trên mặt tuyết: Vì sao ông không muốn về?

Đẩu Lan Can giật mình, sao nàng có thể thấy tâm tư của ông ta?

Không phải là không thể về, mà là không muốn về. Người trên thế gian nói ông ta bị Tiên giới lưu đày, nhưng lại không biết ông ta bị chính mình lưu đày. Ông ta không bao giờ muốn quay về nữa, quay về cái nơi ông ta bị tổn thương kia.

Chúng ta cùng nghĩ cách đi, Lam Vũ Lan Phong vẫn luôn chờ ông.

Hoa Thiên Cốt viết từng nét, Đẩu Lan Can càng nhìn càng hoảng sợ, thân thể dựa vào vách núi càng ngày càng mất sức, nháy mắt cả người như trở nên già cỗi, không còn chút ý chí chiến đấu hay vênh váo hung hăng nào.

Chương 3: Bảo hổ lột da^[1]

[1] Bảo hổ lột da: Thành ngữ chỉ việc bàn bạc với kẻ ác mà muốn hi sinh lợi ích riêng của họ thì nhất định không thành công.

“Sao cả người người lại đầy sẹo thế này?” Đấu Lan Can hỏi. Trong hang gió không lớn như bên ngoài, nhưng vẫn lạnh thấu xương.

Hoa Thiên Cốt nhận cốc nước ấm ông ta đưa cho, cúi đầu im lặng uống. Nàng không quen ánh mắt quan sát của ông ta lắm, quá sắc bén và đáng sợ.

Nước ao Tuyệt Tình.

Nàng viết trên bàn đá.

“Nói thừa, chẳng nhẽ ta lại không biết là nước ao Tuyệt Tình? Ta đang hỏi ngươi là vì ai?” Đấu Lan Can mất kiên nhẫn nhìn nàng, không hiểu sao sức mạnh Yêu Thần thiên

hạ tranh cướp lại chạy vào người một con nhóc xấu xí thế này.

Hoa Thiên Cốt lưỡng lự, chuyện này, tại sao nàng phải nói với ông ta ?

Đây là chuyện riêng, xin tiền bối đừng hỏi nữa.

Đấu Lan Can cười lạnh, đã đến xin xỏ mà còn dám nói với ông ta như thế.

“Đừng hỏi nữa? Nếu người người thích là tên tiểu tử Trúc Nhiễm, cam tâm tình nguyện để nó lợi dụng, ra khỏi man hoang lại dùng sức mạnh Yêu Thần giúp nó làm mưa làm gió, thì không bằng bây giờ ta giết người luôn.”

Hoa Thiên Cốt thầm vui sướng.

Ông đồng ý cùng nghĩ cách ra ngoài?

Đấu Lan Can gật đầu, thật ra ở Lục giới hay ở man hoang có gì khác nhau đâu, ông ta cũng không thể trốn

tránh mãi được. Có một số việc chung quy vẫn có một ngày phải đối mặt. Bao nhiêu năm qua, ông ta cũng đã nghĩ thông, tất cả thuận theo tự nhiên là được. Đầu Lan Can đưa tay phải ra nhìn, có một vết sẹo rất dài kéo từ phía trên gan bàn tay xuống.

“Người quen nàng?”

Hoa Thiên Cốt nhíu mày, sao không quen được? Nếu không vì ả, sư phụ sẽ không trúng độc, nếu không vì ả, nàng cũng không cần trộm thần khí, ả giết người giá họa cho nàng, còn lợi dụng nàng thả Yêu Thần xuất thế. Nếu không vì ả, tất cả đã chẳng xảy ra. Mà mục đích tất cả những việc ả làm, chỉ vì cứu người đang ngồi trước mặt nàng này. Ngẫm lại, đời người thật đúng là đã trở trêu lại còn nực cười.

Yêu Thần xuất thế là một tay ả bày ra, tất cả là để cứu ông ra ngoài.

Đầu Lan Can kinh ngạc nhìn Hoa Thiên Cốt, rất lâu cũng không nói nên lời. Mới đầu ông chỉ nghĩ nha đầu kia từng gặp Lam Vũ Lan Phong, cho nên biết chuyện giữa bọn họ. Năm đó vì bảo vệ nàng, quan hệ của bọn họ cực kì bí mật, dù thiên binh có tra khảo như thế nào, đệ đệ Nam Lĩnh Hàn có khuyên bảo ra sao, ông vẫn không nói cho kẻ

nào biết người đó là nàng.

Ban đầu Đấu Lan Can nghĩ Hoa Thiên Cốt nói nàng đang chờ mình, chỉ là chờ đợi bình thường, có lẽ là vì áy náy. Nhưng nhìn vẻ phức tạp trong mắt Hoa Thiên Cốt thì cũng đoán được, nếu chuyện Yêu Thần xuất thế do Lam Vũ Lan Phong bày ra, vậy con bé bị lưu đày hẳn cũng gián tiếp do nàng.

Đấu Lan Can không kìm được cười khổ lắc đầu, lần này nàng lại muốn chơi trò gì? Trước giờ ông ta vẫn không hiểu nổi nàng, những gì làm được ông đều làm, cho được ông đều cho, ông ở man hoang xa xôi này đã sớm không còn giá trị lợi dụng cho nàng mới phải.

Nhắc đến lại buồn cười, Đấu Lan Can ông một đời kiêu ngạo, ghét nhất bị lợi dụng, ấy vậy mà lại cam tâm tình nguyện để người ta lợi dụng hết lần này tới lần khác, quá khứ là thế, hiện tại cũng thế. Nhưng không sao... Chung quy ông vẫn muốn trở về, bởi vì ông còn một câu muốn hỏi nàng.

“Các người ở lại đây nghỉ ngơi một đêm đã, ngày mai sẽ có một trận bão tuyết rất lớn, mấy ngày sau tuyết ngừng chúng ta sẽ đi.” Đấu Lan Can vẫn lạnh nhạt, nhưng thái độ

với bọn họ đã dụ đi nhiều.

Nhìn gương mặt đã bị phá hủy hoàn toàn của Hoa Thiên Cốt, nghĩ tới việc nàng chỉ là một đứa bé con mà phải chịu bao khổ cực như thế đều là do Lam Vũ Lan Phong tạo thành, Đẩu Lan Can nhất thời lại thấy như mắc nợ Thiên Cốt. Ông khẽ thở dài, được rồi, nàng nợ thì ông sẽ trả thay nàng.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Trúc Nhiễm ngồi bên cạnh không nhịn được nhếch miệng, giả nói bao lần mà vẫn không thành công, thì ra chỉ cần bốn chữ “Lam Vũ Lan Phong” đơn giản là có thể tháo gỡ khúc mắc của ông ta.

“Cám ơn tiền bối giúp đỡ.”

“Người đừng đắc ý, ta chỉ nể mặt con nhóc xấu xí này thôi.”

Kẻ mang sức mạnh Yêu Thần quan trọng lại là một đứa bé gốc Nghêch yếu đuối, nếu không trông coi cẩn thận, e sẽ bị Trúc Nhiễm giở trò thao túng trong lòng bàn tay mất.

Đầu Lan Can ra bên ngoài lấy nắm tuyết trong hầm băng, lúc về hang thì thấy Hoa Thiên Cốt đang băng bó vết thương của Tuyết Nhi, áo khoác trên người bị nàng xé thành mảnh nhỏ, thắt một cái nơ bướm thật to trên chân nó. Tuyết Nhi tính tình vốn nóng nảy, không thích con người, nhưng dường như lại cực kì thân thiết với nàng.

“Không cần quan tâm tới nó, chỉ là vết thương nhỏ thôi, máu đông thành băng sẽ không chảy nữa, vài ngày sau sẽ lành.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu, thân mật ôm người tuyết, lay lay tay nó.

“Vào hang thôi, bị cảm bây giờ.” Đầu Lan Can thấy nàng mặc phong phanh, đáng vẻ nhỏ bé giữa trời tuyết thật đáng thương.

“Tuyết Nhi, người về núi trước đi.”

Người tuyết gào lên hai tiếng, cọt cọt Hoa Thiên Cốt, rồi lạch bạch chạy đi.

Hoa Thiên Cốt há hốc miệng nhìn nó, tay ra dấu nói: Tên nó là Tuyết Nhi?

Đầu Lan Can xoay người vào hang: “Người tuyết không gọi là Tuyết Nhi thì gọi là gì?”

Hoa Thiên Cốt che miệng cười trộm, vẫy tay với Tuyết Nhi đã chạy xa. Nàng giậm chân cho hết tuyết đọng, đi vào hang, thấy đồng lửa cháy thật mạnh, cuối cùng cũng ấm áp hơn chút.

Để ta nấu cho.

Hoa Thiên Cốt lấy nắm tuyết và ít nhị hoa bằng từ tay ông, thì ra Đầu Lan Can ăn những thứ này, thảo nào có thể sống ở đây được.

Trúc Nhiễm im lặng ngồi nghỉ ngơi bên đồng lửa, mở mắt ra cười nói: “Tiền bối, người không tiện đi lại, để Thiên Cốt làm đi, tay nghề của nàng tuyệt lắm.”

Đầu Lan Can cũng ngồi xuống, nhìn Hoa Thiên Cốt bận rộn, tay chân rất nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc đã nấu xong một nồi canh ngon.

Bát canh đặt vào tay nóng hôi hổi, nếm thử một ít mới biết ngon hơn hẳn ông nấu, thảo nào Tuyết Nhi không bao giờ chịu ăn những món ông làm.

Hoa Thiên Cốt nấu xong cho đám thú Hanh Túc mới ngồi xuống cạnh đồng lửa, múc một bát, húp một hơi rồi nhẹ răng trộn mắt vì nóng quá. Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên thấy Đầu Lan Can đang nhìn nàng, bèn thoải mái mỉm cười.

Đầu Lan Can nhú mày, Trúc Nhiễm vừa mới kể tóm tắt chuyện của Hoa Thiên Cốt cho ông nghe. Ông không hiểu con nhóc xấu xí kia đã trở nên thế này sao còn ăn ngon miệng được, cười tươi được như thế?

Hoa Thiên Cốt vừa ăn vừa nhìn cái bóng của mọi người trên vách tường, lòng chợt ấm áp, miệng dường như cũng cảm thấy ngọt ngào, đã lâu nàng không cảm thấy mùi vị ấy. Mặc dù Trúc Nhiễm luôn hòa nhã, nhưng tâm tư sâu như biển, luôn giữ một khoảng cách vừa phải với nàng. Đầu Lan Can tuy tính tình có hơi cố chấp lập dị, bảo gió

thì lại là mưa, nhưng dưới vỏ bọc nghiêm túc lạnh lùng và kiêu ngạo lại toát ra sự dịu dàng quan tâm tới người bên cạnh rất tự nhiên, nàng có thể cảm nhận được rõ ràng.

Cách yêu thương của trưởng bối này khiến nàng như có cảm giác được quay về bên cạnh sư phụ. Mũi cay cay, lắc đầu, nàng tự nhủ rằng không được nhớ tới người kia, nếu không chỉ tổ khiến mình càng khó chịu thêm, thậm chí không thể kìm chế sa vào hồi tiếc đau thương. Hiện tại điều quan trọng là phải mau về cứu Tiểu Nguyệt, chỉ còn hơn ba tháng nữa là tới ngày hành hình rồi.

“Tiểu tử, tiếp theo ngươi định làm gì?” Đấu Lan Can hỏi.

“Đi tìm Hủ Mộc quỷ và Minh Phạm tiên.”

“Hừ, quả nhiên.”

“Tiền bối, tại hạ không phải chỉ vì ham muốn cá nhân, mà là nếu muốn ra ngoài thì phải đoàn kết tất cả lại.”

“Nghe ngươi nói thế chắc đã sớm biết cách thoát ra ngoài.”

“Tại hạ chỉ muốn thử thôi, còn chưa chắc chắn.”

Hoa Thiên Cốt nhìn gã, hèn chi, nhưng sao gã không nói gì với nàng? Ngay cả việc trước kia gã từng đến tìm Đấu Lan Can cũng không nói với nàng một câu.

“Hai kẻ đó thực ra rất dễ nói chuyện, biết có cách ra ngoài chắc chắn sẽ thử. Người bấy lâu nay không ra tay là vì sợ mình không đủ kinh nghiệm, cũng không đánh lại nên chỉ có thể làm tham mưu cho bọn chúng. Vì lẽ đó người mượn danh Yêu Thần, đẩy con nhóc kia lên đầu, sau đó sẽ khống chế nó để thao túng tất cả mọi người, đúng không?”

Tâm tư của Trúc Nhiễm bị ông ta vạch trần, gã không chút bối rối đáp: “Tiền bối lợi hại, quả nhiên không gì qua được mắt người.”

“Người lôi kéo ta chẳng qua cũng chỉ là vì mượn tên ta gia tăng sức mạnh cho bên này, sợ hai kẻ đó không phục mà thôi. Nhưng sao người dám chắc bọn họ sẽ theo dưới trướng ta? Ta đã là một kẻ nửa tàn phế, không đấu nổi. Hai người bọn họ tranh đấu nhiều năm trong man hoang, cũng cực kì kiêu ngạo, không chịu phục ai. Ta thấy việc

quan trọng hiện giờ là phải mau chóng khôi phục sức mạnh Yêu Thần cho con nhóc xấu xí này mới là thượng sách.” Đấu Lan Can khẽ thở dài, Chiến thần gãy chân cũng như chim bay gãy cánh, sao còn vì vu được nữa.

Trúc Nhiễm mỉm cười gật đầu: “Chuyện khôi phục sức mạnh Yêu Thần nhờ cả vào tiền bối.”

Đây mới là mục đích thật sự của chuyến đi này. Thuật phong ấn của Đấu Lan Can cực kì lợi hại, ông ta am hiểu nhất là loại ấn thu phục yêu ma, người man hoang sợ dĩ vừa hận lại vừa sợ Đấu Lan Can là bởi rất nhiều kẻ bị đày tới đây năm xưa đã rơi vào tay ông ta.

Nếu trên đời này có người giải được huyết ấn của Bạch Tử Họa, thì ngoài ông ta ra không còn ai khác.

“Phong ấn này là Bạch Tử Họa làm?”

Đấu Lan Can kinh ngạc nhìn dấu ấn dưới nách Hoa Thiên Cốt. Nàng bị Trúc Nhiễm điểm huyết ngủ nên ngủ say như chết.

“Phải, chính phong ấn này đã phong bế sức mạnh Yêu Thần. Nếu có thể giải, đừng nói ra khỏi, muốn hủy cả man hoang này cũng chỉ cần vung tay một cái là được.”

“Vì sao không cho nhóc con xấu xí biết chuyện phong ấn, người lại mưu tính gì hả?”

“Tiền bối hiểu lầm rồi, tại hạ cũng là vì nghĩ cho Thiên Cốt thôi. Tiền bối biết người nàng yêu sâu đậm đến nỗi phải chịu hình phạt nước ao Tuyệt Tình là ai không?”

“Ta biết thế nào được.” Ông rời khỏi Lục giới đã trăm năm, mà con nhóc kia mới có tí tuổi đầu.

“Chính là Bạch Tử Họa.”

“Cái gì?” Đấu Lan Can đột nhiên hét lên, “Bọn họ chẳng phải là thầy trò sao?”

“Đúng là thầy trò, chuyện xảy ra trong đó quá phức tạp, có lẽ phải ra ngoài thì chúng ta mới biết được. Nhưng Tôn thượng trước nay làm gì cũng thận trọng, lần này lại phong ấn sức mạnh Yêu Thần, phể đồ nhi rồi lưu đây,

nhưng lại vẫn giấu Hoa Thiên Cốt, ta không hiểu lắm. Mới đầu thậm chí Hoa Thiên Cốt còn không biết chuyện mình có sức mạnh Yêu Thần, sau này ta thử mới biết.”

Đấu Lan Can nhíu mày, Bạch Tử Họa làm vậy là có ý gì?

“Hoa Thiên Cốt nói muốn ra ngoài để cứu một đứa bé tên là Nam Vô Nguyệt, nói Bạch Tử Họa hiểu lắm đứa bé kia là Yêu Thần, mấy tháng nữa sẽ đến Ngũ Tinh Diệu Nhật, đó chính là lúc thăng bé bị xử tử. Nhưng sức mạnh Yêu Thần là do Bạch Tử Họa tự mình phong ấn, sao người không biết ai là Yêu Thần chứ?”

“Ý của ngươi là Bạch Tử Họa cố ý bao che, tìm người thế mạng cho đồ nhi của mình? Không thể nào, chuyện này tuyệt đối không có khả năng!” Đấu Lan Can lắc đầu kiên quyết, ai cũng có thể làm ra chuyện này, nhưng ông dám lấy đầu ra đảm bảo, Bạch Tử Họa tuyệt đối không thể.

Mắt Trúc Nhiễm hiện lên chút giấu cợt, nhưng vẫn gật đầu nói: “Dựa vào sự hiểu biết của văn bối bao nhiêu năm ở Trường Lưu Sơn với Tôn thượng, đương nhiên cũng không tin, huống hồ nếu như thế Tôn thượng cũng không cần phải giấu nàng rồi nhẫn tâm dày dạn tới mức này. Chúng ta đã rời khỏi Lục giới lâu lắm rồi, chuyện này

rất phức tạp, có nhiều ẩn tình mà chúng ta không biết. Tôn thượng làm vậy thì chắc chắn có lí do của mình. Để không ảnh hưởng tới thanh danh của Tôn thượng, tạm thời chúng ta đừng công bố chuyện này với thiên hạ. Hơn nữa nếu người đã không nói cho Hoa Thiên Cốt, thì tốt nhất chúng ta cũng tạm không nói cho nàng biết.”

Đấu Lan Can cười lạnh: “Người hận sư phụ người như thế, lại suy nghĩ thật chu đáo cho sư thúc của mình.”

“Đâu có, cách Tôn thượng đối nhân xử thế cả Tiên giới có ai không khen ngợi? Khi trước nếu không có người, ta đã sớm bị sư phụ xử tử rồi. Người đại từ đại bi, năm đó Chiến thần tiền bối bị thảm vấn, chẳng phải cũng vài lần đứng ra bảo vệ đó sao.”

“Hừ, chuyện năm đó người biết rõ thật.” Đấu Lan Can và Bạch Tử Họa chẳng qua chỉ là sơ giao, chính ra ông thân với Ma Nghiêm hơn. Nhưng kể cũng đúng, cả Tiên giới không có ai thân với Bạch Tử Họa, với tính cách lãnh đạm của hắn, dù có muốn chủ động hâm nóng quan hệ cũng không được.

“Bây giờ ta không còn chút pháp lực nào, không giải được phong ấn của hắn.”

“Không sao, có thể hóa giải từng chút một, trước kia lúc nàng gặp nguy hiểm, sức mạnh Yêu Thần đã cổ phóng ra được một chút, cứu nàng một lần. Có thể thấy sức mạnh này không bị man hoang kìm chế, nếu có thể khôi phục một phần nhỏ, hy vọng trở về của chúng ta càng lớn hơn.”

“Ta thử xem.” Đấu Lan Can gật đầu.

Vì thế vài ngày sau, dù tuyết có bay đầy trời, rét lạnh thấu xương, Hoa Thiên Cốt đáng thương vẫn bị Đấu Lan Can ngồi trên vai người tuyết đuổi ra ngoài chịu thử thách của bão tuyết. Nói cho hay là rèn luyện thân thể, tăng cường thể chất, nhưng thực ra không phải vào rừng băng hái nấm thì lấy nhị băng dưới đất, tìm được thức ăn rồi cũng không cho nàng ăn.

Những người khác và bọn thú ăn uống sung sướng mà nàng lại chỉ được đứng bên cạnh chảy nước miếng. Đấu Lan Can không cho thú Hanh Tức lén mang đồ ăn cho nàng, đêm đến còn thả tảng đá nàng ra cửa hang ngủ. Hôm sau bụng đã rỗng rồi còn phải chạy lên ngọn núi xa tít mù khơi đào huyết băng về, dùng tay không chẻ băng, luyện tụ khí.

Đói tới cực hạn, lạnh tới cực hạn, mệt tới cực hạn, hơn nữa ngày nào Đấu Lan Can cũng điểm huyết châm cứu cho nàng, muốn dùng những điều đó để dần hóa giải phong ấn trói buộc. Tính Đấu Lan Can trong nóng ngoài lạnh, so ra vẫn kém Trúc Nhiễm chưa được mục đích không từ thủ đoạn bất kể hi sinh, thấy Hoa Thiên Cốt mệt quá mà ngất hết lần này tới lần khác quả thật có chút mềm lòng.

Nửa tháng trôi qua, bọn họ lại ở thêm nửa tháng nữa. Đấu Lan Can cố ý chọn vài loại kiếm pháp có lợi cho việc khai thông và hành khí dạy nàng, thấy Hoa Thiên Cốt có mệt đến đâu cũng cắn răng kiên trì không thở than, lại thông minh lanh lợi, tiếp thu nhanh nên ông càng thích, bắt đầu tiếc mãi không thôi việc đời này mình chưa nhận một đồ đệ nào. Đấu Lan Can khuyên nàng làm học trò của mình, Hoa Thiên Cốt thấy ông nghiêm túc, bèn lắc đầu nguây nguây. Dù sư phụ ghét nàng, nhưng người vẫn chưa bỏ nàng.

Hết lần này tới lần khác hồi sinh trong chốn tử địa, Hoa Thiên Cốt phát hiện ra tốc độ của mình ngày càng nhanh, ngày càng nhạy bén. Điều quan trọng nhất là có thể sử dụng một phần pháp lực, còn có thể cưỡi kiếm bay chậm trên tầng trời thấp nữa.

Đầu Lan Can hài lòng gật đầu: “Thế này là đủ ứng phó rồi, ngày mai chúng ta sẽ tới bờ biển.”

Cuộc thương thuyết với Minh Phạm tiên và thuyết phục hẳn dễ hơn trăm ngàn lần so với tưởng tượng của Hoa Thiên Cốt.

Một người đàn ông có mái tóc dài như tuyết đứng trong rừng trúc, khuôn mặt tựa trăng non, đôi mắt lại yên lặng như dòng nước. Giữa mi tâm là ấn kí đạo tiên đỏ sẫm, các đạo tiên khác không có ấn kí như thế, trừ phi đã làm chuyện gì thiên địa bất dung. Hoa Thiên Cốt mới chỉ nhìn thấy ấn kí này trên trán Tử Huân Thiển Hạ và hẳn.

Nàng cẩn thận lục lợi đầu mình lần nữa, Trúc Nhiễm nói trước kia hẳn là thượng tiên tôn sư, nhưng sao nàng chưa bao giờ nghe thấy tên người này, ngay cả “Lục giới toàn thư” cũng không thấy nhắc tới.

“Hẳn bị lưu đày tới man hoang này ít nhất cũng năm trăm năm, lúc đó Thanh Hư đạo trưởng nào đã ra đời. Hẳn là điều sỉ nhục của Tiên giới, sau khi bị lưu đày tất cả những gì có liên quan tới hẳn đều bị xóa sạch, đương nhiên không có bản lưu trữ. Nếu không vì hẳn tới man hoang quá sớm, bao nhiêu người đi theo, thế lực thâm hậu, thì với cái tính mang con bỏ chợ, bàng quan đứng

dương của hắc làm sao địch nổi một Hủ Mộc quý chiêu binh mãi mã, chinh chiến khắp nơi.”

Hắc không quan tâm tới chuyện gì sao?

“Trên cơ bản là thế, mọi chuyện đều giao cho bốn thủ hạ trung thành tận tâm đi theo hắc nhiều năm giải quyết. Bốn tên thủ hạ kia cũng không dễ bắt nạt, nhưng nếu hắc đồng ý thì không thành vấn đề.”

Hắc phạm tội gì mà bị đày tới đây?

Trúc Nhiễm nhíu mày, giọng điệu âu sầu: “Hắc yêu phải một người đàn ông.”

Hoa Thiên Cốt choáng váng.

Yêu một người đàn ông mà là tội ác tày đình á, cuối cùng còn bị đày tới man hoang?

“Tiên giới khi đó không thể sánh với bây giờ, tiên quy nghiêm ngặt hơn rất nhiều, tiên nhân không được phép

rung động... Huống chi người hăn yêu lại là anh trai ruột của mình.”

Mắt Hoa Thiên Cốt càng trợn hơn.

Trúc Nhiễm cười khổ lắc đầu: “Nghe nói anh hăn mặc dù tu vi không cao, chỉ là một tiểu tiên trên Tiên giới, nhưng một lòng hướng đạo, không chịu yêu hăn, hăn then quá hóa giận, giết rồi ăn luôn người đó, gặm cắn từng chút một, ngay cả sợi tóc cũng không chừa.”

Hoa Thiên Cốt lão đảo, có cảm giác đau thương đến buồn nôn.

“Hăn bị đầy tới man hoang cũng là vì chuyện đó. Ẩn kị đạo tiên kia chính là dấu ấn sỉ nhục cho việc hăn bất tuân lễ trời, thoái hóa loạn luân, giống như vết sẹo không thể xóa bỏ của nước ao Tam Sinh trên cơ thể con người, vừa là hình phạt vừa là cảnh báo. Cũng như bây giờ, nó luôn là bằng chứng cho sự tham lam và dã tâm của ta, còn cả mộng tưởng hảo huyền của người nữa, ha ha ha.”

Trúc Nhiễm ngửa mặt cười lớn, không biết là đang cười Minh Phạm tiên, cười Hoa Thiên Cốt, hay là cười chính gã.

Bất tuân lễ trời, thoái hóa loạn luân.

Tám chữ nện mạnh vào tai Hoa Thiên Cốt, nàng đưa tay sờ khuôn mặt mà đến giờ mình vẫn không dám chạm vào, lòng quặn đau không thở nổi. Dấu ấn sỉ nhục, đó là sự khiển trách cho việc nàng không tôn trọng sư phụ.

Đấu Lan Can lừ mắt nhìn Trúc Nhiễm, chống cây gậy, kéo đôi bàn tay đang đặt trên mặt Hoa Thiên Cốt xuống, đi vào trong rừng.

Khi nói chuyện liên minh cùng thoát khỏi man hoang với Minh Phạm tiên, mắt hắc luôn mơ màng, có chút không tập trung.

Bỗng hắc vờn tay chạm lên mặt Hoa Thiên Cốt: “Người chính là Yêu Thần?”

Hoa Thiên Cốt vội vã lùi lại, nhìn gương mặt siêu phàm thoát tục nhưng từ đầu chí cuối vẫn phủ đau thương, nhớ tới lời Trúc Nhiễm vừa nói, vừa thông cảm lại có chút sợ hãi.

“Yêu Thần tới, đất trời diệt, man hoang sục, Lục giới đổ. Cuối cùng đã tới rồi ư...” Hắc cúi đầu thì thào.

Đấu Lan Can thầm giật mình, lời tiên đoán ngàn năm trước chẳng lẽ sẽ trở thành sự thật?

Hoa Thiên Cốt bối rối nhìn vào mắt Minh Phạm tiên, lòng cũng ngập trong đau khổ không thể tự thoát ra được, người này làm thế nào mà trải qua được nỗi đau khổ cô đơn bao nhiêu năm nay, cố sao lại có ánh mắt lẻ loi u ám và tuyệt vọng đến vậy...

“Các người từ từ nghĩ cách đi, người của Thủy Ngân Gian mặc các người sai khiến, nếu có ai không phục thì tới nói với ta.”

Hắc thông dong bỏ đi, giơ tay đẩy cành trúc xanh biếc mọc thấp.

Minh Phạm tiên đã bằng lòng, cán cân mất cân bằng. Hủ Mộc quý thể yếu lực mỏng, không khó thuyết phục, nhưng tính y gian xảo bòn điều kiện với Trúc Nhiễm rất

lâu. Nhưng vì Đẩu Lan Can và Minh Phạm tiên đều phụng
Yêu Thần làm chủ, hơn nữa Hoa Thiên Cốt xấu xí còn
được vạn thú thần phục, lại có thể cười kiếm ở man
hoang, không biết bụng đang nghĩ gì. Hẳn không dám
mạo muội tranh chấp, đành tạm thời chịu thiệt, thầm tính
nếu thật sự có thể ra ngoài, chuyện khác nói sau cũng
được.

Sau khi xong nghi thức đăng cơ long trọng của Yêu
Thần, cuối cùng man hoang cũng thống nhất. Hoa Thiên
Cốt cười thú Nhại Tí lên đài, cười kiếm bay quanh ba
vòng, nhận lễ của hàng ngàn hàng vạn người bên dưới.
Thật ra nàng biết bọn chúng đều không tốt đẹp gì, nàng
chẳng qua chỉ là một danh nghĩa, một công cụ, một con
rối mà thôi. Có điều chỉ cần ra được ngoài, thoát khỏi
chốn này, nàng không để bụng, cũng không cần những
kẻ đang quỳ dưới chân kia.

Trúc Nhiễm đứng bên kia cười đầy tự tin, dáng vẻ như
đang bày mưu tính kế. Nàng biết gã hiểu man hoang cực
kì rõ, mặc dầu không biết thâm tâm Trúc Nhiễm muốn làm
gì, nhưng nàng không hề lo lắng những người này sau khi
ra ngoài sẽ đảo điên Lục giới, bởi bọn chúng một khi đã
thoát được chốn này chắc chắn sẽ tách khỏi nàng, cái gọi
là sự kiểm soát của Yêu Thần sẽ chia năm xẻ bảy ngay lập
tức. Trời đất bao la mặc sức hưởng thụ tự do mà bọn họ
chẳng dễ dàng gì có được, còn lâu mới nghe lời Trúc
Nhiễm đi hoàn thành sự nghiệp thống nhất Lục giới vĩ đại.

Nhưng dù sao bọn họ cũng mang theo oán hận chất chứa và nỗi căm thù bị lưu đầy về, thế nào cũng làm loạn trả thù khắp Lục giới. Bi kịch và hậu quả tệ hại bọn họ làm ra đó nàng không thể khống chế được.

Nhưng chính bản thân nàng đã cảm nhận sự đáng sợ của man hoang vô cùng rõ ràng, nếu đã có thể rời đi, nàng cũng không đành lòng để những người khác ở lại. Nơi địa ngục trần gian này, dù có là tiên nhân thanh cao giữ mình thế nào đi nữa thì cũng sẽ bị ép đến người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Càng tới gần lúc ra ngoài, nàng lại càng lo lắng. Thật không ngờ cuối cùng Trúc Nhiễm lại khiến nàng cực kì sửng sốt.

Lòng người vừa đoàn kết, Trúc Nhiễm chẳng mấy chốc đã nắm hết quyền hành.

Thủ đoạn và năng lực của gã đều rất được, giỏi tranh luận lại khéo léo, trên dưới đều được vỗ về nghe lời, hơn nữa chỉ có gã biết cách ra ngoài, còn có Yêu Thần và Đấu Lan Can hậu thuẫn, ngay cả Hủ Mộc quý cũng phải nể gã ba phần.

Phải biết rằng những người bị lưu đầy tới man hoang có tiên có yêu ma, thân thể và bối cảnh hoàn toàn khác biệt, hơn nữa ai cũng không dễ bắt nạt. Gã có thể tập trung phân công mọi người và huy động có hiệu quả đã là cực kì khó khăn. Ngoài ra các thế lực kiên cường phân tán và các cao thủ kín tiếng khác không tìm đến đầu quân trước đây cũng đã bị gã thuyết phục.

Con người một khi đã có hy vọng và mục tiêu thì sẽ có đầy ý chí động lực. Bất kể có là phân chia cơm áo hay là hòa giải mâu thuẫn, Trúc Nhiễm đều làm không chê vào đâu được. Cả man hoang như trở thành một sợi dây, trên cơ bản đã không còn quần áo tranh chấp, giết người cướp của. Không nói tới việc có thể thoát ra ngoài hay không, chỉ riêng việc có được hòa bình này đã là một kì tích rồi.

Sau đó gã bắt đầu thu gom các loại tài nguyên như Chu Sa, Lưu Hoàng, Tiêu Mộc, Lam Thổ, hết xe này tới xe khác nối đuôi nhau từ khắp mọi nơi trên man hoang tập trung về phía bờ biển, còn đốt lửa luyện vũ khí, xây dựng rào rộ khắp trăm dặm quanh đó.

Hoa Thiên Cốt không rõ Trúc Nhiễm muốn làm gì, chẳng lẽ mục đích cuối cùng của gã là xây nên một tòa lâu đài, làm hoàng đế ở man hoang? Trúc Nhiễm lại nói là đang bày trận, phá vỡ kết cấu của man hoang này, dùng sức người mở ra một con đường quay về Lục giới.

Lúc này Hoa Thiên Cốt mới hiểu vì sao rõ ràng gã biết cách quay về mà vẫn chịu chôn chân trong man hoang nhiều năm như vậy. Quả thực muốn tạo một trận pháp lớn như thế, không tập trung tất cả nhân lực, vật lực của man hoang thì không thể làm được, thảo nào gã nói muốn thống nhất man hoang trước.

Trúc Nhiễm lại lắc đầu: “Để có phương pháp đó ta phải nghiên cứu mấy chục năm, thí nghiệm vô số lần, gần đây mới nghĩ ra. Bằng không người cho là chỉ có sự xuất hiện của người ta mới thống nhất được man hoang sao? Người chẳng qua chỉ khiến kế hoạch của ta dễ dàng và nhanh hơn thôi.”

Hoa Thiên Cốt khẽ rung mình, nhìn Trúc Nhiễm, tâm trạng lại càng bất an.

Nàng vốn cho rằng chỉ cần ra ngoài là tốt rồi, những chuyện khác mặc Trúc Nhiễm giải quyết. Nhưng ngay sau đó lại vì một chuyện mà xung đột với gã, đó chính là vấn đề có nên để yêu thú ở man hoang ra ngoài hay không.

Tiên ma ở man hoang tổng cộng có hơn ba ngàn người, chỉ cần một ai đó quay về Lục giới đã đủ đẩy lên một màn

mưa máu gió tanh rồi. Mà yêu thú dị hình và tử hồn lại nhiều không kể xiết, một khi ra ngoài, thoát khỏi sự khống chế, hậu quả càng khó lường.

Nhưng Trúc Nhiễm lại muốn mang tất cả yêu thú về, Hoa Thiên Cốt không chịu, hai người liền tranh cãi.

Man hoang mặc dù không hợp cho con người tồn tại, nhưng yêu thú từ trước tới nay vẫn cư trú ở đây, cũng coi như là quê hương của chúng nó, bọn họ rời xa Lục giới còn nhớ, hà tất cưỡng chế tất cả yêu thú phải đi theo? Hơn nữa yêu thú không giống như con người, thú tính khó kiềm, ngộ nhỡ nàng gặp chuyện không may, ngay tức khắc không có ai khống chế được yêu thú, vậy chẳng phải khiến chúng sinh lầm than rồi sao?

Nhưng Trúc Nhiễm nào chịu mất một đại quân yêu thú lớn mạnh như thế. Bắt nạt Hoa Thiên Cốt không thể nói chuyện, chỉ có thể khoa chân múa tay, gãi tuôn ra một tràng, vừa đấm vừa xoa, thấy Hoa Thiên Cốt vẫn cố chấp liền quyết tâm phẩy tay áo bỏ đi.

Hoa Thiên Cốt biết hiện giờ tình hình chung đã định, nhưng gãi lại có dã tâm, mặc dù bên ngoài vẫn tôn nàng nhưng không hề nghe theo lệnh nàng, càng không lắng

nghe ý kiến của nàng, Hoa Thiên Cốt đành phải đi tìm Đấu Lan Can bàn bạc.

Đấu Lan Can an ủi nàng yên tâm, cho dù những chuyện khác nàng không quản được, nhưng chuyện yêu thú quyền chính nằm trong tay nàng, đấu sao yêu thú cũng chỉ nghe lời mình nàng mà thôi. Tới lúc đó nàng nói không được, bất kể Trúc Nhiễm có thế nào cũng không thể thay đổi.

“Ta chỉ lo lắng một điều.” Đấu Lan Can đứng trên vách núi nhìn trận pháp cực lớn đang dần thành hình ngôi sao sáu cánh.

“Hình như Trúc Nhiễm dùng cấm thuật...” Hơn nữa còn là loại cấm thuật cực lớn có uy lực mạnh hơn bình thường gấp trăm nghìn lần, một khi phát động không biết sẽ gây nên hậu quả gì.

Mất cả một tháng, cuối cùng mọi việc chuẩn bị đều đã hoàn thành trước ngày triều tịch Mười lăm, mọi người ở man hoang đều nóng lòng mong đợi.

Nơi đây vẫn không có ánh trăng, những cây đuốc to

nhỏ chiếu sáng cả vùng đất căn cổ y như ban ngày. Ba nghìn người nghe lệnh Trúc Nhiễm đứng trong trận pháp, thỉnh thoảng còn biến ra các trận hình khác nhau, tiếng niệm chú vang lên không ngừng, vọng giữa biển trời, có chút huyền bí kì lạ.

Hoa Thiên Cốt ngồi trên đài cao giữa ngôi sao sáu cánh, bế thủ Hanh Tức trong lòng, thủ Nhại Tí thủ phục bên cạnh, xung quanh bậc thang ba tầng đứng hơn năm trăm người, vây quanh Hoa Thiên Cốt.

Minh Phạm tiên đầu?

Hoa Thiên Cốt hỏi bóng dáng tiểu tụy bên cạnh mình, Hủ Mộc quỷ phát ra tiếng cười khanh khách như tiếng đá va chạm kim loại: “Bẩm Thần tôn, tiểu nhân không biết, mấy ngày nay đều không thấy hắc. Mọi người ở man hoang giờ phút này hầu như đều ở đây, có khi hắc đang ở dưới bày trận giúp Trúc Nhiễm cũng nên.”

Hoa Thiên Cốt thấy bất an, muốn thoát ra không thể dễ dàng như vậy, nàng luôn dự cảm sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Chẳng phải không thể sử dụng pháp thuật ở man hoang sao? Cái này có tác dụng thật sao?

Đấu Lan Can đáp: “Man hoang không thể dùng pháp thuật, nhưng lại có thể dùng trận. Nhưng trận pháp này không phải là loại trận pháp bình thường, nó dung hợp kì môn độn giáp cùng ngũ hành bát quái, ta chưa từng thấy bao giờ. Có lẽ là trận pháp Trúc Nhiễm phối hợp với cấm thuật tự nghĩ ra. Ta đoán gã muốn dùng trận pháp ở man hoang này tự tạo một không gian riêng, trong không gian đó có thể tự do dùng pháp thuật mà không bị kìm hãm, rồi nghịch thiên để mở ra một con đường.”

Bỗng nhiên mặt đất rung chuyển, ngôi sao sáu cánh lập tức tỏa ra ánh sáng chói lòa, tiếng nguyên rủa ngày càng cao hơn, đất trời hợp thành một, nước biển bắt đầu dâng lên.

Tất cả mọi người mừng như điên, ánh sáng của ngôi sao sáu cánh như một chiếc lồng trong suốt tỏa sáng khắp nơi. Cuồng phong gào thét, ánh sáng chói lòa đâm thẳng vào mắt Hoa Thiên Cốt khiến nàng không thể mở ra được.

Trúc Nhiễm mở to hai mắt, trong con ngươi như có một ngọn lửa cháy hừng hực. Gã đứng trên chỗ cao nhất ở một nơi giống đàn tể, hai tay không ngừng kết thành các

loại ẩn kì quái, đột nhiên gã biến mất, rồi phân thân xuất hiện tại sáu góc.

Sáu bóng người đồng loạt giơ thẳng tay lên trời, đột nhiên một tia sét xé toạc thiên không, sấm sét đùng đùng khiến ai nấy đều giật mình. Ba nghìn người nghe lời Trúc Nhiễm đã dặn từ trước, cửa ngón út trên tay phải của mình, máu rơi xuống mặt đá xanh lót trên nền đất, tựa như có sinh mạng bắt đầu nhúc nhích khắp nơi. Máu chảy càng lúc càng nhiều, từ một giọt dần thành một sợi, ba nghìn sợi máu dài dằng dặc quấn lấy nhau, chảy vào ngôi sao sáu cánh cực lớn, ánh sáng lập tức biến thành màu đỏ, mùi máu nồng nặc lan tỏa khắp nơi trong không gian.

“Nguy rồi, cái giá của cấm thuật này là dùng ba nghìn người tuấn táng sao?” Đấu Lan Can kinh ngạc nhìn phía dưới.

Hoa Thiên Cốt giật mình, thảo nào Trúc Nhiễm cần nhiều người tới bày trận như thế, lại còn để năm trăm người pháp thuật cao cường nhưng dễ bị khống chế đứng trên đài, thì ra ba nghìn người này ngay từ đầu gã đã định dùng làm vật tế, nhưng lại bịa đặt rằng tất cả mọi người đều có thể ra khỏi man hoang.

Những người phía dưới giống như bối rối nhận ra điều gì đó khác thường máu giống như một sợi tơ không ngừng bị rút ra khỏi cơ thể, hơn nữa còn như có sinh mệnh, rất nhiều người đau tới lăn lộn trên mặt đất, ra sức kéo, lấy kiếm chém nhưng vẫn không thể cắt được. Tơ máu vừa chảy vừa như xúc tua quấn chặt mọi nơi, hết vòng này tới vòng khác. Ba nghìn cái kén máu treo trên không trong tiếng la hét thảm thiết của mọi người, vừa khủng khiếp vừa thê thảm.

Mỗi người trên đài đều toát mồ hôi lạnh, biết mình suýt nữa trở thành vật hy sinh của kẻ khác, tuy thấy hơi thương hại cho cảnh thê thảm của những người ở dưới, nhưng chỉ cần bản thân có thể thoát ra ngoài thì để ý đến sinh mạng của người khác làm gì?

Hoa Thiên Cốt nổi trận lôi đình, không kìm được định lao xuống, lại bị Đấu Lan Can và Hủ Mộc quý mỗi người kéo một tay.

“Nha đầu! Không được nóng nảy!” Đấu Lan Can cau mày lắc đầu với nàng. Mặc dù ông cũng không đành lòng nhưng chuyện đã tới nước này, không còn cách nào khác, đành phải hy sinh một phần.

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc nhìn ông ta, ba nghìn mạng người đấy! Tuy những người này đều là tội nhân, nhưng chẳng lẽ mạng của họ không phải là mạng sao? Bọn họ đều vì tin có thể ra ngoài nên mới đi theo nàng!

Trúc Nhiễm!

Đáy lòng nàng găm lên giận dữ, ra sức giãy khỏi hai người họ, cười kiêu bay vào trong trận, nhìn một đám người vì bị hút máu mà cơ thể dần teo tóp lại.

Sáu ảo ảnh, không biết kẻ nào mới là chân thân của Trúc Nhiễm.

Đột nhiên một luồng ánh sáng vàng từ khung trời xa bắn thẳng xuống, cả trời đất đều vang vọng tiếng của Trúc Nhiễm.

Tam duy đại huyết

Thiên ngã đạo trán

Yêu tình kiên liên

Sát pháp khôn hoa

Máu của ba nghìn người từ trong ngôi sao sáu cánh bay lên cao như mây như sương, tụ thành những cột sáng vàng rực lớn cách nhau một khoảng ngắn, mỗi cái nở bung một đóa sen máu, kéo dài mênh mông đến tận chân trời, nhưng đó lại là một con đường trải bằng máu.

“Thành công rồi, mọi người đi mau!” Sáu ảo ảnh hợp làm một, bay bổng giữa trời, gã còn chưa đứng vững, một thanh kiếm đã phóng vụt tới.

“Hoa Thiên Cốt?! Người...” Gã nghiêng người tránh thoát nhưng vẫn bị một chưởng của Hoa Thiên Cốt đánh xuống đất, ngay lập tức, một chân nàng đã giẫm lên người gã, kiếm cũng đặt trên cổ.

Mau thả bọn họ ra!

Mắt nàng đỏ như máu, tôn lên dung mạo đã bị hủy càn khiến người ta hoảng sợ. Miệng mấp máy, lại không phát

ra tiếng.

Trúc Nhiễm điên tiết mắng: “Lòng dạ đàn bà!”

Hoa Thiên Cốt hơi dùng sức, kiếm lập tức cắm vào cổ gã nửa tấc.

Trúc Nhiễm nhìn gương mặt cực kì dữ tợn vì tức giận của nàng, lòng cũng hơi run, lạnh lùng đáp: “Trận đã khởi động, máu của bọn họ không chảy hết thì không thể dừng lại được. Người sợ gì chứ, chẳng qua chết mấy người thôi, muốn làm việc lớn không thể không có mất mát. Chẳng phải người lo những người này sau khi ra ngoài sẽ gây họa cho Lục giới sao? Vừa hay chết là hết, người khỏi cần lo lắng, bọn họ cũng không phải chịu dày vò ở man hoang này nữa. Thời gian có hạn, chúng ta mau đi thôi!”

Hoa Thiên Cốt lão đảo lúi lại, trước kia nàng đã hại bọn Sóc Phong, chẳng lẽ bây giờ phải thêm ba nghìn người ư?

Đột nhiên một ánh sáng xanh từ người nàng phóng vọt lên trời, Hoa Thiên Cốt phát ra một tiếng gào khàn đáng sợ như dã thú. Tơ máu của tất cả mọi người đều đột ngột

đứt đoạn.

Mọi người kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lên, bốn phía lặng ngắt như tờ.

Thật lâu sau, ánh sáng tản đi, chỉ còn Hoa Thiên Cốt với ánh tím rực rỡ trong đôi mắt, mi tâm lóe lên một dấu ấn kì lạ. Nàng khoanh tay đứng đó, thong dong nhàn nhã tựa như một vị thần.

“Không ra được thì đừng ra, cứ ở lại man hoang này là được rồi.” Một thanh âm biến ảo khôn lường vọng bên tai từng người, nhưng không thấy Hoa Thiên Cốt mở miệng, nàng đang dùng nội lực truyền lời.

Trúc Nhiễm chờ đợi, gã đã tính toán kĩ càng, biết rõ Hoa Thiên Cốt lương thiện hiền lành, nhất định sẽ không đồng ý giẫm lên bao mạng người ra khỏi man hoang, cho nên vẫn giấu nàng, nấp thầm trong bụng một khi trận pháp đã phát động thì nàng có không muốn cũng không thể làm gì được. Không ngờ sức mạnh Yêu Thần của nàng đã kích phát, phá hỏng toàn bộ kế hoạch của gã.

“Nha đầu! Ngươi...” Đầu Lan Can lắc đầu bất lực, không

ngờ nàng lại cố chấp như thế, thà rằng trọn đời không ra cũng không muốn liên lụy tới tính mạng của người khác.

Mọi người thấy con đường trải bằng hoa sen sụp đổ từng chút một, dần tan thành tro bụi, thâm tâm có phiền muộn, có mất mát, có tức giận, có sợ hãi... Nhất thời cực kì bối rối.

Ba nghìn người bày trận cuối cùng cũng tìm được đường sống trong chỗ chết, ai cũng bị thương nặng, mặt trắng bệch mãi không đứng dậy nổi, cũng không nói được câu nào.

Hoa Thiên Cốt bay giữa trời, ngẩng đầu nhìn ánh sáng như sợi tơ màu vàng dần nhạt nhòa rồi biến mất không còn tăm hơi, lòng cũng dần nguội lạnh, tựa như một cơn gió vừa thổi qua, chỉ còn lại một đồng lá khô trên mặt đất.

Sư phụ, Tiểu Nguyệt, Đường Bảo, Đông Phương, Khinh Thủy...

Xem ra đời này Hoa Thiên Cốt chỉ có thể gặp lại mọi người trong mơ.

“Hoa Thiên Cốt!” Trúc Nhiễm bâng hoàng giận dữ, hai tay nắm chặt, gân xanh trên cổ nổi cực rõ. Chỉ một câu cùng lắm thì không quay về của nàng đã dễ dàng hủy sạch kế hoạch thoát khỏi man hoang bấy lâu gã dốc lòng tính toán, thật không thể tha thứ.

Hoa Thiên Cốt lật tay, khẽ búng một cái. “Vụt vụt”, hai dòng khí xuyên thẳng qua không gian bắn vào đầu gối Trúc Nhiễm. Gã đau tới mức phải khụy xuống.

“Trúc Nhiễm, ngươi còn không biết lỗi!”

Hoa Thiên Cốt giận dữ mắng, âm thanh theo nội lực nên mạnh vào màng tai, chấn động tới mức hai chân gã như nhũn ra.

“Ta sai chỗ nào! Muốn ra khỏi man hoang sao có thể không mất mát! Là ngươi lòng dạ đàn bà! Phá hỏng kế hoạch trăm năm của ta!”

“Bốp! Bốp!” Hai tiếng tát vang lên liên tiếp, hai bên má Trúc Nhiễm đều hằn rõ năm đầu ngón tay. khắp nơi không ai dám lên tiếng, cũng không ai dám thở mạnh.

Hoa Thiên Cốt lạnh lùng nhìn xuống, người đầy sát khí: “Niệm tình ngươi cũng chỉ vì muốn giúp mọi người sớm trở ra, cho nên nhất thời hồ đồ, may mà không tạo thành sai lầm lớn, man hoang thống nhất ngươi cũng có công, chuyện hôm nay ta tạm không truy cứu. Hai cái tát là tội ngươi bất kính với ta! Còn một ngón tay này...”

Hoa Thiên Cốt vung tay lên, một âm thanh trong trẻo phát ra, sau đó là tiếng hét thảm thiết của Trúc Nhiễm, ngón tay út của gã đã bị nàng chặt đứt.

“Chính là cảnh cáo dành cho ngươi!”

Mọi người chưa từng thấy dáng vẻ lạnh lùng oai nghiêm này của nàng, không kịp được hít một hơi lạnh.

Mồ hôi trên trán Trúc Nhiễm từng giọt, từng giọt rơi xuống, không biết do đau hay do sợ. Gã ngẩng đầu nhìn cơ thể bé nhỏ giữa không trung kia, khuôn mặt lạnh tanh, khí thế bức người, tựa như trở thành một người hoàn toàn khác, thâm sâu khó lường.

Bây giờ sức mạnh Yêu Thần của nàng khôi phục nhiều như thế, sợ rằng tìm khắp Lục giới này cũng không có

mấy ai chế ngự được. Gã vốn tưởng rằng một nhóc con nhỏ nhỏ chẳng khó khống chế...

Người Trúc Nhiễm khẽ run, cắn răng từ từ cúi xuống, cung kính dập đầu.

“Tạ Thần tôn khai ân tha mạng.”

Bàn tay Hoa Thiên Cốt giấu trong tay áo khẽ run, lúc này, nàng đã chặt đứt ngón tay của người ta?

Phải cố gắng, không được để lộ bất kì sự kinh hoàng hay do dự nào trên mặt, nàng lạnh lùng nhìn xung quanh.

“Kế hoạch ra khỏi man hoang lần này coi như bỏ, chúng ta về bàn bạc kĩ lưỡng hơn. Dù sao trời đất cũng không tuyệt đường người, nhất định sẽ có cách vẹn toàn đôi bên. Nếu về, tất cả mọi người phải về cùng nhau.”

Dưới đài nhất thời yên lặng, ngay cả Hủ Mộc quý cũng ngây người, đờ đẫn nhìn nàng.

“Thần tôn uy vũ, thiên thu vạn tuế, chúng thần thề chết vẫn theo...” Mọi người nhất loạt quỳ xuống, nghiêng rằng hô to.

Hoa Thiên Cốt cười khổ, không rõ là trống vắng hay nản lòng, bọn họ trông cậy vào nàng, còn nàng có thể trông cậy vào ai? May mà cuối cùng có thể ngăn Trúc Nhiễm, khiến gã nhất thời không dám làm bừa.

“Triều dương, bên kia là gì thế?” Đẩu Lan Can thấy điều bất thường từ phía biển. Sóng biển cuộn cuộn bổ nhào về phía trời, giữa biển trời nứt ra một lỗ hổng như thể bị búa bổ, lộ ra một đường nắng, nước biển ánh lên một màu tím vàng.

Cuồng phong gào thét, sóng biển vỗ bờ, lỗ hổng như đang bị ai đó kéo giãn, dần dần lớn hơn. Nháy mắt, một luồng ánh sáng bạc chiếu thẳng xuống, rơi nghiêng lên mọi người, tựa như nước, lại tựa như ánh trăng. Một bóng người trắng bạc đứng trước gió, tay áo phấp phới, cười con thuyền nhỏ bồng bềnh trôi theo dòng sáng bạc như đang ở giữa dòng nước.

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc lùi lại hai bước, suýt nữa ngã khỏi không trung.

Nàng chỉ thấy người tới mỉm cười, hòa tan trời đất, ngay cả vạn vật trên man hoang dường như chớp mắt đều tràn trề nhựa sống.

Đôi tay từ từ mở ra, một giọng nói dịu dàng nhất thế gian vang lên.

“Cốt Đầu, ta tới đón nàng về nhà...”

Bao nhiêu nhớ mong, cuối cùng chỉ hóa thành một câu đơn giản... Cốt Đầu, ta tới đón nàng về nhà...

Đông Phương Úc Khanh tưởng rằng mình biết nhiều chuyện lắm rồi, nhìn thấy quá nhiều cảnh sống chết, mặc dù không tuyệt tình bằng Bạch Tử Họa, nhưng thực chất nội tâm cũng rất lạnh lùng. Bao lần luân hồi, bao lần chọn lựa, bao lần sống chết, ít nhiều hẳn cũng thấy mệt mỏi và chán ghét thế gian này, nhưng trách nhiệm đã trở thành thói quen, dù không chịu đựng nổi, cũng không thể bỏ xuống dễ dàng được.

Tình cảm hẳn dành cho Hoa Thiên Cốt rất phức tạp,

ngay từ lần gặp đầu tiên, hắn đã biết thân thế và số mệnh của nàng. Nàng rất ngây thơ trong sáng, ngay cả nội tâm cũng đơn giản, dễ nắm bắt. Mới đầu chỉ thấy thú vị mà thôi, giống như đang xem múa rối vậy, tò mò không biết một nhóc con nhỏ bé dưới vòng quay của vận mệnh sẽ có cuộc đời như thế nào. Nhưng không biết tại sao, hết lần này tới lần khác không nhìn được nhúng tay vào.

Hắn thích nàng bắt đầu từ khi nào? Là khi ở bên nàng và Đường Bảo cảm nhận được hơi ấm của gia đình? Hay là khi đau lòng khi biết nàng yêu Bạch Tử Họa?

Nhưng rõ ràng chính hắn là người đưa nàng cho Bạch Tử Họa, cũng biết rành rành nàng sẽ yêu hắn ta, rõ ràng cũng sớm biết dưới tình yêu đó chính là vực sâu ngàn trượng. Nếu trước kia hắn ích kỉ hơn, giữ nàng bên mình, liệu có thể thay đổi được số phận của nàng không?

Nhưng hắn không có tư cách cho Hoa Thiên Cốt tình yêu, cũng không thể cho nàng. Vậy nên đành tuân theo ý trời, hy vọng Bạch Tử Họa có thể thay hắn yêu nàng, chiều chuộng nàng, chăm sóc nàng. Còn hắn, chỉ cần thỉnh thoảng nhìn thấy nàng, ở bên nàng, như vậy là đủ rồi.

Vì hắn quá tự phụ nên mới dung túng tình cảm tự đáy lòng mình dành cho Hoa Thiên Cốt, nghĩ rằng bằng trí tuệ và sự từng trải của mình tuyệt đối không thể lún sâu.

Nhưng tới khi ngay cả hắn cũng không tìm thấy chút tăm hơi nào của nàng, hắn rốt cục cũng sợ hãi. Hắn lật tung cả Lục giới lên mà vẫn không có chút tin tức nào, như thể nàng đã hoàn toàn biến mất vậy. Lập tức hắn đoán nàng có thể đang ở man hoang, cái nơi địa ngục trần gian hoàn toàn thoát khỏi bàn tay hắn ấy. Tình thế cấp bách, hắn không để tâm nhiều, tới chỗ vẫn Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa đã phục chức Trường Lưu chương môn, vẫn như làn mây mệnh mang mờ ảo bên núi, y không hề do dự gạt đầu xác mình nghi vấn của hắn, một câu trả lời hờ hững, mắt cũng không thèm chớp cái nào.

“Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, nghiệt đồ đã bị đày tới man hoang.”

Lúc này hắn mới giật mình nhận ra bản thân đã phạm phải sai lầm lớn, sau khi tin số trời, sau khi tin Bạch Tử

Họa, thế nhưng điều hăn sai nhất, đó chính là giao Tiểu Cốt Đầu mình yêu thương vào tay một người như thế.

Nói hối hận, chẳng thà nói đau lòng thay cho nàng.

“Nàng vì cứu người, vì lấy đá Nữ Oa nên mới trộm thần khí.”

Cuối cùng hăn nói ra chân tướng mình giấu giếm bấy lâu, không vì gì khác, hoặc có lẽ là muốn báo thù khiến Bạch Tử Họa phải áy náy. Nhưng hăn đã quên, người này đâu có trái tim.

“Ta biết từ lâu rồi.” Bạch Tử Họa khoanh tay đứng đó, thản nhiên đáp, không hề dao động, tựa như chuyện kinh thiên động địa đó không hề xảy ra, một câu nói đơn giản ấy đã gạt phăng tất cả sự liều mạng của Hoa Thiên Cốt.

“Khi nào?” Hăn hỏi gần như nghiến răng.

“Lúc chuyện mới xảy ra.”

“Người cũng sớm biết tình yêu của nàng dành cho người?”

Bạch Tử Họa quay người đi không đáp, Đông Phương Úc Khanh lão đảo lùi lại mấy bước, phải rồi, hẳn quên người kia là thượng tiên Bạch Tử Họa không gì không làm được. Làm sao có thể không biết, làm sao có thể không hay. Nhưng... nếu đã biết tất cả, sao lại nhẫn tâm, lại nỡ xuống tay với Hoa Thiên Cốt như thế?

“Đón nàng về!” Đông Phương Úc Khanh không kìm được gầm lên giận dữ.

Bạch Tử Họa lắc đầu.

“Nàng bị thương như thế, nếu tới man hoang sẽ chết mất!”

“Sống chết... đó là số trời.”

“Dẹp cái số trời ấy đi! Nếu Bạch Tử Họa người tin vào số mệnh, trước kia đã không nhận nàng làm đồ đệ!”

“Là do ta thanh cao tự phụ, tưởng rằng có thể xoay chuyển càn khôn, nhưng chung quy vẫn không thể tránh Yêu Thần xuất thế, gây vạ cho muôn dân.”

“Người cam chịu số phận?”

Bạch Tử Họa không đáp.

“Đón nàng về, ta đưa nàng đi, người tin số mệnh, nhưng ta không tin. Chúng ta sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt Trường Lưu thượng tiên người nữa, kéo ngựa mất người!”

“Không được.”

“Vì sao?”

“Dị Hủ Quân được mệnh danh là không gì không biết, tất hiểu vì sao.”

“Chỉ vì nàng có sức mạnh mình không hề mong muốn mà người định để nàng vĩnh viễn ở lại man hoang sao?”

Bạch Tử Họa nhìn cây đào trước sân, từ từ nhắm mắt lại.

“Phải.”

Đông Phương Úc Khanh ngửa mặt lên trời cười to hai tiếng, phẩy tay áo bỏ đi: “Bạch Tử Họa, thế gian này không có gì Đông Phương Úc Khanh ta không nhúng tay vào được, người cho rằng một man hoang nho nhỏ có thể làm khó ta bao lâu? Ta phải đưa Cốt Đầu ra khỏi nơi đó để cho người biết, số phận là cái gì!”

...

Không nói tới việc hăn lao tâm khổ tứ tìm đủ mọi cách trong một năm, không nói tới nỗi nhớ mong và lo lắng hăn dành cho nàng. Ngàn lời muốn nói, chỉ hóa thành một câu.

Cốt Đầu, ta tới đón nàng về nhà...

Về nhà, sau đó cả gia đình họ sẽ đoàn tụ...

Hắn tưởng rằng khi thấy nàng, hắn sẽ sung sướng không gì sánh kịp, nhưng khi ôm chặt nàng vào trong lòng, nâng khuôn mặt đã thay đổi hoàn toàn kia lên, vẫn đau đớn không nói nên lời.

Nước ao Tuyệt Tình!!!

Sau lưng hắn, rốt cuộc nàng đã phải chịu bao nhiêu khổ sở?

Đông Phương... Môi Hoa Thiên Cốt run lên bần bật, nàng vẫn cho là mình đang mơ, vì quá muốn về, quá nhớ bọn họ nên xuất hiện ảo giác?

Đông Phương Úc Khanh cúi đầu khế hôn lên vầng trán đầy sẹo của nàng, trái tim đau như bị xối nước ao Tuyệt Tình.

“Không sao, không sao, Cốt Đầu, tất cả đã qua rồi, về nhà, bây giờ chúng ta về nhà...”

Hoa Thiên Cốt thấy mặt mình lành lạnh, đó đều là nước mắt của Đông Phương Úc Khanh.

Nàng gượng nở một nụ cười, gật đầu. Ừ, về nhà.

Tất cả mọi người đều reo hò vui vẻ, vốn tưởng rằng đã hết hy vọng thoát khỏi đây rồi, không ngờ lần này thần tiên giáng trần, mở đường bí mật.

Hoa Thiên Cốt quay đầu lại, dùng nội lực truyền lệnh mọi người đi theo thứ tự, vì thể tiên ma lần lượt đi vào ánh sáng mà không hề lưu luyến, bay về phía giữa biển trời.

Trúc Nhiễm lúc đầu nghĩ cách định mang hết yêu thú cùng đi, nhưng hiện giờ tình huống thay đổi, còn có thêm một người đàn ông, không rõ căn nguyên, nhưng có lẽ đến để cứu Hoa Thiên Cốt. Gã đành phải bỏ kế hoạch, theo đám Đầu Lan Can ra ngoài.

Hoa Thiên Cốt chờ đến người cuối cùng rời đi, Đông Phương Úc Khanh đứng bên cạnh vẫn cầm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng.

“Minh Phạm tiên đâu? Không ai gặp sao?”

Nàng vận nội lực la lớn. Vừa ngẩng lên đã thấy bóng Minh Phạm tiên không dính chút bụi trần đứng cách đó không xa, mái tóc bạc lướt nhẹ trong gió, phía sau còn có bốn bóng người.

“Người về cùng họ đi, ta không về đâu.”

“Vì sao?” Hoa Thiên Cốt khó hiểu, lúc trước không phải đã nói mọi người sẽ ra cùng nhau ư? Hắn đã bị nhốt ở đây năm trăm năm, khó khăn lắm mới có thể ra ngoài, vì sao lại không chịu đi?

“Lục giới đã không còn người nào, cũng không còn chuyện gì khiến ta bận tâm lưu luyến, có về hay không cũng chẳng khác nhau. Ta một mình ở man hoang bao lâu nay đã quen rồi.”

Hắn quay đầu nhìn bốn thuộc hạ: “Các người cũng đi đi.”

Bốn người đồng loạt quỳ xuống: “Thuộc hạ thề chết

cũng đi theo chủ thượng.”

Minh Phạm tiên bất đắc dĩ lắc đầu: “Các người sợ ta một mình ở đây không sống nổi sao? Ta đã đồng ý với người đó rồi, dùng ngàn năm trả nợ người, sẽ không làm mấy chuyện điên rồ. Haiz... được rồi, kẻ cố chấp còn có người cố chấp hơn, không đi thì thôi.”

Minh Phạm tiên nhìn về phía Hoa Thiên Cốt, khẽ thở dài nói: “Tự mình bảo trọng, nếu có một ngày Lục giới không thể chấp nhận người thì hãy quay về man hoang này. Ở đây có mệt có khổ tới đâu cũng tốt hơn lòng người giả dối ngoài kia.” Nói xong khẽ phất tay áo, xoay người bỏ đi.

Hoa Thiên Cốt nhìn bóng lưng cô đơn của hắc, lòng lại buồn rầu. Bỗng nàng thấy tay mình được nắm chặt, ngẩng đầu lên, Đông Phương Úc Khanh đang nhìn nàng mỉm cười khích lệ.

Ôm thú Nhai Tí từ biệt, nàng hét một hơi dài, tiếng gầm thét từ khắp ngàn non vang lên liên tiếp.

Đông Phương Úc Khanh búi ngủi, tuy không biết Hoa

Thiên Cốt đã trải qua những gì ở man hoang, nhưng chung quy đều đã chuyển nguy thành an. Dù sao nàng cũng nắm giữ sức mạnh Yêu Thần và thần mệnh, thảo nào tiên ma, yêu thú đều cúi đầu phục tùng.

Nhưng yêu thú còn có tình cảm, yêu ma nơi đây còn biết hàm ơn. Vì sao đường đường là Bạch Tử Họa lại có thể tàn nhẫn đến thế? Hẳn tự nhủ, đừng nghĩ tới việc này nữa, cũng tuyệt đối không thể để cho Hoa Thiên Cốt biết. Nếu không nàng lừa mình dối người xưa nay chẳng phải vô nghĩa sao, biết rồi nàng sẽ đau lòng tới mức nào...

Đông Phương Úc Khanh kéo Hoa Thiên Cốt, Hoa Thiên Cốt ôm thú Hanh Túc vào lòng, cùng bay vào giữa biển trời.

Phút chốc ý thức bị mất đi, nàng tựa như đang ở trong hỗn mang, lại tựa như đang ở trong nước biển.

Cảm giác bị đè nén tới mức không thể thở được, man hoang dường như là hình ảnh ngược của thế giới này. Biển trời đều đảo lộn, lúc nhô đầu ra khỏi mặt nước thì đã ở trong Lục giới.

Hoa Thiên Cốt được Đông Phương Úc Khanh nâng lên bờ, dường như vẫn chưa kịp thích ứng môi trường và không khí này, chân như nhũn ra. Mọi người đã đến được một lúc lâu, hơn ba nghìn người rải rác lộn xộn khắp bờ biển, kẻ khóc người cười.

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn mặt trời đỏ mới nhú và vầng trăng bạc mờ mờ vẫn chưa lặn, lại nhìn bầu trời trong xanh vời vợi, kích động tới nỗi môi run bần bật. Nàng thở dồn dập ngã xuống, ôm chặt lấy mặt đất rộng lớn.

Nàng cuối cùng cũng được nhìn thấy trời xanh...

Thú Hạnh Tức vui vẻ chạy tung tăng trên bãi cát. Đông Phương Úc Khanh nhìn nàng yêu chiều, khẽ ho hai tiếng rồi giấu vết máu trên tay áo đi, không để lại vết tích nào.

Hoa Thiên Cốt nằm trên mặt đất hồi lâu, thì ra có thể chân thực cảm nhận được ánh mặt trời chiếu rọi, gió mát phả tới đã khiến nàng hạnh phúc thế này.

Trúc Nhiễm chậm rãi đề khí, thấy pháp thuật bị kìm hãm đã lâu của mình đang dần dần hồi phục, không nén nổi

sung sướng. Gã đứng lặng hồi lâu nhìn về Trường Lưu Sơn, suy nghĩ phức tạp.

“Thần tôn, chúng ta đã ra khỏi man hoang, bước tiếp theo nên làm thế nào cho phải?” Hủ Mộc quý hỏi nàng, tuy hẳn sớm chiều đều mong được quay về Lục giới, nhưng khi thực sự đã về, lại thấy thế giới quá rộng lớn nên bắt đầu hoang mang.

“Không cần gọi ta là Thần tôn nữa, nếu đã về được thì mọi người cứ đi đi, muốn tới đâu thì tới đó, không cần quá gò bó như ở man hoang. Nhưng phải nhớ, tuy đã thoát khỏi man hoang, thân vẫn là kẻ mang tội, tuyệt đối không được làm càn. Man hoang còn đó, nếu mọi người bị đày một lần, thì vẫn có thể bị đày lần thứ hai. Tiên giới hùng mạnh, bất kể trước kia có ân oán gì, muốn báo thù hay gây phiền phức thì hãy gạt bỏ hết đi. Đưa mọi người cùng ra ngoài là vì mọi người đã chịu khổ nhiều năm, hẳn là nên có một cơ hội thay đổi, làm lại từ đầu. Nếu còn làm việc ác nữa, dù Tiên giới không trừng trị các ngươi thì ta cũng quyết không bỏ qua!”

Mọi người đều dập đầu, tiếng tạ ơn liên tiếp vang lên.

“Nhưng man hoang rung chuyển mạnh như thế, Tiên giới sao dễ dàng bỏ qua, dù chúng ta có muốn làm lại thì

cũng chỉ có một con đường chết, chẳng lẽ cả đời này chúng ta chỉ có thể chạy trốn sao?" Trúc Nhiễm lớn tiếng nói, mọi người lại hỗn loạn.

Hoa Thiên Cốt nhíu mày, nhất thời cũng khó nghĩ. Đông Phương Úc Khanh lại cười vỗ về: "Bây giờ chúng ta đang ở trên một hòn đảo nhỏ tại Nam Hải, xung quanh đều bày trận pháp ẩn đi tất cả tung tích của các vị, cho nên hãy yên tâm. Để tạo nên con đường rời khỏi man hoang tại hạ đã mất rất nhiều công sức, nếu người của Tiên giới không vào man hoang thì sẽ không ai phát hiện ra điều gì bất thường. Chỉ cần mọi người không bại lộ thân phận thì người Tiên giới sẽ không biết mọi người đã ra ngoài. Mặt khác, nếu có nhu cầu, ta có thể cho mỗi người một gương mặt khác, một thân phận khác để bắt đầu một cuộc sống mới. Cái giá chính là một nửa pháp lực của các vị."

Mọi người bây giờ không quan tâm gì nhiều, liên tục gật đầu, càng biết ơn Đông Phương Úc Khanh hơn.

Mày Trúc Nhiễm nhíu chặt: "Chuyện này chỉ là phương án tạm thời, không thể giải quyết gốc rễ của vấn đề. So với việc suốt ngày phải lo lắng sợ hãi, không bằng mọi người đừng bỏ đi mà cứ đoàn kết thế này, coi đây như căn cứ địa, có là Tiên giới cũng không dám làm gì chúng ta. Dựa vào Yêu Thần và sức mạnh của các vị, đừng nói là

chống lại Tiên giới, thống nhất Lục giới cũng có khó gì đâu?”

“Trúc Nhiễm!” Hoa Thiên Cốt quát lớn, biết gã ngay từ đầu đã có âm mưu này rồi.

Mọi người đều gật đầu đồng ý, tuy rằng nguyên nhân bị dày khác nhau, nhưng dù sao ai nấy đều kêu ngạo, vất vả lắm mới về được, cũng muốn nở mày nở mặt, làm một trận long trời lở đất, làm sao chịu sống tạm cả đời.

Hoa Thiên Cốt khẽ day trán, vừa mệt mỏi vừa đau đầu. Tục ngữ bảo đã thương thì thương cho trót, nàng không thể để những người này đi ra rồi bỏ mặc họ được, quả thực hiện giờ tập trung an toàn hơn phân tán.

“Tạm thời cứ vậy đã, không được hành động lỗ mǎng, chờ ta sắp xếp.”

Mọi người đều khôi phục pháp lực nên tất cả mọi chuyện đều dễ dàng hơn, một buổi sáng đã xây xong một khu nhà nguy nga như cung điện.

Đông Phương Úc Khanh sốt ruột xem các vết thương của nàng. Nhưng với Hoa Thiên Cốt mà nói, thương dễ lành, sẹo khó mất. Cổ họng có lẽ còn chữa được, có thể nói chuyện như xưa, nhưng mặt rất khó phục hồi như cũ.

Nhìn dáng vẻ đau lòng muốn chết của Đông Phương Úc Khanh, Hoa Thiên Cốt liên tục an ủi.

“Không cần cổ họng ta vẫn nói được mà, đừng vất vả tìm cách chữa nữa, dung mạo chỉ là phù du mà thôi, không cần quá để ý. Chẳng lẽ huynh ghét ta vì ta xấu sao? Hu hu hu...”

Hoa Thiên Cốt ôm hắn làm nũng, ngón trỏ vuốt lên hàng lông mày đang nhíu chặt của Úc Khanh.

Đông Phương Úc Khanh càng đau lòng, có cô gái nào không quý trọng nhan sắc của mình, nàng thành ra thế này sao vẫn có thể cười hờ hững như thế? Hắn nghĩ nàng chỉ bị phế và chịu đỉnh hình mà thôi, ai ngờ còn bị nước ao Tuyệt Tình tổn hại thế này! Bàng quan như vậy! Trơ mắt như vậy! Bạch Tử Họa nhấn tâm đến thế ư? Chẳng lẽ đã thành tiên rồi thì không còn chút nhân tính nào sao?

Xót xa quá, Đông Phương Úc Khanh quay đầu lại nói: “Mệt chưa? Nàng mau nằm xuống nghỉ ngơi đi, những chuyện khác chúng ta từ từ nói sau.”

Hoa Thiên Cốt liên tục lắc đầu, nàng không muốn! Nàng bây giờ chỉ hận không thể lúc nào cũng ôm chặt lấy Đông Phương Úc Khanh, nàng sợ mở mắt ra thì thấy mình vẫn đang ở man hoang, sợ chỉ hơi buông lỏng, thì hai tay trống trơn, lại lẻ loi một mình.

“Đường Bảo đâu? Tiểu Nguyệt đâu?”

“Ta bận quá, Đường Bảo vẫn ở chỗ Lạc Thập Nhất. Tiểu Nguyệt đang trong thiên lao của Trường Lưu Sơn. Ta không nói với thằng bé chuyện của nàng, chỉ bảo nàng bị phạt nặng, phải giam mình suy nghĩ nên không thể tới thăm nó.”

Hoa Thiên Cốt vươn tay khẽ chạm vào mặt Đông Phương Úc Khanh, “Huynh vì cứu ta nhất định đã tổn rất nhiều công sức?”

Đông Phương Úc Khanh mỉm cười: “Đều đã qua rồi, chỉ trách ta vô dụng, lâu như vậy mới tìm ra cách, khiến nàng phải chịu bao oan uổng khổ sở.”

Hoa Thiên Cốt cầm chặt tay hắn: “Đông Phương... Nếu không có huynh... Ta thực sự không biết phải làm sao... Chỉ còn một tháng nữa là tới Ngũ Tinh Diệu Nhật, ta nhất định phải cứu được Tiểu Nguyệt! Hay là mai ta tới tìm sư phụ, nói với người ta mới là Yêu Thần, đổi Tiểu Nguyệt về?”

Đông Phương Úc Khanh hoảng sợ: “Cốt Đầu, nàng điên rồi sao? Khó khăn lắm mới ra khỏi man hoang! Nếu là thế, dù có cứu được Tiểu Nguyệt thì nàng bảo thằng bé phải làm thế nào bây giờ, nghĩ thế nào bây giờ?”

Hoa Thiên Cốt mỉm cười: “Huynh đừng lo, ta sẽ không làm chuyện gì điên rồ đâu. Trải qua cuộc sống ở man hoang, ta không học được gì khác ngoài việc càng quý trọng tính mạng, càng càng sợ chết, nên sẽ không tùy tiện bỏ huynh, Tiểu Nguyệt và Đường Bảo đâu... Bất kể thế nào, ngày mai ta phải nghĩ ra cách trà trộn vào Trường Lưu, đi thăm Đường Bảo và Tiểu Nguyệt đã, việc cứu người ta sẽ từ từ nghĩ cách.”

“Đừng đi!” Mày Đông Phương Úc Khanh lại nhú chặt.

“Huynh đừng lo, huynh giúp ta dịch dung là được rồi,

bằng sức mạnh hiện giờ ta thừa khả năng ra vào Trường Lưu Sơn mà không bị phát hiện.”

“Ta biết, đó không phải điều ta lo lắng... Đừng đi, ít nhất, đừng đi vào ngày mai...”

“Vì sao?”

Đông Phương Úc Khanh do dự hồi lâu, dù có giấu thế nào, sau này nàng vẫn sẽ biết.

“Hôm nay Đại hội Kiếm Tiên vừa kết thúc, đứng đầu nhóm người mới là nữ huyền tôn^[2] của Ngọc đế, U Nhược, nghe nói ngày mai Trường Lưu sẽ cử hành đại hội bá sứ, Bạch Tử Họa muốn nhận nàng ta làm đồ đệ...”

[2] Huyền tôn: Cháu bốn đời.

Oang, Hoa Thiên Cốt chỉ thấy đầu mình trống rỗng.

...

Bạch Tử Họa ta đời này chỉ nhận một đồ nhi...

...

Nàng đứng dậy vịn bàn, lão đảo vài bước, bỗng cảm thấy mọi thứ trên thế gian này đều trở nên hoang đường, nực cười xiết bao.

Chịu đình hình? Không hề gì, là lỗi của nàng, nàng đáng tội.

Bị phế? Không sao cả, tiên thân và pháp lực của nàng đều là người cho, người muốn lấy thì cứ lấy đi.

Gương mặt bị hủy? Không quan trọng, đó chỉ là bề ngoài mà thôi. Là do nàng không tự lượng sức mình, thoái hóa loạn luân, khinh thường tôn sư.

Đày tới man hoang? Coi như nàng chuộc tội, trả nợ, hối lỗi...

Nhưng tất cả những đau khổ này đều không đủ kích

bằng một tin tức vô cùng đơn giản kia.

Nàng thà chết cũng không muốn bị trục xuất khỏi sư môn, nàng không cần gì, cũng không mong người yêu nàng, nhìn nàng nhiều hơn. Nàng chỉ muốn làm đồ đệ của người như trước thôi.

Chẳng lẽ điều này cũng là sai rồi sao?

... Sư phụ, người thật sự không cần Tiểu Cốt nữa?

Hoa Thiên Cốt cười khổ, chân mềm nhũn, mắt tối sầm, không còn biết gì nữa.

“Xảy ra chuyện rồi!” Trúc Nhiễm vội vàng bước vào phòng, “Thần tôn đâu?”

Đông Phương Úc Khanh ngăn gãi lại, mày nhíu chặt, “Nàng đang nghỉ ngơi.”

“Giờ là lúc nào rồi mà vẫn còn ngủ?” Trúc Nhiễm vươn tay đẩy hăn sang một bên, đi vội vào trong. Nhưng chớp

mắt, Đông Phương Úc Khanh lại xuất hiện trước mặt gã.

“Không được vô lễ!”

Trúc Nhiễm nheo mắt nhìn hắn, rõ ràng chỉ là một người phàm, không có đạo hạnh, càng không biết pháp thuật, nhưng không hiểu sao lại lợi hại như thế. Có điều bọn họ ra khỏi man hoang được đều nhờ vào hắn, người này bí ẩn khó lường, không thể khinh nhờn, tạm thời đừng nên đắc tội.

“Ta có chuyện quan trọng muốn bẩm báo với Thần tôn, xin hãy truyền lời.”

Đông Phương Úc Khanh do dự một lát, vừa ngẩng đầu lên thấy Đẩu Lan Can cũng tới. Ra khỏi man hoang, pháp thuật của ông ta chẳng mấy chốc đã khôi phục, nơi bị đình Tiêu Hồn găm vào mặc dù không thể tự khép miệng như Hoa Thiên Cốt, nhưng giờ đã không cần chống gậy đi lại.

Đông Phương Úc Khanh thấy ngay cả ông ta cũng nhúu chặt mày, biết đã xảy ra chuyện lớn gì đó. Nhưng hiện giờ Hoa Thiên Cốt có lẽ không nghe nổi gì nữa.

“Quả thật nàng đang nghỉ ngơi, có chuyện gì lát nữa hãy nói.”

Đột nhiên trong phòng vang lên tiếng ho khan dứt quãng: “Đông Phương, ta không sao, để bọn họ vào đi.”

Trúc Nhiễm và Đẩu Lan Can đi vào, Hoa Thiên Cốt choàng áo ngồi trên giường. Nàng như mắc bệnh nặng, tiều tụy đến không ra hình người. Rõ ràng lúc mới trở về vẫn còn rất vui vẻ, chưa được bao lâu đã thế này.

“Người làm sao vậy?” Trúc Nhiễm nhúu mày nói, trước kia khi thấy nàng hấp hối, chịu gió mưa trước cửa nhà gã

mấy ngày mấy đêm cũng không thấy vẻ mặt chán chường tuyệt vọng đến thế này, giờ đây lại như thể bỗng chốc già hơn cả chục tuổi vậy.

Vừa mở miệng bỗng nhận ra giọng mình mang theo chút thân thiết, dịu dàng đến bất thường, mày gã càng nhú chặt, chán ghét quay đầu đi không nhìn nàng nữa.

Hoa Thiên Cốt cố gắng nặn ra một gương mặt tươi cười: “Ta không sao, có thể là ở man hoang đã lâu, ra ngoài chưa kịp thích ứng, bố trí mọi người thế nào rồi?”

“Thần tìm người chính là vì chuyện này, Thanh Liên và Thanh Hoài tự tiện ra khỏi đảo.”

Hoa Thiên Cốt giật mình: “Thanh Liên? Thanh Hoài?” Nàng lục lọi trí nhớ mình một lần, chưa từng nghe thấy hai cái tên này. Nhưng thực ra nàng quen được mấy người ở man hoang? Trên cơ bản đều là Trúc Nhiễm giao tiếp, nàng cũng mặc kệ, không quan tâm.

“Bọn họ là ai?”

Đấu Lan Can đứng bên cạnh đáp: “Hai người bọn họ trước kia là đệ tử Mao Sơn, sư đệ và sư muội của Thanh Hư đạo trưởng, năm mươi năm trước không biết phạm phải tội gì mà bị Thanh Hư dày tước man hoang. Lần này vất vả thoát ra, có lẽ là về tìm Thanh Hư báo thù.”

“Cái gì?” Hoa Thiên Cốt lập tức mở to mắt ngồi thẳng dậy, “Mao Sơn? Báo thù? Nhưng Thanh Hư đạo trưởng đã tạ thế rồi!”

Chết rồi sao? Trúc Nhiễm và Đấu Lan Can đều sửng sốt, bọn họ rời khỏi Lục giới bao lâu nay sao biết được.

Hoa Thiên Cốt cúi đầu suy nghĩ, việc này Thanh Hư đạo trưởng và Vân Ân chưa từng nói với nàng, “Lục giới toàn thư” cũng không ghi lại. Thanh Hư đạo trưởng là người hiền lành dễ gần, không biết hai vị sư đệ sư muội phạm phải tội lỗi gì mà ông ấy nhấn tâm như thế.

Đông Phương Úc Khanh nhìn thấu nghi vấn của nàng, trầm giọng nói: “Thanh Liên kia là tiểu sư muội của Thanh Hư và Thanh Hoài, từ nhỏ cơ thể đã yếu ớt nhiều bệnh, tính cách lại lập dị, dựa vào sự yêu thương của hai sư huynh mà không coi ai ra gì, kiêu ngạo bướng bỉnh. Nàng ta vốn xấu xí, lại còn mắc bệnh kì lạ, dù có dùng linh đan diệu dược gì cũng không thể mọc lông, cho nên không có

tóc, cũng không có lông mày và lông mi, nhìn các cô gái khác đều có mái tóc đen, nàng ta lại chỉ có thể dùng pháp thuật giả trang, tâm tình dần méo mó rõ rệt. Nàng ta si mê Thanh Hư, Thanh Hư cũng rất yêu thương nàng ta, vốn dĩ hai người sắp thành thân rồi. Sau đó Thanh Hư dần nhận ra nàng ta ngày càng trở nên xinh đẹp hơn, tóc cũng dần mọc, ông ta thấy kì lạ bèn thăm điều tra, lúc này mọi chuyện mới vỡ lẽ. Thanh Liên lợi dụng tình yêu Thanh Hoài dành cho mình, cầm tù hơn trăm cô gái trinh, hút âm khí và máu của họ, ăn tim gan, sau đó dùng cấm thuật dưỡng sắc cho mình. Sự tình bại lộ, Thanh Hoài muốn dẫn Thanh Liên trốn đi, nhưng nàng ta có chết cũng không chịu, tự cho là việc này không ai biết được. Nhưng dù sao Thanh Hư cũng là chưởng môn một phái, cả trăm mạng người, sao có thể vì tình riêng mà xử sai được. Vì danh dự của Mao Sơn, cũng để trả cho những người đã chết một câu trả lời, mặc dù không thể giết hai người theo môn quy, nhưng Thanh Hư cuối cùng vẫn quyết tâm đày bọn họ tới man hoang. Thanh Liên kia bề ngoài nhu nhược, nhưng thủ đoạn lại độc ác nhẫn tâm, nào chịu để yên. Oán hận chất chứa năm mươi năm, khó khăn lắm mới đợi được ngày ra khỏi man hoang, đương nhiên việc đầu tiên muốn làm là tới tìm Thanh Hư báo thù, nhưng nàng ta lại không biết, nhiều năm trước Thanh Hư đạo trưởng đã bị bọn Vân Ư và Xuân Thu Bất Bại sát hại rồi."

Mấy người nghe xong cũng thoáng sửng sốt. Hoa Thiên Cốt đưa tay khẽ chạm vào mặt mình, lòng lại xót xa. Một người con gái có thể vì nhan sắc của mình mà làm những

chuyện ấy ư? Vậy nàng thì sao?

“Thanh Hư trước kia niệm tình đồng môn, khi đày bọn họ tới man hoang vẫn không hề gây chút thương tích nào. Cho nên khi pháp lực của bọn họ hồi phục, đừng nói là đại náo Mao Sơn, ngay cả diệt Mao Sơn cũng không thành vấn đề, thực lực của bọn Vân Ẩn rất khó đối phó được với hai người họ. Tới lúc đó chuyện xé ra to, chẳng mấy chốc Tiên giới sẽ phát hiện ra điều bất thường, phái người tới man hoang điều tra liền biết các người đã rời khỏi đó. Nếu hai người họ bị bắt, hành tung của mọi người chẳng mấy chốc sẽ bị bại lộ.”

Trúc Nhiễm ra sức gật đầu: “Hiện giờ việc khẩn cấp nhất là phải mau bắt bọn họ về.”

Đấu Lan Can đứng bên cười lạnh: “Bắt về? Nghe dễ thế. Bằng pháp lực của hai người họ, tiểu tử ngươi không phải là đối thủ.”

“Ta biết thế, cũng biết tiền bối đi lại không tiện, cho nên đặc biệt tới bẩm với Thần tôn...”

“Hừ, ngươi muốn nha đầu tự mình đi sao?”

“Để ta đi.” Đông Phương Úc Khanh nói, “Cốt Đầu, nàng hãy nghỉ ngơi nhiều vào.”

Hoa Thiên Cốt kéo chăn ra, xuống giường: “Ta không sao, huynh không cần lo lắng, cũng không phải ta không tin huynh, chỉ là dù sao ta cũng từng làm chương môn, nhưng lại chưa từng giúp gì cho Mao Sơn, lần này cũng nên gánh chút trách nhiệm. Ta không yên lòng về bọn Vân Ân, muốn về thăm một chút.”

Trúc Nhiễm và Đẩu Lan Can lại sửng sốt: “Người từng là chương môn của Mao Sơn?”

Hoa Thiên Cốt cười khổ, thoáng thất thần nhìn về phương xa, đúng vậy, tất cả phải nói từ nơi ấy. Mao Sơn, nơi mọi chuyện bắt đầu...

“Ta đi với nàng.” Đông Phương Úc Khanh nói, Hoa Thiên Cốt gật đầu.

“Ta cũng đi.” Đẩu Lan Can nói, khó khăn lắm mới ra khỏi man hoang, ông không muốn ở lại hòn đảo chết tiệt đến chim cũng không ỉa được này.

Hoa Thiên Cốt nghĩ một lát, nhưng vẫn không yên tâm để Trúc Nhiễm một mình trên đảo quản lí tất cả: “Chiến thần tiền bối, người vẫn nên ở lại thôi, nếu có ai hiểu thắng muốn ra khỏi đảo, cũng chỉ có ngài mới giữ được bọn họ.”

Đấu Lan Can đành phải gật đầu. Ông cũng không sợ nàng xảy ra chuyện gì, sức mạnh trên người nàng mới kích phát một phần nhỏ mà đã có thể phá trận Sát yêu, khắp Lục giới cũng chỉ có vài địch thủ. Chỉ là thời gian quá gấp gáp, nàng không biết và không thể khống chế sức mạnh được, nhưng có tên thư sinh thâm sâu khó lường kia ở bên cạnh giúp đỡ thì đối phó Thanh Liên Thanh Hoài hẳn không có gì khó, mấu chốt là không gây động tĩnh quá lớn khiến Tiên giới cảnh giác.

Hoa Thiên Cốt và Đông Phương Úc Khanh lập tức khởi hành, Mao Sơn cách đây không xa, toàn lực cưỡi kiếm bay không tới nửa ngày.

Lúc chuẩn bị xuất phát Hoa Thiên Cốt mới phát hiện ra Đông Phương Úc Khanh không biết cưỡi kiếm, cực kì hứng thú nhướn mày: “Ta còn tưởng huynh không gì không làm được chứ!”

Đông Phương Úc Khanh cười tươi rói: “Ta không phải người tu đạo, đương nhiên không thể tự do ngao du thiên hạ như nàng được. Nhưng ta tự có cách tới đó, không thể cười kiếm thì có thể cười thú.”

“Giống con phượng hoàng lửa của Sát tỷ tỷ à?” Không đúng, không nên gọi là tỷ tỷ, nhưng nhất thời lại không sửa được, phải, Sát tỷ tỷ thế nào rồi?

Dường như Đông Phương Úc Khanh biết nàng muốn hỏi gì, lập tức chuyển chủ đề: “Giống thế cũng được, hay gấp một con hạc giấy, hoặc chế tạo cái máy gì đó đều có thể bay nhanh hơn cười kiếm, hơn nữa còn không hao tổn chân khí, không khiến người mệt mỏi.”

Đông Phương Úc Khanh như làm ảo thuật mở tay, phút chốc từng con chim giấy bảy màu liên tục bay từ lòng bàn tay ra, còn lú lú lượn lên lượn xuống quanh người nàng.

Hoa Thiên Cốt phì cười, Đông Phương Úc Khanh nhìn nàng rất lâu, thật muốn giữ nụ cười đó của nàng mãi mãi.

“Chúng ta vẫn nên đón mây đi thôi, nhanh hơn và dễ ẩn náu hơn, khó bị phát hiện.” Hoa Thiên Cốt vươn tay chỉ

một đám mây cỡ vừa trên trời, đám mây kia liền đung đưa bay xuống dưới.

Hai người ngồi trên đám mây, mặt đối mặt, Hoa Thiên Cốt lại thờ người ra, có chút thất thần.

“Cốt Đầu?” Đông Phương Úc Khanh gọi nàng.

Nàng hơi giật mình, dường như đang trong miền kí ức xa xôi tỉnh táo lại, lòng nàng đau nhói, hít một hơi lạnh, rồi lại bắt đầu dồn dập thở dốc.

“Cơ thể nàng thật sự không sao chứ?”

Hoa Thiên Cốt khẽ xua tay, cười thê lương: “Ta là Yêu Thần mà, cơ thể ai tốt được như ta, có chém có đâm có đóng đinh thế nào đều không thể chết.”

“Cốt Đầu!” Đông Phương Úc Khanh thấy sự tuyệt vọng và tan nát trong ánh mắt nàng mà lòng đau nhói.

Hoa Thiên Cốt chợt nhận ra, vội vàng mỉm cười cầm tay

hắn: “Đừng lo, ta nói đùa thôi.”

Nàng vừa nhớ lại khi mình về Trường Lưu với Bạch Tử Hoa, khi đó cũng là cùng bay trên một đám mây. Không ngờ sau đó lại thực sự trở thành đồ đệ của người, càng không ngờ nhanh như vậy người đã muốn nhận thêm một đồ đệ nữa, nàng nhất thời khó tránh khỏi tuyệt vọng.

“Những chuyện giống như của Thanh Liên và Thanh Hoài có thể không ngừng xảy ra, nàng phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.” Đông Phương Úc Khanh dịu dàng nói.

Hoa Thiên Cốt gật đầu: “Ta biết, bọn họ trước kia đều là những người vang danh khắp Lục giới, lại phải chịu bao nhiêu uất ức khổ sở ở man hoang, oán hận tích tụ trong lòng, không phải chỉ cần nói mấy câu đơn giản là có thể trấn an. Sở dĩ bọn họ ngoan ngoãn ở lại đảo, chưa sinh sự chẳng qua là vì pháp lực còn chưa phục hồi, cần nghỉ ngơi dưỡng sức, im lặng đợi thời cơ thôi. Những người thực sự muốn tìm kiếm sự che chở trên đảo, bắt đầu một cuộc sống mới đều là những người đã bị phế một ít hay tất cả pháp lực, hoặc không đủ khả năng tự bảo vệ mình, nên không có cách ra ngoài gây sóng gió. Chuyện chúng ta trốn thoát chắc chắn không thể giấu lâu, chẳng mấy chốc Tiên giới sẽ tiến hành một cuộc truy bắt và xử tử quy mô lớn. Ta chỉ hy vọng có thể giấu tới khi cứu Tiểu Nguyệt, nếu thế sẽ dễ hơn một chút.”

“Cho nên nàng không bận tâm đến chuyện Trúc Nhiễm sẽ lợi dụng sức mạnh của mình và những người khác để làm ra chuyện gì?”

“Huynh cũng nhìn ra dã tâm của gã?”

“Đương nhiên, tuy khi gã bị trục xuất ta còn chưa sinh ra, Trường Lưu cũng giấu cực kĩ, nhưng không có nghĩa là ta không hề biết gì về gã.”

“Ừm, bọn họ là tiên ma, không phải binh tướng, Trúc Nhiễm nghĩ tất cả quá đơn giản. Ở man hoang vì muốn ra ngoài, bọn họ mới ẩn nhẫn hạ mình, nếu đã ra ngoài sao còn chịu nghe lời ai. Ta chỉ lo bọn họ gây họa, không lo ý đồ của Trúc Nhiễm. Có điều gã rất thông minh, vẫn phải đề phòng thêm.”

“Cốt Đầu, nàng đã trưởng thành hơn rất nhiều.” Đông Phương Úc Khanh đau lòng vuốt mái tóc rối của nàng, không còn là hai búi tóc đáng yêu giống bánh bao như trước đây nữa mà là thả tung ra, bởi nếu không sẽ lộ mấy nơi trên trán và mai, toàn vậy sọc mà không có tóc.

Hoa Thiên Cốt vùi đầu vào trong đầu gối: “Ta không còn nhỏ nữa, cũng không thể lần nào cũng ôm hy vọng chờ huynh, Sát tỷ tỷ hay ai đó tới cứu. Ta không muốn trở nên hùng mạnh, chỉ mong vẫn được mọi người yêu thương, sự phụ chiều chuộng... Nhưng bị đày tới man hoang mới biết, thì ra ta chỉ có thể dựa vào chính mình, mọi người không ai có thể vĩnh viễn ở bên cạnh ta. Nhưng hết lần này tới lần khác ta vẫn nhỏ bé bất lực như thế, phải dựa vào sự chăm sóc của thú Hanh Tức và Trúc Nhiễm. Ta không muốn trở thành gánh nặng của ai, cũng không muốn trưởng thành, không muốn nghĩ nhiều như thế, nhưng lại có vài chuyện không thể không hiểu...”

Đông Phương Úc Khanh nhói đau, muốn nói ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh nàng, rồi lại cố nuốt về. Hẳn có tư cách gì mà hứa hẹn điều đó với nàng?

Vươn tay kéo nàng vào lòng, Đông Phương Úc Khanh buồn bã, ánh mắt lại thêm mờ mịt, thời gian đã không còn nhiều.

Cốt Đầu, thế gian này không ai có thể bảo vệ nàng, kiên cường, chính là lối thoát duy nhất.

Chương 4: Tình là gì?

Còn chưa tới Mao Sơn, từ xa đã nghe thấy tiếng chuông ngân dài trong Vạn Phúc cung. Các đệ tử bày binh bố trận, dáng vẻ như gặp đại địch, không khí tiêu điều và vô cùng căng thẳng.

Còn kịp không? Mãi tới khi thấy bóng Vân Ẩn đứng hiên ngang giữa quảng trường, Hoa Thiên Cốt mới thở phào.

Một cô gái áo đỏ đang quỳ dưới đất khóc thất thanh, chắc là Thanh Liên. Người đang nhíu mày đứng cạnh không nói gì hẳn là Thanh Hoài. Mặt đất xung quanh mấp mô, cỏ cây núi đá đều bị phá hủy, tựa như bão tố quét qua, có vẻ vừa rồi đã xảy ra một trận chiến dữ dội.

Sợ các đệ tử khác hoang mang, Hoa Thiên Cốt đội nón có mạng che mặt màu trắng mà Đông Phương Úc Khanh đưa cho rồi mới đáp mây xuống, cực kì dễ dàng bay thẳng vào giữa trận.

Vân Ân nhìn nàng chăm chăm, kích động tới mức hai mắt trợn tròn, môi run lẩy bẩy, đứng không vững.

“Chờ...”

Hoa Thiên Cốt tiến lên hai bước cầm lấy tay hân, khẽ nhéo, sau đó lắc đầu.

Vân Ân có chút hoang mang, mông lung gật đầu, nhìn nàng đội nón che mặt, lại nhìn Đông Phương Úc Khanh, tâm trạng kích động dữ dội.

Nàng đã về?! Cuối cùng nàng cũng về?! Đông Phương Úc Khanh cuối cùng cũng đón được nàng về?!

Vân Ân nắm chặt tay Hoa Thiên Cốt, phút chốc không kìm được nước mắt.

“Hai người họ?” Đông Phương Úc Khanh chỉ về phía Thanh Liên thỉnh thoảng khóc không thành tiếng, thỉnh thoảng lại ngửa mặt lên trời cười sặc sụa như kẻ điên.

“Là hai vị sư thúc của ta, từ lúc ta nhập môn vẫn chưa thấy bao giờ, nhưng sư phụ từng nhắc tới họ, bảo rằng năm mười năm trước họ phạm phải tội ác tày đình nên bị đày tới man hoang. Bây giờ họ về tìm sư phụ báo thù, ta bảo sư phụ đã tạ thế nhưng họ không tin, nói sư phụ có tiên thân bất tử, điên điên khùng khùng gây náo loạn, lại nói sư phụ sợ bọn họ nên trốn rồi. Còn bảo nếu diệt cả Mao Sơn thì không tin sư phụ không ra.”

“Không có thương vong chứ?”

“Không có, hai người bọn họ quá lợi hại, lại là trưởng bối, ta không muốn thêm thương vong vô nghĩa nên chỉ dùng trận vây bắt, không hề tấn công trực diện. Nhưng Thanh Liên sư thúc dùng quan vi xem cả Mao Sơn, thậm chí cả Lục giới cũng không thấy chút tăm hơi nào của sư phụ, bây giờ mới chịu tin sư phụ thật sự đã tạ thế, nên bỗng dưng hóa điên ở đây.”

Hắn đứng một bên nhìn, không biết làm sao cho phải. Nhưng nếu bọn họ ra khỏi man hoang thì chắc chắn có liên quan đến Đông Phương Úc Khanh, nói không chừng Hoa Thiên Cốt cũng đã ra. Vì thế hắn mừng như điên, không ngờ chẳng mấy chốc đã thấy Đông Phương Úc Khanh đưa nàng tới. Nhưng sao nàng phải che mặt, lại không nói gì, chẳng lẽ sợ các đệ tử khác biết chuyện, tiết lộ tin tức nàng đã thoát khỏi man hoang ư?

Hoa Thiên Cốt nhìn Thanh Liên quỳ giữa quảng trường qua lớp lụa trắng, không kìm được xót xa. Nàng tiến lên hai bước, lại thấy Vân Ân vẫn nắm chặt tay mình.

Hoa Thiên Cốt quay đầu nhìn hẳn, lúc này Vân Ân mới từ từ thả tay ra, tựa như chỉ cần buông một chút thôi sẽ lập tức không thể tìm thấy tung tích của nàng nữa, cuộc gặp gỡ này chỉ là một giấc mơ.

“Hai người bọn họ cực kì lợi hại... Cần thận...”

Hoa Thiên Cốt gật đầu, đi tới trước mặt Thanh Liên và Thanh Hoài, một ánh sáng cực lớn tràn ra, phủ lấy ba người, bên ngoài như bị cách một lớp màng nước, không thể thấy rõ.

“Thần tôn.” Thanh Hoài thấy nàng thản nhiên nói, ông ta gầy gò, tinh thần sa sút, vẫn giữ nguyên dáng vẻ khi còn trẻ, nhưng lại không thấy chút khí chất tiên nhân nào, nhìn qua cũng chỉ như một người bình thường.

Hoa Thiên Cốt giật mình: “Người là?”

Nàng quay đầu nhìn về phía Thanh Liên tóc tai bù xù ngồi giữa đồng gạch đổ nát, như một đóa hoa đang nhanh chóng tàn phai, không ngừng thì thào: “Vì sao lại chết, vì sao lại chết? Chàng phải chết trong tay ta mới phải! Sao chàng có thể chết!”

Nàng khẽ nhú mào: “Thì ra là các người.”

Lúc ấy nàng bị mù, không nhìn thấy gì nhưng vẫn cảm nhận được âm thanh. Hai người họ thuộc đám người bắt được nàng ở man hoang, chính là người phụ nữ muốn ăn tim gan của nàng và người đàn ông mang cung thạch.

Sau đó biết Hoa Thiên Cốt là Yêu Thần, hai người bọn họ mặc dù cũng ra khỏi man hoang nhưng chắc chắn đã vô cùng cẩn thận tránh mặt nàng, cho nên nàng chưa thấy bao giờ.

Mặc dù không tới mức thù hận, nhưng nhớ lại sự lăng nhục và đau đớn khi ấy nàng vẫn thấy buồn bã. Nghĩ tới việc mình trần như nhộng bị người đàn ông này nhìn thấy, Hoa Thiên Cốt có chút xấu hổ, quay đầu đi.

“Sao các người dám tự tiện hành động, để lộ hành tung?”

“Thần tôn thứ tội, có vài ân oán cá nhân chưa dứt, không đợi kịp nên chưa xin chỉ thị.” Khó khăn lắm mới thoát khỏi man hoang, dù sao ông ta cũng biết ơn Hoa Thiên Cốt, nhớ tới lúc vì sinh tồn mà làm ra loại việc đó lại thấy hơi áy náy.

“Về đi thôi, Thanh Hư đạo trưởng đã mất, đừng báo thù nữa.”

Đột nhiên cô gái áo đỏ nhào đến, túm chặt lấy nàng: “Sao chàng lại chết? Chàng chết như thế nào? Sao chàng lại chết được? Ai đã giết chàng? Ai giết được chàng? Một tên Xuân Thu Bất Bại nhỏ nhoi sao có thể? Các người gạt ta! Các người đều gạt ta!”

“Thanh Liên...” Thanh Hoài đau lòng muốn đỡ nàng dậy, không ngờ lại bị nàng không khách khí đánh một chưởng đẩy ra.

Hoa Thiên Cốt nhìn thẳng vào mắt nàng, chậm rãi giải thích: “Quả thật ông ấy đã bị Xuân Thu Bất Bại và đệ tử Vân Ế sát hại để cướp xích Thuyền Thiên, cả Mao Sơn bị

giết. Năm đó ta vừa lên Mao Sơn bái sư học nghệ, tận mắt chứng kiến cảnh thi thể chất đồng và đạo trưởng tạ thế, Vân Ẩn không gạt người. Nếu trong lòng người vẫn còn cho rằng mình là đệ tử Mao Sơn thì đừng gây sự nữa, theo ta về thôi.”

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Mắt Thanh Liên đầy tơ máu nhìn nàng chăm chăm: “Người đã gặp chàng lần cuối? Chàng nói gì? Có nhắc tới ta không?”

Hoa Thiên Cốt nhăn mày, chậm rãi lắc đầu.

Thanh Liên bắt lấy nàng ra sức lay, móng tay dài găm sâu vào da thịt: “Ta không tin! Ta không tin! Chàng sao có thể không nhắc tới ta! Chàng yêu ta như thế! Yêu ta như thế! Các người gạt ta! Các người đều gạt ta!”

Hoa Thiên Cốt nhìn nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại, nước mắt chảy ào ạt, phút chốc đã trở nên già nua, mái tóc đen dần chuyển xám, rồi nhạt dần, thành màu trắng. Một trận gió thổi qua, tất cả chúng bay theo gió. Nhất thời khung trời đều là những sợi tóc bạc của nàng tung bay vẩn vút.

“Thanh Liên!” Thanh Hoài đảo đảo lùi lại hai bước, kinh ngạc nhìn mái tóc nàng chẳng mấy chốc đã rụng hết, nếp nhăn từng chút một lan ra khắp mặt.

Thanh Liên ngồi co quắp dưới đất, như thể một con búp bê vô hồn, miệng không ngừng lẩm bẩm tựa như đang nói chuyện với ai đó.

“Cơ thể ta yếu ớt lại hay bệnh, ngày nào cũng chỉ nằm trên giường, nhìn mọi người luyện kiếm qua song cửa sổ. Chàng và nhị sư huynh hôm nào cũng tới thăm ta, chơi với ta, mang cho ta bao món ngon. Nhị sư huynh chỉ biết ngây người nhìn ta cười, ngoan ngoãn nghe lời ta. Còn chàng lại biết rất nhiều chuyện, kể cho chúng ta nghe, còn dạy bảo ta. Chàng dạy ta Phien Hoa Thiên Cốt Thưởng, dạy ta Cửu Liên Hoàn. Chàng nói ‘Thanh Liên này, phải ra ngoài nhiều, bệnh mới chóng khỏi’, rồi cũng ta tới mấy ngọn núi chơi bao nhiêu lần. Khi chàng biết cười kiếm, ta quần lầy chàng bắt chàng phải mang ta bay, chàng lại bảo gió lớn, cẩn thận đặt ta vào trong mây. Khi ta tức giận đập phá đồ đạc, đánh mắng chàng, chàng vẫn cười hiền dịu ta vui, không hề giận dữ. Ta ghét tất cả những thứ có thể phản chiếu bóng người, chàng lại lấy gương đồng ra nói với ta rằng kỳ thực ta đẹp nhường nào, rạng rỡ nhường nào, ta phải học cách đối diện bản thân, phải yêu mình quý mình. Chàng tìm thuốc khắp nơi, dịu dàng gọi đầu, buộc tóc cho ta, khuyến khích ta phải có lòng tin, dù thế nào chàng vẫn mãi mãi yêu ta. Chàng tốt với ta như thế!

Là chàng làm hư ta! Là chàng làm hư ta!”

“Lúc xuống núi trừ ma diệt quỷ, đôi cầu nam nữ Vương Ốc Sơn chế giễu tướng mạo của ta, ta muốn chàng báo thù, chàng lại không chịu, nhị sư huynh muốn giết bọn chúng cũng bị chàng ngăn lại. Ta khóc nói chàng không thương ta, chàng lại đáp chàng có thể vào sinh ra tử vì ta, nhưng cũng không thể vì ta mà hại tới tính mạng người khác. Ta hỏi nếu có một ngày chàng phải chọn lựa giữa ta và người trong thiên hạ, nếu ta không chết thì người khác phải chết, chàng cũng không muốn vì ta mà làm hại ai ư? Chàng nói chàng vẫn chọn người trong thiên hạ, nhưng sẽ chết cùng ta.”

“Ta cảm động, cũng không nói nữa, càng yêu chàng nhiều hơn. Nhưng ta khờ, chỉ nhớ câu chàng sẽ chết cùng mình kia mà quên chàng chọn cả thiên hạ. Trong lòng chàng, ta quan trọng hơn chính bản thân chàng, nhưng chàng vốn đã đặt mình đằng sau thiên hạ, sau Mao Sơn. Ta ngu ngốc tin chắc tình yêu chàng dành cho ta giống như tình yêu của nhị sư huynh, có thể vượt qua tất cả danh dự, chính nghĩa, nguyên tắc cá nhân, sinh mạng của kẻ khác. Có điều sau đó ta biết ta sai rồi, sai trầm trọng. Chàng nói ta mượn danh tình yêu đi làm chuyện bất nghĩa. Nhưng ta chỉ muốn yêu chàng, dùng dáng vẻ đẹp hơn để yêu chàng, cũng chỉ hy vọng chàng càng yêu ta hơn mà thôi...”

“Chàng đây ta tới man hoang, ánh mắt chàng nói với ta chàng còn đau đớn hơn cả ta, nhưng sao chàng nữ? Vì sao lại nữ? Suốt năm mươi năm! Chưa có một ngày ta từ bỏ hy vọng! Ta biết chàng yêu ta! Chàng chỉ phạt ta thôi, giống trước kia khi ta làm sai chàng không cho ta ăn kẹo. Chờ tới ngày ta chuộc xong tội, chàng nhớ ta không chịu nổi nữa thì sẽ tới man hoang đón ta về!”

Thanh Liên ngửa mặt lên trời, khóc thét nhưng không thành tiếng được nữa.

“Ta chờ chàng suốt năm mươi năm ròng! Vì sao chàng không tới đón ta? Vì sao không tha thứ cho ta? Chàng đã quên ta rồi ư? Ta biết ta sai rồi, lúc rời đi ta luôn miệng nói hận chàng là giả thôi! Ta biết ta sai rồi! Khó khăn lắm ta mới tới tìm chàng được, sao chàng bỏ ta lại mà chết trước? Không phải chàng đã nói, sẽ chết cùng ta sao...”

“Thanh Liên!”

Thanh Hoài vội vàng chạy tới ôm nàng vào lòng, nước mắt nàng vẫn giàn giụa, nhưng lại dùng nội lực tự đoạn tâm mạch.

“Ta... ta chỉ là một cô gái gốc nghiệt mà thôi, chỉ

muốn có một dung nhan xinh đẹp để chàng yêu, chàng không hiểu tình yêu của ta, vì sao lại ích kỉ đến thế? Ta cũng không hiểu cái chàng gọi là khoan dung, là thương xót, là tình yêu vĩ đại của chàng. Nhưng bao năm qua ta chưa từng thay đổi, dù chàng còn yêu ta không, có nhớ ta không, có chờ ta trên đường tới tuổi vàng hay không... Tuy rằng hơi muộn, nhưng ta muốn cho chàng biết, ta cũng có thể sống vì chàng, chết vì chàng..."

Thanh Liên từ từ nhắm mắt lại, tay thõng xuống. Thanh Hoài ôm chặt lấy nàng, vì đau đớn mà người run bần bật.

Hoa Thiên Cốt bắt đầu thấy chóng mặt, mỗi một câu của Thanh Liên dường như đều chọc một lỗ lớn vào trái tim nàng. Nàng tiến lên một bước, đứng phía sau Thanh Hoài, đề phòng cẩn thận.

Thanh Hoài rầu rĩ cười khổ: "Người yên tâm, thần sẽ không đi theo nàng đâu. Ba người chúng thần từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, thần kém mồm kém miệng, không biết ăn nói, không biết nhiều thứ, cũng không có tư chất. Thần thích sư muội, cũng hâm mộ sư huynh. Thần không mong có một ngày nàng sẽ yêu thần, chỉ hy vọng hai người đó khỏe mạnh, dù bọn họ có bảo thần làm gì, thần cũng bất chấp gian nguy. Nhưng sư muội luôn chê thần phiền phức nhiều chuyện, quấy rầy bọn họ yêu đương, ở riêng với nhau. Từ lúc đó, thần không đi theo cản trở hai

người họ nữa. Bọn họ có thể chết vì nhau, thần cũng có thể tưởng nhớ, tiếp tục sống lẻ loi vì bọn họ, dù cho cả đời này, trong lòng bọn họ, thần chưa từng quan trọng...”

Hoa Thiên Cốt cắn chặt môi dưới, chỉ thấy đau đớn như muốn nổ tung.

“Thần tôn thứ lỗi, thần không thể về với người được. Thần muốn ở lại Mao Sơn, tự phong bế trong động Tĩnh Tư trên đỉnh Nhị Mao cả đời, chuộc sát nghiệt mấy năm nay.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu, Thanh Hoài ôm Thanh Liên đứng dậy, biến mất như một cơn gió.

Kết quả tình yêu có lẽ là như thế, cuối cùng kẻ chết hận, kẻ biệt ly.

Hoa Thiên Cốt lão đảo đi tới trước mặt Đông Phương Úc Khanh và Vân Ân.

Người trong thiên hạ và ta, chàng chọn ai?

Ta chọn người trong thiên hạ, nhưng sẽ chết cùng nàng.

...

Thanh Hư đạo trưởng có lẽ mới là người chân chính hiểu yêu là gì. Tất cả thuận theo tự nhiên, mặc thời gian trôi, bản thân già đi, dần bị phản bội, bị giết hại, đến chết cũng thản nhiên hờ hững, không oán giận, không hối hận. Tiếc rằng người đã ra đi, bao nhiêu năm nay người có nhớ, có muốn đón Thanh Liên về không, đã không ai biết nữa rồi...

Mà nàng từ trước tới giờ vẫn muốn như Thanh Hoài, yên lặng bảo vệ người mình yêu thôi.

Hoa Thiên Cốt thấy lòng mình như bị bóc trần rồi cầu xé, hụt hẫng như thể bước trên mây. Nàng vội vàng che miệng lại nhưng vẫn phun ra một búng máu kinh người, bắn tung tóe lên tấm lụa trắng, rồi chảy xuống theo kẽ tay.

Nàng suýt nữa ngã khụy xuống đất thì Đông Phương Úc Khanh và Vân Ân kịp thời chạy tới đỡ lấy, nâng nàng dậy, vội vã đi tới hậu điện.

Liên tiếp nôn chổ máu tích tụ đã lâu ra ngoài, người Hoa Thiên Cốt không ngừng run rẩy, vừa ho khù khụ vừa cố gắng che miệng lại.

Đông Phương Úc Khanh đặt nàng ngồi trước bàn, vội vàng điểm huyết trên lưng, nghiêm nghị nói: “Không phải nhện, nôn ra, úc khí quá sâu, bệnh quẩn không tan, rất tổn hại tim phổi.”

Vân Ân thấy khuôn mặt nàng sau khi bỏ mạng che, đầu óc xoay mòng, lùi ra sau hai bước, vịn tường thở hổn hển.

Hoa Thiên Cốt cố nở ra một nụ cười: “Ta không sao, người đừng... đừng lo.” Rồi vội vàng vỗ về Vân Ân: “Đừng sợ, chỉ là sẹo...”

“Cốt Đầu!” Đột nhiên Đông Phương Úc Khanh giơ tay tát nàng một cái.

Ba người đều sửng sốt, nhất thời trong phòng im lặng đáng sợ.

Hoa Thiên Cốt trợn tròn mắt nhìn Đông Phương Úc Khanh, ôm mặt mình, từ từ cúi đầu.

Vân Ân khó tin nhìn hắn, hắn khẽ thở dài bước lên nhẹ nhàng kéo Hoa Thiên Cốt vào lòng.

Hoa Thiên Cốt cuối cùng không nhịn được òa khóc, bầu trời quang đãng cũng đột ngột vang lên một tiếng sấm rền đình tai, cả tòa nhà như rung chuyển.

“Không sao, không sao, khóc được là tốt.” Đông Phương Úc Khanh vỗ nhẹ vai nàng, thở phào.

Hoa Thiên Cốt chôn chặt trong lòng hắn, người run lẩy bẩy, bao nỗi tủi khổ đau đớn ẩn nhẫn suốt một năm cuối cùng cũng tức nước vỡ bờ.

“Người không cần ta nữa sao? Người không cần ta nữa sao?”

Như câu bùa chú bị hóa giải, nàng vẫn cố ép mình phải kiên cường, phải dũng cảm, nhưng cuối cùng giây phút này lại vỡ òa, mà tất cả cũng vì người muốn nhận đệ tử mới. Mỗi liên hệ mỏng manh cuối cùng cũng bị người nhấn tâm chặt đứt, từ nay về sau, người và nàng, không còn liên quan gì nữa.

Dẫu khổ thế nào nàng cũng chịu được, nhưng chỉ một tin tức đơn giản như thế đã chặt đứt tất cả khát vọng sinh tồn của nàng. Nàng không biết mình phải khổ cực tiếp tục sống như vậy là vì cái gì nữa.

Vân Ân nhìn vết sẹo nước ao Tuyệt Tình để lại trên mặt nàng, không nhìn được ằng ặc nước mắt. Là do hấn vô dụng, Mao Sơn vô dụng, nên hết lần này tới lần khác mới không bảo vệ được, không cứu được chương môn của mình!

Đông Phương Úc Khanh vỗ nhẹ lên vai nàng: “Cốt Đầu, quên người đó đi!”

“Không quên được, không thể quên...”

Là không quên được? Hay không muốn quên? Nàng

thấy bản thân thật nực cười, nàng đã yêu người tới mức dù có đau đến khắc cốt ghi tâm cũng không muốn buông tay, cũng không muốn quên người, quên những kỉ niệm bọn họ từng có sao?

Không oán không hận, không hối không giận, chung quy nàng vẫn không thể như Thanh Hoài. Nàng không cần người yêu nàng, nhưng nàng muốn ở bên cạnh người, muốn làm đồ đệ của người.

Chỉ một từ “muốn” này đã định tình yêu của nàng chính là đau khổ, một khi từ “muốn” này vỡ tan thì cũng chỉ để lại nỗi đau muôn thuở.

Nàng không phải tiên cũng không phải thánh, nàng chỉ là một đứa bé, nàng không biết mình sai ở đâu, không biết mình phải bù đắp thế nào. Chỉ cần sư phụ có thể tha thứ cho nàng thì việc gì nàng cũng làm. Tình yêu của Hoa Thiên Cốt thật ra cũng ích kỉ và bé nhỏ như của Thanh Liên. Nàng không thể không oán không hận, càng không thể thờ ơ khi người nhận đồ đệ lần nữa. Lần trước người nhận nàng làm đồ đệ khiến nàng hạnh phúc và cảm động bao nhiêu thì bây giờ ruột gan nàng đau đớn bấy nhiêu. Chung quy nàng chỉ là một kẻ ích kỉ, không ích kỉ mơ mộng viễn vông rằng người sẽ yêu mình, nhưng lại ích kỉ hy vọng người mãi mãi chỉ có mình là đồ đệ. Nỗi tủ hèn và bất cam bao lâu nay cuối cùng cũng trào ra như dòng

nước lũ.

Nàng không có nước mắt, nhưng vẫn dùng hết sức mà khóc. Áp lực nặng trĩu tích tụ bao ngày từ từ tan biến, nàng mới cảm nhận được trái tim bị mình trói buộc và thít chặt bấy lâu nay bắt đầu đập, bắt đầu hít thở một lần nữa.

Đông Phương Úc Khanh thấy nàng ngủ vùi khi đang khóc, lúc này mới ôm nàng tới ghế nằm.

Vân Ân cắn răng nói: “Mặt và cổ họng của nàng đã xảy ra chuyện gì? Hình phạt của Bạch Tử Họa sao?”

“Có lẽ không phải, Bạch Tử Họa đã biết chuyện đó từ lâu, không cần lấy nước ao Tuyệt Tình vẩy lên người nàng. Nếu ngay cả việc đó hắn ta cũng làm thì quả thực không phải là người.”

“Vậy là ai?”

“Ta hỏi Cốt Đầu, nàng không chịu nói. Nhưng nhìn vẻ mặt, chắc nàng tưởng là Bạch Tử Họa nên vẫn lảng tránh. Ta sợ nàng đau lòng nên không hỏi nhiều. Nếu để ta biết

kẻ nào đã hủy gương mặt và giọng nói của nàng...” Đồng Phương Úc Khanh nắm chặt tay, sự tàn nhẫn trong ánh mắt khiến Vân Ân phải rùng mình.

“Sao ngươi lại vào được man hoang? Phàm là việc gì Di Hủ các cũng đòi trả giá, ngươi...”

Trước kia khi hình phạt đỉnh Tiêu Hồn thi hành xong, Mao Sơn buộc Trường Lưu Sơn phải giao người, Ma Nghiêm lấy lí do Sát Thiên Mạch đã cứu người đi để trì hoãn. Nhưng lúc ấy Sát Thiên Mạch vừa bị thương nặng vừa trúng kịch độc, họ tìm khắp nơi đều không thấy. Tới khi Sát Thiên Mạch lại mang quân đến Trường Lưu Sơn đòi người, Bạch Tử Họa mới thông báo với thiên hạ rằng Hoa Thiên Cốt đã vào man hoang.

Từ đó hai giới Tiên Ma càng không đội trời chung. Sát Thiên Mạch thay đổi cá tính thờ ơ của mình, bắt đầu chăm lo và nghiêm khắc chỉnh đốn lại hai giới Yêu Ma. Yêu Thần đã xuất thế, thiên tai không ngừng xảy ra, lực lượng yêu ma quỷ quái lại tăng nhiều đủ để địch lại Tiên giới. Tiên Ma đại chiến hơn mười trận, Tiên giới yếu thế, phần lớn là phòng thủ. Bọn họ chỉ mong sớm tới Ngũ Tinh Diệu Nhật để diệt trừ Yêu Thần Nam Vô Nguyệt, áp chế bạo loạn, dã tâm, tuyệt vọng, tranh đấu và các loại tà ma trên thế gian, nếu không Lục giới sẽ rơi vào tay yêu ma mất.

Sát Thiên Mạch không để ý tới vết thương của bản thân, năm lần dẫn quân tới tấn công Trường Lưu Sơn. Hơn nữa hắn còn làm đúng những gì mình đã nói, một năm này, mỗi ngày lột da giết hại một đệ tử của Trường Lưu, sau đó quăng xác xuống biển. Tới bây giờ hắn đã tàn nhẫn giết hơn ba trăm người chỉ để ép Bạch Tử Họa đưa Hoa Thiên Cốt ra khỏi man hoang.

Trường Lưu có tám nghìn đệ tử, kẻ thì chết, người thì trốn, chiến loạn bao lần, giờ suy tàn tới mức chỉ còn hơn ba nghìn. Danh môn đại phái hùng mạnh nhất, phần thịnh nhất Tiên giới, thật không ngờ chỉ vì một Hoa Thiên Cốt nho nhỏ mà gần như mất cả cơ nghiệp ngàn năm.

Tình thế đưa đẩy, Bạch Tử Họa lại nhậm chức Trường Lưu trưởng môn. Nhưng hắn và Sát Thiên Mạch, một người chết cũng không chịu triệu Hoa Thiên Cốt về, một kẻ chết cũng không chịu dừng tay, vì thế vẫn tiếp tục tàn sát, dù Ma Nghiêm có lợi hại tới đâu thì cũng không thể bảo vệ chu toàn cho mỗi đệ tử. Cả Trường Lưu Sơn bị bóng ma của Sát Thiên Mạch bao phủ, không ngày nào không nơm nớp lo sợ.

Hơn nữa Sát Thiên Mạch còn không để ý tới vết thương của mình, liên tục ép bản thân luyện công, độc ác tàn nhẫn, ma tính ngày càng mạnh, ai nói cũng không nghe, quả như một người hoàn toàn khác. Đông Phương Úc

Khanh vốn định nói chuyện đã cứu được Hoa Thiên Cốt cho hẵn để hẵn không cần giết người nữa. Nhưng với tính cách kia, chỉ cần hẵn nhìn thấy khuôn mặt của nàng, biết những nỗi khổ nàng phải chịu, e rằng không phải mỗi ngày giết một người mà sẽ tàn sát cả Trường Lưu.

Từ khi Bạch Tử Họa chịu đing Tiêu Hồn thay cho Hoa Thiên Cốt, nguyên khí đại thương, tiên lực không còn lại bao nhiêu. Trường Lưu Sơn đành dựa vào Ma Nghiêm và Sinh Tiêu Mặc vất vả cầm cự. Sau đó hẵn đột nhiên nói là muốn nhận nữ huyền tôn của Ngọc Đế làm đồ đệ gì đó, có thể cũng do bị tình thế loạn trong giặc ngoài ép buộc.

Bạch Tử Họa hẵn không thể ngờ, Trường Lưu lại vì Hoa Thiên Cốt mà bị hủy trong tay hẵn.

Đông Phương Úc Khanh khẽ thở dài, an ủi Vân Ân, để Vân Ân đi dặn dò chúng đệ tử không được tiết lộ việc Thanh Hoài, Thanh Liên tới gây chuyện ra ngoài. Tuy trước đây Mao Sơn bí mật đày hai người họ tới man hoang, không mấy ai biết, nhưng nếu đến tai Bạch Tử Họa thì không thể giấu được, việc cứu Tiểu Nguyệt sẽ vì vậy mà càng khó khăn hơn. Thời gian của hẵn có hạn, phải nhanh chóng giúp Hoa Thiên Cốt hoàn thành việc này, dàn xếp đầu vào đấy mới yên tâm ra đi.

Tối chạng vạng, Đông Phương Úc Khanh bưng ít đồ ăn vào phòng Hoa Thiên Cốt thì đã không thấy người đâu. Hắn không nhịn được lắc đầu cười khổ, hiện giờ nàng có sức mạnh Yêu Thần lợi hại như thế, ngay cả hắn cũng không trông nom được rồi.

Trên bàn nàng có để lại một phong thư: Ta tới Trường Lưu một chuyến thăm Đường Bảo và Tiểu Nguyệt, yên tâm, không bị phát hiện đâu, ta sẽ mau quay về.

Sao mà lo lắng được cơ chứ, dựa vào sức mạnh hiện giờ của nàng, đừng nói là lẻn vào Trường Lưu, chỉ cần nàng bình tĩnh thì ngay cả gặp phải Ma Nghiêm cũng rút lui được an toàn. Nhưng có Bạch Tử Họa ở đó, nàng giữ bình tĩnh bằng cách nào đây.

Nghĩ vậy hắn lại bối rối, nhắm mắt trầm tư, ngón tay khẽ gõ lên bàn. Nàng nói đi gặp Đường Bảo và Tiểu Nguyệt, thế nhưng người nàng thật sự muốn gặp hắn là Bạch Tử Họa...

Thôi được rồi, không tận mắt chứng kiến thì không mất hết hy vọng, nàng sao có thể thực sự từ bỏ.

Từ khi ra khỏi man hoang, lúc nào Hoa Thiên Cốt cũng cảm nhận thấy nguồn sức mạnh kì lạ như một ngọn núi lửa đang chực phun trào nhưng lại bị thứ gì đó kiềm chặt. Hai bên như mảnh hổ phân tranh, giằng co không dứt. Khi ở man hoang, sức mạnh buộc phải im lặng ngủ đông. Vừa về tới Lục giới, tất cả bên sôi sục rít gào, tựa như muốn nuốt chửng nàng vậy.

Những vết thương trước của nàng hầu hết đều chí mạng và vĩnh viễn, nhưng hiện giờ lại khép miệng như kì tích, người nàng thậm chí còn nhanh nhẹn và nhạy bén hơn cả trước kia. Nếu không phải còn sẹo, nàng thậm chí nghi ngờ những cơn đau kia chỉ là giả. Một năm này có quá nhiều chuyện xảy ra, thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi nhưng nàng vẫn cố cầm cự, chỉ là tin Bạch Tử Họa muốn nhận thêm đồ đệ khiến sợi dây đàn trong lòng nàng lập tức đứt hẳn.

Dù nàng có giả vờ cười cũng không còn ý nghĩa gì nữa rồi, những nỗi đau và tủi hờn chất chồng, hòa với sức mạnh khủng khiếp của Yêu Thần, thiêu đốt từ tận đáy lòng, như thể muốn nàng tan thành tro bụi vậy. Mặc dù không đến mức nhập ma nhưng Hoa Thiên Cốt cũng nội thương không nhẹ. Sau khi trút hết tất cả vào tiếng khóc, cuối cùng nàng cũng bình tĩnh lại, nghiêm túc đối mặt với sự thật này.

Tự đáy lòng vạn âm thanh đang réo gọi, nàng muốn gặp người, muốn biết một năm nàng không ở đây đã xảy ra chuyện gì. Bảo nàng cố chấp cũng được, nói nàng u mê cũng không sao. Bao nhiêu năm qua, nàng hiểu và cũng tuyệt đối tin tưởng sư phụ. Nếu người đã nói trước cả thiên hạ rằng kiếp này chỉ nhận một đồ đệ thì nàng còn chưa bị trục xuất khỏi sư môn sẽ không nhận thêm người khác, chuyện này nhất định có nội tình.

Nỗi mong nhớ khiến nàng trở lại Trường Lưu như một mũi tên, có quá nhiều lời, quá nhiều tình cảm nghẹn trong ngực khiến nàng không thở nổi. Nàng muốn gặp sư phụ, nàng muốn gặp người điên cuồng, nhưng nàng tuyệt đối không thể để người nhìn thấy mình.

Trời rất lạnh, gió trên biển buốt cắt da cắt thịt, cơn mưa đá nhỏ nhắm thẳng vào mặt nàng. Nàng cố gắng bay thấp, chân khí tạo một vòng sáng quanh người. Không gian ảm đạm đầy sương, e chẳng mấy chốc sẽ có bão tuyết. Hiện giờ không có kiếm, nàng chỉ có thể cười gió, nhưng tốc độ lại nhanh hơn trước đây cười kiếm rất nhiều, phút chốc đã tới khoảng trời của Trường Lưu.

Xung quanh tối đen, chỉ có Trường Lưu bùng bùng trên biển, thoáng phát ra ánh sáng nhạt màu bạc tựa một khối đá quý cực lớn. Sóng sau xô sóng trước như một cơn lốc xoáy muốn cuốn cả Trường Lưu vào trong đó. Hoa Thiên

Cốt lấy chiếc mặt nạ da người làm theo “Thất Tuyệt Phổ” trước khi rời khỏi Mao Sơn đeo lên. Do gấp gáp nên không tỉ mỉ lắm, nhưng cũng có thể ứng phó tạm thời, chỉ cần không bị Tam tôn và mấy trưởng lão tinh mắt thấy là được.

Hoa Thiên Cốt bay quanh Trường Lưu Sơn một vòng lại thấy mấy con đường bí mật đều đã bị lấp, không trung chẳng đầy kết ấn, ngay cả đến gần cũng không thể. Kì lạ, Trường Lưu là đại phái của Tiên giới, cực kì kiêu ngạo, yêu ma không dám xâm nhập, bình thường chỉ có một vách sáng đơn giản bảo vệ bên ngoài, nhưng sao giờ lại chẳng chặt như thế đang chống giặc vậy?

May mà pháp lực của nàng mạnh hơn trước nhiều, mặc dù hơi khó khăn nhưng vẫn mở được một con đường vào núi. Trở lại nơi ngày nhớ đêm mong, nàng rất xúc động. Vốn tưởng rằng bên ngoài tầng tầng lớp lớp, trong núi càng canh phòng nghiêm ngặt hơn, nhưng nàng không ngờ mình chẳng cần phải lén lút, ẩn nấp. Trước điện, hành lang, bãi tập, cánh rừng... nơi nơi không một bóng người, yên tĩnh tới kì lạ.

Tuy Trường Lưu cấm đi lại khi đêm xuống, nhưng tại sao ngay cả một đệ tử tuần tra cũng không có? Không hiểu sao lòng nàng bùng lên một luồng khí lạnh. Từ lần chứng kiến trận tàn sát trên Mao Sơn năm đó, bất cứ khi

nào thấy cảnh vật trống vắng nàng đều lo lắng sợ hãi. Khẽ nhắm mắt lại, dò xét mấy tấm điện quen thuộc thấy có người nàng mới yên lòng.

Nhìn Tuyệt Tình điện trên cao, nơi nàng mong nhớ khôn nguôi đó, nơi không biết bao nhiêu lần nằm mơ được quay về đó... Cố gắng dằn nỗi đau trong lòng, nàng tự nhủ mình không thể đi lên, nếu sư phụ phát hiện nàng đã về thì cứu Tiểu Nguyệt càng khó khăn hơn.

Thân phận của Tiểu Nguyệt đặc biệt, có thể nói là phạm nhân quan trọng nhất của Lục giới, nơi giam giữ chắc chắn cực kì bí mật, không thể chỉ vội vã nhốt trong kết giới kín và trong thiên lao phong ấn của Trường Lưu. Nàng chưa có kế hoạch gì đã tới đây, đương nhiên biết dù có sức mạnh hiện giờ cũng không thể cứu Tiểu Nguyệt ra an toàn. Nàng chỉ lo lắng, chỉ nhớ quá, chỉ muốn thăm dò thật giả thôi. Cho dù không có cách cứu thẳng bẻ, nhưng nếu được nhìn thấy nó, có thể dùng mật ngữ trò chuyện với nó cũng tốt rồi.

Hoa Thiên Cốt bí mật lẻn vào thiên lao, vẫn không có ai canh gác. Nàng tập trung tìm kiếm, bên trong không giam bất kì ai, thảo nào không cần người canh gác. Quả nhiên Tiểu Nguyệt không còn ở đây...

Nàng khẽ nhíu mày tự trách mình quá liều lĩnh, đáng nhẽ phải bàn bạc với Đông Phương trước, hỏi cho rõ ràng. Nói không chừng Tiểu Nguyệt đã bị chuyển đi từ lâu, không còn ở Trường Lưu nữa.

Nhắm mắt lại bắt đầu tìm Đường Bảo, Hoa Thiên Cốt phát hiện ra chẳng những Đường Bảo mà ngay cả Kinh Thủy, Lạc Thập Nhất cũng không ở trong núi. Sao lại thế này? Ngày mai không phải là đại hội bá sư của Trường Lưu sao, bọn họ hẳn sẽ không có việc cần ra ngoài chứ.

Mới đầu nàng còn tưởng, dẫu một năm nay mình không biết chuyện gì thì chỉ cần gặp Đường Bảo tất cả sẽ rõ ràng, tìm Tiểu Nguyệt sẽ không quá khó khăn. Ai ngờ Đường Bảo lại không có ở đây, thật là thất sách.

Nàng hơi uể oải, khẽ dựa vào cây cột ở hành lang, ngăn người nhìn Tuyệt Tình điện. Nàng vốn cho rằng lần này có thể gặp mọi người, nàng chờ ngày này bao lâu rồi, lại không ngờ phải thất vọng.

Hoa Thiên Cốt nhìn xung quanh, đây vẫn là Trường Lưu Sơn mà nàng quen thuộc, nhưng lại có gì đó khác biệt, không khí tiêu điều tràn ngập khắp nơi.

Sư phụ, ở ngay nơi nàng ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy.

Không được, phải lấy đại cục làm trọng. Nàng khế căn môi, chuẩn bị bay khỏi Trường Lưu Sơn, đột nhiên lại thấy một bóng hồng lóe lên.

Ai?!

Hoa Thiên Cốt nhíu mày, suy nghĩ một lát rồi bám theo. Nhìn kĩ, thì ra là một con nhóc mười một, mười hai tuổi, môi hồng răng trắng, xinh xắn mũm mĩm, nhìn quần áo thì có lẽ là đệ tử của Trường Lưu, nhưng nàng chưa gặp bao giờ, trông rất lạ.

Con bé yên lặng chạy giữa đỉnh đài lâu các, sau đó lén lút chui vào trong bếp.

Hoa Thiên Cốt thấy nó thậm thà thậm thụt, tạm thời chưa thể kết luận nó là gian tế bên ngoài trà trộn hay chỉ là một đệ tử tham ăn mạo hiểm lén cầm chạy vào bếp tìm đồ. Nhưng con bé búi hai búi tóc tròn tròn, dáng vẻ ngây thơ đáng yêu, có lẽ không phải là người xấu.

Hoa Thiên Cốt không muốn kiểm chuyện, đang chuẩn bị rời đi thì lại nghe thấy tiếng đổ vỡ loảng xoảng trong phòng bếp.

Tưởng đã xảy ra chuyện gì, nàng vội vàng chạy vào thì thấy đứa bé kia luống cuống há hốc miệng, nhìn đồng hồ nát trên đất, lại nhìn sang Hoa Thiên Cốt.

Nó hành lễ lấy lòng rồi cúi đầu liên tục giải thích: “Xin lỗi, xin lỗi, không phải ta cố ý đâu, không phải ta cố ý đâu...” Con bé ủ dột, rõ ràng đã tạo kết giới bảo vệ rồi, sao mà vẫn bị phát hiện, còn tới nhanh như vậy nữa chứ.

Hoa Thiên Cốt ngơ ngác, mãi lâu sau mới kịp phản ứng, con bé nhất định nghĩ mình là đệ tử chuyên dọn dẹp phòng bếp.

Nhìn dáng vẻ nó ngoan ngoãn cúi đầu nhận sai khi bị bắt quả tang, Hoa Thiên Cốt dịu dàng mỉm cười, khẽ lắc đầu, sau đó ngồi xổm xuống, giúp nó dọn sạch đồng hồ nát trên mặt đất.

“Chối nhỏ không còn nữa, người là người mới được phái tới à?” Đột nhiên con nhóc tỏ vẻ cực kì đau lòng, hai

mắt ngấn lệ nhìn nàng.

Hoa Thiên Cốt đỡ đỡ, chỉ có thể khẽ gật đầu.

Không ngờ con nhóc trước mặt đột nhiên nhào tới, nàng đang ngồi xổm nên mất thăng bằng, lập tức bị nó đè xuống đất.

Còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, con nhóc kia đã vùi đầu vào ngực nàng, ôm chặt lấy nàng òa khóc.

Mặc dù bề ngoài nàng không lớn hơn nó bao nhiêu, nhưng tuổi thực vẫn hơn nó rất nhiều, bị đè xuống đất như thế này khó tránh chút ngượng ngùng. Nhưng vì nó đang khóc quá đau lòng, cơ thể không ngừng run rẩy như con thỏ con giữa cơn gió lạnh, nàng đành khẽ vỗ về lưng nó an ủi.

Đứa bé kia khóc một lúc, mắt đỏ như con thỏ, không khách khí lấy áo nàng lau nước mũi, sau đó vụng về bò dậy, rồi xấu hổ đỡ nàng đứng lên.

“Khó khăn lắm mới gặp một người trạc tuổi ta, Thế tôn

đưa hết những người đạo hạnh thấp và tuổi nhỏ ra khỏi núi rồi. Người tên là gì?”

Hoa Thiên Cốt thấy con người to tròn trong veo của con bé đang nhìn mình, không khỏi nhíu mày. Xâu chuỗi tất cả lại thì... chẳng lẽ Trường Lưu Sơn đã xảy ra chuyện gì ư? Sư phụ có sao không?

Lòng nàng bỗng bối rối, nghĩ rồi đáp: “Tên ta là Tiểu Thất.”

Trúc Nhiễm, Lạc Thập Nhất, Hồ Thanh Khâu, Thượng Thượng Phiêu, Hỏa Tịch, Vũ Thanh La. Xét theo vai vế, nàng quả thật là người bé nhất trong số đệ tử của Tam tôn, đứng thứ bảy.

“A! Sao người không mở miệng mà vẫn nói chuyện được? Tiếng phát ra từ nơi nào thế?”

Đứa bé trước mặt vui vẻ hoa chân múa tay, đi quanh Hoa Thiên Cốt một vòng, hưng phấn cẩn thận quan sát.

“Ta... là người câm, chỉ có thể dùng nội lực để nói

chuyện.”

Hoa Thiên Cốt nhìn con bé, đôi mắt tò mò mở to, ríu rít, tràn đầy sức sống, cực kì giống nàng khi mới vào Trường Lưu Sơn. Hoa Thiên Cốt lại thấy xót xa trong lòng.

“A...” Con bé lập tức buồn bã, hối hận nhìn nàng.

Bỗng nó vươn cánh tay nhỏ bé ra, xoa cổ cho Hoa Thiên Cốt. Hoa Thiên Cốt giật mình, suýt tưởng rằng nó nhìn ra khuôn mặt giả của mình. Lại không ngờ con bé chỉ xoa nhẹ, dường như nhìn thấy trên họng nàng có một vết thương, ánh mắt toát lên vẻ đau lòng.

“Hình như bị thương rất nặng, ta không có cách khôi phục lại như xưa.” Mới đầu con bé còn có chút nghi ngờ và đề phòng với người tên Tiểu Thất này, nhưng vừa chạm tay vào là biết nàng thật sự không thể nói chuyện, vì thế gạt bỏ hết mọi nghi ngờ vô căn cứ trong lòng, bao lời nhắc nhở đều bị nó ném lên chín tầng mây.

“Người biết chữa bệnh à?” Hoa Thiên Cốt lúng túng đẩy tay con bé ra. Nàng đột nhiên không muốn gần gũi với người lạ, không phải vì gai mắt, mà trong tiềm thức nàng

tự ti, nghĩ đến khuôn mặt mình dưới lớp da kia xấu xí và đáng sợ nhường nào.

“Ừ, người không biết à? Ta giỏi lắm đấy, từ nhỏ đã không cần pháp thuật, chim nhỏ bị thương ở cánh hay chỗ nào đấy chỉ cần ta chạm vào là lại có thể bay được. Ta thích cứu người cho nên mấy năm nay chủ yếu chỉ học pháp thuật trị liệu. Mấy thứ như ngũ hành thuật ta không thích, nhưng phụ thân cứ bắt ta luyện mãi, bảo rằng khi chiến đấu không đánh người thì sẽ bị người đánh, bị bắt nạt. Ta không thèm nghe ông ấy, còn lâu ta mới đi đánh nhau với người khác. Nhưng lúc tới Trường Lưu Sơn này, Tôn thượng nói với ta rằng, chỉ chữa bệnh cho người khác thì vẫn chưa đủ, trị được ngọn không trị được gốc, ta cũng phải đủ mạnh, phải học cách tự bảo vệ mình và những người bên cạnh không bị thương. Ta cảm thấy rất có lí, từ đó mới bắt đầu học các pháp thuật khác, tuy mới đến đây được hơn nửa năm, nhưng ta lợi hại lắm đấy! Người... người không biết ta?”

Hoa Thiên Cốt sững sờ, con bé nổi tiếng lắm à?

“Ta mới vào núi...”

“Ta thấy người có thể dùng nội lực nói chuyện, hẳn là pháp thuật rất lợi hại, lại có đủ năng lực ở lại Trường Lưu

Sơn, không bị đưa đi, ta còn tưởng người đã tu luyện được một thời gian dài rồi đó!”

“Ta... trước kia từng tu luyện một thời gian ở Thục Sơn.”

“À, ra thế, thảo nào người lại không biết, muện như thế này rồi còn xuống bếp! Thế tôn không nói cho người biết à, buổi tối ở Trường Lưu Sơn rất nguy hiểm, tuyệt đối không được ra ngoài!”

“Vì sao?”

“Vì buổi tối yêu ma sẽ tới Trường Lưu Sơn bắt người, mỗi đêm bắt một, đã có rất nhiều người chết rồi, dù phòng thế nào cũng không được...” Đứa bé trước mặt lại cúi đầu nức nở, “Chối nhỏ đêm qua cũng bị yêu ma bắt đi, lại còn bị bắt trong tấm điện được bảo vệ mấy lớp. Tất cả mọi người đều nói cậu ấy đã chết rồi...”

Hoa Thiên Cốt ngẩn ngơ, nhìn đứa bé trước mặt lại bắt đầu khóc nức nở. Nàng bỗng thấy thật hâm mộ con bé, có thể thoải mái rơi lệ, bộc lộ cảm xúc của mình.

Có điều, chuyện này là sao? Lúc nàng không ở đây đã xảy ra những gì vậy? Liệu có liên quan đến Sát Thiên Mạch không? Đã có quá nhiều chuyện xảy ra, còn nàng lại ngu ngơ chẳng biết gì hết.

Xoa đầu con bé, nàng vô tư hiễn tay áo lau nước mắt cho nó: “Thế sao ngươi lại chạy ra ngoài một mình vào buổi tối thế này? Đói bụng hả? Tới tìm đồ ăn?”

“Không phải...” Con bé cúi đầu ngập ngừng, “Ta cho ngươi biết nhưng ngươi không được kể cho người khác đâu đấy. Tôn thượng hôm nay không biết là sinh bệnh hay vết thương cũ tái phát mà cứ ho ra máu, ta có chữa thế nào cũng không khỏi. Người lại không cho ta nói với Thế tôn và Nho tôn, ta lo lắng lại chẳng biết làm sao nữa. Buổi tối người mơ màng tỉnh một lát, đột nhiên muốn ăn canh hoa đào, nhưng trên Tuyệt Tình điện chẳng có gì, ta lại không biết cách làm, đành lén lút xuống dưới thử xem. Mọi khi ta tới phòng bếp ăn vụng đều có chổi nhỏ làm cho ta ăn, bây giờ chổi nhỏ không còn nữa, không ngờ tự nấu lại khó như thế... Tiểu Thất, ngươi sao vậy...”

Hoa Thiên Cốt loạng choạng lui lại hai bước, mặt mày tựa vào tường. Nàng vươn tay tóm lấy bàn tay nhỏ đang đỡ lấy mình.

“Người... tên là gì?”

“Tên ta là U Nhược, hôm nay ta vừa mới thắng Đại hội Kiểm Tiên xong, nở mày nở mặt bao nhiêu! Ta còn tưởng người sẽ nhận ra ta chứ...”

Môi Hoa Thiên Cốt run rẩy, từ từ nhắm mắt lại. Thì ra... chính là con bé, thảo nào...

“Người không sao chứ?”

“Không sao.” Hoa Thiên Cốt cười khổ thở dài. Chuyện đời trên người như thế, nàng còn nói gì được đây?

“Người... mạo hiểm chạy tới đây, chỉ để làm một bát canh hoa đào cho Tôn thượng?”

“Ừm...” U Nhược cúi đầu nghịch ngón tay, “Tiếc là ta quá ngốc, không biết làm. Tiểu Thất, người biết không, giúp ta được chứ?”

Hoa Thiên Cốt nén nỗi xót xa cuộn trào dưới đáy lòng,

căn rằng gặt đầu: “Ta sẽ dạy, nhưng người phải tự làm.”

“Hay quá!” U Nhược reo lên lao vào lòng Hoa Thiên Cốt, tuy rằng quen Tiểu Thất chưa được bao lâu nhưng con bé rất thích mùi hương trên người nàng. Một cảm giác quen thuộc, nó đã từng gặp nàng chưa nhỉ?

Hoa Thiên Cốt im lặng đẩy U Nhược ra, không rõ cảm giác của mình khi đối mặt với con bé là gì.

Đây chính là người sắp thay thế nàng ư? Nàng từng không cam lòng tưởng tượng kẻ sẽ thay thế thân phận đặc biệt của mình là một đại tiểu thư xinh đẹp xác xược như Nghê Mạn Thiên. Bây giờ thấy rồi mới nhận ra hoàn toàn không phải. Thảo nào sư phụ thích con bé, ngay cả nàng còn thích nữa là...

Canh hoa đào...

Vì sao sư phụ đột nhiên lại muốn ăn canh hoa đào? Người bị bệnh hay bị thương? Nghiêm trọng lắm sao? Độc tố lần trước rõ ràng đã khử sạch rồi. Một năm qua đã xảy ra chuyện gì, có kẻ khiến người bị thương ư? Không thể nào, thế gian này làm gì có ai thắng được sư phụ.

Nàng rất muốn tự tay làm một bát canh hoa đào cho người như trước kia, tuy đơn giản, nhưng đó lại là món mà sư phụ thích nhất.

Nhưng nàng không thể, nếu nàng làm, hương vị của món canh hoa đào giống y như trước sẽ làm tất cả lộ tẩy.

Nhìn U Nhược bận rộn theo sự chỉ đạo của mình, tuy động tác hơi vụng về nhưng không rối loạn, khuôn mặt tròn trịa đỏ bừng hăng hái, trán ứa mồ hôi, nàng không rõ mình đang hâm mộ hay khổ sở nữa.

Chẳng mấy chốc đã làm xong canh hoa đào, U Nhược thử một miếng, sung sướng reo lên: “Tiểu Thất, người thật giỏi, ngon quá đi mất, quả thực không thể tin được là ta làm, ha ha!”

Hoa Thiên Cốt khẽ gật đầu: “Người ở trên Tuyệt Tình điện?”

“Ừ, phụ thân lo lắng, vậy nên từ khi ta tới Trường Lưu Sơn đã ở trên Tuyệt Tình điện với Tôn thượng.”

“Tôn thượng... người có tốt với người không?”

“Tôn thượng rất tốt, đối xử với ta cũng rất ân cần! Ta vẫn mong có cơ hội trở thành môn hạ của người, hôm nay khó khăn lắm mới thăng được Đại hội Kiểm Tiên, ta lập tức chạy tới xin Tôn thượng và Thế tôn, không ngờ người lại đồng ý!”

“Chính người đồng ý?”

“Đương nhiên rồi. Tiểu Thất, người làm sao thế? Có phải khó chịu trong người không? Quay về nghỉ ngơi sớm đi thôi!”

“Ta không sao...” Hoa Thiên Cốt cười yếu ớt, nhẹ nhàng nắm tay U Nhược, “Xin người... chăm sóc người cẩn thận. Nếu người còn muốn ăn canh hoa đào thì cứ làm theo những gì hôm nay ta dạy người.”

“Được, cảm ơn người!” U Nhược cười hì hì ôm chầm lấy nàng, hôn chụt một cái: “Tặng người nụ hôn của mỹ nữ. Ta phải về đây, lỡ Tôn thượng tỉnh lại mà không thấy ta ở trên Tuyệt Tình điện thì chắc sẽ sốt ruột lắm. Nếu mai

rảnh ta sẽ xuống chơi với người.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu, vẫy tay, nhìn U Nhược vui vẻ bay lên Tuyệt Tình điện. Bóng người màu hồng phấn đó khiến nàng muốn bật khóc.

...

Chẳng lẽ cứ về như thế này ư? Dẫu đã chấp nhận việc người nhận thêm đồ đệ, nhưng nàng sao có thể yên tâm về bệnh tình của người?

Không để người phát hiện chỉ tới gần thôi, nghe giọng người thôi được không?

Nàng ôm lấy lồng ngực đang quặn đau của mình, lưu luyến nhìn Tuyệt Tình điện, thấy U Nhược nàng đã không còn oán hận nữa, nhưng lại càng muốn gặp người hơn.

Lẽ nào phải như thế mới thực sự buông tay được?

Đau khổ đấu tranh, cuối cùng Hoa Thiên Cốt vẫn không

nhìn được, bay theo thác nước lên Tuyết Tình điện.

Người nàng như một làn khói mỏng bồng bềnh, khẽ dừng lại trên một đóa hoa đang e ấp ở cây đào trong sân, nhẹ tựa lông hồng.

Cẩn thận ẩn đi mọi hơi thở, phóng mắt nhìn xung quanh, từng nhánh cây ngọn cỏ vẫn vẹn nguyên như hồi nàng cất bước. Gốc đào tỏa mùi thơm khắp sân, trong giá lạnh nở bung rực rỡ. Một hoa đào tinh đang ngủ bồng bềnh tỉnh, nhìn nàng thì kinh ngạc phát ra tiếng vo ve nghi hoặc. Hoa Thiên Cốt đưa ngón trỏ lên vuốt, nháy mắt với nó. Dường như nó nhận ra nàng là ai, lập tức vỗ đôi cánh mỏng như cánh ve nhào vào lòng nàng.

Hoa Thiên Cốt ngồi trên một cánh đào không gần không xa, ngắm người lẳng lẳng nhìn cửa phòng Bạch Tử Họa. Nhắm mắt lại, cảm nhận được hơi thở quen thuộc kia, nàng biết bây giờ người đang ở trong phòng. Lòng nàng rối như tơ vò, tưởng như sắp nghẹt thở đến nơi. Một năm, không giây phút nào nàng nguôi nhớ người, còn người, người có nhớ nàng không?

Sư phụ, Tiểu Cốt về rồi...

Nàng nén nỗi xúc động muốn gặp người, cắn chặt môi dưới tự nói với mình không được lại gần thêm nữa, nếu không nhất định sẽ bị người phát hiện, càng không được dùng quan vi nhìn người, khiến người phát hiện ra.

Chỉ cách có mấy trượng, vì sao nàng vẫn thấy xa ngàn trùng khơi?

Tiểu Cốt rất nhớ người, người có biết không?

...

Đột nhiên trong phòng vang lên tiếng ho khan, Hoa Thiên Cốt hít một hơi lạnh, đầu óc trống rỗng, vội vàng che miệng lại, ngăn tiếng nức nở vừa thốt lên.

Vì sao sư phụ lại suy yếu đến mức này?

Lòng nàng như thắt lại, sau đó có tiếng U Nhược vang lên.

“Tôn thượng, con làm xong canh hoa đào rồi, nhân lúc

còn nóng người mau ăn đi.”

Một lúc sau, cuối cùng nàng cũng nghe thấy giọng nói mình hằng mong nhớ.

“Canh hoa đào? Sao lại làm canh hoa đào?”

“Tôn thượng nói muốn ăn mà.”

“Ta nói muốn ăn?”

“Dạ vâng, người nói lúc mới tỉnh lại, cho nên con bèn làm ngay.”

Trong phòng lại im lặng thật lâu.

“Xin lỗi, lúc nãy Tôn thượng ngủ mơ. Nơi này không có thức ăn, con xuống điện một mình đúng không?”

U Nhược không nói gì, chỉ nghe thấy tiếng Bạch Tử Họa thở dài.

“Tuyệt đối không được lơ là, sau này tối đến không được xuống Tuyệt Tình điện một mình, biết chưa?”

“Dạ Tôn thượng, con là người bọn xấu muốn bắt nhất, nhưng giờ con lợi hại lắm, không phải đã thắng cả Đại hội Kiếm Tiên sao. Con sẽ không dễ dàng bị bắt đâu, Tôn thượng đừng lo. Người mau ăn đi, sắp nguội rồi.”

“Ta không ăn, con mang ra đi.”

“Hả? Tại sao ạ? Không phải vừa nãy Tôn thượng nói rất muốn ăn sao? Con đã thử rồi, ngon lắm!” U Nhược có chút khó hiểu và kích động.

Trong phòng lại vang lên tiếng ho khan dữ dội, mỗi tiếng đều như quất vào lòng Hoa Thiên Cốt, đau tới mức muốn bật khóc.

“Tôn thượng, người không sao chứ?” U Nhược căng thẳng hỏi, giọng như sắp khóc, “Rõ ràng mấy hôm trước còn khỏe lắm mà, tại sao hôm nay lại yếu thế này? Có phải vì trời đổ tuyết nên vết thương cũ của người tái phát không? Người có đau không, con xoa cho người nhé?”

“Không cần, hôm nay con tí thí cũng mệt rồi, mau về nghỉ đi.”

Từ trước tới nay Hoa Thiên Cốt chưa bao giờ thấy sư phụ dùng ngữ điệu dịu dàng và yêu chiều như thế, kể cả với nàng. Giọng người luôn hờ hững, dù là quan tâm cũng mang theo khoảng cách và ý dạy bảo, tựa như tuyết đầu mùa yên lặng rơi xuống mái hiên, lạnh lùng lại cô đơn.

Đứa bé này rất đặc biệt với người. Sư phụ chưa từng làm chuyện mình không muốn, nay U Nhược sắp trở thành đồ đệ của người, chắc người thật lòng yêu thương nó...

Nàng vội vàng điểm hai huyết đạo trên người, gắng nuốt xuống vị tanh ngọt đang dâng lên trong họng, khẽ tựa đầu vào thân cây, chậm rãi nhắm mắt lại.

Hy vọng cuối cùng của nàng đã tan biến...

Nàng ngốc nghếch ra sức thuyết phục mình rằng chuyện nhận đồ đệ là Ma Nghiêm một tay bày bố, bây giờ xem ra đó thật sự là quyết định của chính sư phụ, không một kẻ nào hoặc ngoại lực nào ép người.

Hoa Thiên Cốt không nhin được cười khổ một tiếng, nàng sao có thể không biết, mặc dù sư phụ luôn là người lấy đại cục làm trọng, nhưng chưa chịu uy hiếp, ép bức của ai bao giờ.

Hoa Thiên Cốt nghe thấy tim mình vỡ vụn. Nàng không muốn tiếp tục chờ đợi ở đây nữa, định bỏ đi, nhưng lại luyến tiếc. Nàng vượt bao nhiêu khó khăn, trèo đèo lội suối mới về được đây, chỉ muốn tới gần người hơn, muốn nghe người nói, muốn cảm nhận sự tồn tại của người. Nhưng điều nàng nhìn thấy lại là cảnh tượng này.

Trên bầu trời, từng bông tuyết như những chiếc lông ngỗng bay cao rồi rơi xuống, gió lạnh thổi vù vù, tay chân nàng đều lạnh cứng thành băng.

“Tôn thượng, người vẫn nên ăn một chút rồi ngủ tiếp đi, con vất vả lắm mới nấu được, không nỡ đổ.”

Nàng nhìn U Nhược mở cửa đi ra, nghịch ngợm lè lưỡi với người nào đó đang xoay lưng lại. Trong khoảnh khắc cửa mở, nàng thoáng nhìn thấy góc áo màu trắng đặt trên bàn của sư phụ.

Nhìn không được vươn tay ra, lại chỉ bắt được khoảng không vô hạn.

Nàng nhìn U Nhược tràn đầy sức sống chạy về phòng ngủ, chính là căn phòng trước kia của nàng.

Tuyệt Tình điện có nhiều phòng như thế, tại sao con bé lại cố tình ở đó? Sư phụ đã ném tất cả đồ đạc của nàng đi rồi sao? Bởi vì nàng mãi mãi sẽ không trở về?

Một bông tuyết rơi vào giữa tay nàng, lạnh buốt, thấu xương.

Hoa Thiên Cốt thu tay lại, nắm chặt quả chuông trong lòng, nắm lấy bằng chứng của quan hệ thầy trò bọn họ, như thể đang nắm lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng. Bây giờ, có phải nàng nên đưa quả chuông này cho U Nhược không? Nàng ngửa đầu, nhìn mưa tuyết bay đầy trời, muốn khóc mà khóc không nổi.

Hoa Thiên Cốt ngơ ngác ngồi cả đêm trên cây nhìn cửa phòng, tuyết ngày càng lớn. Đầu nàng, vai nàng đều phủ

đầy tuyết, nhưng nàng vẫn không hề động đậy tựa như một người tuyết, hòa làm một với cảnh đào.

Trong phòng thỉnh thoảng vang lên tiếng ho khan, đầu nàng không ngừng hiển hiện những khoảnh khắc ở bên người trước khoảng sân này. Tay chân nàng lạnh cóng như đã chết, trái tim lại lạnh lẽo tới mức ngay cả đau đớn cũng không cảm thấy nữa.

Trời sắp sáng rồi, phải đi thôi.

Nàng cứng ngắc đứng dậy, run rẩy phủi tuyết đọng trên người, bước đi loạng choạng. Bỗng một tiếng chuông vang lên, nàng chậm chạp cúi đầu nhìn, quả chuông nằm chặt không cẩn thận rơi xuống theo kẽ tay cứng đờ.

Đàn hương phảng phất, khói mỏng mịn mờ.

Trong phòng, Bạch Tử Họa ngồi cả đêm trước bát canh hoa đào, tuy biết thứ đó là để ăn chứ không phải để nhìn, nhưng lại không muốn ăn, cũng không muốn đồ đi... tựa như những kỉ niệm kia, đọng đầy tất cả, không muốn chạm vào, cũng không chịu quên đi.

Đột nhiên hắn nghe thấy một tiếng vang nhỏ trong ngàn vạn âm thanh, dường như truyền tới từ một không gian khác. Bạch Tử Họa vội vàng mở cửa, nhưng chỉ nhìn thấy một khoảng trống trước sân, tuyết rơi trắng xóa.

Lại nghe lầm ư, vì sao tiếng chuông cứ vang mãi bên tai?

Bạch Tử Họa mệt mỏi dựa vào cửa, ngón tay bấu chặt lấy trụ. Người vẫn lạnh lùng, cao ngạo, xuất trần như xưa, nhưng gương mặt lại tái nhợt, ánh mắt mê mang không giấu được mệt mỏi.

“Thần tôn!”

Trúc Nhiễm nhìn Hoa Thiên Cốt nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt mình theo bông tuyết, như thể không có sức nặng, mép váy bay phấp phới từ từ buông xuống, không để lại chút dấu vết nào trên nền tuyết.

Thấy Trúc Nhiễm, Hoa Thiên Cốt ngỡ ngàng ngẩng đầu cười, ánh mắt xa xăm, đó là sự tĩnh lặng sau phút giây tuyệt vọng. Bóng hình nàng gầy yếu trông mỏng manh tới xót xa, không có chút sức sống nào.

Nhớ khi xưa nàng sắp chết ngã xuống trước cửa nhà gã, nàng cũng chưa bao giờ bỏ cuộc. Cho dù cùng đường bị gã đẩy xuống vực thẳm, nàng vẫn quật cường sống sót. Nhưng chỉ một chuyện nhỏ như Bạch Tử Họa nhận thêm đồ đệ lại có thể khiến nàng mất hết ý chí sinh tồn ư?

Tại sao? Gã không hiểu...

Trúc Nhiễm khẽ nắm chặt tay, vẻ mặt nàng như một khoảng nước lặng lẽ, cực kì giống người ấy khi đó. Đáy lòng thoáng nhói lên, gã cup mi xuống, khi nâng lên đã khôi phục lại vẻ kiêu ngạo ngang ngạnh bình thường.

“Người mới từ Trường Lưu về à? Không nói gì đã lên đi, Dị Hủ Quân rất lo cho người.”

Hoa Thiên Cốt hơi sững sốt, nhưng nhanh chóng định thần lại: “Người biết huynh ấy là ai?”

Trúc Nhiễm gật đầu, mắt có chút thâm ý.

Hoa Thiên Cốt thầm nghĩ cũng phải, Dị Hủ các tồn tại trong tối ngoài sáng cũng gần ngàn năm. Trúc Nhiễm bị đầy tới man hoang tám mươi năm, dù trước kia chưa từng quen, lúc mới gặp cũng không biết là ai, nhưng ít nhiều hẳn đã nghe thấy tên Dị Hủ Quân. Hơn nữa sau khi trở về Đông Phương Úc Khanh cũng không có ý che giấu thân phận của mình, muốn biết không phải việc gì khó. Huống chi Trúc Nhiễm trời sinh tính đa nghi, đối với Đông Phương nhất định thù hằn phòng bị còn hơn cả biết ơn. Gã luôn kiêu ngạo, tự xưng là mưu kế hơn người, Đông Phương lại hơn gã một bước. Bởi huynh ấy xuất hiện, gã hoàn toàn không thể khống chế nàng nữa, đương nhiên coi Đông Phương như họa lớn, sẽ cần thận điều tra để biết người biết ta.

Hoa Thiên Cốt biết mình không có tâm cơ như Trúc Nhiễm, cũng không thủ đoạn như gã, lại càng không thể nhẫn nhịn như gã. Nhưng lúc nàng khó khăn nhất gã vẫn có ân với nàng, bất kể ý tốt hay xấu, tự đáy lòng nàng vẫn cảm kích vô cùng.

Hoa Thiên Cốt muốn báo đáp cho nên gã có thể lợi dụng nàng, nếu nàng còn giá trị. Nàng không để ý tới việc bị gã lợi dụng, nhưng điều kiện tiên quyết là không được làm hại người khác. Lúc mới rời khỏi man hoang nàng rất lo lắng, nhưng bây giờ nàng không sợ nữa vì đã có Đông Phương. Dù Trúc Nhiễm có lợi hại đến đâu cũng không đấu nổi huynh ấy, sống chung bao lâu ở man hoang, nàng

hiếu gã, gã chắc chắn cũng hiếu nàng.

Trúc Nhiễm là kẻ thông minh, trước nay việc gì cũng tính toán cẩn thận, đặt lợi ích lên hàng đầu, không nóng nảy, không lơ là, khi gặp sự cố điều đầu tiên nghĩ tới là phải làm thế nào để bảo vệ mình. Dù đã tâm có góc đầu dậy, nhưng chỉ cần một ngày có Đông Phương, gã sẽ không dám lật lọng, đùa nàng trong lòng bàn tay.

“Sao người cũng tới Mao Sơn, trên đảo đã xảy ra chuyện gì sao? Đấu Lan Can tiền bối và những người khác đâu?”

“Bọn họ vẫn ở trên đảo, Thần tôn không về cũng không truyền tin, tiền bối sợ có gì bất trắc nên phái ta tới xem thế nào. Đông Phương Úc Khanh nói người tới Trường Lưu Sơn một mình, không bị phát hiện chứ?”

“Không.” Hoa Thiên Cốt cúi đầu, có lẽ sâu trong nội tâm nàng mong sư phụ phát hiện ra mình, nàng muốn gặp người...

“Thái độ của những người trên đảo thế nào?”

“Bọn họ đều là những con chim ưng mới được thả khỏi lồng, tất nhiên muốn ra sức bay lên trời. Nhưng phần lớn đã lâu không vận chân khí, vừa quay về Lục giới có nhiều thứ chưa thích ứng, phải mất mười ngày nửa tháng pháp lực mới từ từ khôi phục được. Bọn họ cũng biết mình nay không bằng xưa, những ngày ở man hoang lại quá đáng sợ, họ không muốn phải về đó nên chắc sẽ không tùy tiện ra ngoài gây sự như Thanh Liên. Hơn nữa còn có Đẩu Lan Can và Hủ Mộc quý, có lẽ tạm thời trấn áp được, người yên tâm.”

“Vậy là tốt rồi, sao người lại vào rừng một mình thế này? Bên ngoài tuyết rơi lạnh lắm.”

“Vừa nãy có hai đệ tử Trường Lưu tới đây, một kẻ có pháp lực rất mạnh. Ta sợ không giấu được hơi thở của mình nên ra ngoài tránh.”

“Đệ tử Trường Lưu?” Hoa Thiên Cốt thầm giật mình.

Trúc Nhiễm gật đầu, con người đột nhiên trở nên u ám. “Một nam một nữ, nữ hình như tên Khinh Thủy, nam là Lạc Thập Nhất.”

Hoa Thiên Cốt vui vẻ: “Bọn họ ở đâu?”

“Vừa đi xong, người không gặp trên đường ư?”

“Không...” Hoa Thiên Cốt nhíu mày, thảo nào không thấy họ ở Trường Lưu, hóa ra là tới Mao Sơn. Nói vậy Đường Bảo cũng có thể tới...

Hoa Thiên Cốt buồn bã, không ngờ lại lỡ mất dịp gặp nhau. Nàng ngẩng đầu nhìn Trúc Nhiễm, hình như thoáng cảm thấy một luồng sát khí nhàn nhạt khác thường. Dù gã đã cố gắng che giấu, nhưng không biết có phải vì công lực chưa khôi phục hoàn toàn hay không mà dường như rất khó áp chế.

Nàng thử đoán: “Trước kia người từng gặp Lạc Thập Nhất sao?”

Trúc Nhiễm hừ lạnh: “Lúc ta ở Trường Lưu Sơn nó còn chưa sinh đâu!”

“Người biết huynh ấy là ai?”

“Tuy rằng ta ở man hoang đã lâu, nhưng cũng về được gần một ngày rồi, muốn biết tám mươi năm này Trường Lưu Sơn, thậm chí là Lục giới có những chuyện gì xảy ra với ta mà nói rất dễ.”

“Chính vì người sốt ruột muốn biết tất cả nên mới lấy cơ ra khỏi đảo tới Mao Sơn. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, người hẳn đã tới không ít nơi?”

Trúc Nhiễm nhướn mày nhìn nàng: “Thông minh.”

Hoa Thiên Cốt biết lý do Trúc Nhiễm lại phải ra khỏi điện, dựa vào khả năng của gã sao lại không che giấu được hơi thở của mình, phải là không thể khắc chế nổi luồng sát khí cuộn cuộn trong lòng mới đúng. Nhìn thấy kẻ thay thế mình trở thành đệ tử của Thế tôn đứng đầu Trường Lưu, rốt cuộc gã đang hận, ghen tị hay là không cam lòng?

Nàng tốt xấu gì vẫn là đồ đệ của sư phụ, còn gã thì đã chính thức bị trục xuất. Chỉ có thêm một tiểu sư muội mà nàng đã khó chịu đến thế này rồi, một đệ tử bị đuổi như gã chắc chắn còn khó chịu hơn?

Cùng bị nước ao Tam Sinh để lại sẹo trên người, cùng là tội nhân của Lục giới, cùng bị tàn nhẫn dày tước man hoang, lòng Hoa Thiên Cốt lại dâng lên một sự đồng cảm. Gã và nàng đều là người bị Lục giới ruồng bỏ...

Trúc Nhiễm thấy mắt nàng đột nhiên trở nên thương hại, sự kiêu ngạo và tự tôn bị tổn thương, gã cười lạnh nói: "Đừng đánh đồng ta với người, là ta phản bội Trường Lưu. Người cho rằng ta cũng giống mình, muốn trở thành đồ đệ của ai đó ư?"

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, nàng không biết tình cảm Trúc Nhiễm đối với Ma Nghiêm là loại gì, cũng không biết trước kia đã xảy ra chuyện gì. Nhưng rõ ràng Trúc Nhiễm rất hận Ma Nghiêm, gã này ra trăm phương ngàn kế dường như cũng chỉ để trả thù, mà điều đó hình như không đơn giản chỉ vì bị lưu đày. Điều khiến nàng thấy kì lạ đó là một Thế tôn luôn nghiêm khắc đáng nể rất hiểu tính cách Trúc Nhiễm mới phải. Trước kia Trúc Nhiễm chắc chắn đã phạm tội nghiêm trọng mới bị trục xuất khỏi môn phái, nhưng lại không bị phế. Chẳng lẽ là Thế tôn tín niệm tình thầy trò?

Hoa Thiên Cốt bỗng nhớ tới cảnh Bạch Tử Họa cầm Đoạn Niệm không chút lưu tình đâm nàng một trăm lẻ một lần, không nhìn được rùng mình.

Nhưng dù là Trúc Nhiễm hận Ma Nghiêm, hận Trường Lưu, hay thậm chí hận cả Lục giới thì rõ ràng gã đã hận lây sang Lạc Thập Nhất. Bất kể Lạc Thập Nhất có muốn hay không, cảm giác bị kẻ khác thay thế rất khổ sở, huống chi là với một kẻ kiêu ngạo như Trúc Nhiễm. Vốn gã luôn bình tĩnh và tự chủ, giờ lại có thể sinh ra sát khí mãnh liệt như thế, đủ biết oán hận trong lòng đã dâng tới cực điểm.

Hoa Thiên Cốt ớn lạnh, nghiêm túc nói với Trúc Nhiễm: “Ta nhắc nhở ngươi, Lạc Thập Nhất là sư huynh, cũng là người bạn tốt nhất của ta, nếu ngươi dám động tới một cọng lông của huynh ấy, ta sẽ không tha cho ngươi!”

Sư huynh? Bạn?

Trúc Nhiễm nhìn nàng một lúc lâu không nói lời nào, nở nụ cười khinh miệt. Gã khẽ cúi người, chẳng mấy chốc đã lấy lại dáng vẻ cung kính kia.

“Lệnh của Thần tôn, thuộc hạ không dám không nghe.”

Hoa Thiên Cốt nhú mày, nàng thà nghe gã cuồng ngạo chỉ huy mình, chống đối mình, cũng tốt hơn là không biết

gã đang tính toán gì trong lòng. Dù sao người cũng là nàng đưa ra, nàng phải chịu trách nhiệm, bảo vệ tốt Lạc Thập Nhất và Trường Lưu, tuyệt đối không thể có sơ suất gì.

Nàng vào trong điện vừa đẩy cửa ra thì một vật thể gì đó màu xanh đã bay tới, đập thẳng lên mặt nàng. Hoa Thiên Cốt giật mình, vươn tay lên sờ, mềm mềm, tròn trịa, không phải Đường Bảo thì là ai. Tiếp theo một tiếng khóc thảm thiết long trời lở đất vang lên, sau đó là nước mắt ào ào chảy mãi không dứt.

“Mẹ Cốt Đầu... Hu hu hu... Oa oa oa...”

Hoa Thiên Cốt nhắm mắt lại, cảm giác trên mặt không ngừng có nước chảy xuống, không biết là nước mắt của Đường Bảo hay là của nàng nữa. Cắn chặt môi không cho khóc thành tiếng, nàng chỉ thấy người mình không ngừng run lên. Từ trước tới nay chưa bao giờ xa nhau lâu như thế, nó có biết lúc cô đơn một mình ở man hoang nàng nhớ nó tới nhường nào không? Nếu ở đó có Đường Bảo, nàng sẽ không khổ sở, không khó khăn đến thế.

“Đường Bảo...”

“Mẹ Cốt Đầu, con sẽ không bao giờ rời xa mẹ nữa.” Đường Bảo hận mình không lớn hơn để có thể ôm chặt lấy nàng mà không phải cánh mũi của nàng. Hận mình không lợi hại hơn để có thể bảo vệ nàng, không để nàng chịu bất kì vết thương nào nữa.

“Mặc dù màn trùng phùng này rất cảm động, nhưng sao ta rất mắc cười nhỉ?” Đông Phương Úc Khanh trêu chọc.

Hoa Thiên Cốt quay đầu lại, thấy Đông Phương Úc Khanh và Vân Ẩn đang vui vẻ ngồi bên bàn, trên bàn bày vài chén trà vẫn chưa nguội, có lẽ bọn Lạc Thập Nhất đi chưa lâu.

Hoa Thiên Cốt dùng tay áo lau hết nước mắt nước mũi Đường Bảo để lại trên mặt. Nàng vui vẻ nhắc nó lên quan sát kĩ, nâng trong lòng bàn tay ra sức hôn, Đường Bảo mừng rỡ lăn qua lăn lại.

Đông Phương Úc Khanh nhẹ nhàng kéo Hoa Thiên Cốt vào lòng, xua đi khí lạnh trên người nàng. Nhìn gương mặt tiêu tụy và đôi môi trắng bệch như tờ giấy kia, hẳn biết lần này Hoa Thiên Cốt về Trường Lưu Sơn bị đả kích không nhỏ, nhưng chỉ đành âm thầm thở dài.

Vân Ân nhìn ba người vui vẻ hòa thuận, cười nói: “Chả mấy khi Đường Bảo không ngủ, mỗi mắt mong chờ người cả đêm. Trời đã sáng, chắc ai cũng đói rồi, ta xuống làm bữa sáng cho mọi người.”

“Ha ha, được, Vân Ân, ta muốn ăn...”

“Cháo củ sen đúng không?”

“A? Đúng.” Hoa Thiên Cốt cười rạng rỡ, nhớ lại năm đó về Mao Sơn với huynh ấy, lòng nàng lại vui vẻ ấm áp. Tựa vào ngực Đông Phương, lòng lại ôm Đường Bảo, nỗi đau và tuyệt vọng vừa nãy ở Trường Lưu đã có thể dần bình ổn. Nàng bỗng thấy sự phụ không ở bên mình cũng không sao, chỉ cần người vẫn khỏe mạnh, vui vẻ. Hơn nữa còn có Đường Bảo, Đông Phương Úc Khanh, nhiều người quan trọng như thế đang ở bên nàng. Vì bọn họ, nàng nhất định phải sống thật hạnh phúc.

“Đường Bảo, Đường Bảo, Đường Bảo...” Vừa lẩm bẩm vừa dùng mặt cọ tới cọ lui lên người nó, Hoa Thiên Cốt cảm thấy ôm và nói chuyện không đủ để bù lại bao nỗi nhớ mong lâu nay. Hai người cùng chung một dòng máu, vốn là một, sao có thể tách rời.

“Mẹ Cốt Đầu, mặt của mẹ, họng của mẹ...” Đường Bảo khóc càng đau lòng. Tuy rằng Đông Phương Úc Khanh đã nói trước với nó, nhưng nhìn gần thế này mới biết thâm đến mức nào.

“Không sao, chỉ là bề ngoài thôi, không đáng nhắc đến. Có thể gặp lại bảo bối đã là trời xanh ban ơn cho ta rồi. Vừa nãy ta tới Trường Lưu Sơn không tìm thấy người, người không biết ta thất vọng thế nào đâu, không ngờ vừa về đây thì lại gặp!” Hoa Thiên Cốt kích động bóp bóp nó. Đường Bảo không khác gì một năm trước, nhưng cơ thể càng trong hơn, sáng lên một màu xanh biêng biếc, xem ra linh lực tăng thêm nhiều lắm.

“Đường Bảo nhà ta ngoan quá, giữ gìn vóc dáng thật tốt, không bị béo lên.”

“Đương nhiên rồi, không có Cốt Đầu, con trà không muốn cơm không thềm, ngủ cũng gặp ác mộng, sao mà béo được.”

Hoa Thiên Cốt đau lòng nhìn nó: “Xin lỗi, tại ta không tốt, để người một mình ở lại đây...”

Đường Bảo nước mắt lưng tròng nhìn nàng: “Là do Đường Bảo vô dụng, không thể bảo vệ mẹ Cốt Đầu, để mẹ phải chịu khổ. Đường Bảo thề, sau này có liều mạng cũng phải cứu mẹ ra!”

Hoa Thiên Cốt khẽ hôn nó, nhìn dáng vẻ đáng yêu kia, chỉ tiếc không thể nuốt chửng.

Đông Phương Úc Khanh nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, cười dịu dàng: “Một năm nay Đường Bảo quả thực lo cho nàng vô cùng, lúc biết ta có cách vào man hoang đã mừng muốn chết. Ta sợ nó sốt ruột nên vừa ra đã truyền tin cho nó biết, không ngờ nhóc con này không đợi nổi đã lao ngay tới đây thăm nàng. Lạc Thập Nhất và Khinh Thủy cũng rất nhớ nàng, bèn tìm một cơ ra ngoài đưa nó tới Mao Sơn. Không ngờ nàng lại lẳng lặng về Trường Lưu Sơn, hai bên bỏ lỡ nhau. Hai người họ tới đây đợi nàng cả đêm nhưng vẫn không gặp được. Hôm nay Trường Lưu có tiệc nên nhiều việc, bọn họ sợ bị phát hiện, gần tới hừng đông thì vội vàng quay về. Còn Đường Bảo thì có nói gì cũng không chịu đi, nhất quyết phải ở lại đây chờ nàng. Nhưng nàng không phải sốt ruột, nếu đã về, gặp nhau là chuyện sớm hay muộn mà thôi.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu: “Ừm, ta biết, gặp được Đường Bảo ta đã rất vui rồi. Nếu Lạc Thập Nhất và Khinh Thủy bận việc không ra được thì ta lại lên vào Trường Lưu Sơn.

Cả Sát tỷ tỷ và Lăng ca ca nữa, ngày mai ta sẽ đi tìm bọn họ.”

Đông Phương Úc Khanh đột nhiên nhú mày nghiêm túc nói: “Trước khi cứu được Tiểu Nguyệt, tốt nhất đừng gặp hai người họ.”

“Tại sao? Khi ta không ở đây, bọn họ hẳn cũng rất lo lắng. Sát tỷ tỷ và Lăng ca ca tốt với ta như thế, ít ra ta phải báo với họ một tiếng. Hơn nữa... ta cũng rất nhớ hai người họ. Đông Phương, huynh nói thật đi, một năm ta không có ở đây, rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì?” Ngay cả man hoang nàng cũng tới rồi, còn gì không chịu nổi nữa. Chuyện sư phụ nhận thêm đồ đệ nàng cũng đã chấp nhận, còn gì không gánh vác được nữa đây...

Đông Phương Úc Khanh thở dài: “Sát Thiên Mạch đã không còn là Sát Thiên Mạch trước kia, hẳn ta thật sự nhập ma rồi. Khi tới Trường Lưu Sơn chắc nàng cũng thấy khác thường chứ?”

Hoa Thiên Cốt sững sốt, nhớ tới sự phòng vệ nghiêm ngặt chưa từng thấy ở Trường Lưu, còn cả khung cảnh trống vắng xác xơ kia nữa. Chẳng lẽ đúng như lời U Nhược, yêu ma... Đông Phương Úc Khanh thấy mặt nàng lập tức tái mét, bèn nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng.

“Sau khi nàng gặp chuyện không may, Trường Lưu tạm ứng phó bằng cách tuyên bố với ngoại giới rằng nàng đã bị Sát Thiên Mạch cứu đi. Lúc ấy lòng ta nóng như lửa đốt, không hề nghi ngờ vội tới Yêu giới tìm hắc. Trường Lưu nhân cơ hội đó thoát khỏi mạng lưới theo dõi của Di Hủ các, đẩy nàng tới man hoang. Khi ta tìm được Sát Thiên Mạch mới phát hiện ra hắc vừa bị trọng thương lại trúng kịch độc, như thể Ma Nghiêm có thù sâu với hắc vậy, xuống tay rất nặng, nhưng vì hắc là kẻ đứng đầu yêu ma, Ma Nghiêm sợ Nhị giới bạo loạn cho nên lại thả hắc về. Sát Thiên Mạch tuy xinh đẹp tuyệt thế, pháp lực cao cường, thủ đoạn độc ác nhưng tính cách lại nóng nảy, lập dị tùy hứng, suy nghĩ đơn giản. Pháp lực của Ma Nghiêm ngay cả Bạch Tử Họa cũng chưa chắc đã thắng, huống hồ Sát Thiên Mạch lại quan tâm tới nàng như thế, tâm phiền ý loạn, làm sao mà đấu được. Nhưng tính hắc vốn kiêu ngạo, nào có cam tâm chịu mỗi nhục lớn này, vì thế tìm đủ mọi cách cứu nàng ra, nhưng vẫn không thể vào được man hoang, nên chỉ có thể mỗi ngày giết một người, buộc Trường Lưu triệu nàng về. Cho đến bây giờ, Sát Thiên Mạch đã giết hơn ba trăm đệ tử Trường Lưu.”

Tim Hoa Thiên Cốt như bị bóp chặt, kinh ngạc nói không nên lời. Sát tỷ tỷ vì nàng mà làm tới tận mức này?! Thì ra những đệ tử Trường Lưu đó là hắc giết?

Sao có thể? Sao có thể như vậy? Bao nhiêu người đã chết như thế, là bởi vì nàng?!

“Nhưng Trường Lưu phòng vệ rất nghiêm ngặt, còn có cả Thế tôn, Nho tôn và sư phụ ta nữa...”

“Nếu đối đầu trực diện thì đương nhiên tình huống sẽ khác, nhưng Sát Thiên Mạch có dám thủ hạ lợi hại, dựa vào khả năng của bọn chúng, lằng lằng tới Trường Lưu Sơn giết vài đệ tử có gì khó? Dù sao Trường Lưu cũng lớn như thế, dù cẩn thận mấy cũng sẽ có chỗ sơ suất. Ma Nghiêm lợi hại tới đâu chẳng nữa cũng làm sao giờ giờ phút phút bảo vệ hơn tám nghìn người?”

Trường Lưu và Ma giới còn xảy ra vài trận ác liệt, Sát Thiên Mạch cũng bị trọng thương mấy lần, sau đó Xuân Thu Bất Bại không để hấn ra ứng chiến nữa. Ma Nghiêm đương lúc giận dữ, mấy lần muốn giết hấn mà không được. Sau khi Yêu Thần xuất thế, Lục giới hỗn loạn, nhân gian không ngừng chiến tranh. Các tiên phái khác tự lo cho mình còn chưa nổi, hơn nữa yêu ma lại đang thăng thế. Tạm thời bây giờ Sát Thiên Mạch chỉ nhắm vào một mình Trường Lưu, mỗi ngày giết một người, mặc dù không tổn hao lắm về mặt tâm lí lại khiến Trường Lưu, thậm chí cả Tiên giới dần dần suy sụp.

Các tiên phái khác để bảo vệ mình đương nhiên không dám nhúng tay vào việc này, tránh rước họa vào thân. Bằng không mục tiêu của Sát Thiên Mạch đâu chỉ là một mình Trường Lưu nữa, thậm chí có thể gây nên trận chiến lớn nhất từ trước tới giờ giữa hai giới Tiên Ma. Vì vậy Trường Lưu đã bị đẩy vào thế cô lập, phải dùng ba nghìn đệ tử còn lại đối đầu với cả hai giới Yêu Ma, khó khăn đến nhường nào, mà lợi thế duy nhất của Tiên giới chỉ là nắm Tiểu Nguyệt trong tay, nhân lúc Ngũ Tinh Diệu Nhật nghĩ cách diệt nguyên thần của Yêu Thần. Tiểu Nguyệt bây giờ chắc chắn không thể ở Trường Lưu Sơn đang yếu tới mức không chịu nổi một kích, nhưng vì sợ bọn Sát Thiên Mạch tới cứu nên địa điểm giam giữ cụ thể cực kì bí mật, ngay cả ta cũng không thể điều tra ra được.

Lần này Bạch Tử Họa nhận thêm một đồ đệ nữa, có lẽ do thiên đình thấy tình thế đang dần nghiêm trọng, không thể tiếp tục làm ngơ, sợ yêu ma càng phát triển mạnh mẽ, lần lượt diệt từng phái, cho nên đặt thành hiệp nghị gì đó với Ma Nghiêm. Còn nhận đồ đệ và đãi tiệc chẳng qua là thông cáo liên minh này cho Lục giới xem, trấn an lòng người trong Tiên giới, đồng thời uy hiếp yêu ma. Trường Lưu yển hôm nay, ngay cả vài vị Bồ Tát vốn không quan tâm sự đời cũng tới, ta tin chẳng mấy chốc sẽ có hành động với Sát Thiên Mạch.”

Hoa Thiên Cốt chỉ thấy đầu mình xoay mòng mòng, tình cảnh như thế này mà sư phụ vẫn không chịu triệu nàng về

ư? Sự trở về của nàng lẽ nào chính là một kiếp nạn lớn nữa của Trường Lưu và Tiên giới.

“Nếu thế mọi chuyện là do ta mà nên, không phải ta càng phải tới nói rõ với Sát tỷ tỷ, để tỷ ấy không cần giết người và tiếp tục đối địch với Trường Lưu nữa?”

“Cốt Đầu ngốc, với tính cách Sát tỷ tỷ của nàng thì hẳn sẽ lo lắng cho người khác, sẽ suy nghĩ cho đại cục, sẽ nghe lời khuyên bên ngoài sao? Hẳn sao có thể vì nàng đã quay trở về mà từ bỏ oán hận với Trường Lưu, với Ma Nghiêm, với Bạch Tử Họa? Hơn nữa nàng nói xem, đời này hẳn coi trọng thứ gì nhất?”

Hoa Thiên Cốt đỡ đầu, lấp bắp nói: “Là sắc đẹp của chính mình.”

Đông Phương Úc Khanh gật đầu: “Hẳn tự xưng là xinh đẹp đương thời không ai sánh kịp, ngay cả mục đích tu luyện ban đầu cũng chỉ vì có thể trường sinh bất lão. Hẳn coi trọng nhan sắc như thế, nàng cho là hẳn nhìn thấy mặt nàng, nghĩ tới cảnh nàng phải chịu khổ ở man hoang thì sẽ tức đến thế nào? Tính hẳn vốn tùy tiện, tới lúc đó làm sao có thể khống chế nổi lửa giận. Binh lực trong tay Sát Thiên Mạch là cả hai giới Yêu Ma, gấp mười lần Tiên giới, cho dù không thể dễ dàng bình định Tiên giới nhưng

một khi đại chiến bùng nổ, muôn dân Lục giới nhất định sẽ lâm than. Trước kia hắc không dám làm tới cùng là bởi vì nàng vẫn đang ở man hoang, nằm trong tay Trường Lưu, hắc đành phải nén giận, giết người cho bố tức, ép Trường Lưu thả người. Bây giờ nàng đã ra ngoài, hắc không còn gì bận tâm nữa, chắc chắn trong cơn giận dữ sẽ nghĩ cách diệt cả Trường Lưu, thậm chí cả Tiên giới để báo thù cho nàng. Vậy nên nghe lời ta, ít nhất là trước khi cứu được Tiểu Nguyệt, trước khi mọi chuyện bình ổn thì tuyệt đối không được gặp hắc, thậm chí không được cho hắc biết nàng đã thoát khỏi man hoang.”

Hoa Thiên Cốt mệt mỏi ôm Đường Bảo tựa vào hõm vai Đông Phương, đả kích liên tiếp khiến nàng sắp không thở nổi. Tất cả mọi chuyện đều do nàng gây nên, là do nàng gây nên...

“Vậy Lăng ca ca thì sao? Huynh ấy, huynh ấy cũng xảy ra chuyện gì ư?” Hoa Thiên Cốt vì căng thẳng mà giọng có chút run rẩy.

“Nàng yên tâm, hắc không dễ bắt nạt đâu, đường đường là đế vương của một giới, sao xảy ra chuyện gì được. Trước kia hắc cũng bị Ma Nghiêm đả thương, hơn nữa còn lợi dụng thời gian hắc chữa bệnh để phân tán binh lực ở nhân gian. Bằng không, cộng thêm binh lực của Hiên Viên Lăng, Trường Lưu càng không thể chống

đỡ. Nhưng sư phụ Lạc Hà Đông của hắn nào chịu cam tâm, hùng hổ chạy tới Trường Lưu gây rối. Bạch Tử Họa phải đích thân xin lỗi, còn tặng cho ông ta rất nhiều tiền được. Khi đó Kinh Thủy còn chủ động xin tới hoàng cung, ở lại đó chăm sóc Hiên Viên Lăng một thời gian.”

“Kinh Thủy thích Lăng ca ca đó, tất nhiên là phải thế rồi, may mà có cậu ấy chăm sóc Lăng ca ca. Ý huynh là ta đừng xuất hiện quấy rối bọn họ yêu nhau?”

“Ngốc chết mất, nàng có thể nhìn ra Kinh Thủy thích Lăng ca ca của nàng, thế sao lại không nhìn ra Lăng ca ca thích nàng?” Đông Phương Úc Khanh cất giọng bất lực.

“Hai chúng ta là huynh muội kết nghĩa mà, đương nhiên Lăng ca ca sẽ tốt với ta rồi. Bao nhiêu năm qua chúng ta gặp nhau chưa đến năm lần, không phải giả nam thì là mặt bánh bao đen thui và đáng vẻ mười hai, mười ba tuổi, sao huynh ấy thích ta được?”

Đông Phương Úc Khanh cũng thấy có lí, dựa theo lẽ thường thì chuyện này quả thật không thể xảy ra, xem ra người có vấn đề là Hiên Viên Lăng.

“A, chuyện này rất khó nói rõ, tình cảm vốn là một thứ

kì lạ. Nhưng nàng phải biết rằng, đời này người có duyên với Hiên Viên Lăng là Khinh Thủy. Ý trời bất thường, nhưng mỗi người đều có số phận riêng của mình. Sự xuất hiện của nàng vốn không nằm trong vòng thiên mệnh, nhưng liên quan và làm rối loạn số mệnh của rất nhiều người. Hiên Viên Lăng giống Sát Thiên Mạch, đều là người vô cùng cố chấp, nếu không muốn Khinh Thủy đau lòng thì nàng gặp hắn ta càng ít càng tốt.”

Đường Bảo ngẩng đầu lên lẩm bẩm: “Khinh Thủy không thèm thích tên đầu gỗ kia đâu! Khinh Thủy đồng ý gả cho con từ lâu rồi, hừ.”

Hoa Thiên Cốt chọc chọc khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, thấy như quay về quá khứ.

“Chờ thêm mấy trăm năm nữa người tu thành hình người rồi hãy nói sau. Nhưng tới lúc đó thì Lạc Thập Nhất phải làm sao bây giờ? Đông Phương nói giờ người cùng ăn cùng ở với huynh ấy, người đã là người của huynh ấy, à không phải, là sâu của huynh ấy rồi!”

Đường Bảo đỏ mặt, tức giận nói: “Cha bịa đấy! Con không thèm hấn ta! Đều tại hai kẻ khốn kiếp Thế tôn và Tôn thượng hại mẹ thành ra thế này, vậy mà hấn ta còn ngoan ngoãn nghe lời bọn họ, một kẻ ba phải, vô dụng! Con ghét hấn ta chết đi được! Tất cả là do Khinh Thủy không ở đó, ba để hấn ta chăm sóc con, và lại hấn cũng rất tốt với con, nên con đành cố gắng ở lại chỗ hấn thôi! Hừ!”

“Vừa hay kẻ ba phải và con sâu thối người lại xứng một đôi!” Hoa Thiên Cốt nâng nó lên khẽ hôn, vì chuyện của nàng nhất định Đường Bảo đã không ít lần hực hặc với Lạc Thập Nhất. Lạc Thập Nhất đáng thương, sao lại thích phải con sâu vừa tùy hứng lại vừa tác oai tác quái thế này?

“Cốt Đầu, nàng tới Trường Lưu Sơn gặp được Bạch Tử Họa không?” Đông Phương Úc Khanh yêu chiều nhìn hai

người.

Hoa Thiên Cốt sững sốt một lát, chậm rãi cúi đầu: “Không, nhưng ta gặp được U Nhược.”

Đường Bảo vội vàng nhận lỗi: “Mẹ Cốt Đầu, con xin lỗi, U Nhược tốt lắm, hay chạy tới chơi với con. Con không biết đã trở thành bạn tốt của U Nhược từ lúc nào nữa, có điều con thật sự không ngờ nàng sẽ trở thành đồ đệ của Tôn thượng...”

“Không sao, ta cũng biết con bé rất đáng yêu, Đường Bảo bé nhỏ háo sắc và ham vui nhất định sẽ có một ngày chạy theo mộng người khác.” Hoa Thiên Cốt cười nó, Đường Bảo ầm ỨC chu miệng.

“Đi thôi, chúng ta xuất phát nào.” Đông Phương Úc Khanh đứng dậy.

“Đi đâu?”

“Tối dự tiệc của Trường Lưu chứ đi đâu, nàng không muốn tận mắt nhìn thấy sư phụ sao? Cho dù không có

cách ngăn cản, chúng ta cứ thử dịch dung đi gây rối đã. Ngồi đó chờ Bạch Tử Họa nhận thêm đồ đệ, nàng cam tâm ư?”

Hoa Thiên Cốt xót xa, mỉm cười lắc đầu, có thể thấy Đường Bảo nàng đã vui lắm rồi, con người không thể quá tham lam.

Nàng không ở đó, sư phụ sẽ lại cô đơn trong Tuyệt Tình điện. Có lẽ nên để cô bé hoạt bát sôi nổi đó ở bên cạnh người, thế giới của người sẽ không còn lạnh lùng hiu quạnh nữa. Về phần nàng, đã không còn mặt mũi nào tới gặp người nữa rồi. Huống hồ lại là bữa tiệc này, ngoài việc càng khiến mình khó chịu hơn thì chẳng còn tác dụng gì khác.

“Cả đêm không ngủ rồi, ta muốn nghỉ ngơi.”

Đông Phương Úc Khanh lại sâu xa nhìn nàng: “Cốt Đầu, nàng không muốn biết tại sao Trường Lưu lại sa sút tới mức thế này, tại sao mọi việc đối nội đối ngoại của Trường Lưu đều do Thế tôn ra mặt, tại sao một Trường Lưu vốn đứng đầu Tiên giới lại phải chịu sự ghẻ lạnh cô lập của Tiên giới ư?”

Hoa Thiên Cốt giật mình, ngẩng đầu lên nhìn hẳn.

“Bởi vì Yêu Thần là đệ tử Trường Lưu nàng thả ra, tai họa Lục giới đều do nàng tạo nên.”

Hoa Thiên Cốt mệt mỏi từ từ cúi đầu, nàng biết, nàng là tội nhân, tội nhân của Tiên giới, tội nhân của Trường Lưu.

Đông Phương Úc Khanh ngừng một lát, tiếp tục gằn từng chữ: “Nhưng thật ra những điều đó đều không quan trọng, điều quan trọng nhất là, Bạch Tử Họa vì nàng mà đã chịu sáu mươi tư cây đinh Tiêu Hồn!”

Hoa Thiên Cốt, người thân là đệ tử Trường Lưu, đồ đệ đầu tiên của trưởng môn, người đã đẩy sư phụ người đi đâu? Bảo mặt mũi Trường Lưu giữ thế nào? Người thân nhận sự phó thác của Thanh Hư đạo trưởng, trở thành Mao Sơn chủ môn, người bảo phái Mao Sơn phải trả lời người trong thiên hạ sao đây? Người thẹn với Trường Lưu chính là bất trung, thẹn với sư phụ người chính là bất hiếu, thẹn với sự phó thác của Thanh Hư đạo trưởng chính là bất nghĩa, càng thẹn với người trong thiên hạ chính là bất nhân. Một kẻ bất trung, bất hiếu, bất nghĩa, bất nhân như thế, Trường Lưu dung người sao được? Giờ phán người bị trục xuất khỏi sư môn, chịu chín chín tám mươi một đinh Tiêu hồn trên trụ Tru Tiên...

Đinh Tiêu Hồn...

Đầu nàng vang lên những gì Nho tôn đã nói trong buổi hội thẩm hôm đó, nhất thời trống rỗng, nàng lập tức ngã sõng soài xuống đất, từng khớp xương trên người đều bắt đầu nhức nhối giật giật. Hoa Thiên Cốt cố gắng nuốt mùi tanh ngọt đang dâng trong họng xuống, tay nắm thành quyền, móng tay găm sâu vào da thịt.

Cuối cùng nàng cũng hiểu vì sao tám mươi một cây đinh Tiêu Hồn mà nàng chỉ chịu có mười bảy, thì ra số còn lại sư phụ gánh hết cho nàng. Thảo nào, thảo nào đêm qua người suy yếu tới mức ấy. Dù cho đạo hạnh của sư phụ có cao tới đâu, tận sáu mươi tư cái, chịu sao thấu? Huống chi lúc ấy độc của người mới được giải, pháp lực chưa hoàn toàn khôi phục, lại không có sức mạnh Yêu Thần bảo vệ như nàng.

Vì sao? Vì sao? Người sai rõ ràng là nàng, kẻ nên bị phạt rõ ràng là nàng, vì sao sư phụ phải làm như thế?

Nàng có rất nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng bây giờ chỉ có thể đồ dẫn nhìn về phía trước, khóe môi không nói nên

lời.

Mười bảy cây đình Tiêu Hồn kia, nổi đau nứt gan toác mật kia, cả đời này nàng cũng không quên được. Nhưng số đình sư phụ phải chịu còn hơn nàng mấy lần, nếu không phải nhờ tu vi cao, có lẽ ngay cả mạng sống cũng khó bảo toàn! Bây giờ, đạo hạnh đã mất gần hết, vết thương đình Tiêu Hồn để lại trong xương cũng không thể tự khép miệng như nàng mang sức mạnh Yêu Thần. Ngay cả Đấu Lan Can chỉ bị hai cây đình Tiêu Hồn ở mắt cá chân mà tới tận bây giờ ra khỏi man hoang rồi vẫn đi khắp khiêng, thời tiết thay đổi còn đau nhói cả ngày lẫn đêm. Một năm này sư phụ đã sống thế nào?

Nhớ tới tiếng ho ồm yếu của người, tỉnh giấc lại mê man muốn ăn canh hoa đào, Hoa Thiên Cốt đau đớn cuộn tròn lại. Ở man hoang dẫu có khổ thế nào cũng đâu so được với nổi đau người phải chịu vì nàng?

Hoa Thiên Cốt bỗng nghĩ ra gì đó, trợn mắt túm chặt lấy vạt áo của Đông Phương Úc Khanh.

“Sức mạnh của Yêu Thần?! Chẳng lẽ sư phụ...”

Đông Phương Úc Khanh không nói gì, khẽ gật đầu.

“Không thể nào! Không thể! Chuyện này sao có thể?!”

Hoa Thiên Cốt hoảng sợ, người không ngừng run, như thể đã nghe thấy chuyện đáng sợ nhất trên đời.

Không khí xung quanh bắt đầu rung chuyển dữ dội, tựa như sóng xô bờ, động đất, những thứ trên bàn đều rơi xuống. Đường Bảo sợ quá vội vàng bò vào lỗ tai Hoa Thiên Cốt.

Đông Phương Úc Khanh không biết nói gì mới được, chỉ nắm chặt tay, vỗ về thâm tâm đang cuồn cuộn loạn của nàng.

Hoa Thiên Cốt cười mà như không cười, khóc mà như không khóc.

Trúc Nhiễm nói cho nàng biết, trong người nàng có sức mạnh Yêu Thần thực sự, từ đó nàng vẫn thấy hoang mang khó hiểu. Nếu khi đó Tiểu Nguyệt truyền hết sức mạnh Yêu Thần cho nàng thì lúc bị sư phụ bắt ra, người sao có thể không phát hiện? Làm sao có thể không biết? Tại sao

coi Tiểu Nguyệt là Yêu Thần rồi xử tử thẳng bé?

Nhưng nàng không dám nghĩ, càng không dám đoán, sư phụ là người thế nào chứ, nàng sao dám nghi ngờ.

Vậy nên nàng nguyện tin rằng người không biết chân tướng, mà không phải cố ý bao che cho mình. Nếu không...

Hoa Thiên Cốt rung mình, cắn chặt môi dưới, bất kể thế nào nàng cũng không ngờ người sẽ chịu thay mình sáu mươi cây đinh, còn lấy Tiểu Nguyệt ra gánh tội thay mình nữa.

“Hôm qua tới đó nàng không thấy sức khỏe hẳn có gì bất thường ư?” Đông Phương Úc Khanh thở dài hỏi.

“Bạch Tử Họa không bị bệnh, dù đinh Tiêu Hồn đáng sợ, nhưng dựa vào đạo hạnh của hẳn thì vẫn chịu được. Hẳn đột nhiên suy yếu chính là vì nàng đã thoát khỏi man hoang, không bị giam cầm nữa. Để áp chế sức mạnh Yêu Thần trong nàng, sức mạnh phong ấn cũng sẽ tăng tương ứng, hẳn không chịu được phản phệ, sức khỏe tất sẽ yếu đi rất nhiều.”

“Phong ấn?” Hoa Thiên Cốt vô thức đưa tay sờ chỗ dưới nách phải, mỗi khi nàng vận chân khí, chỗ đó luôn nóng rực.

“Phải, sờ dĩ nàng đã ra khỏi man hoang mà vẫn không thể dùng sức mạnh Yêu Thần là bởi sức mạnh đó đã bị chính tay sư phụ nàng phong ấn.”

“Không thể nào, sư phụ sẽ không làm thế!” Hoa Thiên Cốt ra sức lắc đầu. Nàng nhớ lại một trăm lẻ một nhất kiếm không chút nương tình kia, người là chủ nhân của Trường Lưu, sao thiên vị nàng được.

Đông Phương Úc Khanh cười khổ: “Ta cũng biết là không thể, càng không hiểu vì sao hắn lại làm như vậy. Ta nghĩ hắn sẽ phạt nàng theo lẽ thường, kết quả là hắn lừa cả Lục giới, vì tình riêng mà làm trái quy định. Ta nghĩ hắn sẽ vì đại nghĩa diệt thân, cho mọi người một câu trả lời thuyết phục, kết quả hắn lại chịu hình thay nàng. Mà đúng lúc ta đang cảm thán bao tâm huyết của nàng cuối cùng cũng được đáp lại, không phải hy sinh uống phí, thì hắn lại lóc tiên cốt, phế tiên thân, chém đứt gân mạch của nàng, còn đẩy nàng tới man hoang. Ta thật không tài nào hiểu nổi hắn đang nghĩ gì, lại càng không biết phải hận hắn hay cảm ơn hắn.”

Hoa Thiên Cốt mệt mỏi gơ tay lên, vuốt ve mặt mình, nhất thời ngỡ ngàng không nói gì.

“Sư phụ đối xử với ta tốt vô cùng, có thể người niệm tình ta còn nhỏ mà mắc lỗi, không đành lòng để ta bị phạt, tất sẽ bao che cho ta. Nhưng sư phụ lại biết ta có ý nghĩ xấu về người, trong cơn giận dữ muốn ép ta quên. Còn chuyện phong ấn đày ta tới man hoang, chẳng qua chỉ để bảo vệ muôn dân Lục giới không phải lâm than mà thôi.”

Thì ra sư phụ mới là người khổ nhất, mặc dù nàng không nói vì sao mình trộm thần khí nhưng chắc chắn người cũng đoán được. Vừa phải lo cho Lục giới vừa phải lo cho nàng, vừa thương nàng vừa thương thiên hạ. Dẫu vai mang trọng trách, nhưng thà để bản thân trở thành tội nhân thiên cổ, cũng không muốn nàng phải chết oan. Có lẽ biết nàng có sức mạnh Yêu Thần bảo vệ nên người mới xuống tay nặng như thế...

Tại nàng, là nàng hại tất cả mọi người! Nàng thà rằng người tuyệt tình, nếu thế nỗi đau của nàng sẽ đơn giản hơn. Tất cả những gì nàng làm chỉ vì muốn người khỏe mạnh, ai ngờ lại đẩy người tới tình cảnh thảm thương đó.

Đông Phương Úc Khanh buồn bã nói: “Cốt Đầu, trước kia nhìn nàng vất vả vì hắc, cố gắng vì hắc, tan nát cõi lòng vì hắc, mà hắc vẫn lạnh lùng vô tình, ta luôn thấy không đáng. Sau đó mới nhận ra, không nói tới công dạy dỗ, sự yêu thương Bạch Tử Họa dành cho nàng mấy năm nay, chỉ cần nói tới việc dựa vào tính cách của hắc mà để bảo vệ nàng, ngay cả nguyên tắc và đức tin bản thân tuân thủ nghiêm túc bấy lâu nay đều vứt bỏ. Ta hiểu hắc luôn giấu giếm chịu đựng, việc gì cũng có nỗi khổ trong lòng, nhưng lại không nhìn được đồ tất cả những nỗi khổ nàng đã phải chịu lên đầu hắc, tìm cơ để oán hận. Có lẽ ở một phương diện khác, ta vẫn thông cảm cho hắc.”

“Thế gian này ai quy định nàng yêu ai thì người ấy phải yêu lại nàng? Nàng trả giá vì hắc thì hắc nhất định sẽ báo đáp nàng? Đặc biệt là những người vô tình như Bạch Tử Họa, bất kể nói thế nào, trên cương vị là sư phụ nàng, hắc hoàn toàn xứng đáng. Với nàng, với Trương Lưu, với Tiên giới, hắc đều hoàn thành trách nhiệm lớn nhất mà hắc có thể. Nỗi khổ của hắc người thường không thể biết, hắc cũng chưa từng hé miệng. Lần này hắc nhận thêm đồ đệ khiến nàng tuyệt vọng vô cùng nhưng nàng muốn trốn ở chỗ này không làm gì sao? Từ trước tới nay nàng tin tưởng hắc đến thế, bất kể có chịu bao nhiêu oan ức khổ sở đều chưa từng oán hận. Tại sao lúc này cũng không thử tin tưởng hắc, tin tưởng lời thề với nàng và với thiên hạ khi nhận nàng làm đồ đệ?”

Hoa Thiên Cốt ngơ ngác nhìn Đông Phương Úc Khanh, đáy lòng vô thức rơi lệ. Vì sao sau tất cả những chuyện đó, huynh ấy vẫn động viên nàng, giúp đỡ nàng như vậy?

Đông Phương Úc Khanh dịu dàng cười, thông thả vươn tay ra.

“Mau đi thôi, nếu không lên đường thì sẽ không tới kịp bữa tiệc của Trường Lưu đâu.”

Trời rét căm căm, Trường Lưu Sơn trắng xóa. Ba con thác lớn vẫn chảy từ ba tòa đại điện xuống dưới như xưa. Để đề phòng yêu ma gây sự, lớp ánh sáng bảo vệ bên ngoài rất mạnh.

Sau khi dịch dung, Hoa Thiên Cốt, Đông Phương Úc Khanh và Đường Bảo bí mật trà trộn vào đoàn người của các phái. Bởi vì họ tới khá muộn nên bữa tiệc đã bắt đầu. Xung quanh mặc dù trang trí khá kì công, xa hoa, náo nhiệt nhưng chung quy Trường Lưu đã sa sút, không thể khôi phục cảnh tượng thịnh vượng như xưa, gương mặt của các đệ tử cũng thoáng chút phiền muộn.

Hoa Thiên Cốt đứng phía xa nhìn Ma Nghiêm và Sinh

Tiêu Mặc đang ngồi tít trên cao, xung quanh còn có Lạc Thập Nhất và Khinh Thủy đang bận rộn. Nàng rất kích động, nhưng không dám lộ mồm đánh tiếng.

Bỗng một ánh cầu vồng lướt qua mắt, Hoa Thiên Cốt nắm chặt hai tay, lòng thít chặt.

Nghê Mạn Thiên!

Lúc đó nàng đang mê man nên không biết người tới hôm đó là Ma Nghiêm, vẫn tưởng Nghê Mạn Thiên hắt nước ao Tuyệt Tình lên người nàng trước mặt Bạch Tử Họa, bởi vì không thể nói nên dùng cách này báo cho sư phụ biết.

Nghê Mạn Thiên cười rạng rỡ, vẻ mặt đắc ý vui vẻ, phụ mẫu nàng ta cũng tới, ngồi ở ghế trên, ngoài ra còn rất nhiều tiên nhân khác.

Hoa Thiên Cốt nôn nóng nhìn khắp xung quanh cũng không thấy bóng Bạch Tử Họa đâu.

Một lúc lâu sau, cuối cùng tiếng chuông đại điện

Trường Lưu cũng vang lên. Nàng biết nghi thức sắp bắt đầu, bèn ngồi ngay ngắn, xốc lại tinh thần. Nàng cũng không biết tới nước này rồi, bản thân còn mong đợi điều gì nữa.

Có lẽ, chỉ vì muốn gặp người một lần...

Cuối cùng, bóng hình màu trắng kia cũng chậm rãi bay từ trên Tuyệt Tình điện xuống. Dung mạo vẫn không thay đổi, nhưng đôi mắt lại lạnh như băng, so với trước kia còn sắc hơn vài phần.

Chúng tiên không khởi thán phục, ngay cả Nghê Thiên Trượng cũng không tìm được khe liếc mắt nhìn bọn đệ tử đầy thâm ý.

Chuyện Bạch Tử Họa chịu thay đồ đệ sáu mươi tư cây đỉnh Tiêu Hồn mọi người đều biết, từ đó về sau hắn chỉ bế quan, cực ít khi lộ diện. Dù sao đỉnh Tiêu Hồn cũng là thần vật, hơn nữa còn bị đóng nhiều như thế, khắp Tiên giới đều đồn rằng hắn đã mất tiên thân, nguyên khí đại thương, buộc phải để Ma Nghiêm đứng ra giải quyết mọi chuyện. Dù danh tiếng của hắn vẫn còn vang vọng đấy, nhưng sức uy hiếp đã giảm đi rất nhiều. Lần này Bạch Tử Họa lại như không sao cả. Người khác bị trúng đỉnh, thương thế phải mất nhiều năm mới hồi phục được, hắn

lại cười gió tới, pháp lực không thấy yếu đi chút nào. Con người này, chẳng lẽ đã mạnh tới mức không gì không làm được như thần rồi sao? Thảo nào Ngọc Đế lại đưa nữ huyền tôn ngài thương nhất, có tư chất nhất tới Trường Lưu. Nhấn nhìn bao lâu nay, Ngũ Tinh Diệu Nhật sắp tới, Tiên giới hẳn đang chuẩn bị phản kích đến nơi.

Chúng tiên mỗi người nghĩ một kiểu, Hoa Thiên Cốt chỉ chờ dẫn nhìn bóng hình không dính chút bụi trần của Bạch Tử Họa. Nghĩ tới việc người chịu phạt thay cho mình, lòng nàng lại thoáng đau.

Mãi lâu sau, nàng mới nhận ra phía sau người còn có một chiếc bóng màu hồng phấn. Tuy đang đứng rất nghiêm túc, nhưng ánh mắt lại tò mò hết ngó đông lại ngó tây.

Hoa Thiên Cốt xót xa, nhìn mái tóc dài đen như mực của Bạch Tử Họa, hoang mang vô ngần. Sư phụ, giờ đây ai buộc tóc cho người?

Đại lễ bắt đầu, tất cả mọi thứ đều quen thuộc, ấy vậy mà cũng cực kì xa lạ. Tim nàng như nhảy ra khỏi lồng ngực, chỉ ngóng trông một sự cố gì đó xảy ra, chặn lễ bái sư này lại, hoặc là sư phụ sẽ nói gì đó...

Nhưng không.

Tất cả mọi thứ lần lượt tiến hành không hề vội vàng mà rất trang nghiêm.

Cả thế giới chỉ còn hai màu trắng đen, không có tiếng động. Nàng không nghe thấy Bạch Tử Họa nói gì, cũng không nghe thấy U Nhược đang cười rạo rỡ nói gì, càng không nghe thấy chúng tiên đang bàn tán gì. Đông Phương Úc Khanh vẫn âm thầm dùng một tay đỡ nàng, sợ nàng ngất đi. Nhưng nàng không sao, nàng chỉ hơi buồn nôn thôi. Dạ dày nàng nhức nhối cồn cào đến long trời lở đất rồi.

Có một khoảnh khắc nào đó, nàng đã muốn xông lên đài, quỳ trước mặt người, xin người đừng bỏ nàng. Có một khoảnh khắc nào đó, nàng đã muốn nhào vào trong lòng người, hỏi người tại sao âm thầm làm nhiều việc vì nàng như thế, lại lập tức muốn nhận đồ đệ khác!

Bạch Tử Họa vẫn bình tĩnh như nước, mắt không có lấy chút gợn sóng.

Cuối cùng đúng giây phút người bẻ cổ hương đưa cho U Nhược. Hoa Thiên Cốt vội vàng giẫy khỏi tay Đông Phương Úc Khanh, độn thân ẩn náu, biến mất trong biển người.

Xin lỗi, rốt cuộc nàng vẫn quá yếu đuối, không thể bình tĩnh đối mặt với trái tim vỡ tan của mình.

Trong đại lễ báỉ sư, Ma Nghiêĩ vẫn luôn cau mày, không nói một lời, ánh mắt sâu xa nhìn Bạch Tử Họa, tựa như đó không phải là người mà mình quen biết.

Hơn trăm năm, Ma Nghiêĩ tự nhận trên thế gian này không còn ai hiểu Bạch Tử Họa hơn mình.

Mới đầu hắĩ là băng, tuy lạnh nhưng còn có hình thái cố định.

Nhưng từ sau khi con nhóc kia tới đây, hắĩ đã tan thành nước, thế gian này không ai có thể nhìn thấu nữa.

Ma Nghiêĩ nhìn chúng tiên ngồi phía dưới, bỗng cảm thấy đại lễ báỉ sư này thật buồn cười. Đứa bé đang quỳ kia

quả thật rất giống Hoa Thiên Cốt năm đó.

Trò đời dường như đang lặp lại, Ma Nghiêm chăm chú nhìn Bạch Tử Họa, nhưng vẫn không thể nắm bắt được bất cứ cảm xúc gì trong mắt hắc. Ma Nghiêm không hiểu hắc làm vậy là có ý gì. Chẳng phải lúc nào hắc cũng mong nhớ đứa trẻ kia sao? Chẳng phải hắc không thích xã giao kiểu này sao? Quả thực Ma Nghiêm luôn lấy đại cục làm trọng, vì bảo vệ Trường Lưu, bảo vệ Bạch Tử Họa, bản thân có thể chịu nhục, có thể không từ thủ đoạn. Nhưng Bạch Tử Họa lại khác, hắc sẽ không để người khác tác động hay đi ngược lại nguyên tắc của mình. Vậy tại sao phải làm thế? Tại sao lại muốn nhận đứa bé kia làm đồ đệ? Bởi vì nó giống Hoa Thiên Cốt ư? Hay vì muốn trả thù, khiến Ma Nghiêm khó chịu?

Bạch Tử Họa bình tĩnh đưa cỏ hương cho đứa bé, mắt rõ ràng đang nhìn nó, mà lại trống rỗng như không chứa gì.

Hoa Thiên Cốt đi rồi, thế gian này chắc không còn ai có thể lọt vào mắt hắc nữa.

Ma Nghiêm thở dài, nhớ tới một năm trước mình đầy Hoa Thiên Cốt vào man hoang, sau đó đến gặp Bạch Tử

Họa.

Ma Nghiêm gằn từng tiếng: "Hoa Thiên Cốt được Sát Thiên Mạch cứu đi rồi."

Bản thân đã chuẩn bị rất tốt để đối mặt với sự chắt vắn của hắc, chỉ cần có thể đẩy tai họa kia đi, Ma Nghiêm bất chấp cả việc Bạch Tử Họa sẽ tức giận mà trở mặt với mình.

Mặc dù đã chứng thực việc Tử Họa chưa từng rung động với con nhóc kia, nhưng không ngờ hắc lại cố ý bao che, miễn tội chết cho nó, còn thay nó chịu bao nhiêu đình Tiêu Hồn. Thế cũng đủ biết con nhóc đó quan trọng với hắc đến mức nào.

Trước kia Ma Nghiêm quá tin vào sự tuyệt tình của Bạch Tử Họa, nhưng giờ xảy ra chuyện lớn như thế, thực sự không thể coi nhẹ hay làm lơ sức ảnh hưởng của Hoa Thiên Cốt đối với hắc được nữa.

Nhưng sự lãnh đạm và thờ ơ của Bạch Tử Họa khi ấy lại vượt ra khỏi tầm dự liệu.

Hắn chỉ dùng ánh mắt như đã thấu hết thấy nhìn Ma Nghiê, khẽ gật đầu, ho khan vài tiếng, rồi lại ngủ mê man.

Lúc đó Ma Nghiê thực sự luống cuống, Bạch Tử Họa đã biết hắn đày Hoa Thiên Cốt đi mà vẫn thản nhiên vậy sao?

Một năm trôi qua, Bạch Tử Họa không hề đề cập đến chuyện này, thậm chí cũng rất ít khi nói chuyện.

Mao Sơn tới đòi người, hắn vẫn bình tĩnh nói lệnh lưu đày là do mình ban ra.

Ma Nghiê bị sự lãnh đạm của Bạch Tử Họa ép tới sắp tắc thở, bắt đầu nghi ngờ quyết định đày Hoa Thiên Cốt tới man hoang rốt cuộc là đúng hay sai, Bạch Tử Họa bây giờ là tốt hay xấu?

Vì Sát Thiên Mạch tạo áp lực với Trường Lưu, Ma Nghiê cuối cùng cũng do dự liệu có nên triệu Hoa Thiên Cốt về hay không, vì Trường Lưu, cũng vì Bạch Tử Họa. Nhưng không ngờ hắn lại phủ quyết ngay lập tức.

Sau đó càng không ngờ hắn lại đồng ý dạy U Nhược, vì sự an toàn của con bé mà để nó ở lại Tuyệt Tình điện. Bây giờ còn phạm lời thề trước kia nhận con bé làm đồ đệ nữa.

Quá nhiều chuyện Ma Nghiêm không thể tưởng tượng được, quá nhiều điều Bạch Tử Họa trước kia không làm đã xảy ra. Ma Nghiêm ngày càng bất an, không hiểu vì sao thoáng thấy dự cảm không lành.

Tiếng chuông đại điện không ngừng vang lên, đã cử hành xong tất cả các nghi thức, giờ chỉ còn mỗi bước nhận cung linh.

Cuối cùng Ma Nghiêm vẫn không nhìn được, nói: “Tử Họa, đệ đã suy nghĩ kĩ chưa?”

Bạch Tử Họa không nhìn Ma Nghiêm, cũng không trả lời. Hắn cúi người đỡ U Nhược đứng dậy, sau đó quay về phía mọi người, giọng không lớn cũng không nhỏ.

“Liệt tiên Trường Lưu ở trên chứng giám, nay Bạch Tử Họa nhận U Nhược làm môn đệ. Từ nay về sau U Nhược chính là đệ tử đời thứ một trăm hai mươi tám của Trường

Lưu Sơn.”

Những tiên nhân đến dự tiệc vẫn chưa thấy gì bất thường, nhưng tất cả đệ tử Trường Lưu lại sợ hãi choáng váng.

Cây tiêu trong tay Sênh Tiêu Mặc khẽ gõ lên bàn, hắn không nhìn được quay đầu phì cười. Nhị sư huynh quả nhiên vẫn là nhị sư huynh, thời khắc quan trọng không làm mặt lạnh thì cũng khiến người ta ngã ngựa, phí công hắn lo lắng bấy lâu. Thật là!

Ma Nghiêm cứng mặt nhìn Bạch Tử Họa, khóe miệng khẽ run, mãi lâu sau vẫn không nói nên lời.

Phía dưới lập tức hỗn loạn, đâu đâu cũng có tiếng bàn tán.

Cha của U Nhược, Hiên Võ Thánh Đế tới dự lễ thấy có điều kì lạ, nhưng vẫn không biết lạ chỗ nào, thuộc hạ vội vàng nói nhỏ vài câu, mặt ông ta lập tức tái mét.

Đông Phương Úc Khanh mỉm cười, Bạch Tử Họa quả

nhiên không làm hấn thất vọng, càng không làm Tiểu Cốt thất vọng. Nhưng từ sự ích kỷ nhỏ nhoi trong thâm tâm mà nói, hấn rất bình tĩnh, bởi mình lại thua Bạch Tử Họa một ván. Tiếc rằng Tiểu Cốt không ở đây, bằng không chưa biết nàng sẽ trợn mắt há miệng thành vẻ mặt gì nữa. Tiểu nha đầu này, mai kia hấn sẽ hối hận vì chưa lâm trận đã bỏ chạy.

Hiên Võ Thánh Đế cố nén giận: “Tôn thượng, người làm vậy là có ý gì?”

U Nhược sung sướng tiếp lời: “Phụ thân, người đừng giận, đây là ý của con! Con xin Tôn thượng bao lâu, muốn trở thành môn đệ của người, làm đồ đệ của Hoa tử tử!”

Khắp nơi chấn động, chúng tiên kinh sợ tột độ.

Hiên Võ Thánh Đế nhíu mày giận dữ: “U Nhược, không được làm càn! Chưa nói tới việc Hoa Thiên Cốt gây bao nhiêu họa cho Lục giới, bây giờ nàng là tội đồ bị đày tới man hoang, sao nhận con làm đồ đệ được?!”

U Nhược hất cằm, không phục đáp: “Bất kể Hoa tử tử đã làm gì, Trường Lưu thượng phạt phân minh, đã nghiêm khắc xử phạt từ lâu rồi. Giờ đây chỉ cần một ngày Hoa tử

tỷ chưa bị trục xuất khỏi sư môn thì vẫn là đệ tử Trường Lưu, sao con không bái tỷ ấy làm thầy được? Hừ! Con chờ trăm năm ngàn năm, không tin không đợi được tỷ ấy quay về!”

“Làm càn!” Hiên Võ Thánh Đế đập mạnh lên bàn, tức sắp nói không nên lời.

Mọi người đều chép miệng nhìn Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa lại chỉ khoanh tay không nói gì, như thể đã sớm đoán trước tình cảnh này. Từng lời U Nhược nói bay vào tai hắn, không rõ là vui hay buồn.

Không cần trăm năm ngàn năm, tuy kết giới của Dị Hủ các đã cẩn thận giấu đi hơi thở, nhưng căn cứ vào phản ứng dữ dội của phong ấn vào hôm qua, hắn có thể chắc chắn Tiểu Cốt đã ra khỏi man hoang.

Dẫn dắt không được, ngăn trở không được, phong ấn không được, thậm chí ngay cả man hoang cũng không giam được nàng, hắn cứ trơ mắt nhìn tình thế bước dần vào ngõ cụt. Chẳng lẽ đó chính là thiên mệnh?!

Nhưng hắn đã nhân từ nương tay, mạo hiểm việc đất trời có thể bị hủy diệt, bao che nuông chiều nàng một lần. Nếu vẫn không có cách thay đổi số phận của nàng, vì Trường Lưu, vì Lục giới, hắn quyết không nương tay với nàng thêm lần nào nữa!

Bạch Tử Họa xoay người cầm kiếm Linh Tê đưa cho U Nhược.

“Sư phụ người không ở đây, ta sẽ không truyền cung linh thay nàng, chờ tới ngày nàng tự tay trao cho người đi. Ta truyền thanh kiếm Linh Tê này cho người trước, hy vọng sau này người có thể phổ độ chúng sinh, trừ ma vệ đạo, đừng theo gót sư phụ người.”

U Nhược nhận kiếm, mặt mày rạng rỡ, Hiên Võ Thánh Đế đang định nổi giận thì Ma Nghiêm lại vội vã khuyên can: “Trước kia khi nhận Hoa Thiên Cốt sư đệ có nói đời này chỉ nhận một đồ đệ, muốn cho U Nhược nhập môn mà không làm trái lời thề thì đây là cách duy nhất. Dù sao bây giờ Hoa Thiên Cốt cũng đang ở man hoang, sư đệ sẽ tự mình dạy dỗ U Nhược. Những cái khác ngài không nên quá chú ý.”

Hiên Võ Thánh Đế thấy cũng có lý nên không nói thêm gì nữa. Trong Tiên giới, người ông ta tín phục nhất chính

là Bạch Tử Họa, trước kia có mấy lần muốn đưa U Nhược tới bái sư mà không được. Hoa Thiên Cốt, đứa bé ấy ông từng gặp hai lần, vốn rất thích, nhưng không hiểu sao lại lằm đờng trộm đi thần khí thả Yêu Thần xuất thế. Mà cũng thật không ngờ Bạch Tử Họa lại có thể chịu sáu mươi tư cây đinh Tiêu Hồn cho đệ tử, nên sau này chắc chắn hẳn cũng sẽ vô cùng yêu thương U Nhược. Ông ta nghĩ thế nên cũng thấy không sao, có điều nhớ tới việc U Nhược tùy hứng quyết định rồi tiền trạm hậu tẩu, cố ý che giấu, chờ tới lúc bái sư, gạo đã nấu thành cơm rồi mới bố cáo với thiên hạ, lại không thể nguôi giận nổi. Đứa bé này quả nhiên đã bị ông làm hư rồi!

Cuối cùng đại lễ bái sư với kết quả bất ngờ đã kết thúc, bọn Lạc Thập Nhất và Khinh Thủy không biết vui đến nhường nào.

Nghê Mạn Thiên lại tức đến không còn khẩu vị, nghiến răng nghiến lợi nhìn U Nhược chằm chằm. Con nhóc kia từ ngày bước chân vào Trường Lưu Sơn tới nay luôn gây khó dễ cho nàng, rõ ràng là một phiên bản của Hoa Thiên Cốt. Đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa!

U Nhược nghịch kiếm Linh Tê trong tay, gài cỏ hương lên đầu, tung tăng bước qua mặt nàng, lại còn kiêu ngạo hừ một tiếng. Nếu không phải có chúng tiên ở đây... Nghê Mạn Thiên hận không thể lột quần nó ra, đánh cho mấy

cái.

U Nhược cười tủm tỉm, nịnh nọt nhào vào lòng cha mình, bắt đầu dùng hết công lực đấm đá dỗ cha vui vẻ. Con bé nghịch nghịch kiểm Linh Tê, mắt sáng quắc như kẻ trộm.

Bước đầu tiên của kế hoạch tác chiến đã thành công! Muôn năm!

Giờ bước thứ hai của kế hoạch là... cứu sư phụ đại nhân ra khỏi man hoang! Ha ha ha!

“Sư huynh, sư đệ, hai người tiếp đón chư vị tiên gia, ta về Tuyệt Tình điện trước.” Bạch Tử Họa đứng dậy rời khỏi bữa tiệc.

Ma Nghiêm nhìn theo bóng hắt, buông chén ngọc lưu ly trong tay xuống, thầm thở phào một hơi. Như vậy có khi lại tốt, đây mới là Bạch Tử Họa mà hắn biết.

Bạch Tử Họa bay người xuống sân, nhìn gốc đào phủ đầy tuyết trắng, gương mặt nhỏ nhắn của Hoa Thiên Cốt

lại hiện ra trong đầu.

...

Sư phụ, sư phụ, khi nào Tiểu Cốt mới được nhận đồ đệ như Lạc sư huynh?

Vì sao đột nhiên lại muốn nhận đồ đệ?

Tuyệt Tình diện lớn như thế mà chỉ có mỗi hai chúng ta, trống trải quá. Con muốn có nhiều người chơi với con, để cho con bắt nạt, nhưng lại không muốn có sư đệ, sư muội, vậy đương nhiên tự nhận đồ đệ là hay nhất rồi! Sư phụ xem, Tiểu Cốt ngoan ngoãn như thế, nghe lời như thế, nếu Tiểu Cốt nhận đồ đệ tới chơi thì nhất định sẽ rất vui.

...

Chương 5: Thân phận bại lộ

Lúc U Nhược về Tuyệt Tình điện thì trời đã khuya, phòng Bạch Tử Họa tối đen, dường như đã nghỉ ngơi rồi.

Nguyên khí bị tổn thương quá nặng, thời gian lại có hạn, hắn không kịp từ từ tu luyện hồi phục, đành phải mượn ngoại lực bù lại hoặc dùng nội lực thúc ép. Bạch Tử Họa vốn đã mất nửa tiên thân đương nhiên không thể chịu được, thường hay rơi vào mê man.

Bạch Tử Họa thành tiên đã hơn trăm năm, dù nghỉ ngơi hay ngồi im suy nghĩ thì đều trong trạng thái vừa tu luyện vừa hấp thu linh khí của thiên địa nhật nguyệt. Nhưng không ngờ một người rất ít ngủ như hắn lại có thể nằm mơ. Tất cả những giấc mơ đều là hình ảnh hắn cầm Đoạn Niệm kiếm đâm từng nhát từng nhát lên người Hoa Thiên Cốt, trên tấm áo trắng của hắn, trên khuôn mặt nàng, đầu đầu cũng vương máu đỏ.

Lúc này Hoa Thiên Cốt đang ẩn mình trên cây đào trong sân, tâm trạng vô cùng rối loạn. Nàng quay lại vì Đường Bảo phần khích tìm nàng, kể phút cuối đại lễ bá sự xảy ra chuyện.

“Cốt Đầu! Cốt Đầu! Tôn thượng nhận U Nhược làm môn hạ, là đệ tử thứ một trăm hai tám của Trường Lưu đấy!!!”

“Ta biết rồi, nhận thì cứ nhận, xem như có thêm một sư muội, ít ra sư phụ vẫn chịu chấp nhận ta.” Tóm lại vẫn nhận, Hoa Thiên Cốt hoàn toàn tuyệt vọng, buồn bã cúi đầu an ủi bản thân.

“Cốt Đầu ngốc, mẹ quên thế hệ của mình rồi hả?! Mẹ là đời một trăm hai mươi bảy nhớ không?! U Nhược không phải là đồ đệ của Tôn thượng! Chính là đồ đệ của mẹ đấy!”

“Hả?!” Hoa Thiên Cốt ngẩn ra như bị điểm huyệt.

Đường Bảo đánh nàng, đấm nàng, cắn nàng: “Con đã bảo sao Tôn thượng lại không giữ lời được, nuốt lời sẽ bị béo mà! Ha ha ha!” Đường Bảo thích chí, trước kia vì Bạch Tử Họa phạt Hoa Thiên Cốt mà hận người tới chết, vừa thấy đã tức điên, bây giờ tạm tha thứ cho người một chút.

Sao thế được?! U Nhược trở thành đồ đệ của nàng?! Rõ ràng nàng không ở đây, đột nhiên mọc đầu ra một đồ đệ

là sao?!

Nàng rất muốn hỏi Bạch Tử Họa nên không để ý nhiều, chớp mắt đã chạy vào Trường Lưu, bay thẳng lên Tuyệt Tình điện.

Nhưng việc duy nhất nàng có thể làm cũng chỉ là ngồi xổm trên cây như môn thần giữ nhà, chờ dần nhìn cửa phòng ngóng trông.

Hu hu hu, nàng muốn gặp sư phụ, muốn bỏ nhào vào lòng người.

Sư phụ, người vẫn cần Tiểu Cốt thật ư?

Đúng lúc này có tiếng thét đinh tai của U Nhược vọng ra từ căn phòng cũ của nàng. Hoa Thiên Cốt giật mình, lẽ nào Sát tỷ tỷ lên Tuyệt Tình điện bắt người?!

Nàng đang định chạy vội qua thì đã thấy nó hớn hở ôm một chiếc hòm, cười đến mức người run bần bật chạy tới phòng Bạch Tử Họa.

Hoa Thiên Cốt sững sờ, miệng há hốc, mãi lâu sau vẫn không định thần lại được.

Cái, cái gì!

Chết cha!

U Nhược không thèm gõ cửa, nhảy bổ vào phòng Bạch Tử Họa.

Hoa Thiên Cốt thở hổn hển trừng mắt, nghiến răng trèo treo, cực kì bất mãn. Sư phụ đại nhân đang ngủ đấy! Sao nó có thể xông vào như thế! Cứ cho là không đánh thức sư phụ, nhưng nếu không cẩn thận thấy cảnh người không mặc quần áo, nàng sẽ giết con nhóc kia ngay!

“U Nhược, có chuyện gì?” Bạch Tử Họa khẽ gõ ngón tay, dạ minh châu ở bốn góc đông tây nam bắc trong phòng lập tức phát sáng, rõ như ban ngày.

“Tôn thượng! Cuối cùng hôm nay cũng bái sư, con kích động lắm, ngủ không yên nên bò dậy lật cả phòng sư phụ lên! Cuối cùng lại tìm ra chiếc hòm này trong ngăn gầm

dưới giường, chắc là trước kia sư phụ giấu nó đi.”

“Cái gì thế?”

“Tôn thượng! Là người đấy! Nhiều quá! Người xem này!”

U Nhược mở hòm ra, không ngờ bên trong lại là tất cả những bức tranh tâm huyết của Hoa Thiên Cốt, chỗ đó phải trăm tờ, mỗi tờ đều là Bạch Tử Họa. U Nhược cẩn thận mở ra, đưa cho Bạch Tử Họa xem như thể đang hiến dâng báu vật.

Ngoài kia, Hoa Thiên Cốt ngồi trên cây cặng thẳng sắp điên. Có nhầm không? Thế mà nó cũng mò ra được?!

Chẳng những lên Tuyệt Tình điện này ở với sư phụ trước cả khi bái sư, có bao nhiêu phòng không chọn, lại cố ý ở ngay trong phòng mình. Ở thôi không tính, đã thế còn lục lọi linh tinh, lấy chỗ tranh nàng tập vẽ sư phụ ra bôi xấu nữa. Hu hu hu, bắt nạt người quá đáng! Hoa Thiên Cốt tức tới phì ra lửa, không kiềm nén được nổi tức giận và ganh tị đang quay cuồng trong lòng, cực kì muốn nhảy bổ xuống cho con ranh kia một trận.

Bạch Tử Họa nghiêng người tựa vào ghế nằm, vẻ mặt không giống ban ngày, sắc mặt lại trở nên tái nhợt, cầm lấy tập tranh rồi lẳng lặng nhìn.

Quả thực đều là tranh của Tiểu Cốt, mỗi một nét bút đều vô cùng cẩn thận, không hề qua loa, tựa như sợ chỉ bất cẩn một chút thôi là sẽ không tôn trọng người trong tranh vậy. Có điều nét vẽ của nàng khi đó chưa hoàn thiện, bút pháp cũng không thành thạo, tay run liên tục, có rất nhiều nét nguệch ngoạc, y như con sâu.

Nhưng người trong tranh chính là sư phụ, nàng không thể vì một điểm thiếu hoàn hảo mà vứt cả bức tranh đi, bèn đem cất giữ cẩn thận. Chỉ thoáng một thời gian thôi mà đã có rất nhiều tranh rồi.

Thực ra Hoa Thiên Cốt không thích vẽ lắm, nàng chỉ thích vẽ sư phụ, thích vừa nghĩ tới người vừa phác ra hình dáng, khuôn mặt người. Như thế nếu để người hiện ra dưới ngòi bút của nàng thì nàng có thể tới gần người hơn một chút. Cũng chính vì thói quen xấu đó mà nàng gặp phải đại họa, bị Nghê Mạn Thiên uy hiếp trong Đại hội Kiếm Tiên.

Bạch Tử Họa lật xem từng bức tranh, xuyên qua trang giấy cảm nhận hơi ấm ngày xưa của nàng, xuyên qua những nét vẽ cảm nhận tình yêu của nàng ngưng tụ từng chút một dưới ngòi bút, bao nhiêu kỉ niệm bên nhau trong sáu năm không ngừng hiển hiện, khiến lòng hẫng lại xót xa.

“Tôn thượng, người xem Hoa sư phụ của con lợi hại không này! Ngay cả vẽ cũng đẹp như thế!”

U Nhược dẫn môi, đôi tay bé nhỏ chống lên cằm, hai mắt mở to nhìn một bức tranh, mặt cực kì ngưỡng mộ. Bạch Tử Họa bất đắc dĩ lắc đầu, chẳng ngờ con bé có thể nhìn ra người trong bức tranh là hắn, không hổ là cùng một giuộc với Tiểu Cốt...

“Con tìm thấy dưới giường?”

“Dạ vâng. Sư phụ giấu kĩ lắm, nhưng con vẫn tìm được.”

Thấy Bạch Tử Họa nhìn, nàng vội vàng hoa chân múa tay giải thích: “Tôn thượng yên tâm, yên tâm, con vẫn nhớ lời người dặn mà, không làm loạn tí nào luôn, cũng không hề dịch chuyển đồ đạc gì trong phòng sư phụ! Quần áo

của sư phụ con cũng chưa từng mặc thử, sách chưa bao giờ lật xem, đồ trang sức cũng không lén đeo... Hơn, hơn nữa, ngày nào con cũng rất chăm chỉ quét dọn...”

U Nhược chợt dạ cúi đầu, hai ngón tay trở chọc chọc, chọc chọc.

Bạch Tử Họa lại bất lực lắc đầu, ngay cả ngăn gầm dưới giường con bé cũng mò ra được thì trong căn phòng đó còn chỗ nào nó chưa càn quét đây?

Gương mặt ửng đỏ của U Nhược cực kì giống Hoa Thiên Cốt lúc mới lên núi, hắc bất giác thất thần.

“Ngoài kia tuyết rơi, trên điện gió lớn, con còn chưa tu được tiên thân, xương còn yếu. Nếu đêm thấy lạnh thì không cần ngủ trên giường huyền băng kia nữa.”

“Ha ha, con không sợ, sư phụ có thể ngủ, con cũng có thể ngủ. Tôn thượng, người mới phải chú ý giữ gìn sức khỏe, đừng suốt ngày mặc mỗi chiếc áo khoác mỏng như vậy nữa, thảo nào bệnh càng ngày càng nặng. Nếu sư phụ về thấy người như thế sẽ giận con không chăm sóc tốt cho người, sẽ không thích U Nhược.”

Về?

Bạch Tử Họa khẽ thở dài, từ từ nhắm mắt lại.

U Nhược nhìn khuôn mặt hoàn mỹ vô song của người mà không nhìn được mở to mắt, ngừng thở. A a a! Tôn thượng, người đừng đẹp tới mức đó chứ, con bé sắp phụt máu mũi rồi! Không được, nó phải cố gắng chống đỡ, không thể có suy nghĩ xấu, Tôn thượng là của một mình sư phụ!

Nó vội vàng chỉ vào bức tranh chuyển đề tài: "Bức này Tôn thượng đang gày đàn này! Oa, bức này Tôn thượng đang viết chữ! Ha ha ha! Ngay cả cảnh Tôn thượng ngồi xuống bàn ăn cũng có! Thì ra Tôn thượng cũng ăn cơm!"

Bạch Tử Họa nhìn bức tranh kia, trong tranh có hắc, có Hoa Thiên Cốt búi hai chỏm, còn có cả Đường Bảo trên đĩa, đang ngồi quanh bàn ăn cơm.

Khi đó Tuyệt Tình điện tuy chưa tới mức đông vui, nhưng không biết vì sao luôn rất ấm áp.

“A!” Miệng U Nhược há hốc, người cứng đờ. Trời xanh ơi, đất mẹ ơi, Tôn thượng cười! Tuy chỉ hơi nhếch khóe miệng rồi biến mất ngay, nhưng quả thật đã cười! Trời ơi! Nó tới Trường Lưu hơn nửa năm, lần đầu tiên thấy Tôn thượng cười! Thì ra Tôn thượng cũng biết cười!

Bạch Tử Họa không hề nhận ra, nhìn U Nhược: “Sao thế?”

“Không, không sao... Tôn thượng, người tỉnh rồi có đói không, muốn ăn gì không ạ? Canh hoa đào hôm qua thế nào? Con đi làm nữa nhé?!” U Nhược bị một nụ cười mê hoặc thần hồn, cười híp mắt xun xoe.

Không đợi người trả lời, U Nhược đã lạch bạch chạy ra ngoài.

Bạch Tử Họa bất đắc dĩ lắc đầu, đứa bé kia lúc nào cũng hoạt bát, cái miệng nho nhỏ líu lo không ngừng, hại hấn ù cả tai. Tuy rằng đau đầu, nhưng vẫn tốt hơn ở một mình trên đại điện an tĩnh tới đáng sợ này.

Hắn khẽ ho khan hai tiếng, nhắm mắt thở dài.

Tiểu Cốt, đứa bé này rất giống con. Vì sự tự ý giúp con nhận con bé làm đồ đệ, chẳng biết con có vui không, hay là sẽ giận sư phụ...

Hoa Thiên Cốt thấy U Nhược vào phòng bếp của Tuyệt Tình điện làm loạn nửa ngày, cuối cùng hét thảm một tiếng: "Ồi thôi xong, quên bég mất cách làm rồi! Tại sao làm món này lại khó như vậy chứ? Tiểu Thất, mình phải đi tìm Tiểu Thất!"

Bóng dáng hồng phấn vụt chạy ra, lao xuống điện dưới.

Nguy rồi, Hoa Thiên Cốt nhú mào, nếu U Nhược tới tẩm điện mà không tìm thấy nàng nhất định thân phận sẽ bị vạch trần, cùng lắm thì nàng không xuất hiện bằng bộ mặt giả nữa. Có điều hôm nay con bé vừa mới bái sư, cực kì nổi bật, yêu ma nhất định muốn bắt nó, sao nó còn dám rời khỏi Tuyệt Tình điện một mình.

Hoa Thiên Cốt hết cách thở dài một tiếng, cũng chạy theo sau.

Hừ, không phải nàng lo lắng cho nó đâu, càng không thừa nhận nó là đồ đệ, đều do sư phụ tự quyết định đấy

chứ. Chẳng qua nàng là đệ tử Trường Lưu nên có trách nhiệm bảo vệ nó thôi. Nàng tới phòng bếp trước một bước, còn chưa kịp thở, U Nhược đã lăm la lăm lét mò vào.

Vừa nhìn thấy nàng, nó vui mừng khôn xiết nhảy bổ lên.

“Tiểu Thất! Ngươi đây rồi! Ta còn nghĩ nếu không thấy ngươi ta sẽ chạy tới tìm điện tha ngươi ra!”

“Ta, ta đói, tối nào cũng phải lén ra ngoài tìm ít đồ ăn rồi mới ngủ được.”

“Ờ ờ ờ, hôm nay ngươi có nhìn thấy ta trong đại lễ bái sư không? Ta có oai không?” U Nhược đắc ý nói.

“À... Có thấy, chúc mừng, chúc mừng!” Hoa Thiên Cốt đơn điệu đáp, đầu đầy vạch đen, chúc mừng cái gì? Chúc mừng nó thành đồ đệ nàng?!

“Hê hê, Tiểu Thất...” Đột nhiên U Nhược dài giọng, túm tay Hoa Thiên Cốt lay qua lay lại, nũng nịu nói: “Ta quên

cách làm canh hoa đào rồi, người dạy lại được không?”

Hoa Thiên Cốt bị con bé lay đến mức đầu óc choáng váng. “Được được được, dạy dạy dạy.”

Nhưng U Nhược đang ôm eo nàng không chịu thả ra đột nhiên đánh lén, định lột lớp da giả trên mặt nàng.

Hoa Thiên Cốt lập tức bay người ra phía sau, đầu ngón tay U Nhược đúng lúc lướt qua mặt nàng, chộp vào khoảng không, rồi lập tức trở tay đánh một chưởng.

Hoa Thiên Cốt vội vàng hóa giải từng đòn tấn công của nó, nguy hiểm thật, suýt chút nữa thì bị nó lột mặt nạ. Nhìn thấy gương mặt bị hủy dung này, con nhóc bị dọa chết khiếp là cái chắc.

“Rốt cuộc người là ai?!” U Nhược thấy nàng mạnh như thế, biết mình không phải là đối thủ, lập tức thu chiêu, không tấn công nữa, hai tay chống nạnh, ngẩng đầu lên chất vấn.

Hoa Thiên Cốt bỗng thấy buồn cười: “Ta là Tiểu Thất.”

“Nói bậy, Trường Lưu Sơn vốn không có người, đêm qua ta đã nghi ngờ rồi nhưng không dám khẳng định ngay, ban ngày tới Thư Hương các quả nhiên không tìm thấy người. Đêm nay người còn dám lên Tuyệt Tình điện, rốt cuộc có âm mưu gì?”

Lúc này Hoa Thiên Cốt mới nhớ ra, quả thực lúc thấy con nhóc ôm đồng tranh của mình lòng nàng nhất thời cuộn sóng, không cẩn thận lộ hơi thở, có lẽ bị nó phát hiện. Sau đó nó mới cố ý nói là muốn làm canh hoa đào gì đó, rồi lại rêu rao mình quên mất, cố ý dụ nàng ra.

Hoa Thiên Cốt cười khổ không nói gì, vừa nãy nàng còn lo lắng, nhưng U Nhược thông minh như thế, hôm qua vừa học thì sao đã quên được. Thì ra là trúng kế của con bé. Xem ra làm sư phụ của người ta rồi mình đột nhiên già hơn rất nhiều, trí khôn tuột dốc, không sánh bằng nó nữa.

“Ta đang hỏi đây! Rốt cuộc người là ai?!”

“Ta là người Ma giới trà trộn vào trong núi.”

“Nói dối! Người lợi hại như thế, nếu là người Ma giới thì

đã sớm bắt ta đi rồi!”

U Nhược cau mày, nhớ tới lúc ôm nàng lơ đãng người thấy một mùi thơm kì lạ mà rất quen thuộc, rồi lại nhìn vóc dáng của Hoa Thiên Cốt. Hai lần nàng ra vào Trường Lưu Sơn như chốn không người, còn ẩn nấp trên Tuyệt Tình điện hồi lâu mà không làm gì. Chẳng lẽ...

Mắt nó sáng quắc, mừng như điên.

“Sư phụ?”

“Ai là sư phụ người?!” Hoa Thiên Cốt không ngờ con bé lại thông minh đến thế, nếu ở lại Trường Lưu thì sẽ bị lộ thân phận mất. Nàng vội vàng lùi lại vài bước định thoát thân.

“Đúng là sư phụ?!” U Nhược thấy sự kinh ngạc và kích động trong mắt nàng, biết mình đoán không sai, cơ thể vì quá xúc động mà run bần bật. Ông trời ơi sao người tốt với con thế?! Hôm nay vừa bái sư xong thì đã để nó gặp sư phụ rồi!!!

“Người nói vớ vẩn gì đó! Sư phụ gì cơ? Sao ta biết sư phụ người là cộng hành nào!”

Hoa Thiên Cốt tung một chiêu nhanh như chớp đẩy con bé ra xa, khẽ nhón chân, bay vụt ra ngoài.

Không ngờ U Nhược nhảy phốc lên như một con cá, ôm chặt lấy chân nàng giữa trời, khóc toáng lên.

“Sư phụ đừng đi mà!!”

“Người nhầm người rồi!” Hoa Thiên Cốt dồn sức cắt đuôi nó, hất ra, nhưng lại sợ xuống tay quá nặng khiến con bé bị thương. Không ngờ U Nhược lại bổ nhào về phía nàng như kẻ điên không thiết sống nữa.

Nàng đành phải cố thu chưởng lại, lửa giận bốc lên ngàn ngút, vươn tay ra bóp cổ nó. Cái cổ mảnh khảnh dường như chỉ cần bẻ một cái là gãy.

“Người không muốn sống nữa à?!”

U Nhược kích động, chớp đôi mắt ầng ậ nước đáng thương nhìn nàng.

“Sư phụ, đồ nhi cuối cùng cũng gặp người...”

“Người...” Hoa Thiên Cốt tức không nói nên lời, “Ta đã bảo không phải là không phải.”

Nói xong nàng nhanh chóng điểm huyết U Nhược, thoáng cái đã trốn không thấy tăm hơi.

U Nhược chờ đến đứng đó như khúc gỗ, miệng run bần bật, vẻ hạnh phúc và nụ cười khúc khích vẫn choán lấy khuôn mặt.

Hồi lâu sau, xung quanh lặng ngắt như tờ, chân con bé đã bắt đầu tê. Nó cực kì buồn bực, sao trời còn chưa sáng, ai đó mau đến giải huyết cho nó đi chứ, nó còn phải mau mau đi tìm sư phụ! Sư phụ ơi sư phụ à, khó khăn lắm mới gặp nhau, sao người nữ tử bỏ U Nhược?

Đột nhiên lúc này lại có tiếng sột soạt.

Có người tới?

Không đúng, hình như là con gì đó đang bò.

A! Mẹ ơi! Rắn, rắn, rắn!

U Nhược sợ tới mức chân run lẩy bẩy, nhìn cái thứ xanh mướt đó từ từ bò vào.

Hu hu hu, sư phụ ơi! Mau tới cứu con!

U Nhược muốn khóc nhưng lại không thành tiếng, muốn chạy lại không dịch nổi bước. Sư phụ điểm huyết kiêu gì mà nó làm thế nào cũng không giải được. Ôi thôi xong, không ngờ đường đường U Nhược đại tiểu thư lại vùi thân trong bụng một con rắn bé tí.

Nhưng Trường Lưu là nơi linh khí, sao lại có loài độc vật này?

Không đợi U Nhược nghĩ xong, con rắn kia đã bò tới chân con bé, sau đó quấn quanh chân nó leo lên từng

chút một. Con rắn vừa trơn trượt vừa lạnh ngắt, U Nhược sợ tới mức da gà nổi đầy người.

Thân rắn siết chặt, chặt tới mức khiến con bé suýt ngạt thở.

Yêu quái phương nào? Mau hiện hình!

U Nhược gào thét trong lòng. Bỗng đầu con rắn kia nhô về phía nó, thè cái lưỡi đỏ tươi ươn ướt ra, cuối cùng từ từ biến thành đầu người, đặt trên cái thân rắn nhỏ đó trông cực kì buồn cười lại vô cùng đáng sợ.

Sài Du! Quả nhiên là người!

Mặt U Nhược như đưa đám, chết rồi chết rồi, lần này chết thật rồi, đúng là kêu trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng hay.

“Nhóc con, không ngờ chúng ta lại gặp nhau sớm như thế.” Sài Du thè lưỡi, khẽ liếm lên mặt U Nhược, ghê tởm tới mức con bé suýt thì nôn hết đồng đồ hôm nay vừa ăn ra.

“Ta cũng chỉ đói bụng, tiện đường tới Trường Lưu tìm ai đó giết ăn tạm thôi, nào ngờ gặp đúng người. Hôm nay sao người ngoan ngoãn yên lặng thế? Kè nào ăn gan hùm mật gấu dám phạt U Nhược đại tiểu thư của chúng ta đứng trong này? Haiz, đáng thương quá, tuyết lớn thế này chắc lạnh cóng rồi nhỉ? Lại đây, tỷ tỷ thương. Ngoan ngoãn về cùng tỷ tỷ nhé, đừng có chuồn đi như lần trước nữa, hôm nay không có ai tới giúp cứng đâu...”

U Nhược khóc không ra nước mắt.

Hoa Thiên Cốt cau mày đẩy cửa ra, thấy Đông Phương Úc Khanh đang ngồi trong phòng chờ mình. Hắn ngẩng đầu mỉm cười, nụ cười kia không ấm áp như ngày thường mà lại có vẻ hư ảo vô cùng, tựa như chỉ cần khẽ chạm vào là sẽ vỡ.

Hoa Thiên Cốt thoáng sửng sờ, bỗng nhiên nảy sinh một dự cảm không lành, nhưng không thể hiểu được nó là gì.

“Gặp đồ đệ nhỏ của nàng rồi hả? Thấy thế nào?” Đông Phương Úc Khanh trêu trọc, nhìn vẻ mặt lúng túng của Hoa Thiên Cốt, đoán chắc nàng bất cẩn đã gặp U Nhược, nhất thời không biết phải đối mặt ra sao.

“Ta chỉ là kẻ có kiến thức nông cạn, sao biết dạy đồ đệ. Huỳnh đừng trêu ta nữa, Đường Bảo đâu?”

“Ăn no rồi tất nhiên là đi ngủ. Ta đang cố gắng điều tra xem Tiểu Nguyệt bị giam ở đâu, thời gian không còn nhiều, tốt nhất là cứu thằng bé ra trước Ngũ Tinh Diệu Nhật. Bằng không chỉ có thể cướp người, khó tránh khỏi đại chiến.”

“Cần ta làm gì không?”

“Nàng phải cố gắng tu luyện, càng giải phóng được nhiều phong ấn càng tốt.”

“...”

“Cốt Đầu, ta biết nàng đang nghĩ gì. Từ sau khi về nàng luôn nghĩ có thể cứu Tiểu Nguyệt, còn nếu không đem bản thân đi đổi. Nhưng nàng có hiểu nếu để cả thiên hạ biết chuyện nàng mới là Yêu Thần thực sự chứ không phải Tiểu Nguyệt, tới lúc đó Bạch Tử Họa từng cố ý bao che cho nàng phải làm thế nào bây giờ?”

Hoa Thiên Cốt tức khắc ngậy người.

... Vậy chẳng phải sư phụ sẽ trở thành tội nhân thiên cổ, thanh danh cả đời bị hủy hoại trong chốc lát sao?

“Nếu nàng muốn vừa cứu Tiểu Nguyệt vừa bảo vệ sư phụ thì hãy ngoan ngoãn nghe lời ta, đừng bồng bột làm gì.”

“Được, ta nghe lời huynh.”

Đông Phương Úc Khanh gật đầu, suy nghĩ một lát, đột nhiên ánh mắt trở nên sâu xa: “Nếu... Ta nói là nếu, cứu được Tiểu Nguyệt rồi, mọi người cũng bình an, nàng muốn quay về Trường Lưu Sơn, trở lại bên sư phụ nàng hay là đi cùng với ta, Đường Bảo và Tiểu Nguyệt?”

Hoa Thiên Cốt giật mình, quay mặt đi cười đáp: “Chuyện tới nước này, ta có về Trường Lưu Sơn cũng không trở lại như xưa được nữa. Trước kia khi quyết định trộm thần khí, ta cũng đã quyết tâm và chuẩn bị sẵn sàng để chấp nhận sự thực này. Chỉ cần sư phụ mạnh khỏe, ta có ở bên người hay không cũng không sao.”

“VẬY ý nàng là đồng ý đi cùng ta, Đường Bảo và Tiểu Nguyệt, tìm một nơi ẩn cư, sau này sống một cuộc sống vui vẻ, không bao giờ quan tâm tới chuyện Lục giới nữa?”

“Nhưng Đông Phương, huynh là Các chủ Dị Hủ các...”
Hoa Thiên Cốt bối rối.

“Ta nói là nếu, nếu ta có thể vứt bỏ tất cả, Cốt Đầu, nàng có đồng ý đi theo ta, cùng ta rời khỏi chốn này không?”

“Ta, ta...” Hoa Thiên Cốt ngập ngừng nhìn ánh mắt thâm tình của hắn, nhất thời không biết phải trả lời như thế nào. Rời xa sư phụ, nàng sẽ nguyện ý ở bên Đông Phương ư? Hay thà rằng một mình phiêu bạt tới chân trời góc bể?

Lòng nàng nhói đau, bối rối nặn ra một nụ cười: “Tất nhiên rồi, ở bên huynh này, Tiểu Nguyệt này, Đường Bảo này, cả Sát tỷ tỷ, Lăng ca ca, Kinh Thủy nữa, mãi mãi không chia xa.”

“Cốt Đầu, nàng biết lời ta nói không có ý này. Nàng coi Sát Thiên Mạch, Hiên Viên Lăng, Tiểu Nguyệt và Kinh Thủy là cái gì?”

“Còn ta thì sao? Cốt Đầu, nàng coi ta là gì?”

Đông Phương Úc Khanh đột nhiên cầm lấy tay nàng. Hoa Thiên Cốt khẽ lùi lại, nàng chưa bao giờ thấy dáng vẻ mạnh mẽ của một Đông Phương Úc Khanh luôn dịu dàng, thâm thâm nàng không ngừng hoảng hốt, căng thẳng nói không nên lời.

“Huỳnh...”

Mày Hoa Thiên Cốt nhúu chặt, đang định mở miệng thì Đông Phương Úc Khanh đột nhiên vươn ngón trở ra đặt lên môi nàng.

“Được rồi, thôi đừng đáp thì hơn.” Đông Phương Úc Khanh khẽ thở dài, phút chốc đã lấy lại vẻ bình thường.

“Dù sao... cũng chỉ là nếu mà thôi...” Từ “nếu” này không bao giờ xảy ra, dù rằng được cùng nàng, Tiểu Nguyệt và Đường Bảo ở bên nhau là ước nguyện lớn nhất của hắn. Nhưng... dầu nàng có đồng ý thì cũng không thể...

Hoa Thiên Cốt không nhìn lầm, giữa mi tâm Đông Phương Úc Khanh lóe lên sự tuyệt vọng và đau thương, nổi bất an của nàng vì thế càng rõ rệt. Bỗng nàng nhớ tới những lời Đông Phương Úc Khanh đã nói với mình khi Lục Sao mất, mặt lập tức tái mét.

“Đông Phương, huynh nói thật cho ta biết, huynh bao nhiêu tuổi rồi? Có phải đã tới thời hạn luân hồi rồi không?”

Lòng nàng thít chặt, thầm tính. Dị Hủ các đã tồn tại trong tối ngoài sáng cũng gần nghìn năm, từ lần đầu tiên gặp Đông Phương năm nàng mười hai tuổi thì tới đây cũng được tám năm. Mỗi lần nàng hỏi tuổi, hắn luôn tránh né. Có điều nếu giả dụ trước kia hắn mới mười bảy thì bây giờ cũng sắp hai mươi lăm rồi. Theo lời Lục Sao thì hai mươi lăm năm lại một lần luân hồi, liệu có phải sắp tới lúc đó rồi không?

Đối với người của Dị Hủ các mà nói, cái chết chỉ như một giấc ngủ đông, vốn dĩ không hề quan trọng, không đáng đau lòng, càng không đáng nhắc tới, bởi vì bọn họ nằm ngoài lục đạo, luân hồi năm hết trong tầm tay. Vật chất bất diệt, luân hồi là hình thức linh hồn niết bàn để đạt được sự bất diệt, mà khi chết đi chính là bắt đầu một sinh mạng mới.

Trước kia sư phụ từng dạy nàng rất nhiều đạo lý sống chết ở đời, người nói ai cũng đều có số mệnh của mình. Đông Phương Úc Khanh cũng luôn nói bất cứ chuyện gì cũng có cái giá của nó, không cần phải lo lắng thiệt hơn.

Nàng là kẻ tu tiên, cũng không biết số Đông Phương Úc Khanh làm Các chủ Dị Hủ các đã gần nghìn năm, nàng không có quyền can thiệp, càng không có quyền quấy nhiễu vòng luân hồi của hắn. Hắn và sư phụ đều đã ra khỏi vòng Lục giới, hiểu rất rõ sinh tử rồi.

Nhưng nàng không thể! Đừng nói là chết, ngay cả chia xa cũng không được.

Từ khi Lục Sao qua đời, nàng luôn lo lắng nếu có một ngày Đông Phương cũng biến mất thì mình phải làm sao. Trước kia mỗi lần nghĩ đến chuyện này nàng đều kinh hồn bạt vía, mà Đông Phương Úc Khanh lúc đó ra sức lẩn tránh khiến nàng càng thấp thỏm lo âu. Trong thâm tâm dường như nàng đã biết đáp án, lại càng không dám hỏi. Đông Phương quan trọng với nàng như thế, sao nàng có thể chịu được việc đếm ngược tới ngày hắn chết?

Bao nhiêu năm qua, Đông Phương Úc Khanh trong lòng

nàng đều mạnh mẽ vô song, không gì không biết, không gì không làm được, lợi hại y như sư phụ. Sư phụ luôn chỉ bảo nàng, muốn nàng học được cách tự mình giải quyết vấn đề. Còn Đông Phương lại nuông chiều nàng, thương nàng, giúp nàng, nàng đã không còn sư phụ, nếu ngay cả Đông Phương cũng rời xa nàng thì...

Hoa Thiên Cốt cắn chặt môi dưới, siết tay Đông Phương Úc Khanh.

“Nói cho ta biết, huynh bao nhiêu tuổi rồi?!”

Đông Phương Úc Khanh trầm mặc một lát, không nói gì. Sau đó khẽ cười: “Nàng luôn lo lắng điều này? Cốt Đầu yên tâm, ta đã hai mươi sáu rồi, nếu phải chết thì sớm đã chết. Khi Lục Sao mất ta chỉ thuận miệng nói mà thôi. Ta lợi hại như vậy, mệt mỏi rồi sẽ tự nhập luân hồi, còn không muốn nhập thì ai có thể ép được ta? Bây giờ là lúc quan trọng nhất, bất kể thế nào ta cũng sẽ không bỏ mặc nàng. Đợi tới ngày nàng ghét ta, thấy ta phiền hà, muốn đuổi ta đi, có thể ta sẽ cảm thấy đời này quá tệ rồi luân hồi làm lại. Lần sau ta sẽ biến thành hình dáng nàng thích, biết đâu có thể thay thế địa vị của sư phụ trong lòng nàng.”

Hoa Thiên Cốt nhìn điệu cười dí dỏm kia, kéo tay hắt

qua, mở lòng bàn tay ra, nghiên cứu chỉ tay rất lâu, kiểm tra đi kiểm tra lại. Đông Phương quả thực đã hai mươi sáu, lúc này nàng mới buông tay thở phào.

“Thật sự không giống Lục Sao? Vậy giá phải trả thì sao? Huynh nói việc gì cũng có giá, cứu ta ra khỏi man hoang có giá gì không?”

Đông Phương Úc Khanh nheo mắt cười mờ ám: “Có, đương nhiên là có rồi!”

“Giá là gì?” Hoa Thiên Cốt giật mình, căng thẳng nhìn hắn.

Đông Phương Úc Khanh đột nhiên đưa mặt tới sát nàng, hơi thở ấm áp mờ ám phả lên cổ.

“Một nụ hôn thì sao?”

Hoa Thiên Cốt bỗng nhớ tới lần trước bị hắn cưỡng hôn rồi còn bị lừa hôn lại, hai má lập tức đỏ bừng: “Ta đang hỏi huynh có phải trả cái gì không, không phải hỏi ta.”

“Nàng yên tâm, chỉ là mở con đường tốn hơi nhiều sức một chút, sao có thể làm khó được ta? Nhưng quả thật nàng cũng nên để ta hôn một cái...”

“Mặt ta đã thành ra thế này, huynh chẳng lẽ không buồn nôn ư?” Hoa Thiên Cốt bối rối quay đầu đi định tính bài chuẩn, lại bị Đông Phương Úc Khanh kéo vào lòng.

Mắt hắn chợt trở nên dịu dàng, từ từ cúi đầu.

Hoa Thiên Cốt vô thức vươn tay muốn đẩy hắn ra, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được. Nàng vội vàng nhắm mắt lại, người lạnh run. Đợi một hồi lâu, nụ hôn vẫn không đáp xuống, Hoa Thiên Cốt mở một mắt nhìn trộm, đã thấy Đông Phương Úc Khanh cười trêu trọc, ánh mắt dịu dàng tới nỗi sắp hòa tan nàng thành nước.

“Cốt Đầu, nàng biết không, chuyện tình cảm, càng không đành lòng làm tổn thương người khác. Nàng thà tự ép mình cũng không muốn tổn thương ta, tuy sự quan tâm và quý trọng này khiến ta rất cảm động, nhưng tuyệt đối không được làm vậy với Sát tỷ tỷ và Lăng ca ca của nàng đâu đấy!”

Đông Phương Úc Khanh bẻ tay rôm rốp làm Hoa Thiên Cốt ôm bụng cười ngặt nghẽo, không đứng dậy nổi.

Nàng cảm động không biết nói gì cho phải, người nàng yêu là sư phụ, nhưng nàng cũng thật lòng thích Đông Phương.

Nhưng một khi đã có người trong lòng thì không thể chứa thêm một ai nữa. Nếu có kiếp sau...

Đông Phương Úc Khanh nhắc Hoa Thiên Cốt nho nhỏ lên ôm vào lòng.

“Ngoài việc ở bên khi nàng cô đơn, giúp đỡ khi nàng gặp khó khăn, thì so với Bạch Tử Họa, những việc ta có thể làm vì Tiểu Cốt thật quá ít.”

“Không phải đâu, Đông Phương rất tốt.” Hoa Thiên Cốt vươn tay lên véo mặt hắn.

“Đồng ý với ta, Tiểu Cốt, sau này bất kể thế nào cũng phải giống như bây giờ, đừng mang thù hận trong lòng, đừng hận sư phụ, cũng đừng hận thế gian này hay bất kì

ai khác. Không phải ta bảo nàng nhẫn nhục chịu đựng, im lặng oan ức, chỉ là thù hận sẽ khiến một người càng trở nên đáng thương và thảm hại hơn thôi, nàng hiểu không?”

“Hiểu, giống như Thanh Liên vậy...”

Đông Phương Úc Khanh cười, xoa đầu Hoa Thiên Cốt. Bỗng bên ngoài có tiếng bước chân vang lên, hắt thà nàng xuống, quay đầu thấy người tới là Vân Ân.

“Sao vội vã vậy, đã xảy ra chuyện gì à?”

“Không biết yêu ma bắt được U Nhược bằng cách nào, Sát Thiên Mạch đang dẫn quân tới Trường Lưu Sơn, dùng U Nhược ép Bạch Tử Họa triệu Thiên Cốt từ man hoang về. Cả Tiên giới đều rung chuyển, phải rất nhiều thiên binh thiên tướng tới, hai bên sắp đánh nhau rồi.”

“Gì cơ?!” Hoa Thiên Cốt hoảng loạn, vừa nãy rõ ràng U Nhược còn an toàn lắm cơ mà, sao chốc lát đã bị Sát tử tử bắt rồi, phải chăng vừa nãy ở phòng bếp...

Chết rồi!

“Cốt Đầu, nà^{ng} đi đ^{âu}?” Đông Phương Úc Khanh vội vàng kéo tay nà^{ng}.

“Ta đi tìm Sát t^y t^y để cứu U Nhược về, là ta hại con bé bị bắt.”

“Nà^{ng} đừng lo, thân phận của U Nhược đặc biệt, lại vừa bái nà^{ng} làm thầy, Sát Thiên Mạch sẽ không tùy tiện làm gì con bé đ^{âu}. Nhưng nếu nà^{ng} cứ đi như thế thì thật không biết sẽ thế nào. Nà^{ng} ngồi xuống đi, ta giúp nà^{ng} dịch dung đ^ã.”

“Không sao, ta làm bừa một tấm da mặt rồi dán lên là đ^{ược}.”

“Sát Thiên Mạch nhìn không ra, nhưng bọn Xuân Thu Bất Bại và Vân Ế thì biết đ^{âu} đ^{ược}, mọi chuyện cẩn thận thì vẫn hơn.”

“Đều tại ta, không chỉ hại sư phụ và Trường Lưu, lần này còn hại cả U Nhược nữa.”

“Đồ ngốc, chuyện này không thể đổ hết lỗi lên nàng được. Nàng cho rằng thực lực của Trường Lưu thật sự chỉ có thế, phải chịu để Sát Thiên Mạch ép từng bước sao?”

Hoa Thiên Cốt sững sờ: “Có ý gì?”

“Ta đoán Tiên giới và Trường Lưu chẳng qua chỉ đang lợi dụng nàng để kiềm chế sức mạnh của Sát Thiên Mạch, nếu không tam giới nhất định sẽ vì Yêu Thần mà dấy lên một trận đại chiến. Có điều nàng sống chết còn chưa rõ, Sát Thiên Mạch không còn lòng dạ nào nghĩ tới sức mạnh Yêu Thần, bất kể bọn Vân Ế có khuyên can thế nào, hẳn vẫn cố chấp đối đầu với Trường Lưu. Bằng không nàng cho rằng bọn họ sẽ ngồi yên để yêu ma cười lên đầu ư? Không đến một tháng nữa, khi diệt được Yêu Thần, Tiên giới sẽ không còn mối lo nào cả, đó chính là lúc thích hợp để phản công. Nhưng hai phe giằng co lâu ngày, hẳn nài đều đã tới mức cực hạn, ta sợ không đợi được tới tháng sau. U Nhược rất có thể sẽ trở thành dây dẫn lửa.”

“Thế bây giờ phải làm gì?!” Hoa Thiên Cốt hoảng sợ, không ngờ chuyện này lại có nhiều nguyên nhân ngầm đến vậy.

“Yên tâm, nàng chỉ cần thu phục một mình Sát tỷ tỷ của nàng là được.” Đông Phương Úc Khanh cười xảo quyết.

Hoa Thiên Cốt và Đông Phương Úc Khanh vội vàng bay đi. Quan vi trên biển chỉ thấy hai đại quân đang giăng co, muốn tới gần nhìn kĩ hơn thì bị lớp màng bảo vệ chặn lại. U Nhược bị giam trong một bong bóng cực lớn phía trên yêu ma nhưng vẫn bình an vô sự, trên người cũng không có vết thương nào.

“Cốt Đầu, một mình nàng gặp Sát Thiên Mạch không sao chứ?”

“Yên tâm, gặp Sát tỷ tỷ sao xảy ra chuyện được.”

“Hình như có ít tin tức của Tiểu Nguyệt nên ta phải về Dị Hủ các trước, không đi với nàng được, hơn nữa nếu để Sát Thiên Mạch thấy lại còn tệ hơn. Nàng nhớ gặp rồi phải cố gắng trấn an hẳn, ma tính của Sát Thiên Mạch quá nặng, lại thù oán đầy mình, cho dù có thấy nàng về cũng chưa chắc đã dừng tay. Ta chỉ sợ hẳn nông nổi làm ra chuyện gì không ổn.”

“Được, ta biết rồi.”

Bọn họ vì thế mỗi người một ngã.

“Thả U Nhược ra.” Ma Nghiêm nhú mày nói.

“Thả Hoa Thiên Cốt ra.” Trong sạp sen chậm rãi truyền tới tiếng Sát Thiên Mạch, không nghe ra bất kì cảm xúc nào.

“Nàng là đệ tử của Trường Lưu, ngươi vốn không có quyền hỏi đến.”

“Chưởng môn sư đệ sẽ không gặp ngươi, ý đệ ấy đã quyết, đường đường là Trường Lưu, sao có thể để yêu ma uy hiếp.”

“Ma Nghiêm, ta tuyệt đối sẽ không để chuyện tám mươi năm trước xảy ra một lần nữa. Dù có dốc hết toàn lực nhị giới Yêu Ma, ta cũng sẽ bảo vệ nàng. Ngươi đừng dùng quỷ kế gì với ta, sự kiên nhẫn của ta có hạn, bao lâu nay sở dĩ chỉ ép các người mà không khơi mào chiến tranh là vì sợ nhóc con buồn, có cứu được nàng ra thì nàng cũng sẽ tức giận không để ý tới ta. Ta biết ngươi đang có ý định gì, nhưng ta không quan tâm. Cũng đừng tưởng rằng

để con bé này nhận nhóc con làm thầy thì ta sẽ bỏ qua cho nó. Ta cho các ngươi năm ngày, đây là thời hạn cuối cùng. Tới lúc đó giết con bé kia, diệt Trường Lưu Sơn, công chiếm cả Tiên giới, ta không tin không cứu được nàng ra khỏi man hoang!”

Ma Nghiêm hừ lạnh: “Ngươi cho là bây giờ mình vẫn có khả năng đó? Chẳng qua chỉ là cậy đông, có giỏi thì ra đánh với ta!”

“Ngươi không đủ tư cách!” Sát Thiên Mạch khinh miệt mắng, ngay cả giọng nói cũng đẹp mà lạnh lùng vô cùng.

Ma Nghiêm tức điên, hai tay kết ấn, một luồng sáng cực lớn phóng ra. Nước biển xung quanh bị hút ngược, điên cuồng phóng lên trên, đánh về phía yêu ma.

Sát Thiên Mạch vung tay lên, hàn khí cuồn cuộn như muốn đóng băng cả ánh sáng trên không. Cổ tay trắng muốt vừa lật, đầu ngón tay thon dài khẽ búng, lập tức đập nát tất cả như một tấm thủy tinh.

Hai người cách nhau rất xa, đánh mấy chiêu lên không trung, Ma Nghiêm ngày càng kinh hãi, mày nhíu chặt.

Trước kia nếu bàn về tu vi, Sát Thiên Mạch phóng khoáng liêu lĩnh, còn bản thân lại chín chắn nội tâm, mới đầu không sánh bằng hắc, nhưng lại có sức bền hơn. Thêm nữa Sát Thiên Mạch luôn kiên cường, trong đối chiến lại chính trực, không bằng hắc biết tiến biết lùi, trong lòng luôn dự tính mưu kế. Cho nên dù thực lực Ma Nghiêm có lẽ không bằng Sát Thiên Mạch, nhưng muốn thắng cũng không phải là khó.

Nhưng lần này gặp lại, không ngờ chưa tới một năm, tu vi của Sát Thiên Mạch đã tăng nhiều như vậy. Bản thân hắc lại chữa trị cho Bạch Tử Họa, mất nhiều chân khí, tam sư đệ luôn lười nhác, không thích tu luyện, e là cũng không địch nổi. Nếu thực chiến, dựa vào binh lực của Sát Thiên Mạch, Trường Lưu quả thực đang vô cùng nguy hiểm.

“Sát Thiên Mạch, ngươi đã là Ma Quân thì nên suy nghĩ cho hai giới Yêu Ma, tội gì phải cố chấp tới tận đây, vì một đứa con gái bé nhỏ mà mù quáng động thủ.”

“Nếu ngay cả việc muốn bảo vệ điều gì đó mà hết lần này tới lần tới khác đều không thể, ta làm Ma Quân còn có ý nghĩa gì nữa?”

“Đã tám mươi năm, thì ra ngươi vẫn để bụng chuyện

kia.”

“Chuyện đó ta không tính sổ với Trường Lưu các người, cũng không muốn làm khó ai, ta chỉ trách chính mình. Nhưng lần này, ta không thể nhịn các người được nữa.”

“Hừ, Hoa Thiên Cốt đã bị phế tiên thân, chặt đứt gân mạch, thiên hạ đều biết chuyện này, người nghĩ rằng tới man hoang nó còn sống được sao? Nói không chừng đã chết mất xác từ lâu rồi, người muốn Trường Lưu giao gì cho người?”

“Nực cười, mặc dù ta không cảm nhận thấy hơi thở của nàng nhưng đá nghiệm sinh vẫn còn phản ứng. Tóm lại sống phải thấy người, chết phải thấy xác!” Giọng Sát Thiên Mạch đầy giận dữ, nếu giờ phút này mà nhóc con đã chết thì hẳn đâu cần bận tâm nhiều đến vậy, nhất định phải cho trên dưới Trường Lưu Sơn tuần táng theo nàng!

“Yêu cầu của bọn ta rất đơn giản, trả Hoa Thiên Cốt lại đây, sau đó bảo Bạch Tử Họa ra để ta chém một trăm lẻ một nhát, chuyện coi như xong.”

“Hừ, nằm mơ! Muốn Trường Lưu giao người thì bước qua xác ta trước đi!” Ma Nghiêm bay người lên, miệng lẩm

bấm, vô số pháp ấn cực lớn dồn ép yêu ma. Hắc liên tục xuất chưởng về phía Sát Thiên Mạch trong sạp sen. Nhân cơ hội này, Sinh Tiêu Mạch bay qua cứu U Nhược.

Đột nhiên sát khí dữ dội tuôn trào trong sạp sen, một ánh bạc lóe lên, ép Sinh Tiêu Mạch phải trở về, nước biển quanh đó mười dặm đều đóng thành băng. Người thấy một mùi máu bất thường, Ma Nghiêm cau mày.

“Yêu Hồn Phá, ngươi tu tà thuật?”

Mọi người chỉ thấy mùi máu ngày càng nồng, trong mùi nồng còn mang theo vị ngọt ngấy khiến người khác lập tức váng đầu buồn nôn. Sát Thiên Mạch nghĩ đến cảnh Hoa Thiên Cốt bị cắt đứt hết gân mạch, khó bảo toàn được tính mạng ở man hoang, mà mình lại rề rà chưa cứu nàng, nổi áy náy và sốt ruột càng rục rịch trong lòng.

Thôi thì tương lai nàng hận hắc cũng được, oán hắc cũng được, hôm nay hắc phải diệt Trường Lưu, bắt Ma Nghiêm và Bạch Tử Họa. Hắc không tin không cứu được nàng.

Sát Thiên Mạch siết chặt tay, đang định xuất chưởng thì

bỗng nghe thấy một tiếng còi đinh tai vang lên. Chính là thứ hắc đã tặng cho nhóc con! Mặc dù khoảng cách quá xa người khác không nghe thấy, nhưng đó chính là tiếng xương của hắc, hắc lằm sao được!

Chẳng lẽ nhóc con đã thoát khỏi man hoang? Không thể nào, trăm ngàn năm qua chưa một ai có thể thoát khỏi đó!

Nhưng ai lại có chiếc còi của Cốt Đầu? Hắc vừa kinh ngạc vừa vui mừng, không để ý nhiều nữa, lao người bay ra ngoài.

Ma Nghiêm cho rằng cuối cùng hắc cũng ra tay, bèn tập trung phòng bị, chân khí tăng vọt. Không ngờ chỉ thấy bóng đỏ chợt lóe, Sát Thiên Mạch phóng lên cao, nháy mắt đã không còn bóng dáng.

Sao lại thế này? Chạy ư?

Bọn Vân Ế không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, nhìn Xuân Thu Bất Bại, Xuân Thu Bất Bại thở dài lắc đầu, chỉ hận rèn sắt không thành thép, ra hiệu cho mọi người án binh bất động.

Ma Nghiêm nào có thể bỏ qua cơ hội như vậy, hấn xông lên định cướp người. Nhưng con tin đang trong tay, yêu ma sao chịu để hấn dễ dàng cứu U Nhược đi. Sài Du biến thành rắn độc quấn chặt lấy cổ con bé, khò khè thè lưỡi. Ma Nghiêm đành phải thôi, vì thế hai phe lại giằng co.

Sát Thiên Mạch bay vút tới hòn đảo thường gặp Hoa Thiên Cốt như tên đã bắn khỏi cung. Trên đảo có trận pháp và màng bảo vệ như muốn che giấu thứ gì đó, nhưng hấn vẫn không hề nghi ngờ đạp thẳng vào.

Vốn hấn chỉ ôm một tia hy vọng, cho dù không thấy nhóc con, cũng muốn xem xem kẻ nào dám thối chiếc còi hấn tặng cho nàng, không ngờ thật sự thấy Hoa Thiên Cốt chạy ào lại, lập tức bổ nhào vào lòng hấn.

Sát Thiên Mạch đứng như trời trồng, cả người đều cứng đờ.

Nhóc con?!

Thật sự là nàng?!

Cảnh tượng hắc ngày đêm mong ngóng cứ diễn ra đơn giản như thế?

Cả thế gian bỗng trở nên hư ảo. Chẳng lẽ hắc đang mơ? Ai đã dùng huyền thuật mê hoặc hắc? Hay là mưu ma quỷ kế của Ma Nghiêm?

“Tỷ tỷ...”

Nhóc con trong lòng run rẩy ôm chặt hắc nghẹn ngào, hơi thở nóng hổi phả lên cổ. Bỗng hắc thấy thật lúng túng, không biết nói gì cho phải.

Hoa Thiên Cốt cau mày, đau lòng quan sát hắc. Dung mạo không hề thay đổi, nhưng ánh mắt càng sắc hơn, gương mặt càng yêu diễm hơn. Khóe mắt bên trái có thêm một dấu ấn màu đen tuyệt đẹp làm nổi bật con ngươi đỏ như máu, mái tóc suôn dài ánh tím càng tôn lên vẻ yêu mị và tà khí thấu xương. Khóe miệng lạnh tanh, không còn hòa nhã dễ gần như trước, hơn nữa khắp người còn tỏa ra mùi sát khí, tựa như chỉ cần nhấc tay lên là muốn hủy diệt tất cả mọi thứ trên thế gian.

“Tỷ tỷ? Tỷ tỷ! Muội là nhóc con đây mà!” Hoa Thiên Cốt ôm lấy mặt hắc, thấy hắc nhìn mình chăm chăm không nói câu nào.

“Tỷ tỷ, tỷ sao thế? Đừng dọa muội!”

Sát Thiên Mạch chậm rãi nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, gắng nặn ra một nụ cười, muốn mình trông dịu dàng hơn một chút.

“Muội đã về?!” Cuối cùng hắc cũng mở miệng, giọng thoáng run.

“Đúng thế, muội đã về! Đông Phương đã cứu muội ra khỏi man hoang!”

“Muội không sao chứ? Khỏi hắc chưa?” Sát Thiên Mạch kinh ngạc nhìn nàng, kiểm tra khắp người, Hoa Thiên Cốt bị sờ đến phát nhột.

“Không phải muội đã bị phế tiên thân, chặt gân mạch rồi sao?”

“Khỏi hết rồi! Mọi khỏe lắm, tỷ đừng lo! Thì ra lúc ở trong lỗ đen Tiểu Nguyệt đã trao hết sức mạnh của Yêu Thần cho mọi, vì vậy tất cả các vết thương kia đều tự lành, giờ không sao nữa rồi!”

“Sức mạnh Yêu Thần?!” Sát Thiên Mạch kinh ngạc trợn mắt.

“Ừm!” Hoa Thiên Cốt ra sức gật đầu.

Thấy nàng thật sự không sao, tảng đá đè nặng bao lâu trong lòng Sát Thiên Mạch cuối cùng có thể buông xuống. Cả người dường như bị rút hết sức lực, hần ôm Hoa Thiên Mạch từ từ trượt xuống, ngồi trên bờ cát.

“Tỷ tỷ! Tỷ tỷ sao thế?!” Hoa Thiên Cốt hoảng hốt nâng hần dậy.

“Không sao, không sao, ta ổn.” Sát Thiên Mạch giang một tay ôm nàng vào lòng, tựa như muốn khám cả cơ thể nhỏ nhắn của nàng vào người mình vậy. Thần kinh căng thẳng một năm bỗng được thả lỏng, hần đột nhiên thấy hơi mệt.

May mà nàng vẫn ổn... vẫn nguyên vẹn như xưa đứng trước mặt hắn.

“Nhưng... hòng muội sao vậy? Vì có gì lại phải dùng nội lực truyền âm?”

Sát Thiên Mạch vội vàng đặt tay lên cổ nàng.

Hoa Thiên Cốt mất tự nhiên quay đầu đi: “Muội... lúc ở man hoang, sơ sẩy... cho nên không thể nói nữa.”

Dịch dung thì dễ, nhưng cổ hòng này vẫn không thể giấu được.

Sát Thiên Mạch xót xa, hắn có thể hình dung được khi ở man hoang, nàng đã chịu khổ thế nào. Bất thành linh hắn vươn tay ra, kéo áo nàng xuống.

Hoa Thiên Cốt hoảng hốt, lại không giãy giụa được, thềm kêu hồng hét.

Quả nhiên khi Sát Thiên Mạch kéo áo nàng xuống, nhìn

những vết kiếm chẳng chịt trên người nàng, đã giận tới nổi mặt tái mét, môi bị cắn rướm máu ra.

Hắn đã tự thề với mình rằng phải chăm sóc tốt cho nàng, nhưng hận không làm được. Chẳng những không thể bảo vệ nàng chu toàn, không thể bao bọc nàng bình an, thậm chí còn không cứu được nàng, đến cuối vẫn phải nhờ vào tên thư sinh thối tha kia.

Từ đầu đến cuối, tất cả hắn đều không thể bảo vệ...

Hoa Thiên Cốt thấy sự áy náy và buồn bã xen lẫn lửa giận bùng cháy trong đôi mắt hắn, lòng đau nhói, vội vàng nói: "Muội biết tỷ tỷ vì cứu muội đã nghĩ rất nhiều cách, muội rất cảm động. Nhưng tỷ đừng buồn, cũng đừng giận nữa, tất cả là tại muội trộm thần khí gây đại họa cho thế gian nên bị trừng phạt, không liên quan tới người khác."

Sát Thiên Mạch vốn không định hỏi nàng vì sao muốn trộm thần khí. Trong mắt hắn, làm những việc bản thân muốn là điều tất nhiên, bất kể đúng hay sai, cần gì quan tâm tới đạo lý, cũng không nhất thiết phải giải thích. Có điều, nếu ai dám làm tổn thương đến người của hắn thì cho dù có không nên hay không đúng thế nào, hắn sẽ không bao giờ tha thứ.

“Tỷ tỷ, muội xin tỷ, đừng tiếp tục giết người nữa, cũng đừng đối đầu với Trường Lưu nữa. Tội của muội đã nặng nề lắm rồi, đừng vì muội mà giận cá chém thớt với những người khác nữa.”

Sát Thiên Mạch chậm rãi gật đầu. Hắn cũng không muốn khiến Hoa Thiên Cốt khó xử, nhưng lúc ấy vì tức giận nên không để ý được nhiều. Ngoài người hắn để ý ra thì có thể giết cả vạn kẻ hắn cũng không bận tâm.

“Vậy tỷ thả U Nhược ra đi! Con bé là đồ đệ của muội!”

“Được.” Sát Thiên Mạch lại gật đầu.

Hoa Thiên Cốt có chút kinh ngạc, nàng cứ tưởng không dễ thuyết phục hắn như vậy.

“Nhóc con, muội có biết ta không phải là nữ không?”

Hoa Thiên Cốt cúi đầu: “Biết, nhưng tạm thời không đối được.”

“Không sao, muội muốn gọi thế nào thì cứ gọi, nhưng muội phải nhớ kĩ ta không chỉ là Sát tỷ tỷ yêu thương muội.” Mà cũng là một người đàn ông muốn bảo vệ nàng, Sát Thiên Mạch thầm bổ sung.

Hoa Thiên Cốt ra sức gật đầu, lại bị Sát Thiên Mạch kéo vào lòng, mặt kề mặt cọ đi cọ lại. Cuối cùng hắn cẩn thận nhìn nàng, vươn tay nâng mặt nàng lên chà chà, cười chiều chuộng.

Hoa Thiên Cốt không thể không bội phục tài liệu sự như thần của Đông Phương Úc Khanh, nếu không phải hắn cẩn thận dịch dung cho thì với trình độ gà mờ của nàng, sớm đã bị Sát Thiên Mạch phát hiện rồi.

“May mà mặt không để lại sẹo, nếu không...”

Nhìn ánh mắt Sát Thiên Mạch đột nhiên trở tối, đáng sợ như đang khát máu, Hoa Thiên Cốt không kiềm được rung mình, chột dạ cười.

“Tỷ tỷ là mỹ nhân, cũng thích mỹ nhân nhất, nếu có một ngày muội biến thành kẻ xấu xí thì tỷ có ghét muội

không?”

“Không được nói bậy, vẻ đẹp của con người là ơn trời ban, phải biết quý trọng. Nhóc con đáng yêu như thế, sau này lớn lên nhất định sẽ là một đại mỹ nhân, sao biến thành kẻ xấu xí được. Đi thôi, về cùng tỷ. Lần này bất kể thế nào tỷ cũng sẽ liều chết bảo vệ muội.”

“Tỷ tỷ, muội còn phải nghĩ cách cứu Tiểu Nguyệt. Để tiện hành động, tỷ đừng nói cho người khác chuyện muội đã thoát khỏi man hoang được không?”

“Được, vậy giờ muội định đi đâu?”

“Muội tới gặp tỷ là để tỷ đỡ phải lo lắng, không cần tiếp tục giết người vì muội nữa. Sau đó muội phải tới Dị hủ các gặp Đông Phương xem có tin gì của Tiểu Nguyệt không. Tỷ tỷ, tỷ nhất định phải thả U Nhược ra bình an đây.”

Sát Thiên Mạch mỉm cười gật đầu, nụ cười bỗng có chút khó lường.

“Rồi, muội đã về, tỷ sẽ không giết người lung tung nữa,

đương nhiên cũng sẽ thả nó ra.”

Bây giờ tất cả mọi thứ, tất cả mọi người đã không còn quan trọng. Chuyện cần giải quyết chỉ có một, đó chính là Bạch Tử Họa!

Hoa Thiên Cốt không biết sao lòng thoáng bất an, nhưng lại quá mong tin tức của Tiểu Nguyệt nên đành tạm gác cảm giác đó lại. Nàng luôn miệng hết lần này tới lần khác nhờ hắc lui binh thả U Nhược, sau đó hai người lưu luyến tạm biệt.

Điều khiến Hoa Thiên Cốt vui vẻ chính là Sát Thiên Mạch đã thay đổi rất nhiều, nhưng hắc vẫn yêu thương nàng y như trước, nửa điểm cũng chưa từng đổi khác.

Sát Thiên Mạch biết nàng bình an vô sự, cuối cùng cũng yên tâm. Nhưng hắc vừa nghĩ tới những khổ sở nàng đã phải chịu thì lửa giận lại cháy ngùn ngụt.

Quay lại biển Trường Lưu, Sát Thiên Mạch hạ lệnh thả U Nhược ra. Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn hắc, trên dưới Trường Lưu đều cho rằng hắc đang có mưu đồ gì đấy.

Tuy U Nhược đã được thả nhưng trong cơ thể ít nhiều vẫn còn độc của Sài Du, Lạc Thập Nhất vội vàng đưa con bé về chữa trị.

Sát Thiên Mạch nhìn xung quanh, không biết vì sao lúc này lại không thấy Ma Nghiêm đâu.

Vừa hay, bây giờ không có ai có thể cản hãn.

Sát Thiên Mạch giơ tay trái vẽ một đường, triệu hồi phượng hoàng lửa, không quan tâm tới hàng phòng vệ trùng trùng điệp điệp, một mình phóng vút vào Trường Lưu.

Nếu đã không thể bảo vệ, vẫn không thể cứu được, vậy việc hãn nên làm chỉ có một.

Báo thù cho nhóc con!

Khắp Trường Lưu không ai cản được hãn, chẳng mấy chốc Sát Thiên Mạch đã phá vòng vệ hết lớp này đến lớp khác bay thẳng lên Tuyệt Tình điện.

Những người cản hãm không nhanh bằng hãm, cũng không còn câu nệ, đều bay thẳng tới Tuyệt Tình điện, nhất thời hiện lên cảnh tàn sát khốc liệt.

“Bạch Tử Họa! Lăn ra đây cho ta!”

Sát Thiên Mạch nổi giận gầm lên, hai mắt đỏ như lửa. Oán hận và sỉ nhục càng để lâu trong lòng lại càng đậm, nhưng vì Hoa Thiên Cốt còn ở trong tay Trường Lưu, hãm đành phải cố gắng nhẫn nhịn. Bây giờ nàng đã về, hãm không còn gì bận tâm nữa, lại làm một Sát Thiên Mạch thần cản giết thần, phật ngăn giết phật như xưa. Điều Đông Phương Úc Khanh lo lắng ngay từ đầu chính là thế này.

Bạch Tử Họa đẩy cửa tỉnh thất, thông thả ra khỏi phòng, Sát Thiên Mạch dám can rỡ chạy tới Tuyệt Tình điện âm ỉ thế này, nhất định là đã gặp Tiểu Cốt, biết nàng không sao.

Sát Thiên Mạch hiện giờ cả Trường Lưu không ai là đối thủ. Trận chiến hôm nay không thể tránh được nữa.

Không màng tới sự can ngăn của bọn Lạc Thập Nhất,

sắc mặt Bạch Tử Họa vẫn lạnh lùng, thản nhiên nói: “Ra ngoài đánh đi, đừng phá gốc đào trong sân của ta.”

Lúc này Hoa Thiên Cốt đang vội vàng bay tới Dị Hủ các, ẩn đi mùi và cơ thể, tốc độ lại cực nhanh, mắt thường khó nhìn thấy.

Bỗng nàng nhận ra điều gì đó bất thường, có một luồng khí cực mạnh đang chặn phía trước.

Hoa Thiên Cốt căng thẳng, nhìn bóng người mặc trường bào gấm đen như mực, tựa một vị thần giáng tử từ trên trời xuống đang khoanh tay đứng trên biển. Gương mặt vừa kinh ngạc lại vừa giận dữ, sát khí tỏa hơn mười dặm, đó chính là Thế tôn Ma Nghiêm.

“Nghiệt chương! Thì ra là ngươi!”

Bạch Tử Họa và Sát Thiên Mạch.

Hoa Thiên Cốt và Ma Nghiêm.

Cả thế gian như tĩnh lặng, sóng biển thối rì rào, thời gian chẳng nhịp, ngay cả gió cũng sợ tới mức ngừng thổi.

“Bạch Tử Họa!” Sát Thiên Mạch cầm kiếm Phi Dạ trong tay, phong thái tuyệt đẹp lại không mất đi khí phách.

“Ta sẽ không giết ngươi, ngươi là sư phụ của nhóc con, ngươi chết nàng sẽ buồn. Nhưng những vết thương mà ngươi gây ra cho nàng, hôm nay ta sẽ trả lại ngươi một nhát cũng không thừa.”

Bạch Tử Họa nhìn chân khí quanh Sát Thiên Mạch phập phồng bất ổn theo cảm xúc, tựa như một ngọn núi lửa sắp phun trào.

“Ngươi giết bao nhiêu đệ tử Trường Lưu, món nợ này, hôm nay ta cũng phải tính sổ.”

Tuy nói vậy nhưng ánh mắt Bạch Tử Họa vẫn không hề gợn sóng, khiến người khác không cảm nhận thấy chút sát ý nào.

Cao thủ tranh đấu, hai người lại ra lệnh không cho ai

nhúng tay. Yêu ma và đệ tử Trường Lưu đành phải ở dưới chân núi quan vi tình hình phát triển trong đám mây mờ.

Sênh Tiêu Mặc âm thầm lo lắng, một năm nay mặc dù Bạch Tử Họa ra sức tu luyện, công lực phục hồi không ít, nhưng vẫn kém trước quá xa, sao đánh thắng được Sát Thiên Mạch.

Hắn liên tục truyền âm cho Ma Nghiê, không biết bên kia xảy ra chuyện gì mà mãi vẫn không đáp lời.

Ma Nghiê kinh ngạc nhìn gương mặt nguyên vẹn như xưa của Hoa Thiên Cốt, hắn chưa bao giờ nghe thấy việc có cách phục hồi vết sẹo do nước ao Tuyệt Tình gây ra. Con nhóc này đã thành phế nhân lại còn bị đẩy tới man hoang, không ngờ vẫn bình an vô sự đứng trước mặt hắn, chẳng lẽ nó thật sự có bản lĩnh thông thiên ư?

“Vì sao ngươi lại quay về?!”

Hoa Thiên Cốt không nói gì, nàng vẫn không biết việc mình bị đẩy tới man hoang là chủ ý của Ma Nghiê, tự sâu thẳm trong lòng, nàng chỉ kính sợ vị sư bá này, nào có oán hận.

Bây giờ không cần thận bị Ma Nghiêm phát hiện hành tung, lại còn thấy dáng vẻ nàng dịch dung nữa. Nàng biết không thể tránh được, nhưng cũng không muốn đối đầu trực tiếp, chỉ vội vàng nghĩ xem nên trốn như thế nào.

Ma Nghiêm khi này cũng chỉ thấy đúng lúc quan trọng nhất về mặt Sát Thiên Mạch đột nhiên trở nên bất thường, lại còn vội vàng bỏ đi. Phòng có gì khuất tất, hẳn cũng ngầm tới xem. Nàng tính vụn vặt, vẫn không thể nghĩ lại nhìn thấy Hoa Thiên Cốt với khuôn mặt nguyên vẹn.

“Không ngờ ngay cả man hoang cũng không giam nổi người!”

Ma Nghiêm nhíu mày, nghĩ chắc chắn là đồng bằng hữu thối tha kia tìm cách cứu nàng ra, bằng không chỉ dựa vào một tấm thân tàn phế của nàng...

Có điều, cho dù linh đan diệu dược gì thì mới chỉ một năm ngắn ngủi, sao có thể khôi phục thế này?

Hắn vốn niệm tình Tử Họa, tốt bụng tha cho nàng một

lần, nhưng nàng lại quay về chịu chết. Nếu Tử Họa thấy...
thôi được, lần này hẳn sẽ không mềm lòng nữa.

Tay Ma Nghiêm hướng về phía mi tâm, một dòng nước
bạc cực lớn biến ra từ ẩn kín, từ từ xoáy tròn trên tay hắn,
lấp lánh đầy màu sắc, sáng lòe rực rỡ.

Hoa Thiên Cốt không muốn đánh với Ma Nghiêm, nhưng
nàng tuyệt đối không thể để bị bắt, càng không thể chết
trong tay ông ta, đành phải cười kiêu ngạo chiến.

Thủy ngân xoay tròn bỗng bành, bay múa tự vầng trăng
trên trời, uy lực lại cực lớn, thể công vừa nhanh vừa
hiểm. Hoa Thiên Cốt chỉ thấy một dòng thủy ngân óng ánh
quanh mình, vội vã điều khiển kiếm chống đỡ, ánh lửa đã
văng khắp nơi, chẳng bao lâu thân kiếm đã bị đâm thành
mấy lỗ.

Ma Nghiêm khoanh tay đứng một bên, dường như
không ngờ nàng lại có nhiều chân khí như thế, tạo màng
bảo vệ để thân thể không bị sát khí của thủy ngân gây
thương tích xong còn có thể múa kiếm trôi chảy.

Hoa Thiên Cốt vừa đánh vừa lui, Ma Nghiêm vươn ngón

tay thứ hai ra, nhẹ nhàng kẹp lấy một bông tuyết đang rơi làm ám khí bắn về phía nàng.

“Nghiệp chướng! Còn dám chạy!”

Chân Hoa Thiên Cốt bị kim hãm, vừa phải thuận thế nhẹ nhàng tránh tuyết, vừa phải chống lại thế công dữ dội vô cùng của dòng nước bạc. Nàng hít sâu một hơi, nội lực không ngừng trào ra ngoài, xung quanh đóng băng từng tắc một, dọc theo mũi kiếm, đông cứng cả thủy ngân.

Ma Nghiêm hừ lạnh, hai tay bổ thẳng vào phía sau Hoa Thiên Cốt. Nàng vội vã xoay người, thấy không thể trốn thoát, đành phải đỡ hai chưởng của hắn.

Luồng chân khí vừa cương vừa mạnh ập thẳng vào lòng bàn tay, dồn dập lên đầu nàng, tựa như chỉ cần nàng hơi buông lỏng thì sẽ bị bóp đến chết. Dưới nách phải, phong ấn nóng đến kinh người, khiến toàn thân nàng cũng nóng theo.

Nàng cắn răng, không dồn sức lên tay nữa, lấy mạnh chống mạnh thì sẽ bị chưởng này của Ma Nghiêm ép đến sức cùng lực kiệt. Hoa Thiên Cốt tập trung chú ý lên

phong ấn, bỗng chốc phong ấn như biến thành một cái động không đáy. Nàng vươn tay vào nắm lấy một đầu dây tơ hồng tràn đầy linh lực, dùng hết sức kéo ra từng chút một.

Ma Nghiêm đột nhiên cảm thấy dưới chưởng của mình trống rỗng, tựa như chạm phải một đám mây mềm mềm, không có thực cảm, nội lực lại liên tục bị Hoa Thiên Cốt hút vào.

Mây hắc càng nhúu chặt, nhưng vẫn không thu chưởng, ngược lại còn tụ chân khí, đẩy mạnh qua. Thủy ngân vốn bị đóng băng đồng thời phát ra tiếng nứt, đón đầu thanh kiếm đang bay tới, chém thành hai đoạn. Hoa Thiên Cốt không còn cách cứu vãn, chân khí tăng vọt, nhưng tấm màng sáng vẫn không thể ngăn được thế tấn công, vòng nước bạc xé gió lao tới, đâm thủng xương bả vai của nàng.

Cả trước sau cùng bị thương nặng, người Hoa Thiên Cốt run bần bật, lồng ngực bức bối, họng lại trào lên vị tanh mặn. Nàng đành phải cắn răng chịu đựng, tiếp tục tập trung hấp thu sức mạnh Yêu Thần từ khe hở nhỏ hẹp của phong ấn.

Ma Nghiêm thấy ánh tím lóe lên từ người nàng, ngày càng nghi ngờ. Vừa nghĩ thế, hần dờn thêm lực vào thủy ngân, xuyên qua xương bả vai của nàng.

Môi Hoa Thiên Cốt tím ngắt, trán lấm tẩm mồ hôi, nhưng họng vẫn không thể phát ra tiếng. Nàng cố vực dậy tinh thần, giáng một chưởng như Trường Giang vỡ đê, cuồn cuộn ập thẳng về phía Ma Nghiêm.

Ma Nghiêm bay người bị đẩy đến hơn mấy trượng, kinh ngạc nhìn nàng. Dưới một sắc tím yêu dị, thủy ngân bị nàng kéo phăng ra ngoài, luồng chân khí đang tuôn ra từ miệng vết thương cực lớn sau lưng từ từ chảy về. Miệng vết thương chậm rãi khép lại, cuối cùng chỉ còn một vết sẹo.

“Người...”

Ma Nghiêm hoảng sợ lùi lại hai bước, tựa như thấy yêu ma quỷ quái.

Sức mạnh Yêu Thần?

Lòng hẫng như bị nện một đòn mạnh.

Tất cả nghi vấn đã được làm rõ. Thảo nào nàng có thể thoát khỏi man hoang, gân mạch và vết thương không thuốc mà khỏi, lại còn có sức mạnh địch lại được hẫng.

Có điều sức mạnh Yêu Thần lại không thể phát huy hoàn toàn, dường như bị phong ấn áp chế. Không cần nghĩ cũng biết là ai làm.

Ma Nghiêm thấy thật thất vọng, không ngờ Bạch Tử Họa lại làm ra chuyện này.

Nếu như thiên hạ biết nàng mới là Yêu Thần thật sự thì hẫng định đối mặt với người đời thế nào? Thế diện của Trường Lưu biết để đâu?

Trước kia Ma Nghiêm chỉ nghĩ Bạch Tử Họa nhất thời bao che thiên vị, không ngờ hẫng thà thẹn với thiên hạ cũng không muốn thẹn với con nhóc kia. Nó quả nhiên là yêu nghiệt, không thể giữ lại.

Ánh mắt Ma Nghiêm sắc bén kinh người, hẫng trầm mặt

lạnh lùng nói: “Lần này ta phải diệt trừ tai họa!”

Nói xong hắn xuất tất cả sức mạnh, như chớp giạt sấm rền lao tới tấn công Hoa Thiên Cốt. Phong ấn của Hoa Thiên Cốt đã giải được một phần, nàng cảm thấy luồng sức mạnh cuộn cuộn không ngừng trào lên, giao đấu với Ma Nghiêm hơn hai trăm chiêu lại không hề rơi vào thế yếu. Sức mạnh Yêu Thần thoát ra được đó dường như đã dần hòa nhập vào người nàng.

Đúng lúc này bỗng có một tiếng vang cực lớn vọng tới từ phía Trường Lưu xa xôi, làm đất trời rung chuyển.

Hai người họ đứng trên biển cách Trường Lưu bao xa mà vẫn cảm nhận được uy lực còn sót lại từ cuộc đụng độ giữa hai luồng sức mạnh đáng sợ kia.

Hai người căng thẳng, ngừng lại, chớp mắt đã bay vụt trăm dặm, quan vi Trường Lưu Sơn.

Không ngờ lại thấy Bạch Tử Họa và Sát Thiên Mạch đang giao chiến trên trời, ngay cả mây cũng bị chém thành từng mảnh nhỏ bay dáo dác. Khóe môi hai người đều có vết máu, dường như đã bị thương không nhẹ. Chân khí

quanh người Sát Thiên Mạch như một ngọn lửa vấy vùng dữ dội, ánh đỏ lóa mắt, hấn liên tục xuất chiêu tấn công Bạch Tử Họa. Chân khí của Bạch Tử Họa nào địch nổi, nhưng vẫn dùng kiếm pháp uyên thâm, xuất quỷ nhập thần kiếm chế Sát Thiên Mạch. Tuy nhiên kiếm có thể nhưng không có lực, mỗi lần đối đầu trực diện với Sát Thiên Mạch, tim phổi Bạch Tử Họa đều bị tổn thương rất nhiều.

Sát Thiên Mạch thấy kiếm pháp của mình không bằng Bạch Tử Họa, không đánh gần nữa mà tấn công bằng nội lực. Ánh sáng liên tiếp lóe lên, cầu vồng tung bay như dải lụa màu, tức thời cả bầu trời trở nên rực rỡ, khúc xạ ra ảo ảnh cực lớn.

Tốc độ của bọn họ quá nhanh, mọi người bên dưới không thể nhìn rõ được, chỉ nghe thấy tiếng va chạm không dứt.

Trong giây lát không biết bọn họ đã đấu bao nhiêu hiệp, thanh thoảng không trung lại vọng tiếng sấm rền vang, đất trời rung chuyển hết lần này tới lần khác.

Hoa Thiên Cốt và Ma Nghiêm đều kinh hãi, không ngờ Sát Thiên Mạch lại tới tìm Bạch Tử Họa báo thù. Dựa vào

sức mạnh bây giờ của Bạch Tử Họa liệu cầm cự được bao lâu?

Hai người bắt đầu lưỡng cuống, muốn kết thúc nhanh trận đấu bên này. Ma Nghiêm xuống tay vừa nhanh vừa hiểm, chiêu nào cũng chí mạng. Tim Hoa Thiên Cốt đã vọt ra ngoài lồng ngực, nếu sư phụ có mệnh hệ gì...

Nàng vừa quan vi tình hình chiến sự bên Trường Lưu vừa phải tránh công kích của Ma Nghiêm, không thể chú tâm ứng chiến.

Chân khí của Bạch Tử Họa đã cạn sạch từ lâu, hắt lại liều chết cầm cự, vượt xa giới hạn chịu đựng của cơ thể nhưng gương mặt vẫn lạnh như băng, dốc toàn lực ứng chiến, không chịu lùi bước. Nếu cứ tiếp tục thế này, Bạch Tử Họa không chết thì cũng trọng thương.

“Mười hai, mười ba...” Sát Thiên Mạch đếm, khuôn mặt có chút dữ tợn, quyết tâm chỉ công không thủ, thà chịu chương kiếm của Bạch Tử Họa cũng phải khiến hắn bị thương.

Đấu pháp liều mạng của hai người này, đừng nói là Hoa

Thiên Cốt, ngay cả Ma Nghiêm nhìn cũng chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Hoa Thiên Cốt thấy những nhát kiếm Bạch Tử Họa trúng đều là chỗ hiểm hoặc gân mạch, tuy có chân khí hộ thể nhưng đã ngày càng yếu, người cũng bị kiếm đâm càng sâu.

Nàng trông mà lo lắng, tay ứa đầy mồ hôi. Ma Nghiêm cũng nín thở, lòng căng như dây đàn.

Không để tâm được nhiều, Hoa Thiên Cốt sốt ruột toàn lực tấn công Ma Nghiêm, lại kinh ngạc nhận ra vầng sáng bạc quanh người Bạch Tử Họa dường như bất ổn, theo từng lần ra chiêu của hắn lúc mạnh lúc yếu.

Chỗ dưới nách phải như một đám lửa cháy sắp thiêu rụi nàng. Một chương của Ma Nghiêm lệch ra chỗ khác, ảo ảnh bàn tay cực lớn ép nàng đập thẳng xuống mặt biển. Yêu lực của Hoa Thiên Cốt tăng vọt, hóa thành những mũi tên sắc tím xuyên qua vai Ma Nghiêm.

Nhưng bên kia bước chân Bạch Tử Họa đột nhiên ghìm lại, cũng chịu Sát Thiên Mạch đâm xuyên một nhát qua vai.

Hoa Thiên Cốt sợ tới mức chết sững, lúc này mới nhớ Đông Phương từng nói vì bản thân ra khỏi man hoang mà sư phụ ngày càng yếu, nguyên nhân là vì người đã dùng phần lớn sức mạnh phong ấn yêu lực trong nàng. Nàng càng muốn phá phong ấn thì người sẽ càng mất nhiều sức để trói buộc.

Hoa Thiên Cốt vội vàng nín thở tập trung, ép từng chút sức mạnh Yêu Thần đang bắt đầu khởi động về trong ngực, quả nhiên thấy vàng sáng bạc bảo vệ Bạch Tử Họa đậm màu dần lên, thể kiếm cũng vững hơn rất nhiều.

Nhưng bên này nàng lại không thể cản được thể công liên hoàn như bão táp quét tới của Ma Nghiêm. Hoa Thiên Cốt đã trúng hơn mười chiêu liên tiếp, miệng phụt một búng máu những vẫn ra sức tránh né, không hề đánh trả.

Mái tóc dài vốn gọn gàng của Ma Nghiêm giờ phút này bay tán loạn trong cơn gió dữ. Luồng chân khí màu xanh nhạt trên người hòa vào gió, quần quanh bên hắn không thôi.

Dường như hiểu ngay được nguyên nhân Hoa Thiên Cốt

đột nhiên thu hồi sức mạnh, khóe miệng hằn lộ ra nụ cười lạnh, càng xuống tay độc ác hơn.

Bạch Tử Họa thấy sức lực thân thể dần trở về, không kịp nghĩ nhiều, tập trung kết ấn. Cả bầu trời bỗng chốc giăng kín sương mù, sau đó lập tức đông thành những bông tuyết, ngay cả cơn sóng cuộn ngất trời và ngọn lửa trên thân kiếm Sát Thiên Mạch chớp mắt cũng bị đông cứng.

Sát Thiên Mạch tức điên, bóng kiếm chớp động như ánh ngọc xoay chuyển, nơi nơi chém xuống, băng văng tứ phía. Kiếm khí càn quét bỏ cả mặt biển đã đóng băng thành hai nửa. Nước biển lại nổi sóng, tức khắc cuộn cuộn sôi trào.

Mặc dù không còn bị hao tổn chân khí vì phong ấn nhưng Bạch Tử Họa vẫn khó mà cản được thế tấn công điên cuồng của Sát Thiên Mạch. Hoa Thiên Cốt thấy người lại bị chém, màu máu tươi kinh hoàng nhuộm đỏ cả tấm áo trắng, hận không thể lập tức chạy tới bên người.

Sát Thiên Mạch cũng bị thương không nhẹ, hằn hít sâu một hơi, tay trái lật xoay, lòng bàn tay đột nhiên hiện ra một ngọn lửa yêu dã, dồn sức đánh về phía ngực Bạch Tử

Họa.

Yêu Hồn Phá!

Mặt Ma Nghiêm tái mét, Hoa Thiên Cốt bất chấp tất cả, cũng không để tâm việc mình đang giao chiến, lấy còi trong khư đỉnh dồn sức thổi.

Ma Nghiêm nào chịu bỏ qua cơ hội này, một ngón tay điểm tử huyết trên lưng Hoa Thiên Cốt, dùng toàn lực vắn gãy xương sống nàng. Hắc đánh liên tiếp hơn mười chưởng, cương khí hung mãnh phá nát toàn bộ lực phủ ngũ tạng của Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt không còn lòng dạ nào tự bảo vệ mình, chỉ liên tục thổi còi như một kẻ điên, vừa thổi vừa nôn ra máu. Nàng không thể cử động, cũng đã mất cảm giác đau...

Đột nhiên Sát Thiên Mạch nghe thấy tiếng còi, tiếng nào tiếng nấy đều dồn dập đòi mạng. Hắc hiểu nàng đã biết chuyện mình tới tìm Bạch Tử Họa báo thù và muốn ngăn cản.

Sát Thiên Mạch thăm tức giận, Bạch Tử Họa đã đối xử với nàng như vậy, nàng vẫn còn coi hắn là sư phụ mà cố chấp bảo vệ ư?

Nhưng chưởng phong vẫn chững lại, ngọn lửa băng dừng ngay trước ngực Bạch Tử Họa một lóng tay. Mái tóc, lông mày, làn da của hai người phủ một lớp băng màu xanh nhạt.

Lòng Sát Thiên Mạch thấp thoáng một dự cảm không lành, tiếng còi ngày càng bé rồi biến mất, hắn vội vàng tập trung dò xét, định vị được tiếng còi cách đây hơn trăm dặm, thấy cả Ma Nghiêm đang đánh từng chiêu chí mạng lên người Hoa Thiên Cốt.

Lòng hắn đau đớn, không giằng co với Bạch Tử Họa nữa, triệu hồi phượng hoàng lửa bay thẳng lên chín tầng mây, chạy đi cứu người.

Bạch Tử Họa thấy Sát Thiên Mạch mặt cắt không còn giọt máu vội vã rời đi, dường như đã trông thấy điều gì đó vô cùng đáng sợ, nhất thời không nghĩ ra trên đời còn thứ gì có thể khiến hắn choáng váng đến vậy.

Vì thể lực cạn kiệt, Bạch Tử Họa không còn sức quan vi, cũng không có lòng dạ nào truy kích. Hắn gắng cầm cự không cần Lạc Thập Nhất đỡ về Tuyết Tình điện, vừa đóng cửa lại, miệng đã hộc máu rồi ngất đi.

Thừa dịp Hoa Thiên Cốt buộc phải áp chế sức mạnh Yêu Thần trong người, Ma Nghiêm liên tiếp ra chiêu chí mạng. Thầm nghĩ người có thể tự hồi phục nhưng ta sẽ hủy thể xác người trong nháy mắt, hồn phi phách tán, tan thành tro bụi, để xem người phục hồi bằng cách nào!

Tuy Hoa Thiên Cốt biết vị sư bá này từ trước tới nay không thích mình, nhưng không ngờ sát ý lại tới mức này, chỉ hận không thể giết nàng ngay lập tức. Có điều nàng quan vi thấy cả Sát Thiên Mạch lẫn Bạch Tử Họa đều thu tay, không đánh tiếp nữa, cuối cùng cũng thở phào một hơi, dần mất đi ý thức.

Vàng sáng cực lớn trong tay Ma Nghiêm bủa vây lấy nàng. Chân khí cực lớn trong tay Ma Nghiêm bủa vây lấy nàng. Chân khí tụ trong đó ngày càng nhiều, tựa như chỉ cần khẽ dùng sức là có thể bóp chết nàng như bóp một con kiến. Có điều Ma Nghiêm biết chuyện này không dễ dàng như vậy, hắn phải dồn sức đánh một cú cực mạnh và cực nhanh, nếu không rất có thể sẽ bị sức mạnh của Yêu Thần vì bảo vệ vật chứa mà tự động công kích và phản phệ.

Đúng lúc hắn đang tập trung tụ kiếm, trước mắt bỗng xuất hiện một chàng trai áo xanh nho nhã rút kiếm chém tới.

Đôi mày kia, đôi mắt kia...

Ma Nghiêm kinh hãi, bước chân loạn choạng, cả người ngây dại. Tới khi hắn hoàn hồn thì Hoa Thiên Cốt đã bị kẻ đó cướp đi, thoáng chốc đã lặn xuống đáy biển.

Trúc Nhiễm?!

Không đúng, không thể nào, sao lại là nó được?! Mặt nó đã bị... Hơn nữa bây giờ còn đang ở man hoang...

Nhưng nếu Hoa Thiên Cốt có thể thoát ra thì không chừng nó cũng đã trở về, nếu mặt Hoa Thiên Cốt có thể khôi phục như cũ thì có lẽ nó cũng...

Không đúng! Kia không phải là ánh mắt Trúc Nhiễm nhìn hắn. Ma Nghiêm bỗng bừng tỉnh, chắc chắn không

phải Trúc Nhiễm, mà là huyền thuật.

Yêu nghiệt nào quấy phá làm hỏng chuyện lớn của hần?

Ma Nghiêm trầm mình xuống biển, không dính một giọt nước, có điều cơ hội đã vụt mất, hần không thể tìm được hành tung của Hoa Thiên Cốt. Cơn giận khiến chân khí quanh người hần tăng vọt, phập phồng bất ổn, nước biển xung quanh cũng theo đó mà trở sóng dữ, chấn động hơn trăm dặm.

Xương của Hoa Thiên Cốt bị gãy mấy chỗ, trong cơn mê man chỉ cảm thấy có người nào đó nắn bóp, ép xương nàng quay về vị trí cũ. Nàng đau đến mức ruột gan đứt từng khúc, lại không thể gào thành tiếng.

Một đôi tay mềm mịn vuốt ve qua lại, dường như đang thoa một lớp mỡ thật dày cho nàng.

Mùi thơm xộc vào mũi, Hoa Thiên Cốt ra sức giữ lấy ý thức, ép mình không được hôn mê ở nơi này. Phong ấn dưới nách nàng đã không còn nóng như thiêu như đốt mà chỉ từ từ trào ra một luồng khí ấm áp, chảy vào gân mạch và cơ thể.

So với những vết thương trên người thì lúc xương liền lại còn đau hơn gấp trăm lần, may mà có lớp mỡ lành lạnh kia phủ lấy nàng.

“Sao người vẫn ngốc thế nhỉ?”

Hoa Thiên Cốt nghe thấy có tiếng người nói với mình, giọng nói đó rõ ràng đang cười nhạo nhưng lại mang theo chút đau lòng và bất lực.

Giọng nói này quen quá, là ai?!

Nàng có chút kích động, giãy giụa muốn mở mắt ra.

Người nọ đè nàng lại: “Đừng lộn xộn.”

Nàng thở hắt một hơi, bắt đầu từ từ điều khí, cảm giác cơ thể và sức mạnh bên trong đang dần hồi phục lại.

“Tại sao... tại sao lại có thể như thế?”

Giọng người nọ hoang mang, dường như không hiểu nổi cơ thể bị thương nặng như thế sao có thể phục hồi với tốc độ kinh người thế này? Thuốc mỡ được tinh chế từ da các Tinh Ảnh mà ả bôi cho nàng mặc dù rất tốt nhưng cũng không thể mạnh tới mức này được!

Hoa Thiên Cốt giật mình, chủ nhân của giọng nói hóa ra là Lam Vũ Lan Phong!

Lửa giận trong lòng nàng không kiềm được mà bốc lên ngàn ngút, Hoa Thiên Cốt cố sức mở mắt ra, xốc lại tinh thần, lão đảo muốn đứng lên.

Lam Vũ Lan Phong bước tới đỡ lấy nàng, lại bị Hoa Thiên Cốt đẩy ra, sau đó chính nàng cũng ngã xuống mặt đất. Lam Vũ Lan Phong lắc đầu khẽ than, xương sống đã gãy, không thể đứng thẳng, vì sao còn muốn ra vẻ như thế?!

“Nếu không có ta, ngươi đã chết trong tay Ma Nghiêm từ lâu rồi.”

“Ta không cần ngươi cứu!” Hoa Thiên Cốt nghiến răng

đáp. Điều nàng không muốn nhất là phải mang ơn Lam Vũ Lan Phong, loại đàn bà độc ác giả nhân giả nghĩa! Nàng thà quay lại lúc đó để Thế tôn bóp chết còn hơn.

“Ta biết ngươi có ngày hôm nay xem như là ta hại, ta muốn chịu trách nhiệm. Hôm nay cứu ngươi rồi, ân oán giữa chúng ta xóa bỏ.”

Hoa Thiên Cốt mệt mỏi tựa vào vách động, nhìn khắp nơi đều là nước biển, còn có từng đàn cá bơi qua bơi lại.

Nàng bất đắc dĩ cười lạnh: “Ngươi thật to gan, dám cướp người dưới tay Ma Nghiêm.”

“Tất nhiên, biển là địa bàn của ta, các ngươi đánh nhau lớn như thế, ta sao có thể không biết.”

“Nói đi, lần này ngươi muốn cái gì? Ta còn giá trị lợi dụng sao?”

Lam Vũ Lan Phong uốn éo, ghé tới trước mặt nàng.

“Thông minh. Ta muốn hỏi thăm một người.”

Hoa Thiên Cốt thăm hiểu ả muốn hỏi gì, nhắm mắt lại không đáp.

“Trước kia khi bị đày tới man hoang, người có gặp hay nghe thấy tên Đẩu Lan Can không? Bây giờ chàng đang ở đâu? Người trốn khỏi man hoang bằng cách nào?”

Thấy Hoa Thiên Cốt vẫn không nói gì, ả có chút sốt ruột, đưa tay nắm lấy cổ nàng.

“Ta bảo người nói mau có nghe không?! Ta cứu được người thì cũng có thể giết người ngay lập tức!”

Hoa Thiên Cốt mở to mắt nhìn ả, vẻ mặt Lam Vũ Lan Phong căng thẳng tới điên loạn, nàng không kìm được lại mềm lòng.

“Ông ấy đã ra ngoài với ta, hiện đang ở trên một hòn đảo trong Nam Hải...”

Lam Vũ Lan Phong không tin lùi lại mấy bước: “Người đừng lừa ta!”

Hoa Thiên Cốt mặt mày cười khổ, vươn ngón trỏ khẽ chạm lên mi tâm ả, truyền vị trí cụ thể của hòn đảo vào đầu Lam Vũ Lan Phong. “Ta không lừa ngươi, ông ấy ở đó. Ngươi hãy tự đi tìm đi, ông ấy đã đợi ngươi rất nhiều năm, bảo rằng có lời muốn hỏi ngươi.”

Lam Vũ Lan Phong sững sờ...

Bao năm tháng qua, cả ngày lẫn đêm, tất cả những trông mong suy nghĩ đều chỉ là muốn được gặp lại người ấy. Bây giờ khi cơ hội thực sự đã tới, người ở ngay cùng thế giới, tại một nơi cách mình không xa, Lam Vũ Lan Phong lại không dám tin. À ra sức lắc đầu lùi về phía sau: “Không thể nào, người lừa ta!”

Hoa Thiên Cốt khẽ thở dài: “Lừa ngươi? Ngươi nghĩ ta cũng thích lừa ngươi như ngươi à? Ngươi muốn đi thì đi, không đi thì thôi, dù sao cũng đợi bao năm rồi, chờ thêm chút nữa có sao đâu. Mấy ngày tới không biết chừng ông ấy lại chủ động tìm ngươi.”

Nàng lão đạo đứng dậy, mũi chân khẽ nhún, lao vụt ra

khởi động, bay lên trên biển. Lại một lần nữa chạy về phía Trường Lưu Sơn.

Lam Vũ Lan Phong không ngờ rằng Hoa Thiên Cốt bị thương nặng thế mà vẫn còn sức, đợi đến khi ả hồi phục tinh thần đã không thấy bóng dáng nàng đâu. Dẫu biết những lời nàng nói đều là thật, nhưng đợi bao năm như thế, bây giờ...

Trời đã chuyển tối, tuyết rơi từng đợt dứt quãng. Gió lớn tới mức suýt nữa đã thổi bay Hoa Thiên Cốt xuống biển.

Mặt nàng tái mét, môi tím ngắt, khó khăn lắm mới lên được Tuyệt Tình điện trên Trường Lưu Sơn, gần như không thể đứng vững.

Hoa Thiên Cốt cố gắng đi vài bước, cuối cùng vẫn ngã vấp xuống đất, nôn ra máu trên dãy hành lang. Nàng sợ bại lộ hành tung, vội vàng giấu mùi máu đi.

Ban ngày thấy sư phụ bị thương tới mức đó, nàng sao có thể yên tâm. Cảm giác phong ấn trời buộc sức mạnh Yêu Thần của mình ngày càng yếu, lòng nàng nóng như

lửa đốt, không nghĩ ngại nhiều, chỉ muốn tới xem người có bình yên hay không.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

U Nhược bưng bát thuốc đi ra khỏi phòng bếp, thấy Hoa Thiên Cốt đang chờ người ở đó, con bé đánh rơi mâm xuống đất, thuốc bắn khắp nơi.

Hoa Thiên Cốt mệt mỏi dựa vào cột hành lang, không định giấu nó nữa, chỉ sốt ruột hỏi: “Tôn thượng người... sao rồi?”

U Nhược kinh ngạc nhìn chăm chú vào gương mặt giống hệt trước kia của nàng, nhận ra thật sự là Hoa Thiên Cốt mà không phải dáng vẻ của Tiểu Thất. Con bé mừng tới mức suýt bật khóc, đột nhiên nhào tới ôm chặt lấy nàng.

“Sư phụ! Quả thật là người! Người có biết không, hôm nay lúc bị yêu ma bắt con rất sợ, nhưng con biết người nhất định sẽ tới cứu con. Con chờ mãi, chờ mãi, sau đó quả nhiên Sát Thiên Mạch thả con ra, con biết ngay là người mà!!! Hu hu hu, sư phụ, sau này đừng bỏ con lại một mình nữa.”

Hoa Thiên Cốt then với lòng, vươn tay ôm con bé. Con bé ngốc này, rõ ràng nàng là tội nhân, hà cớ gì nhất định phải nhận nàng?

Lòng nàng thấy hơi ấm áp.

“Sư tổ con thế nào rồi?” Hoa Thiên Cốt có chút mất tự nhiên, quay mặt đi.

U Nhược mừng rỡ nhìn nàng: “Sư phụ! Cuối cùng người cũng chịu nhận con! Sư phụ!”

Hoa Thiên Cốt bị nó lay qua lay lại suýt chút nữa phun tiếp một búng máu, nàng đã yếu tới mức không còn sức mà nói.

“Ta hỏi con sư phụ của ta... Aizz, thôi được rồi, để ta tự đi xem...”

Hoa Thiên Cốt lão đảo vịn tường cất bước, U Nhược vội vàng đỡ lấy nàng.

“Tôn thượng vẫn còn mê man chưa tỉnh. Vừa nãy Thế tôn và Nho tôn đều tới thăm, chữa cho người một lúc lâu. Về mặt hai người vẫn căng thẳng, có vẻ lần này Tôn thượng bị thương rất nặng. Có điều Nho tôn đã nói không nguy hiểm tới tính mạng, bảo con không phải lo.”

Hoa Thiên Cốt cuối cùng cũng thở phào một hơi.

“Nhưng sư phụ, sao người cũng bị thương nặng thế này, ai đã đánh người? Để U Nhược giúp người báo thù!”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu cười khổ, nếu lúc ấy không phải nàng định phá tan phong ấn sức mạnh Yêu Thần, thì với tu vi của sư phụ, cho dù không bằng lúc trước cũng sẽ không bị Sát Thiên Mạch đả thương nặng đến vậy.

“U Nhược... trước kia chúng ta từng gặp nhau rồi à?”

Nàng luôn có cảm giác U Nhược biết mình, chẳng những thế mà dường như còn hơi thân quen.

Có điều nàng nghĩ mãi không ra, nếu như họ đã gặp nhau thì chắc chắn là ở hai lần Quần Tiên yến, nhưng dù

cổ nhớ thể nào nàng vẫn không có chút ấn tượng. Đáng ra với tính cách sôi nổi hoạt bát của con bé, nàng phải nhớ kĩ mới đúng.

U Nhược nháy mắt với nàng, thần bí nói: “Dù không gặp trực tiếp, nhưng con và sư phụ cũng xem như là bầu bạn sớm hôm.”

Sao cơ? Hoa Thiên Cốt khó hiểu nhìn U Nhược, lại bị con bé kéo tới phòng Bạch Tử Họa.

“Không phải người muốn gặp Tôn thượng à, sao tới rồi lại không vào?”

Chân Hoa Thiên Cốt hơi nhũn ra: “Sư phụ không sao là tốt rồi, hay thôi ta không vào nữa.”

Nhìn người từ xa là được rồi, bản thân nàng đầy nghiệp chướng, hơn nữa còn bất kính với sư phụ, sư phụ đầy nàng tới man hoang là để không bao giờ phải nhìn thấy nàng nữa, nàng còn mặt mũi nào đi gặp người đây?

U Nhược không ngừng thúc giục nàng đi tiếp, cười mờ

ám: “Tôn thượng vẫn đang hôn mê chưa tỉnh. Người đi gặp đi, sẽ không bị phát hiện đâu!”

Hoa Thiên Cốt cau mày, cắn răng suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết tâm đẩy cửa vào.

Chương 6: Chuyện cũ lặp lại

Căn phòng vẫn bày biện như thế, thậm chí ngay cả vị trí của tách trà cũng không hề suy chuyển. Dường như từ trước tới giờ sư phụ chỉ thích một cuộc sống có quy luật thế này, không hề thay đổi.

U Nhược rón ra rón ren tới trước ghế nằm của Bạch Tử Họa, kiểm tra chắc chắn người vẫn đang mê man, lúc này mới xoay người vẫy tay với Hoa Thiên Cốt đang đứng títt đằng xa.

Nàng tới gần hơn, nhìn gương mặt trắng bệch như tờ

giấy của người, không khỏi thấy xấu hổ và đau lòng.

Thượng tiên Bạch Tử Họa không màng thế sự ở Quần Tiên yến năm xưa, từng bước bị nàng hại cho tới nông nỗi này.

Nếu trước kia nàng không xuất hiện, nếu trước kia nàng không bá người làm thầy, có phải mọi chuyện sẽ không xảy ra?

Đầu gối khụy xuống, nàng quỳ trước giường Bạch Tử Họa.

Nghe tiếng tuyết rơi ngoài cửa sổ, bao điều muốn nói sâu trong đáy lòng, giờ chỉ còn sự im lặng đau thương.

U Nhược thấy nàng quỳ mãi không nói gì, bèn bước lên kéo nàng: "Sư phụ, giờ ngay cả đứng người còn không vững, mau dậy thôi. Người bị thương nặng tới mức này, vận công điều khí trước đi."

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, đi tới trước mặt Bạch Tử Họa, lưỡng lự hồi lâu, cuối cùng mới vươn tay ra bắt mạch cho

người.

“U Nhược, ta chữa thương, con ta ngoài trước đi, tiện thể canh chừng, nếu có người đến thì báo ngay cho ta biết.” Lần trước đã bị Lí Mông bắt gặp, nàng không thể không cẩn thận.

U Nhược không muốn, chỉ chữa thương thôi, sao nó phải ra ngoài, hơn nữa ai lên Tuyệt tình điện này được chứ? Hu hu hu, khó khăn lắm nó mới có cơ hội nhìn thấy sư phụ và sư tổ ở bên nhau mà.

“Đệ tử tuân mệnh.” Con bé đành phải quay người ra ngoài, sau đó cẩn thận rình xem qua khe cửa sổ.

Hoa Thiên Cốt biết y thuật của mình không hơn Ma Nghiêm và Y Dược các của Trường Lưu bao nhiêu, hơn nữa công lực tu luyện đã bị phế hết, chỉ còn lại sức mạnh Yêu Thần. Nếu muốn chữa thương cho sư phụ thì chắc chắn phải thúc đẩy yêu lực. Có điều nguyên nhân chính khiến sư phụ yếu đi là do sức mạnh hao tổn trên phong ấn, nếu dùng yêu lực chữa thương cho người thì càng khiến tình hình thêm phức tạp. Cho nên thứ dùng được vẫn chỉ có máu của nàng thôi.

Hoa Thiên Cốt điểm hai huyết đạo của Bạch Tử Họa để đảm bảo người không đột nhiên tỉnh lại giữa chừng, sau đó mới xốc chần lên, vươn tay cởi chiếc thắt lưng trên bộ áo trắng của người.

U Nhược ở ngoài choáng váng, che miệng lại!

Oa! Không ngờ sư phụ lại bạo dạn như vậy! Nhân lúc sư tổ hôn mê bất tỉnh liền xuống tay! Được đấy, gạo nấu thành cơm rồi, Tôn thượng cũng không thể nhẫn tâm xử phạt sư phụ nữa. Ha ha ha, Tôn thượng thật đáng thương!

Trán Hoa Thiên Cốt liên tục đổ từng giọt mồ hôi nặng trĩu.

Sư phụ, xin lỗi người, đồ nhi không còn cách nào khác, nếu có bất kính xin người hãy lượng thứ.

Nàng cẩn thận đưa tay mò vào trong áo Bạch Tử Họa, gương mặt vốn tái mét giờ lại đỏ như tôm luộc.

Hoa Thiên Cốt nhớ lại nơi người bị Sát Thiên Mạch đâm trúng, muốn cởi hết chỗ băng gạc linh tinh mà vừa nãy người khác băng bó, có điều tay run quá không biết làm sao, vừa bất cẩn chạm vào cơ thể lạnh như băng của sư phụ, tim nàng đã muốn nổ tung.

Bình tĩnh, bình tĩnh...

Hoa Thiên Cốt cố gắng trấn an mình, bỗng trước mắt xuất hiện hình ảnh bóng lưng trần mà năm đó nàng bất cẩn nhìn thấy, máu nóng sôi trào, thiếu chút nữa phun cả máu mũi.

Không được, không được, nàng không làm được. Còn chưa bắt đầu, mới chỉ hơi chạm vào sư phụ thôi nàng đã muốn chết rồi, hay để U Nhược...

Hừ, không được, không được, không thể được. Cơ thể của sư phụ há có thể để người khác tự tiện động vào?

Nàng cắn răng, vẻ mặt bất lực, nhưng vẫn ép mình phải tìm bằng được vết kiếm đâm trên vai người. Miếng băng Y Dược các băng vừa nãy đã thấm chút máu. Hoa Thiên Cốt

vừa muốn không cởi áo người, vừa muốn tháo lớp băng trong đó, động tác cực kì cẩn thận. Nàng hơi ngoài người ra, nín thở, tay vẫn run bần bật.

Hoa Thiên Cốt không dám vận khí cắt đi vì sợ sợ phụ bị thương. Đợi đến khi nàng vật vã cởi xong thì đã mệt gần chết, đầu xoay mòng mòng.

Thấy miệng vết thương của Bạch Tử Họa lại bắt đầu rỉ máu, Hoa Thiên Cốt vội vàng rạch một đường nhỏ lên tay trái mình, lập tức mùi thơm của máu tràn ngập khắp phòng, quện với mùi thuốc mỡ kì quặc mà Lam Vũ Lan Phong bôi cho nàng thành một hương thơm kì lạ, ngay cả Hoa Thiên Cốt cũng ngửi thấy.

Nàng quẹt chút máu lên tay rồi luồn vào trong áo Bạch Tử Họa, nghiêng răng thoa lên vết thương của người.

Đúng như dự đoán của nàng, vết thương chẳng mấy chốc đã khép miệng, không để lại chút dấu vết nào.

Trước kia máu Hoa Thiên Cốt sở dĩ có nhiều tác dụng chính là do thần mệnh. Còn lý do cây cỏ gặp lại héo rũ, bởi dầu gì cũng là máu thần, một giọt đã đủ cứu sống

muôn dân, những cây cỏ nhỏ bé có sinh mệnh yếu ớt sao chịu nổi ân huệ, hiển nhiên sẽ tự chết. Những thứ như kiếm cũng thế, binh khí tầm thường lại mưu toan hại thần, đương nhiên phải tan tành. Đông Phương Úc Khanh nói dòng máu này quý giá cũng chính vì vậy. Thần có sức mạnh sáng thế, chuyện hồi phục trị bệnh chỉ là điều nhỏ nhặt, cho nên mới có thể sinh ra một linh trùng cấp bậc như Đường Bảo.

Mà hiện giờ trong máu thần còn lẫn cả yêu lực, tác dụng vừa nghĩ đã rõ. Hoa Thiên Cốt sau khi biết Bạch Tử Họa chịu đĩnh hình thay mình vốn cực kì áy náy, hôm nay lại thấy người vì mình mà bị thương nặng thêm, nàng không để ý tới an nguy của bản thân, chỉ nghĩ tới cảnh người trúng độc hồi xưa, nàng thử dùng máu mình, không biết có thể khiến tiên lực của người hồi phục như ban đầu hay không?

Thấy tác dụng rõ rệt như thế, lòng nàng thầm vui vẻ, lần này đến quả nhiên không vô ích. Nàng không tin mình cho sự phụ toàn bộ máu trong người mà vẫn không chữa được hết những vết thương này.

Tay nàng từ từ bôi lên mấy vết thương trên vai, trên lưng, trên eo của Bạch Tử Họa, nhẹ nhàng như đang âu yếm,

Hoa Thiên Cốt thấy người mình bắt đầu trở nên nóng nực. Bàn tay kia cũng nóng kinh người như bị dội nước sôi, lại như thể sắp bốc cháy vậy.

Có điều cơ thể người vẫn lạnh như ngọc như băng, xúc cảm kích thích quá dữ dội.

Hoa Thiên Cốt cố nén cảm giác muốn trào máu mũi, liên tục lẩm bẩm thanh tâm chú. Cuối cùng cũng boils xong, nàng thở phào thu tay lại, không ngờ bất cẩn lướt qua ngực Bạch Tử Họa. Cảm thấy cơ thể dưới tay khẽ run một cái, nàng sợ tới mức ngã phịch xuống đất.

Chết rồi, chết rồi.

Hoa Thiên Cốt vội vàng quỳ xuống dập đầu liên tục. Đệ tử không cố ý mạo phạm sư phụ...

Bạch Tử Họa đích thực vẫn hôn mê như trước, nhưng có lẽ vẫn còn chút cảm giác với ngoại lực.

Không ngờ...

Không ngờ...

Lại chạm vào...

...

Hoa Thiên Cốt mặt đỏ tới tận mang tai, xấu hổ không chịu nổi, nhìn tay phải của mình, hận không thể chém chém rồi ném cho chó ăn.

U Nhược bên ngoài nuốt nước bọt ừng ực, nó cũng muốn sờ. Chắc, muốn, cũng chỉ là muốn mà thôi...

Mãi lâu sau Hoa Thiên Cốt mới đứng dậy, chân mềm nhũn. Ngoại thương đã xong, tiếp theo là nội thương và tiên lực, có thể phải mất nhiều máu hơn một chút.

Nàng thấy vết cứa trên tay đã liền miệng, lại cắt cổ tay, đưa tới bên miệng Bạch Tử Họa, để máu từ từ chảy vào trong miệng người.

Dấu ấn chưởng môn vốn mờ nhạt giữa mi tâm Bạch Tử

Họa, đồng thời cũng là căn cứ xác minh cho tiên thân của người theo dòng máu chảy vào trong miệng mà cũng dần đậm hơn.

Tốt quá, quả nhiên có tác dụng. Yêu lực chữa khỏi thần mệnh cho nàng cũng có giới hạn, ít nhiều vẫn để lại dấu vết. Nhưng đối với người khác quả là thuốc trị bách bệnh, thần dược tuyệt thế. Nói vậy thì người đã từng uống máu nàng dù không đắc đạo cũng thành tiên ấy nhỉ?

Hoa Thiên Cốt thấy việc khôi phục tiên lực cho Bạch Tử Họa có hy vọng nên vô cùng mừng rỡ. Lần đầu tiên từ khi sinh ra đến nay, nàng thấy cảm kích và may mắn khi mang thân thể này.

Hoa Thiên Cốt vốn đã bị thương nặng lại không vận công tự chữa, dù có sức mạnh Yêu Thần nhưng đã bị phong ấn chặt, vết thương của nàng hồi phục rất chậm. Bây giờ lại còn mất một lượng máu lớn, khung cảnh trước mắt dần biến thành một màu đen, sợ rằng chưa chữa khỏi được cho sư phụ thì nàng đã chết trước rồi. Hoa Thiên Cốt vội vàng cầm máu lại, ngẩng khuôn mặt tái nhợt lên thở yếu ớt.

Thấy miệng lưỡi khô khốc, lại có trà trên bàn, nàng

loạng choạng đứng dậy. Vừa đi được hai bước, tay đã bị ai đó giữ chặt. Nàng giật mình, vội vã quay người, còn chưa kịp phản ứng đã bị kéo bay lên ghế nằm, không may còn đập đầu vào tường, choáng váng muốn xỉu. Hoa Thiên Cốt chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra thì đã bị lật người đè xuống dưới.

“Sư phụ?!”

Hoa Thiên Cốt ngây người chốc lát rồi cực kì sợ hãi, không ngờ Bạch Tử Họa lại tỉnh dậy.

Bạch Tử Họa nhìn nàng, hai mắt tối đen, sâu như một cái động, không hề có tiêu điểm và chút ánh sáng nào. Hắn không nói gì, lần theo mùi máu, cắn phập một nhát.

Hoa Thiên Cốt biết hắn đã mất hết lí trí, giờ chỉ muốn máu mà thôi, bèn vội vàng giương tay chặn phần cổ.

Đúng lúc đó Bạch Tử Họa cắn lên tay nàng. Cảm giác thích thú khi phá nát da thịt, sắc máu đỏ tươi chảy ròng ròng càng kích thích sự khát máu trong hắn hơn.

Tay Hoa Thiên Cốt tê rần, tựa như đang tan chảy. Nàng gắng lấy lại thần trí, dồn sức đẩy mạnh Bạch Tử Họa, xoay người định trườn khỏi cơ thể kia nhưng chưa kịp trốn thoát đã bị một bàn tay túm lấy vạt áo kéo xốc về.

Trong phút chốc, gương mặt sư phụ cách nàng còn chưa đầy hai tấc, Hoa Thiên Cốt sợ quá cuống quýt lùi lại đằng sau, cơ thể lại bị đôi tay kia mạnh mẽ giữ chặt, cuối cùng nàng đành ngửa đầu ra sau, không dám nhìn hẳn. Cùng lúc đó nàng vội vàng đưa tay lên định điểm huyệt Bạch Tử Họa, không ngờ tất cả chiêu thức lại bị hấn hóa giải gọn ghẽ.

Nguy rồi.

Nàng không ngờ sư phụ vừa uống máu xong đã khỏe nhanh như thế, hơn nữa chẳng mấy chốc đã tỉnh. Có điều mặc dù thân thể tỉnh nhưng lí trí thì chưa, vẫn bị kẹt trong trạng thái khát máu. Chắc vì máu thần cộng thêm yêu lực cùng một lúc chảy vào cơ thể xung đột với tiên khí và những vết thương, khiến lí trí hấn tạm thời rối loạn, khát máu điên cuồng, sơ sẩy nhập ma.

Hoa Thiên Cốt tự trách mình, chỉ nghĩ máu có thể giúp sư phụ khôi phục tiên lực, lại không nghĩ với trình trạng

hiện giờ sao sư phụ có thể chịu được.

Bị hút máu cũng không sao, nàng chỉ không muốn dùng cách quá thân mật như trước kia, bởi khi Bạch Tử Họa đánh mất bản thân, nàng cũng đánh mất chính mình. Sư phụ không thích thế này, nàng không nên dùng máu để quyến rũ sư phụ, để trong lúc không tỉnh táo khiến mối quan hệ của bọn họ trở nên mờ ám thế này.

Có điều hiện giờ tiên lực của Bạch Tử Họa đang liên tục tăng lên, Hoa Thiên Cốt lại bị thương nặng, chắc chắn không thể dùng sức mạnh Yêu Thần để khống chế hoặc ru ngủ hắn. Hơn nữa vì lúc này hắn không còn lí trí mà chỉ hành động theo bản năng nên nhiếp hồn thuật cũng không có tác dụng. Võ công của Hoa Thiên Cốt phần lớn là được hắn chỉ dạy, thấy chiêu giải chiêu, chắc chắn không thể đánh lại nổi.

U Nhược ngần tò te rình xem ngoài cửa, nó vốn đang muốn thấy cảnh sư phụ và Tôn thượng tình chàng ý thiếp, có điều hai người kịch liệt quá đi? Lăn qua lăn lại, giằng co mãi trên giường. Nó có nên tới giúp không nhỉ? Nhưng nên giúp sư tổ áp đảo sư phụ để tiện uống máu, hay là giúp sư phụ áp đảo sư tổ để gao nấu thành cơm? U Nhược bé nhỏ phân vân dữ dội...

Hoa Thiên Cốt thấy tốc độ của Bạch Tử Họa mỗi lúc một nhanh, tiên khí tụ quanh người cũng ngày càng nhiều, phỏng chừng đã uống đủ máu rồi. Nếu tiên thân của sư phụ đã khôi phục hoàn toàn thì tiên lực chắc cũng hồi được bảy, tám phần. Nàng phải mau chuồn đi, bằng không người mà tóm được, chắc chắn sẽ bị hút thành xác khô.

©STENT

Hoa Thiên Cốt vừa nẩy ra kế giương đông kích tây, cơ thể liền bắn thẳng ra ngoài như mũi tên, không ngờ lại đập đầu vào tường. Nàng ngẩng lên đã thấy Bạch Tử Họa chạy tới, tóm lấy xô mạnh lên tường, vùi đầu vào cổ nàng.

Hai tay Hoa Thiên Cốt bị hắc giữ chặt trên tường, biết không tránh được nữa, nàng căng thẳng kêu gào trong lòng: Sư phụ, con cho người uống, người đừng cắn con nữa!

Có điều rằng Bạch Tử Họa đã tới bên cổ, Hoa Thiên Cốt cảm nhận được hơi thở của người, lòng bỗng thắt lại. Không thể được, không thể lại làm việc đó! Sư phụ là tiên, mà nàng bây giờ còn không bằng yêu ma, sư phụ mất lí trí, còn nàng vẫn tỉnh táo. Trước kia vì sư phụ trúng độc không chịu uống máu nên nàng phải ép người uống,

nhưng giờ rõ ràng đầu cần dùng cách này. Nếu chỉ vì tình cảm cá nhân mà dung túng bản thân chìm đắm thì sẽ si nhục sư phụ.

Đột nhiên người Hoa Thiên Cốt bưng lên ánh tím, hắt văng Bạch Tử Họa ra. Sức mạnh Yêu Thần đối nghịch với phong ấn, chân khí trên người Bạch Tử Họa lập tức suy yếu, phải cúi gập người xuống.

“Sư phụ! Người không sao chứ?” Hoa Thiên Cốt lo lắng vội vàng bước lên đỡ lấy, không ngờ Bạch Tử Họa lại đột nhiên ôm cổ nàng, cắn thật mạnh.

Răng đâm thủng da thịt, máu như những giọt sữa màu đỏ tràn vào miệng Bạch Tử Họa.

Hoa Thiên Cốt run rẩy, suýt thì ngã. Nàng dồn sức đẩy người ra lại bị người giữ chặt tay để phía sau lưng. Hoa Thiên Cốt lùi lại, Bạch Tử Họa thuận thế tiến lên, không chịu thả ra.

U Nhược che mắt, lại không nhìn được nhìn lén qua kẽ tay, máu mũi nó sắp phun trào tới nơi rồi, sao sư phụ và sư tổ lại ôm nhau nhảy trong phòng thế này?

Hoa Thiên Cốt đã quá quen với cảm giác tê dại khi bị hút máu như thế, nàng dường như nhớ khi sư phụ mới trúng độc, không ngờ chuyện đó lại lặp lại. Có điều sư phụ đã biết nàng thâm thương người, sau khi tỉnh lại, cả hai phải làm sao đây?

Hoa Thiên Cốt quay mặt ra sức giãy giụa trong lòng Bạch Tử Họa, còn hăn có chết cũng không chịu buông ra.

Trong cơn hoảng loạn cực độ, nàng bỗng nghe thấy tiếng Bạch Tử Họa thì thào: “Tiểu Cốt.”

Hoa Thiên Cốt giật mình, bỗng chốc cả người đều mềm nhũn, tựa như sụp đổ ngay trong lòng người. Nàng chờ đến trọn vẹn, mặc cho người tiếp tục hút máu.

Đôi đồng tử của Bạch Tử Họa đã có chút ánh sáng, mặc dù đã khôi phục phần lớn lí trí nhưng lại như cuồng loạn, động tác đột nhiên rất thô bạo.

Hoa Thiên Cốt bị Bạch Tử Họa đẩy ngã xuống ghế, nằm đè lên, nàng không khỏi hoảng sợ.

Mặt Bạch Tử Họa lướt qua mặt nàng, hần ngẩng đầu khẽ thở dốc, tựa như muốn kìm chế, lại tựa như muốn càng nhiều. Vết cắn này giờ đã khép miệng, vì thế hần đổi chỗ khác, đổi tư thế khác tiếp tục cắn. Một lúc sau lại ngẩng đầu lên, tìm chỗ khác. Nơi nơi đều là máu chảy, Hoa Thiên Cốt sắp điên rồi.

Cảm giác đau nhức và tê tái không ngừng tra tấn nàng, nàng bất an giãy giụa dưới người Bạch Tử Họa, không biết là vì kích thích hay vì đau đớn.

Cơ thể Bạch Tử Họa bắt đầu nóng lên, không còn lạnh cóng như ngọc giống như vừa nãy nữa. Hoa Thiên Cốt còn hơn thế nhiều, toàn thân bỏng như phải lửa. Hần còn liên tục tiếp cùi cho nàng, nàng sắp chết cháy rồi.

Bạch Tử Họa ngày càng vốn vã, môi liên tục vôn vê cổ nàng, không cắn nữa, chỉ khẽ liếm, tựa như đang trừng phạt, tay cũng bất giác vuốt ve cơ thể nhỏ nhỏ phía dưới, người Hoa Thiên Cốt lập tức cứng như băng.

Sư phụ, sư phụ, nhập ma...

Hoa Thiên Cốt chưa từng nghĩ một người trong sạch và lạnh lùng như sư phụ trong tiềm thức cũng có một tia ma tính, hiện giờ ý chí mê man nên bị kích thích ra, nàng nên làm gì bây giờ?

Cảm giác hơi thở nên cổ ngày càng nóng hổi, tai Hoa Thiên Cốt sắp nhũn cả ra rồi.

Quả thực nàng có ham muốn đối với sư phụ, nàng thích thân mật như thế, sư phụ muốn gì nàng cũng có thể cho. Nhưng bây giờ sư phụ đang mất trí...

Hoa Thiên Cốt mê man muốn giãy ra nhưng lại không còn chút sức nào, chỉ có thể mặc người muốn làm gì thì làm.

Động tác gặm cắn dần trở thành nụ hôn mãnh liệt, mút trên mỗi tắc da thịt dính máu của nàng. Hoa Thiên Cốt run lẩy bẩy cắn chặt môi dưới, sợ mình rên thành tiếng.

“Tiểu Cốt...”

Nàng nghe rõ giọng khàn khàn của sư phụ đang gọi

mình, mặc dù như đang nói mơ, nhưng lại có vẻ vô cùng đau đớn.

Sư phụ, con ở đây...

Hoa Thiên Cốt vừa thở hổn hển vừa hoang mang. Sư phụ đang nằm mơ ư?

Vậy... đây đang là mộng du?

Sư phụ luôn lạnh lùng, chí thiện vô tình, vì sao nằm mơ lại có vẻ đau đớn đến bất lực như thế? Trong lòng người có gút mắc không giải được ư? Hay có chấp niệm không thể bỏ? Cho nên mới sơ sẩy nhập ma?

Hoa Thiên Cốt không rõ, đau lòng vươn tay khẽ vuốt ve mi tâm người.

Sư phụ, cho dù người đang nằm mơ... Người có biết trong mộng, trước mặt người là ai không? Người có biết trong mộng, người đang làm gì không?

Nàng không biết dự vọng là thứ gì, nhưng nàng nghĩ nếu bây giờ mình lại bị đẩy vào ao Tiêu Hồn, nhất định sẽ đau, cực kì đau. Còn sư phụ, từ cảm giác khát máu dần chuyển hóa thành một loại phát tiết khó hiểu, tựa như nỗi đau kìm nén ngàn năm, không lối thoát.

Hơi ngẩng mặt lên, cảm nhận được môi sư phụ từ từ lướt qua gò má, hơi thở của Hoa Thiên Cốt càng dồn dập.

Không đúng! Đây rõ ràng không phải hút máu mà giống thân mật hơn. Thầy trò loạn luân...

Sư phụ ghét nàng như thế, khi tỉnh dậy nếu biết sẽ hận bản thân tới chết mất.

Thấy môi Bạch Tử Họa sắp lướt qua khóe miệng mình, hai ngón tay của Hoa Thiên Cốt đứng lúc chen vào giữa, che đi nụ hôn của người. Một hồi ức như thế, cuộc đời này có một lần nàng đã rất thỏa nguyện rồi.

Bạch Tử Họa kéo tay nàng, đột nhiên cắn mạnh lên đầu ngón tay. Hoa Thiên Cốt đau tới mức rên thành tiếng, sau đó tròn mắt nhìn Bạch Tử Họa kéo tay mình đến bên môi bắt đầu mút.

Không ngờ sư phụ lại làm ra được cảnh tượng ái muội đó, Hoa Thiên Cốt hít một hơi thật sâu, cảm thấy muốn bật khóc, có phải nàng cũng điên rồi không. Nàng thử hơi dịch người, lại bị Bạch Tử Họa đè càng chặt hơn.

Người cắn tay nàng một hồi lâu, có lẽ thấy máu vẫn chưa đủ nhiều, lại vùi đầu vào cổ Hoa Thiên Cốt, hé miệng cắn, tựa như tối nay người nhất định phải uống cho thỏa.

Hoa Thiên Cốt thấy không gian trước mắt mình càng lúc càng tối, theo dòng máu chảy, cả người nàng như nhập vào trong cơ thể của sư phụ

Bỗng một tiếng “Bốp” vang lên, người bên trên hét lên rồi gục xuống, bất động trên người nàng.

“Sư phụ! Sư phụ! Người không sao chứ?” U Nhược sốt ruột lay Hoa Thiên Cốt. Chết rồi, không phải tại nó mãi xem trò hay mà đến chậm nên sư phụ mất máu nhiều quá nghèo rồi chứ?

Hoa Thiên Cốt ho khan hai tiếng, cắn thận đẩy Bạch Tử Họa ra, cuối cùng cũng có thể hít thở bình thường.

“Con làm gì Tôn thượng rồi?”

“Con đứng sau điểm mấy huyết đạo của Tôn thượng cũng chẳng ích gì nên đành lấy nghiên mực đập cho người ngất hẳn.”

Đầu Hoa Thiên Cốt chảy đầy vạch đen, đau lòng nhìn Bạch Tử Họa. Nàng đỡ người nằm xuống, đắp chăn lên.

“Tôn thượng nhập ma, có điều chỉ là tác dụng phụ tạm thời của máu ta mà thôi, hơn nữa cũng vì nó chưa dung hòa được với cơ thể người, một lát nữa là ổn, hẳn sẽ không có gì đáng ngại. Khi trời sáng mau đi tìm Thế tôn mời ngài tới đây.”

“Dạ vâng, sư phụ, mấy vết thương của sư tổ khỏi hết rồi ạ? Những vết đinh Tiêu Hồn gây ra cũng khỏi luôn?”

“Có lẽ vậy, uống máu ta nhiều quá thì dù không khỏi hẳn cũng có thể hồi phục gần như hoàn toàn.”

U Nhược gật đầu, mặt đầy vẻ tiếc nuối. Tiếc quá tiếc quá, chả mấy khi được thấy giây phút Tôn thượng mất lí trí. Chỉ còn thiếu chút chút nữa thôi là gạo nấu thành cơm rồi, thật không hiểu sao sư phụ không làm tiếp?

Hoa Thiên Cốt lờm nó, nói: “Xem đủ rồi chứ?”

U Nhược cười trừ: “Đâu có, đâu có, sư phụ bảo con canh chừng mà, con không thấy gì cả, không thấy gì cả...”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu bất lực, dù sao chuyện nàng thích sư phụ hầu như tất cả mọi người đều biết rồi, không thể giấu giếm được nữa. Tự đáy lòng nàng đã chấp nhận tiểu đồ đệ mà sư phụ thu nạp giúp này, vậy nên không hề xem nó là người ngoài.

“Nhớ kĩ, chuyện tối nay tuyệt đối không được để cho Tôn thượng biết!”

U Nhược nhú mày gật đầu: “Sư phụ, người định làm gì?”

Hoa Thiên Cốt từ từ đưa tay đặt lên đỉnh đầu Bạch Tử

Họa, một lần nữa dùng thuật nhiếp hồn xóa ký ức đêm nay của người.

Dù sao tiên lực của người đã hồi phục, nàng không dám chắc người sẽ không nhớ bất cứ điều gì trong tình trạng mất trí, cho nên chắc chắn vẫn tốt hơn.

U Nhược đau lòng nhìn gương mặt tái xanh của Hoa Thiên Cốt, nàng vốn đã bị thương nặng, giờ lại càng yếu hơn.

“Sư phụ, người tội gì phải làm thế?”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu: “Con không hiểu. Chăm sóc Tôn thượng giúp ta, ta đi đây.”

“Sư phụ, người muốn đi đâu? Cho con theo với!”

“Đồ ngốc, con mà đi thì ta biết giao Tôn thượng cho ai. Đây chính là nhiệm vụ đầu tiên mà sư phụ giao cho con, con phải làm thật tốt.”

“Thế, con biết tìm người bằng cách nào?”

“Không cần, có việc ta sẽ tìm con.”

Hoa Thiên Cốt rời khỏi phòng, tựa vào cây trụ hành lang khụ ra vài búng máu, chỉ thấy người không thể nhúc nhích nổi. Nàng thở dài, dùng một phần sức mạnh Yêu Thần chậm rãi điều khí. Đợi đến khi thấy dễ chịu hơn, nghiêng rằng chuẩn bị bay về thì nàng đột nhiên nhận ra người mình đầy vết máu. Không muốn khiến Đông Phương Úc Khanh và Đường Bảo lo lắng, nàng bèn ghé dòng suối nhỏ đằng sau núi mà hồi xưa hay tới tắm giặt sửa sang một chút.

Hoa Thiên Cốt cởi quần áo, đi chân trần trên nền tuyết. Hôm nay không có trăng, nhưng xung quanh vẫn được dát một lớp ánh sáng bàng bạc.

Nàng không thấy lạnh, thậm chí cơ thể còn nóng vô cùng, đặc biệt là vùng cổ, những vết thương dù đã khép miệng nhưng vẫn bỏng rát.

Chăm chú nhìn những vết sẹo đáng sợ to nhỏ quanh người, Hoa Thiên Cốt từ từ nâng tay phải lên, theo dòng

nước mơ hồ trông thấy ảnh ảo của phong ấn dưới nách phải.

Không thể có lần sau nữa, nàng tự cảnh cáo mình. Sau này vì sự an toàn của sư phụ, nhất định nàng phải dùng sức mạnh Yêu Thần cực kì cẩn thận. May mà bây giờ sư phụ đã khôi phục được tiên thân, bằng không chẳng phải tất cả những điều nàng cố gắng làm trước kia đều trở nên vô nghĩa sao?

Từ từ lột lớp da mỏng như cánh ve xuống, Hoa Thiên Cốt ngơ ngác nhìn khuôn mặt mình dưới nước. Thật ra có đôi lúc nàng mong mình có thể tiếp tục mù để không phải trông thấy rõ ràng thế này.

Nhìn gương mặt còn đáng sợ hơn quỷ trong nước, nàng bỗng nhớ tới Thanh Liên.

Trước nay Hoa Thiên Cốt cho rằng nàng không hề để ý tới vẻ ngoài của mình, ở trước mặt Trúc Nhiễm và Đông Phương cũng không thấy khó chịu hay muốn che giấu. Nhưng hóa ra nàng vẫn để ý, không muốn để sư phụ thấy. Không chỉ đơn giản vì nó xấu xí, mà còn vì nó là dấu vết sỉ nhục của sự thoái hóa loạn luân, làm trái lẽ trời.

Khinh Thủy đi thẳng vào chính điện, bên đường có rất nhiều thủ vệ, nhưng không hề có ai bước lên hỏi hay cản lại.

Đã là khách quen của đại nội hoàng cung thì con đường phức tạp cũng đã thuộc nằm lòng. Nàng đang đi lại gặp Liệt Hành Vân, vẻ mặt không được tốt lắm.

“Liệt tướng quân, Hiên Viên bệ hạ đâu?” Khinh Thủy gọi.

“Bệ hạ đang ở trong ngự thư phòng, Khinh Thủy cô nương tới vừa đúng lúc, mau lại khuyên bệ hạ đi, người đã không ngủ mấy ngày rồi.”

“Người tự giam mình trong thư phòng? Có nhiều chính sự phải xử lý đến thế sao? Thiên tai vẫn chưa giảm bớt?”

Liệt Hành Vân thở dài: “Mới bắt đầu...”

Khinh Thủy vừa đẩy cửa ra đã bị một trục cuốn tranh bay vụt qua mặt. Nàng đưa tay đúng lúc tóm được, vừa mở ra nhìn đã phì cười.

Hiên Viên Lăng thấy người đến là nàng nên có chút xấu hổ: “Khinh Thủy à? Tối đây.”

“Sao lại ném đây tranh và tấu chương xuống đất thế này? Các đại thần lại ép người lập hậu nạp phi?”

Hiên Viên Lăng hừ lạnh: “Chỉ bọn họ thì cũng thôi đi, nhưng cả Liệt Hành Vân cũng hòa vào.”

Khinh Thủy dọn sạch đồng hồ lớn trên sàn.

“Những người trong tranh đều rất đẹp, tuổi cũng được, hơn nữa mỗi người đều có vài phần giống Thiên Cốt, Liệt tướng quân cũng thật có tâm.” Khinh Thủy bất đắc dĩ lắc đầu.

Hiên Viên Lăng buồn phiền bước tới bên cửa sổ, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét.

Khinh Thủy nhìn bóng hình ngày càng cao quý vĩ đại của Hiên Viên Lăng, cúi đầu cô đơn nói: “Nếu Thiên Cốt đời này ở man hoang không về nữa, người vẫn định đợi

như thế sao?”

Hiên Viên Lăng không đáp, hắn có thể làm gì bây giờ?

Bạch Tử Họa dạy nàng, có thể ngày ngày ở bên nàng; Đông Phương Úc Khanh là tri kỉ của nàng, cứu nàng hết lần này tới lần khác; Sát Thiên Mạch tuy là tà ma ngoại đạo nhưng có thể liều chết vì nàng.

Còn hắn thì sao?

Bao nhiêu năm qua, hắn không làm được bất kì điều gì, luôn miệng nói thích nàng, nhưng cũng chỉ là lời đầu môi chót lưỡi mà thôi. Thậm chí ngay cả lúc nàng đau khổ, hắn cũng không thể ở cạnh bên.

Hắn không muốn làm Hoàng đế gì hết, thậm chí muốn vứt bỏ tất cả, tự do tự tại, đâu có phải làm du tiên với nàng cũng được. Nhưng vương triều này, vận mệnh của bách tính, tất cả trách nhiệm nặng nề đều đặt lên vai khiến hắn không thở nổi.

Không bỏ được...

Điều duy nhất hẳn có thể làm vì nàng, đó là chờ, chờ, chờ cho tới khi nàng về...

Có điều những người đó đã cướp đi quyền chọn lựa của hần, chẳng lẽ cũng muốn cướp quyền chờ đợi của hần luôn sao?

Khinh Thủy thấy vẻ tuyệt vọng và bế tắc trên mặt Hiên Viên Lăng, đau lòng bước qua, khe ôm lấy hần từ phía sau.

“Chàng không tu thành tiên nhân, tuổi thọ có hạn, làm sao mà chờ được. Ngộ nhỡ tới ngày chàng chết rồi mà Thiên Cốt vẫn chưa về thì làm sao?”

Hiên Viên Lăng hơi giật mình, không đẩy Khinh Thủy ra, chỉ buồn bã cúi đầu. Ở chung bao lâu nay, không phải hần không biết tình cảm của Khinh Thủy, nhưng...

“Dẫu có chờ tới bạc đầu mà nàng ấy vẫn chưa về, thì ta cũng không oán không hối. Có điều nàng rõ ràng đã tu thành tiên thân, vậy sao không dừng tuổi tác lại mà cứ để nó trôi qua như thế. Chẳng phải phụ nữ đều yêu cái đẹp nhất ư? Nàng không sợ sao?”

Khinh Thủy khẽ áp mặt lên lưng hần, mỉm cười lắc đầu: “Thiếp không sợ, thiếp muốn cùng già với chàng.”

Hiên Viên Lãng động lòng, hơi xót xa, không thể nói rõ đó là cảm giác gì, cuối cùng vẫn chậm rãi xoay người, ôm Khinh Thủy vào lòng.

“Ta đã đồng ý với Thiên Cốt, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho nàng.”

Có điều... Hắn không thể cho Khinh Thủy một danh phận hay một lời hứa hẹn nào. Cô nương xinh đẹp tốt bụng đến nhường này, đáng lý ra sẽ có một chốn trao thân tốt hơn. Nhưng vì sao lại ở bên hắn, sao lại ngốc như thế, cố chấp như thế?

Khinh Thủy dần nhắm mắt lại, nàng biết Hiên Viên Lãng thích mình, thế nhưng người chàng gặp đầu tiên, yêu đầu tiên lại là Thiên Cốt. Nàng cho rằng có thể dùng thời gian, tình cảm chân thành của mình hòa tan mối tình đầu ngây ngô chàng dành cho Thiên Cốt, cũng tin chàng sẽ yêu mình...

Có điều, không kịp nữa rồi...

Bất đắc dĩ lắc đầu, nàng bỗng thấy mình có chút nực

cười, nức cười đến thảm thương.

Thứ mình trân trọng thì người khác lại lãng phí. Nàng không mong gì, chỉ hy vọng Thiên Cốt có thể đối xử tốt với Hiên Viên Lăng, nhưng trong lòng nha đầu ngốc nghếch kia chắc chỉ có Tôn thượng mà thôi. Vì sao mỗi người, ai cũng mang một chấp niệm như thế?

Đau khổ yêu một người, lại vĩnh viễn không chịu quay lại nhìn người yêu mình sâu sắc. Kết cục đã định trước, không ai được hạnh phúc...

“Thiếp tới là để thông báo một tin vui.”

“Tin gì?”

“Thiên Cốt về rồi, hai chúng ta không cần đợi nữa...”

Hoa Thiên Cốt bị thương quá nặng, còn sợ bị Ma Nghiêm bắt gặp trên đường nên cực kì cẩn thận che giấu hơi thở, mãi mà vẫn chưa bay về Mao Sơn. Đông Phương Úc Khanh biết có chuyện xảy ra nên đi tìm nàng, cuối cùng gặp nhau giữa đường.

Hiện giờ nàng có sức mạnh của Yêu Thần trong người, lý ra gặp mạnh càng mạnh, Lục giới không có địch thủ, hễ mới yên tâm để nàng hành động một mình, lại không ngờ có kẻ hại nàng đến mức này. Mà nàng rõ ràng bị thương nặng tới nông nỗi đó mà vẫn cố chấp không chịu dùng yêu lực trị liệu. Trước đó đã xảy ra những gì hễ đại khái đã đoán được bảy tám phần, không kìm được cười khẩy.

Hắn không biết nên khen Bạch Tử Họa thông minh hay mắng hắn ta đê tiện mới đúng. Rõ ràng có sự lựa chọn khác lại cố tình dùng huyết ấn để kiềm chế yêu lực. Cũng không biết có phải vì nếu thật sự có ngày Thiên Cốt phá tan phong ấn trở thành Yêu Thần thì hắn quyết định sẽ tự trừng phạt mình, hay là ngay từ đầu đã nhìn thấu tình cảm của Thiên Cốt, cố ý dùng tính mạng mình để gây sức ép, khiến nàng không dám phá phong ấn sử dụng sức mạnh Yêu Thần.

Hắn vẫn khinh Bạch Tử Họa, nghĩ tới việc hắn ta tự xưng là người chính đạo, dẫu có lí trí nhìn xa trông rộng tới đâu, vẫn không tránh khỏi khuôn phép của tiên giới. Có điều hắn ta lại phong ấn sức mạnh Yêu Thần, còn biến Tiểu Nguyệt thành Yêu Thần thể thân, chuyện đó hoàn toàn không giống tính cách hắn ta vốn có. Từ một phương diện nào đó mà nói, hắn ta và Ma Nghiêm đều là

những kẻ nhẫn tâm. Mặc dù trước đây hắn ta mềm lòng thả Thiên Cốt, nhưng lần sau thì chưa chắc.

Thâm tâm Đông Phương Úc Khanh cực kì bối rối. Hắn khâm phục Bạch Tử Họa nhưng không biết có nên tin tưởng hắn hay không. Mặc dù bất đắc dĩ mới quyết định giao Cốt Đầu cho hắn ta, cũng chủ yếu bởi hắn ta là người Cốt Đầu yêu, hơn nữa mình lại không có khả năng chăm sóc.

Bạch Tử Họa vô dục vô cầu, nhìn xa trông rộng hơn bất cứ ai, nhưng điều đó không đáng sợ. Điều đáng sợ nhất chính là đối với hắn ta mà nói, thế gian này không có thứ gì quan trọng đáng bảo vệ, mà chỉ có đúng và sai.

Thân là chương môn Trường Lưu, bảo vệ Tiên giới, lòng chỉ có muôn dân bá tính, cũng không phải vì Trường Lưu, vì Lục giới quan trọng mà chỉ vì hắn ta cảm thấy đó là đúng.

Nói cách khác, trên thực tế cả Trường Lưu và chúng sinh Lục giới đối với Bạch Tử Họa mà nói có cũng được mà không cũng chẳng sao. Nay hắn thấy vậy là đúng thì sẽ dốc toàn lực ra bảo vệ, vậy nếu một ngày cảm thấy không đúng thì sao? Liệu có trở tay giết tất cả mà không

thèm chớp mắt cái nào không?

Cả thế gian này không có chuyện gì thực sự quan trọng khiến Bạch Tử Họa để tâm. Tất cả chỉ ở trong suy nghĩ của hắn ta mà thôi. Đây là chuyện đáng sợ cỡ nào chứ?

Vậy nên không ai có thể uy hiếp Bạch Tử Họa, phạm là việc gì hắn ta cũng cố hết sức, sống chết vốn không phải vấn đề. Một khi hắn ta thấy đúng, dù có coi Lục giới như con kiến trên tay, đem tất cả mọi người giết sạch, ngay cả yêu ma cũng không đành lòng thì hắn ta cũng không thèm chớp mắt.

Đó mới là chí thiện vô hình thật sự! Không có gì quan trọng với hắn ta thì biết lấy gì uy hiếp đây?

Có lẽ trước khi Bạch Tử Họa cứu Cốt Đầu, sâu trong nội tâm không quá lưỡng lự, chỉ thuận theo tự nhiên, thấy đúng thì làm mà thôi. Nên khi hắn ta nhận ra quyết định của mình vốn là sai, mang đến hậu quả tồi tệ, lập tức sẽ không do dự giết Cốt Đầu trừ họa.

Trên thế gian, người Đông Phương Úc Khanh này vĩnh viễn không địch nổi chỉ có Bạch Tử Họa này, không phải vì

hắn ta thông minh, mà bởi trong lòng Đông Phương Úc Khanh đã có điểm yếu, đó chính là Cốt Đầu. Con người một khi đã có điểm yếu, dù làm gì sẽ sợ hãi. Còn người không có điểm yếu như Bạch Tử Họa, chính là kẻ mạnh đứng trên tất cả, giống như thần vậy.

Thời gian của hắn không còn nhiều, chẳng thể mãi ở bên bảo vệ Cốt Đầu. Chuyện bây giờ làm được chỉ là đánh cược xem, liệu trong lòng Bạch Tử Họa, Cốt Đầu có nằm ngoài những điều đúng sai kia không.

Bằng không, cho dù thế nào sự tồn tại của Tiểu Cốt chỉ có thể là sai, sớm muộn cũng có một ngày chết trong tay Bạch Tử Họa.

“Phía Tiểu Nguyệt có tin gì không? Tra được chưa?”

“Ừm, đã tìm thấy nơi giam giữ, nhưng rất phức tạp, có lẽ Bạch Tử Họa biết nàng về nên vừa rồi đã làm rất nhiều phòng hộ, không muốn nàng tới cứu thẳng bẻ. Những thứ khác thì dễ thôi, nhưng bày bố của hắn chưa chắc đã phá được. Có điều đằng nào chả có cách, chúng ta về từ từ bàn bạc, đừng lo lắng. Cứu người trước luôn dễ hơn đợi tới lúc đó mới cướp người, thương vong cũng sẽ hạn chế được. Mặt khác nên để ý tới U Nhược nhiều hơn, hôm đại lễ bá sứ hình như nó nhận ra được nàng, nên ta đã

phái người đi điều tra.”

“U Nhược?”

“Nàng còn nhớ miếng câu ngọc Hiên Viên Lãng tặng mình năm xưa không?”

“Nhỡ chứ, ta mang bên mình rất nhiều năm, sau này Sóc Phong phá lớp vỏ bên ngoài mới phát hiện thì ra đó là miếng ngọc Câu Lan bị phong ấn.”

“Trước kia Ngọc Đế rất yêu mến cô nhóc thông minh lanh lợi này, bỗng ba mươi năm trước tuyên cáo với bên ngoài rằng nó đi làm đồng tử của Quan Âm, tới Nam Hải tu luyện, sau đó không còn ai thấy nữa. Sau khi Yêu Thần xuất thế nó mới quay lại Thiên Đình, mọi người đều vui vẻ, yêu thương vô cùng. Không ngờ con bé lại trốn nhà, một mình chạy tới Trường Lưu Sơn, mặt dày mày dạn đòi nhập môn, chẳng biết thế nào sau này Bạch Tử Họa lại nhận nó. Hiên Võ Đại Đế cũng hết cách, hơn nữa khi đó Sát Thiên Mạch đã xuống tay mấy lần với con bé, nhưng vì ở trên Tuyệt Tình điện, có sự bảo vệ của Bạch Tử Họa nên đành bỏ cuộc. Những chuyện sau đó như bái sư này nọ thì nàng cũng biết.”

“Hả, không ngờ U Nhược lại nhiều tuổi như thế? Trong thời gian đó không ai gặp ư?”

“Phải, con bé vừa sinh ra đã có tiên thân, không thể định tuổi, nhưng quả thật ba mươi năm đó không ai gặp được, nó cũng không lớn thêm, bởi vì ba mươi năm đó, nó dường như không tồn tại.”

“Vì sao?”

“Chuyện này phức tạp, đại khái là Hủ Mộc quỷ và Hiên Võ Đại Đế có thù oán với nhau, sau đó không biết thế nào lại kéo U Nhược vào, tóm lại bất kể vô tình hay cố ý thì hồn phách của U Nhược cũng bị phong ấn vào trong ngọc Câu Lan, ngay trang thành một miếng ngọc bình thường, trong ba mươi năm không biết vì sao lưu lạc tới hoàng gia. Bởi vì miếng ngọc là thần khí nên giấu được hơi thở của U Nhược. Mặc dù sau đó Hủ Mộc quỷ bị đầy tới mạn hoang, nhưng Hiên Võ Đại Đế tìm suốt ba mươi năm vẫn không thấy con gái mình, đành phải đóng băng cơ thể U Nhược. Sau đó Hiên Viên Lăng chẳng hiểu sao lại tặng miếng ngọc đó cho nàng, nàng mang theo bảy năm, cũng xem như sớm chiều ở bên con bé. Mặc dù hồn phách bị giam trong hồn mang, lúc mê lúc tỉnh nhưng thỉnh thoảng nó vẫn có thể cảm ứng. Nàng không biết sự tồn tại của con bé, nhưng con bé lại biết nàng. Bị phong ấn trong một không gian cực lớn như thế, bao năm đó chắc nó sợ

và cô đơn lắm. Ở cạnh nàng, mặc dù không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì nhưng nhất định nó đã cảm thấy sự ấm áp của nàng, vậy nên khó tránh việc ỷ lại, tình cảm ngày càng sâu đậm. Sau đó Sóc Phong hóa giải phong ấn, cuối cùng hồn phách của con bé có thể quay về cơ thể, tỉnh lại rồi đương nhiên là muốn tìm tới nàng, đây cũng coi như duyên phận hiếm thấy của hai người.”

Hoa Thiên Cốt nghe xong thì ngây ngẩn. không ngờ ngoài Đường Bảo lại có cả U Nhược. Con bé ở bên cạnh, dùng một cách mà nàng không hay biết, bầu bạn với nàng bao năm chưa hề tách rời.

Đông Phương Úc Khanh vỗ vỗ đầu nàng, phì cười: “Sao? Thộn rồi hả?”

Hoa Thiên Cốt sực sực, mặt tái nhợt gồng đầu lên đui Đông Phương Úc Khanh. Quan hệ giữa con người với con người thật kì diệu, nàng không hiểu sao có chút cảm động.

Lúc Ma Nghiêm đẩy cửa ra, Bạch Tử Họa đang ngồi trước án đọc sách, không buồn ngẩng đầu lên.

“U Nhược nói đệ nhập ma?” Mặt Ma Nghiêm xanh mét,

có vài lời phải hỏi cho rõ.

Bạch Tử Họa uống một ngụm trà, lạnh lùng đáp: “Không sao, con bé lo nhiều quá rồi, cần gì phải gọi huynh tới.”

Ma Nghiêm nắm chặt tay, cau mày: “Con nhóc kia, đêm qua đã đến đây đúng không?”

Bạch Tử Họa không đáp.

“Vết thương của đệ là do nó chữa? Tử Họa, đệ quả đã thu được một đồ đệ tốt!”

Bạch Tử Họa buông sách nhìn Ma Nghiêm: “Sư huynh, có chuyện thì nói thẳng đi.”

Ma Nghiêm nổi gân xanh, đập mạnh lên bàn: “Đệ biết rõ nó mới là Yêu Thần, sao có thể vì tình riêng mà bao che? Đệ định giải thích với thiên hạ thế nào?”

“Ta không cần giải thích với bất kì ai. Sức mạnh Yêu

Thần kia cũng không phải nàng muốn, tất cả đều nằm ngoài dự đoán.”

“Sư đệ còn không hiểu sao? Con nhóc đó là yêu nghiệt, từng bước lấy được thần khí rồi từng bước chiếm được sức mạnh Yêu Thần, tất cả đều đã định trước, đó là số phận của nó.”

“Số phận thì sao? Cho dù là Yêu Thần cũng là đồ đệ của Bạch Tử Họa này. Chỉ cần một ngày ta vẫn là sư phụ của nàng thì ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng, với tất cả những gì nàng đã gây ra.”

“Đệ chịu được sao?”

“Ta sẽ dốc hết sức mình.”

“Đáng ư?”

“Chỉ có nên hay không nên, không có đáng hay không đáng.”

Ma Nghiênm nhắm mắt thở dài: “Nếu sai thì sao? Chung quy vẫn là tai họa của muôn dân?”

“Không phiền sư huynh lo lắng, tới lúc đó tự ta sẽ xử lý môn đồ của mình. Có điều nàng vẫn là đồ đệ của Bạch Tử Họa này thì xin sư huynh đừng tự tiện xen vào! Đệ tử của ta ta sẽ tự dạy dỗ!” Bạch Tử Họa đáp lạnh lùng.

Ma Nghiênm bất đắc dĩ cười gằn: “Thì ra chuyện hôm qua đệ cũng biết.”

Bạch Tử Họa xoay lưng lại.

Vẻ mặt Ma Nghiênm đanh tới rợn người: “Ta không thấy mình sai, chỉ hận lúc ấy bất cẩn để con nhóc đó chạy thoát. Nếu còn gặp lại, ta vẫn sẽ tìm cách giết nó.”

Bạch Tử Họa khẽ nhúm mày.

“Nếu không đệ cho là còn cách nào khác sao? Dù bây giờ đệ đã khôi phục tiên lực thì vẫn không thể chịu nổi một đòn của Yêu Thần. Nếu lúc đó nó điên lên, đệ định ngăn thế nào?”

“Nàng là đệ tử của ta, ta đương nhiên hiểu tính nàng. Mặc dù có sức mạnh Yêu Thần, nhưng khi vẫn còn lí trí sẽ không làm hại thế gian... Nàng chỉ muốn cứu Nam Vô Nguyệt.”

U Nhược bưng bát thuốc đẩy cửa vào: “Nếu Tiểu Nguyệt đã không phải là Yêu Thần thì vì sao Tôn thượng không chịu thả thẳng bé?”

Thấy Bạch Tử Họa không nói, con bé mong ngóng nhìn Ma Nghiêm.

Ma Nghiêm rất thân với Hiên Võ Đại Đế, hơn ba mươi năm trước đã từng gặp U Nhược, cũng quý con bé nên nhẫn nại giải thích: “Không phải Trường Lưu muốn lạm sát người vô tội. Yêu nghiệt kia xảo quyết, chỉ muốn mượn việc sức mạnh Yêu Thần đã dời đi để tránh một kiếp, nhưng chỉ cần chân thân Yêu Thần một ngày chưa diệt thì chúng ta không thể phong ấn và ngăn cản yêu lực.”

Bỗng nhớ tới điều gì, Ma Nghiêm giật mình nhìn Bạch Tử Họa: “Hay đệ cho rằng sau khi diệt được chân thân của Yêu Thần thì chỉ cần Hoa Thiên Cốt nghe lời là có thể nghĩ cách tách sức mạnh Yêu Thần ra khỏi cơ thể nó rồi phong

ấn lại?”

Bạch Tử Họa khẽ nhú mày.

Ma Nghiêm lạnh lùng nói: “Sư đệ, đệ chắc biết sau khi chân thân của Yêu Thần tan biến thì cách duy nhất để dịch chuyển sức mạnh là dùng thuật âm dương giao hợp. Chẳng lẽ đệ còn muốn vì muôn dân bá tánh mà...”

Bạch Tử Họa phẩy tay áo khẽ mỉm: “Sư huynh, huynh càng nói càng quá rồi.”

Ma Nghiêm lạnh lùng đáp: “Dẫu đệ chưa từng nghĩ tới, nhưng còn những người khác thì sao? Đông Phương Úc Khanh gì đó, Sát Thiên Mạch tà ma ngoại đạo thì sao? Con nhóc kia không biết tự trọng như thế, lẳng nhăng mờ ám với bao nhiêu người, ngộ nhỡ có kẻ bụng dạ đen tối muốn lấy sức mạnh Yêu Thần trên người nó thì sợ muốn ngăn cũng không được!”

“Đủ rồi!” Rốt cuộc Bạch Tử Họa cũng nổi giận, “Mời sư huynh về cho!”

Ma Nghiêm hậm hực phẩy tay áo bỏ đi. U Nhược biết bí mật tày trời, vội vàng chuồn ra ngoài, phải mau nghĩ cách báo cho sư phụ biết.

Bạch Tử Họa lạnh lùng nhìn lên giường.

Bất kể hắc cổ nhớ thế nào cũng chỉ nhìn thấy vài hình ảnh vụn vặt lúc ở trên đó với Tiểu Cốt.

Khi ấy nàng bị thương nặng mà vẫn muốn tới chữa thương cho hắc. Hắc lại nhập ma, muốn uống rất nhiều máu. Không ngờ, lại giống lần trước, làm việc gì vô lễ với nàng...

Chết tiệt!

Hắc không thể nhớ rõ chuyện gì cả!

Nếu không phải hắc đã phục hồi tiên lực thì chẳng phải chuyện gì cũng quên sạch trơn, thậm chí còn không biết ai đã đến sao?

Tay dần nắm thành đấm, Bạch Tử Họa thoáng tức giận.

Được, được lắm, dám xóa trí nhớ của hắc lần nữa. Nha đầu kia quả là càng ngày càng to gan! Đúng là đồ đệ giỏi Bạch Tử Họa hắc dạy dỗ!

Bạch Tử Họa dùng mực đỏ viết một ít kinh văn mà U Nhược không hiểu gì lên một tảng đá giống ngọc mà không phải ngọc đặt trên bàn. Con bé vừa thấp thỏm mài mực đỏ vừa cho máu huyền diệu vào theo lời dặn, muốn nói lại thôi.

Bạch Tử Họa không ngẩng đầu lên: "Có gì cứ nói thẳng."

Từ sáng sớm con bé đã lén nhìn hắc bằng ánh mắt kì quặc này, tựa như chưa từng biết hắc vậy.

U Nhược nhếch miệng cười khúc khích: "Sao Tôn thượng không hỏi con ngày hôm qua đã xảy ra những chuyện gì?"

Bạch Tử Họa ngừng bút một lát. Hắc hỏi có tác dụng gì

sao? Con bé ngay từ đầu tới Trường Lưu cũng chỉ vì Hoa Thiên Cốt, chắc chắn sau buổi gặp hôm qua hai người đã thông đồng với nhau. Tiểu Cốt có ý xóa trí nhớ của hắc, U Nhược sao chịu nói ra, chẳng lẽ hắc phải bức cung con bé?

Thấy Bạch Tử Họa không nói gì, lại mang vẻ cao cao tại thượng khác hẳn đêm qua, mắt U Nhược hiện lên ý trêu chọc, cố tình cúi đầu đỏ mặt ngại ngùng nói: “Thật, thật không ngờ thì ra Tôn thượng cũng có mặt cuồng nhiệt như vậy...”

Trà trong miệng Bạch Tử Họa suýt phụt ra, lại uống hai ngụm, cố gắng trấn định tâm thần. Hắc biết chân thân của mình chưa mất, không ma tính đến nỗi làm chuyện bất chính với Tiểu Cốt, nhưng cũng không biết rốt cuộc mình đã đi quá giới hạn tới mức nào. Giờ bị đồ tôn U Nhược nói thế, không khỏi càng thêm nghi ngờ, bức mình và xấu hổ.

Hắc luôn cực kì tin tưởng bản thân, nhưng sau lần thất thố đột trúng độc trước, còn phải để Tiểu Cốt dùng nhiếp hồn thuật giấu giếm, khó tránh khỏi việc bất an vì những điều đã quên và hoàn toàn không nằm trong tầm kiểm soát.

Coi như khi đó mình nhập ma, mất lí trí, không phải cố

ý làm thế, nhưng chung quy sai vẫn là sai.

U Nhược thấy ánh mắt Bạch Tử Họa bỗng ảm đạm, áy náy và tự trách, nó bèn hỏi: “Tôn thượng, khi nào sư phụ mới có thể về Tuyệt Tình điện?”

Tuy không nói nhưng rõ ràng Tôn thượng quan tâm sư phụ, hy vọng sư phụ về hơn bất kỳ ai khác. Vì sao lại luôn tuyệt tình như thế? Nó không hiểu.

Bạch Tử Họa nghiêm túc nhìn nó: “U Nhược, con biết thân phận hiện giờ của sư phụ con là gì không?”

U Nhược cúi đầu: “Yêu Thần...”

“Vậy con thấy rằng nàng có thể quay về Trường Lưu nữa không?”

“Nhưng Tôn thượng, người...”

“Con nghĩ ta không trục xuất nàng khỏi sư môn là chưa một đường lui cho nàng sau này quay về?”

U Nhược tha thiết nhìn Bạch Tử Họa, ra sức gật đầu: “Hơn nữa không phải bao lâu nay Tôn thượng luôn vất vả nghĩ cách tách sức mạnh Yêu Thần ra mà không tổn hại đến sư phụ sao?”

Bạch Tử Họa buông bút đỏ xuống, vẻ mặt thản nhiên.

“Đầu tiên, ta không trục xuất nàng khỏi sư môn, không phải vì niệm tình thầy trò gì gì đó, mà để giữ cho nàng chút hy vọng, một đường lui, một ngọn đèn, như thế sau này nàng làm gì ít nhất cũng bận tâm, bận tâm Trường Lưu và bận tâm tới chúng sinh. U Nhược con phải nhớ, dù có là người lương thiện tới đâu cũng không thể chịu nổi quá nhiều khổ sở và oan ức. Chuyện gì cũng phải có chừng mực, trách phạt cũng vậy. Đuổi cùng giết tận sẽ ép một người vốn có thể hối cải trở thành một kẻ tàn nhẫn điên cuồng. Vật cực tất phản, đá nát ngọc tan. Tuyệt vọng là thứ vô cùng đáng sợ, một khi khiến sư phụ con cảm thấy mình bị cả thiên hạ vứt bỏ thì chỉ càng khiến nàng bước nhanh trên con đường trở thành Yêu Thần. Vậy nên không cần nghĩ ta nhân từ, ta chỉ suy tính cho đại cục thôi.

Tiếp theo, cho dù là vì đại cục, nhưng trước khi sư phụ con thực sự trở thành Yêu Thần, ngay cả nàng cũng chưa

đánh mất mình mà chúng ta lại muốn vứt bỏ nàng, giết nàng cũng là sai. Đại nghĩa thật sự, điều kiện tiên quyết không phải là hy sinh bản thân. Nhưng sư phụ con phạm sai lầm lớn, bản thân cũng phải chịu trách nhiệm, có thể nói là chết vẫn không đủ. Vậy nên tới lúc không thể cứu vãn nổi, ta chắc chắn sẽ không do dự, tự tay giết nàng.”

U Nhược giật mình, trán ứa đầy mồ hôi lạnh. Trước kia nó luôn thấy Tôn thượng quá xa, không dễ lại gần, lần đầu tiên nhận ra lòng người sâu như biển, ngôn hành cử chỉ đều bao hàm quá nhiều thâm ý, thật đáng sợ.

Nàng hiểu rõ tính cách của sư phụ, chỉ cần biết mình còn chút hy vọng có thể quay lại Trường Lưu, trở về bên Tôn thượng, người sẽ liều mạng cố gắng. Sẽ không buông thả, không chịu thua, không từ bỏ, lại càng không dễ bị sức mạnh của Yêu Thần chi phối. Tôn thượng đã sớm nhận ra tình cảm sâu đậm mà sư phụ dành cho người, vậy nên mới dùng cách này để dẫn dắt người, ràng buộc người ư?

Từ đêm qua, nó vất vả lắm mới đoán được có lẽ Tôn thượng cũng hơi thích sư phụ chứ không đơn thuần là tình cảm thầy trò, bây giờ thì hết hẳn.

Thế sự khó dò, tuy rằng không phải chuyện gì xảy ra cũng nằm trong tay Tôn thượng, nhưng Tôn thượng lại hiểu sự phụ quá rõ, dù sự phụ có làm thế nào cũng không vượt qua nổi năm ngón tay của người. Có điều một khi không thể nào nằm trong tay nữa, Tôn thượng sẽ không chút lưu tình, bóp chết sự phụ như bóp chết một con kiến.

“Sự phụ vẫn còn lí trí, chưa bị yêu lực khống chế, một lòng muốn quay về, chẳng lẽ không thể khoan dung ạ?”

Bạch Tử Họa lắc đầu: “U Nhược, con không hiểu sự phụ con. Tiên giới nhất định phải trừ Nam Vô Nguyệt, trước kia rõ ràng sự phụ con có cơ hội diệt nó trong lỗ đen mà mãi không ra tay được, ngược lại ngày càng có tình cảm với thằng bé. Con cho là dựa vào khả năng bây giờ của Tiểu Cốt mà thúc thủ chịu trói, ngoan ngoãn quay về Trường Lưu nhận phạt, trơ mắt nhìn Nam Vô Nguyệt chết sao?”

U Nhược nhìn Bạch Tử Họa, bồng rùng mình, hoảng sợ trợn mắt: “Thì ra Tôn thượng đã sớm quyết định...”

Bạch Tử Họa không nói gì, nếu Tiểu Cốt có sức mạnh Yêu Thần thì chỉ có ba kết cục, hoặc là tách sức mạnh Yêu Thần ra, hoặc là bị nhốt, hoặc là chết. Mà từ thời thượng cổ đến nay sức mạnh Yêu Thần đã qua vài phen tranh

đoạt, tất cả đều nhân lúc chân thân của Yêu Thần chưa thành hình giết rồi cướp đi, sau đó muốn tách ra thì phải dùng thuật âm dương giao hợp. Vậy nên chắc chắn không thể tách sức mạnh ra được, hẳn cũng không đồng ý, từ một Yêu Thần này đổi thành một Yêu Thần khác chỉ trừ được ngọn mà không trị tận gốc. Đầy nàng tới man hoang còn tốt hơn phải nhốt nàng, mà ngay từ giây phút nàng quay về Lục giới, chắc chắn chỉ còn một đường chết.

Trở lại Mao Sơn, Đông Phương Úc Khanh cho Hoa Thiên Cốt uống ít thuốc bí chế, hơn nữa nhờ sức mạnh Yêu Thần mà vết thương bắt đầu khép miệng nhanh hơn, nhưng sọc và nổi đau vẫn không vơi đi chút nào. Nghe tiếng xương chuyển động lách cách như một cỗ máy hỏng, nàng vốn quen chịu cơn đau vượt qua sức chịu đựng của người thường mặt cũng trắng bệch, cắn chặt môi dưới không lên tiếng, đầu ứa đầy mồ hôi lạnh.

Dù sao Hoa Thiên Cốt cũng không phải là mình đồng da sắt, đau ngất đi rồi lại tỉnh hết lần này tới lần khác, như búp bê đất vỡ được nặn lại, giày vò cả buổi chiều mới khép miệng bảy tám phần. Nàng mê man ngủ trên giường không biết qua mấy canh giờ, bỗng thấy Đông Phương Úc Khanh cúi người khẽ nói bên tai: "Khinh Thủy, Lạc Thập Nhất và Hiên Viên Lăng tới."

Hoa Thiên Cốt nháy mắt đã tỉnh táo hơn nửa, mở mắt đấu tranh ngồi dậy. Đông Phương Úc Khanh vội vã đỡ nàng: “Đừng vội, ta nói nàng đang ngủ, họ vẫn còn chờ bên ngoài.”

Hoa Thiên Cốt hốt hoảng nhìn xung quanh, trong lòng có chút lo lắng. Đông Phương Úc Khanh biết bản khoăn của nàng, lấy một chiếc mặt nạ như cánh ve ra: “Muốn không?”

Hoa Thiên Cốt trầm tư một lát, nghĩ Hiên Viên Lăng cũng tới, khẽ lắc đầu: “Không cần đâu, cứ để thế đi.”

Đông Phương Úc Khanh mở cửa cho bọn Khinh Thủy vào. Lạc Thập Nhất vội vã bước tới, mới đi được mấy bước đã có thứ gì đó xanh biếc mềm nhũn dính lên mặt hắn. Hắn xách Đường Bảo xuống, dịu dàng cười yêu chiều. Hắn đi tới bên giường Hoa Thiên Cốt, đúng là cơ hội hiếm có, đang vui sướng gặp lại, vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy gương mặt đã thay đổi hoàn toàn của nàng, nhất thời sợ ngây người, nụ cười đông cứng lại.

Mà Khinh Thủy và Hiên Viên Lăng theo sau hắn cũng lao đảo lui lại phía sau, dường như đứng không vững.

Lạc Thập Nhất vừa nhìn đã hiểu hết, là nước ao Tuyệt Tình, trước kia Hoa Thiên Cốt mới lên Trường Lưu Sơn, hẳn chính là người đưa nàng tới ao Tam Sinh. Không ngờ Hoa Thiên Cốt vô tình vô thức vô tình lúc ấy nay lại vì nước ao Tuyệt Tình mà thối thịt mòn xương, rơi vào kết cục thế này.

Lạc Thập Nhất đau lòng quay đi, nhớ tới khuôn mặt ngây thơ của nàng khi nói chuyện với mình lúc mới gặp, suýt nghẹn thở.

Khinh Thủy nước nở, chạy lên ôm Hoa Thiên Cốt khóc không thành tiếng.

Hiên Viên Lăng không biết nước ao Tuyệt Tình là thứ gì, chỉ biết dung mạo của Hoa Thiên Cốt bị hủy. Hẳn sự sống đứng đó, bao lời muốn nói đều nghẹn ở cổ họng, không thốt nổi một câu.

Hoa Thiên Cốt găng nhếch miệng, sợ mọi người không thấy nàng đang cười. Nàng vỗ nhẹ lưng Khinh Thủy khẽ an ủi, đã là người tu đạo, cần gì phải so đo xác thịt. Khinh Thủy không ngừng khóc được, nước mắt thấm ướt hết vạt áo Hoa Thiên Cốt, tay dừng lại giữa chừng không dám chạm vào mặt nàng.

“Đừng khóc nữa, cậu muốn nhấn chìm cả Vạn Phúc cung hả? Khó khăn lắm mới gặp lại, phải vui vẻ chứ!”

Hoa Thiên Cốt bất đắc dĩ ôm chặt lấy Kinh Thủy, Lạc Thập Nhất đau lòng vuốt đầu nàng, đột nhiên không biết nói gì cho phải.

Hoa Thiên Cốt nhìn Hiên Viên Lăng vẫn kinh ngạc đứng đó, không nhìn được đùa cợt: “Sao thế, Lăng ca ca, không phải huynh đã nói, dù Thiên Cốt là nam hay nữ, bộ dạng giống người hay đầu heo cũng sẽ không ghét bỏ ư? Chẳng lẽ giờ không nhận ra muội nữa rồi?”

Hiên Viên Lăng nhói lòng, suýt bật khóc. Hắn nghĩ tới những nỗi khổ nàng đã phải chịu suốt một năm nay, áy náy và tự trách tuôn ra ào ạt. Rõ ràng hắn đã hứa sẽ bảo vệ nàng an toàn! Cuối cùng lại không làm được gì...

Thân thể trĩu nặng như bị dội thủy ngân, hắn đi từng bước tới trước mặt, nắm chặt tay nàng. Hoa Thiên Cốt cảm nhận được Hiên Viên Lăng đang run rẩy, rõ ràng không đành lòng nhưng vẫn nhìn chăm chăm mặt mình, tựa như muốn tạc thứ gì đó vào đáy lòng.

Mọi người đều nói tình hình một năm nay của mình, Hoa Thiên Cốt cũng kể chi tiết những chuyện đã xảy ra ở man hoang cho mọi người nghe. Khi ăn xong thì trời đã tối, tới lúc ba người họ phải đi.

“Lăng ca ca, muội có vài lời muốn nói với huynh.”

Tất cả mọi người đều đi ra ngoài, để hai người bọn họ trong phòng.

Hiên Viên Lăng muốn ôm nàng như trước, nhưng lại cảm thấy mình không đủ tư cách. Hắn luôn kiêu căng tự phụ, lại chưa từng làm gì cho nàng, ngay cả việc ở bên cũng không. Cảm giác bất lực này so với bất kì sự thất bại nào đều khiến người ta xấu hổ hơn.

Hoa Thiên Cốt mặc dù không thể hiểu hết nỗi khổ tâm và phần nộ của hắn, nhưng cũng thoáng cảm nhận thấy hắn đang tự trách. Nàng chỉ biết vỗ nhẹ vai hắn, cười trấn an.

“Lăng ca ca, chuyện gì cũng có nhân quả báo ứng, đây là hình phạt dành cho muội, muội không buồn đâu. Tuy đã thoát khỏi man hoang nhưng mấy ngày nay muội vẫn

bất an, luôn có dự cảm xấu. Tiểu Nguyệt là muội tự tay nuôi lớn, nó giống như con của muội vậy. Thăng bé không hề làm sai chuyện gì, dù có chết muội cũng nhất định phải cứu nó, cho nên sau này không thể không thành kẻ địch của Lục giới. Muội vốn là tội nhân, sống hay chết đều không sao, nhưng còn quá nhiều điều vướng bận. Sau này Đông Phương có thể chăm sóc Tiểu Nguyệt giúp muội, Đường Bảo cũng có Lạc Thập Nhất, còn Khinh Thủy muội chỉ có thể nhờ huynh. Cậu ấy rất thích huynh...”

Hiên Viên Lăng chặn lời nàng, cau mày: “Thiên Cổ, muội đang trần trối đó hả? Hay là sau khi cứu được Tiểu Nguyệt muội muốn dùng cái chết để tạ tội?”

“Không, con người một khi có quá nhiều nhớ mong và vướng bận thì sẽ rất sợ chết, ví như muội, dù biết rõ mình là tai họa, lí ra nên ngoan ngoãn ở lại man hoang, nhưng vẫn không nhịn được muốn trở về thăm mọi người. Có điều tương lai lành ít dữ nhiều, muốn cứu Tiểu Nguyệt thì sẽ trở thành kẻ địch của Lục giới, muội không tin mình có thể an toàn trở ra. Nếu muội có mệnh hệ gì, Khinh Thủy cũng chỉ có thể nhờ huynh chăm sóc, muội sẽ không còn vướng bận gì nữa.”

Hiên Viên Lăng bình tĩnh nhìn Hoa Thiên Cốt: “Huynh sẽ dốc toàn lực để bảo vệ nàng ấy, nhưng Thiên Cổ, muội phải nhớ, người huynh thích là muội.”

Hoa Thiên Cốt thản nhiên lắc đầu: “Lãng ca ca, người huynh thích không phải là muội. Bao năm qua chúng ta chẳng mấy khi ở gần nhau, cũng không hiểu nhau. Rung động không phải là yêu, huynh chỉ đang bị cảm giác thời trẻ mê hoặc đến nỗi không nhìn thấy gì khác mà thôi. Hai chúng ta đều là những kẻ vô cùng cố chấp. Huynh vốn hiểu thẳng, cũng kiên trì, nên đối với huynh mà nói, muội không phải là người huynh thích mà là một đức tin, một nơi kí thác thì đúng hơn. Lãng ca ca, so với việc sống với những mộng mơ ngày nhỏ, làm tổn thương hạnh phúc và tình yêu để tiếp tục cố chấp không buông những điều không thực, chi bằng tỉnh táo lại đi, nghĩ kĩ xem thứ mình muốn rốt cuộc là gì.”

Hiên Viên Lãng ngậy người, như bị người khác nên mạnh một cú vào đầu. Nhưng hắn vẫn cố chấp lùi lại: “Thiên Cốt, muội không phải huynh, muội không hiểu cảm giác của huynh. Huynh chưa làm được gì, cũng không hy vọng báo đáp, huynh chỉ muốn muội hiểu được lòng mình. Giờ muội không tin cũng không sao, một ngày nào đó muội sẽ hiểu. Bảo trọng...”

“Lãng ca ca!”

Hoa Thiên Cốt giơ tay ra lại không thể nắm được tay áo

tuyệt đẹp của Hiên Viên Lăng cũng không quay đầu lại đi ra ngoài. Dưới tàng mai cách đó không xa, Kinh Thủy lặng lẽ đứng chờ huynh ấy.

“Thiên Cốt không sao chứ?”

“Không sao.”

“Thiếp rất khâm phục cậu ấy, bất kể gặp chuyện gì cậu ấy cũng vẫn lạc quan mạnh mẽ. Nếu là thiếp...” Kinh Thủy sợ hãi chạm vào mặt mình, run rẩy. Bây giờ với bản thân nàng, nước ao Tuyệt Tình cũng là thuốc độc.

“Nàng ấy hình như có ý định gì đó nhưng không nói, chỉ muốn ta chăm sóc tốt cho nàng.”

Kinh Thủy sửng sốt.

Hiên Viên Lăng ngẩng đầu nhìn vào mắt Kinh Thủy, lời đi nổi đau dưới đáy lòng, thấp giọng nói: “Nhưng ta thích Thiên Cốt, cũng sẽ luôn bảo vệ nàng ấy. Hiện giờ dung mạo nàng ấy đã bị hủy, lại mang sức mạnh Yêu Thần, nguy hiểm khắp nơi, vô cùng gian khổ, ta càng không thể

bỏ rơi. Khinh Thủy, hy vọng nàng hiểu.”

Suốt một năm ở chung, khó khăn lắm chàng mới có chút thả lỏng, ánh mắt ngày càng dịu dàng, giờ phút này lại đầy kiên định và dứt khoát. Nàng biết ý chàng đã quyết, bất đắc dĩ cười khổ lắc đầu.

“Chàng biết dung mạo của Thiên Cốt vì sao lại bị hủy không? Đó là nước ao Tuyệt Tình của Trường Lưu Sơn, tình càng sâu thương càng nặng. Thiên Cốt bị thương nặng như vậy, có thể thấy cậu ấy yêu sâu đậm tới mức nào. Dù cậu ấy đã yêu người khác, chàng vẫn không hề bận tâm ư?”

Mắt Hiên Viên Lăng hiện lên vẻ kinh ngạc và đau đớn, nhưng vẫn chậm rãi lắc đầu: “Ta biết, người nàng ấy thích là Bạch Tử Họa, lúc ở núi Thái Bạch ta đã đoán được rồi. Ta chỉ muốn nàng ấy vui vẻ, còn những chuyện khác ta không quan tâm.”

Khinh Thủy thở dài, đôi mắt càng lộ rõ vẻ thê lương: “Được rồi, cậu ấy không để ý, chàng không quan tâm, thiếp cũng không để bụng. Vậy chúng ta cùng đợi đi, đợi tới ngày một người trong chúng ta thật sự tỉnh táo.”

Đông Phương Úc Khanh đẩy cửa vào, thấy Hoa Thiên Cốt đang ngồi trên giường, vẻ mặt hoang mang.

“Đông Phương, có phải ta đã sai rồi không?”

Đông Phương Úc Khanh cười khó hiểu: “Không sai, nàng đã nhìn rõ chuyện tình cảm hơn trước kia rất nhiều, chỉ có điều vẫn thiếu một chút. Nàng cho là mình đã bị hủy dung, Hiên Viên Lăng sẽ chịu lùi bước? Nàng đánh thức hắc ta thì hắc ta có thể đối mặt với tình cảm thật của mình ngay ư? Nàng thành tâm nhờ hắc ta, hắc ta sẽ đồng ý ở bên Kinh Thủy? Chuyện tình cảm nào dễ dàng như thế. Dựa theo tính cách của Hiên Viên Lăng, có khi lại phản tác dụng không chừng.”

“Hả? Vậy phải làm thế nào?” Hoa Thiên Cốt chột hoang mang.

Đông Phương Úc Khanh vuốt đầu nàng: “Nàng còn chưa lo xong cho mình, không phải quan tâm tới chuyện của Kinh Thủy nữa. Kinh Thủy chín chắn trưởng thành hơn nàng, biết mình muốn gì, biết phải tranh giành thế nào. Không như nàng ngây thơ ngốc nghếch. Nàng tưởng rằng nàng chết thì mọi chuyện sẽ kết thúc sao?”

Hoa Thiên Cốt cúi đầu: “Đó là việc duy nhất ta có thể làm được. Đông Phương, Tiểu Nguyệt ở đâu, bao giờ chúng ta đi cứu nó?”

“Vết thương của nàng còn chưa lành, đợi khỏi hẳn rồi bàn tiếp.”

Hoa Thiên Cốt xắn tay áo: “Huynh xem, chẳng phải khép miệng gần hết rồi sao. Chúng ta mau đi chuẩn bị thôi, càng cứu thẳng bé sớm càng tốt. Thời gian không còn nhiều, mấy ngày nay ta đều lo, đêm nào cũng mơ thấy Tiểu Nguyệt khóc gọi mình, không biết một năm nay thẳng bé phải chịu bao nhiêu tủi hổ nữa.”

Đông Phương Úc Khnah thở dài: “Có nhanh cũng phải chờ đến mai, nàng ngủ trước đã.”

“Hai chúng ta lên đi?”

“Đương nhiên, biết rõ là vậy, chẳng lẽ còn muốn hơn hai người đi chịu chết?”

“Bấy?!”

“Ta và Sát Thiên Mạch nhiều lần muốn cứu thằng bé mà không được, hơn nữa có bao người muốn cướp sức mạnh Yêu Thần, sao lại không có bấy. Hơn nữa Ma Nghiêm đã biết nàng về, đương nhiên sẽ bày thiên la địa võng, chờ nàng tới cứu người. Nhưng dù là bấy cũng tốt hơn trực tiếp đối mặt, địch đông ta ít. Vậy nên lần này bất kể thế nào cũng phải đi.”

“Thế huynh nói cho ta biết thằng bé ở đâu, ta sẽ đi một mình. Ta có sức mạnh Yêu Thần, chạy trốn cũng nhanh hơn.”

“Đồ ngốc, sao ta có thể để nàng mạo hiểm một mình, huống chi trận pháp này không phải chỉ cần có sức mạnh là xông vào được. Nàng ngốc như thế, không có ta đi theo hướng dẫn thì biết làm gì đây. Ma Nghiêm và những kẻ khác trên Tiên giới ta đều ứng phó được, chỉ sợ Bạch Tử Họa tự mình ra tay...”

Nam Vô Nguyệt bị giam trên Cửu Trọng Thiên, do Bắc Đẩu Thất Tinh Quân canh giữ.

Hoa Thiên Cốt đã từng gặp họ hai lần ở Quần Tiên yến nhưng không tới chào hỏi. Bấy người họ không uống

rượu cũng không tán chuyện, chỉ chơi cờ với Nam Đẩu Lục Tinh Quân, mười ba người hốt chiến cùng một lúc. Thường thì Quần Tiên yến kết thúc mấy ngày rồi bọn họ cũng chưa đánh xong một ván, tranh đấu cực kì dữ dội.

Cờ của bọn họ đều là những vì sao trên bầu trời, có thể rền nên những vũ khí tốt nhất, đương nhiên cũng có thể rền nên cũi giam kiên cố nhất. Đồng thời Bắc Đẩu Thất Tinh trận của bọn họ lại là nguồn gốc của hàng vạn trận khác. Càn Khôn khó phá, các trận pháp phức tạp trên trời phần lớn đều nảy sinh từ những thứ đơn giản.

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn xa xăm, bầu trời mặc dù tối đen nhưng nàng vẫn có thể nhìn xuyên tầng tầng cách trở, thấy bảy chấm nhỏ lóe sáng trên Cửu Trọng Thiên. Còn Tiểu Nguyệt đang ở chính giữa hình cái phễu do Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Cơ và Thiên Quyền tạo thành.

Đông Phương Úc Khanh nương theo ánh mắt của Hoa Thiên Cốt nhìn về phía Bắc, vuốt đầu nàng trấn an.

“Chúng ta đi thôi.”

Hoa Thiên Cốt chỉ bừa gọi một đám mây bay tới, đứng lên trên. Dưới chân Đông Phương Úc Khanh cũng có một lớp khói giống mây mà không phải mây, giống sương mà chẳng phải sương, không phải tiên thuật mà lại giống như đang điều khiển một vật thể trong suốt vậy.

“Nhanh hơn ta không?”

“Tất nhiên.” Đông Phương Úc Khanh không thèm nghĩ gặt đầu cười.

Bởi vì đường lên Cửu Trọng Thiên là một đường thẳng nên cưỡi mây nhanh hơn và cũng ổn định hơn điều khiển kiếm. Thoáng một cái hai người đã lần lượt biến mất phía chân trời.

Gió thổi tấp vào mặt, tốc độ quá nhanh nên xung quanh mờ mờ không thấy rõ thứ gì. Hoa Thiên Cốt vận chân khí, không thấy lạnh chút nào, cả người như đang đắm trong biển rộng. Trên đường nàng nhớ lại những ngày ở cùng Tiểu Nguyệt, tuy không lâu nhưng cũng chứng kiến thẳng bé dần trưởng thành, tình cảm đã sâu đậm một từ khó nói.

Chuyện tình cảm vốn là vậy, cho dù chỉ gặp nhau trong phúc chốc, rung động trong nháy mắt thì cũng đáng để hồi tưởng và theo đuổi cả đời, dùng cả kiếp để vào vạ và chờ đợi.

Khi cơ thể cuối cùng cũng cảm thấy thoải mái như lao ra khỏi biển, nàng biết bọn họ đã tới Cửu Trọng Thiên.

Nơi này dưới có trăm vị tiên của Thiên Đình, chỉ là khái niệm vị trí hơi trừu tượng. Trên thực tế nơi này cũng giống man hoang, mỗi bên đều có một không gian khác nhau, Cửu Thiên liên kết qua những con đường bí mật, thường hay có một phần đè lên nhau. Phật viết, một hành hoa, một thế giới. Vạn vật đều có thể giới riêng của mình, lớn có bé có. Nhưng nắng mùa hè không thể hiểu bằng mùa đông, cũng tức là người ở không gian khác không thể hiểu nhau.

Đông Phương Úc Khanh bỗng tới gần, khẽ phả hơi vào mắt nàng. Lập tức mắt nàng được phủ kín một lớp hơi nước mỏng, lạnh lạnh, khung cảnh trước mắt trở nên mờ ảo. Hai người đánh tan mây mù, lập tức xung quanh chói lòa rực rỡ, khiến người ta không thể nhìn nổi. Tuy mắt nàng đã được phủ một lớp màng mỏng mỏng trong suốt nhưng vẫn bóng rát như bị kim châm vậy.

Đón từng ngọn gió thổi tới, mây mù dâng sau dần khép lại, Hoa Thiên Cốt tò mò quan sát thế giới lộng lẫy rực rỡ đầy sao này, sáng tới mức khiến nàng không thể mở mắt.

Cả bầu trời đều là những chấm nhỏ, có sáng có tối, có gần có xa, e rằng còn nhiều hơn cả người trên mặt đất. Bất kể là ở trên hay ở dưới đều lấp lánh ánh sao. Hoa Thiên Cốt cúi đầu, thấy mình và Đông Phương Úc Khanh đang đứng trên mặt nước.

Đó là một con sông vô cùng rộng lớn, khúc khuỷu, không nhìn thấy đầu hay cuối. Mặt nước rất trong, không chút sóng gợn, dường như không hề di chuyển. Hình ảnh những vì sao phản chiếu trong đó, bỗng khiến người ta có cảm giác như nằm mơ, không biết rốt cuộc sao ở trên trời hay ở dưới đáy sông.

Hoa Thiên Cốt tò mò ngồi xổm xuống, thử vốc lên xem, không ngờ lại vớt được một thứ gì đó sáng lấp lánh, tựa như vô số mảnh vỡ của sao trời.

“Đây là thiên hà, chúng ta đi ngược về phía Bắc thì có thể tìm được Bắc Đẩu Thất Tinh.”

Hoa Thiên Cốt dùng thuật ẩn thân, Đông Phương Úc Khanh lại bẻ một chiếc bùa giữa trời làm cơ thể biến mất. Hai người lặng lẽ bay tà tà trên mặt nước. Xung quanh vô cùng yên tĩnh nhưng lại quá rục rĩ, càng nhìn càng thấy cô đơn.

Nàng nhìn thấy sao Bắc Đẩu, tới gần chỉ thấy bảy vầng sáng cực lớn, như thể bảy vầng thái dương, trong vầng sáng hình như có gì đó, nhưng vì sáng quá nên không nhìn rõ.

Đông Phương Úc Khanh đặt tay lên môi, cười truyền âm: “Sao đang ngủ.”

Bởi vì đã nắm rõ tình hình bên ngoài, cũng chuẩn bị từ trước nên bọn họ dễ dàng đột phá Thất Tinh trận, bước vào chốt gác trùng điệp của thiên binh thiên tướng.

Nhưng phía trong trận pháp lại như một mê cung, hơn nữa rộng lớn vô cùng, muốn tìm Nam Vô Nguyệt không phải chuyện dễ dàng. Cho dù Đông Phương biết nhiều thứ, nhưng vẫn bó tay trước sự biến hóa tự nhiên của những tinh tú này.

Bên ngoài có vài nơi được canh giữ nghiêm ngặt, nhưng trong trận lại không có bóng người nào. Bọn họ lòng vòng trong đó rất lâu, thỉnh thoảng lại gặp mấy cái bẫy kì lạ đáng sợ, may mà có Đông Phương ở đây, tất cả đều biến nguy thành an được.

Hơi thở của Nam Vô Nguyệt bị che giấu hoàn toàn, không thể xác định thẳng bé đang ở đâu. Hoa Thiên Cốt chỉ có thể tìm bằng trực giác.

Không có mặt trời cũng không có ánh trăng, bất giác bọn họ đã ở trong trận ba ngày. Hoa Thiên Cốt bắt đầu sốt ruột, muốn xuất nguyên thần đi tìm nhưng làm thế nào cũng không thể rời khỏi thân thể.

“Trong trận phần lớn pháp lực đều bị kìm chế, Thất Tinh trận là trận pháp giam cầm, điển hình nhất cho dạng vào thì dễ, ra thì khó. Kẻ lợi hại tới đâu bị giam trong đây cũng hết cách. Trước kia khi Hiên Võ Thánh Đế lòng bắt Hủ Mộc quý, đầu tiên phải dụ gã vào Thất Tinh trận trước, giam suốt ba năm mới bắt được.”

Nói cách khác, cho dù cứu được Tiểu Nguyệt thì cũng không thể ra ngoài?”

Đông Phương Úc Khanh gật đầu: “Ta đã thử để lại các kí hiệu trên đường nhưng cũng không ăn thua.”

“Vậy chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao?”

“Không vào hang cộp sao bắt được cộp con.” Đông Phương Úc Khanh nghiêng ngẫm nhìn xung quanh, “Trước đó Nam Vô Nguyệt bị giam giữ ở Phệ Hải dưới mười tám tầng địa ngục, chỗ đó không đẹp như Cửu Trọng Thiên này nhưng nguy hiểm và khó tiếp cận hơn nhiều. Đúng cái hôm nàng quay về thì Nam Vô Nguyệt đột nhiên bị chuyển tới đây.”

Hoa Thiên Cốt sửng sốt.

Đông Phương Úc Khanh cười lắc đầu: “Sư phụ nàng đoán nàng sẽ không đợi tới ngày hành án đến Dao Trì cướp người, đổi đầu trực tiếp với hắn, mà sẽ lén cứu người ra trước. Cho nên đã dọn đường sẵn, chỉ chờ chúng ta lọt hố.”

“Người muốn giam chúng ta ở đây?”

“Tất nhiên, chỉ cần kéo dài qua Ngũ Tinh Diệu Nhật, Tiểu Nguyệt chết, nàng không còn lí do gì làm trái ý hắn, trở thành kẻ địch của Lục giới nữa.”

Quả thực nếu Tiểu Nguyệt chết, ngoài đau lòng ra nàng còn làm được gì? Chẳng lẽ diệt cả Tiên giới báo thù cho thằng bé ư?

Đông Phương Úc Khanh vỗ vai nàng: “Đừng lo, nếu dám đến tất nhiên ta đã nghĩ cách ra ngoài rồi. Quan trọng là nàng nhất định phải tìm ra được vị trí của Tiểu Nguyệt, lúc này tiên lực của sư phụ nàng đã khôi phục rồi, không cần bận tâm cơ thể hắn không chịu nổi mà áp chế yêu lực nữa. Nàng cố phá phong ấn để yêu lực phát ra càng nhiều càng tốt. Tiểu Nguyệt mới là Yêu Thần thực sự, yêu lực có thể nhận ra chủ, nó sẽ đưa chúng ta đi tìm thằng bé.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu, bắt đầu dùng cách Đấu Lan Can dạy nàng để phá phong ấn. Sức mạnh kì lạ tỏa ra khắp nơi, cuối cùng nàng cũng có cảm giác, chỉ sang bên phải.

“Hướng này.”

Hai người lách hết màn sương mù này đến màn sương

mù khác, cuối cùng cũng nhìn thấy một vật thể hình thoi cực lớn như viên kim cương ở giữa không trung, không biết nó làm bằng gì mà còn trong hơn cả thủy tinh, mọi góc đều phản xạ lấp lánh, còn Nam Vô Nguyệt thì như chú sâu nhỏ đông trong hổ phách, thẳng bé có vẻ đã ngủ rất lâu.

“Tiểu Nguyệt!”

Hoa Thiên Cốt vui vẻ nhào tới, Đông Phương Úc Khanh không cản. Nhưng đúng lúc nàng sắp chạm tới thì lại bị kết giới xung quanh hất văng ra xa.

Lập tức Bắc Đẩu Thất Tinh sáng rực lên, như chạm phải chốt mở. Cả trời đất đều ngập tràn những luồng sáng, không thể thấy gì, nếu đó không phải là ánh sáng lạnh thì Hoa Thiên Cốt nghĩ mình sớm đã tan biến.

Đông Phương Úc Khanh nhếch miệng, cười nói: “Sao tỉnh rồi.”

Cảm giác thấy có người tới gần, Hoa Thiên Cốt tự khí ở hai ngón tay rồi lướt nhanh qua mắt, lúc mở ra thì đã có thể nhìn thấy trong ánh sáng cực chói này.

Bảy vị tiên áo mũ tung bay giáng từ trên trời xuống, người cầm quạt, người cầm tiêu cầm sáo, còn có cả bàn cờ, vô cùng nhỏ nhắn, nhưng ai cũng đầy sát khí.

Tuy có sát khí nhưng lại không có sát ý, Hoa Thiên Cốt lễ phép chấp tay gập đầu xem như chào hỏi. Bảy người kia lạnh lùng, mặc dù dáng vẻ khác nhau nhưng vẻ mặt lại y đúc, kì lạ khó nói nên lời.

“Hoa Thiên Cốt?” Phá Quân Tinh Quân bỗng hỏi, ánh mắt chiếu thẳng vào nàng.

“Đúng là vẫn bối.”

“Chờ ngươi đã lâu rồi, tốt nhất là nên khoanh tay chịu trời đi, chúng ta mới đánh được nửa ván cờ, muốn về nhanh.”

Hoa Thiên Cốt biết Bắc Đẩu Thất Tinh có chức trách của bọn họ, nói nhiều cũng vô ích, chẳng bằng mau cứu Tiểu Nguyệt. Nàng hất tay lên, chân khí tụ thành một thanh kiếm ánh tím bay vọt lên trời, chuẩn bị chiến đấu.

Đông Phương Úc Khanh chỉ sợ bọn họ không đến, hai người còn phải ở trong trận lâu, nếu đã đến thì dễ hơn nhiều rồi. Vì thế hắn truyền âm cho Hoa Thiên Cốt: “Đánh bại bảy người bọn họ thì sẽ có cách thoát khỏi trận. Bên này để ta ứng phó, nàng đi cứu Tiểu Nguyệt.”

Hoa Thiên Cốt sao chịu, đẩy Đông Phương Úc Khanh ra sau người. Một người phàm như hắn sao đấu nổi bảy vị tiên.

Thất Tinh Quân chỉ muốn quay về chơi cờ, không màng tới việc y đông hiệp ít, hưởng chi bao lâu nay họ đều sát cánh bên nhau.

Cuộc hỗn chiến bắt đầu, bảy người ai cũng có sở trường riêng, xuất chiêu vừa nhanh vừa chuẩn, phối hợp vô cùng ăn ý. Hoa Thiên Cốt bị vây trong trận, không thể lui cũng không thể phá, đành phải dùng yêu lực chống chọi. Đông Phương Úc Khanh di chuyển kì lạ, chiêu thuật kì quái nhưng cũng rơi vào thế yếu.

Đánh mấy canh giờ vẫn bất phân thắng bại, Hoa Thiên Cốt ngày càng nóng vội, Thất Tinh Quân mặc dù không thể hiện ra, cũng bắt đầu sốt ruột.

Nàng cố hết sức dẫn bảy người về phía Tiểu Nguyệt, lợi dụng sơ hở, dồn pháp lực đánh lên khối vật thể trong suốt kia, cứ nghĩ nó sẽ vỡ vụn, ai ngờ lại bắn ngược cả về.

“Không cần lãng phí chân khí, đó là miếng đá Thôi Tinh bảy người chúng ta phải mất mấy ngàn năm mới luyện ra, dùng búa Bàn Cổ mới đập vỡ được, chỉ bằng người sao đánh nổi.” Cự Môn Tinh Quân lạnh lùng nói.

Hoa Thiên Cốt chau mày, thầm nghĩ: Được, nếu không đánh nổi thì ta sẽ mang nó theo luôn.

Yêu lực tăng vọt, lập tức có vô số ánh kiếm bay loạn trên bầu trời, bảy người tạm thời bị bức lui, chỉ thấy gió dữ gào thét chung quanh, ngay cả chỗ mây phía đằng xa cũng bị chém rách thành từng mảnh nhỏ.

Dường như không ngờ Hoa Thiên Cốt có thể khổng chế sức mạnh Yêu Thần tới mức này, còn định hút cả đá Thôi Tinh vào trong hư đỉnh mang đi, bảy người cùng nhúm mày.

Nhưng đá Thôi tinh như bị thứ gì đó giữ chặt giữa không trung, có làm thế nào cũng không nhúc nhích, nặng cả ngàn cân.

Đông Phương Úc Khanh bỗng bật cười, lấy một quyển sách dạy đánh cờ ra, trên tấm bìa cũ nát là hai chữ triện “Thiên Dịch”: “Ta biết bảy người các ngươi đã tìm quyển sách từ thời thượng cổ này lâu rồi, chúng ta trao đổi nhé?”

Mắt bảy người cùng sáng lên, nhưng phút chốc đã khôi phục như bình thường.

“Ta há có thể bị vật tầm thường cám dỗ.” Người nói chính là Văn Khúc Tinh Quân cầm bút.

Đông Phương Úc Khanh cười lười biếng: “Nếu không cần thì thôi vậy.” Nói xong bèn quăng đi.

Thất Tinh Quân cùng ngăn người, bất giác đau lòng vươn tay ra.

Đông Phương Úc Khanh nhân cơ hội này tóm Hoa Thiên

Cốt rồi thi triển vài bộ pháp kì lạ, trận pháp của bảy người lập tức xuất hiện một lỗ hồng, đẩy nàng ra khỏi trận.

Hoa Thiên Cốt quay đầu nhìn hắt. Đông Phương Úc Khanh lại bị bảy người bao vây, ngoài lần đầu cơ quan thuật với Khoáng Dã Thiên, nàng chưa từng thấy Đông Phương Úc Khanh ra tay với ai. Người thường dù sao sức cũng có hạn, không ngờ hắt không cần pháp lực mà vẫn có thể đấu với tiên nhân trên Cửu Thiên đến mức này. Nếu hắt mà tu tiên thì còn đáng sợ tới chừng nào?

Hoa Thiên Cốt không để ý được nhiều, cứu Tiểu Nguyệt quan trọng hơn. Nàng lại dồn toàn sức muốn phá đá Thôi Tinh, nhưng chỉ thấy ánh sáng lóe lên bắn ngược lại khiến bản thân học máu, còn khối đá thì không mảy may tổn hại.

Đúng vào lúc này, bỗng thấy Đông Phương Úc Khanh khẽ hừ một tiếng, nàng vội vàng quay đầu lại. Không biết tảng đá giống ngọc mà không phải ngọc đè lên đầu hắt từ lúc nào. Tảng đá kia ngày càng lớn, Đông Phương Úc Khanh chống bằng hai tay, mặt trắng bệch như tờ giấy.

Thất Tinh Quân nhân cơ hội này, liên tiếp điểm mấy huyệt lớn của hắt, không ngờ lại không có chút tác dụng

nào.

Hoa Thiên Cốt vội vàng bay qua, tảng đá đã to như một ngọn núi nhỏ, bùa chú màu đỏ thoáng hiện trên mặt đá, không ngờ lại là nét chữ của Bạch Tử Họa.

Sư phụ?

Thất Tinh Quân vây quanh nàng, lòng Hoa Thiên Cốt nóng như lửa đốt, nhưng làm thế nào cũng không thể lại gần.

Đông Phương Úc Khanh mấy lần muốn dùng dị thuật hoặc bỏ chạy nhưng đều bị chặn hết. Tảng đá kia như nặng bằng Tam Sơn Ngũ Nhạc^[1], dầu gì hấn cũng chỉ là phàm thai tục thế, sao có thể chịu nổi.

[1] Tam Sơn Ngũ Nhạc: Những ngọn núi thiêng của Trung Quốc (Hành Sơn, Tung Sơn, Thái Sơn, Hoa Sơn, Hành Sơn).

Hoa Thiên Cốt rồi như tơ vò, trăm ngàn sơ hở, trúng tận mấy chương, hét toáng lên: "Thả huynh ấy ra!"

Tham Lang Tinh Quân lắc đầu: “Thượng tiên đặc biệt dặn dò, có thể bỏ qua người, còn Đông Phương Úc Khanh thì tuyệt đối không thể.”

Hoa Thiên Cốt ngây người, tiên pháp bình thường không làm khó được Đông Phương, tảng đá kia là sư phụ cố ý dùng để đối phó với huynh ấy ư? Vì sao?

Đông Phương Úc Khanh cười khổ, hẳn đã đoán được Bạch Tử Họa muốn giết mình từ lâu. Không phải vì chuyện đưa Thiên Cốt ra khỏi man hoang, mà vì hẳn đã nói cho nàng biết đá Nữ Oa có thể giải được độc của mình. Hẳn ở bên Thiên Cốt sẽ trở thành đôi cánh của nàng, khiến nàng cách hẳn ta càng xa. Sao hẳn ta cam tâm cho được? Chỉ cần loại bỏ hẳn, Thiên Cốt sẽ lại nằm trong tầm kiểm soát của Bạch Tử Họa, cũng không thể cứu Tiểu Nguyệt ra. Vậy nên ngay từ đầu hẳn ta đã không định làm gì Thiên Cốt, hơn nữa cái bẫy này không phải giáng cho nàng, mà người thực sự bị nhắm vào, chính là mình.

Nhưng cũng đâu cần phải tàn nhẫn như thế, giết thì giết đi, đại nạn của hẳn đã tới, hẳn không còn gì để nói. Nhưng dù sao hẳn ta cũng là tiên, hà tất phải ra tay ngoan độc đến thế, muốn ép hẳn thành bánh thịt ngay trước mặt Thiên Cốt? Đối kiểu chết đẹp để khác không được sao? Ít nhất cũng phải cho toàn thân chứ! Phải chăng đây chính

là không được chết tử tế?

Chương 7: Trần hồn huyết thạch

Thấy Đông Phương Úc Khanh không chịu nổi đã phải khụy chân xuống mặt đất, Hoa Thiên Cốt lòng nóng như lửa đốt, không thềm để ý gì hết, bay thẳng về phía hắn. Bảy luồng chưởng từ các hướng khác nhau cùng tấn công một lúc, nàng gầm lên giận dữ, yêu khí quanh người tăng vọt, hất văng mấy người kia ra.

Nàng vội bay tới bên cạnh Đông Phương Úc Khanh, muốn giúp hắn đỡ tảng đá lên, nhưng không ngờ vừa dồn sức một chút, tảng đá đã nặng hơn mấy phần, lại đè nặng xuống. Hoa Thiên Cốt hoảng hốt, không ngừng xuất chiêu, muốn đánh nát tảng đá nhưng tất cả đều bị hút vào trong đó.

Thấy tảng đá ngày càng to chực ép Đông Phương Úc Khanh xuống dưới đất, Hoa Thiên Cốt biến ra một chiếc

cọc gỗ lớn cùng chống đỡ, định lồi Đông Phương Úc Khanh ra. Không ngờ tảng đá kia như dính lấy hần, cọc gỗ cũng không chịu nổi gãy luôn.

Hoa Thiên Cốt đành phải dùng hai tay nâng tảng đá lên, lực chống càng lớn tảng đá càng nặng, bất kể nàng có dốc sức thế nào cũng không thể đẩy nó lên, nhưng nếu buông tay, Đông Phương Úc Khanh sẽ bị đè chết.

Nếu cứ thế này phía sau sẽ không phòng thủ được, Hoa Thiên Cốt mở một kết giới lớn, ngăn bảy người kia ở bên ngoài, môi dưới đã cắn đến rướm máu. Thất Tinh Quân cũng không cố tấn công, im lặng đứng bên cạnh. Phá Quân Tinh Quân khẽ lẩm bẩm, như thể đang truyền âm với ai đó. Một lát sau, bảy người nhìn nhau gật đầu, cất đá Thôi Tinh vào trong tay áo, nháy mắt đã biến mất không còn bóng dáng.

Hồngбет, Tiểu Nguyệt bị họ đưa đi rồi!

Hoa Thiên Cốt muốn đuổi theo, nhưng lại không thể buông tay, nhắm mắt niệm chú, muốn dùng khẩu thuật, không ngờ mới phóng ra được hai bước đã bị trận pháp ép quay về cơ thể.

Đông Phương Úc Khanh như bị đè dưới núi, Hoa Thiên Cốt không nhìn thấy hắc, phải hét lên: “Đông Phương, huynh không sao chứ?”

“Ta không sao, đừng để ý, mau đuổi theo đi. Nếu không muộn mất!”

Hoa Thiên Cốt nào dám thả tay, dồn toàn lực nâng tảng đá kia lên, chỉ biết nếu không đẩy được tảng đá ra thì Đông Phương sẽ bị đè chết.

“Có cách nào đẩy tảng đá này ra không?”

Đông Phương Úc Khanh chống hai tay trước ngực, cười bất đắc dĩ: “Không ngờ sư phụ nàng lại nghĩ ra cách này để giam ta chặn nàng, thật đúng là...”

Hoa Thiên Cốt vội hét lên: “Nặng lắm à? Huynh có sao không?”

“Không sao, vẫn chịu được.”

Chân khí ào ạt truyền vào hai tay, tảng đá kia dường như có sinh mệnh, ngừng tăng thêm sức nặng, nhưng mỗi khi Hoa Thiên Cốt định dồn sức thì nó lại nặng thêm nhanh hơn khiến nàng không dám làm càn, mà khi chân khí của Hoa Thiên Cốt thưa đi thì nó lại nhẹ hơn một chút.

Một kẻ bị đè một kẻ không dám buông tay, cứ thế ở bao ngày trong Thất Tinh trận. Nàng thử tất cả mọi cách nhưng vẫn không đẩy nổi tảng đá đó. Truyền âm, thổi còi để cầu viện binh cũng không thể truyền ra khỏi trận. Ngũ Tinh Diệu Nhật sắp tới, Hoa Thiên Cốt như kiến bò trên lòng chảo.

Xung quanh mịt mờ tuyết trắng, không thấy ranh giới, là hư không cũng là ảo ảnh.

Bạch Tử Họa chăm chú nhìn cậu bé ngây ngô đang ngủ say trong khối đá Thất Tinh rất lớn trước mắt, nước da trắng ngần, vô cùng mịn màng.

“Nam Vô Nguyệt.” Bạch Tử Họa khẽ gọi, âm thanh tản trong không trung, tựa như khói bếp. Gõ nhẹ lên mặt đá, ánh sáng lóe lên, Nam Vô Nguyệt dần tỉnh lại, mở đôi mắt sáng mù mờ nhìn hắn, rồi nhẹ răng cười, trong trẻo như tiếng chuông gió.

“Sư phụ của Hoa Hoa!”

Mi tâm Bạch Tử Họa lộ vẻ ảm áp hiểm thấy: “Ngủ ngon không?”

“Dạ có, con vừa nằm mơ thấy Hoa tỷ tỷ nấu cho con ăn.”

Bạch Tử Họa đưa tay lên, không hề bị cản trở xuyên vào trong đá Thôi Tinh, đưa tới trước mặt Nam Vô Nguyệt, lật tay, bỗng lòng bàn tay hiện ra một miếng bánh hoa đào.

“Đây là món trước kia Hoa tỷ tỷ của người làm.”

Nam Vô Nguyệt nâng hai bàn tay nhỏ bé, cực kỳ cẩn thận cầm lên bỏ vào miệng, ngọt ngào tới mức lòng nở hoa. Nó ăn ngấu nghiến xong rồi lại trông mong nhìn Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa hơi sững sốt: “Hết rồi, chỉ còn mỗi miếng này thôi.” Những miếng khác hẳn đã ăn rồi.

Nam Vô Nguyệt không cam lòng phồng má, luyện tiếc mút đầu ngón tay.

“Hoa Hoa tỷ tỷ đã về rồi ạ?”

Bạch Tử Họa gật đầu, ngẩng lên nhìn chuỗi phật châu đeo trên chân nó.

“Nhưng nàng không cứu được người, cũng không thể cứu người. Đại nạn của người đã tới rồi, có sợ không?”

Nam Vô Nguyệt tựa vào vách đá mỉm cười nhìn hẳn: “Không sợ, Hoa tỷ tỷ từng nói cái chết không hề đáng sợ. Sau khi ra ngoài sẽ có rất nhiều người muốn giết con, tuy con không có lỗi, nhưng người khác cũng không sai. Tỷ ấy bảo tuyệt đối đừng hận, trong lòng có hận thì sẽ thành ma. Con không sợ chết, cũng không hận, chỉ không muốn xa Hoa tỷ tỷ mà thôi. Sư phụ của Hoa Hoa à, con có thể gặp tỷ ấy lần cuối không?”

Bạch Tử Họa không nói gì, khẽ chạm vào đá Thôi Tinh, Nam Vô Nguyệt lại chìm vào giấc ngủ.

Cơ thể hẫng hóa thành một làn khói tản dần, sau đó lại bay ra từ cây tiêu bạc của Sênh Tiêu Mặc rồi biến thân trở lại.

“Ngày mai đệ và sư huynh chịu trách nhiệm áp giải Nam Vô Nguyệt tới Côn Luân.”

Sênh Tiêu Mặc cất tiêu vào trong khư đỉnh, chăm chú nhìn Bạch Tử Họa: “Huynh không đi? Chẳng lẽ là không đành lòng nhìn Nam Vô Nguyệt chịu hình? Nếu dám Thiên Cốt tới cướp người thì sao? Sức mạnh của nàng bây giờ rất khó lường, nếu bộc phát thì chưa chắc chúng ta đã đối phó được.”

©STENT

“Nàng không đến đâu. Nàng sẽ không vì cứu Tiểu Nguyệt mà bỏ rơi Đông Phương Úc Khanh.”

Sênh Tiêu Mặc bất đắc dĩ lắc đầu: “Sao huynh không nói thẳng với nàng, Nam Vô Nguyệt được tạo ra trong trời đất, dù sinh từ cái ác nhưng trong sạch như hoa sen, hơn nữa lại được Thiên Cốt dạy dỗ thành người tốt bụng ngây thơ, nên có đủ ba hồn bảy phách. Cái huynh muốn diệt chỉ là thân thể Yêu Thần của nó, để sức mạnh Yêu Thần như rắn

mất đầu. Còn hồn phách của Nam Vô Nguyệt sẽ được huynh dẫn độ, nhập vào luân hồi, sống lại một lần nữa. Huynh nói rõ với Thiên Cốt thì chắc hẳn nàng sẽ hiểu, không nóng nảy tới cướp người.”

Bạch Tử Họa lắc đầu: “Đệ không hiểu nàng. Chúng ta đã nhìn thấu sinh tử, dầu mất thân thể nhưng chỉ cần một hồn phách vẫn còn thì cùng lắm là đầu thai rồi tu luyện lại từ đầu. Cái tôi còn đó, không gì thay đổi. Nhưng chấp niệm của nàng quá nặng, sao có thể nhìn thấu được? Đối với nàng mà nói, chết chính là chết, cơ thể hay kí ức đều tan thành mây khói. Mà với nàng mạng sống của Nam Vô Nguyệt vừa quan trọng vừa là duy nhất, nàng tuyệt đối không dễ dàng buông tay.”

Sênh Tiêu Mặc nhíu mày, quả thực để một linh hồn sống lại lần nữa cũng không thể thay đổi thực tế bọn họ đã giết một đứa bé trời gà không chặt.

Ma Nghiêm đẩy cửa vào, mặt lạnh tanh. Sênh Tiêu Mặc khó hiểu nhìn hẳn, Bạch Tử Họa thì lại hiểu ngay.

“Không còn nữa à?”

Ma Nghiêm gật đầu: “Đừng nói là người, ngay cả đảo cũng không thấy, như thể đã tan biến hoàn toàn vậy, không tìm được bất kì tung tích nào.”

“Bao người như thế không thể bốc hơi khỏi nhân gian, chắc là dùng dị thuật ẩn nấp rồi.” Hoa Thiên Cốt ra khỏi man hoang, Bạch Tử Họa đương nhiên đoán được những người khác cũng sẽ ra theo. Sắp xếp bao lâu định bắt gọn một mẻ, không ngờ bọn họ lại thoát được.

“Quân không tướng như hổ không đầu, bọn chúng đều khó tự bảo vệ mình an toàn, chắc sẽ không tới Dao Trì gây chuyện.”

“Không thể lơ là, bất kì ai trong số đó mà ra ngoài đều có thể khiến đất trời rung chuyển, hưởng chi đông như thế, còn hơn cả mười vạn thiên binh thiên tướng. Nếu Đông Phương Úc Khanh có thể đoán được chúng ta sẽ lên đảo tập kích bọn họ, còn biết chúng ta dùng cách nào thì chẳng gì đảm bảo hẳn chưa chuẩn bị cho ngày mai. Tuy hẳn ta không ở đó nhưng vẫn phải cẩn thận, không được để xảy ra sơ suất.”

“Yêu nhân kia khó đối phó như thế, ngày nào còn chưa diệt thì sẽ trở thành đại họa. Ta không hiểu sư đệ đã giam hẳn thì sao không giết luôn đi. Chẳng lẽ lại sợ con nhóc

kia sẽ hận hay sao?”

Bạch Tử Họa hờ hững quay người không đáp, đi ra ngoài.

Hoa Thiên Cốt và Đông Phương Úc Khanh vẫn bị giam dưới tảng đá lớn. Tuy là lúc nguy hiểm, nhưng hai người họ trước nay chưa từng ở bên nhau lâu đến vậy, Đông Phương Úc Khanh cảm giác được phúc trong họa, trước khi chết lại có dịp ở bên nàng lâu thế này.

Không làm được bất kì chuyện gì, điều duy nhất có thể là liên tục nói chuyện. Hoa Thiên Cốt có sức mạnh của Yêu Thần, Đông Phương Úc Khanh dù sao cũng chỉ là một người phàm nên không cầm cự được lâu, phần lớn sức nặng của tảng đá là Hoa Thiên Cốt đỡ. Hơn mười ngày liên tiếp, hai người không ăn không ngủ đều đã sức cùng lực kiệt, hơn nữa Hoa Thiên Cốt lại lo cho Tiểu Nguyệt.

“Thật sự không có cách sao?” Hoa Thiên Cốt hận không thể lấy răng cắn tảng đá.

“Tảng đá này tên là Trấn Hồn, vốn chuyên dùng để chế ngự yêu hồn và tiên ma. Huống hồ sư phụ nàng lại làm

phép bên trên, càng khó hóa giải.”

Hoa Thiên Cốt khóc không ra nước mắt, sư phụ muốn giữ nàng ở đây, chờ tới khi giết xong Tiểu Nguyệt rồi tới bắt nàng?

“Đừng lo, sẽ có người tới cứu chúng ta.”

“Nhưng chúng ta không có cách cầu cứu, làm gì có ai biết chúng ta ở đây?”

“Người có tâm tất sẽ tìm đến.” Giọng Đông Phương Úc Khanh thoảng lộng về mặt mũi, nhưng vẫn thoải mái tự nhiên, không hề lo lắng như trước.

“Ai cơ? Sát tỷ tỷ?” Hầu như mỗi lần nàng gặp rắc rối đều là Sát tỷ tỷ tới cứu nàng.

Đông Phương Úc Khanh bỗng không nói gì, nghiêng tai lắng nghe, khóe miệng lộ ra ý cười.

“Người đó đến rồi.”

Hoa Thiên Cốt nhìn xung quanh nhưng không thấy gì. Nhưng cũng cảm nhận được phía Đông có điểm khác thường, quả nhiên một bóng người đã hiện lên giữa hai vì sao. Áo xanh bay bay, gương mặt khiến người khác sợ hãi, không phải Trúc Nhiễm thì là ai.

“Trúc Nhiễm!” Hoa Thiên Cốt có chút kích động, sao gã tìm được tới đây.

“Thần tôn.” Mặt Trúc Nhiễm lộ một nụ cười như có như không, kính cẩn khom người.

“Người tới bằng cách nào?”

“Ngày mai chính là Ngũ Tinh Diệu Nhật, thuộc hạ thấy Thần tôn mãi không về nên đi tìm khắp nơi, nhưng không sao cảm nhận được hơi thở của người. Sau đó Vân Ẩn nói cho thần biết Thần tôn và Dị Hủ Quân đã vào Thất Tinh trận. Thần đoán có thể hai người đã bị nhốt nên nghĩ cách xông vào.”

“Những người khác đâu? Bọn họ thế nào rồi?”

“Thiên Đình có phái đại quân tới tiêu diệt, mặc dù bày thiên la địa võng nhưng may Dị Hủ Quân đã có đổi sách nên mọi người đều bình yên vô sự, cũng không trực tiếp giao đấu. Qua một tháng điều trị, pháp lực của phần lớn mọi người đều đã hồi phục như xưa. Tuy có chút bất an nhưng Đấu Lan Can tiền bối ở đó nên không ai dám gây chuyện.”

“Chân của ông ấy sao rồi?”

“May nhờ có cao dán bằng máu mà Thần tôn tặng nên đã khá hơn nhiều. Bây giờ nhìn khắp Lục giới, e rằng không có mấy người là đối thủ của ông ấy.”

Hoa Thiên Cốt muốn hỏi Lam Vũ Lan Phong có đi tìm ông ta không và đã nói những gì, sau đó ngấm lại cứ tạm gác sang bên, sau này gặp hỏi trực tiếp thì tốt hơn.

“Tất cả mọi người đều đang chuẩn bị, chờ Thần tôn về hạ lệnh san phẳng Côn Luân, phong tỏa Tiên giới.”

Hoa Thiên Cốt nhíu mày, nàng phải cứu Tiểu Nguyệt, bây giờ không còn thời gian nữa, chỉ có thể lên thẳng Côn Luân cướp người. Nếu mang theo đại quân thì rõ ràng có ý đối địch với Tiên giới, chuẩn bị tuyên chiến còn gì?

Nàng thoáng bối rối: “Đông Phương đang bị đè dưới đá Trấn Hồn, nghĩ cách cứu người đã rồi bàn sau.”

Trúc Nhiễm gật đầu, đột nhiên rút dao ra rạch tay Hoa Thiên Cốt, lại bị chân khí trên người nàng hất văng ra.

“Thần tôn, cho thần mượn máu.”

Hoa Thiên Cốt khóc không ra nước mắt, lại là máu của nàng, có thể đổi sang thứ khác được không, đâu thể suốt ngày cắt thịt chứ.

Trúc Nhiễm lấy bút từ trong khư đỉnh ra, nhấp nước thiên hà, hòa với máu của Hoa Thiên Cốt bắt đầu phết một lớp lên bùa chú trên tảng đá. Hai thứ vừa dung hợp lại vừa xâm phạm lẫn nhau như thể vô số huyết trùng đang giao chiến. Chẳng mấy chốc đã khô cong, bong ra khỏi đá, hóa thành tro bụi.

Không còn bùa chú, bởi vậy nên đá Trấn Hồn nhẹ hơn rất nhiều, nàng khẽ hừ một tiếng, tập trung yêu lực, dồn toàn sức, cuối cùng cũng nâng tảng đá lên được. Đá Trấn

Hòn to như ngọn núi ngày càng nhỏ đi, rồi hóa thành một hòn đá bình thường rơi xuống thiên hà.

Lúc này tay chân Đông Phương Úc Khanh đã cứng đờ, được Hoa Thiên Cốt từ từ đỡ dậy, gương mặt lấm lem trông mà buồn cười.

“Ngươi thật lợi hại, dám dùng cấm thuật để giải bùa của Bạch Tử Họa.”

Mỗi lần dùng cấm thuật đều phải trả giá bằng máu, Yêu Sát trận lần trước dùng máu của mấy nghìn người, còn lần này lại là máu của Hoa Thiên Cốt.

Trúc Nhiễm cười nhạt, không nói gì.

“Có điều ngươi cũng thật kiên nhẫn, chần chờ ở Cửu Trọng Thiên lâu như thế, phải chờ tới khoảnh khắc cuối cùng mới tới cứu chúng ta.”

Ý cười trên mặt Trúc Nhiễm càng sâu.

Hoa Thiên Cốt thấy Đông Phương nói thế lập tức hiểu rõ, thì ra hành tung bấy lâu nay của nàng đều nằm trong tay Trúc Nhiễm. Tâm tư gã thâm sâu khó lường, hơn nữa lại am hiểu tà thuật. Đông Phương Úc Khanh biết gã không đời nào trơ mắt nhìn mình bị nhốt mà làm hỏng cả kế hoạch nên chắc chắn sẽ nghĩ cách cứu nàng. Nhưng đồng thời gã cũng muốn nàng đưa quân tới Côn Luân, vì Nam Vô Nguyệt mà trực tiếp giao chiến với Tiên giới, cho nên cố ý kéo dài tới phút cuối mới xuất hiện.

Mà hiện giờ quả thật không kịp nữa rồi, chỉ bằng mình nàng chắc chắn không thể cứu Tiểu Nguyệt khỏi mười vạn thiên binh, đành phải mang mọi người theo. Uy hiếp cũng được, đe dọa cũng được, chiến tranh cũng được, nàng nào có thể trơ mắt nhìn Tiểu Nguyệt chết oan?

Trúc Nhiễm biết nàng đã không còn sự lựa chọn nào khác, khẽ vung bút đỏ lên: "Thần tôn, hai người đứng yên đã, đừng nhúc nhích. Thần giúp hai người giấu hơi thở, lát nữa ra khỏi Thất tinh trận mới không bị phát hiện. Bạch Tử Họa cho rằng hai người vẫn bị nhốt dưới đá Trấn Hồn ở trong Thất tinh trận thì số thủ vệ ở Dao Trì sẽ giảm đáng kể, chúng tiên cũng sẽ không quá đề phòng. Đặc biệt là Thần tôn, máu của người ở trong cơ thể Bạch Tử Họa quá nhiều, cho dù Bạch Tử Họa không biết thì cũng có thể cảm nhận được, cần phải giấu thật kĩ."

Hoa Thiên Cốt gặt đầu, gỡ da mặt xuống, để Trúc Nhiễm viết rất nhiều phù chú trên trán. Sau khi hơi thở của hai người đều bị che giấu, Trúc Nhiễm lại lấy một vật từ trong khư đỉnh ra.

“Tinh Cung bàn?” Hoa Thiên Cốt và Đông Phương Úc Khanh đều giật mình, bảo vật này đã thất truyền rất lâu.

“Đây là vật mấy năm trước thần tình cờ lấy được, có điều pháp lực không đủ, không thể điều khiển, cũng không biết cách, bình thường chỉ có thể làm đồ chơi. Lần này phải phiền Thần tôn và Di Hủ Quân rồi.”

Hoa Thiên Cốt không có thời gian suy nghĩ, cầm lấy Tinh Cung bàn, theo khẩu quyết và hướng dẫn của Đông Phương Úc Khanh, dùng yêu lực kích thích các vì sao trên bàn. Bảy ngôi sao như vầng thái dương dần thay đổi vị trí, trong lúc các vì sao dịch chuyển, ba người đã tìm được lối ra khỏi trận pháp.

Xuống Cửu Trọng Thiên, ba người bay thẳng về đảo. Giờ đây trăm dặm quanh hòn đảo nhỏ được một bong bóng cực lớn bao phủ, bay lơ lửng giữa tầng mây, nhưng nhìn từ bên ngoài vào lại trong suốt không thấy gì.

Đông Phương Úc Khanh vừa tập trung mọi người, cả hòn đảo như một chiến hạm bay về phía Côn Luân, vừa cố ý điều Trúc Nhiễm đi, ngầm muốn gã mang một số người tới Trường Lưu cản Bạch Tử Họa.

“Bạch Tử Họa không có mặt ở Dao Trì, nhưng một khi biết chuyện chắc chắn sẽ tới ngay lập tức. Bất kể thế nào cũng phải ngăn hãm lại, hay kéo dài thời gian cũng được. Người cũng biết tình cảm mà Cốt Đầu dành cho hãn, chỉ cần hãn không tới, trận này ta nắm chắc phần thắng. Nhưng hãn mà tới, tình huống có thể vượt khỏi tầm kiểm soát. Nếu người thật sự muốn báo thù Ma Nghiêm thì phải nhớ kĩ, tuyệt đối không thể để Bạch Tử Họa xuất hiện ở Côn Luân!”

Tuyết chưa tan, đất trời vẫn phủ một màu trắng xóa, ánh trắng bàng bạc treo trên cao, luồng sáng không dịu như bình thường mà lại có chút lóa, xung quanh còn có một vầng đỏ trông vô cùng yêu dị, càng tỏa sáng càng khiến đêm khuya tĩnh mịch.

Lại là trắng tròn.

Hàng lông mày luôn ngả ngón của Sênh Tiêu Mặc xuất hiện vẻ lo lắng hiếm thấy, nghĩ tới Quần Tiên yến ngày mai, dự cảm xấu trong lòng càng mạnh hơn. Bỗng cảm

thấy yêu khí ngập tràn khắp tiêu, hần vội vàng kết vài phong ấn lên đó, ngăn cản yêu khí phóng ra ngoài.

Một năm nay, cứ đến ngày trăng tròn là Nam Vô Nguyệt lại biến thân, tập trung linh khí thiên địa và tinh hoa của đêm trăng tròn, có thể bỏ đi hình dáng đứa bé, hóa thành cơ thể thiếu niên. Số yêu lực ít ỏi còn sót lại trong cơ thể nó tăng mạnh, trí tuệ so với người trưởng thành chỉ có hơn chứ không kém, rất khó xử lý. Trấn an sự bất ổn và rối loạn trong tiêu, mảy Sênh Tiêu Mặc nhú càng sâu.

Lúc này cơ thể của Nam Vô Nguyệt ở trong đá Thôi Tinh đã dần xảy ra biến hóa, đau đớn khiến thẳng bé tỉnh lại trong cơn ngủ say. Đá Thôi Tinh bị yêu khí đục ngầu vây kín xung quanh. Không phải gương mặt trẻ con ngây thơ như trước nữa mà thay vào đó là khuôn mặt thiếu niên nho nhã tuyệt đẹp, trong vẻ hồn nhiên mang theo chút yêu dã phản nghịch, trong đôi mắt vô tội lại mang theo chút độc ác và gian xảo. Chỉ cần chau mày hay cúi đầu cũng đều toát lên vẻ ma mị thấu xương.

Nó khẽ vặn người trong khối đá, chỉ có tiếng xương răng rắc vang lên.

Ngủ cũng đủ lâu rồi, cuối cùng cũng tới lúc kịch hay lên

sàn. Mắt nó sáng quắc tập trung nhìn về phương xa, về mặt tuyết đẹp đầy ý cười.

Hoa tử tử, đệ đang chờ tử tới cứu đây.

Hòn đảo lớn lững lờ trôi bồng bềnh trên không, tựa như là ảo ảnh trong bóng đêm.

Hoa Thiên Cốt đi một vòng, thấy ba nghìn người về cơ bản đã chuẩn bị xong xuôi. Lửa hận, dã tâm và đủ loại sắc thái rực cháy trong mắt, chỉ mong tới Côn Luân đại chiến một trận với Tiên giới.

Luồng sát khí và áp lực khổng lồ này khiến nàng không thể thở được. Tuy Đông Phương Úc Khanh và Trúc Nhiễm đều tự tin nhưng nàng lại không có chút lòng tin nào. Thậm chí tới giờ phút này nàng vẫn còn do dự.

Nhưng hôm nay cũng giống như trộm thần khí, biết rõ là sai nhưng vẫn không thể không làm, biết rõ trước mắt là Trường Lưu, là Tiên giới, thậm chí là sư phụ, nhưng không thể không đấu tranh.

Tiểu Nguyệt là con của nàng, thế gian này không ai có thể trơ mắt nhìn con mình chết.

“Cái đó là gì? Gỡ xuống.” Hoa Thiên Cốt nhìn chiến kì trên cao viết một chữ “Hoa” mà giật mình. Bọn họ đi cứu người chứ đâu phải xuất chinh.

Đấu Lan Can hiểu ý nàng, sai người bảo Trúc Nhiễm hạ chiến kì xuống.

“Mấy hôm trước gặp Lam Vũ Lan Phong, văn bối đã nói với ả rằng ngài đã ra khỏi man hoang, ở ngay trên đảo, ả có tới tìm ngài không?” Do dự hồi lâu, Hoa Thiên Cốt vẫn không nhin được hỏi. Sau khi trở về Đấu Lan Can vẫn y như trước đây không thay đổi gì nên nàng đoán chắc Lam Vũ Lan Phong vẫn chưa tới.

Quả nhiên Đấu Lan Can sững sờ một lát, chậm rãi lắc đầu: “Không có.”

Thì ra cảm giác có người ở dưới đáy biển nhìn trộm mình không phải ảo giác, quả nhiên là người đó.

“Nàng không dám tới gặp ta, cũng không muốn gặp ta.”

“Nhưng trước kia ả đã vì ngài...”

“Tính nàng vốn kiêu ngạo, không thích nợ ai, đó chẳng qua chỉ để trả nợ thôi. Thấy ta bình yên chắc cũng an lòng rồi.”

“Hai người xa nhau lâu như thế, khó khăn lắm mới gặp lại, không thể bỏ qua tất cả, bắt đầu một lần nữa ư?”

“Người còn nhỏ, không hiểu đâu. Không gì có thể thật sự bỏ qua, bao nhiêu năm rồi, bãi bể nương dâu, hai chúng ta đã không thể quay đầu lại. Tựa như những vết thương trên người người vậy, dẫu có khỏi thì sẹo vẫn còn đấy. Thời gian có thể mang đi tất cả những nỗi đau, nhưng đã xảy ra thì vẫn là đã xảy ra, có cố bù đắp cũng chẳng làm gì được. Chuyện đã tới nước này, người cho là còn quay về như xưa được sao?”

Ông vốn đã lấy lại phong độ, khí chất không giận mà uy như xưa, lúc này lại hiện lên vẻ đau thương và bất lực, chậm rãi xoay người bỏ đi.

Hoa Thiên Cốt ngồi trên cỏ gần người nhìn ánh trăng. Bọn họ cũng không thể quay lại...

Một bàn tay ấm áp bỗng đặt lên vai nàng, là Đông Phương Úc Khanh.

“Mệt mỏi mấy ngày qua, khó khăn lắm mới về được, sao nàng không ngủ đi?”

“Ngủ làm sao được, Đường Bảo đâu?”

“Đang ngáy khò khò trên giường nàng ấy.”

Hoa Thiên Cốt nhíu mày lắc đầu nói: “Đáng nhẽ ta phải đến Côn Luân một mình mới phải, không nên liên lụy tới quá nhiều người như thế này. Nếu hai bên khai chiến, chắc chắn sẽ chết rất nhiều.”

“Nàng nghĩ rằng chỉ dựa vào một mình nàng mà có thể chống đỡ được cả Tiên giới và cứu Tiểu Nguyệt ra sao? Ta biết nàng thật sự muốn cứu thẳng bé để nó được bình an vô sự, không thẹn với lòng. Nàng cũng biết, chúng ta dẫn quân đi không phải muốn giao chiến với bọn họ mà chỉ để

uy hiếp thôi. Nếu không, chúng ta căn bản không có tư cách đòi Tiên giới trả người. Bọn họ cũng không phải kẻ ngốc, biết hai thế lực ngang bằng, sẽ không dễ dàng khai chiến để hai bên cùng chết, bá tánh lầm than. Mà những người ở man hoang cũng không vì nàng mới lên Côn Luân, bọn họ đi chẳng qua là để đấu tranh cho sự sống sau này của mình. Mỗi bên đều có mục đích, nàng không phải áy náy hoặc để tâm.”

Hoa Thiên Cốt khẽ thở dài: “Ta chỉ sợ mọi chuyện vượt khỏi tầm kiểm soát, lòng người nào có thể khống chế dễ dàng. Nếu thật sự đánh nhau, ta không muốn thấy bên nào có thương vong gì. Ta có thể chết, nhưng không muốn liên lụy tới nhiều người như vậy.”

“Nếu nàng chết mà có thể cứu Tiểu Nguyệt thì ta không khuyên nàng nữa. Có điều chuyện này không giải quyết đơn giản như thế đâu, thương vong là khó tránh.”

“Chỉ tại ta quá yếu, nếu ta...”

Đông Phương Úc Khanh cười kéo nàng vào trong lòng: “Đúng vậy, ai cũng muốn mình có đủ khả năng để bảo vệ người mình yêu quý, vì Tiểu Nguyệt nàng nhất định càng phải mạnh lên, nếu tới chiến trường mà còn do dự vậy chúng ta chắc chắn sẽ thua, thua cả sinh mạng của Tiểu

Nguyệt lẫn tự do của ba nghìn người. Thế nên dù trận này có đánh hay không, chúng ta cũng nhất định phải thắng. Ta biết nàng sợ chúng tiên biết chuyện nàng mới là Yêu Thần thực sự mà trách tội Bạch Tử Họa bao che, làm hỏng thanh danh của hãn. Đến đó nàng chỉ cần nhìn thôi, không cần ra tay, lại để Trúc Nhiễm làm thêm phép, chắc là đủ ẩn thân không bị chúng tiên phát hiện.”

“Như vậy sao được!”

“Yêu lực của nàng tuy mạnh nhưng khi vẫn còn bị phong ấn thì không thể một mình xoay chuyển Càn Khôn. Mà một khi mọi người biết sức mạnh Yêu Thần ở trong người nàng, không những giết Tiểu Nguyệt mà còn tạo nên một làn sóng tranh đoạt mới, ai cũng muốn đưa nàng vào chỗ chết. Nàng tội gì phải xung đột trực tiếp với Tiên giới, giao hết cho bọn ta là được rồi. Huống chi còn có Sát tỷ tỷ của nàng giúp nữa.”

“Sát tỷ tỷ cũng tới à?” Hoa Thiên Cốt ngân ra.

“Dị Hủ các báo lại, đại quân yêu ma đã áp sát Côn Luân, Sát Thiên Mạch đã quyết giao chiến với Tiên giới ngay lúc này. Chúng ta đông như thế nhất định sẽ cứu được Tiểu Nguyệt. Có điều Cốt Đầu, tâm ma của Sát Thiên Mạch quá nặng, chấp niệm quá sâu, ta sợ nếu hãn điên lên thì mọi

chuyện sẽ vượt khỏi tầm kiểm soát. Tam giới sẽ gặp đại nạn.”

“Sát tỷ tỷ ngày càng nhập ma ư?” Hoa Thiên Cốt lo lắng.

“Cốt Đầu, nàng không phải áy náy, lòng hắc đã có ma chướng từ lâu rồi, không phải vì nàng mới thành ra thế này, nàng chỉ là một trong những nguyên nhân thôi. Hắc vốn quá tự phụ, càng dốc sức bảo vệ nhưng bảo vệ không được thì càng dễ rơi vào trạng thái cực đoan.”

“Ta biết Sát tỷ tỷ có ý tâm lý che chở rất mãnh liệt với ta. Tuy rằng Thế tôn hiểu lầm chúng ta thông đồng, bọn Xuân Thu Bất Bại cũng nghĩ Sát tỷ tỷ thích ta, nhưng ta có thể cảm nhận được tình yêu thương mà Sát tỷ tỷ dành cho ta là tự đáy lòng. Sát tỷ tỷ vừa là Ma Quân vừa là Yêu Vương, còn cao xa hơn chúng tiên trên trời rất nhiều, sao lại có thể thích ta chỉ qua một lần gặp trên Mao Sơn được. Tuy Sát tỷ tỷ làm gì cũng tùy hứng, nhưng thái độ dành cho ta, tin tưởng tới mức liều lĩnh, dường như đang dốc sức bù đắp thứ gì đó vậy. Đôi khi nhìn ta nhưng trong mắt lại không phải ta, mà như thể đang nhìn người khác. Mấy lần ta không nhìn được muốn hỏi, nhưng thấy vẻ mặt rạn rở của tỷ ấy mỗi lần ở bên mình, ta lại không nỡ rạch vết thương của tỷ ấy ra nữa. Một người kiêu ngạo như thế sẽ không cho phép mặt mình có một vết xước, càng không cho phép lòng mình lại có vết thương.”

Đông Phương Úc Khanh kinh ngạc nhìn nàng, không ngờ nàng không biết chuyện gì hết, nhưng lại hiểu rõ từ lâu.

“Nếu nàng nhìn thấu tình yêu mà Hiên Viên Lăng và Sát Thiên Mạch dành cho mình chỉ là sự cố chấp và ảo giác, vậy ta thì sao? Nàng có nghĩ tình cảm ta dành cho nàng là tình cảm như thế nào không? Trong lòng nàng, ta có vị trí gì?”

Hoa Thiên Cốt bất giác lùi một bước, gian nan lắc đầu: “Ta không biết...”

Đông Phương Úc Khanh vẫn cười dịu dàng như thế, tựa như cây dương liễu bên bờ sông mùa xuân.

Tình không biết nở từ khi nào mà ngày càng đậm sâu. Hãn muốn hỏi rất nhiều chuyện, bởi vì nếu không hỏi thì sẽ không kịp nữa. Mang theo trí nhớ ngàn năm luân hồi, từ lâu hãn đã học được cách buông tay, làm việc theo lí trí, vậy nên không quá đau khổ. Hãn có thể biết tất cả mọi chuyện, nhưng vì sao yêu nàng thì lại không biết? Nhưng không phải chuyện gì trên thế gian này cũng cần biết đáp án. Cứ vĩnh viễn không biết, vĩnh viễn mang ít nhớ mong

và khao khát như thế này là được rồi.

Đông Phương Úc Khanh khẽ vỗ đầu Hoa Thiên Cốt, mau trưởng thành, mau mạnh mẽ để đủ sức bảo vệ bản thân, đừng để Bạch Tử Họa thương tổn, đừng làm ta lo lắng không nổi buông tay.

Hoa Thiên Cốt nhìn nỗi đau ẩn hiện trong mắt Đông Phương Úc Khanh, lòng nàng quặn thắt. Nàng tóm chặt tay áo hắn, tựa như chỉ khẽ buông tay thì sẽ đánh mất. Chỉ có mình nàng biết, Đông Phương quan trọng với mình tới mức nào.

Quần Tiên yển năm nay khác với những năm trước, không có ca múa hát hò, khắp nơi đều mang vẻ tiêu điều xơ xác.

Yêu ma xâm phạm là chuyện nằm trong dự kiến, thiên binh thiên tướng trên núi Côn Luân vây ba tầng trong ba tầng ngoài, nơi nơi đều có kết giới và phong ấn. Chúng tiên tự cho nhất định cản được đám người Sát Thiên Mạch, nhưng không ngờ bên Hoa Thiên Cốt lại có một đại quân khác xông tới.

Trong Dao Trì vẫn ẩm áp như mùa xuân, hoa rơi như mưa đổ. Nước Dao Trì rục rở dợn sóng, giữa mặt nước là một cây gỗ khô to nhẵn bóng chọc thủng trời. Theo truyền thuyết đây là cây gỗ thông lên trời đã bị Thượng Đế hạ lệnh chặt từ thời thượng cổ, từ đó thần và người vĩnh viễn xa cách.

Nam Vô Nguyệt sẽ bị trói lên cây cột đó, đợi tới Ngũ Tinh Diệu Nhật chịu thiên hỏa đốt người và thiên lôi xuyên tim, hóa chân thân Yêu Thần bất tử thành tro tàn.

Sắp tới lúc hành hình, Sênh Tiêu Mặc giải phong ấn thả Nam Vô Nguyệt ra khỏi tiêu. Thấy mây đen phụt đầy ra ngoài, chúng tiên đang ngồi đó ai cũng tập trung phòng bị.

Đám khói chậm rãi tụ thành hình trên mặt đất, lúc này đá Thôi Tinh đã bị tà khí ăn mòn hết. Trong tinh thể trong suốt quần đầy những sợi tơ màu đen.

Sênh Tiêu Mặc thầm giật mình khi nhìn thấy hình dáng thiếu niên của Nam Vô Nguyệt mà không phải bộ dạng bé con, mặt đầy ý cười nhìn hẳn.

Sao lại thế này? Rõ ràng trăng đã lặn, sao Nam Vô Nguyệt vẫn có thể duy trì hình thái?

Sênh Tiêu Mặc thầm than không ổn, bước tới định tăng thêm một tầng phong ấn lên đá Thôi Tinh, đã thấy Nam Vô Nguyệt đứng dậy trong tảng đá, nắm chặt tay vung lên cao, đá Thôi Tinh lập tức vỡ tan thành nghìn mảnh quanh người nó, phản xạ ánh sáng mặt trời, bỗng chốc cả Dao Trì đều lấp lánh rực rỡ.

Chúng tiên kinh hoàng, hoảng hốt lùi về phía sau, tưởng rằng Yêu Thần đã khôi phục pháp lực, có thể phá tan vòng vây trở ra. Riêng Sênh Tiêu Mặc và Ma Nghiêm biết Nam Vô Nguyệt chỉ có thân thể của Yêu Thần mà không còn sức mạnh. Hai người bay lên, định bắt nó vào lao một lần nữa.

Yêu lực trên người Nam Vô Nguyệt mặc dù không bị phong ấn nhưng cũng không còn mấy, nhưng chư tiên liên thủ vây kín mà vẫn không làm gì được nó. Nam Vô Nguyệt chỉ cần dùng một tay đã có thể hóa giải toàn bộ tất cả công kích.

Ma Nghiêm và Sênh Tiêu Mặc cũng không tìm được mà sợ hãi, không ngờ sức mạnh Yêu Thần lại tới mức đó, vậy nếu phong ấn trên người Hoa Thiên Cốt được hóa giải hoàn toàn thì hậu quả sẽ thế nào?

Càng đáng sợ hơn chính là một mình Bạch Tử Họa sao có thể phong ấn và áp chế được sức mạnh kinh khủng đó mãi vẫn không bị Hoa Thiên Cốt phá. Chẳng qua nàng sợ Bạch Tử Họa bị thương hoặc vẫn còn bận lòng thôi. Vậy nếu có một ngày nàng không còn để ý tới tình thầy trò thì sao?

Nam Vô Nguyệt vừa đối phó với địch, vừa nhìn cảnh đẹp xung quanh, cười hờ hững, tựa như tất cả mọi thứ trên thế gian này đều không đáng nhắc tới.

Bỗng thấy một tiên tì nhỏ tuổi, trông khá giống Hoa Thiên Cốt đang vô cùng hoảng sợ chui xuống dưới bàn lánh nạn, thuận tay hút tới, bóp lấy cổ nó.

Ánh sáng tán loạn trên không trung, thỉnh thoảng có vài vị tiên trúng chiêu ngã xuống đất. Chúng tiên xếp hết hàng này tới hàng khác chặn trước người Ngọc Đế và Vương Mẫu.

Sênh Tiêu Mặc muốn cứu tiên tỳ kia nhưng lại không thể tới gần Nam Vô Nguyệt.

Nam Vô Nguyệt nhíu mày nhìn con bé, bĩu môi: “Chẳng giống tí nào.” Nói xong siết chặt tay, máu văng khắp nơi, ngay cả hồn phách của tiên tỳ kia cũng đã bị bóp nát.

Chúng tiên nhìn khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười hồn nhiên như xưa, không nhận được rùng mình.

Nam Vô Nguyệt không có bất kì mục tiêu nào, những người này nó chẳng biết ai, trông cũng chẳng có gì khác nhau, nên thông thả bay qua bay lại trong Dao Trì, thấy kẻ nào thì tiện tay giết luôn kẻ đó. Cực kì tàn nhẫn, máu văng đầy đất, cánh hoa đào cũng vương ra đó, mùi máu và mùi hoa quyện vào nhau tạo thành một mùi hắc kì lạ, khiến chúng tiên vốn quen sạch sẽ đều cảm thấy buồn nôn.

Ma Nghiêm và Sinh Tiêu Mặc đều lạnh sống lưng, một Yêu Thần đã mất sức mạnh còn dễ dàng đùa bỡn những vị tiên cao cao tại thượng trong lòng bàn tay, điều này ai mà chả sợ, nào có thể không giết!

Nam Vô Nguyệt hết như một đứa trẻ vừa mới tới thế giới này, vừa ứng chiến vừa chạy khắp nơi, cầm chiếc chén tinh xảo làm bằng ngọc lưu ly, giật đá găm, ngọc bội của người nào đó xuống xem. Hoặc là cắn một miếng đào, nhấp một hớp rượu Vong Ưu, thỉnh thoảng còn lè lưỡi làm mặt quỷ.

Chẳng mấy chốc đã có hơn mười người bị nó đánh hồn bay phách lạc. Pháp bảo nào cũng không có tác dụng, chúng tiên đành phải vây Nam Vô Nguyệt vào trong trận pháp.

Đúng lúc sắp hết cách, Nam Vô Nguyệt bỗng dừng bước, nhìn lên trời, miệng mấp máy như đang thì thào.

“Nhanh thế đã tới rồi à, ta còn định dùng chút sức tàn giết thêm vài tên Tiên giới thôi tha trút giận cho tở tở mà! Haizz, thôi quên đi, không chơi với các ngươi nữa.”

Ánh sáng quanh người Nam Vô Nguyệt nhạt dần, cơ thể bỗng mềm oặt, nửa hôn mê tựa gốc đào ngã xuống.

Chúng tiên nghĩ Nam Vô Nguyệt giả vờ, do dự mãi vẫn không dám tiến lên. Ma Nghiêm đoán nó đã dùng hết năng lượng tích tụ bao lâu nay, bèn tung vách sáng giữ chặt thẳng bé lại.

Hắn bước lên điểm liên tiếp rất nhiều huyết của thẳng bé, kết phong ấn nặng rồi quay lại nói với Thái Bạch Kim Tinh: “Mượn khóa Tru Tiên của ngài một lát.”

“Đại sư huynh!” Sinh Tiêu Mặc nhướng mày. Ma Nghiêm lại tự cầm khóa lên, đâm xuyên qua cổ tay và mắt cá chân của Nam Vô Nguyệt.

Máu chảy tới đâu đất khô tới đấy. Nam Vô Nguyệt mê man híp mắt cười, nhưng lại không hề rên một tiếng, như thể không cảm thấy đau. Mi mắt khép hờ, ánh mắt lưu chuyển, mê hoặc nói không nên lời. Da thịt mềm mại mỏng manh như tờ giấy ở cổ tay và mắt cá chân làm nổi bật màu máu đỏ tươi, cực kì chói mắt. Rất nhiều tiên nhân không đủ định lực nên thần trí nhất thời mờ mịt, thất hồn lạc phách, bỗng có cảm giác thương tiếc. Đúng lúc không đành lòng, đang định ra tay ngăn cản, Ma Nghiêm hét lớn một tiếng mới bừng tỉnh, lại nhớ tới cảnh thảm sát đầm máu lúc nãy, không khỏi hổ thẹn.

Làm mấy lớp gông xiềng cực nặng, Ma Nghiêm mới hơi yên lòng. Là tại Ma Nghiêm này không trông được nên mới xảy ra chuyện bi thảm lúc nãy. Hắn phải tự mình áp giải Nam Vô Nguyệt tới Kiến Mộc.

Bước chân của Nam Vô Nguyệt hơi lảo đảo, tay và chân kéo theo sợi xích dài, phía cuối sợi xích nằm trong tay Ma Nghiêm. Máu liên tục ứa ra, tiếng kéo xích lanh lảnh vang dội khiến người khác không đành lòng.

Giẫm lên nước Dao Trì như trên vùng đất cạn, Ma Nghiêm dùng xích cột chặt thẳng bé vào Kiến Mộc, sau đó đứng bên cạnh canh giữ không rời một phút. Trời càng lúc càng sáng, cũng sắp tới Ngũ Tinh Diệu Nhật rồi.

Sênh Tiêu Mặc nhìn nụ cười hồn nhiên như có như không luôn hiện trên mặt Nam Vô Nguyệt, lòng càng bất an hơn. Rõ ràng nó đã trúng pháp thuật của sư huynh, lại còn bị nhiều người phong ấn như thế mà vẫn dễ dàng vùng ra. Trước đó rõ ràng nó có thể trốn, sao lại không trốn? Bây giờ càng có thể đi, sao lại ngoan ngoãn cúi đầu chịu trói? Không thể chỉ đơn giản là đã dùng hết yêu lực.

Đám tiên tỳ vẫn còn hoảng sợ vội vàng dọn dẹp sạch sẽ xung quanh, khôi phục như lúc đầu. Nhưng trong không khí vẫn thoang thoảng mùi máu của Nam Vô Nguyệt và chư tiên, quần quanh mãi không chịu tản đi.

Bỗng một luồng sáng bạc vọt lên trên Kiến Mộc, mọi người nhìn chăm chú, Nam Vô Nguyệt từ dáng vẻ thiếu niên khôi phục lại hình thái đứa trẻ. Tứ chi bị khóa Tru Tiên xuyên thủng găm lên cao cực kì đau đớn, bắt đầu òa khóc.

Mặc dù biết đó là Yêu Thần biến thành, nhưng nhìn một đứa trẻ phải chịu như thế, mọi người vẫn không kìm được áy náy.

Lúc này có tin báo đại quân yêu ma đã tới Côn Luân, đang hỗn chiến với thiên binh thiên tướng. Sát Thiên Mạch và Xuân Thu Bất Bại liên tiếp phá vòng vây, sắp tới Dao Trì rồi.

Chúng tiên nóng nảy nhìn trời, chỉ mong mau diệt được yêu nghiệt này, trong lòng cũng ít giằng vò hơn.

Còn Hoa Thiên Cốt đang thống lĩnh mọi người, thông qua con đường Dịch Hủ các mở, liên tiếp đột phá kết giới. Lúc chạy thẳng tới Dao Trì đã thấy cảnh Nam Vô Nguyệt nhỏ bé tay chân đều bị xuyên thủng, máu dính đầy người, đang hấp hối trên Kiến Mộc.

Hoa Thiên Cốt kinh hãi, suýt nữa ngã từ trên trời xuống, ruột đau như sắp đứt rời. Nam Vô Nguyệt từ khi vẫn là một đứa trẻ sơ sinh nho nhỏ, nàng đã xem thẳng bé như châu báu, nâng trong tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan. Nay lại bị trói trên Kiến Mộc chờ xử tử! Bình thường chỉ ngã nhẹ một cái thôi thẳng bé đã đau tới phát khóc rồi, bọn họ lại dùng tiên khóa kia khóa xương thẳng bé lại! Cơ đau như thế một đứa trẻ con làm sao chịu được!

Rõ ràng nó đâu làm sai chuyện gì, chỉ là một đứa bé ngây thơ, nhưng tại sao lại bị Tiên giới đối xử như thế?

Một năm không có nàng bên cạnh, rốt cuộc thằng bé đã bị tra tấn chịu khổ sở tới mức nào?

Bên tai vọng tới tiếng nức nở của Tiểu Nguyệt, thoi thóp khóc gọi: “Tỷ tỷ cứu em...”

Trước mắt Hoa Thiên Cốt lại hiện lên cảnh chịu hình ở trụ Tru Tiên trước kia, nỗi đau khắc cốt ghi tâm do đỉnh Tiêu Hồn tạo thành chưa bao giờ biến mất. Lúc này nàng thấy Nam Vô Nguyệt, càng giống như phải chịu nỗi đau gấp trăm ngàn lần lúc trước.

Hay cho cả Tiên giới! Chẳng nhẽ chuyện gì cũng phải tàn nhẫn không chữa lỗi thoát như thế sao?!

Giết nàng đày nàng cũng không sao! Nhưng không kẻ nào được làm hại người nàng yêu quý!!!

Hoa Thiên Cốt bất chấp tất cả bay thẳng về phía Nam Vô Nguyệt, lại bị Đông Phương Úc Khanh giữ chặt.

“Cốt Đầu! Đừng sốt ruột! Ta biết nàng nôn nóng muốn bảo vệ thằng bé, nhưng lúc này có xúc động cũng không

làm được chuyện gì! Không thể cứu được thằng bé!”

Tay Hoa Thiên Cốt nắm chặt thành quyền, vì khó thở mà run bần bật, nàng nghiêng rặng nghiêng lợi nói: “Dù có phải diệt cả Tiên giới này, diệt cả thiên hạ này, ta cũng phải cứu Tiểu Nguyệt ra!”

Đông Phương Úc Khanh nhìn vẻ tàn nhẫn và căm thù lẫn đầu tiên hiện trong mắt nàng, không khỏi sửng sờ.

Đám Sát Thiên Mạch tới sớm hơn bọn Hoa Thiên Cốt một bước, nhưng lại không thể phá được kết giới trên không mà chúng tiên hợp lực tạo thành. Vốn tất cả đều nằm trong dự đoán của Ma Nghiêm, dùng thiên binh thiên tướng ngăn đại quân yêu ma trên núi Côn Luân, sau đó dùng kết giới cản chúng lại bên ngoài. Chỉ cần qua Ngũ Tinh Diệu Nhật xử tử Nam Vô Nguyệt thì yêu ma không làm gì được nữa.

Mười hai nguyên thần, mười tám vị La Hán, hai mươi chư thiên, hai mươi tám chòm sao, ba mươi sáu thiên tướng... Để chắc chắn, Quần Tiên yến lần này mở tiệc chiêu đãi tất cả các vị Tiên, Phật trong Cửu Thiên. Hợp sức chúng tiên tạo thành kết giới, bọn Sát Thiên Mạch chắc chắn không thể phá vỡ.

Ma Nghiêm đứng bên Nam Vô Nguyệt cười lạnh lùng, mặc cho yêu ma bên ngoài kết giới điên cuồng tàn sát, định phá kết giới thế nào, đầu cũng chẳng thềm ngẩng.

Đúng lúc này, những người ở man hoang lại như một khoảng mây đen bay tới bầu trời Dao Trì. Hơn ba ngàn người đông nghìn nghịt, mặc dù không trật tự như quân đội, nhưng lại không hề hỗn loạn. Chúng tiên đều sửng sốt.

Hiên Võ Thánh Đế đảo mắt đã liếc thấy Hủ Mộc quý đang đặc ý ngoắc mình, các vị tiên khác cũng thấy những tiên ma có thù oán với mình hoặc bị chính mình dày tới man hoang. Trong đó còn có thú Hanh Tức cao lớn, bước trên đám mây rực rỡ như ngọn lửa, uy phong lẫm liệt gầm lên giận dữ, nước Dao Trì không ngừng nổi sóng.

Chư tiên đang ngồi tức khắc mặt trắng bệch như tờ giấy, dầu thế nào cũng không ngờ bọn họ lại có thể trốn khỏi man hoang. Bao nhiêu ân oán dây dưa mờ ám, bao kẻ chột dạ, những tiên nhân sức có hạn sợ bị trả thù, lặng lẽ rời khỏi chỗ.

Trên Dao Trì nháy mắt tối sầm, không trung đều là yêu ma đang nhe nanh múa vuốt gào thét muốn phá tan kết giới.

Mặc dù Sênh Tiêu Mặc không thấy Đông Phương Úc Khanh và Hoa Thiên Cốt, nhưng đám người ở man hoang có thể lên núi Côn Luân thì chắc hai người đó cũng đã thoát khỏi Thất Tinh trận. Vì thế hắc vội vàng truyền âm cho Ma Nghiêm: “Đại sư huynh, mau báo cho nhị sư huynh biết đi.”

Ma Nghiêm chau mày, hừ lạnh: “Chỉ một đám yêu ma nho nhỏ chẳng đáng nhắc tới, không cần để đệ ấy đến.”

Tự đáy lòng Bạch Tử Họa có chút thích thằng bé Nam Vô Nguyệt này, chắc chắn không đành lòng nhìn cảnh nó chịu hình, càng không muốn biết chuyện nó đã gây ra vụ thảm sát vừa nãy. Hắc sao nỡ để Bạch Tử Họa khó chịu, thâm tâm đệ ấy đã khổ lắm rồi.

Sênh Tiêu Mặc biết suy nghĩ của Ma Nghiêm, bật cười, nhưng vẫn chau mày: “Những người khác thì đệ không lo, nhưng Thiên Cốt chỉ nghe lời nhị sư huynh, nếu nàng dùng sức mạnh Yêu Thần...”

Ma Nghiêm nắm chặt hai tay: “Ta sẽ cho nó chết không có chỗ chôn!”

“Đông Phương, là Sát tỷ tỷ!”

Hoa Thiên Cốt và Đông Phương Úc Khanh ẩn trong đoàn người. Đông Phương Úc Khanh đang nghĩ cách phá kết giới, bỗng Hoa Thiên Cốt thấy đài sen của Sát Thiên Mạch, màng lụa quá dày làm nàng không thấy rõ mặt người bên trong, nhưng cách xa như thế vẫn cảm nhận thấy yêu khí và sát khí đỏ như máu quanh đài sen.

Đông Phương Úc Khanh giữ chặt Hoa Thiên Cốt đang định lập tức chạy qua, mặt nghiêm túc, rõ ràng Sát Thiên Mạch càng nhập ma sâu hơn.

“Sát Thiên Mạch đã biết nàng tới rồi, đừng qua, sẽ bại lộ hành tung. Ma Nghiêm đang quan vi tìm nàng, muốn bắt nàng hiện hình.”

Hoa Thiên Cốt nhíu mày gật đầu, sốt ruột nhìn Nam Vô Nguyệt phía dưới: “Sao kết giới này lại vững chắc như thế? Ngay cả huynh cũng không phá được?”

“Đương nhiên, thực lực của ta sao đâu nổi trảm vị tiên trên Thiên Đình. Đương nóng, ta không được thì còn Đấu Lan Can.” Đông Phương Úc Khanh vẫn mỉm cười như đã đoán ra từ trước.

Lam Vũ Lan Phong, Vân Ế và Tử Huân Thiển Hạ không ở cạnh Sát Thiên Mạch, chỉ có bọn Xuân Thu Bất Bại và Khoáng Dã Thiên. Hoa Thiên Cốt đoán sơ dĩ bọn họ không tới, có lẽ là vì một kẻ sợ thấy Đấu Lan Can, một tên sợ gặp Vân Ân, người còn lại thì ngại sư phụ.

Dù sao bây giờ Vân Ân cũng là chương môn Mao Sơn, phải chủ trì đại cục. Hoa Thiên Cốt để Vân Ân ở lại Mao Sơn, không cần tới giúp, cũng không được tới dự Quần Tiên yến, tránh xa nơi dơ bẩn này.

Những người tới từ man hoang hôm nay đi theo nàng đều là tự nguyện, còn những người không tới, kẻ đã mất pháp lực thì được Di Hủ các cho một thân phận mới trở lại cuộc sống bình thường, người tàn tật hay trọng thương chưa khỏi cũng được Di Hủ các chăm sóc. Môi trường ở man hoang khắc nghiệt, không thể sinh đẻ nuôi dạy, cho nên may mà không có đứa bé nào vừa sinh ra đã phải chịu khổ, bằng không bao lâu qua man hoang có lẽ đã có quốc gia và nền văn hóa của mình rồi.

Vân Ân vội vàng giúp Dị Hủ các thu xếp ổn thỏa cho những người khác, tuy rằng rất muốn tới gặp Vân Ế nhưng lại không muốn nghe chính miệng sư huynh mình nhận tội giết sư diệt môn. Sau trận Thái Bạch lần trước, Vân Ân có đuổi theo y để hỏi rõ ràng. Về rồi hắn dốc sức điều tra, biết được tất cả chân tướng đầu đuôi, lại không còn mặt mũi nào tới gặp Vân Ế, cũng biết thấy nhau chỉ khiến Vân Ế càng mâu thuẫn và đau khổ thêm. Bởi vậy tuy rất muốn giúp Hoa Thiên Cốt nhưng lại dằn lòng không tới. Hắn còn rất nhiều chuyện phải suy nghĩ kĩ càng, chờ khi thời cơ tới mới có thể tự mình đi tìm Vân Ế.

Đấu Lan Can vận bộ chiến bào màu vàng ngày xưa, khoanh tay đứng trên mây, quan sát Dao Trì và chúng tiên, trong lòng cũng có chút buồn ngủi. Tuy ông phản bội Tiên giới giúp Lam Vũ Lan Phong trộm thần khí, nhưng cũng từng vì bảo vệ Tiên giới mà ra sống vào chết mấy lần, hơn nữa còn phải chịu hình và đầy tới man hoang gần trăm năm, xem như đã hòa. Ông sẽ trả hết món nợ ân tình cho nhóc con xấu xí trước, sau đó tới tìm Lam Vũ Lan Phong cắt đứt hoàn toàn, rồi đời này không còn lo lắng gì nữa.

Thiên binh thiên tướng ở Dao Trì phần lớn đều từng là thuộc hạ của ông, trước kia vốn rất bất bình vì ông bị đầy tới man hoang, suýt nữa thì nổi dậy, bây giờ thấy chiến thần trở về, tất cả đều không kìm được mà bật khóc, đồng loạt quỳ xuống chấp tay bái.

Tới lúc này mặt Ngọc Đế và chúng tiên hết xanh lại tím, giờ chẳng những phòng ngoài lại còn phải phòng trong. Bọn họ đều biết uy tín của Đấu Lan Can ở Tiên giới, sợ binh tướng sẽ trở giáo với mình ngay tại đây.

Kết giới này mặc dù kiên cố nhưng chỉ dùng đối kháng với bên ngoài, nhưng nếu công phá từ phía trong, e rằng không chịu nổi một đòn. Yêu ma ủa vào tất sẽ xảy ra giao chiến. Chỉ có bọn Sát Thiên Mạch thì không sao, nay còn thêm đám người Đấu Lan Can từ man hoang ra nữa, tất lưỡng bại câu thương.

Quả nhiên không đợi chúng tiên bình tĩnh lại, hai bóng người một đỏ một xanh đã bay vụt từ góc lên.

“Mau ngăn họ lại!” Ngọc Đế vội hô.

Chúng tiên nhìn họ, không phải thiên binh thiên tướng mà là em trai ruột của Đấu Lan Can, Nam Linh Hàn và Bắc Hải Long Vương, ai ngăn họ được?

Hai người phóng vụt tới phá kết giới, sung sướng chạy lại trước mặt Đấu Lan Can.

Cơ hội chín muồi. Đông Phương Úc Khanh và đám người Khoáng Dã Thiên không hẹn mà cùng tấn công vào chỗ kết giới vừa khép lại, ánh sáng bùng lên, không trung bỗng vang một tiếng nổ lớn, yêu ma và mọi người ở man hoang ùn ùn kéo vào.

Lúc này Nam Lĩnh Hàn và Bắc Hải Long Vương đã kích động không nói nên lời. Một kẻ vì chuyện của Đấu Lan Can mà khúc mắc với Tiên giới, một người bộc trực thẳng thắn đã mến Đấu Lan Can từ lâu, sao có thể để tâm nhiều vậy. Mỗi người nắm một tay Đấu Lan Can, chỉ lo ôn chuyện.

Đấu Lan Can thấy tu vi của Nam Lĩnh Hàn đã tăng hơn nhiều, dáng vẻ lạnh lùng nghiêm nghị; Bắc Hải Long Vương với mái tóc dài đỏ rực, càng trở nên xinh đẹp quyến rũ hơn trăm năm trước, tâm trạng cực kì vui vẻ.

Cúi đầu thấy chỉ chốc lát nữa thôi hai bên sẽ vung đao chém giết, ông gầm lên giận dữ. Thiên binh thiên tướng và những người ở man hoang, thậm chí cả yêu ma đều bất giác lùi lại.

Đấu Lan Can như một vị thần giáng trần, lạnh lùng nhìn Ngọc Đế và chúng tiên.

“Uổng cho các người suốt ngày nói phổ độ chúng sinh gì đó, hóa ra đều là làm bộ làm tịch cả. Tiên, Phật của Cửu Thiên nữ đối xử với một đứa bé như thế sao?”

Đấu Lan Can vẫn oai hùng bốn biển, khí dội tám phương giống như năm đó, mọi người bị ông trách cứ không khỏi xấu hổ, nhưng lại nghĩ tới màn giết chóc tanh máu lúc nãy của Nam Vô Nguyệt. Nếu như trước kia chỉ vì nó là Yêu Thần mà bị phạt thì quả hơi oan uổng, nhưng giờ tuyệt đối không quá đáng, thế nên mọi người bắt đầu thấy mình có lý.

Đài sen của Sát Thiên Mạch vẫn lơ lửng giữa trời mà không đáp xuống, tựa như đang sợ bụi đất của tiên cảnh Dao Trì vậy bản mình. Hẳn không nói, Xuân Thu Bất Bại cũng không biết hẳn đang nghĩ gì nên không dám tự phát binh, im lặng đứng xem đám Đấu Lan Can giằng co với Tiên giới. Xuân Thu Bất Bại biết Sát Thiên Mạch bao lâu nay nghĩ tất cả mọi cách cứu Nam Vô Nguyệt chỉ vì lời gửi gắm của Hoa Thiên Cốt. Nhưng không sao, chỉ cần kết quả, ai bận tâm động cơ làm gì.

Đông Phương Úc Khanh và Hoa Thiên Cốt im lặng bước từng bước tới gần Kiến Mộc nơi Nam Vô Nguyệt bị trói, muốn dùng pháp thuật để ẩn thân trước chúng tiên thật

không phải chuyện dễ dàng.

Thấy tình hình phát triển y như kế hoạch của mình, Đông Phương Úc Khanh khẽ thở phào. Chỉ với trạng thái thể lực cân bằng như này, bọn họ mới có đủ tư cách đàm phán với Tiên giới. Mục đích của đàm phán cũng không phải là cứu người, bởi rõ ràng Tiên giới không muốn thương lượng nhưng cũng muốn tránh chiến tranh nên mới phải miễn cưỡng nghe, tuy nhiên có một điều chắc chắn sẽ không giao người ra. Điều bọn họ đang làm chẳng qua giống mục đích lúc đầu của Tiên giới, để kéo dài thời gian mà thôi. Kéo tới tận khoảnh khắc cuối cùng của Ngũ Tinh Diệu Nhật, cho dù có thật sự đánh nhau thì tổn thất cũng không nặng nề.

Ma Nghiêm và Đấu Lan Can trước kia rất thân thiết, phụng lệnh tiến lên can thiệp. Đấu Lan Can và Ma Nghiêm đứng đối diện nhau nhưng không nói gì, chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi.

“Lần này chúng ta tới đây có hai mục đích, xin Tiên giới khoan hồng cho Yêu Thần Nam Vô Nguyệt và hạ lệnh đặc xá tất cả lỗi lầm của những người ở man hoang. Chúng ta đã ra khỏi man hoang thì quyết không trở về.” Đấu Lan Can gằn từng tiếng.

Chẳng mấy chốc chúng tiên đã bàn bạc xong, những người trong man hoang đã ra, lại hợp lực với nhau, muốn đày bọn họ về đó còn khó hơn lên trời. So với việc ép bọn họ tới tức nước vỡ bờ thì không bằng thuận nước giong thuyền. Nhưng nếu muốn Nam Vô Nguyệt sống, đó là chuyện không thể.

Đúng lúc mọi người ở Dao Trì đều tập trung hết vào bên Đẩu Lan Can, Đông Phương Úc Khanh và Hoa Thiên Cốt đã thần không biết quỷ không hay tới sau Kiến Mộc. Tiên khóa cực kì khó mở, huống chi còn đâm xuyên qua xương Nam Vô Nguyệt. Hoa Thiên Cốt đau lòng nhìn thẳng bé, sợ thủ vệ bên cạnh phát hiện, bèn đặt tay lên đầu nó gọi: "Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt..."

Nam Vô Nguyệt bị mất máu quá nhiều, đang dần hôn mê bỗng nghe thấy giọng của Hoa Thiên Cốt, tròn mắt ngẩng đầu lên lại không nhìn thấy gì, còn tưởng mình nằm mơ.

"Tỷ tỷ ở đây, Tiểu Nguyệt, đệ không thấy tỷ đâu. Xin lỗi, để đệ phải chịu khổ rồi. Tỷ tỷ đang nghĩ cách cứu đệ ra ngoài, có thể sẽ hơi đau, đệ cố chịu, đừng lên tiếng."

Nước mắt Nam Vô Nguyệt chảy ào ào, Hoa tỷ tỷ tới cứu nó thật sao? Nó biết Hoa tỷ tỷ sẽ không bỏ mặc nó mà.

Khoảnh khắc Đông Phương Úc Khanh tháo khóa tiên, Hoa Thiên Cốt gắng sức đánh gãy xiềng xích rồi rút khỏi xương Nam Vô Nguyệt.

Mọi người nghe thấy tiếng động bèn quay đầu lại xem, không ngờ lại thấy Nam Vô Nguyệt hất văng xiềng xích bay tới giữa không trung, cổ tay và mắt cá chân vốn liên tục ứa máu đang dần khép miệng, ai cũng đều kinh hãi.

Ma Nghiêm mặc dù vẫn đối mặt với Đấu Lan Can, nhưng không lúc nào ngơi để ý Nam Vô Nguyệt. Ngay tại phút tiên khóa bị tháo, một luồng sáng trắng lập tức bắn ra.

Hừ, con nhóc kia quả nhiên đến đây.

Nam Vô Nguyệt khép hờ hai mắt, đau quá nên đã ngất từ lâu, Hoa Thiên Cốt vừa cầm máu cho thẳng bé vừa truyền nội lực vào trong người nó. Ma Nghiêm sớm đoán trước còn đánh một đòn chí mạng, tốc độ quá nhanh. Nàng ôm Nam Vô Nguyệt đẩy nó ra sau, bốn phương tám hướng đều bị Ma Nghiêm phong tỏa không trốn được. Đông Phương Úc Khanh theo bản năng chặn trước hai người họ.

Hoa Thiên Cốt vội vàng tung một chưởng đẩy Đông Phương Úc Khanh ra, đồng thời xoay người, ôm chặt Nam Vô Nguyệt vào lòng, mặc cho luồng sáng quất lên lưng mình.

Thấy luồng sáng trắng biến mất trước người Nam Vô Nguyệt một thước, Ma Nghiêm biết đã đánh trúng. Những người khác cũng tập trung đề phòng kẻ ẩn thân trên trời, thăm khó hiểu trong lòng, đó là pháp thuật gì mà có thể qua mặt bao nhiêu tiên nhân như thế này.

“Nghiệt chướng! Còn không mau hiện nguyên hình!” Ma Nghiêm khế quát, dường như không ngờ Hoa Thiên Cốt vì không để bại lộ sức mạnh Yêu Thần của mình mà gắng chịu đòn. Nhưng tất cả pháp lực của nó đã bị Bạch Tử Họa phế từ lâu, không dùng yêu lực thì ngay cả người phạm cũng không bằng.

Đông Phương Úc Khanh và Hoa Thiên Cốt dần hiện hình giữa không trung, nàng lau vết máu bên miệng đi, cười nhạt, phất tay ý bảo Đông Phương Úc Khanh và mọi người ở man hoang đứng dưới rằng mình không sao.

Cuối cùng cũng cứu được Tiểu Nguyệt, cũng đã lấy được lời hứa của Tiên giới. Nàng và Đẩu Lan Can nhìn nhau, thầm nghĩ cách rời khỏi đây ngay lập tức.

Ma Nghiêm cười lạnh, mục đích của hắn chính là dụ nàng ra, tóm gọn một mẻ.

“Cốt Đầu, cẩn thận!” Đông Phương Úc Khanh thấy bất thường, nhưng vẫn chậm một bước. Nam Vô Nguyệt trong lòng Hoa Thiên Cốt bỗng trợn mắt, không thấy con người, chỉ thấy lòng trắng. Tay phải nó đâm xuyên qua người nàng, may mà vị trí hơi lệch, không moi được tim.

Hoa Thiên Cốt bị thương nặng, khẽ buông tay, Nam Vô Nguyệt trượt ra ngoài, một cô gái xinh đẹp với mái tóc xoăn ôm thẳng bé vào lòng, đó chính là Nghịch Thủy Thiên Phàm Thanh Thủy Anh.

“Thuật bù nhìn?” Hoa Thiên Cốt lão đảo, cúi đầu quả nhiên thấy Huyền Tịch Nhan đang che mặt đứng một góc, mười ngón tay mở ra, vô số sợi tơ khí trong suốt quấn trên người Nam Vô Nguyệt.

Thì ra lúc đầu Ma Nghiêm chẳng những làm đủ loại

phong ấn Nam Vô Nguyệt mà còn hợp tác với những kẻ khác hạ chú lên thẳng bé.

Đông Phương Úc Khanh muốn bay tới bên cạnh Hoa Thiên Cốt lại bị một vách ngăn trong suốt trên không bản ngược trở về. Đúng lúc đó Mạnh Chương Thần Quân, Chu Tước Thần Quân và cả Ngũ Nhạc Tân Nhân đã vây quanh hẳn.

Tất cả mọi người ở Dao Trì đều tốt kiểm, bày bố đại trận và kết giới hòng vây bắt yêu ma và những người ở man hoang. Đấu Lan Can thấy Hoa Thiên Cốt bị thương, phá vây trở ra, nhưng lại bị Sênh Tiêu Mặc bám sát. Đám Hủ Mộc quỷ bắt đầu ra tay với người của Hiên Võ Thánh Đế. Tình hình vô cùng rối loạn, những người này ai cũng là cao thủ Lục giới, tức thì cả Dao Trì lóng lánh đầy màu sắc, vang lên những âm thanh như vàng gãy ngọc tan.

Hoa Thiên Cốt thấy trận chiến không thể tránh được, hít một hơi thật sâu, nhìn thẳng vào Ma Nghiêm đang lạnh lùng trông.

Sự căm hận không hề che giấu trong mắt Ma Nghiêm khiến Hoa Thiên Cốt hơi buồn. Tới tận lúc này nàng vẫn tôn kính, coi Ma Nghiêm là sư bá đầu ông ta chưa từng

thích nàng. Nàng chỉ muốn cứu Tiểu Nguyệt mà thôi, chẳng lẽ ông ta cứ nhất định phải dồn nàng vào chỗ chết sao?

Bỗng một bóng đỏ rực lao tới chắn trước mặt nàng, tốc độ cực nhanh khiến nàng không thấy rõ.

“Sát tử tử...” Hoa Thiên Cốt có chút kinh ngạc, bởi vì dáng vẻ của Sát Thiên Mạch đã thay đổi rất nhiều. Mái tóc dài sắc tím càng đậm màu, gần như biến thành màu đen, phản chiếu ra một vầng sáng mờ màu tím quý dị âm u. Ấn kí hình hoa trên khóe mắt giờ đã tỏa ra cả trán và nửa bên má nhưng chưa tới cổ. Đôi đồng tử đỏ tươi không thấy con ngươi cũng không thấy ánh sáng, giống như hai hòn ngọc máu được khảm trong hốc mắt, càng trở nên lấp lánh xinh đẹp hơn trước, còn khiến người khác có chút kinh ngạc hoảng hồn.

Mọi người trong Dao Trì thấy hẵn, bất giác ngừng tay, thoáng thất thần. Một người có được tinh hoa của trời đất, mang dáng vẻ điên đảo chúng sinh như thế lại là kẻ đứng đầu yêu ma, đế vương hai giới, thật khiến người ta vừa kính vừa hận.

Sát Thiên Mạch chậm rãi cúi đầu, mỉm cười nhìn Hoa

Thiên Cốt, phong thái tao nhã, lại giống như mãnh thú đang ngủ đông.

“Ma Nghiêm, lần trước ngươi hạ độc thủ với nàng ở trên biển, hôm nay Sát Thiên Mạch ta phải trả gấp bội.”

Ngày ấy Sát Thiên Mạch tới quá muộn, Hoa Thiên Cốt đã không để ý mình bị trọng thương chạy tới Trường Lưu. Hắn nghe Lam Vũ Lan Phong bẩm báo tất cả, chỉ hận không thể róc xương xẻ thịt Ma Nghiêm. Sau đó vì tu luyện Yêu Hồn Phá mà nhập ma càng sâu, Xuân Thu Bất Bại và Vân Ế thay nhau khuyên ngăn nhưng hắn vẫn một mực không nghe.

Ma Nghiêm nhìn Sát Thiên Mạch, mày nhíu chặt. Sát Thiên Mạch của ngày hôm nay, hắn không có khả năng thắng được. Mà Sinh Tiêu Mặc bên kia đang phải gồng hết sức chống trả Đấu Lan Can, sắp không chịu nổi nữa rồi. Đông Phương Úc Khanh không địch nổi chúng tiên liên thủ, nhưng gương đông kích tây, xuất quỷ nhập thần, tạm thời không thể khống chế. Hoa Thiên Cốt đuổi theo Thanh Thủy Anh muốn giành lại Nam Vô Nguyệt, còn phải đánh với cả Huyền Tịch Nhan. Nhưng Hoa Thiên Cốt trước phải khống chế hai người đó, sau phải ứng phó với cả Nam Vô Nguyệt đang bị điều khiển, lại liên tục chú ý không để thằng bé bị thương, không dùng yêu lực thì chắc chắn không thể đánh lại.

Ma Nghiêm ngẩng đầu nhìn lên trời, xung quanh mặt trời chính Ngọ đã có năm đốm sáng nhỏ. Sắp tới thời khắc đó rồi, cứ tiếp tục kéo dài thế này không phải là cách.

“Ta không đánh với người.” Ma Nghiêm lạnh lùng nói, quay đầu bay về phía Đẩu Lan Can. Thấy Sinh Tiêu Mặc bị trúng một chưởng giữa ngực, hắn không kìm được mà hoảng sợ.

Sát Thiên Mạch nào chịu để hắn đi, lập tức ra tay. Hai người liền đánh nhau, một kẻ ra sức né tránh một kẻ điên cuồng tấn công.

Dòng nước đầy màu sắc của Dao Trì nổi sóng, sôi sục không ngừng. Mùi máu, mùi hoa và các mùi khác hòa trong không khí. Còn có cả tiếng hét, tiếng gầm, tiếng kim loại va chạm hòa vào nhau. Hoa Thiên Cốt ngày càng lo lắng, nếu tiếp tục như thế, chỉ sợ tiên cảnh Dao Trì xuất thế sẽ trở thành bãi tha ma.

Đúng vào lúc này, một đám người bay từ phía xa tới, mới đầu còn tưởng là các tiên phái khác đưa người tới giúp, không ngờ nhìn kỹ lại là toán Trúc Nhiễm.

Đông Phương Úc Khanh thầm than hồng bét.

Hoa Thiên Cốt co rúm mình lại, bất giác đưa tay lên sờ khuôn mặt đã dịch dung của mình, nhưng vẫn sợ hãi, tiện tay lợm một cái mũ có mạng che màu trắng đội lên đầu.

Đông Phương Úc Khanh nhìn Hoa Thiên Cốt đằng xa đang luống cuống tay chân, trúng liên tiếp mấy chưởng, vội vàng truyền âm nói: “Cốt Đầu, đừng cuống, giật mạng che mặt của Huyền Tịch Nhan xuống, rồi truyền âm cho Thanh Thủy Anh, nói với ả rằng nếu không trả Tiểu Nguyệt cho nàng thì nàng sẽ vạch trần gian tình của ả và Ngọc Đế cho mọi người biết.”

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Tiên giới vốn hòa bình, không giống ba giới yêu, ma, người vì ngôi vị đế vương mà suốt ngày giết chóc. Rất nhiều vị tiên có năng lực, nhưng ai cũng không phục ai, lại tự cho mình thanh cao, không muốn ra tay vì hư danh, nên kết quả là để cho Ngọc Hoàng có pháp lực thấp nhất làm Tiên đế. Thiên Đình hư danh, phong chức vị cho vài vị tản tiên, cho họ đứng hàng tiên ban, dần dần tập trung thế lực quyền uy vào tay Tiên giới, có điều không quản lí giống bộ tộc Thần giới thời thượng cổ. Thành tiên trường

sinh bất lão, vậy nên vị trí Tiên đế vẫn để Ngọc Hoàng đảm nhiệm, ông ta chỉ là một bù nhìn, mặc dù bảo sao nghe vậy nhưng cực kì khôn khéo, không quá để tâm tới chuyện đời, nhưng dầu sao vẫn đang ngồi trên ngai vàng nên uy tín vẫn phải có.

Hoa Thiên Cốt không ngờ quan hệ của tiên nhân cũng hỗn loạn như thế, đưa mắt nhìn khắp xung quanh, chỉ thấy Trúc Nhiễm mà không thấy Bạch Tử Họa, tâm trạng cũng dần bình tĩnh.

Nàng theo lời Đông Phương Úc Khanh truyền âm cho Thanh Thủy Anh, quả nhiên thấy ả lập tức đỡ đỡ, mặt trắng bệch. Huyền Tịch Nhan nhìn ả đột nhiên bất động, bỗng thấy lạ, quay đầu lại nhìn nàng, không ngờ phút chốc đã bị Hoa Thiên Cốt giật mạng che mặt xuống.

Ả ghen ngào thét lên, vội vàng che mặt mình lại, nhưng vẫn bị Hoa Thiên Cốt và một số người khác nhìn thấy.

Thuật bù nhìn ả tu luyện uy lực rất mạnh nhưng cũng rất kì quái, mỗi lần sử dụng thì những bộ phận dưới mắt sẽ dịch chuyển sai vị trí, ví dụ như chỉ cần ả bấu môi thì đối thủ sẽ tự giơ tay tát mình một cái, chỉ cần cái mũi

hếch sang bên trái thì đối thủ sẽ tự xoay tròn. Kẻ có tu vi thấp càng dễ bị khống chế, nhưng một lần chỉ có thể khống chế một người. Lần này ả vô cùng dễ dàng khống chế Nam Vô Nguyệt tuổi nhỏ không có chút pháp lực và khả năng phản kháng, lợi dụng thẳng bé tấn công kiếm chế Hoa Thiên Cốt, bởi vậy cả khuôn mặt đều biến dạng, giống như bị nặn loạn cả lên, cực kì đáng sợ.

Huyền Tịch Nhan bị mọi người thấy mặt, xấu hổ đến cực điểm, không đấu nữa, quay đầu bỏ chạy. Thanh Thủy Anh cũng xấu hổ đứng ngẩn ra giữa không trung, nhất thời không biết làm sao cho phải. Nếu trả Tiểu Nguyệt lại cho Hoa Thiên Cốt thì ả biết ăn nói với Ma Nghiêm như thế nào. Nhưng nếu không trả, Hoa Thiên Cốt nói vụ đó ra, sau này ả sao sống yên ở Tiên giới được nữa. Hai giới yêu ma xưng hùng bằng thực lực, còn Tiên giới lại dựa vào thanh danh. Hình tượng Ngọc Đế hiền lành chẳng những sẽ bị sụp đổ trong tay ả, quan trọng nhất là Vương Mẫu, người đàn bà độc ác đồ kia sao chịu bỏ qua.

Mặt Thanh Thủy Anh lúc xanh lúc trắng, cuối cùng vẫn giả vờ đánh mấy chiêu với Hoa Thiên Cốt, rồi hét lên thảm thiết, ngã xuống đất, tiếp đó ảo não chạy đi.

Hoa Thiên Cốt thở phào, vội vàng bay về phía Nam Vô Nguyệt, đã thấy một người đang từ từ đỡ Nam Vô Nguyệt dậy, sau đó cười như không cười nhìn nàng.

Hoa Thiên Cốt nổi da gà: “Trúc Nhiễm, sao ngươi về nhanh thế?”

Trúc Nhiễm không đáp lời, cởi áo khoác lên người Tiểu Nguyệt, đưa tay sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của thằng bé, hai mắt lóe sáng rạng rỡ, lẩm bẩm: “Chân thân của Yêu Thần đây à?”

“Trúc Nhiễm, sư phụ ta đâu?”

Trúc Nhiễm nhếch mép cười: “Giết rồi.”

Hoa Thiên Cốt giật mình, người loạng choạng.

“Ha ha, lừa người thôi. Thần đâu giết nổi Bạch Tử Họa, nhiệm vụ thất bại, sư phụ người thật lợi hại, phát hiện quá sớm. Thần không ngăn được, cũng không muốn chết, đành phải chạy về trước báo tin.”

Hoa Thiên Cốt thấy mũi hần đang dần chảy máu, lấy tay áo lau một cái mà đã dính đầy.

Nàng biết gã bị nội thương nặng, sư phụ rất ít khi mạnh tay như thế, nhất định trận chiến của hai người vô cùng dữ dội.

“Ngươi không sao chứ?”

“Thần vốn là người tham sống sợ chết, đương nhiên sẽ không để mình xảy ra chuyện gì, nhưng Đông Phương Úc Khanh tưởng rằng có thể dựa vào cấm thuật của thần để giữ chân sư phụ ngươi, thần lại không thấy thế. Rõ ràng trước đó Bạch Tử Họa đã biết thần cũng ra khỏi man hoang, đoán chắc thần sẽ giúp người nên đã sớm thông thạo cách phá giải pháp thuật của thần. Dù Bạch Tử Họa tạm thời bị cầm chân nhưng chẳng mấy chốc sẽ đến thôi. Chúng ta đi mau!”

Đúng lúc đó, cả Ma Nghiêm và Sát Thiên Mạch đang chiến đấu dữ dội đều ngừng lại, chết sững nhìn hai người họ từ phía xa.

Ma Nghiêm mặc dù không địch lại Sát Thiên Mạch nhưng cũng không chịu đánh trực tiếp với hắn mà luôn né tránh, cho nên không bị thương nặng. Giờ này lại thấy Trúc Nhiễm một màu áo xanh, mặt đầy sẹo hết như quái

thú, chờ dẫn ngăn người, ngay cả kiếm rơi xuống đất cũng không nhận ra. Mọi người chưa từng thấy vẻ mặt này của hắn, tất cả đều vừa ứng chiến vừa quay sang xem người đó là ai.

Bổng Sát Thiên Mạch nổi cơn điên, hai mắt đỏ ngầu như sắp vỡ máu, lao về phía Trúc Nhiễm, khuôn mặt cực kì xinh đẹp trở nên dữ tợn.

Sát Thiên Mạch ngửa đầu hét lên, tiếng giận rung chuyển đất trời: “Trúc Nhiễm! Ta phải giết ngươi!”

Trúc Nhiễm ngẩng đầu, nhìn Sát Thiên Mạch đờ đờ sát khí lao thẳng về phía mình, gương mặt mang ý cười khinh miệt, không hề lo sợ trốn sau lưng Hoa Thiên Cốt, đẩy nàng lên trước chắn cho mình.

Sát Thiên Mạch cố dừng lại trên không cách Hoa Thiên Cốt tầm một thước, vì kích động mà lồng ngực không ngừng phập phồng. Hoa Thiên Cốt chưa bao giờ thấy hắn giận đến thế, Sát tỷ tỷ có thù với Trúc Nhiễm ư? Sao trước kia chưa bao giờ thấy hai người nhắc tới. Có điều nhìn vẻ mặt vô cùng tức giận và oán hận sâu đậm này, nhất định là thâm thù không đội trời chung.

“Trúc Nhiễm! Đồ tiểu nhân bỉ ổi! Lăn ra đây cho ta!”

“Ta không ra đây, ngươi làm gì được ta?” Trúc Nhiễm cười như trẻ con.

Sát Thiên Mạch tức đến nổi sắp phun ra lửa, liên tục xuất chiêu. Trúc Nhiễm lại giữ chặt Hoa Thiên Cốt từ phía sau để nàng làm lá chắn cho mình. Sát Thiên Mạch biết chiêu thức của mình uy lực quá lớn, sợ sẽ ngộ thương nàng, mỗi lần đánh tới trước mặt Hoa Thiên Cốt đều dừng lại đúng lúc.

“Nhóc con! Tránh ra!”

Ngay trong thời khắc quan trọng này bọn họ có thể bình an trở ra hay không đã là cả một vấn đề, Hoa Thiên Cốt không muốn hai người họ đánh nhau. Huống chi Trúc Nhiễm lại có ơn lớn với nàng, không thể để Sát tỷ tỷ giết gã không rõ ràng như vậy được.

“Tỷ tỷ, đừng...” Hoa Thiên Cốt ôm lấy tay Sát Thiên Mạch, lại bị hất đẩy mạnh ra. Trước đây bất kể có mất lý trí thế nào, Sát Thiên Mạch cũng chưa từng thô bạo với nàng, xem ra lần này thực sự hận đến cùng cực, không

giết không được. Hoa Thiên Cốt nhất thời không biết làm thế nào cho phải.

Mái tóc dài của Sát Thiên Mạch tung bay giữa trời như một tấm màn lớn, đồng thời chưởng lực từ hai bàn tay hợp với ánh sáng đỏ bùng lên như ánh kiếm đâm thẳng về phía Trúc Nhiễm. Gã không thể lui, mặc dù biết rõ thực lực của mình kém Sát Thiên Mạch quá xa, nhưng vẫn không hề sợ hãi nói: "Sát Thiên Mạch, trước khi chết Lưu Hạ có để một câu lại cho ngươi, ngươi muốn biết không?"

Sát Thiên Mạch lập tức cứng người, suy sụp lùi lại hai bước, nhưng vẫn đánh một đòn chí mạng như mưa sao băng về phía Trúc Nhiễm. Nhìn như không thể tránh, nhưng Trúc Nhiễm tự có cách của mình, không ngờ chưa kịp hành động đã có một người hiện ra trước mắt.

"Đối thủ của ngươi là ta." Ma Nghiêm đỡ đòn của Sát Thiên Mạch, hống trào lên vị tanh.

Mọi người đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Trúc Nhiễm vẫn đứng yên đó, vẻ mặt oán hận nở một nụ cười lạnh khinh thường, hai nắm tay run rẩy tiết lộ sự kích động và phẫn nộ trong lòng gã.

Lúc này Ma Nghiêm muốn đấu với Sát Thiên Mạch, Sát Thiên Mạch lại không muốn, chỉ điên cuồng tấn công hỏi Trúc Nhiễm di ngôn của Lưu Hạ là gì, nhưng lại bị Ma Nghiêm giam chân.

“Lưu Hạ là ta hành hình, người muốn báo thù thì tìm ta!” Ma Nghiêm nhớ lại cảnh tám mươi năm trước mà lòng xót xa.

Sát Thiên Mạch liên tục lắc đầu: “Không phải, không phải, là Trúc Nhiễm hại chết nàng! Là Trúc Nhiễm hại chết nàng!”

Hoa Thiên Cốt thấy Sát Thiên Mạch đang dần mất trí, ra sức tấn công, chiêu thức tán loạn, chỉ công không thủ, sơ hở chổng chất, hoa văn màu máu tiếp tục lan dần ra khắp mặt.

“Ma Quân!” Xuân Thu Bất Bại hoảng hốt lại bị chúng tiên quần không ra nổi, nếu hoa văn kia lan ra hoàn toàn, tà công sẽ thoát khỏi khống chế, Sát Thiên Mạch sẽ bị yêu hồn phản phệ tới chết.

Hoa Thiên Cốt không biết chuyện gì đang xảy ra, muốn

chạy lên ôm Sát Thiên Mạch lại bị văng sáng đỏ quanh người hắt hắt văng ra.

Trúc Nhiễm nhìn khuôn mặt dữ tợn của Sát Thiên Mạch, ánh mắt hiện vẻ hận thù, hừ lạnh nói: “Sát Thiên Mạch, đừng tự dối mình nữa, ngươi hiểu hơn ai hết, kẻ thực sự giết Lưu Hạ không phải ta mà chính là ngươi. Ta biết bao năm nay, ngươi nằm mơ cũng muốn giết ta. Ngươi cho rằng giết ta chính là báo thù cho Lưu Hạ, cũng giải thoát cho lòng mình? Ta nói cho ngươi biết, còn lâu, trừ phi ngươi tự sát, nếu không ngươi nhất định sẽ áy náy cả đời.”

Sát Thiên Mạch vốn vì khó thở mà mặt đỏ gay, nay nháy mắt đã trở nên trắng bệch.

Áy náy ư? Phải, hắt áy náy, áy náy cuối cùng không cứu được nàng, áy náy lúc đầu đã để nàng tới Trường Lưu, áy náy đời này không thể giữ lời hứa sẽ bảo vệ nàng, chăm sóc nàng.

“Ngươi phụ Lưu Hạ! Là ngươi phụ bạc nàng! Nàng vì ngươi mà chết!” Sát Thiên Mạch tức giận hét lên với Trúc Nhiễm.

Trúc Nhiễm lão đảo, cặp mắt xuống, khi ngẩng lên, lại là vẻ hồ hững như không liên quan đến mình.

“Thì sao chứ, người nàng yêu là người!” Cho tới khi sắp chết, tới tận khi sắp chết nàng vẫn để lại câu đó. Vừa nghĩ tới, tim Trúc Nhiễm như bị kim châm, gãi trợn mắt, dữ dần nhìn Sát Thiên Mạch chăm chăm.

“Nhưng người thì sao? Sát Thiên Mạch, người vĩnh viễn là một đóa thủy tiên tự cho mình thanh cao! Một kẻ tự yêu mình tới phát điên vừa đáng thương vừa thảm hại! Người vốn không yêu bất kì kẻ nào, thế gian này người duy nhất người yêu chính là bản thân người!”

Sát Thiên Mạch chờ ra không hề cử động, giống như bị tát một cái, mãi vẫn không tỉnh táo được. Xung quanh bỗng nổi lên từng đợt gió lạnh kì lạ, càng ngày càng mạnh, vô số quỷ quái yêu hồn gào thét trong gió.

“Đông Phương! Lưu Hạ là gì? Sát tử tử bị sao thế?” Hoa Thiên Cốt bắt đầu thấy sợ hãi, nhưng làm thế nào cũng không thể tới gần Sát Thiên Mạch, vội vàng truyền âm hỏi Đông Phương Úc Khanh.

Lực công của Đông Phương Úc Khanh không mạnh, không địch nổi mấy người đang liên thủ, cũng không thoát được trận pháp của bọn họ, bèn làm một cái kết giới nhỏ bao mình bên trong. Hẳn không ra thì kẻ khác cũng đừng hòng hại được. Đông Phương Úc Khanh mau chóng kể lại gút mắc giữa ba người Sát Thiên Mạch, Trúc Nhiễm và cả Lưu Hạ cho Hoa Thiên Cốt nghe.

Thì ra cô gái tên Lưu Hạ kia cũng là đệ tử của Trường Lưu, nhưng gia cảnh phức tạp. Nàng vốn là người phàm, có một người mẹ xinh đẹp, còn trẻ đã phải thủ tiết, sau lại có duyên yêu một người thuộc Ma giới, liễu lĩnh mang nàng đi theo người đó về Ma giới, vì xuất thân nên không có danh phận, nhưng người kia vẫn vô cùng tốt với hai mẹ con họ. Khi đó Sát Thiên Mạch tuổi trẻ bồng bột, gây chiến khắp Ma giới nhưng lại thua trong tay người kia, đành phải giữ lời hứa với người kia, làm bảo mẫu chăm sóc Lưu Hạ. Mà người kia cũng truyền thụ lại tất cả cho hẳn, xem như là một trong vô số sư phụ của Sát Thiên Mạch.

Sát Thiên Mạch vốn tự phụ kiêu ngạo, tất nhiên không cam lòng ngày nào cũng đi theo một đứa trẻ, hướng chỉ đứa trẻ kia lại tới từ Nhân gian, yếu ớt lại hay sinh bệnh, còn mới tầm một tuổi, động chút sẽ khóc nhè.

Hẳn vốn giết người như ngóe, từ khi sinh ra đây là lần

đầu tiên học cách chăm sóc, che chở một sinh mệnh yếu đuối là như thế nào. Có thể nói Lưu Hạ là một tay hãn nuôi lớn, giống như con gái hãn vậy. Tình cảm đối với người mình tự tay nuôi nấng vô cùng kì lạ, lần đầu tiên hãn nhận ra một sinh mệnh nhỏ nhoi chỉ cần một tay là dễ dàng bóp chết, hóa ra lại mất nhiều tâm huyết để tạo nên như thế. Con người chỉ cần mang tình cảm và sức lực ra để yêu thương, nuôi nấng, bảo vệ thì sẽ hiểu quý trọng là gì. Ví như đóa hoa tự tay mình trồng khác với đóa hoa đại bên đường, binh lính trên chiến trường cũng sẽ trở nên yêu nước hơn bao giờ hết.

Sinh mệnh bé nhỏ hãn từng dùng cả sức mạnh để bảo vệ để nuôi nấng, đối với hãn có một ý nghĩa hoàn toàn khác. Trên đời này, Lưu Hạ là duy nhất.

Còn Lưu Hạ, nàng yêu Sát Thiên Mạch dung mạo tuyệt thế là điều đương nhiên. Từ nhỏ đến lớn, hãn làm bạn với nàng, bảo vệ một người phàm như nàng không bị yêu ma bắt nạt làm hại. Lưu Hạ không chỉ kính nể hãn, ỷ lại hãn, còn say đắm sắc đẹp của hãn. Dầu Sát Thiên Mạch có tự phụ kiêu ngạo, hiểu chiến hiểu thắng, lại yêu bản thân, trước nay chỉ để mình trong mắt, nàng cũng không quan tâm. Cuối cùng còn giúp Sát Thiên Mạch trở thành Ma Quân. Sát Thiên Mạch chu du khắp tam giới, thời gian bọn họ ở cạnh nhau ngày càng ít. Điều duy nhất hãn để ý chính là sắc đẹp của mình và làm thế nào để mạnh hơn, có sức mạnh tương xứng với nhan sắc của hãn.

Mà sức mạnh đó, chính là sức mạnh của Yêu Thần. Thế là Sát Thiên Mạch xông vào Trường Lưu cướp đàn Phục Hy rồi bị Bạch Tử Họa rạch mặt, hấn lo tới mức chạy khắp nơi tìm linh dược.

Nếu hấn muốn thần khí, muốn đàn Phục Hy như thế, nàng sẽ nghĩ cách cướp cho hấn. Lưu Hạ mang thân phận người phạm, nhưng thông minh sáng dạ, có Sát Thiên Mạch bảo vệ nên chưa từng tu luyện tà môn gì, vì vậy dễ dàng xin vào Trường Lưu, trở thành đệ tử của trưởng lão Giới Luật các.

Nàng vốn mạo hiểm lên vào đây là vì giúp Sát Thiên Mạch trộm thần khí, không ngờ lại lâu ngày sinh tình với đại đệ tử Trúc Nhiễm của thế tôn. Có lẽ vì yêu Sát Thiên Mạch quá lâu rồi nên mệt mỏi, có lẽ là vì nụ cười của Trúc Nhiễm rất dịu dàng lại cô độc. Chỉ có nàng mới hiểu yêu một người quá đẹp, trong mắt chỉ có bản thân, thậm chí còn không buồn nhìn nàng lâu hơn một chút vật vả cỡ nào. Hấn giống như vầng trăng tĩnh lặng trên bầu trời, rực rỡ lóa mắt lại không thể đụng vào. Lại cũng như một ngọn lửa, nếu tới quá gần sẽ bị ánh sáng của hấn làm hại, bị nhiệt độ của hấn thiêu cháy.

Con người chính là loài động vật kì lạ thế đấy, đàn ông

luôn xoay quanh phụ nữ, còn phụ nữ lại xoay quanh cảm tình. Nàng yêu ai thì có thể hy sinh tất cả vì người đó. Bởi vậy vốn là trộm thần khí vì Sát Thiên Mạch, cuối cùng lại biến thành trộm vì Trúc Nhiễm.

Rất dễ tưởng tượng được một loạt khó khăn nguy hiểm lúc đó, quả thật Lưu Hạ đã trộm đàn Phục Hy và vài món thần khí khác cho Trúc Nhiễm, nhưng cuối cùng vẫn không thoát được Ma Nghiêm và Bạch Tử Họa. Lúc Tam tôn thăm vấn, Lưu Hạ nhận tất cả tội lỗi. Trúc Nhiễm đã biết thân thế của nàng từ lâu, ngay từ đầu đã cố ý dụ dỗ, sau đó luôn lợi dụng nàng. Vì thế gã đương nhiên biết thời biết thế, để nàng làm con cừu chết thay.

Cuối cùng Lưu Hạ chết trên trụ Tru Tiên vì ba cây đinh Tiêu Hồn, mà Trúc Nhiễm vẫn đứng bên cạnh làm thính, bằng sự che chở của Ma Nghiêm mà không bị mất một cọng tóc nào. Sau đó không biết vì sao gã lại nhảy xuống ao Tham Lam khiến cả người đầy sẹo, rồi bị Ma Nghiêm bí mật dày tước man hoang.

Khi xử phạt Lưu Hạ, Sát Thiên Mạch đang bế quan dưỡng sắc nên không hề biết gì, sau đó muốn cứu người thì đã quá muộn. Trong nỗi đau khôn cùng hẳn quy chụp tất cả oán hận lên người Trúc Nhiễm, muốn giết gã báo thù cho Lưu Hạ. Nếu Lưu Hạ đã thích Trúc Nhiễm, nàng chết rồi, Trúc Nhiễm nào có thể sống một mình trên đời,

tất nhiên phải xuống bầu bạn với nàng.

Nhưng dầu hắn có ngu có ngốc đến đâu chẳng nữa, sao lại không biết tình cảm Lưu Hạ dành cho mình, sao lại không biết lí do nàng tới Trường Lưu. Rõ ràng đã hứa sẽ dùng hết sức bảo vệ nàng, để nàng vĩnh viễn không thương tổn, không ngờ chẳng làm được gì cho nàng cả. Càng không ngờ và cũng không muốn thừa nhận chính là, kẻ lúc đầu thực sự tổn thương nàng, ép nàng tới đường cùng là bản thân mình. Dần dà chấp niệm của hắn càng nặng, tâm ma càng sâu.

Sau đó gặp được Hoa Thiên Cốt, hắn mang tất cả những gì mình muốn bù đắp cho Lưu Hạ đổ vào nàng, nhưng vẫn không thể lấp đầy nỗi đau và sự áy náy trong lòng. Hơn nữa sau này Hoa Thiên Cốt lại gặp chuyện như thế, hắn liều mạng dốc toàn lực nhưng vẫn phải trơ mắt nhìn Bạch Tử Họa đưa người hắn yêu thương nhất đi ngay trước mặt, chịu hình phạt còn nặng hơn cả Lưu Hạ. Sát Thiên Mạch luôn cao ngạo không chịu nổi nữa, cuối cùng lún sâu vào con đường nhập ma...

Đúng giây phút quan trọng này hắn lại thấy Trúc Nhiễm nhắc tới chuyện xưa, từng câu từng chữ của Trúc Nhiễm như xát muối lên vết thương chưa bao giờ khép miệng. Nhắc tới chuyện Lưu Hạ yêu hắn, hắn lại chỉ yêu chính mình giống như cầm con dao cùn rạch lên tim, đau tới

mức hăn không muốn tỉnh, nhưng lại không thể không tỉnh lại.

Cảm xúc bỗng trở nên mãnh liệt, ánh sáng đỏ như ánh chiều tà quanh người Sát Thiên Mạch bành trướng cực lớn, cuồng phong gào thét xung quanh, thổi cánh hoa đào rơi đầy đất. Dao Trì sóng cuộn ngút trời, cát bay đá vãi khắp nơi.

Hoa Thiên Cốt đội mũ, tuy có khăn che mặt nhưng gió vẫn khiến nàng không mở mắt ra được.

Phần da lộ bên ngoài của Sát Thiên Mạch giờ đã hiện đầy hoa văn màu đỏ yêu dị. Hăn ngẩng đầu lên, đôi mắt đã không còn lòng trắng mà chỉ có một màu đỏ ghê người.

“Ngươi và Ma Nghiêm, phải chết. Tất cả những kẻ đã tổn thương nàng, đều phải chết!”

Hoa Thiên Cốt không nhìn rõ thứ gì dưới ánh đỏ kia, nhưng biết nếu hăn ra đòn, sợ rằng cả Dao Trì sẽ bị san phẳng. Chúng tiên liêu lĩnh cùng thi pháp đánh về phía Sát Thiên Mạch.

Ánh sáng đỏ va chạm với vô số ánh sáng khác, độ kháng cự càng mạnh, sức tàn sát của Yêu Hồn Phá càng tăng. Phạm vi của vàng sáng không ngừng mở rộng, đã sắp vượt qua giới hạn chịu đựng của Sát Thiên Mạch, nhưng hắc thà cùng chết cũng không chịu lùi một bước.

“Sát tỷ tỷ!” Hoa Thiên Cốt khổ sở hét to trong gió, nhìn tất cả gân mạch huyết đạo trên người Sát Thiên Mạch đều vỡ tung, máu tươi nhuộm dần vào bộ áo đỏ của hắn, đẹp đến thê lương. Lòng Hoa Thiên Cốt rồi bời, biết nếu hắn không dừng tay thì sợ rằng ngay cả tính mạng cũng khó giữ. Nhưng lúc này hắn đã nhập ma, bất kể nàng có truyền âm gọi hắn thế nào, hắn vẫn không nghe thấy.

“Ma Quân!” Xuân Thu Bất Bại vội vàng kết ấn, không để ý tính mạng định xông vào, lại bị Hoa Thiên Cốt giữ chặt.

“Ta đi.”

Nàng không còn quan tâm được việc có tổn hại thanh danh của sư phụ hay không, cần rằng, dồn sức phá tan phong ấn, yêu lực trong người tăng vọt, hóa thành một vệt sáng màu tím bay thẳng về phía Sát Thiên Mạch.

Chư tiên đang tấn công đều bị nàng hất văng ra, Yêu Hồn Phá của Sát Thiên Mạch trong đôi tay mềm mại đang mở ra của Hoa Thiên Cốt dần thu nhỏ lại, một lần nữa quay vào trong cơ thể. Tất cả mọi người ở đây đều sửng sốt, ngơ ngác nhìn hai người họ.

Có điều phản phệ quá nghiêm trọng, Sát Thiên Mạch đã sắp không cầm cự được nữa nhưng vẫn oán hận muốn thi pháp giết Trúc Nhiễm và Ma Nghiêm. Hắn cũng không rõ loại hận này là tiếc nuối hay là trừng phạt sự bất lực của bản thân.

Hoa Thiên Cốt đau lòng suýt bật khóc.

“Tỷ tỷ, đủ rồi, đủ rồi...”

“Ta không bảo vệ được Lưu Hạ, cũng không bảo vệ được muội, nhưng, có thù lớn sao lại không báo? Nhóc con đừng cản ta, để ta giết hai người họ, giết Bạch Tử Họa, giết cả chúng tiên của Tiên giới này, báo thù cho Lưu Hạ, báo thù cho muội...”

Tay phải của Sát Thiên Mạch xoay tròn, loạn choạng tiến lên một bước, đúng lúc định vận công thì bỗng mềm oặt, tê rần ngã xuống người Hoa Thiên Cốt. Yêu lực trên người Hoa Thiên Cốt đánh thẳng vào, liên tục điểm tử huyết và khí huyết trên lưng, rút hết nội lực, phế toàn bộ tu vi của hắn.

“Nhóc con...” Sát Thiên Mạch kinh ngạc nhìn Hoa Thiên Cốt, từ từ ngã vào trong lòng nàng, chỉ thấy một cơn buồn ngủ đang ập tới nhấn chìm hắn.

Không được ngủ...

Hắn biết giấc ngủ này, có lẽ suốt đời không tỉnh nổi.

Hoa Thiên Cốt run rẩy cố nén tiếng khóc: “Tỷ tỷ, đủ rồi, những gì tỷ làm đã đủ rồi, Lưu Hạ sẽ hiểu...”

Sát Thiên Mạch cười khổ: “Nàng đã hiểu từ lâu, cho nên mới yêu Trúc Nhiễm. Từ bỏ ta, là sự lựa chọn đúng đắn nhất của đời nàng.”

Có lẽ từ trong tiềm thức, những năm gần đây người

hắn thật sự muốn báo thù, thật sự muốn giết chính là bản thân mình!

Trúc Nhiễm đứng một bên quan sát, thấy Sát Thiên Mạch cố chấp tới mức này, không kìm được mà buồn phiền, cuối cùng thông thả nói: “Trước khi chết Lưu Hạ bảo, nàng có lỗi với người, hy vọng kiếp sau người đừng đẹp hơn nàng nữa, nàng không xứng nổi.”

Sát Thiên Mạch phì cười, đựng tới nội tạng, ho ra một búng máu.

Hoa Thiên Cốt hoảng hốt ôm chặt lấy hắn: “Không! Tỷ sẽ không chết đâu! Tỷ tỷ, tỷ đừng sợ! Muội sẽ không để tỷ chết! Tỷ ngủ một lát, ngủ một lát thôi, muội nhất định sẽ có cách chữa khỏi cho tỷ.”

Sát Thiên Mạch lắc đầu: “Chấp niệm của ta quá sâu, tim phổi đã bị yêu hồn cắn phá từ lâu rồi, không cách nào chữa được. Xuân Thu Bất Bại, Khoáng Dã Thiên, sau này các người chăm sóc nhóc con giùm ta, có chuyện gì cứ nghe lời nàng là được.”

“Ma Quân!” Yêu ma thấy hắn bắt đầu dặn dò hậu sự đều sợ tới mức quỳ rạp xuống đất.

“Tỷ tỷ, đừng nói bậy, muội nhất định sẽ có cách.”

“Sống chết đã không còn quan trọng nữa rồi. Bé con, muội có trách ta không?”

“Không, sao lại phải trách tỷ?”

“Ta chưa nói với muội chuyện của Lưu Hạ, cũng không nói cho muội biết, thật ra lúc đầu ta coi muội là thể diện của nàng.”

“Không đâu, tỷ tốt với Lưu Hạ, cũng tốt với muội. Tỷ yêu Lưu Hạ nhưng lại không thể quý trọng nàng nên vẫn rất hối hận, muốn cố gắng bù đắp. Nàng ở dưới tuổi vàng mà biết tấm lòng của tỷ chắc chắn sẽ rất vui, muội cũng vui.”

“Đồ ngốc, muội nghĩ rằng người ta yêu là Lưu Hạ mà vẫn coi muội là nàng ư? Muội và nàng đối với ta đều quan trọng như nhau, nhưng ta đối với muội vẫn có chút khác biệt. Biết nàng thích Trúc Nhiễm, ta tức giận, nhưng khi thấy muội ở bên người đàn ông khác, ta lại ghen.”

Hoa Thiên Cốt ngơ ngẩn, không thốt nên lời.

Sát Thiên Mạch lại ho ra một búng máu, giờ đã trở thành màu đen.

“Nhóc con, đáng vẻ bây giờ của ta có phải rất nhếch nhác không?”

Hoa Thiên Cốt ra sức lắc đầu, vốn nàng đã cực kì khổ sở, nay lại thấy hằn vằn còn quan tâm tới sắc đẹp của mình, lòng vừa đau vừa xót, dường như sắp nghẹt thở: “Không phải, Sát tỷ tỷ vẫn là người đẹp nhất Lục giới.”

Sát Thiên Mạch khẽ than: “Ai cũng có chấp niệm, mà nguyện vọng của ta chính là muốn bảo vệ thứ gì đó. Đầu tiên là nàng, sau đó là muội. Nhưng thẹn cho ta tự phụ cả đời có được dung mạo đẹp nhất thế gian này, lại không có năng lực bảo vệ người mình yêu thương. Ta thua, thua hoàn toàn. Có điều nhóc con, muội phải tin, tin rằng ta thật lòng thích muội...”

Sát Thiên Mạch nằm trong lòng Hoa Thiên Cốt, cố gắng vươn tay muốn sờ mặt nàng.

Hoa Thiên Cốt không chịu nổi nữa, từ từ gỡ tấm mặt nạ dưới mũi xuống, run giọng hỏi.

“Cho dù muội thành người xấu nhất Lục giới, tỷ cũng không ghét muội ư?”

Sát Thiên Mạch nhìn gương mặt bị hủy tới thay đổi hoàn toàn của Hoa Thiên Cốt, thầm giật mình, lập tức hiểu ra tất cả, đau lòng ôm cổ nàng.

“Con bé ngốc này, rốt cuộc muội đã phải chịu bao nhiêu đau khổ... Ta lại không biết gì... Nhưng thật kì lạ, bất kể ta nhìn thế nào, nhóc con vẫn đẹp vẫn đáng yêu như thế. Sao mà ghét được... tuyệt đối không ghét...”

Sát Thiên Mạch nói xong lời cuối giọng cũng bắt đầu nghẹn ngào, sau đó chậm rãi kéo Hoa Thiên Cốt lại gần, ngẩng khuôn mặt tuyệt thế khuynh thành của mình, khẽ hôn lên mặt nàng. Nụ hôn như cơn gió nhẹ mùa hè, trong ấm áp lại hơi man mát, không hề để tâm hôn lên trán nàng, hàng mày của nàng, chóp mũi của nàng, hôn từng chỗ trên khuôn mặt đầy sẹo của nàng, như thể muốn an ủi tất cả những vết thương, như thể muốn dùng môi nói khẽ với nàng, nhóc con, không đau, không đau...

Hoa Thiên Cốt khóc tới run người, Sát Thiên Mạch càng ôm chặt lấy nàng, dồn sức rồi lại dịu dàng hôn lên môi nàng. Lòng Hoa Thiên Cốt vừa đau lại vừa êm ái, giữa môi và răng đều tràn ngập mùi thơm dịu của hân, vừa ngọt ngào lại vừa đắng cay.

Tuy có rất nhiều người đang nhìn, nhưng hai người bọn họ không để ý.

Nụ hôn của Sát Thiên Mạch dần dịu lại, cuối cùng lướt qua môi nàng nhẹ tựa lông hồng.

Sát Thiên Mạch mỉm cười từ từ nhắm mắt lại: “Cuối cùng cũng tổng khứ được nụ hôn đầu tiên, ha ha, nụ hôn của mỹ nhân đương nhiên không thể dễ dàng trao cho người khác... Nhóc con, hãy nhớ ta...”

Cảm giác hai tay Sát Thiên Mạch ôm lấy mình buông thõng xuống, không còn biết gì nữa, Hoa Thiên Cốt cố nén nỗi đau, truyền một lượng yêu lực lớn vào trong người Sát Thiên Mạch. Lúc này mặc dù kịp thời kéo lại một mạng cho hân, nhưng nàng bắt buộc phải để hân tiếp tục mê man cho tới khi nghĩ ra cách cứu hân mới thôi.

Ma Nghiêm đứng một bên hừ lạnh, tuy biết bọn chúng đã cấu kết từ lâu, nhưng không ngờ lại dám hôn nhau giữa ban ngày ban mặt, trước cả chúng tiên và yêu ma. Dù Hoa Thiên Cốt có đeo mạng che mặt nhưng cũng thật là không biết xấu hổ.

Chúng tiên vừa nãy chứng kiến đột nhiên trong cơ thể nàng xuất hiện sức mạnh cực lớn, hình như là sức mạnh của Yêu Thần, tất cả bắt đầu xôn xao, lo lắng suy đoán.

Hoa Thiên Cốt giao Sát Thiên Mạch đã rơi vào hôn mê vĩnh hằng cho bọn Xuân Thu Bất Bại bảo vệ trông nom, hơi loạng choạng xoay người lại.

“Không cần đoán, ta mới là Yêu Thần thực sự.”

Khắp nơi yên tĩnh tới mức ngay cả tiếng cánh hoa đào rơi xuống đất cũng nghe thấy.

Sau đó Hoa Thiên Cốt phát hiện Bạch Tử Họa không biết đã tới đây từ lúc nào, chỉ đứng dưới gốc đào xa xa trước kia bọn họ gặp nhau lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt

vẫn trong vắt như trước.

“Sư phụ...” Hoa Thiên Cốt đau khổ lại mơ màng lẫn bầm.

Chương 8: Mang ngọc mắc tội^[1]

[1] Mang ngọc mắc tội: Ý muốn nói người có tài lập nên công trạng lại bị khếp tội.

Bất kể là trong cuộc sống cùng cực ở man hoang hay sau khi trở về, nàng đều tưởng tượng vô số lần cảnh hai thầy trò trùng phùng, không ngờ lại như thế này...

Bạch Tử Họa vẫn đứng từ phía xa đó nhìn lại, từ trước tới giờ thời gian vẫn không thể để lại dấu vết nào trên gương mặt người. Bao nỗi xót xa quay cuồng trong lòng, bao nỗi nhớ mong nay chỉ đành hóa thành một nụ cười khổ.

Tình yêu của nàng có lẽ hơi tầm thường nhưng chưa từng ti tiện, có lẽ hơi tùy hứng nhưng không hề ích kỉ. Yêu sư phụ là lỗi của nàng, nhưng nàng tuyệt không oán không hối. Nàng chưa bao giờ hy vọng gì ở người, cũng không muốn cho người biết, chỉ mong bình an ở bên người mà thôi. Nhưng tới bây giờ, ngay cả ước nguyện giản đơn này cũng không thể nữa rồi. Chỉ cần người khỏe mạnh, nàng có thể tránh xa thật xa, không quan hệ gì với người nữa.

Không dám nhìn người là vì thẹn, tư tình của nàng đã vấy bẩn quan hệ thầy trò của họ, mà vết sẹo lại càng khiến nàng không còn mặt mũi nào xuất hiện trước người nữa. Vốn dĩ nàng muốn trốn đi nhưng khiến Sát Thiên Mạch trầm mê đã tiêu hao hết tâm sức của nàng. Nàng không còn sức để trốn, không còn sức để che giấu nữa...

Mới đầu nàng cũng có chút hổ thẹn vì để người bắt gặp nụ hôn kia, nhưng chẳng mấy chốc cảm giác ấy đã tan biến hết. Nàng không làm chuyện gì có lỗi với người, tuy rằng nàng hận không thể móc cả tim mình ra, trao cho người tất cả, nhưng quan hệ giữa bọn họ là gì chứ?

Vẻ mặt Bạch Tử Họa nhìn nàng vẫn bình tĩnh như thế, dường như lần gặp lại sau bao ngày xa cách này của thầy

trò họ không là gì cả, như thể dầu nòng có làm bất cứ chuyện gì với bất kì ai cũng không liên quan tới người.

Có lẽ nàng giống mọi người trên thế gian, không có gì đặc biệt trong lòng sư phụ. Nhưng đối với nàng mà nói, chỉ cần người thoáng nhìn thôi, cả đất trời đều không là gì...

Hai người cứ im lặng đứng cách xa như thế, tưởng chừng là hai bức tượng nghìn năm. Không ai nói gì, có lẽ bởi đã biết rõ những lời người kia muốn nói, cũng có lẽ bởi giờ phút này có nói nữa cũng là vô ích.

Gió khẽ thổi bay mảnh lụa trắng trước mặt Hoa Thiên Cốt, Bạch Tử Họa không nhìn thấy mặt nàng, chỉ thấy vóc dáng không hề thay đổi. Hắn khẽ thở dài trong lòng, lâu như vậy rồi mà nàng vẫn không muốn lớn lên. Bờ vai mỏng manh yếu ớt như thế, sao gánh nổi bao kiếp số trong vận mệnh này...

Cả Dao Trì lúc đầu đang tranh đấu dữ dội, sau khi Sát Thiên Mạch phát điên thì im lặng lạ thường. Tất cả mọi người đều mang ánh mắt tò mò nhìn cặp thầy trò này, sống ngầm trong không khí bắt đầu rục rịch. Chịu thay đình Tiêu Hồn nay lại thêm bí ẩn về sức mạnh Yêu Thần,

mỗi người đều thăm phỏng đoán quan hệ bất thường giữa họ.

Cảnh tượng xung quanh mặc dù không thể nói rõ thăm thiết thế nào, nhưng thương vong khá nhiều, ánh mắt Bạch Tử Họa toát lên vẻ thương xót, hơi chau mày, có một cảm giác nghiêm khắc lạnh lùng. Vẻ mặt này Hoa Thiên Cốt rất quen thuộc, cũng là vẻ mặt nàng sợ nhất, đó chính là biểu hiện của người khi nàng định giết Nghê Mạn Thiên trong Đại hội Kiếm Tiên, là biểu hiện khi người cầm Đoạn Niệm kiếm từng bước tới gần nàng...

Tim Hoa Thiên Cốt run rẩy, nhưng bây giờ nàng không còn một mình nữa, nàng giống Sát tỷ tỷ, có thứ phải bảo vệ. Nàng không thể không cẩn rằng, bất chấp khó khăn, chấp nhận sự thực giờ mình đang đối đầu với người.

Nghê Mạn Thiên, Lạc Thập Nhất, Khinh Thủy, U Nhược cũng chạy tới. Tay Lạc Thập Nhất đang cầm một chiếc hộp thủy tinh, bên trong là Đường Bảo đang bấu môi giận dữ. Hoa Thiên Cốt không muốn nó đi theo, sợ nó gặp nguy hiểm trong chiến loạn, nhân lúc nó ngủ nhất nó lại, nhưng cuối cùng nó vẫn nghĩ ra cách để Lạc Thập Nhất mang đi cùng.

Nghê Mạn Thiên không ngờ Hoa Thiên Cốt có thể ra khỏi man hoang, lại bình yên vô sự đứng trước mặt mình lần nữa. Thâm tâm vừa kinh ngạc vừa hối hận vì xưa kia đã mềm lòng, không trừ cỏ tận gốc. Giờ nếu Hoa Thiên Cốt muốn trả thù, mình chắc chắn đánh không lại. Nhưng vừa nghĩ ra có Tam tôn cùng phụ thân và các vị tiên khác ở đây, không sợ Hoa Thiên Cốt sẽ làm gì, lúc này mới thoáng yên tâm. Nghê Mạn Thiên nhìn Hoa Thiên Cốt đội mũ có mạng che mặt, biết mặc dù nàng khỏe mạnh, nhưng tướng mạo không thể khôi phục, không khỏi có chút đặc ý, thật chờ mong không biết đáng vẻ khi bị giặt khăn che mặt của nàng ta thế nào.

Ma Nghiêm thấy Bạch Tử Họa tới đây, thầm thở phào một hơi, lạnh lùng quát: "Hoa Thiên Cốt, nếu ngươi còn coi mình là đệ tử Trường Lưu thì lập tức cải tà quy chính, giao Nam Vô Nguyệt ra đây!"

Hoa Thiên Cốt chặn trước Trúc Nhiễm đang ôm Nam Vô Nguyệt, kiên định lắc đầu, ánh mắt sau mạng che mặt nhìn Bạch Tử Họa không nói một lời. Nàng vẫn không thể phá phong ấn kìm hãm sức mạnh Yêu Thần hoàn toàn, có lẽ nàng không thể, có lẽ nàng không đành...

Bây giờ người tới đây, Sát Thiên Mạch lại đang say ngủ, chỉ dựa vào bọn họ e rằng khó mà trở ra an toàn, nhưng bất kể thế nào nàng cũng sẽ không bỏ Tiểu Nguyệt.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, chúng tiên ngẩng đầu nhìn trời, năm ngôi sao càng ngày càng sáng, thế gian đều bừng lên rực rỡ. Mọi người đều đang nhìn hành động của Bạch Tử Họa hoặc đang chờ lệnh của hắn theo thói quen. Trước đó Hoa Thiên Cốt bỗng nhiên bộc phát sức mạnh Yêu Thần đáng sợ khiến bọn họ hoài nghi lo lắng, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng Bạch Tử Họa đang không nói gì, cuối cùng lại bước lên, từ từ rút Hoàn Sinh kiếm ra, ánh sáng bạc lạnh như băng chớp lóe khiến lòng Hoa Thiên Cốt nguội lạnh.

Ý tứ đã quá rõ ràng, đệ tử của hắn, hắn tự ra tay xử lý trước.

Hoa Thiên Cốt lùi từng bước về phía sau, nhìn Bạch Tử Họa chói lọi rực rỡ chậm rãi đi về phía mình, tuy rằng tay áo vẫn tung bay, phong thái vẫn tuyệt thế, nhưng sát khí trên thân kiếm lại bập bùng hơn mười dặm.

Nàng biết hình ảnh tàn khốc ngày hôm đó sắp tái diễn, người lại có thể không hề do dự tàn nhẫn với nàng thêm

một lần nữa.

Sớm đã thương tâm đến không còn cảm giác, nàng thầm cười nhạo chính mình. Nàng biết mình ngay cả dừng khí chống lại người cũng không có, sao mà đối đầu với người được.

“Thằng bé không sai! Con cũng thế!” Hoa Thiên Cốt nhìn Bạch Tử Họa, gần từng tiếng. Âm thanh run rẩy tiết lộ sự kích động và sợ hãi của nàng, lại mang theo nỗi xót xa và oan ức vô tận tận đáy lòng. Nhưng dưới khuôn mặt hờ hững lạnh như băng của Bạch Tử Họa, lời trách móc này có vẻ vô cùng yếu ớt.

“Thân là Yêu Thần, có sức mạnh của Yêu Thần, chính là sai.” Bạch Tử Họa cuối cùng cũng lạnh lùng mở miệng.

Người ngày xưa dạy dỗ nàng, nuông chiều nàng, yêu thương nàng, nay lại một lần nữa cầm kiếm. Lần này, là muốn giết nàng...

Hoa Thiên Cốt ngửa mặt lên trời đau khổ cười dài, phải rồi, kẻ ngốc vô tội, người tài có tội. Lục giới không chấp nhận nàng, sư phụ không chấp nhận nàng. Chuyện tới

nước này rồi, nàng còn con đường nào khác sao?

Đúng lúc đó một bàn tay rộng rãi ấm áp đặt trên vai nàng, điềm tĩnh mà dùng sức vỗ, tiếng cười to hào sảng của Đấu Lan Can vang vọng trong không gian.

“Bạch Tử Họa, ta và người quen biết bao năm, mặc dù không tính là thân thiết nhưng cũng từng uống rượu, từng đánh cờ, vẫn muốn so một trận với người nhưng mãi không có cơ hội. Bây giờ Sát Thiên Mạch đã không còn khả năng tranh chấp, hai chúng ta so một trận, để xem ai mới là kẻ thực sự đứng đầu Lục giới!”

Bạch Tử Họa không nói gì, khẽ gật đầu xem như ngầm đồng ý. Để không liên lụy đến mọi người, hắn lập tức bay thẳng lên trời, Đấu Lan Can cũng hóa thành một vệt sáng vàng đuổi theo.

Cuộc chiến ác liệt này rung chuyển cả trời đất, bởi vì uy lực quá lớn, cho dù có xuất nguyên thần cũng không ai dám tới quá gần. Bởi vì vừa nhanh vừa sáng, mọi người không ai nhìn thấy gì, cũng không thể để lại ghi chép. Vậy nên bao nhiêu năm sau khi nhớ lại, đều chỉ biết đánh giá trong bốn chữ đơn giản: Hùng tráng dữ dội.

Quả thực đây là cuộc chiến hùng tráng, cũng là một cuộc chiến dữ dội. Trong Ngũ Tinh Diệu Nhật, ánh vàng ánh bạc đan xen, nước lửa va chạm, Nhật Thần và Nguyệt Thần giao phong, những kẻ mạnh nhất Lục giới quyết đấu, đã không còn đơn giản vì sức mạnh Yêu Thần hay phân rõ thắng thua.

Thế gian chói sáng cực độ, cách xa như thế mà không khí xung quanh mọi người vẫn bị chấn động. Trận chiến này mặc dù thế lực cân bằng, nhưng không lâu như mọi người vẫn nghĩ. Người đầu tiên dần chạm đất là Bạch Tử Họa, sau đó là Đấu Lan Can.

Cao thủ thực sự giao đấu, thắng bại tự biết, không cần lấy mạng đo sức, đá ngọc nát tan. Hai người quen biết đã nhiều năm, vừa tán thưởng lại vừa kính nể nhau, trận chiến này ai cũng đều dốc toàn lực, chiêu nào cũng mang uy phong cực lớn, nhưng lại không có sát khí.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Trận chiến kết thúc, Đấu Lan Can ngửa mặt lên trời sáng khoái cười to. Bạch Tử Họa mặc dù vẫn bình tĩnh như trước, nhưng ánh mắt lại hiện lên vẻ cực kì thỏa mãn mà Hoa Thiên Cốt chưa từng thấy. Điều khó nhất trong cuộc đời là có kì phùng địch thủ, gặp được tri kỉ, có điều ai thắng ai thua lại không một người nào biết.

“Bạch Tử Họa, qua trận chiến này, lòng ta đã thỏa. Tiếp theo đừng trách ta không giữ đạo quân tử. Ta nợ con nhóc kia quá nhiều, bất kể dùng cách gì, nhất định phải hoàn thành mong muốn của nó, bảo vệ nó chu toàn.”

Bạch Tử Họa không buồn khách khí, lạnh lùng nói: “Chuyện giữa thầy trò ta không cần người ngoài nhúng tay vào.”

Mọi người nghe thấy lời này của hắn đều ngẩn ra.

Bạch Tử Họa lại khoanh tay quanh người, nghiêm khắc nhìn Hoa Thiên Cốt: “Giao Nam Vô Nguyệt ra, theo ta về chịu phạt.”

Hoa Thiên Cốt xót xa lắc đầu, người vẫn coi nàng là đồ đệ ư? Cho dù người đã thấy nàng bị hắt nước ao, biết tình cảm của nàng dành cho người mà vẫn coi nàng là đồ đệ? Nhưng nếu thật sự vẫn coi nàng là đồ đệ thì sao lại chẳng hề quan tâm, vì sao lại tàn nhẫn với nàng như thế? Chẳng lẽ giữa thầy trò họ chỉ còn trách nhiệm thôi sao? Nàng làm sai, người sẽ xử phạt nàng? Nàng bôi nhọ sư môn, người tới để giải quyết?

Hoa Thiên Cốt căn cứ che trước Nam Vô Nguyệt. Phạt nàng cũng được, nhưng muốn nàng giao Tiểu Nguyệt ra, đừng hòng!

“Người biết con mới là Yêu Thần thực sự, muốn giết thẳng bé thì giết con trước đi.”

Vẻ mặt hờ hững của Bạch Tử Họa lần đầu tiên có một kẽ nứt, từ khi sinh ra đến nay, đây là lần đầu tiên Hoa Thiên Cốt chống đối hẳn. Trước kia hẳn nói gì nàng đều chưa từng phản kháng.

Nhìn nàng và Đông Phương Úc Khanh ra sống vào chết cùng nhau, nhìn nàng đâm đuổi hôn Sát Thiên Mạch trước mặt mọi người, trái tim nàng đã cách hẳn ngày càng xa. Hẳn không thể nói rõ đó là cảm giác gì, càng không hiểu cơn giận vẫn đè nén kia từ đâu mà đến. Hẳn chỉ tự nhủ với mình hết lần này tới lần khác, tất cả những gì hẳn làm, đều là đúng.

“Ta sở dĩ phong ấn sức mạnh Yêu Thần trong người ngươi, là vì tin tưởng ngươi với bản tính lương thiện sẽ không làm ra những việc đồ sát sinh linh. Nhưng ngươi lại u mê không tỉnh, tự xưng là Thần tôn, dẫn đầu những kẻ ở man hoang khơi mào đại chiến Tiên Ma, người chết vô số. Ngươi tưởng rằng ngươi là đệ tử của ta thì ta sẽ

không giết người sao?”

Hoa Thiên Cốt cười khỏ, tin tưởng ư, sao nàng lại không thấy vậy chứ? Nàng hơi tiến một bước, đón kiếm của người. Thương đã đủ nhiều rồi, có thêm nữa nàng cũng không quan tâm.

Không ai có thể mang Tiểu Nguyệt đi, dẫu là sự phụ cũng không thể. Nàng đã mất Sát tỷ tỷ, không thể mất thêm người nào nữa.

Ánh sáng chói lọi trên trời dần chuyển tối, Bạch Tử Họa đã nói nếu không xử tử Nam Vô Nguyệt thì phải đợi một giáp nữa mới có cơ hội.

“Tránh ra.” Mày khế nhú, mắt lạnh tanh, chính là vẻ mặt khi người nhấn tâm.

Hoa Thiên Cốt làm thỉnh, lại tiến lên một bước. Bạch Tử Họa nhìn bước chân dứt khoát kia, nhớ lại cảnh tượng ngập máu khi dùng Đoạn Niệm kiếm phế nàng, tim giật dữ dội, bất giác hơi lui về phía sau. Hắn không thấy mặt nàng, lửa giận trong lòng lại bùng lên dữ dội, nàng muốn xem hắn có thể dung túng nàng tới nhường nào ngay

trước mặt chúng tiên sao?

“Tránh ra!” Bạch Tử Họa căn răng cao giọng quát, trong mắt có vẻ phần nộ và kinh ngạc, có đấu tranh và không đành lòng, nhưng gương mặt vẫn lạnh lùng vô tình như thế, nàng thật sự cho rằng hắn không nỡ giết mình sao?

Hoa Thiên Cốt giơ tay lên, cầm lấy thân kiếm của hắn, máu chảy ròng ròng.

Nàng run giọng nói: “Sư phụ, thật ra Tiểu Cốt...”

“Tôn thượng, đừng mà!” Bọn U Nhược và Khinh Thủy cùng hét lên.

Nhưng Hoành Sương kiếm đâm thẳng qua vai nàng, sau đó rút ra không hề do dự. Vừa nhanh vừa tàn nhẫn, không một giọt máu nào bắn ra, nhưng lại chảy xuống theo tà áo trắng của nàng.

Rốt cuộc hắn phải làm thế nào với nàng bây giờ? Bạch Tử Họa lùi lại hai bước, trong mắt hiện lên sự sợ hãi chưa từng có. Đây không phải là lần đầu rút kiếm với nàng,

cũng không phải lần đầu khiến nàng bị thương. Nhưng sao tay hắt lại run? Sao tim hắt lại đau thế này?

Hoa Thiên Cốt vẫn đứng đó, mặc cho máu chảy xuống, khẽ mỉm cười, sau đó lại im lặng. Nàng quên mất, ngay cả tư cách nói câu đó với người nàng cũng không có.

Bạch Tử Họa lòng rối như tơ vò, không hiểu Hoa Thiên Cốt đang nghĩ gì dưới tấm lụa che mặt. Lần trước hắt cầm Đoạn Niệm, nàng còn khóc ôm chân hắt, van xin hắt.

Nhưng lần này, nàng cứ đứng đó không hề nhúc nhích, chỉ im lặng, che phía trước Nam Vô Nguyệt, không hề làm gì, cũng không nói lời nào.

Nam Vô Nguyệt lúc này đã tỉnh trong lòng Trúc Nhiễm, khóc âm ỉ. Đông Phương Úc Khanh đứng phía xa xa nhìn nàng, khóe miệng lộ ý cười đau thương. Nàng thà chết, cũng không muốn rút kiếm với Bạch Tử Họa ư?

“Ta nói lại lần nữa, tránh ra!” Mặt Bạch Tử Họa tái mét, Hoàn Sinh kiếm giơ lên lần hai, đặt trên người nàng. Nàng tưởng rằng hắt cứ đâm hết lần này tới lần khác, đâm cho đến khi không đâm được nữa thì sẽ bỏ qua cho

nàng và Tiểu Nguyệt sao?

“Bạch Tử Họa! Người có còn là người không? Có còn trái tim không hả? Người biết rõ con bé...” Đấu Lan Can không nhìn nổi nữa, múa trường kiếm trong tay, chém một đường cực dài.

Đúng lúc Bạch Tử Họa đang không có chỗ xả giận, hai kiếm chạm nhau, rung chuyển đất trời.

Đấu Lan Can điên tiết, phóng kiếm khí tới. Bạch Tử Họa lúc này lại không chú tâm, để lộ đầy sơ hở. Thấy kiếm của Đấu Lan Can sắp phóng tới, không tránh được nữa, bỗng một bóng trắng lóe lên, Hoa Thiên Cốt đã chặn trước người hấn.

Trường kiếm không chuôi đâm thẳng qua bụng nàng. Đấu Lan Can ngây ngẩn cả người, không ngờ nàng lại dùng sức mạnh Yêu Thần, lấy tốc độ nhanh như thế đỡ thay hấn nhát kiếm này. Tuy nàng có thần mệnh, tuy miệng vết thương sẽ từ từ khép lại không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng lý do kia đáng để nàng tổn thương mình như thế này sao?

“Nha đầu...” Đầu Lan Can buông kiếm ra, muốn đi tới đỡ nàng.

Hoa Thiên Cốt chậm rãi lắc đầu, khẽ cầu xin: “Đừng... đừng làm hại người...”

Đầu Lan Can xót xa, hốc mắt đã ướt ướt, Bạch Tử Họa đối xử với nàng như thế, nàng tội gì phải vậy.

Bạch Tử Họa nhìn bóng dáng quen thuộc trước mắt, nhỏ bé, yếu đuối. Hắn từng nói với bản thân, phải dùng hết sức mình bảo vệ nàng, chăm sóc nàng. Nhưng tại sao luôn là nàng liều mạng cứu hắn, bảo vệ hắn.

Còn chưa kịp bình tĩnh, hắn đã thấy tay mình giờ Hoàn Sương kiếm lên, đâm mạnh từ phía sau Hoa Thiên Cốt.

Không gian bỗng vang lên một tiếng vỡ nhỏ.

Tất cả đều sợ ngây người, không rõ tình huống trước mắt là thế nào.

Hoa Thiên Cốt không dám tin từ từ cúi đầu, nhìn Hoành Sương kiếm đâm xuyên qua ngực mình. Bàn tay run rẩy chậm rãi luồn vào ngực, móc ra chiếc cung linh không lúc nào nàng không cất trong người. Nhưng hiện giờ, quả chuông trong suốt rực rỡ như thủy tinh ấy đã vỡ thành mấy mảnh.

Hoành Sương kiếm đâm xuyên qua tim nàng từ phía sau, lòng nàng đã vỡ, cung linh cũng vỡ. Đầu óc rối loạn, sức lực dần trôi khỏi cơ thể, nhưng nàng biết mình không thể chết được, cho dù có tan nát cõi lòng nàng vẫn không chết được. Nàng đã sớm trở thành quái vật, một con quái vật bị cả thiên hạ phỉ nhổ, mà hiện giờ, lại là một con quái vật có xác không hồn.

Có điều, thì ra quái vật cũng biết đau, thì ra, tan nát cõi lòng là như thế...

Hoa Thiên Cốt không quay đầu lại, chỉ từ từ khom lưng xuống, trên thân thể cắm hai thanh kiếm một trước một sau. Người nàng run run, không biết là đang khóc hay đang cười. Nàng không hề biết, thì ra người muốn nàng chết, muốn gạt bỏ sự tồn tại của nàng như thế. Nàng không hề biết, thì ra tan nát cõi lòng còn đau gấp trăm ngàn lần cảm giác đinh Tiêu Hồn gây ra.

Bạch Tử Họa sợ ngậy người, muốn rút kiếm ra lại không làm được, chỉ có thể từ từ lùi lại, liên tục lắc đầu nhìn hai bàn tay của mình, không dám tin.

Không thể nào! Không thể!

Hắn quay phắt đầu lại, hai mắt sáng quắc như ngọn đuốc cảm tức nhìn Ma Nghiêm cách đó không xa. Quả nhiên thấy Ma Nghiêm cười lạnh khinh bỉ, còn có Huyền Tịch Nhan che mặt đang chột dạ nấp phía sau.

Hắn lập tức suy sụp không còn chút sức nào, như thể trái tim luôn vững chắc của hắn cũng bị đâm xuyên qua, khiến hắn đau tới nghẹt thở. Bạch Tử Họa muốn bước lên ôm nàng vào lòng, nhưng lại hồ thẹn tới không còn can đảm.

Hoa Thiên Cốt cầm chặt mảnh vỡ của cung linh, đầu óc xoay mòng thất tha thất thiếu đi về phía trước hai bước, sau đó ngã mạnh xuống đất, mũ rơi xuống, lộ ra khuôn mặt đã hoàn toàn thay đổi.

Không khí lập tức cứng lại, mọi người ở đây cũng sợ tới mức hít hơi thật sâu.

Nước ao Tuyệt Tình!

Lúc này tâm trí Bạch Tử Họa đã trống rỗng, không còn nghe thấy bất kì âm thanh gì nữa...

Năm ấy khi mới gặp ở Dao Trì, nàng ăn mặc rách rưới, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lấm lem, ánh mắt cầu xin nhìn hằm.

Người nhận con làm đồ đệ được không?

Ngày ấy trên Tuyệt Tình điện, tuyết khế bay, nàng chân trần chạy trên tuyết, mặt bị vẽ một con rùa lớn.

Đêm đó chèo thuyền trên sông, nàng say rượu mê man, nằm mơ khi nhú mày khi cười ngọt ngào, không ngừng thì thào gọi sư phụ...

Nàng thích cười, thích nói chuyện, thích làm mặt quỷ, thích kéo góc áo hằm thẹn thọt làm nũng, khi làm sai thì mở to mắt tội nghiệp nhìn hằm.

Bao nhiêu năm qua, nàng vẫn giữ nguyên khuôn mặt trẻ con đó. Hồn nhiên ngây thơ, như đóa Tịch Nhan rạng rỡ trong màn sương tinh mơ, mộc mạc đáng yêu, tựa như cây bồ công anh nho nhỏ bên sườn núi.

Nhưng bây giờ, trên gương mặt hằn quen đến không thể quen hơn kia không thể nhìn thấy nụ cười ngọt ngào nữa, chỉ còn những vết sẹo lồi lõm khắp mặt.

Cơ thể Bạch Tử Họa hơi lão đảo tựa vào gốc hoa đào, từ từ nhắm mắt lại.

Hoa Thiên Cốt bối rối muốn che mặt, nhưng lại đau tới mức không thể động đậy.

Bị sư phụ nhìn thấy, còn bị mọi người nhìn thấy.

Nỗi xấu hổ và xót xa khiến nàng không biết trốn vào đâu. Nàng bây giờ trong mắt mọi người chắc chắn phải thâm trầm và ghê tởm lắm.

Đông Phương Úc Khanh bất chấp an nguy của bản thân lao ra ngoài kết giới, tất cả mọi người đều ngơ ngác đứng đó, không một ai ngăn cản.

Thật cẩn thận đỡ Hoa Thiên Cốt dậy, giống như đang cầm một món đồ sứ vỡ nát, không ngừng vỗ tung rồi dán lại. Hắn đã không còn sức tức giận, chỉ còn đau lòng, chỉ còn tiếc thương. Thứ cả đời hắn liều mạng che chở bảo vệ, lại bị kẻ khác giẫm nát, ném vào bùn hết lần này tới lần khác.

“Cốt Đầu! Không sao, không sao đâu...” Đông Phương Úc Khanh rút kiếm của Đấu Lan Can ra khỏi bụng Hoa Thiên Cốt trước, sau đó lại tiếp tục cẩn thận rút kiếm của Bạch Tử Họa.

Người Hoa Thiên Cốt run run, họng phát ra một tiếng gầm nhẹ khàn khàn kì lạ, khác hẳn với giọng nói trong trẻo khi xưa.

Tim Bạch Tử Họa quặn thành một khối, sắp nghẹt thở.

Thảo nào lúc này nàng che mặt dùng nội lực nói chuyện, thì ra ngay cả cổ họng cũng đã hỏng. Không cần

đoán hắn cũng biết chuyện gì đã xảy ra, ngay từ lúc sư huynh cầm nước ao Tuyệt tình tới tìm hắn, đáng lẽ hắn phải biết rồi...

Bạch Tử Họa vừa giận, vừa sợ, lại vừa đau, cuối cùng, chỉ còn bi thương và áy náy, từ từ ăn mòn như một liều thuốc độc.

Đinh Tiêu Hồn, Đoạn Niệm kiếm, nước ao Tuyệt Tình, nàng cứ thế, bị nhấn tâm đày tới man hoang.

Còn hắn, vì sao không biết gì cả?

Còn hắn, lại chẳng quan tâm, ngồi yên không thèm để ý đến...

Chuyện tới nước này, hắn tự hỏi mình, còn có thể nhấn tâm ra tay với nàng được không?

Đông Phương Úc Khanh xé khăn che mặt trên mũ xuống, muốn bịt kín mặt nàng. Hoa Thiên Cốt yếu ớt lắc đầu cười, bây giờ đã không cần nữa rồi. Gương mặt này đã nhấn tâm bán đứng dục vọng xấu xa dưới đáy lòng

nàng trước mặt mọi người. Bí mật của nàng, đã không còn là bí mật nữa...

Đông Phương Úc Khanh nhìn khuôn mặt trắng bệch đến trong suốt của nàng, như thể lúc nào cũng sẵn sàng biến mất trong tay hắn.

“Cốt Đầu, đừng khóc, không đau, có ta ở đây...” Giọng nói có chút ghen ngào. Từ lúc Bạch Tử Họa xuất hiện, hắn biết tất cả đã kết thúc rồi. Biết rõ số mệnh của mình đã hết, không thể nào thay đổi, nhưng vẫn lừa mình dối người tới đây. Cuối cùng lại nhận ra, cho dù hắn có khả năng bảo vệ nàng không bị người khác làm hại, nhưng nào có khả năng bảo vệ nàng không bị Bạch Tử Họa tổn thương? Hắn không thua, thua là bởi Bạch Tử Họa quá quan trọng với nàng.

Máu ở miệng vết thương bắt đầu ngừng lại, vết thương trên vai và trên bụng nàng đều không nguy hiểm, có điều nhát kiếm cuối cùng lại xuyên qua tim, e rằng phải mất một thời gian mới có thể hoàn toàn kín miệng.

Chịu liên tiếp ba kiếm, mỗi kiếm đều là vì Bạch Tử Họa, chân khí và yêu lực trong cơ thể nàng nhanh chóng xói mòn. Hoa Thiên Cốt gắng gượng không để mình ngất đi.

Bỗng tay Ma Nghiêm ngưng kết một vầng sáng cực lớn, dồn toàn lực tấn công bọn họ, rõ ràng không chừa cho

nàng một đường sống.

Tốc độ ra đòn quá nhanh, Đấu Lan Can bay người qua vội vàng đón lấy, lại bị ánh sáng hắt văng ra xa. Trong khoảnh khắc đó Ma Nghiêm đã ra tay lần nữa, đánh một đòn rung chuyển đất trời, nháy mắt đã tới trước mặt Đông Phương Úc Khanh và Hoa Thiên Cốt. Bọn U Nhược, Khinh Thủy hoảng sợ thét to.

“Sư huynh!” Bạch Tử Họa gào thét, sư huynh lén làm bao nhiêu chuyện với Tiểu Cốt sau lưng hắn như thế, bây giờ ngay trước mặt hắn cũng không chịu buông tha nàng sao?

Hắn muốn ngăn cản nhưng lại phát hiện cơ thể vẫn bị Huyền Tịch Nhan khống chế, mặc dù gắng gượng cử động được, nhưng lại mơ hồ mang theo cảm giác bị cản trở, vậy nên chậm nửa bước, sức mạnh có thể dời non lấp bể kia đã tới trước mặt Hoa Thiên Cốt. Nàng bị hắn đâm trọng thương, đã không còn muốn sống nữa, sợ rằng dù có thần mệnh cũng khó tránh. Tan xương nát thịt, yêu lực tàn khắp, chỉ cần hơi sơ sẩy thôi thì sẽ bị hồn phi phách tán. Chẳng lẽ ngay từ đầu sư huynh đã định mượn tay hắn tới giết nàng sao?

Hoa Thiên Cốt mệt mỏi nhìn tất cả mọi thứ, vừa đau lại vừa mệt, đã vượt qua giới hạn chịu đựng từ lâu. Chết, hẳn là một cách giải thoát...

Tiên giới đã hạ khẩu dụ phóng thích mọi người ở man hoang thì sẽ không đổi ý, Sát Thiên Mạch lại đang hôn mê. Để cân bằng Tam giới, Tiên giới sẽ không muốn có thêm chiến tranh nữa, yêu ma sau đó chắc cũng bình yên vô sự. Bây giờ chỉ có Đông Phương Úc Khanh và Nam Vô Nguyệt là gặp nguy hiểm, chậm rãi nhắm mắt lại, nàng định trước khi chết sẽ dùng tất cả yêu lực có thể sử dụng đưa bọn họ tới nơi an toàn. Sức mạnh của Yêu Thần cũng có khả năng dịch chuyển không gian như kính Côn Luân, vậy chắc nàng cũng có thể.

Đông Phương Úc Khanh thấy nàng chậm rãi nhắm mắt lại, một đòn kia của Ma Nghiêm đã tới ngay sau lưng không thể tránh được nữa, lại chậm dần như có kì tích. Không khí bắt đầu chấn động như nước gợn sóng, dòng thời gian như đóng băng, chỉ có thể rề rà đẩy về phía trước.

Cơ thể của hắn và Nam Vô Nguyệt bỗng tỏa ra ánh sáng chói mắt kì lạ, hai tay bắt đầu trở nên trong suốt, dần biến mất.

Đông Phương Úc Khanh hoảng sợ tột độ, không ngờ nàng tuyệt vọng tan nát cõi lòng lại quyết tâm chịu chết.

“Cốt Đầu! Đừng như thế!” Đông Phương Úc Khanh đau đớn hét to, vươn tay điểm thẳng vào mi tâm Hoa Thiên Cốt. Nàng trợn tròn mắt, xung quanh lập tức khôi phục như bình thường. Đòn của Ma Nghiêm đã tới sát sườn, không thể tránh nổi nữa.

“Đông Phương!” Hoa Thiên Cốt hoảng sợ nhìn hắn.

Đông Phương Úc Khanh dùng hết sức ôm nàng vào trong lòng, phủ kín kết giới quanh người, đồng thời vội vàng lấy tay che mắt nàng lại.

“Cốt Đầu, đừng nhìn!”

Một tiếng nổ cực lớn vang lên, như thể cả bầu trời cũng sập xuống. Hoa Thiên Cốt bị Đông Phương Úc Khanh che mắt, chỉ thấy một màu đen, sau đó là màu đỏ. Có thứ chất lỏng ấm áp văng khắp mặt nàng, giống như vệt màu trên bức tranh, đặc nhầy sấp nhỏ xuống.

Đừng nhìn...

Dư âm của Đông Phương Úc Khanh vẫn không ngừng vang vọng trong không gian, cùng với tiếng khóc thảm thiết xé lòng của Hoa Thiên Cốt.

Thế gian lập tức im lặng, Hoa Thiên Cốt run bần bật không dám mở mắt ra, ánh sáng trắng đã tan, nàng chỉ nghe thấy tiếng thét hoảng sợ chói tai xung quanh và tiếng Đường Bảo gọi cha khản cả giọng.

Trái tim đã vỡ tan còn có thể vỡ một lần nữa không?

Hoa Thiên Cốt tê dại ngã xuống đất, mở hai tay ra, chỉ thấy tay mình dính tanh mùi máu. Con người vừa mới ấm áp ôm nàng không biết đã đi đâu, có cơn gió thổi tới, nàng bỗng thấy lạnh quá. Một cánh hoa đào bay xuống lướt qua chóp mũi nàng, ngứa ngứa, muốn cười, lại không cười nổi, muốn khóc, lại không có nước mắt...

Nàng có thể biết cái chết của Đông Phương Úc Khanh thảm thiết tới mức nào, ngay cả giây phút cuối cùng hẳn cũng không quên che mắt nàng, không quên nói với nàng... đừng nhìn.

Đó chính là sự bảo hộ cuối cùng hẳn có thể cho nàng.

Nàng cứng đờ ở đó, ôm mặt thật chặt. Không nhìn, không nhìn, bất kể thế nào cũng không thể nhìn. Nếu Đông Phương đã không còn trong mắt nàng nữa thì nàng thà mù cũng không muốn nhìn.

Chỉ một cái chết đã đứt từng khúc ruột rồi, cứ trơ mắt nhìn bảo nàng phải gánh vác thế nào đây?

Tất cả mọi người đều ngây dại, ngay cả Ma Nghiêm cũng chết sững, hẳn không ngờ một kẻ phàm tục như Đông Phương Úc Khanh lại có sức mạnh lớn đến thế, càng không ngờ Đông Phương Úc Khanh thà chết không toàn thân cũng không muốn Hoa Thiên Cốt phải chịu bất cứ thương tổn nào.

Bạch Tử Họa rũ mắt xuống, lòng lạnh cóng. Nếu thấy Tiểu Cốt và Sát Thiên Mạch hôn nhau say đắm trước mặt bao nhiêu người, hẳn vẫn không biết lửa giận và sự bất cam trong lòng mình rốt cuộc là gì. Thì giờ, hẳn đã hiểu...

Tên kia, lại có thể vì Tiểu Cốt hi sinh tới mức ấy ư?

Hắn nhớ tới ánh mắt cầu xin trước khi chết Đông Phương Úc Khanh nhìn mình, ấm áp như ánh mặt trời, lại thanh cao như đóa sen. Có lẽ đó là lần duy nhất cầu xin người khác của Đông Phương Úc Khanh thất bại. Mà vẫn thế, vẫn là vì Tiểu Cốt. Hắn cẩn thận đến mức đó, dịu dàng quan tâm tới mỗi một nỗi đau trong lòng nàng, ngay cả khi sắp chết vẫn thế.

Bạch Tử Họa khẽ thở dài, hai tay kết ấn, chậm rãi tụ lại thân thể và hồn phách tán khắp nơi của Đông Phương Úc Khanh, cũng cẩn thận hủy từng vết máu xung quanh.

Bóng hình màu bạc như ảo ảnh của Đông Phương Úc Khanh dần tụ lại.

“Cốt Đầu...” Hắn khẽ gọi, vươn tay muốn chạm vào gò má nàng, lại bị vỡ thành vô số mảnh trong suốt, rồi lại tụ lại.

Hoa Thiên Cốt không chịu tin lắc đầu nguầy nguậy, vẫn nhắm chặt mắt như trước.

“Cốt Đầu... Có thể nhìn rồi, nhìn ta...” Nếu không nhìn thì không còn thời gian nữa.

Hoa Thiên Cốt từ từ mở đôi mắt đầy tơ máu ra, nhìn chăm chăm vào hắc, không dám chớp mắt, như thể sợ chỉ cần nhắm lại thì sẽ không bao giờ thấy Đông Phương nữa.

Không phải ảo giác, không phải ảo giác... Hoa Thiên Cốt tự nhủ với mình hết lần này tới lần khác.

“Cốt Đầu, đừng chết, nghe lời ta, đừng chết. Dẫu thế gian này không ai yêu nàng thì nàng cũng phải tự yêu lấy bản thân...”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu khóc, muốn ôm chặt lấy hắc lại chỉ chạm vào một đồng mảnh vụn trong suốt.

“Chờ ta, chờ ta quay về, ta nhất định sẽ quay về, đừng sợ, tin ta...”

“Không, không...”

Giọng Đông Phương Úc Khanh càng ngày càng nhỏ, không duy trì được hình thái nữa, bắt đầu tan theo gió. Hoa Thiên Cốt điên cuồng vươn tay muốn ôm hân như thể đang giành lại thứ gì đó, tuyệt vọng khóc nức nở, bất lực như một đứa trẻ.

“Ta vẫn muốn thấy sau khi lớn lên Cốt Đầu sẽ như thế nào, tiếc rằng ta lại không đợi được...” Đông Phương Úc Khanh cười dịu dàng như cơn gió mát lướt qua thảo nguyên, sau đó dần biến mất không còn dấu vết.

Hoa Thiên Cốt gắng đứng dậy chạy theo, rồi lại loạn choạng ngã xuống, vừa khóc vừa lê mình trên nền đất. Miệng vết thương ở tim nàng lại vỡ ra, máu chảy lênh láng.

“Đừng đi, không phải huynh muốn sau khi cứu được Tiểu Nguyệt, Cốt Đầu sẽ đi cùng huynh, không quan tâm tới chuyện đời, huynh cũng không làm Các chủ Dịch Hủ các đó sao? Ta đồng ý, ta đồng ý mà! Cả nhà chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau! Xin huynh đừng đi! Đừng bỏ lại ta! Đông Phương...”

Hoa Thiên Cốt bất lực cuộn người khóc gọi, nhưng Đông Phương Úc Khanh đã không còn nghe thấy nữa.

Bạch Tử Hoa chua chát, Đông Phương Úc Khanh có lẽ không biết cái chết của mình đã thành toàn nguyện vọng cuối cùng ấy. Còn hẳn, trong lòng Tiểu Cốt, ngoài đau, sẽ không còn lại gì nữa.

Ma Nghiêm nắm chặt hai tay, trong giọng nói khó chịu ẩn chứa sự khinh thường.

“Rõ ràng dương thọ đã hết, lại muốn làm trái, biến bản thân thành người không ra người, quỷ không ra quỷ. Con yêu nghiệt này rốt cuộc cho các người bùa mê thuốc lú gì mà một kẻ chết thay, kẻ thứ hai cũng như thế.”

Trúc Nhiễm ngơ ngẩn nhìn cảnh tượng trước mắt, càng ôm chặt Nam Vô Nguyệt đang khóc khàn cả giọng vào lòng. Trước là Sát Thiên Mạch sau là Đông Phương Úc Khanh, gả như lọt vào hoang mang, nghĩ thế nào cũng không ra.

Hoa Thiên Cốt quay ngoắt lại, không thể tin nhìn Ma Nghiêm.

Dương thọ đã hết? Sao có thể?

Bỗng thấy Bạch Tử Họa từ tốn nói: “Đông Phương Úc Khanh mượn kiếp sau năm năm, để đổi thêm một năm ở bên người kiếp này. Kết cục... là không được chết tử tế.”

Đầu Hoa Thiên Cốt nổ bùm một tiếng, lại ngáy dại.

Mi tâm của Bạch Tử Họa lộ vẻ thương xót, người của Di Hủ các mặc dù chết sớm nhưng vẫn vẹn toàn. Còn Đông Phương Úc Khanh lại trúng chiêu mạnh nhất của Ma Nghiêm – Phù Trần Đoạn, từ tứ chi đến khung xương, từ da thịt đến gân cốt, đều vỡ thành từng mảnh vụn, cơ thể như bị thả vào máy xay thịt, lúc chết cực kì đau đớn, cực kì đáng sợ.

Nhưng tới tận trước khi chết Đông Phương Úc Khanh vẫn còn lo lắng không biết Hoa Thiên Cốt có vì vậy mà sợ hãi không, thế nên không cho nàng nhìn, cũng xin mình cho hẩn chút thể diện, không để trái tim Hoa Thiên Cốt vì cái chết của bản thân mà lại tan nát thêm lần nữa.

Có điều hẩn đã đánh giá thấp tầm quan trọng của mình trong lòng Hoa Thiên Cốt. Cho rằng không nhìn, không

thấy là có thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra sao? Cho rằng không chứng kiến tận mắt, nàng sẽ nghĩ hẳn không chết, mà chỉ biến mất một thời gian ngắn, sẽ có một ngày quay về sao?

Hoa Thiên Cốt vẫn ngồi im dưới đất, không có lấy một chút sức sống, y như một cái xác vô hồn. Mắt nàng đờ đẫn nhìn chăm chăm vào đôi tay đang mở ra, nhìn những mảnh nhỏ trong suốt dần bay khắp trời như hoa bồ công anh, sau đó biến mất không còn gì nữa.

Bạch Tử Họa nhìn nàng, tràn đầy cảm giác đau lòng và thương xót, khẽ thở dài.

“Đã xa cách với người mình yêu, có oán hận cũng không để làm gì. Sau này khi già, rất già rồi, quay đầu lại nhìn, tất cả cũng chỉ là hư ảo.”

Hoa Thiên Cốt thầm cười lạnh, nỗi đau của nàng, sự kiên trì của nàng, sự dứt khoát của nàng người sao hiểu được? Nàng không bản lĩnh như người, có thể nhẫn tâm tổn thương người yêu mình, cũng có thể thờ ơ nhìn họ chết.

Chuyện đã tới nước này, nàng không thể làm gì cho Đông Phương được nữa. Điều nàng có thể làm chỉ có một – giết Ma Nghiêm, báo thù cho Đông Phương.

Ánh sáng tím bùng phát trong Dao Trì, hầu như mọi người đều không thể mở mắt ra được.

Hoa Thiên Cốt nhào về phía Ma Nghiêm như một kẻ điên, yêu khí theo những giọt máu bắn tung tóe từ miệng vết thương mà tràn ra ngoài. Ma Nghiêm dưới lượt tấn công cực nhanh và cực mạnh liên tục lui dần về phía sau, nhìn vẻ mặt dữ tợn của Hoa Thiên Cốt bỗng thấy hơi sợ. Hết nhát kiếm này tới nhát kiếm khác bổ tới, ánh lửa văng khắp nơi.

Hoa Thiên Cốt cố ý muốn ông ta phải đau đớn, không hề đánh trúng chỗ hiểm nào, đầu tiên là phế đi tay trái của ông ta, phần thịt trên cánh tay bị nàng lóc sạch, có thể thấy phần xương trắng thấp thoáng.

“Tiểu Cốt!” Bạch Tử Họa hoảng sợ hét lên, thấy nàng đã đau đớn tới tận cùng, oán hận tới tột độ, dần sa vào ma đạo. Màu mắt ngày càng biến tím, bất giác không có một chút ánh sáng, cả người đều bao trùm hơi thở điên cuồng khát máu.

Bạch Tử Họa niệm chú, hai tay kết ấn, nhưng sức mạnh Yêu Thần trong nàng đang bạo phát, phong ấn đã bắt đầu không khống chế được. Một khi phong ấn bị phá tan, xem sự oán hận cùng cực của nàng bây giờ, chắc chắn bá tánh sẽ phải lâm than đau khổ.

Phong ấn phản phệ, khoe miệng Bạch Tử Họa có một dòng máu từ từ chảy ra, chúng tiên hợp sức xông lên nhưng đều bị Hoa Thiên Cốt đánh văng khỏi. Nàng không tránh né, cũng không phòng thủ, chỉ một mực đuổi giết Ma Nghiêm, tàn nhẫn tra tấn ông ta, muốn khiến ông ta sống không bằng chết. Cho dù thỉnh thoảng có kiểm chém lên người nàng cũng không thềm tránh, như không có cảm giác gì vậy.

Mặt Ma Nghiêm ngày càng trắng bệch, chợt thấy Hoa Thiên Cốt cũng ra một chiêu Phù Trần Đoạn như hấn vừa nãy, không ngờ lại muốn hấn chết ngay dưới chiêu của mình.

“Tiểu Cốt!” Bạch Tử Họa đẩy Ma Nghiêm ra, chắn trước mặt Hoa Thiên Cốt, hét lớn.

Chương của Hoa Thiên Cốt bỗng dừng lại trước người Bạch Tử Họa một thước.

“Tránh ra!”

Hoa Thiên Cốt tức giận tới cả người run bần bật, khuôn mặt vì yêu hóa nên càng thêm đáng sợ. Bạch Tử Họa chau mày, dồn toàn sức muốn phong ấn yêu lực của nàng lại.

“Muốn giết người, hãy giết vi sư trước!” Bạch Tử Họa lạnh lùng nhìn nàng, như thể đã thấu suốt nàng từ lâu.

Cảnh tượng này ngược hẳn với trước đó. Nhưng vừa nãy Bạch Tử Họa xuống tay với nàng được, còn nàng sao có thể xuống tay với người?

“Tránh ra!” Hoa Thiên Cốt gầm lên giận dữ, cảm nhận được Bạch Tử Họa đang gia tăng sức mạnh phong ấn mình, nàng nắm chặt hai tay dồn sức, không cho người làm được.

Một trận đại chiến dần trở thành cuộc đua phong ấn sức mạnh Yêu Thần giữa hai thầy trò họ.

Năm ngôi sao dần biến mất trên bầu trời, nếu không xử tử Nam Vô Nguyệt thì sẽ không còn kịp nữa. Lúc này Ma Nghiêm và chúng tiên đều vây quanh Nam Vô Nguyệt. Đám Trúc Nhiễm sao có thể là đối thủ của bọn họ. Thấy sắp không địch lại nữa, lòng Hoa Thiên Cốt nóng như lửa đốt. Nàng hét lớn một tiếng, không còn gì cố kị, dồn toàn lực dẫn sức mạnh Yêu Thần ra ngoài, bỗng Bạch Tử Họa giật mình, phun một búng máu ra, cơ thể loạng choạng ngã khụy xuống dưới.

“Sư phụ!” Mắt Hoa Thiên Cốt lập tức khôi phục thành màu đen, cuống quýt đỡ lấy hắc, nhưng còn chưa đứng vững đã bị tay phải của Bạch Tử Họa vỗ mạnh lên đỉnh đầu, trên bàn tay là một phong ấn màu máu khác.

Hoa Thiên Cốt ngây dại, đứng đực ở đó, chỉ thấy đầu óc choáng váng, tất cả sức lực lập tức mất hết. Hai chân nàng mềm nhũn, quỳ rạp trước Bạch Tử Họa.

Mắt Bạch Tử Họa hiện lên vẻ đau lòng, cắn chặt răng, vẫn vươn tay điểm tất cả khí huyết trên người nàng. Để phòng nàng lại bạo phát, hắc tụ tiên lực thành tơ, xuyên vào trong cơ thể khóa chặt tất cả các khớp xương của nàng lại.

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc nhìn Bạch Tử Họa, suy sụp dưới đất, không còn gì để nói, chỉ có thể nhìn mọi người vì tranh giành Nam Vô Nguyệt mà khơi mào một trận đại chiến. Có điều đã không còn Sát Thiên Mạch, đã không còn Đông Phương Úc Khanh, lại không còn Hoa Thiên Cốt, cuối cùng Nam Vô Nguyệt vẫn rơi vào tay Tiên giới.

“Hoa tử tử...” Nam Vô Nguyệt khóc gọi. Hoa Thiên Cốt liều mạng vươn tay về phía thằng bé, lại bất lực ngã dập xuống đất.

Ma Nghiêm bị trọng thương nhưng cũng biết đây không phải là lúc tính toán với Hoa Thiên Cốt, phải kịp xử tử Nam Vô Nguyệt trong thời khắc cuối cùng. Trong chiến loạn, Nam Vô Nguyệt bị giải lên trên Kiến Mộc. Chẳng mấy chốc mặt nước phía dưới đã đẩy lên ngọn thiên hỏa hùng hực.

Nhìn Nam Vô Nguyệt đau đớn giãy giụa khóc nức nở trong ngọn lửa dữ, tim Hoa Thiên Cốt như bị dao cắt, nhưng vẫn không thể làm được gì.

Cơ thể nhỏ bé đau đớn giãy giụa trong thiên hỏa của Nam Vô Nguyệt, theo ngọn lửa dữ dội, cũng dần biến thành dáng vẻ thiếu niên yêu dã. Nam Vô Nguyệt lúc này giống như không hề cảm thấy đau đớn, khẽ cười nhìn

xuống mọi người dưới Dao Trì.

“Chỉ thiếu chút nữa thôi, Bạch Tử Họa, không ngờ ngươi lại phá hỏng chuyện hay của ta.”

Bạch Tử Họa nhìn nó như thể đã đoán ra từ lâu, không nói một lời.

Bóng Nam Vô Nguyệt phai nhạt dần, nhưng nụ cười vẫn kì lạ như trước: “Đừng tưởng giết ta thì thiên hạ sẽ thái bình, chuyện này không kết thúc dễ dàng như thế đâu. Bạch Tử Họa, ngươi cứ chờ mà xem. Không chuyện gì có thể lọt khỏi tầm kiểm soát của ta, cho dù ta chết, nhưng nhất định sẽ khiến cả Lục giới này không được yên ổn. Ha ha ha ha, ha ha ha ha...”

Hình bóng thiếu niên biến trở lại thành Nam Vô Nguyệt nhỏ nhắn. Người có thiện niệm, ác niệm, Yêu Thần cũng có hai mặt thiện, ác. Hoa Thiên Cốt đã dạy Nam Vô Nguyệt bé nhỏ thành người quá hiền lành, quá ngây thơ, thế nên mặt ác tích tụ hóa thành một người khác. Bản chất của Yêu Thần chính là hủy diệt tất cả, những gì xảy ra ngày hôm nay đã được dự tính từ khi Nam Vô Nguyệt bắt đầu dĩ phải chuyển sức mạnh Yêu Thần sang cho Hoa Thiên Cốt rồi.

Bởi vậy bất kể thế nào, chỉ có thể giết Nam Vô Nguyệt rồi đưa phần hồn lương thiện của thằng bé nhập vào vòng luân hồi.

Một tiếng sét đánh giữa trời quang, năm ngôi sao đột nhiên tỏa sáng chói lọi, thiên lôi tụ lại thành một vệt sáng lóa mắt, chuẩn xác đánh về phía Nam Vô Nguyệt.

“Tỷ tỷ...” Nam Vô Nguyệt nức nở tiếng khóc cuối cùng, chân thân của Yêu Thần lập tức hóa thành mây mù, chỉ còn lại chút máu dính trên Kiến Mộc.

Hoa Thiên Cốt ngửa mặt lên trời rên một tiếng thảm thiết vô cùng, mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Ánh sáng của năm ngôi sao vụt tắt, từ từ biến mất trên bầu trời. Cuối cùng Yêu Thần cũng bị tiêu diệt trước khi Ngũ Tinh Diệu Nhật kết thúc.

Ổng tay áo của Bạch Tử Họa tung bay, đang định tự mình thu hồn phách của Nam Vô Nguyệt lại thì bỗng thấy phía trên cây Kiến Mộc trĩu trĩu bắt đầu chậm rãi đâm ra một nhánh cây xanh biếc, nhanh chóng vươn mình tỏa khắp không trung.

Kiến Mộc hồi xuân?

Chúng tiên sửng sốt nhìn lên trời, mặt đất vẫn không ngừng rung chuyển.

“Tiểu Cốt!” Bạch Tử Họa hoảng sợ nhìn Hoa Thiên Cốt.

Tiếng rên của nàng đã trở thành tiếng cười sắc sảo bi ai, nhưng vẫn thảm thiết như trước. Nàng ngẩng đầu nhìn trời, khuôn mặt lấm lem đầy huyết lệ.

Sát tỷ tỷ ngũ vĩnh viễn không tỉnh lại, Đông Phương và Tiểu Nguyệt đã chết. Mọi người đều bị nàng làm hại. Tiếng cười của Hoa Thiên Cốt không ngừng vang lên, vô cùng đau khổ, người nghe đều rung động. Chúng tiên vừa sờ tay lên mặt, không ngờ lại vương đầy nước mắt.

“Tiểu Cốt, dừng lại!” Bạch Tử Họa thét lên, định tới gần nàng lại bị vách sáng vô hình hất văng ra.

Dường như đại nạn Cộng Công húc đổ Bất Chu Sơn^[2] lại

một lần nữa ập tới, gió giạt mây vẩn, sắc trời tối mịt, như thể đã sụp xuống. Trăng sao như những viên bi nhỏ, nghiêng đổ hết về một bên chật hẹp, bầu trời như thể rách ra một kẽ hở.

[2] Cộng Công húc đổ Bất Chu Sơn: Ngày xưa Cộng Công cùng Chuyên Húc tranh ngôi vua, Cộng Công thua trận tức giận húc vào núi Bất Chu. Cột chống trời gãy, dây buộc đất đứt. Trời nghiêng về phía Tây Bắc, nên mặt trời, trăng sao di chuyển về phía đó, đất bị trống phía Đông Nam nên sông ngòi và bụi đất đều đổ về bên này.

Rất lâu về sau, mỗi lần nhớ lại cảnh tượng lúc đó, mọi người vẫn hoảng sợ.

Chỉ trong nháy mắt, núi Côn Luân nghiêng, nước Dao Trì cạn.

Là sức mạnh thế nào mới có thể điên đảo vạn vật đất trời như thế?

Không ai có thể quên gương mặt đầy huyết lệ, đáng sợ tới cực điểm kia của Hoa Thiên Cốt cùng tiếng cười sặc sụa tuyệt vọng và gào thét thảm thiết.

Phải đau tới thế nào mới có thể trở nên như vậy?

Xưa có nói:

Thần khóc, đất trời cùng đau, nhật nguyệt nước nở.

Nghẹn ngào không dứt, thiên hạ chuyển dời.

Vì trận chiến ấy, nhân gian đổ mưa máu suốt ba tháng liền, không hề ngừng lại.

Mãi cho tới khi Bạch Tử Họa bất chấp trọng thương, cuối cùng cũng xông vào được kết giới của Hoa Thiên Cốt, ôm nàng đang không ngừng khóc vào lòng.

“Tiểu Cốt! Bọn họ đã chết rồi!”

Hoa Thiên Cốt đỡ dần nhìn Bạch Tử Họa, cuối cùng im lặng, rồi đẩy hẳn ra quỳ rạp xuống đất, cuộn người thành một khối nhỏ.

Giây phút ấy, tim hai người đều tan thành tro bụi.

Bạch Tử Họa lấy một chiếc bình sứ trắng ra, Hoa Thiên Cốt im lặng không nói gì, hóa thành một làn khói mỏng, bay vào trong.

Lời cuối cùng trước khi chết Đông Phương nói với nàng.

Đừng chết.

Đường Bảo có Lạc Thập Nhất chăm sóc, Kinh Thủy có Hiên Viên Lăng, giờ đã không còn chuyện gì khiến nàng bận tâm nữa. Sống hay chết, có quan trọng gì đâu.

Bạch Tử Họa cất bình vào trong ngực, ánh mắt không còn lãnh đạm trong trẻo như xưa nữa.

Cuối cùng, vẫn là hãn tự tay bắt nàng.

Xung quanh đã không còn là Dao Trì tiên cảnh nữa, bao phần hoa rực rỡ của quá khứ đều biến mất, giờ chỉ còn lại

đồng tro tàn đổ nát.

“Sư đệ! Đệ đã nhìn thấy tất cả tai họa này rồi đấy, Hoa Thiên Cốt bắt buộc phải chết! Chẳng lẽ đệ còn định mềm lòng thêm lần nữa?”

Bạch Tử Họa lạnh lùng nhìn hắn, mắt không có chút cảm xúc nào, Ma Nghiêm không khỏi chột dạ. Tới lúc này rồi, chuyện không nên làm đều đã làm, chẳng lẽ Bạch Tử Họa còn muốn tính sổ với hắn hay sao?

“Là ai hắt nước ao Tuyệt Tình vào nàng?” Một câu thần nhiên, nhưng rõ ràng là đang hỏi tội. Nghê Mạn Thiên vốn cực kì đặc ý bông sỡ tới mức suýt chút nữa quỳ sụp xuống.

“Ta hỏi, là ai?” Bạch Tử Họa đảo mắt nhìn chúng tiên Trường Lưu, mọi người đều như không có chỗ trốn dưới ánh mắt của hắn.

Nghê Mạn Thiên thầm biết có lẽ Bạch Tử Họa đã tính ra, giấu thể nào được, nàng ta hoang mang sợ hãi, quỳ rạp xuống đất.

“Đêm đó không có sự cho phép của ta, người dám vào tiên lao, còn hủi mặt nàng?” Giọng Bạch Tử Họa vẫn bình thản như thường, nhưng mọi người xung quanh lại bất giác rung mình.

Nghê Mạn Thiên bắt đầu run rẩy, chuyện tới nước này rồi không phải Tôn thượng còn muốn báo thù cho Hoa Thiên Cốt chứ? Không đâu! Thế tôn và phụ thân đều đang ở đây, cho dù người thật sự giận lây sang nàng cũng sẽ không làm gì đâu.

Ma Nghiêm thấy vậy, cả giận nói: “Nước ao Tuyết Tình là ta hạ lệnh hắt, nếu không phải trong lòng nó mang tạp niệm thì sao lại biến thành thế kia?”

Bạch Tử Họa không nhìn hăn, chỉ bước từng bước tới gần Nghê Mạn Thiên. Nghê Thiên Trượng hoảng loạn che trước mặt con gái.

“Chỉ cần một ngày Nghê Mạn Thiên vẫn là đệ tử của Trường Lưu, thì sẽ phải tuân thủ môn quy của bốn phái.”

Bạch Tử Họa không thềm chớp mắt, nâng kiếm lên, cánh tay trái của Nghê Mạn Thiên đã bị hăn chém đứt.

“Người đã phạm phải bao nhiêu tội, ta không nói tự người rõ, phạt nhỏ cảnh lớn^[3], phạt người diện bích^[4] trong tỉnh thất bảy năm, không được ra ngoài một bước!”

[3] Phạt nhỏ cảnh lớn: Phạt lỗi nhỏ cảnh cáo để sau này không mắc lỗi lớn hơn.

[4] Diện bích: Có nghĩa là ngồi quay mặt vào vách, lấy tích Bồ Đề Đạt Ma sang Trung Hoa đời Lương Vũ Đế, đến Lạc Dương lên chùa Thiếu Lâm ở núi Tung Sơn ngồi tu thiền, quay mặt vào vách chín năm không nói.

Nghê Thiên Trượng vẫn đứng yên tại chỗ, giận run người, thậm chí Bạch Tử Họa rút kiếm thế nào ông ta cũng không thấy.

Nghê Mạn Thiên chứng kiến cánh tay của mình rơi xuống, còn không cảm nhận được cả đau đớn, sau một lát thì kinh sợ hét toáng lên rồi ngất đi.

Tất cả mọi người đều lùi lại mấy bước, kinh ngạc đứng nhìn, Bạch Tử Họa điên rồi, ngay cả Bạch Tử Họa cũng điên rồi.

Ma Nghiêm trừng mắt nhìn Bạch Tử Họa chăm chăm, thái độ cử chỉ không hề thay đổi, nhưng lại dường như khác hoàn toàn.

“Đệ muốn trút giận, có thể trút hết lên ta! Đệ biết rõ tất cả đều là ta đứng sau sai bảo!”

Bạch Tử Họa quay ngoắt lại, giơ kiếm về phía Ma Nghiêm, nhưng ngay sau đó lại khẽ thả tay, Hoàn Sinh kiếm rơi xuống đất. Ma Nghiêm giật mình, nhìn vào đôi mắt lạnh như băng của Bạch Tử Họa.

Có lẽ hẳn muốn, chỉ có điều không thể mà thôi.

Sợi cung vũ trắng nõn bay ra, xoay nửa vòng trên không rồi rơi xuống.

“Chức chương môn này, vẫn nên để huynh làm thôi.” Trong thanh âm đau khổ mang vài phần tự giễu, Bạch Tử Họa ném Hoàn Sinh kiếm dính đầy máu thịt Hoa Thiên Cốt và cả cung vũ của chương môn lại, mệt mỏi xoay người bỏ đi, mặc cho đám Sinh Tiêu Mặc có thét gọi thế nào vẫn làm như không nghe thấy.

Khẽ vẩy tay, thú Hanh Tức hăng hái chiến đấu máu dính đầy người ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, chạy vội tới trước mặt hắn. Vừa nãy tận mắt thấy Hoa Thiên Cốt và Bạch Tử Họa giằng co, nó vô cùng khó xử, không biết nên giúp ai, đành phải đứng một bên không dám xen vào.

Bạch Tử Họa vươn tay nhẹ nhàng vuốt lông nó, tâm linh nổi lên, tất cả những gì Hoa Thiên Cốt đã trải qua trong lúc bị mù, bị cầm ở man hoang đều nằm hết trong mắt hắn.

“Mày đã làm rất tốt rồi...”

Cố nén nỗi xót xa và hổ thẹn dưới đáy lòng, hắn khẽ gạt, vỗ đầu thú Hanh Tức bày tỏ sự khen ngợi.

Trúc Nhiễm thấy thế, lúc này mới tỉnh ngộ. Thì ra vốn dĩ không phải thú Hanh Tức sống ở man hoang, mà là Bạch Tử Họa cố ý đưa vào để chăm sóc và bảo vệ Hoa Thiên Cốt. Vậy nên nó mới đột nhiên xuất hiện bên cạnh nàng, dẫn đường nàng, kiếm ăn cho nàng. Nhưng Hoa Thiên Cốt có lẽ vĩnh viễn cũng không biết điều đó...

Ma Nghiêm nhìn theo bóng Bạch Tử Họa dẫn thú Hanh

Tức, ôm Hoa Thiên Cốt và hồn phách của Nam Vô Nguyệt dần đi xa, bỗng thấy mệt mỏi. Tất cả những gì mình làm đều vì hắn, vì Trường Lưu, vì Tiên giới, ấy vậy mà hắn lại ghét lại hận mình, chỉ vì một Hoa Thiên Cốt nho nhỏ mà từ bỏ tất cả. Sớm biết có ngày hôm nay, Ma Nghiêm này tội gì tự làm khổ mình...

Ma Nghiêm mệt mỏi lui lại hai bước, được Sênh Tiêu Mặc kịp thời đỡ lấy. Lúc quay đầu lại thì Trúc Nhiễm không biết đã biến mất từ khi nào rồi.

Bạch Tử Họa cười gió bay đi, gương mặt vẫn lạnh như băng. Đau đớn còn hơn chết lòng, hắn nợ Tiểu Cốt quá nhiều, quá nhiều.

Không ai biết, Tiểu Cốt quan trọng với hắn nhường nào. Không ai biết...

Chính hắn cũng không biết...

Nhưng ít ra lúc này đây, nàng lại quay về bên hắn.

Hoa Thiên Cốt, từ nay nhất dưới đáy biển Trường Lưu,

vĩnh viễn không thể trở mình.

Lại là trắng tròn, Hoa Thiên Cốt tỉnh dậy từ giấc ngủ say, im lặng ngẩng đầu nhìn bóng trắng vờ in trong nước.

Từ đáy biển nhìn lên mặt biển, cũng giống cảm giác từ mặt đất nhìn lên bầu trời, có điều càng yên tĩnh và xanh thẳm hơn thôi. Thịnh thoảng có chú cá nhỏ bảy màu bơi từ đầu nguồn lên, còn có cá Cồn Cồn với chiếc bụng căng tròn bơi thong thả về phía trước. Chúng nó là chim bay trên trời, còn nàng là sơn ca trong lồng sắt.

Mười sáu năm, nàng bị giam dưới đáy biển Trường Lưu suốt mười sáu năm.

Kết giới rất lớn, nàng có đủ không gian để bơi lội tung tăng, có thể xem mặt trời mọc, mặt trăng lặn, có thể nghe tiếng sóng biển rì rào, như thể bị giam vào một bong bóng trong suốt. Nhưng không ai thấy được nàng, cá thường nghênh ngang bơi qua bơi lại bên người nàng, nhưng chỉ cần nàng khẽ chạm tay lại xuyên thẳng qua một khoảng không vô hình vô tận.

Nàng biết mình đang ở trong một không gian khác của

kết giới, có lẽ Bạch Tử Họa sợ nàng buồn chán và cô đơn nên mới cho nàng một khoảng biển lớn làm bầu trời, cho nàng vô số cá nhỏ làm bạn bè như vậy.

Cuộc sống bị cầm tù không hẳn hoàn toàn tăm tối. Nàng đắm mình trong khoảng sắc xanh đậm, nhìn sao ngảm trắng, nghe cá voi hát, bất giác đã mười sáu năm.

Không ai biết nàng ở trong này, cũng không ai ngờ nàng lại bị giam dưới đáy Trường Lưu.

Suốt mười sáu năm, nàng không hề thấy bất cứ người nào, cũng chưa từng gặp Bạch Tử Họa. Thời gian cứ im lặng trôi đi như thế, nàng ép mình không được nhớ lại những người đó, những chuyện đó trong quá khứ. Chưa xót và đau đớn, tất cả đều chìm chìm trong biển rộng sâu thẳm như nàng đây. Có đôi khi nhìn một đám mây bay, một gốc san hô, một người cá nàng cũng có thể chăm chú rất lâu, rất lâu. Rồi khi mệt mỏi lại nhắm mắt vào, im lặng ngủ, mặc cho cơ thể lay động trong làn sóng.

Nàng chưa từng tìm cách chạy trốn hoặc phá vỡ kết giới này. Đối với nàng mà nói, không còn thế giới nào tốt đẹp hơn nơi này nữa, ở đây sẽ không có bất kì kẻ nào tới tổn thương nàng, nàng cũng không thể làm hại bất kì ai.

Nàng cho rằng mình có thể mãi như vậy, nhưng ông trời ngay cả chút yên ổn ấy cũng không chịu bằng lòng ban phát.

Khi đáy biển sôi sục dữ dội, từng làn sóng đập mạnh vào bề mặt kết giới, Hoa Thiên Cốt bưng tỉnh trong giấc ngủ say.

Nàng không nói, suốt mười sáu năm nay nàng chưa bao giờ nói.

Hoa Thiên Cốt hơi mấp máy môi, trong lòng có dự cảm không lành. Cảm giác này rất quen thuộc, cũng ép nàng rơi vào tình cảnh không thể lùi bước hết lần này tới lần khác.

Nếu không phải có kẻ đánh nhau trong biển, thì chính là Trường Lưu bị ngoại xâm. Nhưng trong kết giới nàng chỉ thấy được phong cảnh và người cá vô hại, ngoài ra không nhìn thấy bất kì thứ gì khác, cũng không thể cảm nhận được.

Trừ phi lần này, là xông về phía nàng...

Nàng nhắm mắt lại, mơ hồ cảm nhận được hơi thở quen thuộc, cũng nghe thấy trái tim bình tĩnh suốt mười sáu năm bắt đầu đập dữ dội điên cuồng. Không phải vì kích động mà vì sợ hãi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Hoa Thiên Cốt bức thiết muốn biết, có điều hiện giờ nàng không thể sử dụng chút sức mạnh nào, thứ duy nhất có thể dùng chính là máu của mình.

Hoa Thiên Cốt cắt một vết trên tay, viết chú văn lên khắp vách kết giới. Nàng chỉ mong có thể nhìn thấy, nàng muốn biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Một gương mặt vừa thân quen lại vừa xa lạ hiện ra trước mắt nàng. Nàng khẽ nhíu mày, lại không lộ vẻ gì. Mở miệng muốn nói, lại không phát ra tiếng. Bao nhiêu cô đơn, bao nhiêu nỗi nhớ lại một lần nữa như kim châm đâm mạnh vào thần kinh đã chết lặng của nàng.

Lạc Thập Nhất không thay đổi chút nào, bên cạnh là Nghê Mạn Thiên xinh đẹp rực rỡ như xưa, nhưng không

hiếu sao lại mất một tay. Chỉ có Khinh Thủy đã không còn đáng vẻ ngây ngô, khuôn mặt dịu dàng lại mang theo chút thướt tha quý phái. Cậu ấy cuối cùng cũng vì Hiên Viên Lăng mà từ bỏ trường sinh bất lão.

Lạc Thập Nhất đau lòng và khó xử, cố gắng giải thích gì đó với con bé, nhưng mặt con bé lấm lem đầy nước, ra sức lắc đầu. Nghê Mạn Thiên lại đầy oán hận, ra chiêu vừa ác vừa độc. Lạc Thập Nhất chặn giữa hai người, nhất thời lúng túng.

Tuy nàng có thể thấy, lại không nghe được tiếng của bọn họ, chỉ có sóng cuộn xoáy dữ dội. Hoa Thiên Cốt biết ngoài kia cũng không nhìn thấy nàng. Bọn họ ở hai thế giới khác nhau, có lẽ từ nay về sau sẽ không còn cơ hội gặp lại.

Mắt Hoa Thiên Cốt dán chặt vào đứa bé áo xanh, cẩn thận nhìn mặt nó, xem nó đầm nước mắt hét toáng lên với Lạc Thập Nhất, khẩu hình là một tiếng không thể quen thuộc hơn – “Mẹ Cốt Đầu.”

Tay Hoa Thiên Cốt chống lên kết giới, vùi đầu bật cười, hòng lại có chút ghen ngào.

Mười sáu năm, mười sáu năm ròng, cuối cùng Đường Bảo cũng tu thành hình người, đáng yêu hết như nàng tưởng tượng. Thảo nào nàng thấy thân quen như thế, thì ra con bé lấy hình dáng giống hết nàng khi xưa.

Yêu khác con người, tướng do tâm sinh, tâm hướng về ai, thì lớn lên sẽ giống người đó. Nếu quyết định cuối cùng của Đường Bảo là biến thành nữ thì có nghĩa con bé đã yêu Lạc Thập Nhất rồi. Hai điều duy nhất khiến nàng bận tâm trên đời này chính là nó và Kinh Thủy. Chỉ cần hai người tìm được hạnh phúc và bền vững chân thì dù bản thân có bị giam ở đây vĩnh viễn, nàng cũng cam lòng.

Hoa Thiên Cốt chưa bao giờ xa Đường Bảo lâu như thế. Nàng tham lam dán mắt vào con bé. Nếu Tiểu Nguyệt như là con nàng, thì Đường Bảo chính là con nàng, là máu thịt, là tất cả yêu thương của nàng. Từ trước khi gặp được sư phụ, nó đã luôn ở bên cạnh nàng làm bạn. Đối với nàng, Đường Bảo quan trọng không hề kém sư phụ... Nhưng nàng không xứng là một người mẹ, nàng bỏ lỡ mười sáu năm trưởng thành quan trọng nhất của con bé, ngay cả khi nó hóa thân thành người, nàng cũng không ở cạnh bên.

Thấy con bé, Lạc Thập Nhất và Nghê Mạn Thiên cãi nhau ngày càng dữ dội, sự vui vẻ và kích động trong lòng Hoa Thiên Cốt chẳng mấy chốc đã biến thành lo lắng sợ

hải. Nàng đọc được vài khẩu hình của ba người, thì ra Đường Bảo định một mình lén tới cứu nàng, cũng không rõ tại sao con bé lại biết nàng bị giam dưới đáy biển Trường Lưu, cũng tìm được cách cứu nàng. Nhưng ngay giây phút cuối cùng, ba người Nghê Mạn Thiên, Lạc Thập Nhất và Khinh Thủy lại chạy tới.

Đường Bảo mới tu luyện thành người được một thời gian ngắn, sao có thể là đối thủ của Nghê Mạn Thiên. Lạc Thập Nhất lại cản con bé không chịu giúp nó, trong cơn giận dữ nó đánh cả hai người, Lạc Thập Nhất vừa phải ngăn cản những đòn tấn công dồn dập của con bé, vừa phải bảo vệ sợ Nghê Mạn Thiên ngộ thương nó. Khinh Thủy thấy ba người đánh túi bụi chỉ có thể đứng bên cạnh lo lắng mà thôi.

Bỗng một ánh sáng bạc lóe lên, Bạch Tử Họa tới. Đường Bảo ngơ ngác lênh bênh trong biển, tuyệt vọng đong đầy ánh mắt. Nó vất vả suốt mười sáu năm, chỉ để cứu Hoa Thiên Cốt ra ngoài. Không ngờ đúng thời khắc then chốt, Lạc Thập Nhất và Nghê Mạn Thiên tới cản. Bây giờ Bạch Tử Họa lại xuất hiện, nó khó còn cơ hội nữa.

Hoa Thiên Cốt thấy Đường Bảo cúi đầu nước nở, đau lòng đập vào vách kết giới. Nàng muốn nói với con bé rằng, đừng lo lắng, mau về đi. Giờ nó đã hóa thành người, Lạc Thập Nhất lại yêu nó, nắm chắc hạnh phúc của

mình là được rồi, còn tới cứu nàng làm gì nữa.

Bạch Tử Họa thấp giọng nói gì đó, Đường Bảo quỳ xuống, vừa khóc vừa ra sức đập đầu cầu xin người, bất kể Lạc Thập Nhất có kéo thế nào cũng không chịu đứng lên.

Bạch Tử Họa thản nhiên lắc đầu, phẩy tay áo xoay người, định bỏ đi.

Đường Bảo vẫn không cam lòng khóc xin, tim Hoa Thiên Cốt thít chặt. Kinh Thủy và Lạc Thập Nhất đều kéo nó đứng dậy, chạy như bay ra khơi.

Hoa Thiên Cốt buồn bã nhìn Đường Bảo khóc không thành tiếng, bất lực ngã xuống. Không ngờ tình hình đột biến, cơ thể Đường Bảo co lại, biến thành con sâu nhỏ nhỏ, lao thẳng vào kết giới của nàng như tên tuốt khỏi cung.

Nghê Mạn Thiên thấy Đường Bảo liều lĩnh bay qua mặt mình, oán hận đè nén nhiều năm bùng ra, không nghĩ nhiều, đánh một chưởng cực mạnh.

Bạch Tử Họa vội vàng quay đầu lại, muốn ngăn nhưng không kịp. Hoa Thiên Cốt nhìn Lạc Thập Nhất và Khinh Thủy hoảng sợ thét to, nhưng lại không nghe thấy tiếng gì.

Chỉ thấy cơ thể Đường Bảo trong nước biển dần biến thành hình người, góc váy bay lên, rơi xuống chỗ nàng. Cơ thể nhỏ bé dần đụng vào kết giới trong suốt, hai tay chạm vào hai tay Hoa Thiên Cốt, như thể chậm chậm bay thẳng vào lòng nàng.

Đã có quá nhiều chuyện xảy ra, Hoa Thiên Cốt không biết nên đối mặt bằng thái độ gì. Người nàng tản ra một vầng tím nhạt.

Giây phút hai tay Đường Bảo chạm vào góc kết giới, kết giới trong suốt này cuối cùng cũng tan vỡ.

Hoa Thiên Cốt ôm chặt cơ thể nhỏ bé kia vào trong lòng. Mấy người còn lại đều sợ ngây người trước biến cố này, đờ đẫn nhìn Hoa Thiên Cốt phá kết giới mà ra và Đường Bảo hồn phi phách tán.

“Mẹ Cốt Đầu...” Đường Bảo lấm lem nước mắt nhìn

nàng, “Cuối cùng con cũng thấy mẹ...”

Hoa Thiên Cốt nắm chặt tay nó.

“Con là Đường Bảo đây, mẹ còn nhận ra con không?”
Đường Bảo khẽ thì thào.

Môi Hoa Thiên Cốt run bần bật, không nói được gì, chỉ ra sức gật đầu. Nhận ra chứ, sao không nhận ra được, Đường Bảo nhà nàng, có hóa thành tro bụi nàng vẫn nhận ra.

“Con xin lỗi, để mẹ bị giam một mình trong này nhiều năm như thế, đến bây giờ con mới tới cứu mẹ.” Nó đã rất cố gắng, thật sự rất cố gắng. Trước kia nó là con sâu lười nhác, nhưng bắt đầu từ hôm đó ngày nào cũng chăm chỉ luyện pháp thuật, vất vả lắm mới biến hình được. Nó đã nghĩ tất cả mọi cách, nhưng vẫn vô ích, không cứu được nàng.

“Rõ ràng mẹ đã hứa với con, sẽ không bao giờ bỏ con lại một mình nữa, nhưng hết lần này tới lần khác lại nuốt lời!” Trơ mắt nhìn ba chết, nhìn nàng bị bắt, một đứa bé như nó sao chịu nổi. Cho dù có Lạc Thập Nhất ở bên chăm

sóc, nó sẽ vui vẻ được sao? Người quan trọng nhất với nó vẫn là mẹ Cốt Đầu! Rõ ràng đã hứa rồi, hai người sẽ ở bên nhau mãi không chia xa.

“Không... không bao giờ bỏ con lại nữa...”

Hoa Thiên Cốt ôm chặt lấy nó, cổ họng khản đặc cuối cùng cũng vang lên vài từ, tiếng khóc đau đớn như rên rỉ.

Đường Bảo mỉm cười, lập tức cơ thể thu nhỏ lại, biến thành con sâu mập mạp đáng yêu, rồi cuối cùng cũng dần tan biến trên không.

Lạc Thập Nhất lập tức đổ sụp xuống đất, ánh mắt đau đớn tuyệt vọng đọng đầy nước mắt. Bao năm qua, trong lòng nàng, hắn vẫn mãi không bằng Hoa Thiên Cốt. Bao năm qua, có lẽ nàng chưa bao giờ yêu hắn...

Kinh Thủy kinh hoàng che miệng, hai vai run bần bật, sao lại thành thế này, sao lại thành thế này!

Nghê Mạn Thiên cười lạnh từ tận đáy lòng, Đường Bảo bất chấp lệnh cấm định lén thả Yêu Thần, nàng ra tay

trừng phạt là đúng lẽ thường. Dù có lỗi thì cùng lắm chỉ là xuống tay quá nặng mà thôi. Nàng không vừa mắt con sâu kia từ lâu rồi, đặc biệt là mấy năm nay, tình yêu sư phụ dành cho nó ngày càng sâu đậm. Chẳng qua chỉ là một con sâu mà dám cướp người thương của nàng. Cả ngày lẫn đêm nàng đều bị ghen ghét đố kỵ gặm cắn, muốn giết nó. Có điều tuy Hoa Thiên Cốt bị cầm tù, sư phụ lại không lúc nào không bảo vệ nó. Bây giờ trời ban cho nàng cơ hội, nàng cũng có lí do chính đáng giết nó, cuối cùng không còn ai cướp sư phụ của nàng nữa!

Bạch Tử Họa chứng kiến Hoa Thiên Cốt và Đường Bảo trưởng thành từng chút một trong Tuyệt Tình điện. Nhưng bây giờ Đường Bảo lại chết ngay dưới mắt hắn, sao hắn có thể không khó chịu, không áy náy được. Có điều người khiến hắn càng lo lắng hơn chính là Hoa Thiên Cốt. Nàng đã liên tiếp thấy Sát Thiên Mạch hôn mê, Đông Phương Úc Khanh và Nam Vô Nguyệt chết, bây giờ lại thêm Đường Bảo nữa, làm cách nào để thừa nhận đây?

Kết giới đã vỡ, hắn phải lập tức thi pháp, giam nàng lại lần nữa.

Bỗng thấy Hoa Thiên Cốt từ từ ngẩng đầu đứng dậy, không còn đau đớn như khi Đông Phương Úc Khanh và Nam Vô Nguyệt chết, mà thay vào đó là vẻ lạnh lùng mênh mông. Có lẽ chỉ khi người ta tuyệt vọng tới tận

cùng, không còn lưu luyến gì thế gian này mới có ánh mắt vô tình lạnh băng như thế.

Tất cả mọi người đều bất giác rung mình, hàn khí thấu xương.

“Tiểu Cốt! Đừng!”

Tiếc rằng giờ đây Bạch Tử Họa không thể ngăn cản được nữa. Hắn phụt một búng máu ra, khí huyết trên người liên tục nổ tung, hai đầu gối mềm nhũn, ngã xuống đất, ấn kí màu đỏ giữa mi tâm nhấp nháy không ngừng, sau đó hoàn toàn biến mất.

Trên không gió nổi mây vần, bầu trời biến thành màu tím đậm, nước biển chảy ngược lên trên, giữa không gian xuất hiện vô số cột nước.

Đất rung núi chuyển còn dữ dội hơn mười sáu năm trước, mà đây, mới thật sự là Yêu Thần xuất thế, muôn dân lầm than.

Mặt biển mênh mông vô hạn lập tức nở đầy hoa trắng,

theo cột nước chạy thẳng về phía chân trời, tựa như là một trận tuyết lớn, tản khắp trong gió. Da nàng lại trắng nõn như xưa, sau đó người dần cao lên, tóc chuyển tím, dài ra, tỏa khắp xung quanh.

Mọi người kinh ngạc lắc đầu, nhìn Hoa Thiên Cốt dần trưởng thành. Ánh sáng đã tắt, mái tóc như một tấm màn lớn khuấy động trong nước biển. Mái tóc dài tung bay từ từ rơi xuống, mềm mượt như dải ngân hà chảy dọc Cửu Thiên. Khói mỏng lượn lờ, váy hoa sắc tím, vạt áo đung đưa, ngọc bội đính đang khẽ gõ.

Hương thơm ngào ngạt lan tỏa, tựa như chiếc đèn hoa cháy mạnh, vừa lẻ loi lại vừa lạnh lùng. Vẻ đẹp này, trong lòng lấy lại có chút thần bí và tinh khiết. Đó là vẻ đẹp khuynh thành khiến vạn vật phai mờ, vẻ đẹp của tuyệt vọng, vẻ đẹp của cô độc. Rõ ràng cực kì mê người lại khiến người ta lạnh thấu xương, tựa như chỉ cần liếc một cái là nhìn thấy trái tim tan nát.

Hoa Thiên Cốt rũ mắt xuống, bước tới đâu là nơi đó nở đầy hoa tươi, chẳng mấy chốc đã trải một đường hoa rực rỡ trên bầu trời.

“Lạc Thập Nhất.”

Hoa Thiên Cốt khẽ gọi, giọng nói mang theo tiếng vọng cực lớn, quanh quẩn ở phía chân trời. Nửa khuôn mặt thấp thoáng dưới chiếc mao lĩnh màu tím, lông mi vì yêu hóa mà trở nên dài vô cùng, khẽ vểnh lên trên, giống như một lớp sa mỏng màu tím phủ sương, giọng nói nhẹ nhàng mà rung động.

“Đường Bảo quen cảnh nhộn nhịp, ghét nhất cô đơn. Không ai chăm sóc, lẻ loi một mình sẽ rất đáng thương. Con bé đã yêu huynh như thế, huynh đi theo nó được không?”

Vừa nói, tay đã bắn ra một bông hoa nhỏ xanh biếc.

Lạc Thập Nhất không nói gì, lẳng lặng nhìn nàng, sau đó mỉm cười gật đầu, từ từ nhắm mắt lại. Khoảnh khắc đóa hoa chạm tới thân thể, cả người hân hoan bừng sáng, rồi vỡ thành vô số đóa hoa nhỏ xanh biếc, tung bay theo gió.

Xung quanh vọng tới tiếng khóc thét rung chuyển đất trời của Nghê Mạn Thiên. Nàng ta nhào tới phía Hoa Thiên Cốt như một kẻ điên, nhưng Hoa Thiên Cốt chỉ khẽ nhấc tay, đã giữ chặt Nghê Mạn Thiên lại trên không trung.

Trong chớp mắt lại có một bóng người vụt tới, lần này nàng không tránh, mặc cho con dao găm lạnh như băng đâm sâu vào ngực.

Khinh Thủy khóc tới mức mặt đầy nước mắt, xé ruột xé gan gào lên: “Ngươi giết Thập Nhất sư huynh! Ngươi giết Thập Nhất sư huynh rồi!”

Hoa Thiên Cốt không nói gì, nhìn Khinh Thủy phần nộ kéo cổ áo nàng liên tục chặt vãn.

“Tại sao lại thành ra thế này? Tại sao lại thành ra thế này? Ngươi giết ta là được! Tại sao còn giết Thập Nhất sư huynh? Đường Bảo là ta hại chết! Là ta hại chết nó!”

Khinh Thủy mệt mỏi buông nàng ra, ngã xuống đất, bưng mặt khóc không thành tiếng.

“Là ta phát hiện Đường Bảo tìm được cách cứu ngươi ra ngoài, sau đó nói cho Nghê Mạn Thiên và Thập Nhất sư huynh! Là ta bảo Nghê Mạn Thiên tới ngăn con bé!”

Hoa Thiên Cốt khế lùi lại, kinh ngạc nhìn Khinh Thủy. Đôi mày ấy, ánh mắt ấy, dưới dòng chảy thời gian đã không còn là người nàng thân thiết khi xưa nữa.

Khinh Thủy ngẩng đầu lên, hung hãn nhìn nàng.

“Đúng thế! Ta không muốn ngươi ra ngoài! Ta muốn ngươi bị nhốt cả đời! Sóc Phong vì ngươi mà chết, bao nhiêu đệ tử Trường Lưu vì ngươi mà chết! Bây giờ ngay cả Thập Nhất sư huynh cũng bị tự tay ngươi giết chết! Hoa Thiên Cốt! Ngươi là yêu quái! Là tai họa! Tại sao không ở nơi ngươi nên ở để tự hối lỗi đi, còn muốn ra ngoài hại người khác?! Bây giờ Đường Bảo đã chết, Thập Nhất sư huynh cũng chết! Đều là ngươi hại họ! Vì sao? Vì sao chứ? Ta chờ Hiên Viên Lăng suốt mười sáu năm! Khó khăn lắm mới tới ngày chàng từ bỏ ngươi! Rõ ràng chỉ cần thêm mấy ngày nữa thôi, chỉ cần vài ngày nữa thôi là bọn ta sẽ thành thân! Vì sao? Vì sao Đường Bảo lại muốn thả ngươi ra vào đúng lúc này?! Lần trước ngươi bị đầy tới man hoang, chàng đã sắp chấp nhận ta rồi, vậy mà ngươi vừa về thì tất cả thay đổi hết! Cái gì cũng thay đổi! Từ nhỏ tới lớn, mặt nào ngươi cũng hơn ta, cái gì cũng muốn cướp của ta! Cướp sư phụ của ta! Ngay cả người ta yêu cũng muốn cướp! Đời này rốt cuộc ta nợ ngươi cái gì mà ngươi lại cướp hết trái tim của những người bên cạnh ta như vậy?!”

Hoa Thiên Cốt mệt mỏi buông tay xuống, ánh mắt càng lạnh lùng hơn. Tại nàng quá ngốc hay quá chậm chạp, ở bên Khinh Thủy bao năm mà vẫn không biết thâm tâm cậu ấy có nhiều nỗi đau và bất cam đến thế. Nhưng Khinh Thủy vẫn mỉm cười với nàng, khoan dung giúp đỡ nàng, mãi cho tới khi gút mắc trong lòng càng chặt, hai người họ đều không thể tháo nổi.

Hoa Thiên Cốt chậm rãi bước một bước, nhìn lên trời xanh, mắt hiện vẻ tự giễu. Bây giờ nàng lấy lại được tự do, nhưng trời đất bao la, lại không có nơi nào dung thân.

“Tiểu Cốt!” Bạch Tử Họa khó khăn gọi nàng. Phong ấn của hắn bị nàng phá tan, tu vi mất hết, tiên thân cũng mất, giờ chỉ còn là một người bình thường.

Hoa Thiên Cốt từ từ xoay người nhìn hắn, vạt áo tím bay trong gió, dùng giọng nói xa lạ sau khi trưởng thành mà gần từng tiếng.

“Bạch Tử Họa, một trăm lẻ ba nhát kiếm, mười bảy lỗ thủng, sẹo khắp người ta, không chỗ nào không phải chàng tặng. Mười sáu năm giam cầm, thêm hai mạng người kia nữa, những gì nợ chàng ta sớm đã trả hết. Cung linh đã nát, Đoạn Niệm đã tàn, từ nay về sau, ta và chàng,

thầy trò ân đoạn nghĩa tuyệt!”

Bạch Tử Họa đau lòng trợn tròn mắt, nhìn nàng không hề lưu luyến giương tay lên, ném đồng mảnh vỡ cung linh xuống dưới chân hắc.

“Tiểu Cốt!” Giọng Bạch Tử Họa run bần bật, là tại hắc không chăm sóc Đường Bảo cẩn thận, là tại hắc khiến nàng chịu nhiều oan ức và khổ sở như thế. Giờ đây kẻ chết đã chết, người đi đã đi, kẻ phản bội đã phản bội, nàng lại định vứt bỏ tất cả sao?

Họng Bạch Tử Họa không ngừng trào máu, hắc vươn tay muốn giữ chặt nàng, lại chỉ bắt được khoảng không vô tận.

Tất cả mọi người trên thế gian đều vứt bỏ nàng, nàng cũng từ bỏ cả thế gian. Bây giờ, đối với nàng mà nói, thế gian không còn gì đáng lưu luyến quý trọng nữa.

Trái tim nàng đã chết theo Đường Bảo, vĩnh viễn hóa đá.

Nụ cười của nàng, sự nỗ lực của nàng ở Tuyệt Tình điện hằn đều thấy. Nàng vì hấn thái rau, vì hấn đánh đàn, buộc tóc cho hấn, đút máu cho hấn, trộm thần khí giải kịch độc cho hấn, chịu hình đi đày vì hấn mà vẫn không than một tiếng. Nàng vì hấn mà chịu hết khổ sở, nhận hết giày vò.

Cuối cùng của cuối cùng, nàng nói, cung linh đã nát, Đoạn Niệm đã tàn, từ nay về sau, thầy trò ân đoạn nghĩa tuyệt...

Tâm mắt Bạch Tử Họa trở nên mờ ảo, nhìn Hoa Thiên Cốt thu Nghê Mạn Thiên vào trong tay áo. Nếu ngay cả Lạc Thập Nhất nàng còn giận chó đánh mèo, thì Nghê Mạn Thiên chắc chắn sẽ sống dở chết dở.

“Tiểu Cốt... Đừng...” Đừng rời xa sư phụ.

Hắn cho rằng tất cả những gì mình làm đều đúng, thì ra hắn sai rồi, sai hết rồi! Cuối cùng chính hắn lại ép Tiểu Cốt thành Yêu Thần, đẩy thầy trò họ tới mức không thể cứu vãn được.

Bóng Hoa Thiên Cốt không chút lưu luyến ngày càng đi

xa, chỉ để lại đường hoa thật dài phía sau trên bầu trời và tiếng khóc nghẹn ngào của Kinh Thủy.

Bạch Tử Họa từ từ nhắm mắt lại, hắn ở dưới đáy biển trông nàng suốt mười sáu năm, nàng bị nhốt, hắn cũng bị nhốt cùng nàng. Hắn không thể nói rõ đó là chuộc lỗi hay là gì. Ngày ngày nhìn nàng từ phía xa, hắn tưởng rằng có thể mãi mãi như thế. Nhưng giờ đây, tất cả đã không quay lại được nữa rồi...

“Sao rồi?”

Thấy bóng Sênh Tiêu Mặc chậm rãi lan vào điện như một làn khói mỏng, Ma Nghiêm đứng phắt dậy, nhất định đã chờ rất lâu.

Môi Sênh Tiêu Mặc hơi tái, mắt đặc sương mù không tản đi, từ lâu đã không còn vẻ ngả ngớn của ngày xưa, chỉ hơi chau mày, lắc đầu.

Ma Nghiêm ngã phịch xuống ghế chường môn, hai tay nắm chặt, mặt lộ vẻ oán hận khiến vết sẹo càng trở nên u ám đáng sợ.

“Xin lỗi, đệ không ngăn được nó.” Sênh Tiêu Mặc bước lên một bước, hơi lảo đảo, Ma Nghiêm giật mình muốn tới dìu hắn, Sênh Tiêu Mặc lại khẽ phất tay: “Đệ không sao.”

“Bị thương? Trúng Nhiễm?”

Sênh Tiêu Mặc cười khổ tự giễu: “Không hổ là đệ tử của sư huynh, nếu cứ tiếp tục thế này, sợ rằng Tiên giới không ai trị được.”

Ma Nghiêm đập bàn: “Chỉ tại ta trước kia mềm lòng mới khiến muôn dân Tam giới lầm than.”

“Sư huynh không cần tự trách mình, dù sao...” Tiếng vọng quanh hai vòng quanh miệng rồi hoàn toàn biến mất, đệ tử ngoài điện vội vàng chạy tới bẩm báo.

“Bẩm Thế tôn, Nho tôn, Bồng Lai đảo vừa nhận được chiến thiệp của yêu ma, lập tức xin các tiên phái khác cứu viện khẩn cấp.”

“Tiếp theo là Bồng Lai ư?” Sênh Tiêu Mặc thờ dài nói nhỏ: “Sư huynh có dự tính gì không?”

“Mạn Thiên dù sao cũng là đồ nhi của Thập Nhất, bây giờ còn đang nằm trong tay yêu ma không rõ sống chết thế nào. Trường Lưu có thẹn với Bồng Lai, không thể bỏ mặc. Có điều chưa tới một năm đã hơn chín tiên phái bị diệt, bây giờ các tiên phái khác lo thân mình chưa xong, tránh còn không kịp, e rằng sẽ không có ai tới giúp.”

“Chẳng lẽ chỉ có thể ngồi chờ chết? Nhưng nếu như không có Yêu Thần, chỉ đối phó với Trúc Nhiễm và hai giới yêu ma...”

“Quả thật bây giờ nó chưa ra tay, nhưng nếu gặp chuyện Trúc Nhiễm không giải quyết được thì chẳng lẽ chịu khoanh tay đứng nhìn sao? Tới lúc đó, chỉ cần nó phẩy tay áo, sợ rằng Tiên giới còn không thể tồn tại. Bởi vậy các phái mới biết rõ có liên minh thì cũng là lấy trứng chọi với đá, càng sớm bị diệt, nên là tự bảo vệ mình, bất chấp tất cả, kéo dài được ngày nào thì hay ngày ấy.”

Mãi lâu Sênh Tiêu Mặc mới nói: “Chẳng phải bọn chúng hận Trường Lưu nhất sao...”

Ma Nghiêm lắc đầu: “Cho nên mới phải để tới cuối cùng. Dã tâm của Trúc Nhiễm ta hiểu rất rõ. Nó sẽ từ từ tiêu diệt

mấy tiên phải nhỏ trước để mọi người hoang mang lo sợ, vừa hưởng thụ cảm giác thích thú đó, vừa trả thù...”

“Nếu không thể dùng sức thì dùng trí, chúng ta sẽ ra tay với Trúc Nhiễm trước.”

“Ngay từ đầu ta đã nghĩ thế, có điều bây giờ, e là không kịp...”

Hai người nhìn nhau, nghĩ tới điều gì, sắc mặt không hện mà cùng tái mét.

“Nhất định phải coi chừng Tử Họa.” Cuối cùng Ma Nghiêm vẫn sốt ruột đứng dậy vội vàng ra khỏi điện.

“Sư huynh! Huynh đi đâu?”

“Ta đi tìm Mặc Băng tiên.”

Sênh Tiêu Mặc nhớ lại một lát, trong đầu hiện ra một bóng người áo trắng, bất giác sửng sờ, lập tức hiểu được ý của Ma Nghiêm.

“Sư huynh, huynh muốn tới Thục Sơn? Không được đâu, hẳn chắc chắn sẽ không đồng ý. Hơn nữa... Không thể làm như vậy...”

Ma Nghiêm cố chấp lắc đầu: “Ai quản được nhiều thế.”

Ở Bắc Cực băng tuyết mênh mông vô bờ, trời rét đất lạnh, ngoài màu trắng ra thì không còn thấy một màu nào khác.

Trúc Nhiễm khoanh nhét hai tay vào ống áo, cúi đầu im lặng đứng trước vách băng đã ba ngày không hề nhúc nhích, nếu như không phải đôi mắt mở to thỉnh thoảng lại chớp một, hai cái thì người khác chắc chắn sẽ tưởng rằng gã đang ngủ hoặc đã bị đông cứng.

Cuối cùng cũng nghe thấy bên trong có động tĩnh, khuôn mặt đầy sẹo của gã nở nụ cười.

“Thần tôn, Trúc Nhiễm cầu kiến.”

“Vào đi.” Một giọng nói kì ảo vọng tới từ khắp nơi, giống như dung hòa tất cả những bản nhạc và âm thanh động lòng người, không ngừng quấn quanh suốt từ tai tới lồng ngực.

Trúc Nhiễm khẽ hít sâu rồi đi vào, một luồng hương hoa thoải tấp vào mặt gã, màu sắc rực rỡ ngập tràn. Trúc Nhiễm có chút váng đầu, vội vàng phong bế khứu giác.

Hoa Thiên Cốt nằm trên đài bằng đá lưng về phía gã, tay phải nghiêng nghiêng đỡ đầu, khoác hồ chiếc áo lông cáo, bờ vai lộ ra ngoài, dây lưng và vạt váy màu tím trượt khỏi đài bằng cao cao kéo dài trên mặt đất, mái tóc dài đen nhánh như mực chỉ dùng một nhánh hoa vấn lên, đen tới mức như thể muốn hút cả người đối diện lại không cho chút ánh sáng, giống một dòng suối mượt mà uốn lượn từ trên đài xuống, không hề rời chút nào.

Trúc Nhiễm có chút nghẹt thở, ngẩng đầu lên chỉ thấy chiếc tua màu tím vắt qua lưng nàng lọt vừa tầm mắt. Dẫu ngoài kia gió có gào thét thì cũng không lạnh bằng một nửa trong này.

“Có chuyện gì?” Một năm nay, phần lớn thời gian nàng đều nghỉ ngơi ở đây. Nếu không cần thiết, Trúc Nhiễm sẽ

không tới quấy rầy, nàng cũng lười quản hẳn mưa nắng thất thường bên ngoài.

“Vân cung đã xây dựng xong, mời Thần tôn di giá.”

Trúc Nhiễm nhìn Hoa Thiên Cốt xa lạ cách trở trước mắt, từ bên ngoài tới nội tâm đã hoàn toàn thay đổi. Đó không còn là đứa bé ngây thơ tốt bụng mà gã biết nữa, tính tình cũng trở nên lãnh đạm và lập dị, nhưng điểm nào cũng hoàn mỹ như một vị thần.

Ánh mắt nàng khi đó còn đau đớn tuyệt vọng hơn cả khi bị Bạch Tử Họa tổn thương. Hoa Thiên Cốt chỉ thì thào nói ba chữ – cứu Đường Bảo.

Cho dù bây giờ đã trở thành Yêu Thần, Hoa Thiên Cốt lại không cầu gì cũng không mong gì, chỉ nghĩ tất cả mọi cách để đạt được mục đích cứu Đường Bảo.

Đông Phương Úc Khanh và Tiểu Nguyệt chết còn có thể nhập vào luân hồi, Sóc Phong chết còn để lại đá Nữ Oa. Còn Đường Bảo thì thật sự hoàn toàn tan biến, không để lại thứ gì. Dù có là Yêu Thần, nàng cũng không thể hồi sinh một con linh trùng ngay cả hồn phách cũng không

còn.

Tất cả mọi chuyện đều nằm ngoài dự đoán của Trúc Nhiễm, nhưng vẫn nằm trong lộ trình gả chờ mong. Khi đó Trúc Nhiễm mỉm cười, miệng khẽ nhả ra bốn chữ – Tam Thiên Yêu Sát. Trong đôi mắt sắc tím của Hoa Thiên Cốt cuối cùng cũng có một chút ánh sáng.

“Người đang lừa ta?” Khi đó nàng lẳng lặng nhìn Trúc Nhiễm. Bóp chết gã cực kì dễ dàng, bây giờ nàng chỉ cần nghĩ thôi cũng làm được, nhưng tại sao cứu một người lại khó đến thế?

Trúc Nhiễm vẫn cười, mắt sâu không thấy đáy: “Mặc dù có lúc giấu giếm, nhưng thần chưa từng lừa Thần tôn.”

Vì thế Hoa Thiên Cốt gật đầu, hai người thỏa thuận xong. Có lẽ điều nàng cần lúc này chỉ là một tia hy vọng hoặc là lí do để tiếp tục sống, dầu là một lời nói dối.

Tất cả mọi việc trái lẽ trời đều phải dùng máu để trả. Giống như khi họ ra man hoang, Đường Bảo đã tu thành hình người, dùng cấm thuật mới có thể cứu được. Có điều linh trùng quá tinh khiết, ngoài ba nghìn người làm

vật tể, phải thêm một đôi đồng nam đồng nữ có pháp lực.

Hoa Thiên Cốt không hề do dự một giây, bây giờ trên thế gian này, ngoài Đường Bảo ra nàng không cần gì cả.

Nhưng ba nghìn người tu hành đã khó tìm, huống chi đồng nam đồng nữ, đành phải bắt trẻ con ép luyện từ nhỏ. Mấy năm, mấy chục năm, mấy trăm năm cũng được, nàng có thể chờ.

Vì thế cuối cùng Trúc Nhiễm cũng có được thứ gã muốn, có lí do quang minh chính đại giương cờ Yêu Thần thống nhất Lục giới.

Những người ở man hoang trước kia đều quy dưới trướng, sau khi Sát Thiên Mạch hôn mê, hai giới yêu ma cũng cúi đầu nghe lệnh. Một Trúc Nhiễm có sức mạnh to lớn đến thế, căn bản không cần Hoa Thiên Cốt giúp. Bằng mưu lược của gã, xóa sạch Lục giới chỉ là chuyện sớm hay muộn, hơn nữa gã cũng thích hưởng thụ quá trình trả thù và thực hiện dã tâm này.

Hoa Thiên Cốt không ngại bị lợi dụng, chỉ cần có thể cứu được Đường Bảo, nàng sẵn sàng làm bất cứ chuyện

gì. Bất cứ chuyện gì...

“Thần tôn, nơi này lạnh quá, lại chẳng có gì. Người hồi cung với thần thì hơn.”

“Nơi này rất yên tĩnh cho ta ngủ.”

Trúc Nhiễm cười: “Thần cam đoan Vân cung còn yên tĩnh hơn ở đây. Thuộc hạ có món quà lớn muốn tặng người.”

Hoa Thiên Cốt không quen gã ra vẻ nhún nhường: “Người chỉ cần làm những chuyện người muốn là được, không cần phí công tới lấy lòng ta.”

Nhìn vết sẹo nước ao Tham Lam để lại trên mặt Trúc Nhiễm, nàng bỗng thấy hơi gai mắt: “Người muốn lấy lại gương mặt trước kia không? Ta giúp người tẩy sẹo?” Giờ đây đối với nàng mà nói đó chỉ là chuyện cỏn con.

Không ngờ Trúc Nhiễm lùi lại một bước: “Cám ơn Thần tôn, thế này đã tốt lắm rồi.”

Hoa Thiên Cốt chẳng nói chẳng rằng, lập tức đi ra ngoài. Trúc Nhiễm vẫn không hề ngẩng đầu nhìn nàng, chỉ thấy mỗi bước chân trên băng của nàng đều nở một đóa hoa.

Hoa Thiên Cốt cưỡi gió bay quá nhanh, Trúc Nhiễm đuổi theo vết hoa uốn lượn trong không trung. Nhân gian đã không còn thái bình như trước, thiên tai nhân họa, chiến tranh bệnh dịch, nơi nơi hoang vắng, vạn dặm không người, nếu không thì chính là những đồng xác chết ngổn ngang như núi chất đầy ven đường.

Hoa Thiên Cốt làm như hoàn toàn không thấy, chẳng mấy chốc đã bay tới Vân cung ở Nam Hải. Trong biển mây không ngừng trôi lại có cả ngàn tòa cung điện to nhỏ bồng bềnh, ánh nắng chiếu rọi xuống, nguy nga đồ sộ biết bao. Một năm trước, nơi đây chẳng qua chỉ là một hòn đảo nhỏ mà thôi.

Xung quanh có rất nhiều thú vệ yêu ma và tiên tỳ, thấy nàng đều đồng loạt quỳ xuống yết kiến.

“Thần tôn xin đi theo thần.” Trúc Nhiễm cũng tới rồi, dẫn nàng tiến đến đám mây cao nhất. Hoa Thiên Cốt nhúm mày, nếu không biết, nàng còn tưởng gã mang cả Tuyệt

Tình điện đến đây.

“Thần tôn thích không?”

“Không thích.” Hoa Thiên Cốt phẩy tay áo, hiện giờ đã là một dáng vẻ khác: “Ta nói rồi, không cần hao tâm tổn trí, những thứ ngươi muốn ta đều cho ngươi rồi.”

Trúc Nhiễm nhướn mày, cười mà không nói.

Đột nhiên xung quanh bùng lên một luồng sát khí cực lớn, Trúc Nhiễm vội vã quay người, kiếm khí cắt qua góc áo gã. Quả đúng là Đấu Lan Can đang hỗn hển xông vào đây.

“Ngươi sai người đuổi giết Lam Vũ Lan Phong?”

Trúc Nhiễm có chút kinh ngạc, quay đầu nhìn Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt thản nhiên nói: “Là ta sai.”

Đầu Lan Can giật mình, một năm nay ông nhìn Hoa Thiên Cốt thay đổi mà không ngừng dẫn vật, bất kể có nói gì thì một người đã không còn trái tim cũng không nghe thấy, ông chỉ có thể đứng bên cạnh mà lo lắng. Con bé và Trúc Nhiễm muốn báo thù cũng được, muốn thống nhất Lục giới cũng được, ông không cản cũng không để ý, nhưng tại sao ngay cả Lam Vũ Lan Phong cũng không chịu buông tha?

“Tại sao?”

“Chẳng tại sao cả.”

“Nha đầu, người...”

“Đừng gọi ta là nha đầu.” Hoa Thiên Cốt lạnh lùng xoay người sang chỗ khác.

Đầu Lan Can nổi giận đùng đùng bỏ đi, đã mấy năm từ khi ra khỏi man hoang, Lam Vũ Lan Phong chưa hề xuất hiện như đã quy ẩn, ông cũng chưa từng gặp nàng. Cho dù trước kia nàng có sai, ông tin chắc nàng sẽ tỉnh ngộ, nhưng vì sao lại muốn giết nàng vào lúc này. Ông không hiểu, cũng không có thời gian suy nghĩ, phải tìm được

nàng trước những kẻ khác rồi bảo vệ nàng.

Trúc Nhiễm nhìn bóng Đấu Lan Can nhanh chóng biến mất, khẽ lắc đầu.

“Thần không hiểu, người tội gì phải ép người cuối cùng ở bên cạnh mình bỏ đi.”

Hoa Thiên Cốt không đáp.

Mắt Trúc Nhiễm ánh lên vẻ đau lòng, chớp mắt lại đổi thành nụ cười nhỉnh nọt: “Có mấy vật muốn dâng cho Thần tôn.”

Lật lòng bàn tay, mười sáu món thần khí lập tức hiện ra giữa không trung. Hoa Thiên Cốt hơi ngẩn người, chậm rãi bước tới, nắm chặt đá Nữ Oa trong tay.

“Sao lại ở chỗ ngươi, ngươi cướp của hắn?”

“Thần không dám dùng sức, là hắn ta tự nguyện.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu ý bảo đã biết, thờ ơ bước vào phòng ngủ trong nội điện.

Nàng lại buồn ngủ rồi.

Chương 9: Vân đỉnh thiên cung

Loáng thoáng vang lên tiếng mở cửa. Là nàng? Là nàng tới đây ư?

Mắt hăn mơ màng không thấy rõ, khẽ mấp máy đôi môi khô khốc, từ từ ngẩng đầu lên, khi thấy một màu áo xanh bèn chậm rãi nhắm mắt lại.

“Tôn thượng, mấy ngày nay có khỏe không?”

Giọng điệu của Trúc Nhiễm không hề che giấu sự thích thú, ngẩng đầu nhìn Bạch Tử Họa bị trói trên chiếc trụ

vàng trong điện.

Dù Bạch Tử Họa không phản ứng gì, nhưng gã vẫn thấy thú vị, từ tốn đi vòng quanh cây cột.

“Ta biết người rất thất vọng, có điều ta đã chuyển lời rồi, là tự Thần tôn không muốn gặp người, cũng không quan tâm tới chuyện của ta.”

Ngón tay Bạch Tử Họa khẽ giật.

Nàng không chịu gặp hắn, nàng vẫn không chịu gặp hắn. Cho dù phải chịu bao nhiêu tổn thương Hoa Thiên Cốt cũng chưa từng oán thán một câu, nhưng vì hắn gián tiếp hại chết Đường Bảo mà nàng oán giận hắn.

Một năm trước nàng ném những mảnh vỡ cung linh xuống dưới chân hắn. Nàng nói, từ nay về sau, ta và chàng, thầy trò ân đoạn nghĩa tuyệt.

Tim hắn co giật dữ dội, đầu vì thiếu khí mà xoay mòng mòng. Trong cuộc đời này, đó là hình ảnh khiến hắn đau đớn nhất. Hắn cố hết sức, nhưng cuối cùng vẫn đẩy hai

người vào đường cùng.

Trúc Nhiễm đột nhiên bay vút lên, tới trước hắn, mặt đầy ý cười.

“Cảm giác bị trói trên cột thế nào? Tiếc là không có đỉnh Tiêu Hồn, bằng không ta thật rất muốn cho người nếm thử cảm giác sợ hãi và tuyệt vọng của Lưu Hạ và Thần tôn khi đó.”

Bạch Tử Họa khẽ nhắm mắt lại, cho dù đã mất tiên thân trở thành phàm nhân, cho dù bị treo trên này gần một tháng, nhưng vẫn không dính chút bụi trần như xưa, cũng không thấy vẻ nhếch nhác chút nào, chỉ có khuôn mặt và đôi môi tái nhợt như tờ giấy.

“Nhìn ta!” Trúc Nhiễm hơi bực mình, bất kính vươn tay ra nâng cằm Bạch Tử Họa lên. Bạch Tử Họa trừng mắt, ánh sáng chột lóe, tay Trúc Nhiễm khẽ run lên, mặt tự nhiên thả ra. Gã không khỏi tự thấy thất vọng về mình, vì không thích nhìn dáng vẻ cao cao tại thượng của hắn mới trói hắn lên cột để sỉ nhục, rõ ràng bây giờ còn dễ hơn ăn kẹo, vậy mà lại không xuống tay được.

Không động vào hắc, không phải vì gã mềm lòng, mà chỉ vì Thần tôn, gã tìm cho mình một lí do và lối thoát có lí như thế.

“Nếu không tính năm đó người nói xấu ta với Ma Nghiêm thì cũng coi như cực tốt với ta. Có điều tính ta lại hẹp hòi, thích lấy oán báo ơn, có thù tất trả. Ta biết lần này người tới có mục đích gì, Thần tôn đã không còn tình thầy trò với người từ lâu rồi, người không cần phí công. Bằng không nàng không giết người, thì tự ta sẽ giết người.”

Bạch Tử Họa vẫn im lặng, hắc đã nhìn ra dã tâm bất chấp thủ đoạn của gã từ lâu, cố gắng dạy gã hướng thiện mà gã vẫn không biết hối cải. Tiếc rằng khi đó sư huynh quá bao che đồ đệ, nếu không bằng tội giết người khi ấy của Trúc Nhiễm, đương nhiên có chết cũng không đủ, lại còn cố ý để Lưu Hạ làm kẻ thế mạng nữa.

Trúc Nhiễm vươn tay điểm huyệt hắc, đứt hai quả Chu cho hắc ăn. Dù sao Bạch Tử Họa giờ đã là phạm thai tục thế, không ăn không uống thì không chịu nổi bao lâu. Thần tôn mặc dù nhìn qua thì không quan tâm, nhưng nếu Bạch Tử Họa cũng chết thì không biết nàng sẽ biến thành thế nào nữa.

Bỗng có người chạy vào báo, Xuân Thu Bất Bại xông thẳng vào điện Thần tôn ở Vân cung. Trúc Nhiễm không để ý tới Bạch Tử Họa, vội vàng chạy đi.

Hoa Thiên Cốt lạnh lùng nhìn Xuân Thu Bất Bại đang quỳ dưới chân mình, không nói gì.

Mái tóc dài của Xuân Thu Bất Bại vương khắp đất, trán dí sát xuống, giọng run mà vẫn chắc chắn.

“Xin Thần tôn làm Ma Quân bề hạ tính lại, thuộc hạ cùng hai giới yêu ma xin ghi tạc đại ân đại đức của Thần tôn, ra sống vào chết, làm trâu làm ngựa cũng không chối từ.” Xuân Thu Bất Bại không hiểu và cũng không rõ, Hoa Thiên Cốt đã trở thành Yêu Thần thực sự, có khả năng cứu Sát Thiên Mạch tính lại, nhưng sao không cứu? Trước kia mặc dù y từng đắc tội với nàng, nhưng Ma Quân lại cực kì yêu thương nàng, quan hệ của hai người cũng rất tốt. Bây giờ chỉ nhắc tay một cái là xong, sao nàng lại bàng quan? Chẳng lẽ người thay đổi, lòng cũng đổi thay? Một năm nay y bắt buộc phải nghe lệnh nàng, đi theo Trúc Nhiễm chinh phạt tiên phái, xin nàng mấy lần, nàng đều thờ ơ. Bây giờ y không quan tâm ai đứng đầu Lục giới, cũng không quan tâm Hoa Thiên Cốt có giết mình hay không, y chỉ muốn Ma Quân sớm tính lại.

“Thuộc hạ biết tội mình trên núi Thái Bạch năm đó không thể tha thứ, xin Thần tôn trách phạt, Xuân Thu chết cũng không đủ. Nhưng Ma Quân tình sâu nghĩa trọng với Thần tôn, có tình lại chắc chắn cũng không tranh giành đế vị của người, xin Thần tôn niệm tình trước kia mà cứu Ma Quân tình dậy...”

Hoa Thiên Cốt chậm rãi đứng lên: “Không cần nói nữa. Người đâu, lôi ra ngoài.”

“Thần tôn!” Xuân Thu Bất Bại chỉ có thể liều mạng đập đầu, máu lan khắp sàn bằng ngọc sáng bóng, trông vô cùng chói mắt. Ông tay áo Hoa Thiên Cốt khẽ phất, mặc cho Xuân Thu Bất Bại bị tùy tùng kéo ra ngoài, lập tức đi vào hậu đường.

Nàng vừa mới nằm xuống, Trúc Nhiễm đã đứng ở trước cửa.

Hoa Thiên Cốt quát lớn: “Sao hết người này đến người khác tới làm phiền ta thế hả, người lại có chuyện gì?”

Trúc Nhiễm đương nhiên biết Xuân Thu Bất Bại vì sao mà đến, không nhắc lại nữa, chỉ khẽ nói: “Nếu Thần tôn đã về, có muốn đi gặp Nghê Mạn Thiên không?”

Trong phòng im lặng hồi lâu: “À sao rồi?”

“Tất cả đều theo lời dặn của Thần tôn.”

Cửa mở, Hoa Thiên Cốt đã thay bộ quần áo khác, nền vải hoa văn in chìm màu vàng rực rỡ quần khắp gấu tay như dây leo, chiếc mao lĩnh màu tím được búi cao, che nửa bên mặt. Đôi mắt buông rủ, hàng mi cong cong vì yêu hóa mà dài gấp hai, ba lần bình thường, đẹp nhưng không mang dáng dấp lộng lẫy bức người như Sát Thiên Mạch, mà khi nhìn lên chỉ thấy một khoảng nước lặng.

Đi theo Trúc Nhiễm tới một điện hẻo lánh, giây phút nhìn thấy Nghê Mạn Thiên, khuôn mặt nàng vẫn không chút cảm xúc.

Con người trong hốc mắt tối om của Nghê Mạn Thiên đã bị móc xuống, thay vào đó là nhung nhúc giò bộ, nghe thấy tiếng người đến bèn gào rít hòng.

“Hoa Thiên Cốt! Hoa Thiên Cốt! Người giết ta đi! Giết ta đi!”

...

“Thần tôn chỉ để lại tám chữ ‘muốn sống không được, muốn chết không xong’, còn cụ thể thế nào thì Trúc Nhiễm tự quyết định, hy vọng Thần tôn có thể hài lòng.”

Hài lòng không?

Bị móc hai mắt, trên người đầy ruồi nhặng, đủ loại độc trùng, cả ngày lẫn đêm đều gặm nhấm cơ thể, bò tới bò lui trong miệng, mũi, tai và mắt. Ắ đã không còn tay phải, dưới đầu gối cũng bị cắn gần hết, giống như một con sâu lớn bị treo trên không, nhỏ máu và mủ. Khi thân thể không còn lại bao nhiêu, sẽ dùng tiên đan để tứ chi gân cốt da thịt mọc lại, rồi cả ngày lẫn đêm, trong trạng thái cực kì tỉnh táo chịu sự tra tấn đau đớn và tuần hoàn này vĩnh viễn.

Hoa Thiên Cốt nhìn thẳng vào cơ thể không còn hoàn chỉnh của ả, muốn tìm chút hả hê trong lòng, lại không thấy gì cả. Trái tim đã chết không còn cảm giác gì từ lâu,

bất kể là đau đớn, vui vẻ hay là căm phẫn. Nàng cứ lẳng lẳng nhìn Nghê Mạn Thiên như thế, nhìn cảnh tượng còn tàn nhẫn, còn đẫm máu hơn Mao Sơn năm ấy, thản nhiên như không.

“Vì sao lại giết sư phụ của ta? Vì sao lại giết người?! Hoa Thiên Cốt, ngươi sẽ không được chết tử tế! Không tử tế! Ta nguyện rửa ngươi đời đời kiếp kiếp không được chết tử tế!”

Nghê Mạn Thiên cũng sớm điên rồi, khi trơ mắt đứng đó nhìn Lạc Thập Nhất chết đã điên rồi. Nàng hận, nàng ghen tị, lại không ngờ Hoa Thiên Cốt sẽ vì Đường Bảo mà giết Lạc Thập Nhất. Muốn tra tấn nàng thế nào cũng được, nhưng vì sao lại giết sư phụ? Người rõ ràng không hề làm sai điều gì, kẻ sai là nàng, là nàng...

Nước chảy xuống theo hốc mắt tối om, rồi cuộc nàng hối hận. Nhưng không phải vì từng đối xử như thế với Hoa Thiên Cốt và giết Đường Bảo, mà hối hận vì nàng gián tiếp hại chết sư phụ.

“Người giết ta đi! Giết ta đi!” Giọng nói run rẩy, trùng liên tục bò ra khỏi miệng.

Nàng chỉ giết một con sâu, vậy mà Hoa Thiên Cốt lại dùng trăm ngàn con tới tra tấn nàng. Nàng luôn thua Hoa Thiên Cốt. Nàng nghĩ rằng ít ra mình còn có điểm mạnh hơn nàng ta, đó là độc ác và nhẫn tâm, không ngờ vẫn thua. Hoa Thiên Cốt, người mới là kẻ tàn nhẫn vô tâm nhất trên đời! Người đáng bị người trong thiên hạ phỉ nhổ, đáng bị sư phụ bỏ rơi, sao người không chết dưới kiếm của Bạch Tử Họa luôn đi!

Hoa Thiên Cốt lẳng lẳng nhìn Nghê Mạn Thiên: “Ta sẽ không giết người, sẽ không để người tiếp tục quấy rầy Đường Bảo và Thập Nhất. Người cũng không đáng, bản tay ta.”

Nàng hơi dờ dãi xoay người, chậm rãi bước ra ngoài, nhắm mắt làm ngơ tiếng hét thảm thiết và tiếng chửi rủa điên tai điên cuồng của Nghê Mạn Thiên.

“Sao thế, Thần tôn mềm lòng?” Trúc Nhiễm cười nhìn nàng.

“Người quả nhiên rất giỏi.” Nàng chỉ nghĩ Nghê Mạn Thiên cùng lắm phải chịu ít nổi đau da thịt thôi, lại không ngờ Trúc Nhiễm ác độc như vậy, hình phạt thế này đối với một người luôn kiêu ngạo xinh đẹp như ả ta còn đau gấp ngàn vạn lần so với lột da tróc thịt.

“Lệnh của Thần tôn, thuộc hạ đương nhiên sẽ dốc hết sức.”

Đối với tất cả những kẻ từng làm hại gã và những người gã quan tâm, gã chưa bao giờ nường tay.

“Thần tôn còn gì chưa hài lòng xin cứ nhắc nhở.”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu: “Giao cả cho ngươi, ngươi tự quyết định không cần hỏi ta, ta chỉ muốn ả còn sống.”

Nàng muốn Nghê Mạn Thiên phải sống, ả ta phải sống...

Nàng sống bao lâu, ả ta phải sống bấy lâu. Mỗi hận với ả và mong muốn cứu Đường Bảo là tất cả lí do để nàng tồn tại.

Mở gian vách ngấm trong phòng ngủ ra, Hoa Thiên Cốt đi vào trong, khí lạnh ủa tới thấy nàng dường như cũng phải nường bước.

Đi qua dãy hành lang vắng vẻ làm bằng bằng là tới một gian phòng ngủ cực lớn, vô cùng lộng lẫy tinh xảo. Ánh sáng dịu nhẹ của dạ minh châu chiếu sáng mọi góc ngách, trên chiếc giường ngát hương hoa là một mỹ nhân tuyệt thế.

Hoa Thiên Cốt im lặng ngồi xuống bên cạnh, cúi đầu nhìn hai gò má hồng hào của hắn. Ngủ thật là say, nàng kìm lòng không đậu vươn tay muốn chạm vào, cuối cùng lại dừng lại, vội vàng rút về, giống như chỉ cần chạm là sẽ làm bẩn hắn.

Tỷ tỷ, tỷ nhớ muội không? Tỷ muốn tỉnh lại không?

...

Quả thực bây giờ nàng có thể đánh thức Sát Thiên Mạch tỉnh dậy dễ như trở bàn tay, nhưng sau khi tỉnh dậy thì sao? Để hắn nhìn thấy dáng vẻ người không ra người quỷ không ra quỷ của nàng ư?

Hắn thích dáng vẻ ngây thơ ngốc nghếch của nàng nhất, đó là tỷ tỷ yêu thương nàng, chỉ hận không thể dốc ruột dốc gan ra cho nàng.

Bởi vì coi trọng, cho nên để ý. Không muốn để hấn thấy, không muốn nhìn hấn đau lòng.

Nàng cứ tưởng rằng cảnh tượng vô cùng thê thảm kia của Nghê Mạn Thiên sẽ khiến nàng buồn nôn. Nhưng không, chẳng có bất cứ cảm giác gì.

Không thể quay lại nữa, nhóc con bây giờ, đã hoàn toàn là quái vật không có tim.

Nàng không còn mặt mũi nào nhìn hấn, càng không thể đối mặt với đôi mắt trong veo của hấn, lần này hãy cho nàng ích kỉ đến cùng...

Tỷ tỷ, tỷ hãy ngủ cho ngon, không phải tỷ thích ngủ nhất sao, cứ coi như là làm một giấc mơ thật dài, mà muội trong giấc mơ đó vẫn là một cô bé chưa biết gì. Muội hứa chắc chắn sẽ để tỷ tỉnh lại, một ngày nào đó khi muội chết...

“Thần tôn, ngày mai thuộc hạ muốn dẫn binh tấn công Bồng Lai.”

“Biết rồi, ta đã nói không cần bẩm chuyện này với ta.”

“Nghê Thiên Trọng dù sao cũng là phụ thân của Nghê Mạn Thiên, điều thuộc hạ muốn hỏi là có cần diệt môn Bồng Lai không?”

“Tùy người.” Hoa Thiên Cốt cũng không ngẩng đầu lên.

“Thần tôn, Xuân Thu Bất Bại đã quỳ mấy ngày mấy đêm ở bên ngoài rồi, bây giờ vẫn còn ở ngoài đó.”

“Y thích thì kệ y, không cần quan tâm.” Ngưng một lát lại nói: “Bạch Tử Họa thì sao? Vẫn còn ở Vân cung?”

Trúc Nhiễm cười như không cười: “Thuộc hạ không có ý làm khó hễ, là tự hễ không chịu đi.”

Hoa Thiên Cốt chậm rãi bước xuống dưới: “Ta đi xem.” Nàng không có lỗi gì với hễ, sao phải tránh.

Hai người tới trước đại điện Bạch Tử Họa bị giam, cánh cửa cao tới mấy trượng từ từ mở ra. Trong tòa điện trống rỗng, Bạch Tử Họa bị trói trên cột vàng trông càng gai mắt hơn.

Hoa Thiên Cốt không hề biến sắc: “Đây là tự nguyện mà người nói?”

Trúc Nhiễm cười, chẳng nói chẳng rằng.

Bị treo hơn một tháng, cơ thể Bạch Tử Họa cực kì suy yếu, dường như đang hôn mê, nghe thấy tiếng người đến, không nhìn được từ từ mở mắt.

Tiểu Cốt. Môi hằn khế mấp máy, lại không phát ra tiếng.

Bóng người màu tím phía dưới cực kì xa lạ với hắn, ngay cả khí chất lạnh lùng xung quanh cũng vậy, như thể là một người khác mà không phải là đồ nhi ở bên hắn bao năm nữa.

Lúc gặp lại, không có vui sướng, không có đau khổ, không có kích động, mà cứ lẳng lặng nhìn nhau...

“Bạch Tử Họa, chàng tới đây làm gì?” Vốn đã quyết chẳng dính dáng gì tới nhau nữa, giờ hắn chỉ là người phạm, tội gì đến tự rước lấy nhục.

Bạch Tử Họa hờ hững nhìn nàng, cuối cùng mở miệng bật ra hai chữ: “Giết người.”

Mặc dù nàng không coi hắn là sư phụ nữa, nhưng hắn vẫn mãi coi nàng là đồ đệ. Nàng làm sai, hắn không thể bỏ mặc, phải giải quyết cho sạch. Đây là trách nhiệm của hắn đối với nàng, cũng là trách nhiệm đối với thiên hạ, dù cho lỗi này là hắn thúc đẩy.

Hoa Thiên Cốt rũ mắt xuống, lần đầu tiên trong một năm nay có cảm giác muốn cười khẩy, nhưng khóe miệng vẫn cứng đờ, không tỏ nổi thái độ.

Dẫu chuyện đã tới nước này, hắn vẫn nhất quyết muốn giết nàng.

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn hắn: “Bạch Tử Họa, chàng không nợ ta gì cả, mà những gì ta nợ chàng, ta đã

trả hết từ lâu. Muốn giết ta, được thôi, tự dùng bản lĩnh của mình. Niệm tình thầy trò, ta cho chàng cơ hội cuối cùng. Tiên thân của chàng vì ta mà mất, ta cho lại chàng một giọt máu, chàng nghĩ là bố thí cũng được, bồi thường cũng chẳng sao. Pháp lực khôi phục thì đi ngay đi!”

Bạch Tử Họa bình tĩnh nhìn nàng, từ từ lắc đầu: “Trước khi giết ngươi, ta sẽ không đi. Nếu không, ngươi giết ta đã.”

Đôi mắt của hắn không còn ánh sáng mà vẫn sâu như trước, Hoa Thiên Cốt không hiểu. Hắn quyết tâm tới xin chết ư? Hay cảm thấy nàng có thể lợi dụng một lần nữa, để hắn thao túng một lần nữa.

“Được, nếu đây là điều chàng muốn... Người đâu, đưa Bạch Tử Họa tới phòng của ta. Bạch Tử Họa, từ nay về sau, chàng lúc nào cũng có thể ở bên cạnh ta, bất kể là thủ đoạn gì, lúc nào muốn giết ta cũng được, bằng chính năng lực của chàng. Có điều, tất nhiên ta sẽ không bao giờ lãng phí nửa giọt máu cho chàng nữa.”

Hoa Thiên Cốt nhú mày, xoay người bỏ đi. Bạch Tử Họa từ lúc xuống khỏi cột thì liền hôn mê.

Trúc Nhiễm nhìn bóng Hoa Thiên Cốt đi khỏi, hài lòng gật đầu, cuối cùng cũng thấy chút cảm xúc trên mặt nàng. Quả nhiên, thế gian này chỉ có Bạch Tử Họa mới làm được.

...

Hoa Thiên Cốt, thần hy vọng thấy người vẫn sống.

Khi Bạch Tử Họa mở mắt ra thì vẫn bị trói, chỉ có điều lần này là khóa trên tường.

Trong căn phòng ngủ trống rỗng, rộng lớn mà lạnh lẽo, chỉ có duy nhất một chiếc ghế nằm giản đơn.

Hoa Thiên Cốt nằm trên ghế đối diện hẳn, nghiêng đầu, mắt mở, nhưng không giống như đang nhìn hẳn, mãi hồi lâu vẫn không nhúc nhích, không chớp mắt. Bạch Tử Họa đoán là nàng đang ngủ, có điều mắt vẫn mở to.

Hắn không hề kiêng dè đánh giá người quen thuộc mang khuôn mặt xa lạ này. Nàng trưởng thành, cao hơn, tuy có dáng vẻ độc nhất vô nhị trong thiên hạ, nhưng hẳn

vẫn thích nàng trước đây, ngay cả khi mặt nàng bị nước ao Tuyệt Tình điện phá hỏng hắc vẫn thích, không giống sự tàn nhẫn vô tình hôm nay.

Cơ thể yếu ớt áp sát vào mặt tường lạnh như băng gần như đã chết lạng, hắc cũng sớm quên cảm giác đói khát buốt giá, thì ra cơ thể của người phạm lại yếu ớt không chịu nổi một đòn như thế. Bạch Tử Họa vẫn không nhúc nhích nhìn Hoa Thiên Cốt, như thể nàng sẽ biến mất khỏi cuộc đời hắc trong nháy mắt.

Không biết qua bao lâu, Hoa Thiên Cốt còn chưa tỉnh, hắc đã lại mê man. Hắc mơ về quá khứ, Tiểu Cốt ôm chân xin hắc, còn hắc cầm kiếm, từng nhát lại từng nhát, không biết đã chém bao nhiêu lần. Sau đó bóng Tiểu Cốt đột nhiên biến thành hắc, nhưng có đau thế nào, hắc vẫn không chịu dừng lại, nơi nơi đều là máu, hắc ngậm mình trong máu, người dính sền sệt.

Ngực đau nhói, bỗng một dòng nước mát từ từ chảy vào họng, hắc đầu đầy mồ hôi mở to mắt. Hoa Thiên Cốt đứng trước mặt hắc, phải rồi, tuy đáng vẻ thay đổi, nhưng ít ra Tiểu Cốt đang đứng trước mặt hắc.

“Tiểu Cốt...” Khẽ thở dài, giọng Bạch Tử Họa có chút

run rẩy.

“Đừng gọi ta là Tiểu Cốt.” Hoa Thiên Cốt lạnh lùng nhìn hắc, không biết cho hắc uống thuốc gì, hắc nuốt không hề do dự, lập tức khí lạnh trong người tản đi không ít.

Tuy rằng trước kia nói để Bạch Tử Họa lúc nào cũng ở bên nàng, chờ cơ hội giết nàng, nhưng dường như Hoa Thiên Cốt cũng không có ý cời trói cho hắc xuống.

“Ta đổi ý rồi, ta không muốn gặp chàng. Chàng chịu đi là tốt nhất, nếu không ta sẽ gọi người tới đuổi chàng đi. Muốn giết ta thì tự nghĩ cách đi, ta không có hứng chơi với chàng.”

Hắc muốn giết nàng, nàng không có nghĩa vụ cho hắc cơ hội. Đây không phải là chuyện sợ hay không, mà chỉ cảm thấy không đáng phải làm thế. Giữ Bạch Tử Họa lại làm gì, để chứng minh hắc đã không còn chút ảnh hưởng nào tới nàng ư?

Bạch Tử Họa không hiểu sự thay đổi thất thường này của nàng, Hoa Thiên Cốt nắm gọn trong tay ngày xưa bỗng trở nên lạnh lùng mà lập dị, hắc đã không thể hiểu

nàng nữa.

“Tiểu Cốt, ngươi làm gì Nghê Mạn Thiên rồi? Sai thì đã sai, dù sao nàng cũng là đồng môn của ngươi, là đồ đệ Thập Nhất sư huynh của ngươi. Ngươi đã giết Thập Nhất, chẳng lẽ còn chưa nguôi giận sao? Đừng sai thêm nữa.”

“Ta đã ra khỏi Trường Lưu từ lâu rồi, đừng có nói mấy điều đấy nữa. Sao ta nỡ giết ả được, ta chỉ khiến ả sống không bằng chết thôi.”

Bạch Tử Họa thấy nổi oán hận sâu đậm trong mắt nàng, chột kinh hoàng.

“Là ta có lỗi với ngươi, nếu hận thì ngươi hãy giết ta đi, đừng giận lây người khác. Cho dù Nghê Mạn Thiên giết Đường Bảo là đáng tội, nhưng sinh linh Lục giới đều vô tội, ngươi không thể để kệ Trúc Nhiễm như thế, trơ mắt nhìn gã giết người mà không quan tâm thì có khác gì tự tay ngươi giết họ?”

Hoa Thiên Cốt đau đớn cười lạnh từ đáy lòng, đã tới lúc này rồi mà hắn vẫn có thể ân cần dạy bảo nàng như xưa?

“Những kẻ đó vốn đều do ta giết, chỉ là ta lười động tay, để Trúc Nhiễm xử lý thay đấy. Hận? Ta và chàng đã không còn liên quan đến nhau, sao lại phải hận.”

Hận, chẳng qua chỉ nói lên rằng nàng quan tâm mà thôi.

Có điều giờ đây, Bạch Tử Họa chẳng còn liên quan gì tới nàng nữa, nàng không muốn để ý gì hết.

Đôi khi nàng cũng không hiểu, nàng vì hấn mà đi tới bước này, gián tiếp hại chết tất cả những người mình yêu quý, nhưng vì sao vẫn không thể hận hấn? Nếu nàng có thể hận hấn như hận Nghê Mạn Thiên thì thật tốt biết bao, đơn giản dứt khoát, lập tức trả thù. Nhưng tất cả những gì đã xảy ra chung quy vẫn là trách nhiệm của nàng, gieo gió gặt bão, nàng sẽ không oán trời, cũng không trách người.

Chẳng ai hiểu rõ hơn nàng sức mạnh của thù hận và những tội nghiệt phải gánh trên lưng vì thù hận nặng tới mức nào. Nếu không phải chuyện tới nước này, nàng thậm chí còn không tìm được lí do để sống tiếp, có cơ để chết, nàng sẽ không chọn hận ai cả, bao gồm Nghê Mạn Thiên, kẻ nàng nên hận, chính là bản thân nàng.

“Hối hận rồi hả? Hối hận trước kia không nhận Nghê Mạn Thiên làm đệ tử mà nhận một kẻ lòng lang dạ sói như ta đây?”

Tim Bạch Tử Họa nhói đau, môi khẽ giật, nhưng vẫn không đáp.

“Chàng đi đi, nhân lúc ta còn chưa đổi ý, chưa muốn giết chàng.” Nhân lúc nàng vẫn còn nhớ một vài sự ấm áp.

Bạch Tử Họa lắc đầu, so với việc khoanh tay đứng nhìn nàng giết chóc thì thà chết trong tay nàng còn hơn, nếu làm thế có thể bù đắp một phần vạ nổi đau của nàng.

“Chàng thực sự cho rằng ta không dám giết mình? Hay là... không nỡ giết?” Hoa Thiên Cốt kéo vạt áo hắt, màu tím trong mắt đậm như muốn nhỏ ra.

Bạch Tử Họa không nhìn được cười khổ, bây giờ nàng còn coi thường cả sức mạnh Cửu Thiên, có gì mà không dám làm? Sở dĩ hắt ở lại đây, chẳng qua là vì luôn tin tưởng nàng, nàng có thay đổi nhiều thế nào cũng vẫn là đứa trẻ ngây thơ tốt bụng năm đó. Tất cả những gì xảy ra

ngày hôm nay, hần nguyện tự lừa mình, nàng chỉ đang giận hăn, hờn hăn mà thôi. Hăn dễ dàng, nàng hết giận, tất cả có thể trở lại như xưa.

“Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, rõ ràng người ghét giết chóc nhất, miễn cưỡng bản thân chỉ càng thêm khó chịu. Nếu đã có thể chọn, thì sao không để tất cả quá khứ trôi đi.”

Hoa Thiên Cốt âm thầm cười lạnh.

“Là ai luôn nói với ta, bất kể lí do gì, sai chính là sai? Chẳng lẽ phải coi cái chết của Đường Bảo, của Đông Phương Úc Khanh và Tiểu Nguyệt chưa từng xảy ra? Chẳng lẽ chỉ một câu để trôi đi là có thể quên tất cả? Bạch Tử Họa, chàng tới chuộc tội hay để cảm hóa ta? Nếu là tới chuộc tội, khỏi cần, ta đã nói chàng không nợ gì ta cả, đều là ta tự chuốc vạ vào thân. Còn nếu muốn cảm hóa ta, thì thật quá nực cười, chàng tưởng rằng đến bây giờ ta còn có thể quay đầu lại sao. Có điều...”

Hoa Thiên Cốt đột nhiên bước lên một bước, áp vào Bạch Tử Họa, mặt như sắp chạm nhau, đôi mắt thâm sâu màu tím dường như muốn tiến vào sâu trong linh hồn hăn. Bạch Tử Họa không thể lùi lại, bị hương hoa mê người kia suýt nữa làm nghẹt thở. Sau đó chợt nghe thấy

giọng nói trầm thấp ma mị của Hoa Thiên Cốt, lỗ tai hắn như có vô số con kiến đang cắn.

“Có điều nếu chàng muốn ở lại mặc ta đùa giỡn, ta cũng không phiền đâu.”

Đôi mắt vẫn bình thản của Bạch Tử Họa nhìn nàng không chút sợ hãi, chậm rãi nhả ra ba chữ: “Người sẽ không.”

Tâm trí vốn tĩnh lặng của Hoa Thiên Cốt lập tức tức giận, sự tự tin này của hắn từ đâu mà có, hắn chắc chắn nàng sẽ không giết cũng không sỉ nhục hắn ư?

Hoa Thiên Cốt hất tay lên, không hề do dự xé toang vạt áo, tiếng vải rách trong căn phòng rộng lớn vô cùng chói tai. Bạch Tử Họa vẫn không động đậy, nhưng vì da thịt đột nhiên phơi trần trong giá lạnh nên hơi run run.

“Bạch Tử Họa, chàng biết tình cảm ta dành cho chàng, đừng khiêu chiến giới hạn của ta. Hôm nay ta đã không còn kiên nhẫn nào với chàng nữa rồi, chàng đừng ép ta.” Đừng ép nàng hại hắn, nhân lúc nàng vẫn còn chút kính nể, nhân lúc nàng vẫn còn chút lương tri chưa mất với

hắn.

Bạch Tử Họa im lặng không nói gì, Hoa Thiên Cốt thấy vẻ mặt thương xót kia thì ghét tới cùng cực, lấy tay bóp chặt cằm hắn.

Hắn chắc chắn bản thân có thể chịu đựng được sự phản nộ và oán hận của nàng?

Bàn tay lạnh như băng lướt qua vạt áo rách, nhẹ nhàng đưa lên, từ từ đi xuống khỏi chiếc xương quai xanh hoàn mỹ, để lại một hơi lạnh thấu xương.

Bạch Tử Họa không hề động đậy, nhưng vẫn không nhịn được nhắm mắt lại khi đôi tay vừa quen thuộc lại vừa xa lạ kia lướt tới ngực. Hắn không muốn ánh mắt tiết lộ cảm xúc của mình, chỉ thở dài một tiếng.

“Ngươi vẫn chưa trưởng thành.”

Nhìn nàng nổi giận, Bạch Tử Họa lại thấy yên tâm, lạnh lùng như đã chết mới là điều đáng sợ nhất, nàng giận có nghĩa là nàng vẫn để ý tới hắn, như vậy là đủ rồi.

Hoa Thiên Cốt nhướn mày, chậm rãi thu tay về, cho dù có mất đi tiên thân, trái tim hắc vẫn hoài giá lạnh, mọi thứ trong mắt hắc chẳng qua chỉ là ảo ảnh, sự đứng đưng của nàng đối với hắc cũng chẳng có ý nghĩa gì, sẽ chỉ khiến nàng mất công mà thôi.

Nàng quay người bỏ đi, để lại Bạch Tử Họa trong căn phòng trống trải.

“Thần tôn, U Nhược lên vào Vân cung bị thủ vệ bắt, nên xử lí thế nào đây?”

Hoa Thiên Cốt đoán con bé là vì chuyện của Bạch Tử Họa mà đến: “Đuổi đi.”

“Nó không chịu đi, nhất định phải gặp người, còn đánh nhau với thủ vệ. Hơn nữa nó là đệ tử của người, mọi người sợ bất cẩn đả thương nó.”

Một kẻ đã thế rồi, sao hai kẻ cũng thế. Hoa Thiên Cốt khẽ nhíu mày: “Đánh nát đi rồi vứt về Trường Lưu.”

“Còn Bạch Tử Họa... Thần tôn có tính toán gì không?”
Mắt Trúc Nhiễm hiện vẻ cười như không cười nhìn nàng.

Nàng không cần tính toán, bây giờ còn chuyện gì khiến nàng phải tính toán nữa, muốn làm thì làm, không muốn làm thì thôi. Nhưng chỉ cần liên quan tới Bạch Tử Họa, thực sự nàng chẳng nghĩ ra cách nào ổn.

Trúc Nhiễm liếc mắt một cái đã nhìn ra sự mâu thuẫn và đấu tranh trong lòng nàng, khẽ đẩy một phen: “Bạch Tử Họa đang ở trong tay, bất kể đối với Trường Lưu hay Tiên giới đều là con tin rất có giá trị.”

Bạch Tử Họa là kẻ đứng đầu chúng tiên, là sư phụ của Hoa Thiên Cốt, là trụ cột tinh thần của toàn Tiên giới. Giết hẳn, khác gì bẻ gãy cột sống của thiên đình?

Hoa Thiên Cốt chẳng nói chẳng rằng, đứng dậy đi vào phòng, cuối cùng vẫn không kìm được hỏi: “Đã mười sáu năm rồi, Đông Phương...”

Trúc Nhiễm biết nàng đang lo lắng điều gì: “Thần tôn, nếu Dị Hủ Quân còn nán lại, nói không chừng còn chưa đầu thai. Thần tôn không yên tâm thì thần sẽ tới địa phủ

tra sổ sinh tử. Nếu hắc đã chuyển thế, thuộc hạ sẽ phải nhiều người tới bảo vệ cho hắc an toàn.” Dù sao Tiên giới cũng đã biết quan hệ của Đông Phương Úc Khanh với Hoa Thiên Cốt, tất nhiên sẽ tới uy hiếp.

Hoa Thiên Cốt khế thờ phào: “Không cần đâu. Dị Hủ các sẽ tự cho người bảo vệ.”

“Thuộc hạ có đôi lời không biết nên nói hay không.”

Hoa Thiên Cốt xoay người nhìn gã.

“Thần tôn có từng nghĩ, vì sao trước kia Dị Hủ Quân lại đột nhiên xuất hiện, còn tốt với Thần tôn như thế?”

Hoa Thiên Cốt giật mình đưa tay sờ vết sẹo, không nói gì.

“Dị Hủ các đã tồn tại rất lâu mà hầu như không ai biết đến, làm công việc tìm kiếm và buôn bán bí mật mà người uất hận. Hơn nữa trải qua bao triều đại, chiến tranh Lục giới mà vẫn sừng sững đứng đó, ngay cả tiên ma cũng không làm gì được bọn họ, không thể không nói là

một kì tích. Tự cổ chí kim, bọn họ không gì không biết, đương nhiên sẽ rõ cách tránh họa thế nào. Thần tôn trở thành Yêu Thần, chính là số mệnh. Từ lúc Dị Hủ Quân xuất hiện chưa từng ngăn cản, thậm chí còn dẫn Thần tôn bước từng bước vào con đường này. Thu gom thần khí dùng đá Nữ Oa giải độc cho Bạch Tử Họa quả thật khả khi, nhưng nếu thuộc hạ còn nghĩ ra được cách khác thì không tin đường đường là Dị Hủ Quân lại chỉ biết mỗi nước này. Cứu Thần tôn ra khỏi man hoang, Dị Hủ Quân chỉ cần nửa năm là làm được, vậy nửa năm sau đó hẳn làm gì? Hay đang chuẩn bị những gì? Sao lúc người ra ngoài lại khéo đến thế, đúng ngay lúc Bạch Tử Họa nhận đệ tử? Thậm chí ngay cả Đường Bảo cũng là Dị Hủ Quân tặng cho Thần tôn. Thần tôn bị giam dưới đáy biển Trường Lưu không ai hay, càng không có cách giải cứu, vậy sao Đường Bảo lại biết, còn trùng hợp để Khinh Thủy chứng kiến chuyện rồi đi nói với Nghê Mạn Thiên, khiến Thần tôn phải trơ mắt nhìn Đường Bảo chết...”

“Đừng nói nữa!” Hoa Thiên Cốt giận dữ quát, sắc đồng tử lúc đậm lúc nhạt.

Đủ rồi, nàng không cần biết nhiều như thế, bất kể mục đích của Đông Phương là gì, nàng chỉ cần biết hẳn thật lòng yêu nàng là được rồi.

Trở lại phòng, nàng như đi trên mây. Hoa Thiên Cốt mở

chiếc hòm gỗ Tử Đàn trên án ra, bên trong đều là những lá thư Đông Phương gửi cho nàng trước kia. Hoa Thiên Cốt lật bức tranh vẽ một nhà ba người bọn họ, ôm chặt vào lòng, nàng nhoài lên bàn, khí huyết cuộn cuộn.

“Đường Bảo... Đường Bảo... Đường Bảo...” Những tiếng thì thào nổi nhau liên tiếp, như khóc mà cũng như cười.

Bạch Tử Họa mê man mở mắt, thấy không biết từ lúc nào trên người mình đã có thêm một chiếc áo choàng, ngẩng đầu nhìn Hoa Thiên Cốt lại chỉ thấy không khí xung quanh đang không ngừng dao động theo cảm xúc của nàng, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Tiểu Cốt.”

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên, gương mặt không chút cảm xúc, từ từ đi về phía hắc. Bạch Tử Họa vừa định nói, bàn tay lạnh lẽo của Hoa Thiên Cốt đã sờ lên người hắc, lại cố nuốt lời về.

Tay chân đều bị giữ chặt, tư thế nghiêng người của Hoa Thiên Cốt lên hắc có vẻ vô cùng khó xử. Một bàn tay dao động trước ngực hắc, một bàn tay khác lại theo thắt lưng

mò vào vạt áo tới lưng hần.

“Tiểu Cốt, sao thế?” Bạch Tử Họa bỗng có chút hoảng hốt trước hành động bất thành linh này của nàng.

Hoa Thiên Cốt vùi đầu vào cổ hần, ngay cả hơi thở cũng rất lạnh. Đôi môi mỏng lướt qua xương quai xanh, cơ thể hần bỗng có chút tê tê. Còn chưa kịp hoàn hồn, bên cổ đã truyền tới một cơn đau.

Chất lỏng lạnh lẽo trượt xuống theo ngực, trong không khí tĩnh lặng thoang thoảng một mùi máu. Bạch Tử Họa khẽ nhíu mày, nhưng không giẫy giụa.

Hoa Thiên Cốt tham lam hút máu hần, ấm áp như thế, còn hơn tất cả quỳnh tương ngọc dịch trên đời, thảo nào khi hần bị trúng độc bị thương không chịu nổi sự hấp dẫn của máu mình. Trong dòng máu này cũng có máu của nàng, nghĩ vậy thân thể mới dần nóng lên. Nàng ôm chặt lấy Bạch Tử Họa, kéo hần đến gần mình hơn.

Bạch Tử Họa hơi ngửa đầu, cảm thấy máu mau chóng rút ra khỏi cơ thể, đầu óc choáng váng. Hóa ra trước kia khi hần uống máu Tiểu Cốt để kéo dài tính mạng thì cảm

giác của nàng là thế này... Chẳng lẽ đây chính là cái mang tên nhân quả tuần hoàn ư?

Hoa Thiên Cốt uống từng ngụm, không biết qua bao lâu, cảm thấy Bạch Tử Họa trong lòng yếu dần, dường như mất máu nhiều quá mà ngất. Cuối cùng nàng cũng ngẩng đầu lên, tóc bên khóe miệng dính đầy máu, đôi mắt sắc tím trống rỗng rồi lại thỏa mãn, quyến rũ khiến Bạch Tử Họa thoáng mất hồn.

Ngón tay nàng khẽ vuốt miệng vết thương, máu ngừng trong nháy mắt, chỉ chừa lại hai dấu răng nhỏ nhỏ. Nhưng nàng vẫn thấy chưa đủ, lại tiến lên, đầu lưỡi men theo vết máu, từ từ liếm xuống ngực hằn, chỉ để lại một cảm giác man mát lại ẩm ướt.

Bạch Tử Họa run bần bật, cảm giác tay chân như được cởi trói, đầu vầng mắt hoa ngã xuống dưới. Hoa Thiên Cốt vững vàng ôm lấy, khẽ nhíu mày nhìn gương mặt tái mét của hắn, truyền chút nội lực vào, rồi đặt hắn lên giường, đắp chăn.

Khi tỉnh lại thấy Hoa Thiên Cốt đang ngồi trước giường nhìn mình, ánh mắt cực kì phức tạp, Bạch Tử Họa thở dài, rồi lại nhắm mắt vào.

“Đói chưa? Muốn ăn gì không?”

Lập tức tay Hoa Thiên Cốt hiện ra một bát canh hoa đào nóng hôi hổi, chậm rãi đỡ hắt ngòi dây. Nàng muốn nói gì đó, lại nhớ ra tình thầy trò của họ đã cạn, không còn lời nào, chỉ có thể im lặng dứt cho Bạch Tử Họa ăn.

Bạch Tử Họa đã dần quen tính khí thất thường của nàng, nhưng khi cúi đầu thử một ngụm canh hoa đào, cả họng đều xót xa, khó tránh khỏi cảm giác bui ngùi khi thể sự xoay vần.

Hoa Thiên Cốt thấy Bạch Tử Họa run run, đưa tay đặt lên trán hắt. Biết cơ thể hắt vốn đã cực kì suy yếu, lại còn mất nhiều máu như thế, bây giờ chắc chắn đang rất khó chịu. Nàng vừa nghĩ tới việc có nên khôi phục tiên thân cho hắt không thì lập tức lại đá bay suy nghĩ này đi.

Bỗng tiếng Trúc Nhiễm vang ngoài cửa: “Thần tôn, hơn ba trăm đệ tử Thiên Sơn và Côn Luân ban đêm xông vào điện Khôn La ở Vân cung định cứu người, giờ đã tóm gọn, xin hỏi xử lý thế nào?”

Hoa Thiên Cốt khẽ nhưn mày, có thể tự xử lý lại cổ tình tới bầm bả, rõ ràng là muốn nói cho Bạch Tử Họa nghe, gả lại định làm gì.

Nếu là bình thường, Hoa Thiên Cốt sẽ bực mình bảo gả tự quyết định, lần này lại chỉ đơn giản buông một chữ: “Giết.”

Bạch Tử Họa nắm chặt lấy cổ tay đang cầm thìa của nàng, thấp giọng nói: “Đừng giết người nữa.”

Rõ ràng chỉ có thể khẩn cầu, vậy mà lại nói như ra lệnh, quả là thanh cao.

Dường như nàng có chút tức giận, lại dường như có chút không cam lòng, bồng bật cười, nhưng nụ cười ấy lại khiến Bạch Tử Họa ớn lạnh.

Giọng nàng kì ảo lại thêm phần trêu tức: “Nếu chàng tự nguyện ngủ với ta một đêm, ta sẽ thả một người, thế nào?”

Không gian im ắng có chút kì dị.

Bạch Tử Họa nghiêm túc nhìn nàng, như thể muốn biết nàng đang nói thật hay nói đùa. Hoa Thiên Cốt tươi cười, nhưng ý cười lại không lọt vào đáy mắt, nhìn qua thật sự rất giả. Từ khi nào nàng đã học được cái tính này của Trúc Nhiễm rồi.

“Được, ta đồng ý. Người đừng giết người nữa.”

Mắt Hoa Thiên Cốt ánh lên vẻ mỉa mai, nếu không phải biết tính của Bạch Tử Họa, cũng biết mục đích chuyến đi này của hắn, thì nàng thực sự sẽ hiểu lầm rằng hắn phụng mệnh tới tìm mình.

“Đừng có được voi đòi tiên, ta chỉ nói một đêm thả một người.”

Trúc Nhiễm đứng cười ngoài cửa, mỗi người có một suy nghĩ, sóng ngầm dữ dội, không tránh khỏi một trận đấu gay gắt. Mặc dù Bạch Tử Họa ở trong tình thế bất lợi, nhưng chưa bao giờ thua, thậm chí chưa từng bại bởi mình. Hoa Thiên Cốt ở trước mặt hắn, vĩnh viễn chỉ là một đứa bé. Thật không hiểu phụ nữ đang yêu, tại sao luôn mềm yếu đến thế.

Trong dòng đời vĩnh hằng dài dằng dặc, ngoài việc chờ Đường Bảo hồi sinh, nàng cũng phải tìm cho mình một việc để làm. Còn gã, dốc toàn lực thống nhất Lục giới là được rồi.

Ngoài Vân Cung được từng lớp thủ vệ canh giữ nghiêm ngặt, bởi vì luôn có vài kẻ muốn báo thù hoặc muốn làm anh hùng không sợ chết xông vào. Nhưng tầm điện của Hoa Thiên Cốt, Vô Vọng điện lại rộng lớn mà trống trải, ngoài một lớp bảo vệ để cách âm tránh quấy nhiễu thì ngay cả một bóng người canh gác cũng không có, bình thường trong điện chỉ có một mình Hoa Thiên Cốt mê man ngủ suốt ngày. Có điều năm giác quan của nàng lại nhạy bén hơn người thường gấp trăm nghìn lần, xung quanh chỉ cần hơi có chút động tĩnh gì thì sẽ thấy cực kì rõ.

Nàng không muốn nhớ lại, bởi có quá nhiều hồi ức đau thương. Trường sinh bất lão, chí cao vô thượng, nàng không còn gì để theo đuổi nữa, cũng không mong chờ ngày mai. Chuyện gì cũng làm được, lại không có chuyện gì khiến nàng hứng thú. Nàng thậm chí còn không cần đề phòng, để kẻ các thế lực khắp nơi tới ám sát hết lần này tới lần khác. Nàng đã có tấm thân bất tử, bị thương nặng tới đâu cũng có thể khỏi trong nháy mắt. Không có quá khứ, không có hiện tại, không có tương lai, thì ra có xác không hồn chính là như thế. Nàng từng muốn để mình ngủ say như Sát Thiên Mạch, tới khi Đường Bảo hồi sinh thì để Trúc Nhiễm đánh thức mình, nhưng lại không yên

tâm, sợ hy vọng mỏng manh duy nhất kia có điều gì sơ suất.

Thật ra nàng không hận thế gian này, cũng chưa bao giờ oán trời trách đất, chẳng qua chỉ không quan tâm mà thôi. Nàng không phải thánh nhân, cũng không vĩ đại được như Bạch Tử Họa. Bị tấn công và tổn thương liên tiếp, đóng chặt con tim đã là biện pháp cuối cùng nàng có thể làm để một Hoa Thiên Cốt tuyệt vọng trở nên mạnh mẽ. Hoặc có lẽ ở trong tiềm thức, đối với việc Bạch Tử Họa vì người trong thiên hạ mà bao lần dồn nàng tới đường cùng, nàng vẫn còn hận. Nhưng cuối cùng nàng cũng không học được cách làm hại người khác, cũng không muốn học, chỉ có thể không quan tâm, để cơ thể và linh hồn tê dại như một dòng nước chết.

Sự xuất hiện của Bạch Tử Họa khiến điện Vô Vọng có chút thay đổi. Ngay từ đầu nàng đã không hiểu, nếu mình đã không muốn báo thù hay tổn thương hắn thì vì sao còn đồng ý để hắn lại bên. Là vì yêu hắn quá sâu đậm, không thể buông tay hay vì quá cô đơn, lưu luyến sự ấm áp ấy? Hoặc do mình quá nhơ nhớp, nên khát khao sự hoàn mỹ của hắn? Sau đó trong tiềm thức nàng cũng ngẫm hiểu, nàng chỉ muốn biết hắn sẽ có dáng vẻ nào khi tới giết mình. Sống mà không có cảm giác như thế khiến nàng quá mệt mỏi, nếu thật sự phải kết thúc tất cả, nàng chỉ muốn chết trong tay hắn mà thôi.

Bạch Tử Họa nhìn vẻ tự giấu và thông suốt trong mắt nàng, tựa như nỗi tuyệt vọng ẩn nấp trong cơn sóng ngút trời sắp đổ ập xuống, khiến hắc đầu lòng lại có chút sợ hãi. Nàng là thần, nàng dự đoán được nhiều điều, thấy nhiều điều, nhưng tất cả những gì xảy ra trên thế gian này có lẽ đã không còn ý nghĩa với nàng nữa rồi. Hơn nữa nếu nhìn thấy tương lai của mình, đó cũng như một ván cờ đã định trước thắng thua, buồn tẻ và chán ngắt. Lúc hắc vẫn còn là tiên, hắc rất ít khi bấm tay tính số mệnh của mình hay người khác, hoặc có thể do mọi thứ trước nay vốn đều nằm trong bàn tay hắc. Nhưng chính lúc này đây, hắc lại muốn biết tất cả chuyện này sẽ có kết thúc thế nào. Tuy việc gì cũng không thể thay đổi và sát với dự tính của hắc, hắc vẫn chỉ biết làm việc mình cho là đúng. Nhưng hắc muốn biết, liệu sau này mình có thật sự không hối hận hay không...

Bạch Tử Họa im lặng ngồi trên ghế nằm, khi tỉnh lại đã là sáng hôm sau. Hoa Thiên Cốt cả đêm không về, hắc biết nàng sẽ không tới, dù nàng đã nói, mỗi đêm hắc ngủ với nàng, nàng sẽ thả một người.

Nếu Ma Nghiêm nghe thấy lời phạm thượng đại bất kính này, chắc sẽ tức điên lên mất. Nhưng Bạch Tử Họa hiểu Hoa Thiên Cốt quá rõ, hoặc có lẽ quá tin tưởng nàng. Trước giờ đứa bé này vẫn như thế, mềm lòng nhưng cứng họng. Thật ra thà nàng hận hắc, trả thù hắc thì lòng hắc còn có thể dễ chịu hơn. Nhưng dù đã tới nước này

ről, nàng, ngay cả một câu trách móc cũng không có.

Hắn đẩy cửa bước ra, bên ngoài cũng lạnh như trong phòng, trời đã vào hè nóng bức, nhưng gió vẫn khiến người ta rùng mình. Từ sau trận chiến mười sáu năm trước, Côn Luân núi lở, Dao Trì nước cạn, nhật nguyệt chuyển hướng, nhân gian liên tục xảy ra chuyện lạ, chiến loạn khắp nơi. Mà giờ phong ấn Yêu Thần đã hoàn toàn hóa giải, khôi phục hẳn như cũ, man hoang sụt lở, Cửu Thiên rạn nứt, nhân gian thiên tai địch họa, xác vương khắp nơi.

Hắn không còn đường lui.

Lúc này Hoa Thiên Cốt đang đứng trên chiếc mái cong cao cao của một tòa đại điện ở Vân cung. Từ rất xa đã thấy bóng Bạch Tử Họa khoanh tay đứng đó nhìn biển trời, giống như năm xưa, có điều bóng hình đã trở nên gầy yếu. Bả vai vẫn cố chấp gánh Trường Lưu và chúng sinh Lục giới, không chịu bỏ xuống, đã mất tiên thân từ lâu, chẳng lẽ hắn không mệt sao?

Trước kia hắn thường nói, điều quan trọng là sự lựa chọn, chứ không phải năng lực.

Có điều quá khó khăn để đưa ra lựa chọn, hẳn có trách nhiệm và nguyên tắc của mình, nàng có số mệnh thảm thương không thể trốn thoát, còn ảnh hưởng tới rất nhiều người khác. Điều này đã định bọn họ có lựa chọn mà không thể chọn lựa.

Đồng thời, có năng lực cũng sẽ nảy sinh tà ác, người nàng yêu sâu đậm và khát khao cứ đứng trước mặt nàng, từ từ đánh thức dục vọng đã ngủ say trong nàng. Nàng không thể yêu hẳn mà không oán không hối như trước đây nữa. Nàng lại có thể dễ dàng bắt được hẳn. Điều này đối với một kẻ cô đơn không nơi nương tựa, không thiết tha sống như Hoa Thiên Cốt mà nói thì chính là một sự hấp dẫn cực kì lớn.

Tà áo đang tung bay theo gió kia như đang vẫy chào nàng, lúc nào cũng quyến rũ nàng, nàng đấu tranh lại chìm đắm, muốn chìm đắm lại sợ đôi tay nhuốm máu tươi của mình làm bẩn hẳn.

Sau lưng đột nhiên nổi lên một luồng sát khí dữ dội, Hoa Thiên Cốt chậm rãi xoay người, một mối giơ tay lên, không ngờ thanh kiếm kia sắc bén lạ thường, chém đứt cả cánh tay phải của nàng, hất bay ra ngoài. Người trước mắt vừa biến từ chim sẻ về lại hình người, trên mặt vẫn dính chút lông chưa tan hết. Vốn hẳn liều chết xông tới, không ngờ lại thuận lợi như vậy, choáng váng cả người.

Hoa Thiên Cốt nhú mày, lập tức cánh tay đã trở về chỗ cũ, nhanh tới mức máu còn không kịp nhỏ một giọt, tất cả những gì vừa xảy ra như là ảo ảnh. Có lẽ trong tiềm thức nàng oán hận sức mạnh Yêu Thần của mình, vậy nên nàng cực ít khi sử dụng, thậm chí còn không có chân khí hộ thể, nếu không phải vì nghĩ đầu bị chặt trông khó coi quá, thì đến tay nàng cũng chẳng buồn nhắc.

“Người thuộc môn phái nào?”

Tán tiên có năng lực ở Tiên giới nhiều vô kể, chỉ dựa vào bọn Trúc Nhiễm và đám thủ vệ yêu ma tất nhiên là khó phòng vệ hết. Những kẻ muốn ám sát nàng kéo tới hết lần này đến lần khác, nhưng chẳng ai lo lắng điều này cả, bởi vì không ai có thể giết nàng. Chỉ là nàng vẫn có chút tức giận khi có người đột nhiên nhảy ra từ phía sau quấy rầy. Huống hồ tuy thân thủ và võ công của người này cực kì cao, nhưng rõ ràng không phải kẻ tu tiên, cũng không biết tiên thuật, chẳng hiểu sao biến thân rồi vào Vân cung bằng cách nào.

Sắc mặt người đàn ông trung niên chính trực kiên cường lúc trắng lúc xanh. Khi này nàng đưa lưng về phía hắn, giờ thấy rõ dung mạo của nàng, hương hoa như có như không vương vấn xung quanh khiến tay cầm kiếm bất

giác run lên. Rõ ràng nàng đã phát hiện ra mình từ lâu, vậy mà sao không thêm tránh, lẽ nào mình không có sức uy hiếp đến thế? Ngay cả Nghịch Thiên thần kiếm của hắc cũng không thể đả thương nàng? Có điều tuy nàng hồi phục rất nhanh, nhưng chẳng lẽ không biết đau sao? Hay là Yêu Thần có khuynh hướng tự ngược?

“Ta là Vương Tích Nhật, không thuộc môn phái nào cả, là tự ta muốn tới giết ngươi. Yêu nghiệt nhà ngươi tự xưng là thần, bồi thiên nghịch đạo, gây họa Lục giới, hôm nay có phải liều mạng ta cũng quyết lấy đầu ngươi.”

Lúc này yêu ma đã bao vây xung quanh, Trúc Nhiễm ở đó, lại khoát tay, không cho mọi người tiến lên.

Vương Tích Nhật rút kiếm chém, những chiêu thức đó như đã từng quen. Mây Hoa Thiên Cốt nhả lại càng sâu, bay lùi về phía sau. Lúc Vương Tích Nhật hóa thành chim mới biết bay, lúc này đã không còn cánh, nhưng khinh công rất được, hắc tung một chiêu Tiềm Long Phi Tiên. Hoa Thiên Cốt nhìn ánh sáng hình rồng cực lớn trước mắt, trong nháy mắt có cảm giác bị xé nát, nhưng cũng chỉ trong giây lát mà thôi. Cơ thể nàng lập tức biến mất, nháy mắt đã xuất hiện phía sau Vương Tích Nhật, bằng không uy lực mạnh như thế thì chắc chắn máu thịt đã lênh láng.

Luận võ mà nói, không chỉ nhân gian, mà ngay cả Tiên giới hãn cũng khó gặp đối thủ, chẳng qua vẫn chỉ là người phàm, nàng muốn giết hãn dễ như bóp chết một con kiến.

Nhưng Hoa Thiên Cốt vẫn không ra tay, ánh mắt nhìn hãn càng sâu thẳm.

“Người đánh không lại ta đâu, mình chủ võ lâm.”

Vương Tích Nhật hơi kinh ngạc, nhìn ý cười đau đớn chợt lóe trong mắt Hoa Thiên Cốt, bỗng cảm thấy có chút quen quen.

Chẳng lẽ hãn đã từng gặp nàng? Không thể, đó là yêu nghiệt, huống chi lại là một người phụ nữ có nhan sắc và khí chất như thế, người gặp rồi sao có thể quên?

Hãn xoay người lại rút kiếm đâm, dường như đã dùng tất cả những gì học được trong đời. Tuy hành tẩu giang hồ, nhưng đường đường là minh chủ võ lâm, hãn không nỡ thấy dân chúng lầm than, bèn nghĩ tất cả mọi cách để tới ám sát Yêu Thần, dù có chết, cũng dồn hết chút sức nhỏ nhoi của mình.

Hình như Hoa Thiên Cốt hơi mệt, không kiên nhẫn định nâng tay lên, bỗng xung quanh vang lên một tiếng.

“Tiểu Cốt!” Lời vừa như quát vừa như can ngăn.

Hoa Thiên Cốt hơi khựng lại, Vương Tích Nhật thừa dịp nàng do dự vung kiếm chém qua bụng nàng, còn chưa chảy được mấy giọt máu vết thương đã nhanh chóng hồi phục như xưa.

Hoa Thiên Cốt cười lạnh trong lòng, thì ra ngày đó Bạch Tử Họa nói hai người bọn họ có lẽ có duyên gặp lại là chỉ giờ phút này đây. Dây mây bỗng mọc ra từ lòng bàn tay Hoa Thiên Cốt, trói chặt lấy Vương Tích Nhật.

“Vẫn chẳng thay đổi chút nào, ngu ngốc nóng nảy, có thể sống tới bây giờ xem như người may mắn.”

Vương Tích Nhật sửng sốt nhìn nàng, lại quay đầu lại nhìn người vừa nói, lập tức miệng há hốc đờ đẫn. Dung mạo và khí chất của Hoa Thiên Cốt đều thay đổi, đương nhiên hẳn không hề nhận ra. Nhưng người đàn ông kia,

tuy là một gương mặt rất mơ hồ trong kí ức, nhưng khí chất xuất trần và giọng nói lại rất dễ dàng nhận ra.

“Người, các người...” Hắc nhìn Hoa Thiên Cốt lại nhìn sang Bạch Tử Họa, bỗng thấy nghẹt thở, ngực như bị một vật nặng đè lên.

Ơn cứu mạng, trọn đời không quên...

Bàn tay cầm kiếm của Vương Tích Nhật dần thõng xuống, mặc cho mình bị trói chặt.

“Thần tôn, xử lý thế nào?”

Trúc Nhiễm hơi ngạc nhiên nhìn người đàn ông kia, chỉ là một người phàm mà cũng dám xông vào Vân cung, không biết lượng sức mình, thật nực cười.

Hoa Thiên Cốt im lặng nhìn Vương Tích Nhật không nói gì, Bạch Tử Họa khẽ cầm lấy tay nàng: “Hắc ta chỉ là người thường thôi, thả đi.”

Hoa Thiên Cốt bỗng bật cười, mọi người xung quanh đều ớn lạnh.

“Tất nhiên.” Tay nàng mờ ám vòng qua eo Bạch Tử Họa, ngữ điệu cực kì quyến rũ: “Tối nay chàng theo ta.”

Ngay cả Trúc Nhiễm cũng bất giác nổi da gà, bất lực cười khổ, tính cách nàng đúng thật là ngày càng thất thường.

Vương Tích Nhật ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn hai người họ, nếu hẳn nhớ không lầm thì chẳng phải bọn họ là thầy trò sao? Mặc dù sớm biết đây không phải người phạm nhưng sao lại trở thành thế này? Cô nhóc ngây thơ hai mươi năm trước giờ lại trở thành Yêu Thần gây họa cho Lục giới?!

Bạch Tử Họa có chút xấu hổ, nhưng không tránh né cũng không nói gì. Hẳn hơi hoài nghi dự tính ban đầu của mình, thật sự muốn giết nàng hay muốn chuộc tội?

“Vì sao?”

Hoa Thiên Cốt nhưn mày nhìn Vương Tích Nhật, không biết hắn đang hỏi vì sao nàng biến thành Yêu Thần, hay là hỏi vì sao nàng lại thả mình.

“Chẳng vì sao cả.”

“Người hãy giết ta đi.” Vương Tích Nhật vừa nhớ tới nàng là cô bé kia, ngũ khí không vững vàng như trước nữa. Hai mươi năm, hắn đã già rồi, đứa bé năm xưa cũng trưởng thành, mọi chuyện thay đổi, hắn không biết hai người họ đã xảy ra chuyện gì mà trong mắt lại có nỗi đau khôn nguôi như thế. Rõ ràng là quan hệ sư đồ trên từ dưới hiểu, bây giờ lại dở dở ương ương, ngay cả một người ngoài như hắn cũng nhìn ra vết ngăn rõ rệt.

Có lẽ thời đời thay đổi thật nhanh, hắn già rồi, không hiểu. Lúc bị áp giải đi, Vương Tích Nhật cuối cùng vẫn không nhìn được quay đầu lại, cuộc gặp giữa người với người đôi khi lại hoang đường như thế, tuổi thọ hắn có hạn, duyên nông, phận mỏng, sau này sợ rằng không được gặp lại nữa.

Sức mạnh khiến con người hạnh phúc nhất, đó là lãng quên.

Tất cả những gì trong quá khứ, nàng cho là mình đã quên hết rồi, nhưng sự xuất hiện của Vương Tích Nhật lại khiến tất cả đều rõ mồn một trước mắt. Thì ra bao nhiêu năm qua, mỗi lời nói mỗi cử chỉ, từng giây từng phút ở bên hẳn đều khắc sâu vào lòng nàng. Có lẽ quãng thời gian đi theo Bạch Tử Họa hành tẩu nhân gian là những ngày tháng vui vẻ nhất cuộc đời nàng.

Con người có thể bỏ qua nỗi đau, nhưng sao có thể bỏ qua hạnh phúc mình từng có được? Bất kể phía sau hạnh phúc đó là vách đá sâu thăm thẳm, đáy chất đầy xương khô.

Màn đêm mù mịt, u ám khôn lường. Tay áo màu tím của Hoa Thiên Cốt khẽ múa, lập tức trên án có thêm một chiếc đèn hoa Mạn Đà La bằng ngọc lưu ly.

Bạch Tử Họa đứng cạnh cửa, mặt trắng bệch như giấy.

Hoa Thiên Cốt ngồi trên ghế nằm, ánh sáng từ ngọn đèn mờ tỏa ra yêu diễm như quý, bên môi dường như dính máu, hơi gai mắt. Nàng ngẩng đầu nhìn Bạch Tử Họa, chậm rãi vươn tay trái về phía hẳn.

Thời gian sẽ làm phai mờ kí ức, nhưng vĩnh viễn không thể xóa tan đi mất mát đau thương.

Đã rất lâu rồi nàng không nhớ lại những chuyện trong quá khứ này, nàng ngỡ là mình không nhớ, nhưng chỉ cần đứng trước Bạch Tử Họa, thì trái tim nàng lại như bị con dao cùn cứa rách. Dù con tim đã chết sẽ không cảm thấy đau đớn nữa, nhưng vẫn thấy lồng ngực nặng trĩu, nỗi đau tuôn trào như nước biển, dần dần nhấn chìm nàng.

Nàng ngồi trên ghế nằm, nụ cười quyến rũ nở rộ, chậm rãi vươn tay về phía Bạch Tử Họa.

Trước kia nàng nghĩ mặt mình sẽ lạnh tanh như băng ngàn năm, bất kể có thể nào cũng sẽ trống rỗng. Nhưng sau khi Bạch Tử Họa đến đây, trên đó lại xuất hiện một vài thái độ cực kì kì lạ. Rồi nàng hiểu ra rằng, đó không phải là khuôn mặt nàng, cũng không phải là cơ thể của nàng. Nàng như một con bướm tàn tạ, tự bịt kín mình trong một chiếc lọ kín trong suốt mang tên Yêu Thần, hưởng thụ sự cô đơn của yên lặng, cho tới khi nghẹt thở mà chết.

Nhưng khi nàng thấy Bạch Tử Họa, lại không nhìn được muông vũ cánh bay ra, đâm vào vách cho máu me bê bết hết lần này tới lần khác. Khi khó khăn lắm mới tỉnh lại, thì

bản thân đã hết đường để đi, không thể ra được nữa. Vì thế nàng bắt đầu muốn bắt Bạch Tử Họa vào trong chiếc lọ ấy.

Hoa Thiên Cốt vươn tay ra, Bạch Tử Họa vẫn không đáp lại, chỉ nghiêng người, im lặng nằm trên ghế. Căn phòng vẫn rộng mà trống trải như trước, tim hắn đã quen cảm giác lạnh như băng này, nhưng cơ thể vẫn chưa quen, hơn nửa người bị đông cứng tới chết lặng.

Hoa Thiên Cốt cúi đầu nhìn, thật không ngờ sẽ có ngày hắn lại nằm bên cạnh nàng. Phong thái vẫn đượm nét tao nhã ung dung, nhắm mắt lại, vẻ mặt yên bình mà thoải mái, như thể đã ngủ say rất lâu, rất lâu rồi, khiến người ta không đành lòng lay dậy, huống chi là làm vậy bần.

Khẽ búng tay, đèn tắt, căn phòng lập tức chìm vào trong tĩnh lặng, cảm giác bị đắm trong bóng tối vừa kiên định lại vừa trống rỗng, giống như có vô số bàn tay vương vúi nắm tay chân nàng, kéo sang tứ phía.

“Lạnh không?”

Bạch Tử Họa không đáp, như thể đã ngủ say.

Hoa Thiên Cốt biến ra một chiếc chăn, nhẹ nhàng đắp cho hắn. Cuối cùng vẫn không nhìn được, nàng đưa tay chạm lên hai gò má hắn trong bóng đêm.

Thật ra nàng rất thích Bạch Tử Họa yếu ớt mỏng manh thế này, bởi ít nhất nàng có thể lại gần, có thể chạm tới, có thể chăm sóc, bảo vệ hắn như nàng hằng mơ mà không phải chỉ đứng từ xa trông ngóng.

Cảm nhận được ngón tay lạnh lẽo trơn mềm lướt trên mặt mình, Bạch Tử Họa khẽ nhủ mày, sau đó nghe thấy một tiếng thở dài khe khẽ, tựa như cánh diều bay trên trời đột nhiên đứt dây.

Người đó ngủ bên cạnh, một cánh tay vắt qua ngực hắn khẽ ôm. Trong không khí thoang thoảng hương hoa, Bạch Tử Họa biết bây giờ tâm trạng của nàng rất tốt, nếu nàng tức giận, hương hoa sẽ trở nên ngào ngạt.

Cơ thể mềm mại kia hơi nhích lại gần, nghiêng người áp vào tay hắn. Ngày xưa cơ thể ấy còn bằng phẳng, bây giờ đã có những đường cong rồi. Mặt Bạch Tử Họa đỏ bừng, tự đáy lòng cảm ơn bóng tối đã che giấu cho hắn.

Hắn không thấy mất thể diện khi bị sỉ nhục, càng không nói tới dục vọng. Hoa Thiên Cốt trong mắt hắn chính là một đứa bé con đang làm nũng. Nàng đang giận dỗi, nhưng nàng sẽ không hại hắn.

Có điều dù sao hai người họ vẫn là thầy trò, không nên nằm cùng một chiếc giường, cũng không hợp lễ tiết. Hắn xấu hổ tự trách mình.

Bỗng bàn tay trên ngực nhích dần lên trên, cởi áo hắn. Hắn kinh ngạc bắt lấy bàn tay làm điều xấu, khẽ quát: “Tiểu Cốt!”

“Không phải chàng đang giả vờ ngủ à, cứ tiếp tục đi.” Ngữ điệu mang theo chút trêu chọc. Một bàn tay khác lại bò lên, rồi cũng bị hắn nắm chặt.

Hoa Thiên Cốt không động đậy, tựa cằm vào hõm vai hắn, mặc cho hắn nắm lấy hai tay mình. Trước kia khi Bạch Tử Họa vẫn là tiên, cả người đều lạnh cóng. Bây giờ thành người phàm, ngược lại trở nên thật ấm, có điều nàng lại đầy hàn khí.

Giống như nhận ra điều gì không ổn, Bạch Tử Họa ngưng ngừng buông ra, rồi đôi tay ấy lập tức cởi cổ áo hắt ra, kéo mở vạt trước.

Hơi lạnh luồn theo ngực vào trong, không đợi Bạch Tử Họa định thần, người nào đó bên cạnh đã nhẹ nhàng lật lên, nằm trên người hắt.

Hương vị trong không khí trở nên ngào ngạt, say đắm lòng người.

“Không cởi áo, sao mà ngủ được?”

Nghe thấy ý cười và sự thoải mái trong lời nói kia, Bạch Tử Họa vừa tức giận vừa bất lực. Giọng điệu hơi khàn không thể che giấu dự vọng khiến hắt thoáng bối rối.

Hoa Thiên Cốt ngoan ngoãn cúi người xuống, giống như một con vật nhỏ nghiêng đầu tựa vào ngực Bạch Tử Họa, ngẩng lên nhìn chiếc cằm hoàn mỹ không tì vết của hắt, hơi thở lạnh cóng bắt đầu trở nóng. Bạch Tử Họa thấy cần cổ mình ngứa ngứa ươn ướt, lại không trốn đi đâu được.

Trước kia nàng nhỏ nhắn, dù giờ đã lớn nhưng vẫn nhẹ như thế, đè trên người hắn mà không nặng chút nào cả.

Hoa Thiên Cốt cảm thấy dự vọng đang sôi trào trong cơ thể, cái kinh khế vện vẹo trên người Bạch Tử Họa. Chóp mũi lướt nhẹ trong tóc hắn, kéo áo hắn ra, vùi đầu vào cổ, không kìm được hít sâu một hơi, sau đó cắn xuống.

Cảm giác bị cắn quen thuộc ập tới, Bạch Tử Họa khẽ run, sau đó chẳng mấy chốc đã bình tĩnh lại, để mặc nàng, không hề giãy giụa hay phản kháng. Hắn biết, đây là mình thiếu nàng, nợ máu phải trả bằng máu.

Mọi âm thanh đều lắng lại, chỉ có tiếng cắn mút và nuốt của Hoa Thiên Cốt pha thêm chút mê hoặc. Khoái cảm khi mất máu bỗng bênh trên không trung, tê dại vô lực mà trống rỗng. Hoa Thiên Cốt ôm chặt hắn, như thể muốn hắn hòa theo dòng máu chảy vào trong người nàng. Mà màn mưa sắc đỏ trước mắt cứ nhạt dần, thành màu hồng phấn bay khắp nơi, tựa như cảnh hoa đào ngợp trời ở Dao Trì năm ấy.

Thế gian này có cực lạc không, nếu có, vậy chính là khoảnh khắc này.

Cảm nhận máu của Bạch Tử Họa chảy vào trong cơ thể, nàng như sống lại lần nữa, tất cả những nỗi đau đều chưa từng tồn tại.

Đầu óc nàng xem như tỉnh táo, vẫn chú ý tới sức khỏe của hắc, lưu luyện ngẩng đầu lên, chép chép cái miệng nhỏ nhắn, dường như đang thỏa mãn sau bữa ăn, lại dường như còn chưa đủ.

Bạch Tử Họa thả lỏng, thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó lại căng thẳng vì Hoa Thiên Cốt đang liếm lên cổ hắc không chịu lảng phí giọt máu nào.

Tư thế như vậy quá mờ ám, hắc ngượng ngùng quay đầu đi tránh né. Hoa Thiên Cốt lại cắn hắc như trừng phạt. Long mi của nàng quá dài, lướt qua nơi nào là chạm vào nơi đấy, một cảm giác ngứa ngứa tê dại xộc thẳng vào lòng Bạch Tử Họa.

Hồi lâu sau người bên trên cuối cùng cũng bất động, thở đều đều, hình như đang ngủ. Bạch Tử Họa cúi đầu nhìn đôi mắt vẫn mở to ấy, trong bóng tối có vẻ hơi đáng sợ. Khi ngủ nàng dễ gặp ác mộng lại dễ bị tỉnh giấc, bao lâu nay tuy luôn ngủ, nhưng chắc nàng không có lấy một giấc thật sự yên ổn?

Hắn đau lòng vươn tay ra, chạm vào mắt nàng, từ từ vuốt xuống, muốn đặt nàng sang bên cạnh lại sợ ngộ nhỡ làm nàng tỉnh giấc. Cảm giác chóng mặt do mất máu cùng sự mệt mỏi vì suy nghĩ quá nhiều khiến hắn cũng mau chóng chìm vào giấc ngủ.

Chương 10: Mưa gió nổi lên

Ngày hôm sau tỉnh dậy, Hoa Thiên Cốt vẫn bò lên người hắn ngủ say như chết, thậm chí còn không có cảm giác đang thở, im lặng tới mức đáng sợ. Người Bạch Tử Họa bị đè tới tê rần, chỉ có ngón tay có thể khẽ cử động.

Hắn chau mày, cúi đầu quan sát nàng trong khoảng cách cực kì gần này, muốn tìm lại chút gì đó thân quen.

Trước kia phần lớn thời gian Bạch Tử Họa đều trầm tư, cuộc đời hắn giống như một ván cờ được sắp xếp cẩn

thận, vốn đã quen nằm bắt tất cả mọi thứ. Nhưng không ngờ sai một bước, bước bước đều sai. Từ ngày mất đi Tiểu Cốt, hắn như một cây đàn đứt dây, không còn tâm trí để suy xét hay nghĩ tới điều gì, khi quay đầu lại mới nhận ra không biết từ lúc nào mình đã làm rồi, giống như bây giờ vậy. Thì ra hắn cũng có thể tùy hứng như thế.

Rõ ràng hắn có thể không cần dùng cách này mà vẫn dễ dàng xoa dịu được tính khí thất thường của Tiểu Cốt, nhưng vì sao lại đồng ý với nàng? Là vì đã khiến nàng bị tổn thương quá nhiều, cho nên không thể chối từ được nữa? Hay là vì không thể chịu nổi sự dửng dưng của nàng, muốn tới gần để tìm lại những cảm giác ngày xưa? Bây giờ hai người họ lại cùng ngủ trên một chiếc giường, điều đáng sợ hơn là dưới đáy lòng hắn còn cảm thấy vui mừng và ấm áp. Rốt cuộc hắn bị sao thế này?

Bạch Tử Họa khẽ cự mình, muốn đẩy người bên trên ra.

Hoa Thiên Cốt cảm thấy người bên dưới không yên, dần tỉnh lại, lâu rồi nàng không ngủ ngon đến vậy, cũng không gặp ác mộng.

“Chào buổi sáng.” Dường như nàng đã quên rất nhiều

chuyện, thế gian này chỉ còn hai người họ đắm chìm trong hạnh phúc. Hoa Thiên Cốt mơ màng mở mắt ra, mỉm cười, ngẩng đầu khẽ dùng chóp mũi vuốt ve cằm Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa hiển nhiên kinh hãi vì hành động vô cùng thân thiết của nàng, mà điều khiến hắn càng sợ hơn chính là vẻ tự nhiên kia, như thể bọn họ chưa từng là thầy trò, mà là người yêu vậy. Vẻ hoảng loạn xẹt qua mắt, hắn đẩy nàng xuống, lại thấy cả người đau nhức.

“Xin lỗi, ngủ không ngon đúng không?” Quên mất giờ hắn chỉ là phạm thai tục thể, Hoa Thiên Cốt bất giác thè lưỡi như ngày xưa mắc lỗi.

Bạch Tử Họa giật mình, bất kể thay đổi thế nào, từ dáng dấp, khuôn mặt cho tới tính cách, thì nàng vẫn là Tiểu Cốt của hắn, là đồ nhi hắn thương từ tận đáy lòng.

“Ta xoa cho chàng.” Hoa Thiên Cốt vui vẻ vươn tay nắm vai hắn, lại bị hắn né vội.

Nàng bất đắc dĩ quay đầu, nhìn căn phòng trống rỗng, bỗng giơ tay chỉ vài cái, giá sách, bàn ghế, kỉ trà, rèm... Đồ vật xuất hiện giữa không gian trống rỗng, dần dần lấp đầy

xung quanh. Trên đất còn trải một tấm thảm lông màu trắng, nhiệt độ cũng ấm lên rất nhiều.

Bạch Tử Họa khẽ thở dài, tạo ra vật là sức mạnh cực kì to lớn, chỉ có thần mới làm được. Nhưng Tiểu Cốt, nàng không hiểu, cả thế giới chỉ nằm trong một ý nghĩ của nàng. Nếu chỉ tạo vật mà không thêm quan tâm, thậm chí còn coi là đồ chơi thì nàng không xứng làm thần.

“Đói chưa?”

Trên bàn bỗng hiện lên những món ăn trước kia Bạch Tử Họa thích, Hoa Thiên Cốt đưa đũa cho hắn, hồi xưa hắn luôn ăn cơm cùng nàng, giờ nàng không cần nữa, đến lượt nàng ăn cùng hắn. Điều này khiến Hoa Thiên Cốt vừa vui mừng lại vừa xót xa.

Hai người không nói gì nữa, Hoa Thiên Cốt nhìn qua đào trên bàn, cuối cùng vẫn không chịu nổi. Có tự dỗi mình cũng chẳng ích gì, Đường Bảo mất rồi, tất cả đã thay đổi. Trước kia ba người cùng ăn cơm, bây giờ chỉ còn hai người họ.

“Ta no rồi, chàng ăn từ từ. Ra ngoài nhiều vào, tốt cho

sức khỏe của chàng. Nếu cần gì, thì..." Vốn định nói là có thể bảo người dưới. Nhưng chợt nhớ ra là Vô Vọng điện không có ai mà hấn lại mất tiên thân, đương nhiên không thể bay tới điện khác, chẳng khác nào bị giam một mình.

Khi Bạch Tử Họa ngẩng đầu lên, người trước mặt đã không thấy đâu. Hấn để đầu xuống, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời hình như đã sáng hơn.

Bỗng nhiên Vô Vọng điện có rất nhiều tiên tỳ đi tới đi lui, mà hai vị chủ tử trên cơ bản đều không cần hầu hạ, ít chuyện tới đáng thương, vì thế các nàng ngày ngày rảnh rỗi buồn dưng lê. Nội dung câu chuyện phần lớn là hồi xưa thượng tiên xuất trần như thế nào, Thần tôn xinh đẹp ra sao, Thần tôn yêu chiều thượng tiên thế nào, bảo gì nghe nấy ra sao, rồi tình yêu hai thầy trò họ trắc trở thế nào, vân vân và vân vân.

Nguồn ebook <https://www.luv-ebook.com>

Một người vừa nói: "Năm đó ở Dao trì tôi đã thấy thượng tiên và Thần tôn rồi, khi đó Thần tôn mới cao chừng này thôi." Rồi nàng đưa tay tới bên hông, mọi người ồ lên như ong vỡ tổ.

Buôn dưng kiểu này, dù ở Tiên giới hay ở đây đều có

chuyện buôn mãi không hết. Các nàng không sợ Yêu Thần, chỉ sợ Trúc Nhiễm, mỗi lần Trúc Nhiễm tới, cả đám lại làm ra vẻ như những chú mèo con ngoan ngoãn.

Nơi này không có nhiều quy củ như thiên cung, lại còn có người đẹp để ngắm, thoải mái và tự tại. Hơn nữa còn được ở bên cạnh Yêu thần mạnh nhất Lục giới nên cũng bắt đầu ngông nghênh hơn. Mở miệng khép miệng đều là Thần tôn bệ hạ, chủ tử nhà ta, từ lâu đã không còn thấp tha thấp thỏm, nơm nớp lo sợ nữa.

Bạch Tử Họa hầu như không hề sai bảo các nàng, nhưng hay hỏi một số chuyện trong Vân cung và nơi những người thuộc tiên giới bị giam giữ. Cũng có kẻ không sợ chết, để được ưu ái hơn mà lén vẽ bản đồ Vân cung đưa cho thượng tiên. Có điều cung điện này có mấy ngàn tòa nối tiếp nhau, lại đặt trên những đám mây bồng bềnh bất định, muốn hiểu rõ trong một thời gian ngắn không phải là chuyện dễ.

Đám tiên tỳ còn tranh giành nhau đứng ngoài điện Thần tôn chờ hầu hạ mỗi buổi sáng tối để tưởng tượng Thần tôn và thượng tiên ngủ chung giường làm những chuyện gì khiến người khác phải đỏ mặt. Buổi sáng còn có thể thấy dáng vẻ mệt mỏi của thượng tiên khi ra ngoài. Điều khiến người khác phun máu càn tận chính là có lời đồn thỉnh thoảng tối đến thậm chí còn nghe thấy tiếng thở gấp

rất nhỏ của thượng tiên ở trong điện.

Mỗi lần đám tiên tỳ nói đến chuyện này đều như ong vỡ tổ, cả đám kích động nắm chặt đấm tay, như thể các nàng được thấy trực tiếp vậy, tả vô cùng tường tận, như xuân cung đồ sống động sờ sờ khiến máu nóng sôi trào. Thế nên ánh mắt mỗi khi nhìn Bạch Tử Họa đều rất mờ ám, mặt lại đỏ như tôm luộc.

Khi nhìn thấy vết cắn và đủ loại dấu ấn trên cổ thượng tiên. Lời đồn đại lại càng nhiều, miêu tả mỗi đêm thượng tiên trần trọc rên rỉ dưới người Thần tôn như thế nào. Vì vậy những kẻ tôn thờ chủ nghĩa nữ quyền lại được một phen thảo luận dữ dội. Cuối cùng đều nhất trí ủng hộ Thần tôn bệ hạ tạo ra thiên hạ của phụ nữ, thi hành chế độ một vợ nhiều chồng, để cho đám tiên tỳ nho nhỏ của bọn nàng được nở mày nở mặt.

Có điều tưởng tượng thì vẫn là tưởng tượng, bọn họ không dám làm càn trước mặt Thần tôn, dù thỉnh thoảng có phạm lỗi, thượng tiên chỉ tùy tiện nói một câu là mọi chuyện đều êm thấm. Người phải đề phòng chính là Trúc Nhiễm, bên kia nếu làm sai điều gì, thì chỉ có chết không ai hay.

Quan hệ giữa Bạch Tử Họa và Hoa Thiên Cốt đã dịu đi không ít, tuy rằng hai người đều có phần dối mình dối người, nhưng cuối cùng cũng có thể bình tĩnh khi ở cùng phòng mà không nói lời châm chọc nào.

Hoa Thiên Cốt vốn cho rằng chấp niệm của mình đã hại quá nhiều người nên dù bây giờ nàng muốn gì cũng được, nhưng cũng không còn cố chấp yêu hắn, muốn giữ hắn ở bên nữa. Có điều rốt cuộc vẫn kìm lòng không đậu, đêm đến khi ôm hắn vào lòng, lần đầu tiên trong bao lâu qua, nàng cảm thấy mình vẫn sống, có thể đó cũng không phải việc gì xấu.

Máu của hắn là bài thuốc an giấc của nàng. Thật cẩn thận không làm hại hắn, lại không nhìn được tìm một cách khác thỏa mãn khát vọng của mình, cố ý không xóa vết thương trên cổ hắn đi. Nàng thích thấy dấu ấn mình để lại trên cơ thể hắn, như thể đang chứng minh điều gì đó.

Đêm đến khi huyết dịch dung hòa, sóng ngầm luôn cuộn trào mãnh liệt trong hai người, lại không có cửa thoát ra. Bất thường chỗ nào, có lẽ cả Bạch Tử Họa và Hoa Thiên Cốt đều không hiểu lắm.

Bạch Tử Họa rất ít khi nói chuyện, mỗi lần nói đều

mang theo ý khuyên nhủ nàng thả người đi hoặc đã biết chuyện gì đó, không cho Hoa Thiên Cốt làm.

Hắn biết bên ngoài đã đồn mối quan hệ giữa hai người họ thành ra thế nào, rồi lại quá quắt nói hắn ra sao. Hắn không quan tâm, điều khiến hắn không thể quên được chính là đêm nào Hoa Thiên Cốt cũng cần hút máu hắn, ôm hắn ngủ. Điều càng khiến hắn không thể chịu được chính là bản thân hắn đã dần coi việc ngủ cùng giường với nàng là điều đương nhiên.

Từng đêm trôi qua, hắn càng căng như dây đàn, cũng càng mất cảm. Không thể cứ tiếp tục như thế này được, tình hình biến chuyển không tốt chút nào.

Cuối cùng cũng đợi được tới lúc cả Trúc Nhiễm và Hoa Thiên Cốt đều không ở trong Vân cung, Bạch Tử Họa ra khỏi Vô Vọng điện, đi vào Khôn La điện. Dù hắn đã mất tiên thân, nhưng võ công cũng không tồi. Hầu như tất cả mọi người đều nhận ra hắn, cho nên không ai dám ngăn cản, hắn tới đâu cũng đều vô cùng thuận lợi.

Đã sớm có kế hoạch và chuẩn bị, cho nên thả người không hề khó khăn. Những người bị Trúc Nhiễm giam giữ hầu như đều là chưởng môn hoặc trưởng lão đức cao

vọng trọng của các tiên phái để tiện cho việc nắm giữ thế lực khắp nơi.

Thủ vệ cực kỳ khó xử, quỳ mãi không dậy, không dám trái ý hăn, không dám thả người, cả hai bên đều là cái chết.

“Các người đừng sợ, tự ta sẽ gánh trách nhiệm.” Bạch Tử Họa đồng ý rồi, thủ vệ này mới lo lắng nhường đường.

“Thượng tiên, vì sao không đi cùng mọi người?” Bị giam đã lâu, lại không hiểu sao một người đã mất tiên thân như Bạch Tử Họa vào được tận đây cứu họ, hơn nữa lại không hề bị ngăn cản, cuối cùng còn muốn ở lại chịu trách nhiệm.

“Vẫn còn một số việc chưa làm xong, nàng sẽ không hại ta.”

Mọi người đương nhiên biết “nàng” trong lời Bạch Tử Họa là ai, do đó cùng đỡ nhau chạy khỏi Vân cung.

Hoa Thiên Cốt trở về, quả nhiên không có ý tra hỏi.

Việc này vốn không liên quan đến nàng, nàng chỉ ngầm đồng ý trò chơi của Trúc Nhiễm mà thôi. Kỳ lạ là Trúc Nhiễm cũng không nói gì, chỉ cười cười. Người thả rồi lại bắt về, quá dễ dàng với gã. Điều mà gã thấy hứng thú chính là sự tiến triển trong mối quan hệ giữa Hoa Thiên Cốt và Bạch Tử Họa.

“Người giận à?” Hoa Thiên Cốt đang chăm chỉ khâu vỏ chăn, nàng không giỏi lắm, nhưng một năm nay lại hay xe chỉ luồn kim. Vì bây giờ không có chuyện để làm, những việc này lại có thể khiến nàng bình tĩnh và giết thời gian.

“Đâu có, không phải chúng ta đã biết mục đích của hắn từ lâu rồi sao. Hơn nữa sở thích của thuộc hạ lại giống nguyện vọng của Bạch Tử Họa, đương nhiên không thấy gì.”

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn gã, không nói gì.

“Có điều sẽ có một ngày hắn sẽ hại cả người lẫn thần, người không sợ thần lén hại hắn à?” Trúc Nhiễm tưởng tượng, nếu Bạch Tử Họa chết...

“Người không dám, giết chàng, ta sẽ giết người.”

“Ha ha, người nhầm rồi, thần sẽ không giết hắc, nhưng không phải thần không dám, mà bởi hắc chết rồi trò này sẽ không vui nữa.”

Ở một khía cạnh nào đó, nàng giống Trúc Nhiễm, đã mất hết khao khát sống. Nhưng nàng không biết mình muốn gì, nên làm gì, còn Trúc Nhiễm lại biết.

Bạch Tử Họa tính toán, thời điểm Ma Nghiêm phản công càng gần, phía họ đã chuẩn bị hòm hòm rồi. Hắc chỉ còn một bước nữa thôi là thành công, có điều lòng lại áy náy, giúp một ít cũng là giúp. Nơi hắc thật sự muốn tìm là chỗ giam giữ Nghê Mạn Thiên. Đó là tội chướng của hắc, là tội chướng của Tiểu Cốt, hắc phải chấm dứt tất cả.

Nhưng khi tìm ra, cảnh tượng đó còn tàn khốc và thảm thiết gấp ngàn vạn lần tưởng tượng, như tạt thẳng một gáo nước lạnh vào hắc. Có lẽ tội của Tiểu Cốt, thật sự chỉ có cái chết mới bù đắp nổi.

Hắc không cứu được con bé, thậm chí còn không tới gần được, chỉ có thể nghe tiếng khóc của nó, hết lần này tới lần khác cầu xin hắc giết mình.

Buổi tối lúc về phòng, người hần cứng đờ, bước chân hơi lảo đảo.

Hoa Thiên Cốt trở về, phòng không thắp đèn, Bạch Tử Họa ngồi trong bóng tối. Nàng làm bộ không biết gì bước lên, cởi chiếc áo khoác bên ngoài cho hần, nhẹ nhàng đẩy lên tường, há miệng hút máu như mọi khi.

Xong rồi nàng nhìn thẳng vào mắt hần, khóe miệng vẫn là nụ cười tàn nhẫn và đầy vẻ tự giễu: “Không muốn nói gì với ta à?”

Tay Bạch Tử Họa dần nắm thành quyền, rồi lại buông ra, khẽ thở dài: “Giết nó đi.”

“Giết ả, ta không sống được.” Hoa Thiên Cốt biết nói thế, hần sẽ không hiểu, cũng không rõ.

“Trước kia ngươi không tàn nhẫn như thế.” Bạch Tử Họa lắc đầu.

“Thực ra ta vẫn rất tàn nhẫn.” Ngoại trừ chàng ra.

“Cứ thế đến cuối người có thể có được điều gì?”

“Ngoài Đường Bảo ra, ta không cần gì cả.” Kể cả chàng, ta cũng không cần.

“Tĩnh lại đi, Đường Bảo chết rồi, nó cũng không muốn người trở thành thế này.”

“Đừng nói nữa!” Hoa Thiên Cốt run bần bật cắn nát môi dưới, mùi hoa rải khắp không gian.

Nàng áp sát vào người Bạch Tử Họa, ngửa đầu nhìn hắn, giọng nói bỗng trở nên quyến rũ như tơ, dịu dàng thấu xương.

“Không phải chàng rất muốn lấy lại tiên thân ư? Chỉ cần một giọt máu của ta...”

Bạch Tử Họa cúi đầu nhìn khuôn mặt yêu mị của nàng, đôi môi đỏ mọng dính máu hắn, lại phủ thêm một lớp máu của nàng, khẽ mấp máy, mê hoặc lòng người, như thể đang mời hắn tới nhấm nháp.

Gần như thế, dường như chỉ giây lát nữa thôi sẽ chạm tới, hơi thở của Hoa Thiên Cốt kề sát, trói buộc khiến hắc nguyệt thở. Đầu hắc xoay mòng mòng, ma xui quỷ khiến suýt nữa thì hôn lên, không biết là vì môi nàng hay là vì máu, cuối cùng thời khắc then chốt vẫn ra sức nghiêng đầu đi.

Thấy vẻ chán ghét chợt lóe rồi biến mất trong mắt Bạch Tử Họa, Hoa Thiên Cốt mệt mỏi cười, ngả ngón liếm môi mình, lùi lại hai bước, nằm trước lên ghế. Mãi lâu sau Bạch Tử Họa mới tới, không đắp chăn quay lưng về phía nàng.

Không biết ngủ từ khi nào, nàng đứng trên một vùng băng trắng mênh mông, vắng lặng, rỗng tuếch. Đột nhiên một luồng sát khí cực mạnh đã cố che giấu đánh thức, Hoa Thiên Cốt không mở mắt, trong bóng đêm, Bạch Tử Họa đang dùng đôi mắt buốt cóng nhìn nàng chăm chăm.

Sát khí mãnh liệt như thế còn hơn cả thiên binh vạn mã. Tuy rằng bao lâu nay, hắc vẫn che giấu rất tốt, nhưng nó chưa từng tản đi. Nàng biết nếu hắc có dao trong tay, cho dù không giết được nàng thì cũng chắc chắn muốn thử một lần. Mỗi ngày mỗi đêm nằm bên nhau, hắc chắc đều nghĩ phải dùng cách gì mới có thể giết được nàng...

Mãi lâu sau, sát khí trên người Bạch Tử Họa mới tản đi.

Nàng có thể cảm nhận sự bất ổn trong lòng hắc, nhưng suy nghĩ của hắc, nàng chưa từng đọc được. Hắc nghĩ gì, hắc muốn giết nàng thế nào đều không quan trọng. Nàng chỉ muốn giữ lại sự ấm áp của hắc, muốn có hắc ở bên.

Nhưng vẻ bình tĩnh trên mặt ấy, rốt cục cũng bị phá vỡ rồi.

Ngày hôm đó khi Bạch Tử Họa tỉnh dậy, Hoa Thiên Cốt đã không còn ở đó nữa, giống như thường ngày, trên bàn đã chuẩn bị đầy đủ thức ăn.

Nước trà trong ấm hắc chỉ uống một ngụm là nhận ra bất thường, không ngờ lại bị hạ thuốc, thuốc cường dương, hơn nữa còn lại loại chất lượng kém nhất được sử dụng ở nơi phong hoa.

Nhất thời hắc có chút hoang mang, hắc đã nghĩ tới mọi điều, chỉ không nghĩ Hoa Thiên Cốt sẽ hạ thuốc mình.

Mỗi quan hệ mỏng manh như tờ giấy thoáng chốc đã bị chọc thủng.

Đầu Bạch Tử Họa trống rỗng, giận tới mức không biết phải nói gì. Nàng trở nên tàn nhẫn thì cũng thôi, nhưng giờ lại ti tiện, bất chấp thủ đoạn tới mức này sao? Cho dù không thể có được hắn, cũng muốn giáng cho hắn một cú đả kích không thể không thừa nhận?

Cảm thấy nhiệt độ cơ thể dần tăng cao chưa từng có, sóng nhiệt đợt này cao hơn đợt trước đổ ập xuống, lần đầu tiên từ khi sinh ra đến nay, hắn luống cuống như thế. Một thượng tiên Bạch Tử Họa, căn bản không hề biết dục vọng là gì. Bây giờ tiên thân đã mất, một liều xuân dược nho nhỏ lại có thể ép hắn tới mức khốn cùng thế này.

Cảm nhận được phản ứng và khát vọng kỳ lạ của cơ thể mình, người hắn run bần bật, giận dữ hất tung bàn. Cuối cùng hắn cũng biết, vô cùng nhục nhã là như thế nào!

Tiên tì nghe thấy tiếng động, nhận ra điều bất thường, định đi vào, lại bị hắn gào lên chặn lại. Bọn họ chưa từng thấy thượng tiên có gì thất thổ, cả đám biến sắc, vội vàng chạy khắp nơi tìm Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt chau mày không nói gì, quan vi trong phòng, thấy vẻ mặt Bạch Tử Họa thì hiểu tất cả.

Nàng gọi Trúc Nhiễm đến, lớn tiếng mắng: “Người đừng quá đáng!”

Trúc Nhiễm đút hai tay vào ống áo, cúi người cười: “Thấy Thần tôn mãi không hành động lại không thấy tiến triển, thậm chí còn bị Bạch Tử Họa khống chế, thuộc hạ lo lắng, cả gan giúp một phen.” Đương nhiên gã sẽ không giết Bạch Tử Họa, gã chỉ muốn xem trò vui thôi.

Hoa Thiên Cốt cười lạnh, nói nghe hay thật, rõ ràng muốn đẩy quan hệ của bọn họ tới mức thủy hỏa bất dung, không thể cứu vãn. Nhưng thôi, dù sao quan hệ giữa bọn họ đã không thể cứu vãn từ lâu rồi, hẳn có hận nàng hơn nữa thì cũng sao đâu?

“Ta quả thực sẽ không giết ngươi, nhưng ta cũng có cách khác. Người cho là đến nay những chuyện liên quan đến Ma Nghiêm còn gì ta không biết?”

Trúc Nhiễm biến sắc: “Ta muốn giết Ma Nghiêm thì hoàn toàn có thể làm được, nhưng Thần tôn, người nghĩ người nữ để Bạch Tử Họa chịu bất kỳ thương tổn nào sao?”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, không biết là thừa nhận hay ý bảo Trúc Nhiễm không hiểu. Một mối đứng dậy đi về phía điện Vô Vọng, thứ đang đón chờ nàng chắc chắn là cuồng phong bão táp của Bạch Tử Họa.

Khí nóng tụ trong đan điền ngày càng dâng cao, mọi vật trước mắt dường như đều được phủ một lớp phấn hồng. Bạch Tử Họa tập trung tụ khí, gạt bỏ tạp niệm. Nhưng khắp phòng đâu cũng có hương hoa của Hoa Thiên Cốt, nhẹ nhẹ thoang thoảng, nhưng xộc thẳng vào mũi, như thể đang quấn lấy cơ thể hần, diêm dúa dịch chuyển. Nụ hôn đêm đó bỗng hiện ra trong đầu, dòng máu sục sôi, mà hơi nóng ào ra không dứt, hần muốn đặt nàng dưới thân.

Trong phòng cực kì lộn xộn, trước nay Bạch Tử Họa chưa từng thất thổ, càng chưa từng cảm giận. Dù không còn đạo hạnh, tiên tâm của hần vẫn như xưa, không có gì thay đổi, hần vẫn là hần. Nhưng khi hần nhận ra mình cũng có dục vọng dơ bẩn xấu xa như người phàm, bất giác lại trở nên hoang mang sợ hãi.

Đây là điều người muốn? Đây chính là điều người muốn ư?

Bạch Tử Họa chìm trong lửa giận, dường như đã mất đi khả năng suy nghĩ. Cho nên khi Hoa Thiên Cốt mở cửa bước vào, hắn không hề suy nghĩ thuận tay ném mạnh chén trà vào nàng.

Hoa Thiên Cốt không né, nàng trông như khúc gỗ, chén trà đập thẳng vào trán, một tiếng “bốp” vang lên, máu nhanh chóng ào xuống má theo mắt trái, sau đó vết thương lại lành miệng ngay tức khắc.

Bạch Tử Họa đỡ đầu, có thể thấy rõ sự đau thương tận sâu trong đáy mắt kia.

Hắn lại tổn thương nàng lần nữa.

Hắn rất muốn nói lời xin lỗi, nhưng sao lại phải nói, người sai rõ ràng là nàng!

“Xin lỗi.” Hoa Thiên Cốt nói lời này trước tiên, hơi kinh ngạc nhìn Bạch Tử Họa vì thuốc mà hoàn toàn đánh mất dáng vẻ lạnh lùng xa cách ngày thường. Lòng mi nhiễm đỏ, máu chảy vào mắt nên hơi nhức, nàng dùng tay áo lau đi, thấy tê dại như dòng nước lạnh trong quá khứ hoàn toàn ập về.

Chiếc chén đã bị đập vỡ giống như sự hài hòa giữa hai người, cuối cùng những ảo tưởng tồn tại trong lòng nàng cũng vỡ tan theo đó, mối quan hệ với Bạch Tử Họa chỉ là một trò chơi không thể tiếp tục mà thôi.

“Để ta giúp chàng ép được ra.” Hoa Thiên Cốt tiến lên, Bạch Tử Họa lại lùi ba bước liên tiếp, run giọng quát: “Không cần, rút ra ngoài!”

Nhìn ánh mắt lạnh lùng và khinh bỉ của hắn, tay chân Hoa Thiên Cốt càng thêm lạnh, từ từ lui lại, sau đó quay người bỏ đi.

Nàng như đi trên mây, cười tự giễu, ánh mắt trống rỗng.

Nàng nghĩ, hắn hận nàng, hận trước kia vì sao lại nhận nàng làm đồ đệ, hận nàng hại hắn thân bại danh liệt, hận nàng hại chết bao người khiến Lục giới không yên, hận nàng dùng sức mạnh ép hắn ở bên, đêm đêm làm ra những chuyện hắn thấy nhục nhã, hận nàng khiến hắn mất tiên thân mà thành ra thế này. Hắn luôn cố gắng đè nén oán hận của mình, giờ cuối cùng cũng bùng nổ. Mà, quả thực rất đáng hận.

Vất vả dạy dỗ nuôi nấng, vì cứu nàng mà trúng kịch độc, chịu giúp nàng bao nhiêu cây đinh Tiêu Hồn, vì bao che nàng mà trở thành tội nhân của Trường Lưu và Lục giới, còn mất cả tiên thân, từ một thượng tiên đường đường chính chính lại rơi vào nỗi giày vò không thể chịu được của dục vọng thấp hèn.

Còn nàng, sao nàng phải hận hăn? Hăn luôn bị liên lụy, để chuộc tội mà chưa bao giờ trốn tránh trách nhiệm làm thầy của mình. Còn nàng thì sao? Nỗi khổ của nàng, đều là nàng tự tìm lấy, đều là đáng đời. Dựa vào cái gì mà chuyện tới nước này còn muốn kéo hăn và cả Lục giới cùng đau khổ? Chẳng lẽ nàng vĩnh viễn chỉ có thể đầu hàng số phận, chờ người khác hết lần này tới lần khác hy sinh cho mình sao?

Loạng choạng quay về điện, Trúc Nhiễm thấy vẻ mặt hồn này của nàng đã biết đã đạt được mục đích, rồi chẳng biết tại sao lại có chút mềm lòng.

“Không sao chứ?”

“Ừ, Ừ Huân đâu?”

Trúc Nhiễm không hiểu sao lúc này nàng lại hỏi Tử Huân Thiển Hạ. “Bố quan nhập định hơn nửa năm rồi, không biết thần hồn bay tới nơi nào, Thần tôn muốn gặp nàng?”

“Phải, ngay lập tức.”

Hoa Thiên Cốt bỗng cảm thấy âm mộ Tử Huân Thiển Hạ, mấy năm nay nàng ấy đã nghĩ thông, tâm trạng bình ổn, không quan tâm chuyện đời, dốc lòng chế thuốc điều hương, mà nàng thì không biết bao giờ mới buông tay được.

Bạch Tử Họa giống như bị lửa cháy đốt người, ra sức áp chế khơi thông. Hắn không tin ngay cả chuyện còn con này mình cũng không làm được.

Cửa lại mở, ngoài Hoa Thiên Cốt còn ai dám bước vào. Lửa giận trong hắn càng sâu, rốt cuộc nàng muốn làm gì, lẽ nào thực sự ngu xuẩn cho rằng có thể dùng cái cách tục tằn ấy với hắn sao? Bao năm dốc sức dạy dỗ lại dạy ra một nghiệt chủng thì cũng thôi đi, chẳng lẽ còn là một kẻ ngốc?

Có điều sao hăn lại sợ hãi vội vã đuổi nàng đi như thế? Là giận hay là ghét? Hay thật ra vẫn không có đủ lòng tin với mình, sợ làm sai điều gì?

Cơ thể hăn run bần bật, đôi mắt quẩn rũ như tơ ấy không ngừng thấp thoáng trong đầu, y như một lời nguyện. Vuốt ve dục vọng của hăn, cắn nát hăn, sít chặt thành một.

“Cút, có nghe thấy không?” Hăn lại khàn giọng gầm lên, không chịu quay đầu lại, hăn biết lần này chắc chắn mình không thể nhẫn tâm ném chén lên đầu nàng nữa.

“Tử Họa?” Một giọng nói dịu dàng thử dò hỏi, lại đầy thân mật.

Bạch Tử Họa lập tức ngẩng đầu, không ngờ người tới là Tử Huân Thiển Hạ. Hăn như bị đập mạnh một cú, tâm trí lập tức tỉnh táo hơn nữa.

“Sao nàng lại tới đây?”

“Là Tiểu Cốt bảo ta tới đưa thuốc cho chàng.” Tử Huân

Thiên Hạ giờ cao bình sứ trong tay, mặt hơi ửng, vì sao Tử Họa lại trúng xuân dược nhỉ? Hơn nữa sao chàng lại ở trong Vân cung? Những ngày nàng vắng mặt dường như đã xảy ra rất nhiều chuyện.

“Hoa Thiên Cốt cố ý bảo nàng, tới đưa thuốc cho ta?” Người Bạch Tử Họa tràn ngập một hơi thở nguy hiểm chưa từng có, neho mắt lại, càng tức hơn, từ “nàng” kia như thể cố ý nhấn mạnh kéo dài thật dài.

Ác khí giữa mi tâm của Tử Huân Thiên Hạ đã mất, dấu ấn đạo tiên cũng mờ đi nhiều. Nàng không dám đối diện với Bạch Tử Họa, chàng đã thay đổi rất nhiều, khí chất thay đổi, ngay cả ánh mắt cũng thay đổi. Sao vậy nhỉ? Chàng trở nên giống con người hơn, có điều chắc là do chàng đang bị trúng độc nên mới thế.

“Tiểu Cốt không nói gì, chỉ bảo chàng trúng độc, muốn ta tới đưa thuốc cho chàng.” Cũng không nói trúng độc gì, chỉ đưa thuốc giải cho nàng, không ngờ vội vàng tới lại thấy...

“Được, được lắm...” Bạch Tử Họa nghiêng rằng nghiêng lợi, chén trà trong tay bị hấn bóp nát.

Sao hắn không hiểu ý của Hoa Thiên Cốt, rõ ràng đưa hai liều thuốc giải tới cho hắn, một là trong bình sứ, một là Tử Huân Thiển Hạ. Được, thực sự rất được. Tiếc là, cả hai thứ, hắn đều không cần.

“Không cần, ra ngoài ngay!” Giọng hắn trầm mà uy nghiêm.

“Nhưng Tử Họa...” Tử Huân Thiển Hạ thấy Bạch Tử Họa sắp không chịu được, tiến lên vài bước muốn dìu hắn.

“Đi ra ngoài!” Bạch Tử Họa quát lớn, hai mắt đỏ sậm. Hắn đẩy Tử Huân Thiển Hạ ra xa, lại không đề nén được, phụt ra một búng máu, ngắt đi.

Tử Huân Thiển Hạ vội vàng chạy lên phong bế máu đang chảy ngược cho Bạch Tử Họa, ép hắn uống thuốc giải, đỡ hắn nằm xuống ghế. Nhìn xung quanh, là phòng của Tiểu Cốt...

Hoa Thiên Cốt cứ lảng lảng đứng trong sân, Tử Huân Thiển Hạ đã vào đó rất lâu mà cửa phòng vẫn không hề mở ra. Chắc chắn Bạch Tử Họa bây giờ hận càng thêm hận, nàng cười khổ, chậm rãi xoay người đi.

Nàng tới nơi giam giữ Nghê Mạn Thiên, bây giờ ả đã bị tra tấn tới điên điên khùng khùng. Lúc khóc lúc cười, lúc xin lúc chửi, nhiều lúc ả tự nói với không khí như đang nói với Lạc Thập Nhất, thuật lại từng kỉ niệm trong quá khứ.

Hoa Thiên Cốt nhìn, nghe, thật lâu thật lâu. Nàng chậm rãi giơ tay lên xoa đi các loại cổ trùng trên cơ thể, hồi phục máu thịt.

Bởi vì đau đớn, Nghê Mạn Thiên thảm thiết vùng vẫy.

“Hoa Thiên Cốt! Người lại muốn làm gì?”

“Ta mệt rồi, không muốn chơi nữa.”

“Ha ha ha, cuối cùng cũng chịu giết ta? Muốn tỏ vẻ nhân từ trước người đời ư?”

“Ta sẽ không giết người, bắn tay ta. Đời này người yêu cái đẹp, cho người chết có danh dự, tự sát đi.”

Nghê Mạn Thiên thấy mình đã có thể nhìn thấy, có thể đứng dậy, trừ cánh tay phải bị Bạch Tử Họa chặt đứt thì trên cơ bản đã khôi phục. Phần nộ đề nén bấy lâu trào dâng như sóng dữ, tâm niệm duy nhất chính là giết Hoa Thiên Cốt. Nhưng bản thân lại không có pháp lực, đành nhào lên như chó dại, cắn chặt tay trái Hoa Thiên Cốt.

Mắt Hoa Thiên Cốt trống rỗng, chậm chạp phẩy nhẹ tay, Nghê Mạn Thiên lập tức bị hất tung ra, đập mạnh vào tường, gãy cả xương sườn.

“Ta chịu cho người chết, không phải vì tha thứ cho người, người đã giết người quan trọng nhất đối với ta, ta vẫn hận người. Nhưng tất cả đã tới lúc kết thúc rồi. Tại sao chịu bao nhiêu tra tấn như thế mà tới tận bây giờ vẫn không chịu sám hối, không thấy mình đã sai?”

“Tại sao phải sám hối, có cho ta quay lại một trăm lần ta vẫn muốn giết con tiện nhân Đường Bảo kia!”

Hoa Thiên Cốt trầm mặc, quan niệm và suy nghĩ của mỗi người khác nhau, nàng thấy chuyện này sai, nhưng người khác chưa chắc đã thế. Có lẽ ngay từ lúc muốn Nghê Mạn Thiên hối hận, nàng đã sai rồi.

“Ta sẽ không để Đường Bảo chết như thế, nó sẽ quay trở lại bên cạnh ta.”

“Ha ha ha, Hoa Thiên Cốt, người tưởng thần có thể xoay chuyển tất cả ư? Cứ cho là Đường Bảo sống lại thì sao nào? Chính tay người đã giết người nó yêu nhất, người cho là nó sẽ tha thứ cho người?”

Hoa Thiên Cốt như bị dội một gáo nước lạnh, cứng cả người. Nàng bất giác hơi lùi bước, giọng bắt đầu run run, ra sức lắc đầu.

“Không đâu! Người Đường Bảo yêu nhất là ta! Nó sẽ không vì Lạc Thập Nhất mà hận ta! Tuyệt đối sẽ không!”

“Nực cười, nếu Đường Bảo giết Bạch Tử Họa, người sẽ nghĩ thế nào, cũng không hận sao? Vẫn có thể bên nhau sớm chiều như xưa?”

Mắt Hoa Thiên Cốt lộ vẻ hoảng sợ đã lâu không thấy: “Nếu có thể cứu Đường Bảo sống lại thì chắc chắn cũng có thể cứu Lạc Thập Nhất sống lại!”

Nghê Mạn Thiên tuyệt vọng ngửa đầu cười sặc sụa: “Hoa Thiên Cốt, ngươi chưa từng nghe à? Người bị chính tay thần giết chết, nào có thể sống lại?”

Đầu Hoa Thiên Cốt nổ “ầm” một tiếng, tất cả đều sụp đổ. Nàng mệt mỏi tựa vào tường, không tin lắc đầu: “Người đang lừa ta! Lừa ta! Các người ai cũng lừa ta!”

Lam Vũ Lan Phong lừa nàng, hại nàng thả Yêu Thần. Khinh Thủy lừa nàng, khiến nàng nghĩ hai người là bạn tốt nhất. Sát Thiên Mạch lừa nàng, thật ra luôn coi nàng là thể thân của Lưu Hạ. Trúc Nhiễm lừa nàng, tất cả mọi chuyện gã làm đều vì toan tính riêng. Bạch Tử Họa lừa nàng, tiếp cận nàng chỉ là muốn giết nàng. Ngay cả Đông Phương cũng lừa nàng, dù đã chết, tất cả mọi chuyện vẫn nằm trong kế hoạch của huynh ấy.

Tại sao lại như thế? Nàng thật sự ngốc đến vậy ư, sao tất cả mọi người trên thế gian đều muốn lừa nàng?

Nghê Mạn Thiên cười đắc ý, cực kì vừa lòng nhìn mục đích của mình đã thành công. Quả thật nàng ta chỉ thuận miệng bịa ra thôi, Thần giới tiêu vong đã gần vạn năm, ai mà biết được chứ? Có điều chỉ cần Hoa Thiên Cốt tin là được rồi, điểm yếu của Hoa Thiên Cốt chính là không thể bình tĩnh trong lúc nguy hiểm và căm hận. Lúc hại Bạch

Tử Họa trúng độc là thể, lúc muốn cứu Sốc Phong kết quả lại thành thả Yêu Thần xuất thể cũng thể.

Một lần nữa tự tay đẩy Hoa Thiên Cốt xuống bờ tuyệt vọng, cảm giác trả thù này thật sung sướng, có thể nhắm mắt được rồi.

Nghê Mạn Thiên dồn sức đập đầu vào tường, máu văng khắp nơi, cơ thể dần trượt xuống. Ánh mắt vẫn kì lạ mà âm hiểm cười với Hoa Thiên Cốt, cuối cùng cũng có thể tới gặp Lạc Thập Nhất.

“Kiếp trước, kiếp này, kiếp sau, có lẽ đời đời kiếp kiếp chúng ta chỉ có thể làm kẻ thù, không đội trời chung.”

Hoa Thiên Cốt nhìn Nghê Mạn Thiên từ từ dứt hơi, trên mặt nở nụ cười thỏa mãn.

À đã được giải thoát hoàn toàn khỏi đau khổ, còn nàng thì sao?

Chuyện Nghê Mạn Thiên chết khiến Trúc Nhiễm vô cùng kinh hãi, thời gian còn quá sớm so với dự tính của gã,

chẳng lẽ là vì Bạch Tử Họa ư? Hay là nàng không thể chịu đựng một bản thân tàn nhẫn lạnh lùng như thế nữa.

Tự tay chặt đứt sợi dây sinh tồn của bản thân là điều không hề dễ dàng. Gã biết Hoa Thiên Cốt đã nghĩ thông rồi, hoặc phải là nói đã buông tay rồi, ngay cả lúc gã tới báo cáo tiến độ Tam Thiên Yêu Sát nàng cũng có vẻ chán nản.

Nàng không còn tới gặp Bạch Tử Họa nữa, một mình chuyển vào Bàn Nhược điện, bắt đầu liên tục bế quan trong đó, bế quan xong thì mở tiệc linh đình. Nhìn lũ quỷ múa may xung quanh, bản thân lại không uống một giọt rượu, nghe đàn sáo cầm tiêu nghiêng người trên ghế nằm chợp mắt.

Nàng thay đổi hoàn toàn, không còn lạnh lùng như băng nữa mà hình như trở nên hiền như bột, cũng không thể nói là hiền, mà nên nói là nàng thường hay ngơ ngẩn, phản ứng với những điều quanh mình cũng chậm hơn rất nhiều. Ngữ điệu thản nhiên, không hề che giấu điều gì, vẻ mặt dứt khoát, ánh mắt thông thấu mà trống rỗng, lại có một hơi thở đau đớn kéo dài không tan.

Lại là tiệc tùng thâm đêm, yêu ma say rượu thoải mái

chòng ghẹo nhau trong điện, khắp nơi đều tràn ngập mùi hương hoang loạn đậm đặc. Hoa Thiên Cốt làm như không thấy gì, im lặng ngủ trên chiếc ghế nằm màu tím vàng đặt ở chỗ cao nhất, trên án chỉ bày một mâm hoa quả và một chén trà xanh. Gần đây yêu lực tiêu hao quá nhiều khiến nàng cực kì mệt mỏi, nhưng trước đó đã tạo thành thói quen xấu, không có Bạch Tử Họa bên cạnh thì rất khó ngủ say. Hơn nữa khi đã nghĩ thông tất cả, cũng chính là lúc hạ quyết tâm, nàng lại bắt đầu thấy sợ bóng tối và yên tĩnh. Đưa mình vào nơi rực rỡ đèn hoa, nghe tiếng đàn hát và tiếng vui cười giận mắng, bị mọi người vây quanh, trái lại có thể an lòng.

Bỗng có một đôi tay đặt lên vai nàng nhẹ nhàng xoa bóp, nàng cảm lấy, mở mắt ra. Một khuôn mặt đẹp tới không thực có vẻ bối rối lại vô tội, con người như lớp thủy tinh trong suốt sáng rõ nhất thế gian này.

Nàng khẽ thở dài, bỗng một bàn tay cầm một quả nho đưa tới bên miệng. Một người đàn ông xuất trần đang cố gắng mỉm cười nhìn nàng.

“Không cần đâu, các người đều lui xuống đi.” Hoa Thiên Cốt cười khổ, ngẩng đầu nhìn Trúc Nhiễm bên cạnh. Đạo này gã hay tìm mấy người đàn ông tuyệt sắc tới hầu hạ nàng, thậm chí còn tìm họa sĩ vẽ rất nhiều tranh, hoặc đưa thẳng tới bữa tiệc cho Hoa Thiên Cốt chọn lựa. Gã

bày ra vẻ tất nhiên phải tìm vài nam sủng tới cho nàng giết thời gian, nói cho hay thì là lấy công chuộc tội.

Có thể thấy hai người kia sợ Trúc Nhiễm hơn, vẫn không nhúc nhích.

Trúc Nhiễm thoải mái hỏi: “Thích người nào?”

“Đừng lộn xộn, người biết ta không ham nam sắc, thả hết bọn họ đi.” Vì Hoa Thiên Cốt thích Bạch Tử Họa nên người mà Trúc Nhiễm tìm phần lớn là các vị tiên xuất trần mà không phải yêu ma quyến rũ.

“Thần tôn cũng không thể nhớ thương Bạch Tử Họa cả đời thế được, ngày tháng còn dài, cũng có thể tìm vài dự định cho mình. Đàn ông xuất sắc trên thế gian này còn rất nhiều, chỉ cần Thần tôn muốn, không gì không có được, hà tất phải cố chấp. Chuyện vui nam nữ, chỉ cần Thần tôn thử thì chắc chắn sẽ thích.”

Hoa Thiên Cốt phì cười: “Chẳng phải người cũng không dính tửu sắc à?”

Trúc Nhiễm sừng sốt một lát, không nói gì.

Hoa Thiên Cốt nói: "Nếu người tự ti vì vết sẹo nước ao Thanh Lam để lại, ta có thể xóa hết cho người. Nếu người lấy cố bần bịu, bây giờ đại cục đã định, Lục giới nằm cả trong tay. Ta thấy người ngày nào cũng không có việc gì làm, quảng cho ta mấy phiền phức này, không bằng người tự thông dong vui vẻ đi. Nếu người không thích những thứ đó thì cũng nên biết ta không thích. Ta hiểu người đang lo lắng cho ta, nhưng người cũng phải hiểu không thể giảm bớt nỗi đau bằng tửu sắc. Ta rất tỉnh táo, biết mình đang làm gì, người yên tâm."

Trúc Nhiễm có chút kinh ngạc, nàng nói gã lo lắng cho nàng? Lo lắng? Bao lâu nay bọn họ đều lợi dụng nhau, đối địch nhau, đề phòng nhau, vì sao nàng lại cảm thấy gã đang lo lắng cho nàng?

Lâu lắm rồi không thấy nàng nói nhiều như thế, đáy mắt trần đầy ấm áp, ngữ điệu khi nói cũng thay đổi. Gần đây nàng cực kỳ khoan dung, thậm chí có phần dung túng cho gã, bất kể trước kia chuốc thuốc Bạch Tử Họa hay là bây giờ cố ý trêu chọc, nàng cũng không hề tức giận hay trách cứ.

Nàng lại trút bỏ lớp phòng vệ lạnh tanh để quay lại

dáng vẻ trước kia ư? Hay là thật sự đã nhìn thấu tất cả rồi, không cần gì nữa.

Trúc Nhiễm bất đắc dĩ cười khẽ, cho dù nhìn thấu tất cả, ta vẫn muốn xem người có bỏ được Bạch Tử Họa hay không?

Ra khỏi chỗ Sát Thiên Mạch, mặt Hoa Thiên Cốt giãn ra đôi chút. Cứ cách vài ngày, nàng lại tới chỗ hắc, lại nhai cắn nhả, thì thảo lắm bầm với Sát Thiên Mạch đang say ngủ.

Bỗng thoáng nghe thấy tiếng đàn, uyển chuyển sinh động tựa mây trôi nước chảy, tự do mà phóng khoáng, hấp dẫn lòng người. Trong Vân cung có ai lại thanh nhàn gảy đàn thế này? Chẳng lẽ là Bạch Tử Họa? Không đúng, không phải hắc, tiếng đàn của hắc luôn có điều ẩn chứa, không thoải mái như vậy.

Hoa Thiên Cốt có chút ngạc nhiên đi tìm tiếng đàn, không ngờ lại xa như thế, xem ra người đánh đàn chẳng những tài nghệ cao siêu mà nội lực cũng vô cùng thâm hậu. Lướt qua không biết bao nhiêu đám mây, cuối cùng nàng cũng tới phía trên một tòa điện nhỏ. Tòa điện này cực kỳ giản dị, tuyết trắng mịn màng lại có đủ loại hoa

đào. Một người đàn ông mặc áo trắng đưa lưng về phía nàng, nhàn nhã ngồi dưới tàng cây đánh đàn, quanh người đầy những cánh đào rơi.

Ngực nàng như bị nện một đòn mạnh, bóng lưng và dáng người kia cực kì giống Bạch Tử Họa, nhưng nàng không biết hẳn là ai.

Lặng nghe tiếng đàn, bất giác như lạc vào cõi tiên, nàng đứng trên làn mái cong, im lặng nhìn hắt. Tiếng đàn lúc lên lúc xuống, khẽ hợp cùng tiếng gió. Những ngày hạnh phúc với Bạch Tử Họa trên Tuyệt Tình điện hiện ngay trước mắt, nỗi xót xa vô hạn trào dâng trong lòng, nàng không khóc nhưng lại không kìm được tiếng thở dài.

Tiếng đàn ngừng bật. Người đàn ông đó quay đầu nhìn nàng, vẻ kinh ngạc đọng đầy hai mắt.

Hoa Thiên Cốt cũng ngây ngẩn. Người đàn ông kia để mái tóc dài đen nhánh buông thõng, như thể bước ra từ trong tranh. Luận tiên tư luận khí chất, đến Bạch Tử Họa cũng không hơn được. Nhưng người đó không lạnh lùng xa cách như Bạch Tử Họa mà phóng khoáng hơn nhiều.

Dường như nàng bỗng nhớ lại lần đầu tiên gặp hẳn ở Dao Trì năm ấy, hoa rơi như mưa, gió cuộn như sóng, Bạch Tử Họa bước về phía nàng, từng đóa sen nở rộ sau gót. Còn nàng, lạc cả hồn phách.

“Người là ai?” Người đó hỏi nàng, âm thanh như tiếng cổ cầm vang lên trong khoảng trời dưới trăng, như gió mát nước trong quần quanh người nàng.

“Ta là ai?” Hoa Thiên Cốt vẫn chưa kịp định thần, mơ màng khẽ đáp lại.

Người đó mỉm cười, gốc đào nở đầy hoa cũng bừng sáng theo, trước mắt nàng là một màu hồng rợp trời, nàng sắp nghẹt thở.

“Đừng đứng trên mái nhà thế, cẩn thận ngã đấy, nếu không chê thì xuống đây ngồi được chứ?”

Hoa Thiên Cốt như bị ma xui quỷ khiến lão đảo bay xuống, ngồi bên án, không hiểu sao lại bắt đầu căng thẳng. Người đó đặt đàn sang một bên, rót đầy chén trước mặt nàng. Nàng vội xua tay: “Cám ơn, ta không biết uống rượu.”

Người đó lại mỉm cười: “Đây không phải rượu mà là trà, tên gọi ‘Túy nhân gian’, có mùi rượu, nhưng không say người, chỉ say lòng thôi.”

Hoa Thiên Cốt hơi ngượng, cầm chiếc chén nho nhỏ nhấp một ngụm, quả thực không phải là rượu, thơm hơn trà, say lòng người hơn rượu.

“Cám ơn, người là?”

“Ta là Mặc Băng tiên.”

Hoa Thiên Cốt nhìn hẩn, có phần say mê, quả nhiên người cũng như một bức tranh thủy mặc thanh nhã, trong tâm khảm lại đượm hơi mát.

“Sao người lại ở đây? Bị Trúc Nhiễm bắt à?” Nàng nhớ tới những người đàn ông trước kia Trúc Nhiễm dâng lên, đúng là rất có khả năng. Nhưng Tiên giới lại có người này ư, sao trước nay nàng chưa từng nghe thấy?

Mặc Băng tiên không đáp, hờ hững thưởng trà: “Tên đó

làm gì có khả năng này, nó chỉ biết lấy Thục Sơn uy hiếp ta.”

“Người người Thục Sơn? Là đệ tử mới của chương môn Kiếm Phong à? Trước kia ta chưa từng nghe thấy tên người.”

“Đương nhiên người chưa từng nghe thấy tên ta, ta đã xa rời thế sự nhiều năm. Kiếm Phong cũng chỉ đáng bậc đồ tôn của ta, nếu ta có nhận đồ đệ.”

Hoa Thiên Cốt hơi kinh ngạc: “Xin lỗi, người bị bắt vào Vân cung lâu lắm rồi hả?”

“Không lâu, thực ra ở đâu mà chẳng giống nhau. Người tên là gì?”

“Ta...” Hoa Thiên Cốt đứng dậy, “Ta phải đi.”

Khó khăn lắm mới có người không ghét nàng cũng không sợ nàng, dừng tại đây là được rồi, sau khi về nàng sẽ bảo Trúc Nhiễm lập tức thả người đó đi.

Mặc Băng tiên cũng không hỏi thêm nữa, nhìn nàng lúng ta lúng túng bỏ đi, không khỏi có chút buồn cười, lại tiếp tục cúi đầu uống trà. Chẳng bao lâu chân trời lại có một người bay đến, là Trúc Nhiễm.

“Sao rồi?”

“Lừa trẻ nhỏ thật chẳng có ý nghĩa gì cả.” Mi tâm Mặc Băng tiên hiện lên vẻ giễu cợt, “Ta còn tưởng Yêu Thần là quái vật ba đầu sáu tay hay là một người đẹp lạnh lùng độc ác. Đúng thật là, mất công hy vọng.”

Trúc Nhiễm bật cười: “Nếu ngài đến sớm hơn vài ngày thì có thể thấy người đẹp lạnh lùng. Gần đây không hiểu sao nàng hay lơ đãng, nhưng như thế càng dễ bị mê hoặc hơn.”

“Ta thấy mình như một tên ngốc ấy, không ngờ Mặc Băng tiên ta cũng có ngày dùng sắc đẹp mê hoặc người khác, đã thế còn bị xem là thể thân, thật nực cười.”

“Đây là cách nàng dễ dàng chấp nhận ngài nhất. Hơn nữa ngài cũng đâu cần giả bộ, ngài thật sự rất giống Bạch Tử Họa. Đông Tử Họa, Tây Mặc Băng, quả nhiên là kỳ phùng địch thủ, khó phân cao thấp.”

“Người nhảm, là Bạch Tử Họa rất giống ta, không phải ta giống hần. Lúc ta còn ba khắp Lục giới, hần còn chưa sinh ra đâu.”

“Được rồi, vậy xin nhờ ngài.”

“Người muốn ta làm gì, chỉ mua vui cho nàng hay là muốn giành lấy sức mạnh Yêu Thần? Người phải biết, ta tới đây là để nghĩ cách giết nàng. Mất đi chỗ dựa, người không sợ sao?”

“Ta đương nhiên không sợ. Ngài không giết được nàng, trừ phi ngài là Bạch Tử Họa thật.”

“Sao nàng lại yêu chính sư phụ của mình được? Thật chả hiểu nổi, Lục giới bây giờ hỗn loạn quá.”

“Có vẻ ngài cũng không quan tâm tới số phận của Thực Sơn và Lục giới, vậy ngài tới đây làm gì?”

“Ta không quan tâm mấy chuyện đó, nhưng có chút

kinh ngạc. Trúc Nhiễm tiểu tử, người đã bao giờ thấy sư phụ người quỳ trước người khác bao giờ chưa, vậy người sẽ không phải thắc mắc sao ta lại ở đây nữa.”

Trúc Nhiễm giật nảy mình, đầu ong ong. Ông ta quỳ trước Mặc Bằng tiên? Vì cứu Lục giới? Vì cứu Trường Lưu? Hay chỉ vì Bạch Tử Họa?

Mặc Bằng tiên cười nhìn gã, lắc đầu: “Ta quen sư phụ người lâu tới vậy, nhưng chưa từng thấy hãn như thế. Hơn nữa không ngờ Hoa Thiên Cốt cũng có thể hại cả Bạch Tử Họa, vì thế ta cũng không kìm nổi tò mò, dù sao cũng rảnh rỗi chẳng có việc gì nên chạy qua xem yêu nữ đó thế nào, có năng lực ra sao. Tuy quả là tuyệt sắc vô song, nhưng vừa nghĩ tới việc ta vì mục đích gì đó mà phải lên giường với nàng, quả thật vẫn có chút ghê tởm bản thân. Sư phụ người cũng hay thật, không nỡ hy sinh Bạch Tử Họa nên hy sinh ta.”

Trúc Nhiễm bất đắc dĩ lắc đầu: “Mặc Bằng tiên, ngài thật tự tin. Trước kia ai gặp nàng cũng đều rất tự tin, bao gồm cả Bạch Tử Họa, cả Dị Hủ các chủ, cả Sát Thiên Mạch, hay kể cả ta, giống như vô cùng dễ dàng đùa giỡn nàng trong lòng bàn tay, kết quả là không biết ai lại đáng thương hơn ai.”

“Cám ơn lời khuyên của người, ta sẽ cẩn thận.”

Trúc Nhiễm xoay người bỏ đi, người hiểu bọn họ mới biết thật ra Mặc Băng tiên và Bạch Tử Họa không hề giống nhau chút nào. Mặc Băng tiên rất kiêu ngạo phóng khoáng, không muốn gánh vác điều gì, càng ghét ràng buộc và dây dưa. Còn Bạch Tử Họa lại gánh quá nhiều, nghĩ quá nhiều. Lục giới, Trường Lưu, Hoa Thiên Cốt, thậm chí chỉ là một kẻ qua đường, hẳn đều cảm thấy mình có trách nhiệm, sao lại không mệt?

Lúc bế quan xong thì trời đã khuya, nàng bỗng phát hiện ra Bàn Nhược điện có thêm một người. Chẳng lẽ là Bạch Tử Họa đến đây? Không đúng, không phải người. Đẩy cửa phòng trong ra, lại thấy Mặc Băng tiên ngồi trước án lư đang nhìn ra ngoài cửa sổ, bất giác hơi kinh ngạc.

“Sao người lại ở đây?”

“Sao lại là người?”

Hai người cùng hỏi, Hoa Thiên Cốt có vẻ hơi xấu hổ.

Mặc Băng tiên nhìn nàng, khoe miệng khế cong lên: “Thì ra người chính là Yêu Thần, Trúc Nhiễm bảo ta tới thị tẩm.”

Nếu trong miệng Hoa Thiên Cốt có trà thì nhất định sẽ phì ra ngay lập tức, ngữ điệu của hã quá bình thản, nhưng trong lòng chắc đang tức giận lắm.

“Xin lỗi, Trúc Nhiễm không cố ý sỉ nhục người đâu, chỉ rảnh quá nên thích trêu ta, xem vẻ khó xử của ta thôi.”

Trêu? Mặc Băng tiên nhú mày, bất kì ai cũng có thể thấy Trúc Nhiễm bằng mặt nhưng không bằng lòng, hai người còn lợi dụng lẫn nhau, nàng việc gì phải làm bộ trước mặt người khác? Hơn nữa nàng đường đường là Yêu Thần, sao phải suốt ngày nói xin lỗi. Mới gặp hai lần, nàng đã nói với hã đủ hai lần. Thiếu nữ có ánh mắt ngây thơ vô tội, thậm chí còn mang vẻ ngốc nghếch hoang mang này chính là Yêu Thần đó ư? Không hiểu rốt cuộc là lòng dạ nàng quá sâu hay thật sự ngốc nữa. Nàng lên làm Yêu Thần bằng cách gì thế? Hay là dựa vào ánh mắt này quyến rũ đàn ông?

“Người về Thục Sơn đi, ta sẽ nói với Trúc Nhiễm, Trúc Nhiễm sẽ không uy hiếp người nữa.”

“Nàng rất ghét ta?” Mặc Băng tiên tiến lên hai bước đứng trước mặt nàng.

Hoa Thiên Cốt bị bóng hắt bao phủ tới nghệt thờ. Vóc dáng kia, mùi hương trong sạch mát lạnh kia cực kì giống Bạch Tử Họa.

“Không đâu.”

“Vậy vì sao đuổi ta đi?” Âm điệu của hắn mang chút oán hận và trêu chọc.

Hoa Thiên Cốt hơi giật mình, không phải hắn đang đùa nàng đấy chứ, chẳng lẽ hắn không hận nàng sao.

“Ta không muốn ép ngươi.” Tim nàng đang lạnh run, nàng sợ điều gì? Sợ giây phút này bản thân quá yếu đuối, sợ mình đột nhiên muốn tìm một người để nương tựa? Với người khác nàng không rung động, với Bạch Tử Họa tim nàng đã chết, nhưng với người giống hắn nàng phải làm sao mới được đây...

“Nàng chưa từng bắt ta làm gì, sao gọi là ép. Ta đã

từng nói ở đâu cũng như nhau. Nàng biết đánh cờ không?”

“Biết.”

Mặc Băng tiên đã quen cách nói chuyện ề à chậm nửa nhịp của Hoa Thiên Cốt, cực kì hứng thú chơi cờ với nàng, không ngờ nàng chơi không ngốc chút nào.

“Bạch Tử Họa dạy nàng?”

“Hả?”

“Trước kia không phải Bạch Tử Họa là sư phụ của nàng à?” Mặc Băng tiên thấy nàng nhăn nhó, dường như đang cố gắng nhớ lại.

“Lúc đầu là cha ta dạy, nhưng ta lại không học được, sau đó Bạch Tử Họa dạy ta, ta còn đọc sách hướng dẫn chơi cờ trong ‘Thất tuyệt phổ’.”

Mặc Băng tiên nhướn mày, dường như cảm thấy Yêu

Thần có cha là một chuyện lạ. Hình tượng bị yêu hóa hoàn toàn của nàng trong miệng người khác ngày càng có xu hướng bất thường, hẳn hơi mất tự nhiên.

“Tuy ta biết nàng không đói, nhưng có muốn ăn gì không? Ta nấu nướng giỏi lắm đây.” Mặc Bằng tiên nhìn ánh dương phía chân trời, Vân cung dần bừng sáng.

“Người muốn ăn gì ta có thể hóa ra.”

“Mấy thứ đó không ngon, phàm là những việc tự mình làm mới có thể cảm nhận được sự vui vẻ là mùi vị trong đó. Nhà bếp ở đâu?”

Hoa Thiên Cốt như thể nhìn thấy Bạch Tử Họa đứng trước mặt ân cần dạy dỗ mình, nhưng người trước mắt này lại ấm áp chân thực hơn nhiều, nàng vươn tay ra là có thể chạm vào.

Chẳng mấy chốc Mặc Bằng tiên đã làm xong vài món ăn sáng. Rất đơn giản, cũng không có gì phong phú, nhưng thanh đạm ngon miệng. Hoa Thiên Cốt cảm thấy vị giác

của mình đã thức tỉnh, rất lâu rồi nàng không ăn một bữa no. Trước kia lúc ở cùng Bạch Tử Họa nàng luôn nhớ tới Đường Bảo, càng ăn càng khó chịu.

“Thì ra bách hợp còn xào được như thế.”

“Ta không có việc gì làm, lúc rảnh thường tự nghĩ ra ít đồ ăn.”

“Ngươi hay tự làm cơm?”

“Ừm, tuy không cần thiết, nhưng bao năm nay, ngày nào ta cũng đúng giờ ăn ba bữa. Như vậy mới cảm thấy được mình còn máu thịt và vẫn đang sống. Nhưng hầu như đều ở một mình, làm hai món là được thôi.”

“Một mình?”

Mặc Băng tiên gật đầu, trong con ngươi tựa sao mờ đêm đông dường như có tuyết ngàn năm đọng. Từ rất lâu rất lâu rồi, lúc nào cũng chỉ có một mình hắt.

Hoa Thiên Cốt nói chuyện mà như mộng du, ánh mắt mơ màng: “Tay nghề của ta cũng được lắm, trước kia toàn là ta nấu cho mọi người ăn, chưa từng có ai làm cho ta ăn cả. Tồi nay đến lượt ta nấu nhé.”

Mặc Băng tiên nhìn nàng, khẽ gật đầu.

Do đó rất hiển nhiên, Mặc Băng tiên ở lại Bàn Nhược điện, Hoa Thiên Cốt không nói gì, nhìn qua hai người giống như bạn tốt nhiều năm, lúc chơi cờ, lúc lại đánh đàn. Mặc Băng tiên khi gần khi xa, thái độ vô cùng mập mờ. Hoa Thiên Cốt không che dấu sự quý mến và ưu ái dành cho hắn, gần như là nói gì nghe nấy. Nhưng trái lại, thời gian bề quan của nàng ngày càng lâu, tinh thần cũng ngày càng lơ đãng hơn.

“Hôm nay chúng ta ra ngoài một chút đi.” Mặt Hoa Thiên Cốt tái nhợt nhìn phía ngoài cửa sổ, hàng mi khẽ run, dập dờn tựa như đôi cánh bướm.

“Bên ngoài tuyết đang rơi.”

Hoa Thiên Cốt khẽ búng tay, chớp mắt đã xuyên qua vạn dặm. Mặc Băng tiên cười bất đắc dĩ: “Nàng muốn đi

đâu?”

Hai người bay về phía Đông Hải, Mặc Băng tiên thăm nghĩ, chẳng lẽ nàng muốn quay lại Trường Lưu. Không ngờ nàng lại dừng ở một hòn đảo cách Trường Lưu không xa, khắp nơi trăm hoa như gấm.

“Nơi này tên là Hoa đảo, hồi xưa ta hay đến đây với một người bạn. Không ngờ trời lạnh như vậy mà hoa vẫn nở tươi tốt.”

“Nơi này có bùa bảo vệ rất mạnh, chắc chắn bạn nàng hy vọng mỗi lần tới đây nàng đều thấy nhiều hoa đua nở thế này.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu, nằm ngửa trên thảm hoa, nhắm hai mắt lại. Mặc Băng tiên ở bên cạnh dường như bị cảnh đẹp trước mắt mê hoặc. Nước biển xanh thẳm mênh mông, Hoa Thiên Cốt nằm trong thảm hoa như một nàng tinh linh, đẹp tới ử dật đất trời, không hề dính dáng tới Yêu Thần đầy nhân gian vào cảnh lầm than đau khổ.

Cơn gió lạnh cóng dần trở nên ấm áp, hắt trông về phía biển trời xa xa, lời Ma Nghiêm nói vang vọng bên tai.

“Sức mạnh Yêu Thần có thể chuyển dịch, nghĩa là dù nó mạnh tới đâu cũng có giới hạn, không thể dùng mãi không hết. Tuy thần mệnh của Hoa Thiên Cốt là vật chứa sức mạnh Yêu Thần tuyệt nhất, có thể không ngừng sáng tạo và tái sinh nhưng vẫn phải hao tổn thời gian và sức lực. Dù chúng ta không thể chuyển sức mạnh Yêu Thần ra khỏi cơ thể nó, nhưng chỉ cần ra tay lúc nó suy yếu nhất thì vẫn có thể khiến nó bị thương nặng, rồi nhân cơ hội phong ấn yêu lực lại, lúc ấy giết nó thật quá dễ dàng. Vấn đề là ngay cả việc đánh chiếm Lục giới nó cũng không cần động tay, dựa hết vào Trúc Nhiễm và đám thuộc hạ yêu ma, vốn không hao chút sức nào, vậy nên chỉ có thể xin Mặc Băng tiên giúp đỡ.”

Mặc Băng tiên thở dài, tự nhiên lại đặt hết hy vọng của Lục giới lên người hắc hắc. Mặc dù hắc hắc không thích làm anh hùng cứu thế, nhưng chưa bao giờ thích thua. Bóng lưng thẳng tắp của hắc hắc như thanh kiếm đã tuốt khỏi vỏ. Chậm chậm bước qua, vươn tay, Mặc Băng tiên thấy một đóa băng sen đang nở trong lòng bàn tay nàng, cầm lấy đưa lên ngửi, sau đó cong môi cười.

Hoa Thiên Cốt lại ngẩn ngơ, Mặc Băng tiên đã quen thấy vẻ mặt si mê của đủ loại phụ nữ, nhưng sự say đắm của Hoa Thiên Cốt khiến hắc hắc vừa vui vừa bức, bởi vì người trong mắt nàng lại là một kẻ khác.

“Chúng ta về đi.” Hoa Thiên Cốt đang định quay người thì Mặc Băng tiên đột nhiên giữ lấy tay nàng. Nàng muốn rút ra, Mặc Băng tiên đã đưa nàng bay lên trời.

Hoa Thiên Cốt không nói gì nữa, mặc cho hắc năm tay mình, ngón tay thon dài như ngọc ấm mà mạnh mẽ, kiên định, tay nàng như mất đi cảm giác, có thứ gì đó đang tan biến, vỡ vụn thành không khí. Thì ra đây chính là khả năng của hắc, cũng là nguyên nhân hắc tới. Hoa Thiên Cốt nhìn Mặc Băng tiên, lộ ra nụ cười khổ, có điều những bàn tay được hắc nắm trên đời này, sợ rằng đều không nở bung ra, dù cho hồn phi phách tán.

Khi đáp xuống đất mặt nàng càng tái hơn, Mặc Băng tiên buông ra, cong môi nhìn nàng. Hoa Thiên Cốt biết ý của hắc, lại không muốn làm rõ, từ từ nói: “Ta đi bế quan.” Sau đó bước vào hầm băng ngầm cực lớn.

Mặc Băng tiên thấy hình như nàng đã đoán ra từ lâu nhưng vẫn không quan tâm. Hắc khẽ nhún mày, nàng rốt cuộc là người thế nào đây? Có điều, bất kể ra sao, hắc cũng sẽ không nường tay. Bóp nát đóa băng sen trong tay, nhựa hoa văng tung tóe, hắc có chút chán ghét lau đi, né, cánh hoa tàn xuống đất.

Đêm đến khi tỉnh lại, bỗng Hoa Thiên Cốt thấy đằng sau

có thêm một người khế áp vào mình. Bạch Tử Họa?

Nàng quay người, Mặc Băng tiên đang nghiêng đầu nhìn nàng.

“Nàng ngủ say như chết ấy, không đề phòng gì cả, nhiều người muốn giết nàng lắm đấy.” Hắc vén lọn tóc của nàng ra sau tai, ánh mắt dịu dàng tới mức khiến người khác phải say đắm.

Hoa Thiên Cốt còn buồn ngủ, chậm chạp lắc đầu: “Không muốn sống nên không phải lo lắng đề phòng.” Quả thật có gì đâu mà cần phòng bị, trước kia có lẽ cần, nhưng sau khi trở thành Yêu Thần, nàng không quan tâm tới xung quanh nữa, có lẽ vì biết không ai có thể thực sự làm hại mình, cũng có lẽ vì trong tiềm thức hy vọng thật sự có người giết được Yêu Thần.

“Sao ngươi lại đến đây?” Hoa Thiên Cốt mệt mỏi muốn ngủ tiếp. Tuy rằng trong Vân cung đang đồn hắc là nam sủng mới, nhưng Mặc Băng tiên vẫn toàn ngủ phòng bên.

“Ta tới làm chuyện mình nên làm.”

“Ý người là ngủ cùng ta hay là giết ta?”

Mặc Băng tiên cười: “Nàng biết ta tới để giết nàng từ khi nào?”

“Lúc người không đi mà lại ở lại, hay có lẽ là lần đầu tiên gặp. Nếu không phải có mục đích riêng, Trúc Nhiễm sao có thể uy hiếp được người. Ta chỉ không hiểu Tiên giới vất óc, cuối cùng phái người đến, rốt cuộc là đã nghĩ ra cách gì?”

“Sau đó thì biết rồi?”

“Gần như thế, quả thực rất lợi hại.”

“Thể chất của ta hơi đặc biệt, hơn nữa còn chưa từng tu luyện ngũ hành, lại thích nghiên cứu một vài pháp thuật kì lạ đã thất truyền. Người của tiên giới thấy ta quá tà môn, đều ghét ta, cũng sợ ta.

“Tất cả pháp lực, ngay cả sức mạnh Yêu Thần của ta người cũng có thể hấp thu?”

“Không phải hấp thu, ta không ăn được nhiều như thế, cơ thể không chịu nổi. Chẳng qua là tiêu trừ thôi, như một loại chuyển hóa năng lượng vậy, chuyển chúng về tự nhiên như mưa gió sấm chớp, vân vân...”

“Thật kì diệu.”

Mặc Băng tiên rơi vào hồi ức, khẽ cười: “Đúng vậy, từ nhỏ đánh nhau ta chưa từng thua, chạm vào ai người đó sẽ không còn sức nữa. Hồi xưa các huynh đệ đồng môn luôn nói xấu ta, bảo ta không cần đấu cũng thắng.”

“Có thể tự khống chế không?” Hoa Thiên Cốt lo lắng nhíu mày.

“Phải chạm vào rồi mới có thể khống chế và lựa chọn.”

“Nói cách khác, bất kể là gì, chỉ cần tiếp xúc trực tiếp, tất cả sức mạnh đều bị người triệt tiêu?”

“Phải, sức mạnh Yêu Thần cũng không ngoại lệ.”

“Không có cách ngừng lại sao?”

“Không tiếp xúc thì sẽ ngừng lại, nếu không, đến chết cũng không ngừng. Vậy nên trước kia khi mẹ còn chưa sinh ra ta thì đã không may qua đời.” Vì thế từ nhỏ đương nhiên không có kẻ nào dám ôm hắt, động vào hắt.

Hoa Thiên Cốt bỗng hiểu được vẻ cô đơn và lạnh lẽo thỉnh thoảng toát khỏi mắt kia từ đâu mà đến. Cuộc đời hắt, nhất định là dài hơn, chịu khổ sở hơn nàng nhiều.

Hoa Thiên Cốt nắm lấy tay hắt, ngáp một cái, lại buồn ngủ.

Mặc Băng tiên chăm chú nhìn nàng, ánh mắt sâu không lường được: “Biết rõ hậu quả mà vẫn sẵn lòng để ta chạm vào?”

“Ta là Yêu Thần, ta rất mạnh.” Hoa Thiên Cốt mỉm cười vỗ về hắt, lòng Mặc Băng tiên rung động mạnh.

“Vì cá và chim trên thế gian này, nàng cười ít đi thì hơn.”

Nàng sửng sốt hồi lâu, khó khăn lắm mới hiểu được lời trêu chọc của hắn, bèn phì cười.

Nghe thấy Hoa Thiên Cốt tỉnh lại, Mặc Băng tiên đặt cuốn sách xuống, ngẩng đầu lên nhìn.

Dáng vẻ ngốc nghếch mơ màng dụi mắt kia quả thực rất giống trẻ con, hắn chau mày, bỗng vô cùng muốn biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra khiến nàng trở thành Yêu Thần.

Hoa Thiên Cốt ngồi xuống trước bàn trang điểm, Mặc Băng tiên rất tự nhiên cầm lược chải cho nàng, yên ả mà ầm áp. Nàng kinh ngạc nhìn hắn trong gương, tim như được dội một dòng nước mát. Tốt quá, nếu hắn có thể ở bên nàng vĩnh viễn, nếu tất cả những điều này là thật mà không phải diễn kịch...

“Ta vẫn rất thắc mắc, bấy lâu nay không thấy nàng có hứng thú gì với giết chóc hay là có dã tâm Lục giới, vì sao lại dễ dàng tha thứ cho Trúc Nhiễm một mình làm loạn khắp nơi?”

Hoa Thiên Cốt nhìn mình trong gương, khuôn mặt kia đẹp tới đáng sợ, cũng xa lạ tới đáng sợ, người con gái đó rốt cuộc là ai?

“Trúc Nhiễm, y là người duy nhất ở bên cạnh ta, mấy năm nay, bất kể là lúc ở man hoang hay sau khi trở thành Yêu Thần. Những lúc khổ sở nhất, y và ta nương tựa lẫn nhau. Lục giới không liên quan gì tới ta, nhưng Trúc Nhiễm với ta lại là người quan trọng.”

Man hoang? Nương tựa lẫn nhau? Nàng lại mang lòng cảm kích sâu đậm với Trúc Nhiễm như thế? Xem ra có quá nhiều chuyện hắc không biết. Cảnh cáo bản thân không được nảy sinh bất kì hứng thú gì với nàng, điều duy nhất hắc cần làm chính là khiến nàng si mê hắc, không cần biết trước kia nàng thế nào. Không ngờ giờ quá khứ ấy lại có thể ảnh hưởng tới tâm trạng của mình, điều này cũng khiến hắc thoáng lo lắng.

“Thế vì sao nàng để mặc Trúc Nhiễm tàn sát Lục giới, ngay cả Trường Lưu cũng không thèm quan tâm, lại chỉ muốn bảo vệ phái Mao Sơn? Bây giờ tất cả mọi người đều trốn về phía Mao Sơn, đó dường như đã trở thành đại bản doanh của những kẻ muốn chống lại nàng rồi.”

Hoa Thiên Cốt khẽ thở dài thườn thượt: “Kể cho người

nghe một câu chuyện, ta từng có một người bạn, hắc và sư huynh tình như anh em, lớn lên bên nhau, sư huynh chăm sóc hắc, chiều chuộng hắc, vì hắc mà ra sống vào chết bao lần. Nhưng đến một ngày hắc vắng mặt, vị sư huynh đó đột nhiên thông đồng với yêu ma giết sư phụ và tất cả sư huynh sư đệ của bọn họ, suýt diệt cả môn phái. Hắc vẫn không chịu tin, muốn tìm sư huynh hỏi cho ra lẽ. Nhưng tới ngày gặp lại, khuôn mặt dưới lớp mặt nạ của vị sư huynh kia lại giống hắc như đúc, thì ra người đó với hắc chính là anh em trai sinh đôi, là người cả đời chỉ có thể làm cái bóng của hắc mà tồn tại. Thì ra sư huynh hận hắc thấu xương, tất cả sự yêu thương và bảo vệ đều chỉ xuất phát từ bản năng bắt buộc. Thì ra sư huynh lừa thầy diệt phái, chỉ bởi vì không thể trực tiếp làm hại hắc, nên phải đi đường vòng trả thù. Thì ra sư huynh hắc luôn sống trong đau khổ nhiều năm như thế, mà hắc lại không hay biết gì.”

“Người nàng nói có phải là chương môn tiền nhiệm của phái Mao Sơn, Vân Ẩn?”

Hoa Thiên Cốt gật đầu, vẻ mặt trở nên đau thương, lại có phần chế giễu: “Vân Ẩn đã biết tất cả, những năm sau đó luôn nghĩ cách làm thế nào để hóa giải loại ràng buộc máu mủ cấm kỵ, cuối cùng hắc cũng tìm ra cách duy nhất để Vân Ẩn có được tự do thật sự, đó là hy sinh mạng sống của mình. Sau khi hắc chết Vân Ẩn mới có thể chân chính nắm giữ tính mạng của bản thân, vì thế...”

“Vì thế hắn chết...”

Hoa Thiên Cốt gật đầu: “Vân Ân làm thế ta không hề ngạc nhiên. Đối với hắn mà nói, Vân Ế chính là người quan trọng nhất, làm sao hắn nỡ nhìn y đau đớn, làm sao có thể chấp nhận để y hận mình. Nhưng... Rõ ràng ràng buộc đã được giải trừ, vậy mà vì sao Vân Ế vẫn chạy theo hắn? Trúc Nhiễm nói y tới Mao Sơn cướp thi thể của Vân Ân, điên cuồng chạy suốt bảy ngày bảy đêm, sau đó tự sát trên dốc Tư Quá của Mao Sơn, lúc chết vẫn ôm chặt Vân Ân đã qua đời từ lâu, thi thể bị y cắn tới máu me bê bết, lộ cả xương trắng, thần trí y không rõ ràng, chỉ biết lặp đi lặp lại ba chữ - ta hận ngươi.”

Hoa Thiên Cốt mở to mắt, dường như có thể tưởng tượng thấy cảnh tượng tàn khốc đáng sợ đó.

“Mười sáu năm sau, lúc ta thoát khỏi đáy biển Trường Lưu thì đã không còn thấy bọn họ nữa rồi. Ta luôn nghĩ, nếu Vân Ân đợi thêm một chút, chờ thêm một chút nữa thôi là tốt rồi, nếu như khi đó ta có sức mạnh giúp bọn họ thì bọn họ đã không phải chết. Trước nay ta chưa từng gánh trách nhiệm gì cho Mao Sơn, cũng chưa từng làm gì cho hắn. Nhưng ta vẫn không hiểu, không phải Vân Ế muốn giải thoát, muốn tự do ư? Vậy sao khi thực sự có

rồi y lại dễ dàng từ bỏ đến vậy. Vân Ân hy sinh nhiều như thế chính là vì không muốn y tiếp tục hận mình nữa, tại sao đến cuối cùng y vẫn còn hận hấn ta...”

Mặc Băng tiên không khỏi xót xa, trầm mặc một lúc lâu: “Có lẽ đối với Vân Ế mà nói, y sống vì Vân Ân, Vân Ân là tất cả niềm tin trong cuộc đời y, còn quan trọng hơn cả tự do. Nhưng trước kia y không hiểu, Vân Ân cũng không hiểu, tới khi nhận ra thì đã muộn mất rồi, chỉ còn lại tiếc nuối và oán hận. Khi coi yêu thành thói quen, thành chấp niệm thì thật sự rất đáng sợ.”

“Đúng vậy, tình yêu vốn rất đáng sợ. Người cho rằng người chỉ yêu một người, không ngờ rằng tình yêu đó lại gây thương tổn cho người ấy, thậm chí cho cả Lục giới.”

Hoa Thiên Cốt lại buồn bã thở dài: “Hy vọng dưới tuổi vàng, hai người bọn họ có thể xóa bỏ hiềm khích trước kia.”

Nàng từ từ nhắm mắt, nhớ lại lần đầu tiên gặp Vân Ân ở Trường Lưu. Chấp niệm cũng được, dã tâm cũng được, yêu cũng được, cuối cùng không còn lại gì hết. Người bước đã bước, người đi đã đi, tại sao nàng phải ở lại chốn này?

Đã hơn một tháng Hoa Thiên Cốt không tới Vô Vọng điện, chuyện đổi nam sủng mới hầu như cả thiên hạ đều biết, phái Thục Sơn từ trên xuống dưới đều được đặc biệt ưu ái, ngay cả yêu ma cũng không dám tùy tiện đắc tội.

Đám tiên tỳ ngày ngày nhàn rỗi, lời ong tiếng ve càng lúc càng nhiều, bỗng từ tấm điện của Thần tôn bị đầy thành lãnh cung, trong lòng họ khó tránh khỏi có chút mất mát và bất bình. Chủ tử nhà họ là ai nào, một Mặc Băng tiên vô danh sao sánh được. Thấy vẻ dửng dưng của Bạch Tử Họa, cả đám âu sầu rầu rĩ, dò hỏi khắp nơi, sau khi thấy dung mạo của Mặc Băng tiên, lại lo cho chủ tử nhà mình hơn.

Bạch Tử Họa sao không biết hằng ngày bọn họ líu rít nói những gì sau lưng mình. Chuyện xuân dục lúc ấy hẳn tức tới hồ đồ, sau khi dục hiệu qua đi, không cần nghĩ cũng biết là do Trúc Nhiễm. Nếu Tiểu Cốt muốn làm nhục hẳn thì còn nhiều cách, sao có thể dùng xuân dục. Tuy hẳn vẫn làm bộ không thấy tình cảm của nàng, nhưng rõ ràng liều thuốc kia đã phá vỡ mối quan hệ giữa bọn họ.

Đừng tiếp tục lừa mình dối người nữa, người rõ ràng biết nàng muốn mình, tuy không bỉ ổi tới mức dùng xuân dục, nhưng suy nghĩ mà mục đích cũng như thế, chẳng qua vẫn chưa đề hèn mà thôi.

Đó là lời Trúc Nhiễm muốn nói.

Dùng xuân được không phải để hấn khuấy phục, mà chính là để sỉ nhục hấn, bắt hấn phải nhìn thẳng vào sự thật, không được trốn tránh. Trừ phi hấn thực sự coi mình là nam sủng của nàng, bằng không hai người bọn họ không thể nằm cùng giường, làm vậy chẳng khác nào ngầm đồng ý dục vọng của nàng đối với hấn.

Tự tay hấn tổn thương nàng, nhưng điều khiến nàng càng đau đớn hơn chính là sự ghét bỏ trong mắt hấn. Bạch Tử Họa nhớ lại ánh mắt vô tội và nụ cười đau đớn của nàng khi vết máu chảy xuống trán, lòng liền quặn thắt. Nàng có thể坦然 nhiên nói xin lỗi hấn đầu người sai không phải là mình, vậy tại sao hấn không làm được?

Nhưng khi nghĩ đến việc nàng bảo Tử Huân Thiển Hạ đưa thuốc tới vào lúc đó, cảm giác áy náy lại biến thành lửa giận ngút trời.

Giảng co một ngày lại một ngày, hấn không quên mong muốn cứu vãn lại tất cả như lúc đầu, bây giờ khó khăn lắm mới có một ít tiến triển, Tiểu Cốt khô phục chút tính người, hấn nào có thể buông tha. Nhưng khi hấn đang nghĩ cách làm dịu đi quan hệ giữa hai người thì lại nghe đồn nàng nạp rất nhiều nam sủng mới, đêm đêm mở hội

hát ca, hành vi phóng đảng thối nát, còn say đắm Mặc Băng tiên, vì để Mặc Băng tiên vui mà tìm đủ tranh và các loại trò chơi cổ quái, Bạch Tử Họa khó tránh lại tức giận.

Hắn biết Tiểu Cốt ngây thơ cố chấp, biết nàng không thể bị sắc đẹp mê hoặc hay hành động theo cảm tính mà làm ra chuyện gì hoang đường. Có điều hắn không ngờ người đó lại là Mặc Băng tiên, lập tức mất hết tự tin.

Nghe tiếng đàn hợp tấu vọng tới từ Bàn Nhược điện xa xa, nhìn bọn họ hết lần này tới lần khác nắm tay nhau bay về phía chân trời, lòng hắn đầy lo sợ.

Hắn bỗng nhận ra mình chẳng làm được gì, mỗi ngày đều như phi tử thất sủng ngồi trong lãnh cung chờ hoàng đế tới lâm hạnh, thật quá nhục cưỡi.

Cho nên hắn nhân lúc Hoa Thiên Cốt bế quan đi tới Bàn Nhược điện.

Mặc Băng tiên đang ngồi ở đình nghỉ, cổ cầm đặt lên chiếc án bên cạnh, trên chiếc bàn bạch ngọc có tập sách, hoa quả, trà và một ván cờ chưa biết kết cục. Lúc hắn đến, Mặc Băng tiên vẫn không hề nhúc nhích, tựa vào

chiếc ghế gỗ Tử Đàn chạm trổ tinh xảo, một lúc lâu sau mới chậm rãi mở mắt ra.

Bạch Tử Họa nhìn chiếc áo lông cáo màu tím khoác trên người hắn, chắc là lúc đi Hoa Thiên Cốt tiện tay đắp lên, tâm trạng đột nhiên cực kì căng thẳng. Tuy biết rõ Tiểu Cốt không thể xảy ra chuyện gì với con người này, cũng chưa thể làm gì, nhưng vừa nghĩ tới việc nàng hằng đêm ngủ trên giường cùng một người đàn ông khác, lửa giận khó có thể kìm nén liền xộc thẳng ra ngoài.

Mặc Băng tiên cực kì hứng thú nhìn vẻ mặt biến đổi của Bạch Tử Họa, như thể có điều suy nghĩ. Mới đầu hắn tưởng Hoa Thiên Cốt si mê Bạch Tử Họa, cho nên không từ thủ đoạn giữ hắn bên mình, vì vậy Ma Nghiêm mới tới cầu xin hắn. Bây giờ xem ra không phải như thế.

“Thượng tiên, đã lâu không gặp.” Mặc Băng tiên chậm rãi ngồi thẳng dậy, châm trà cho Bạch Tử Họa.

“Sư huynh bảo ngài tới?”

Mặc Băng tiên gật đầu.

“Ta đã nói mình có thể giải quyết, mời ngài về cho.”

“Giải quyết? Giải quyết thế nào? Bây giờ nàng là Yêu Thần bất bại, cho dù có là người nàng yêu cũng không thể thay đổi gì.”

“Ta sẽ không bỏ rơi nàng.” Hắc là sư phụ, là người thân duy nhất của nàng trên đời, là kẻ đầu sỏ gây nên tình trạng hiện nay. Nếu ngay cả hắc cũng rời bỏ nàng, thì Tiểu Cốt sẽ vĩnh viễn không có ngày trở về.

“Ta không biết trước kia đã xảy ra chuyện gì, nhưng hiện giờ nàng đã làm nhiều điều ác, giết bao nhiêu người. Người luôn lấy đại nghĩa thiên hạ làm trọng, đương nhiên biết nên làm gì và không nên làm gì. Tiên giới ngầm chuẩn bị lâu như thế, mọi chuyện đã sẵn sàng, chỉ còn chờ cơ hội, chẳng mấy chốc chiến tranh sẽ nổ khắp Lục giới. Ta chắc chắn Tiên giới giành chiến thắng, hơn nữa chẳng qua giờ ngươi chỉ là một kẻ phạm trần, không giúp được gì, ở lại đây quá nguy hiểm, ngươi nên đi mới phải.”

Bạch Tử Họa đương nhiên biết chiến thắng mà hắc nói chính là dùng giao hợp để cướp sức mạnh Yêu Thần. Những người khác có lẽ không làm được, nhưng nếu là Mặc Bằng tiên thì Tiểu Cốt chết chắc.

“Không được đụng vào nàng!”

Giọng hắn vẫn lạnh lẽo như xưa nhưng lại đầy uy hiếp. Mặc Bằng tiên nhíu mày, đặt mạnh chén trà xuống: “Người tưởng ta muốn à? Ta không phải là người có thể hy sinh vì điều gì đó. Việc này vốn là lỗi của người, đáng lẽ phải là người giải quyết. Người tự cho mình thanh cao không chịu xả thân cũng không muốn bù đắp thì thôi đi, có tư cách gì can ta?”

Bạch Tử Họa tức giận: “Đường đường là Mặc Bằng tiên, sao có thể dùng thủ đoạn hèn hạ này?”

Mặc Bằng tiên cười sảng sặc: “Khó khăn lắm mới có người phụ nữ chịu được sự vuốt ve của ta, tất nhiên là ta vui lòng hưởng thụ rồi, hơn nữa vị của nàng cũng không tồi.” Hắn nheo mắt, tựa như đang nhớ lại giấc triền miên giữa đêm của hai người.

Bạch Tử Họa ra sức kìm nén bản thân, nhưng vẫn không nhịn được giận dữ phất tay áo bỏ đi. Chiếc cổ cầm rơi khỏi án, đập mạnh xuống sàn. Mặc Bằng tiên nhặt lên, thờ dãn, có chút kinh ngạc nhìn theo bóng Bạch Tử Họa bỏ đi. Người đó thực sự là Bạch Tử Họa trước kia hắn quen ư? Vì Hoa Thiên Cốt mà lại thành thế này? Rốt cuộc giữa họ đã xảy ra chuyện gì?

Bạch Tử Họa vừa đi không lâu, Trúc Nhiễm đã tới, dường như có điều suy nghĩ.

“Ta biết ngài đang tò mò điều gì, có điều ta khuyên ngài, đừng nhìn trộm kí ức của Thần tôn. Biết chuyện đó không có lợi với ngài.”

Mặc Băng tiên chẳng những có thể triệt tiêu được pháp lực của đối phương, mà còn có thể nhìn thấu nội tâm, vô cùng dễ dàng tìm được nhược điểm của đối thủ, cho nên mọi việc luôn suôn sẻ.

“Thật không thể hiểu nổi hai người, rõ ràng thoát nhìn quan hệ căng thẳng như thế mà trong lòng luôn suy nghĩ cho đối phương.”

Trúc Nhiễm hừ lạnh: “Ta không hiểu ngài đang nói gì.”

Mặc Băng tiên cười nhạt: “Nàng nói người luôn sát cánh bên nàng mỗi khi khổ sở nhất, đối với nàng mà nói, cả Lục giới này đều không quan trọng bằng người.”

Trúc Nhiễm giật mình chờ đợi, gã không ngờ... Ngượng ngùng gượng cười, cả mặt gã phủ đầy sọc, tất cả sắc thái nhìn qua đều vô cùng giả dối, nhưng Mặc Băng tiên biết vẻ đau thương trong mắt gã là thật.

“Hai chúng ta rất giống nhau, nàng còn đáng thương hơn cả ta. Ta tìm ngài đến đây là muốn có người ở bên nàng, Bạch Tử Họa không làm được, có lẽ chỉ có ngài mới có thể. Dùng hết khả năng của ngài khiến nàng vui đi, nàng không còn nhiều thời gian nữa.”

Trúc Nhiễm xoay người bỏ đi, không có ai thấy vết sọc tượng trưng cho dã tâm ở trên người Trúc Nhiễm mà không sợ hãi. Tham vọng của gã quá lớn, đương nhiên sẽ không cam chịu luồn cúi trước người khác. Bây giờ cả Lục giới đã ở trong tay, nhưng gã vẫn chưa thỏa mãn. Gã muốn mượn tay hắc và Tiên giới diệt trừ Hoa Thiên Cốt sao? Hắc phải truyền tin về bảo Ma Nghiêm tăng cường đề phòng con người này mới được. Nếu không cốc mò cò cơi, ai mà biết cuối cùng có lọt vào tay gã hay không?

Tuy rằng gã đã cảnh cáo hắc đừng nảy sinh bất kỳ hứng thú gì với Hoa Thiên Cốt, nhưng ở chung lâu như thế, hắc dường như bị nàng hấp dẫn, luôn bất giác muốn hiểu nàng nhiều hơn.

Đêm khuya khi Hoa Thiên Cốt trở về, chỉ thấy Mặc Băng tiên im lặng ôm đàn ngồi trong phòng. Bạch Tử Họa mặc dù luôn đơn độc, từ xa nhìn trông, lại chưa từng có cảm giác lẻ loi như hẳn.

“Sao thế?” Trong không khí thoang thoang mùi của Bạch Tử Họa, hẳn đã tới đây sao? Hoa Thiên Cốt lập tức căng thẳng.

“Không sao.” Mặc Băng tiên tiện tay gảy đàn.

“Sao nó lại tróc cả một mảng thế này, ngày mai ta sẽ tìm một cái mới cho ngươi.”

“Không cần, ta thích cây đàn này, hồi xưa được một người bạn tặng.”

“Nàng ấy thích nghe ta gảy đàn. Lúc nàng ấy sắp chết ta muốn gắp nàng ấy, gảy đàn cho nàng ấy nghe, nhưng nàng ấy lại không chịu gắp ta.”

“Nàng ấy mất rồi?”

“Người đã già, đương nhiên phải chết.”

“Nàng ấy là người phàm?”

Mặc Băng tiên gật đầu.

Hoa Thiên Cốt đã hiểu: “Sao ngươi không dạy nàng tu tiên?” Nếu thế không phải sẽ giữ được gương mặt sao?

“Tu tiên thì sao chứ, ta vẫn không thể đến gần nàng. Hơn nữa nàng cũng có cuộc đời và lựa chọn của riêng mình, không đáng chỉ vì làm bạn tới ta mà thay đổi bản thân.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu, nhìn người mình yêu ngày một già đi rồi chết, muốn ôm vào lòng vỗ về cũng không được, cảm giác đó chắc chắn rất tuyệt vọng.

Nàng nhớ tới lời mình nói với hắn trước kia, nàng khao khát cảm giác tự do thoải mái luôn ngự trị trong thần thái của hắn.

Hắn chỉ thản nhiên cười đáp, người không có ràng buộc rất cô đơn, nàng không hiểu.

Đang ngơ ngẩn, bỗng Mặc Băng tiên kéo nàng vào lòng, tay chạm lên ngực nàng. Hoa Thiên Cốt kinh hãi, hắn đã bỏ tay ra, lấy xuống thứ gì đó từ trong ngực nàng.

“Nàng luôn cất tảng đá này trong ngực để làm gì?” Hắn tò mò tung lên tung xuống, thật có phần trẻ con.

Ánh mắt mơ màng của Hoa Thiên Cốt trở nên sâu thẳm thẳm, đang định mở miệng thì Mặc Băng tiên đã cười nói: “Nàng lại muốn kể chuyện xưa cho ta à?”

Hoa Thiên Cốt cũng cười, đưa tay lấy lại tảng đá, đặt trong tay dịu dàng vuốt ve: “Tuy giờ nhìn qua nó chỉ là một tảng đá bình thường. Nhưng thực ra nó chính là khởi đầu của tất cả mọi chuyện – đá Nữ Oa.”

“Đây là đá Nữ Oa?” Mặc Băng tiên nheo mắt, tại sao đá Nữ Oa lại có dấu vết được luyện hóa gần đây? Hoa Thiên Cốt muốn dùng nó làm gì?

“Đúng vậy, đá Nữ Oa, một mảnh vụn của nó từng biến thành người, sau đó lại vì ta mà chết. Ta không cam lòng, muốn cứu cậu ấy. Có lúc ta nghe thấy cậu ấy gọi ta, an ủi ta. Ta biết cậu ấy vẫn ở trong tảng đá, luôn bên ta.”

Lại là một chuyện cũ đau lòng? Mặc Bằng tiên trầm mặc hồi lâu: “Ta biết một thuật từ xa xưa, có thể gom yêu hồn tạ thể đã tiêu tán lại, nhưng không biết có dùng được với đá Nữ Oa không. Hơn nữa, có gọi về được một phách, tu luyện vật hóa lần nữa, cũng không còn là người bạn trước kia, mà là một người khác.”

Hoa Thiên Cốt mừng rỡ nhìn, đột nhiên nhào lên nắm chặt hai bàn tay hắn: “Thật không?”

Mặc Bằng tiên nhìn gương mặt bỗng cười tươi như hoa kia, có phần lóa mắt. Nàng trước kia chính là thể này ư, vui vẻ mà tràn đầy sức sống, tựa như ánh dương chiếu qua người hắn, khiến mỗi dòng máu trong cơ thể hắn đều rạo rực như một dòng suối trong trẻo reo vui.

Không quen thấy mình rung động, hắn hơi ngượng ngùng quay mặt đi tránh nhìn nàng.

“Có thể thử xem. Nhưng chỉ dùng mỗi nó chắc chắn sẽ không thành, nếu thêm sức mạnh Yêu Thần thì nói không chừng lại được.”

“Được, khi nào thì có thể bắt đầu?” Hoa Thiên Cốt kích động nghẹn lời. Nếu, nếu còn cơ hội bù đắp, còn có cơ hội trả giá...

“Lúc linh khí thiên địa càng thịnh thì xác suất thành công càng lớn, nhưng phải biết, cách này sẽ tổn rất nhiều yêu lực của nàng.”

“Ta không quan tâm, chỉ cần có thể cứu được cậu ấy.”

Mặc Băng tiên không ngờ nàng lại cả tin như thế, hay phải nói là nàng quá tự tin vào sức mạnh của mình.

“Vậy, vậy Đường Bảo thì sao? Nó, nó là linh trùng của Di Hủ các, đã tu luyện thành người, nhưng vì cứu ta mà hồn phi phách tán, có cách gì có thể cứu nó không? Có tổn nhiều yêu lực nữa cũng không sao!” Hoa Thiên Cốt kích động tới nỗi nói cũng không rõ ràng.

Lại là vì cứu nàng? Mặc Bằng tiên thăm giật mình. Đôi khi, mặc cảm tội lỗi có thể hủy hoại một người hơn cả những tổn thương trực tiếp. Rốt cuộc trong lòng nàng có biết bao nhiêu đau khổ, bao nhiêu hồi hận?

“Chuyện này ta cũng hết cách, nó là linh trùng của Dị Hủ các, sao nàng không hỏi Dị Hủ các chủ?”

“Huynh ấy... huynh ấy cũng chết rồi.”

Thoáng thấy sự tuyệt vọng trong đôi mắt mở to của nàng, tựa như đang nhớ lại chuyện gì đau đớn nhất, lòng hẳn bất giác cũng như bị siết chặt.

“Đừng từ bỏ, nàng phải biết thế gian trường tồn, vạn vật bất diệt. Nếu nàng thật sự yêu, thì nàng sẽ không để ý tới việc người kia đã không còn hình dáng ban đầu nữa. Cố gắng trông xem, thiên địa luân hồi, rồi sẽ có một ngày tất cả những thứ nàng cho rằng đã mất đi sẽ quay trở lại.”

Lòng Hoa Thiên Cốt cực kì ấm áp, bỗng dưng muốn khóc.

Đúng vậy, trở lại, nàng muốn tất cả đều quay trở lại, trở lại yên ổn. Dầu ngày ấy nàng không thể chứng kiến.

Mặc Băng tiên bồng cúi người, ngắt một đóa hoa trong suốt lấp lánh đầy ánh sáng đưa cho nàng. Hoa Thiên Cốt quay đầu lại nhìn, nàng đi tới đâu hoa nở đầy tới đấy, đã rất lâu không thể này rồi. Trước kia sở dĩ đi tới đâu cũng để lại vết hoa là vì ban đầu yêu lực quá mạnh, không thể kìm hãm, tiết ra khắp nơi. Nhưng giờ... có lẽ là nàng không đủ sức khống chế.

Mặc Băng tiên nhú mày, tuy đêm nào hắc cũng động tay động chân nhưng sức mạnh của Hoa Thiên Cốt không thể tan nhanh như thế. Vì sao rõ ràng nàng đã trở thành Lục giới chí tôn mà lại luôn mang ánh mắt của người đã chết?

Thấy Hoa Thiên Cốt cầm lấy đóa hoa mình đưa, hắc bèn ngăn người nhìn chăm chú, gần đây hắc có chút say mê đôi mắt ngờ nghệch của nàng. Hắc không nhìn được, vươn tay ôm nàng vào lòng, đáy mắt ánh lên vẻ mâu thuẫn. Rõ ràng nàng mạnh như thế, sao hắc luôn cảm thấy nàng như một món đồ sứ, chạm nhẹ là sẽ vỡ tan? Rõ ràng là tai họa của Lục giới, yêu nghiệt tay nhuộm đầy máu, nhưng sao hắc lại vừa xem thường vừa đau lòng. Phải chăng bởi ánh mắt vô tội kia? Hắc nào có thể bị cảm dỗ dễ dàng như thế được?

Cuối cùng hắn vẫn quyết tâm, đặt tay sau gáy nàng, ép nàng vào lòng mình càng chặt.

Hoa Thiên Cốt rung mình một cái, sức mạnh của Mặc Băng tiên luôn vô cùng lợi hại. Càng tựa vào gần hắn, nàng lại càng khó chịu, sức mạnh như bị thứ gì đó xé rách, cuộn cuộn trào ra ngoài. Nhưng lòng nàng lại cực kì bình yên, lưu luyến hương vị của hắn, cho nên vẫn luôn kìm lòng không đành muốn tới gần. Nhưng lần này...

Nàng rất nhanh đã nhận thấy chuyện gì đang xảy ra, lập tức đẩy mạnh Mặc Băng tiên.

“Đừng xem...” Đừng xem, những nỗi đau, những hổ thẹn đã qua của nàng.

Mặc Băng tiên ngăn người, há hốc miệng nhìn Hoa Thiên Cốt, gương mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Đứa bé đó... đứa bé đó là nàng ư? Hoa Thiên Cốt trước kia sao? Sợ sệt trước quý, lẻ loi đi bán sủi, vì Bạch Tử Họa mà nỗ lực, vui vẻ cười đùa với bạn bè, chòng ghẹo

Đường Bào, hết lần này tới lần khác đứt từng khúc ruột vì sự phụ mình.

Cuối cùng hắn cũng hiểu, vì sao có khi ánh mắt nàng lại lạnh lẽo, có khi lại mênh mang, có lúc lại đau đớn. Vì sao ngay cả Trúc Nhiễm cũng thương nàng, vì sao Ma Nghiêm lại tới xin hắn, vì sao Bạch Tử Họa nguyện ở lại chịu sỉ nhục cũng không bỏ đi.

Đoạn Niệm kiểm, đỉnh Tiêu Hồn, nước ao Tuyệt Tình... Lúc nhìn thấy nàng vừa căm vừa mù chịu biết bao khổ sở ở man hoang, lòng hắn quặn thắt. Trúc Nhiễm tuy mưu lợi, nhưng lúc đó vẫn chăm sóc nàng, một lần nữa cho nàng hy vọng, thảo nào nàng lại dung túng gã như thế. Mọi người chỉ biết phỉ báng nàng, lừa dối nàng, thì ra Yêu Thần này là do bao bước sai liên tiếp tạo thành.

Mặc Bằng tiên đặt tay lên ngực tự hỏi mình, hắn đã thấy đủ thói đời, mặc dù không đến mức oán trời trách đất, nhưng ít nhiều cũng có chút lạnh lòng với thế gian. Nếu phải chịu khổ như Hoa Thiên Cốt, hắn không biết mình sẽ trở thành thế nào nữa.

Có điều, sao nàng cứ u mê không tỉnh như thế? Tất cả, tất cả mọi chuyện đều chỉ vì Bạch Tử Họa mà thôi ư?

Nỗi cảm thông trong lòng bị lửa giận hoàn toàn chiếm chỗ, cắn phần Bạch Tử Họa, cắn phần Tiên giới, cắn phần chính bản thân mình.

Hoa Thiên Cốt nhìn vẻ mặt hắc, khẽ lắc đầu, mệt mỏi ngồi trên ghế.

“Rất nực cười đúng không? Lục giới vì ta mà dậy sóng, muôn dân trăm họ vì ta mà khổ nỗi lầm than, máu chảy thành sông, xác chất như núi. Nhưng người ta tự tay giết, lại chỉ có mình Lạc Thập Nhất.”

“Ta...” Mặc Băng tiên vừa hoang mang lại thêm phần áy náy. Hắc vốn có thể khiến Hoa Thiên Cốt không cách nào phát hiện, nhưng khi xem kí ức của nàng đột nhiên bị đả kích và xúc động quá lớn, làm hắc lạc cả hồn phách.

Bỗng hắc cực kì muốn giết Bạch Tử Họa. Rồi hắc chợt hận, hận mình tới muộn bao nhiêu năm. Hoa Thiên Cốt bây giờ đã không còn là đứa trẻ ngây thơ cười khảnh khách trước kia nữa, mà là một cái xác xinh đẹp vô hồn.

Còn hắc, lại muốn cùng những kẻ đã từng bước ếp nàng đi tới ngày hôm nay, hử nàng không còn mẩu xương nào. Thật tàn nhẫn biết bao...

Hoa Thiên Cốt từ từ đứng dậy, nếu Mặc Băng tiên chưa biết gì, nàng còn có thể vui đùa với hắc, sưởi ấm cho nhau, an ủi nhau. Nhưng giờ, không thể nữa rồi. Nàng không muốn bị lột trần đứng trước mặt hắc.

“Tiểu Cốt!” Mặc Băng tiên giữ chặt tay nàng.

Hoa Thiên Cốt không ngờ hắc lại gọi nàng hết như Bạch Tử Họa, bất giác ngẩn ngơ.

“Lẽ nào tới nước này rồi, nàng vẫn không buông tay được ư?”

Hoa Thiên Cốt ngơ ngàng khẽ than: “Trong thế giới của ta, trước nay chưa một điều gì có thể so sánh với người.” Cuối cùng vẫn không quay đầu lại, rút tay chậm rãi đi ra khỏi cửa.

Mặc Băng tiên ngập vẻ suy sụp.

Chương 11: Túy sinh mộng tử

Không biết có phải Hoa Thiên Cốt ra khỏi Vân cung hay không mà Mặc Băng tiên tìm khắp nơi vẫn không thấy nàng. Hắn cũng biết nếu nàng muốn trốn thì thế gian này không ai tìm được. Từng ngày trôi qua, Hoa Thiên Cốt vẫn không hề lộ diện. Tính cách vốn bạc tình của Mặc Băng tiên trở nên hơi nôn nóng, hắn chưa từng nghĩ những việc mình làm với nàng bấy lâu đã đủ để Tiên giới phong ấn nàng hay chưa, trái lại còn bắt đầu lo lắng cho số phận sau này của nàng. Chỉ còn mấy ngày nữa là tới đợt phản công của Tiên giới, không cần nói cũng biết chắc chắn đây sẽ là trận đại chiến trước nay chưa từng có. Rõ là trứng chọi với đá, không có lấy một tia hy vọng chiến thắng. Nhưng tự đáy lòng hắn biết, người cần đối phó chỉ có mình Trúc Nhiễm, Hoa Thiên Cốt không hề quan tâm tới thắng bại. Những sắc thái mà ánh mắt lạnh như nước kia để lộ ra chỉ có mệt mỏi và tuyệt vọng, như thể người sắp chết. Có lẽ thật ra nàng đã chán tất cả từ lâu, muốn mau chóng kết thúc rồi.

Hắn đếm ngược thời gian, cuối cùng cũng tới sát ngày cuối, Mặc Băng tiên không tin đám Trúc Nhiễm không hay biết gì, nhưng Lục giới lại yên tĩnh tới kì lạ.

Hoa Thiên Cốt đứng bên con sông nhỏ hồi xưa, nước sông đã sớm cạn khô. Nàng nhớ rất lâu rất lâu trước kia, nàng thích nhất là lội chân trần xuống sông mò cua bắt cá. Cha ngồi đọc sách dưới mái hiên nhà, lúc nào cũng vang lên tiếng ho khục khặc ngắt quãng, lúc tâm trạng tốt sẽ dạy nàng đọc sách, viết chữ hoặc là làm cho nàng một con diều xinh xắn.

Mới chớp mắt mà đã bao nhiêu năm trôi qua, căn nhà gỗ nho nhỏ đã mất. Từ khi Yêu Thần xuất thế đến nay, thiên tượng dị biến, đại hạn mấy năm liên tiếp, người trong thôn kẻ thì chết kẻ thì tha hương, hình như còn lại không tới một nửa.

Nàng nhớ ít cỏ quanh mộ cha, tu sửa lại một chút, rồi kiếm thêm vài tấm gỗ, đập đập gỗ gỗ, muốn xây lại ngôi nhà gỗ trong kí ức. Pháp lực của nàng tuy mạnh, nhưng tay chân lại vụng về, làm hết hai ngày, căn nhà vẫn vô cùng đơn sơ, hơn nữa còn thường xuyên ngơ ngẩn đập búa vào tay. Tới khi hoàn thành, căn nhà đã trở thành phòng hoa, đâu đâu cũng nở đầy hoa, phủ kín dây leo ngoài dậu. Hoa Thiên Cốt nằm trong bóng tối, có một nóc nhà nho nhỏ che mưa che gió như trước kia, nàng yên

lòng vững dạ, giống như lúc nằm trong bụng mẹ, giống như lúc nằm trong lòng Bạch Tử Họa...

Thiên không đen ngòm, đã nhiều ngày không thấy mặt trời. Nàng biết không thể chỉ vì tâm trạng của mình mà ảnh hưởng tới hiện tượng tự nhiên, ảnh hưởng tới non sông đất mẹ, nhưng nàng đã không còn sức lực để khống chế những chuyện này.

Bỗng nàng phát hiện có người tới đây, hơn nữa lại là hơi thở thân quen, tay vẫn không tìm được mà run rẩy.

Người đó chỉ đứng ở cạnh cửa, không bước vào. Hoa Thiên Cốt thầm cười khổ, đã không muốn gặp, sao còn cố tìm đến đây.

“Ngoài đó gió to, vào đây ngồi đi. Nhà tranh đơn sơ, mặc dù không tiếp đãi chu đáo, nhưng vẫn có thể đặt chân.”

Bạch Tử Họa đẩy cửa vào.

Hoa Thiên Cốt đang ngồi tựa vào một tấm gỗ tiện tay

dựng đó, đôi mắt sắc tím dừng lại trên người hắc, bình tĩnh thản nhiên, trong bóng đêm hai người nhìn nhau hồi lâu. Bạch Tử Họa ngồi bừa xuống một chỗ, áo trắng hơn tuyết, quanh người dường như có một vòng sáng lấp lánh.

Từ lần hạ xuân được, hai người họ không hề gặp nhau, tựa như đã rất nhiều năm, ngày càng xa cách.

Bạch Tử Họa nhìn trán nàng, nghĩ tới sự thất thố lần trước, lòng lại quặn thắt.

Khi Hoàn Sương kiếm của hắc bất giác cắm phập vào người nàng, khi hắc nhìn thấy khuôn mặt đầy sẹo của nàng, hắc đã tự thề với mình, đời này kiếp này, dầu có chết cũng không tổn thương nàng thêm một li nào nữa, rốt cục lại làm trái lời thề.

Khẽ nhắm mắt lại, hắc tưởng rằng mình biết phải làm thế nào, thật ra lại không hề biết. Tình cảm và lí trí bị xé ra thành hai mảnh, một Bạch Tử Họa lạnh lùng đứng phía trước, một Bạch Tử Họa khác lại thở dài sau lưng.

Hắc biết nàng không ở trong Vân cung đã lâu, nghĩ

qua, đất trời bao la nhưng nàng đã không còn nơi nào để đi, đoán nàng ở đây, quả nhiên là thế. Năm đó khi ra ngoài rèn luyện cùng nàng, hắn đã về đây một lần.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Hắn không biết mình tới tìm nàng làm gì, có lẽ là vì Mặc Bằng tiên hoặc là vì hai ngày nữa Lục giới sẽ phản công. Hắn vẫn chưa khôi phục được pháp lực, Sinh Tiêu Mặc sợ hắn gặp nguy hiểm, mấy lần muốn hắn về, nhưng sao hắn có thể phui tay bỏ đi, rõ ràng tất cả đều là trách nhiệm của hắn.

Nếu lúc đầu hắn có thể chú ý tới nàng nhiều hơn, phát hiện ra lúc nàng quyết tâm trộm thần khí, phát hiện ra lúc nàng bị đầy tới man hoang, ngăn cản trước khi Đường Bảo bị giết thì có lẽ mọi chuyện đã chẳng như bây giờ.

Có điều, mặc dù đã tới nước này, hại chết bao nhiêu người như thế, hắn vẫn chưa từng thấy việc mình nhận nàng là đồ đệ, bao che cho nàng, phong ấn sức mạnh Yêu Thần trong nàng, hay chịu đing Tiêu Hồn cho nàng là sai.

“Tìm ta có việc gì?” Giọng Hoa Thiên Cốt lạnh thấu xương.

Bạch Tử Họa trầm mặc hồi lâu: “Hai ngày nữa Tiên giới sẽ phản công.”

“Biết rồi, thì sao? Lấy trứng chọi đá, không tự lượng sức. Nếu bọn họ khăng khăng muốn chết, ta sẽ thành toàn cho họ. Lần này chàng tối không phải xin tha cho bọn họ đấy chứ?”

Bạch Tử Họa nhìn nàng, không nói gì.

Hoa Thiên Cốt lạnh lùng cười nhạt, giọng điệu mang chút mờ ám: “Đừng nói là chàng đang lo cho ta nhé!”

Bạch Tử Họa nghiêm túc: “Tất nhiên không phải.”

“Lại muốn xin ta thả người? Đừng đại khai sát giới? Thế thì kẻ chàng nên ngăn cản là Tiên giới rồi.”

Bạch Tử Họa khẽ thở dài: “Từ bỏ hết đi, đừng làm Yêu Thần nữa được không?”

Hoa Thiên Cốt nhìn hắn như đang nhìn trò hề, đã tới

nước này rồi nàng nào còn đường lui. Thế nhưng phút chốc vẫn mềm lòng, gượng cười hỏi: “Làm Yêu Thần thì sao, không làm thì sao? Làm thì chàng sẽ giết ta, không làm thì chàng sẽ đồng ý mang ta đi ư?”

“Ta sẽ không giết nàng. Từ bỏ tất cả, theo ta về đây biển Trường Lưu đi.”

Hoa Thiên Cốt cười như điên: “Không ngờ chàng vẫn muốn vĩnh viễn giam ta ở một nơi. Bạch Tử Họa, chàng đã là một phế nhân, dựa vào đâu ta phải nghe lời chàng. Nói cho chàng biết, ta – không – muốn!”

Hoa Thiên Cốt phẩy tay áo, chột đứng dậy, bước hai bước tới gần hắn: “Có điều... Hai chúng ta làm giao dịch cũng được, chàng dẫn ta đi, ta sẽ không làm Yêu Thần nữa, chỉ ở bên chàng, chỉ vì chàng. Chàng vừa có thể cứu muôn dân bá tánh, vừa có thể chuộc tội, chỉ là một cái giá nho nhỏ thôi, tội gì không làm. Không phải Trường Lưu thượng tiên thích hy sinh vì thiên hạ nhất sao?”

Nhìn chăm chăm gương mặt hắn gần như thế này, nàng chỉ hy vọng, có thể thấy trên đó dù chỉ một chút dao động. Nhưng nàng vẫn phải thất vọng, Bạch Tử Họa chậm rãi lắc đầu: “Chỉ có chuyện này là mãi mãi không thể. Phải làm thế nào người mới nguôi giận chịu bằng lòng tha thứ,

nếu những điều người làm tất cả đều vì ta...”

Vừa nâng tay lên, Hoa Thiên Cốt đã điểm huyết hãn, cười khổ lắc đầu lùi lại hai bước.

Làm sao nàng không biết hãn đột nhiên tới tìm mình là có vấn đề, rõ ràng đã biết nàng vẫn yêu hãn như xưa, vậy mà lại muốn tự sát chuộc tội ngay trước mặt nàng. Lại biết rõ mình ở đây, chắc chắn sẽ không để cho hãn chết, hãn làm thế này chẳng qua chỉ tỏ rõ quyết tâm cho nàng thấy, cố ý ép nàng mà thôi. Bạch Tử Họa, chàng được lắm! Bởi vì ta yêu chàng, nên vĩnh viễn bại trong tay chàng.

Hoa Thiên Cốt chậm rãi xoay người, bao nhiêu đau khổ ứ đọng trong lòng ồ ạt trào ra như cơn sóng dữ. Nàng nếm thấy vị ngọt tanh trong họng, cổ nuốt xuống, sau đó từ từ lắc đầu như đang tự cười nhạo mình. Thật ra cho dù bây giờ hãn chịu vì thiên hạ, để nàng không làm Yêu Thần mà ở bên nàng thì nàng cũng không thể đồng ý. Ngay từ giây phút nàng trở thành Yêu Thần, tất cả đã không thể quay trở lại rồi. Những nàng vẫn không kim lòng được đi thử, không nhịn được muốn hỏi, không đè nén nổi ôm chút hy vọng. Nhưng hãn cuối cùng dẫu vì thiên hạ, cũng không chịu ép mình ở bên nàng. Mà thôi, thế gian này trước nay làm gì có nếu...

Bạch Tử Họa nhìn bóng Hoa Thiên Cốt ngày càng xa, chậm rãi nhắm mắt lại. Hắn biết mình quá tàn nhẫn, nhưng đã không còn thời gian xoay chuyển, đây là điều duy nhất hắn có thể làm, hắn không muốn thấy tay nàng lại dính máu nữa.

“Trúc Nhiễm.”

“Hửm?” Tiếng gọi dịu dàng của nàng khiến gã sửng sờ một lát, Hoa Thiên Cốt ngửa đầu biếng nhác nhìn bầu trời, ngày mai chính là đại chiến.

“Đã làm xong hết những chuyện người muốn làm chưa?”

“Gần xong rồi, chỉ còn duy nhất một chuyện.” Bởi vì quan trọng nhất, cho nên phải làm cuối cùng.

“Tốt quá, ta cũng có một chuyện chưa làm xong.” Giao ước lúc đầu của bọn họ khi ở man hoang.

“Tất cả đều nhờ sức mạnh của người.” Gã luôn lợi dụng nàng, nàng lại không để ý, khi mới bắt đầu điều kiện tiên

quyết chỉ là không được hại người khác, sau khi trở thành Yêu Thần lại luôn nghe theo gã.

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, bỗng kéo tay gã qua, khuôn mặt phủ đầy những vết sẹo xấu xí, không có ngón út vì trước kia đã bị nàng chặt đứt.

“Đau không?” Hoa Thiên Cốt bỗng thấy hơi xót xa. Hai người bọn họ nương tựa vào nhau ra khỏi man hoang rồi đi tới bước này không hề dễ dàng.

“Không đau.” Trong con mắt Trúc Nhiễm đã không còn ý cười giả dối như ngày xưa nữa mà bắt đầu trở nên dịu dàng.

Chợt cảm thấy một luồng sức mạnh chảy ào ào vào trong người mình, gã thả tay Hoa Thiên Cốt ra, từ từ lắc đầu: “Không cần.”

“Người không đấu nổi ông ta.”

“Không sao, chỉ có chuyện này là thần muốn tự dựa vào sức mình.” Dã tâm của gã, dục vọng của gã, hoài bão của

gã đều đã thỏa mãn, Lục giới có nằm trong tay cũng chỉ như thế thôi. Duy nhất còn lại chuyện cuối cùng, báo thù.

“Người nói xem, nếu ta gặp Đường Bảo, nó có trách ta giết Lạc Thập Nhất không?”

“Không đâu, không có đứa con nào thực sự oán giận cha mẹ mình.”

“Vậy còn người?”

Trúc Nhiễm không nói gì, im lặng hồi lâu, cuối cùng vươn tay ra, lần đầu tiên ôm Hoa Thiên Cốt vào lòng. Hai người bọn họ thế nào cũng sẽ thua.

Trong gian đình nhỏ, Hoa Thiên Cốt ngồi uống rượu một mình dưới ánh trăng. Đây là lần đầu tiên nàng uống rượu sau bao nhiêu năm, chỉ mùi rượu thôi đã khiến nàng say rồi.

Bỗng nhớ tới mấy giấc mộng nàng mơ khi uống rượu Vong Ưu. Nhớ tới lời Bạch Tử Họa đã từng nói với nàng, bất kể sau này có đôi cánh của hùng ưng hay sức mạnh

của mặt trời, thì nhất định phải nhớ cảm giác khi còn là một hòn đá nhỏ, tạo phúc nhiều hơn cho muôn dân.

Thật ra chắc hẳn đã dự cảm được ngày này từ lâu, nhưng vẫn tin tưởng nàng dần có sức mạnh to lớn đến đâu, trái tim vẫn không hề thay đổi. Nhưng cuối cùng nàng lại thành ra thế này, khiến hẳn phải thất vọng.

Phát giác có người tới, ngẩng đầu lên không ngờ lại thấy Mặc Băng tiên, nàng mệt mỏi nằm nhoài lên án, cười càu nhàu: "Sao ngươi còn không đi, thấy chưa đủ hả? Cầm lấy." Nàng chạm vào tay Mặc Băng tiên, yêu lực chảy ào ào vào trong cơ thể hẳn.

Mặc Băng tiên kéo nàng lên, mang theo chút đau lòng lại có phần hối hận, kinh ngạc nói: "Nàng thật sự làm theo cách ta nói để cứu Sóc Phong?" Chỉ vài ngày ngắn ngủi mà yêu lực của nàng lại phân tán hỗn loạn như thế? Rốt cuộc nàng đã làm gì?

Hoa Thiên Cốt lộng lẫy cười gật đầu, mặt ngà ngà say, hai gò má luôn bột bột giờ lại ửng hồng.

"Ta rất vui, lần này cậu ấy nhất định sẽ có mặt, cậu ấy

cũng tuần lảng như người vậy.”

Chỉ tiếc rằng phải chờ mấy trăm năm cậu ấy mới có thể hóa thành hình người, nàng không thấy được...

Mặc Băng tiên lắc đầu: “Vì sao nàng luôn nhẹ dạ cả tin như thế, biết rõ mục đích của ta là tiêu hao sức mạnh của nàng để dễ giết nàng, nếu ta cũng lừa nàng như Lam Vũ Lan Phong trước kia thì sao?”

Hoa Thiên Cốt cười thê lương: “Người cho rằng ta còn cái gì để mất? Mặc dù người có mục đích mà tới, nhưng sao ta lại không thấy sự quan tâm thật lòng của người. Người đi đi, ta vừa mới dùng yêu lực tạo một lớp bảo vệ trong cơ thể người, sau này người sẽ được lựa chọn. Đi đi, đi tìm người người yêu trước kia, giống như người đã nói, dù nàng đã không phải là nàng trước kia, gắng mà giữ. Những gì ta có thể báo đáp người chỉ có thể này thôi.”

Tim Mặc Băng tiên như bị dao cắt, hẫng sai rồi, hẫng không nên tới, không nên bỏ qua lời khuyên, càng không nên xem kí ức của nàng, hiểu lòng nàng. Bởi ngoài tiếc thương ra, hẫng không làm được gì hết.

Siết chặt tay nàng, hắn nói như hét lên: “Báo đáp? Ta có gì đáng cho nàng báo đáp? Chịu bao nhiêu lừa dối và tổn thương như thế, sao nàng còn dám thật lòng với ta?”

Hoa Thiên Cốt quay người, lại bị hắn ôm ghì vào lòng.

“Đừng ngốc nữa, không nỗi đau nào là không đáng. Quên người đó đi, quên đi, theo ta, đừng quan tâm tới cái thế gian chó má này nữa, đừng làm Yêu Thần gì nữa, ta đưa nàng đi...”

Mũi Hoa Thiên Cốt cay cay, lại chỉ có thể ra sức lắc đầu: “Xin lỗi, xin lỗi.”

“Đừng suốt ngày nói xin lỗi nữa, nàng đâu có lỗi với bất kì ai, là bọn họ có lỗi với nàng!”

Hắn nâng mặt nàng lên hôn mạnh.

Hoa Thiên Cốt sững sốt tròn mắt, đầu óc trống rỗng, tay chân cũng tê liệt, chỉ nhìn thấy gương mặt trước mắt ngập vẻ đau đớn. Nàng muốn đẩy ra, lại tê dại hết sức. Nụ hôn đó dữ dội như thế, mãnh liệt như thế, thân

thể luôn lạnh như băng bắt đầu ấm lên, rượu say cả tâm trí, người trước mắt bỗng biến thành Bạch Tử Họa. Lòng đau như cắt, nàng bị động đáp lại, miệng lẩm bẩm: “Sư phụ...”

Mặc Băng tiên như bị sét đánh, run bần bật đè nàng xuống chiếc ghế nằm mềm mại trong gian đình nhỏ: “Chết tiệt! Ta không phải sư phụ nàng! Có nghe thấy không?! Ta không phải! Nàng nhìn rõ cho ta!” Hắn ép gương mặt mê man của nàng qua, lại hôn tiếp. Hương hoa xen lẫn mùi rượu, cảm giác mê người.

Sợi dây đàn căng cứng bao lâu của Hoa Thiên Cốt đứt phăng, vì sao? Vì sao nàng phải cố chấp như thế? Vì sao nàng phải nắm chặt không buông? Nếu nàng không yêu người thì sẽ không lạc bước tới ngày hôm nay, sẽ không có nhiều người chết vì nàng như thế. Vì sao tới nước này rồi, người vẫn thà hy sinh thiên hạ mà không muốn ở bên nàng, người thực sự ghét nàng tới thế ư? Nhưng vì sao nàng vẫn không chịu hết hy vọng? Vì sao nàng không thể thoát mái hơn? Nàng rõ ràng là Yêu Thần, có gì mà không làm được, vì sao phải thủ thân vì người? Dựa vào cái gì mà phải chịu người uy hiếp?

Tầm mắt mơ màng, nàng không biết người đó rốt cuộc là Bạch Tử Họa hay là Mặc Băng tiên. Nàng chỉ biết mình rất đau, rất mệt, rất cô đơn. Tất cả mọi người đều ruồng

bỏ nàng, con tim đã chết giống như lại bị lóc ra một khoảng lớn, máu chảy âm ỉ, nàng cần, rất cần gì đó để bù vào. Nàng giang tay ôm chặt lấy chút ấm áp trước mắt, tựa như ra sức nắm lấy cọng rơm cứu mạng.

Xiêm y theo bả vai bong ra từng lớp, người nọ oán hận vừa hôn vừa cắn lên cổ nàng, giống như Bạch Tử Họa hút máu nàng trước kia. Nàng bắt đầu thở dồn dập, mặc cho bàn tay xa lạ vuốt ve trên người, châm ngòi dục vọng khắp nơi. Nàng mệt mỏi cong lưng lên, khẽ rên rỉ.

Đột nhiên nhiệt độ xung quanh lạnh tới cực điểm, sát khí tuôn ra ào ạt. Hoa Thiên Cốt tròn mắt trong giấc mộng say, nhìn người phía xa xa, tim như bị xé nát.

Thời gian lập tức ngừng trôi, như thể quay lại lúc ban đầu, người là sư phụ của nàng, còn nàng vẫn là đệ tử của người.

Nàng xoay mình đẩy Mặc Băng tiên ra, bất chấp tất cả đuổi theo hướng người lui bước.

Mặc Băng tiên ôm chặt nàng từ phía sau, giọng như nghẹn lại: “Đừng đi...”

Mặt Hoa Thiên Cốt ngập vể kinh hãi, ra sức tránh hẳn, vẫn lắc đầu nói xin lỗi.

Mặc Băng tiên nhìn theo bóng nàng, lấy hai tay che mặt mình, hẳn không biết mình thế này rồi cuộc là vì nàng hay là vì sức mạnh Yêu Thần của nàng nữa, cười khổ: “Là ta có lỗi với nàng...”

Giống hệt như lần bị phát hiện muốn giết Nghê Mạn Thiên, nàng liên tục dập đầu trong sân, thầm mong được người tha thứ. Nàng chưa từng sợ hãi tới vậy, bởi vì nàng biết mình làm sai.

Hoa Thiên Cốt ra sức đuổi theo Bạch Tử Họa, ngay cả bước chân cũng không vững.

Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...

Nàng lặc đi lặc lại một vụn lần trong lòng, tuy rằng không biết vì sao mình lại như thế, cũng đâu cần phải nói với người, nhưng nàng thấy mình sai rồi, quá sai rồi.

Vươn tay kéo áo choàng của Bạch Tử Họa, nàng sợ hãi lại luống cuống hết như một đứa trẻ.

Mặt Bạch Tử Họa tái mét, dường như không nói nổi nên lời, người run lẩy bẩy, vung tay tát mạnh lên mặt nàng.

Hoa Thiên Cốt không hề né tránh, quỳ rạp xuống đất.

Ngực Bạch Tử Họa phập phồng dữ dội, nhìn nàng áo quần lộn xộn, vai lộ quá nửa, một tay hằn cứa trên không, một tay chỉ thẳng vào nàng, muốn nói gì đó lại không thốt nổi nên lời.

Hoa Thiên Cốt chưa bao giờ thấy người tức giận như thế, hai mắt đỏ ngầu, tựa như một cơn bão khiến người ta nghẹt thở. Giằng co, chiến tranh lạnh bấy lâu nay tới lúc này hoàn toàn bùng nổ. Chỉ vì, nàng không có tự trọng đi dạn dít với một gã đàn ông khác.

Bạch Tử Họa bỗng thấy tim mình sắp bị cắn nát, cả tâm trí đều tràn ngập hình ảnh hai người kia thân mật. Hắc nuôi nàng lớn, hiểu nàng hơn bất kì kẻ nào, cho dù có thành Yêu Thần, cho dù người đời có đàm tiếu nhiều hơn nữa, hắc cũng không tin một Hoa Thiên Cốt yêu mình sâu đậm như thế sẽ chìm đắm trong truy lạc tới mức này. Ngày mai chính là đại chiến, nếu không phải hắc lo cho nàng mà đi tìm rồi bắt gặp, thì nàng thật sự sẽ giao mình cho Mặc Băng tiên, không cần đợi tới ngày mai chắc đã thấy xác nàng rồi. Nàng biết rõ hậu quả, vậy mà vẫn hồ đồ như thế, một mực tham hoan, là vì đã thật lòng yêu gã đàn ông đó sao?

Lúc thấy tất cả, nỗi đau và sự phẫn nộ cùng cực nháy mắt ào tới lập tức nhấn chìm lòng hắc, tim cũng giống như bị róc ra từng lát mỏng. Cảm giác tuyệt vọng và bất lực này dường như cũng cắn nát hết cả hồn phách của hắc.

Hắc bỗng rất hận, hận nàng không có ý chí đấu tranh, hận nàng tới giờ vẫn không hiểu nỗi khổ của hắc, hận nàng luôn khiến hắc đau lòng, khiến hắc bận tâm, hận bao gã đàn ông hết kẻ này tới kẻ khác ở bên cạnh nàng, nàng lại không biết trên thế gian này không ai có thể hết lòng với nàng hơn hắc.

Hắc càng hận bản thân hơn, hận mình không có khả

nàng xoay chuyển, không có cách để nàng quay đầu, hận mình sai hết lần này tới lần khác đẩy nàng tới bước kia, hận mình từng lần lại từng lần khiến nàng tuyệt vọng, khiến nàng đau lòng.

Mà giờ khắc này điều hăn hận nhất, chính là pháp lực của mình đã mất hết, không thể bóp chết Mặc Băng tiên kia.

Hoa Thiên Cốt quỳ trước mặt hăn, vè mặt cầu xin, như thể sắp khóc đến nơi. Nàng biết nàng sai rồi, nàng sai rồi, nàng lại làm sai.

“Sư phụ...” Nàng không kìm lòng được khàn khàn gọi thành tiếng.

Bạch Tử Họa đỡ đỡ, chỉ trong khoảnh khắc đó, tất cả phòng vệ và nguy trang, nguyên tắc và kiên trì đều sụp đổ.

Tình yêu luôn âm thầm nảy nở trong lòng, tình yêu hăn đã hiểu từ lâu nhưng chưa bao giờ chịu đối mặt và vạch trần, giờ đây ào ạt tuôn trào không thể thu lại.

Hoa Thiên Cốt còn chưa kịp nhận ra đây là chuyện gì, thì người trước mắt đột nhiên cúi xuống hôn lên môi nàng.

Đất trời mù mịt.

Đôi môi đó nàng vô cùng quen thuộc, cũng là thứ nàng vô cùng lưu luyến, nhưng lại không hề giống trước kia, nóng bỏng mà mãnh liệt, mang theo nỗi tức giận và phẫn uất khôn cùng. Hoa Thiên Cốt mất tất cả khả năng tư duy, quỳ trên đất không còn chút sức nào tựa vào hắn, ngửa đầu thở dồn dập, mặc cho hắn xâm nhập không chút dè dàng.

Giây phút này, nàng đã đợi ngàn năm vạn năm.

Bạch Tử Họa ghì chặt Hoa Thiên Cốt vào lòng, cướp lấy mùi hoa cùng mùi rượu trong miệng nàng. Nghĩ tới việc nàng vừa hôn một kẻ khác, nụ hôn liền biến thành cắn gặm oán hận, miệng hắn vương mùi máu tanh ngọt mới biết đã cắn nát môi nàng, lòng quặn đau, bất giác lại dè dàng hơn.

Đầu lưỡi mềm mại liên tục triển miên, tất cả tâm trí của

Bạch Tử Họa đã mơ hồ từ lâu. Nếu đây là một giấc mơ, hân nguyện suốt đời không tỉnh. Nếu đây vẫn là sai, hân chỉ mong khoảnh khắc này tiếp tục sai mãi.

Nụ hôn này, vừa như trừng phạt vừa như ban tặng. Lúc hân khó khăn lắm mới tìm lại được lí trí từ từ buông nàng ra, tất cả đã không thể quay trở lại.

Loạng choạng lùi vài bước, hân kinh hoàng nhắm chặt hai mắt, tuyệt vọng ngẩng đầu lên, không nhìn nàng nữa. Hoa Thiên Cốt cũng kinh ngạc tê liệt ngã sập xuống, mãi lâu sau vẫn không thốt nên lời.

Nàng chưa từng thấy Bạch Tử Họa đau đớn, ân hận và hoảng sợ thế này, giống như đã làm chuyện không thể tha thứ nhất trần đời vậy.

Nàng cũng không kịp nhận ra vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, Bạch Tử Họa tại sao phải làm vậy. Nhưng nàng biết, đây là chuyện xấu hổ nhất đời hân, sẽ làm hân tự vẫn không nguôi.

“Đừng, đừng sợ...”

Hoa Thiên Cốt loạng choạng đứng lên, như một con rối gỗ bị hỏng.

Bạch Tử Họa chậm rãi lùi một bước, mặt cắt không còn chút máu, lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Hắn vừa làm gì?

“Đừng sợ.” Hoa Thiên Cốt lại lảo đảo tiến lên một bước, cắn chặt răng, giơ tay về phía hắn, đầu ngón tay bùng lên một luồng sáng tím chói lọi.

Bạch Tử Họa lập tức nhận ra nàng muốn làm gì, lùi nhanh lại, phần nộ tới mức hét lên: “Đừng xóa trí nhớ của ta nữa!”

Sao nàng dám! Sao nàng dám khiến hắn quên đi bao nhiêu lần!

Là hắn làm! Là hắn sai! Thế thì sao? Hắn tuyệt đối sẽ không dùng cách này để trốn tránh.

Bạch Tử Họa há hốc miệng thở hổn hển, chỉ thấy người mình bắt đầu đau dữ dội, đặc biệt là cánh tay trái. Cảm giác nhức nhối tận xương suýt khiến hắn ngất đi. Hắn dồn sức nắm cổ tay, mồ hôi lạnh liên tục chảy xuống.

Thấy hắn vì đau đớn mà co giật, Hoa Thiên Cốt kích động bước lên, lại bị hắn đẩy lùi.

“Tránh ra...” Như thể nghiêng rằng nhờ ra một tiếng, hắn chưa từng thấy đau như thế, ngay cả tim cũng đang run rẩy. Hoa Thiên Cốt bị vẻ mặt này dọa sợ, bất chấp tất cả ra sức giữ chặt tay hắn.

“Ta bảo ngươi đi đi!”

Tiếng vải rách vang lên cùng với tiếng mắng giận dữ của Bạch Tử Họa. Hoa Thiên Cốt sợ ngây người, hít một hơi thật sâu, kinh ngạc tột cùng nhìn cánh tay hắn.

Đó là gì?

Khắp nơi đều im lặng, chỉ nghe thấy tiếng hai người thở hổn hển. Hoa Thiên Cốt lại ngơ ngẩn tiến lên một bước.

Bạch Tử Họa lấy tay áo kia che cánh tay bị lộ, mang theo nỗi băn khoăn tuyệt vọng: “Đừng nhìn...”

Đừng nhìn...

...

Hoa Thiên Cốt lùi lại hai bước, hít sâu một hơi, từ từ nhắm mắt lại.

Sao lại thế? Sao lại thế?

Như sét đánh giữa trời quang, đầu nàng nổ ầm ầm. Nàng không hề nhìn nhầm, đó thật sự là vết nước ao Tuyệt Tình để lại. Nhưng vết sẹo đáng sợ màu đỏ sẫm đó sao người lại có? Sao có thể có? Và từ khi nào?

“Vì sao?” Nàng giơ tay lên chạm vào môi mình, chuyện này xảy ra quá bất ngờ, bảo nàng phải tin thế nào? Nhưng khi nhìn thấy vết sẹo kia, cuối cùng nàng cũng hiểu tất cả. Nhớ lại đêm hôm đó, hân mớ màng, luôn miệng gọi tên nàng.

Thì ra...

Hắn vẫn luôn yêu nàng.

Bạch Tử Họa bị lộ trần dưới ánh mắt của nàng không chỗ trú thân, đó là một loại xấu hổ và sỉ nhục khó có thể nói rõ.

Trên cánh tay đó, chính là vết sẹo nước ao Tuyệt Tình để lại. Vốn lúc đầu hắn không biết chuyện gì xảy ra, lúc sư huynh hắt nước ao vào người, hắn không có lấy một chút cảm giác, sau mới phát hiện nó đã để lại một vết đỏ, sau này cho tới khi vết sẹo ngày càng ăn sâu, hắn mới hiểu...

Hắn cũng thoáng khiếp sợ, nhưng lại quá tự tin về bản thân mình. Cho tới lúc rung động kia, vết sẹo mang theo nỗi đau đến muôn, đánh bại hắn hoàn toàn ngay trước mặt nàng.

Mái tóc dài của Bạch Tử Họa rũ xuống, cả người run rẩy, chịu đựng sự thất bại trước nay chưa từng có.

Phải, hắn yêu nàng, không biết bắt đầu từ khi nào, có lẽ là thật lâu trước kia, nhưng trái tim này không biết, lí trí này không hay, cảm giác này không tới, chỉ có cơ thể là thành thật, để lại chứng cứ đó.

Có điều, hắn không phải là một người nhay bén, cũng là một kẻ tuyệt tình. Yêu thì sao? Huống hồ lại yêu phải một người không nên yêu.

Hoa Thiên Cốt như muốn khóc lên, trong ánh mắt có kích động có vui sướng, nhưng đau đớn và tức giận lại càng nhiều hơn. Vì sao lại thế? Hắn yêu nàng, sao hắn đã yêu nàng rồi mà vẫn tàn nhẫn được đến vậy?

Đôi mắt sắc tím đau đau nhìn hắn, vươn tay muốn xoa vết sẹo kia xoa dịu nỗi đau của hắn, nhưng tất cả hành động đó chỉ khiến Bạch Tử Họa càng xấu hổ, càng tức giận.

Hắn luôn miệng nói nàng sai.

Nhưng thật ra, hắn mới là người sai nhiều nhất. Sao hắn

có thể yêu nàng?

Hắn loạng choạng lùi về hai bước, đột nhiên rút kiếm ra, không hề do dự chém tay trái mình, vết sẹo cả da lẫn thịt, đều bị hấn chặt đứt, lộ ra mảng xương trắng.

...

Thời gian ngừng trôi.

Hoa Thiên Cốt bị biến chuyển bất thành linh dọa sợ tới đờ đẫn, máu bắn lên váy nàng, đỏ au, tựa như vẩy mực vẽ hoa đào.

Chút hạnh phúc vừa mới trào dâng, trái tim vừa mới đập cứ thế bị hấn đục khoét, ruột gan lại đứt lìa thêm một lần nữa.

“Sao có thể như thế?”

Nàng thì thảo lui lại hai bước, yêu nàng khiến hắn cảm thấy nhục nhã hèn hạ như vậy sao? Chứng cứ duy nhất

kia, dầu cho hy sinh một cánh tay hăn cũng muốn vứt bỏ.

“Sao chàng có thể như thế?” Hai dòng huyết lệ tuôn trào, đôi mắt trống rỗng hoang mang nhìn hăn, có gì đó trong cơ thể nàng đang muốn nổ tung.

Bạch Tử Họa cắn chặt răng, cả người vì đau mà run bần bật.

Vết sẹo này chẳng là gì cả, cũng không thể hiện bất cứ điều gì! Hăn yêu nàng thì sao, không yêu thì sao? Bọn họ không thể ở bên nhau, vĩnh viễn không thể!

Cảm nhận được sát khí của Hoa Thiên Cốt sục sôi dâng trào khắp nơi, hăn vẫn lạnh lùng nhìn nàng. Chuyện bí mật tự đáy lòng bị vạch trần, hăn tuyệt vọng và phẫn nộ. Hăn không dùng kiếm hại nàng, duy chỉ tự hại mình, nhưng những mũi kiếm trong quá khứ, nó còn khiến lòng nàng đau hơn gấp bội. Hành động điên cuồng bốc đồng ấy, chỉ vì muốn khiến nàng tỉnh táo, cũng khiến bản thân tỉnh lại.

Hai tay Hoa Thiên Cốt nắm chặt thành quyền, nghiền răng nghiền lợi lùi lại hai bước. Đời này, bất kể khi nào,

cho dù ngay cả lúc Đường Bảo chết nàng cũng không cảm thấy mình hận hân.

Nếu hân thật sự chưa từng yêu nàng thì thôi đi. Nhưng vì sao, ngay lúc nàng khó khăn lắm mới biết hân yêu mình, thì hân lại ném tim nàng xuống đất giẫm đạp lên như thế? Tất cả những việc hân làm trước kia nàng đều không hề oán trách, còn bây giờ chỉ có căm hờn. Hoa Thiên Cốt không còn chút lí trí, sự oán hận và phẫn nộ đều hóa thành vẻ tà mị lạnh lùng.

Bạch Tử Họa, chàng sẽ hối hận!

Tiếng hét phẫn nộ rung chuyển trời đất, tựa như muốn bùng phát tất cả đau đớn và oán hận trong lòng, Hoa Thiên Cốt như một sợi tơ màu trắng bạc, chớp mắt đã biến mất phía cuối chân trời.

Bạch Tử Họa đổ sụp xuống đất, vẫn run lẩy bẩy ôm cánh tay trái, máu chảy ròng ròng, hết như hàng lệ rơi của Hoa Thiên Cốt.

Một khi bản thân đã quyết, lòng cũng yên ả hơn, chỉ cần đi làm rồi sau đó đợi kết quả.

Không muốn nghe tiếng chém giết, tiếng kêu la của thế gian và từng đợt trống trận ganh đua bên ngoài Vân cung, Hoa Thiên Cốt vung tay lên tạo kết giới, bình thần ung dung tắm rửa thay quần áo trong điện, mặc cho bên ngoài tiên ma đại chiến, gió máu mưa tanh.

Trên mặt bồn từng làn hơi trắng bay bay, còn thêm cả hương đốt ở góc điện, nơi nơi mờ ảo như chốn bồng lai tiên cảnh. Nàng chậm rãi nhắm mắt, ôm đầu gối đảm mình xuống đáy áo, bị chất lỏng ấm áp bao phủ, như thể quay lại những ngày bị giam dưới đáy biển Trường Lưu, tuy rằng cô đơn lạnh lẽo nhưng lại yên ả an bình.

Khói mỏng quần quanh, khoan thai để chân trần bước ra khỏi bồn như đoá sen trên mặt nước, cảnh đẹp nhất thế gian cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi. Bàn tay thon dài ngọc ngà như ngó sen vén lớp lớp màn hoa lên, quần áo bay tới mặc chần chu. Tua khế lắc lư, lộng lẫy vô cùng, bốn tấm khăn choàng bồng bênh xoay quanh nàng giữa không trung, mái tóc đen chỉ đơn giản dùng một nhánh hoa búi lên.

Thế này, đúng là bức màn kết thúc lộng lẫy.

Đi qua dãy hành lang uốn lượn, xung quanh càng ngày càng lạnh, mở cửa ngăm ra, Sát Thiên Mạch vẫn yên lặng nằm im nơi ấy.

Nàng đưa tay dịu dàng vuốt ve hai gò má hằn, nhớ lại đáng vẻ khi hằn cười.

Phượng hoàng lửa phải sai cánh khắp Cửu Thiên, không nên đậu ở một chỗ quá lâu. Hoa Thiên Cốt cúi đầu hôn lên trán hằn, khẽ thì thầm: “Tỷ tỷ, đừng ngủ nữa, tới lúc dậy rồi...”

Trong không gian rộng lớn, âm thanh vang vọng rất lâu, ẩn kị yêu dã đỏ thắm như hoa ở mi tâm Sát Thiên Mạch bùng sáng rực rỡ. Hoa Thiên Cốt nhìn chăm chú vào mặt hằn hồi lâu, mỉm cười, cuối cùng vẫn quay người bỏ đi.

“Bảo trọng.”

Dù bên ngoài đang mưa rất to, bầu trời lại đông nghìn nghịt, Vân cung bị vây ba tầng trong ba tầng ngoài cực kì kín mít, Mặc Băng tiên lúc này đang khoanh tay đứng cạnh cửa.

Hoa Thiên Cốt thần nhiên nhìn hắc: “Người tới làm gì?”

Ánh mắt Mặc Băng tiên rất phức tạp, xòe năm ngón tay ra, trên tay hiện một thanh kiếm sáng, lại không hề có sát khí.

“Đừng đi.”

Biết rõ đó là đường chết, vì sao vẫn cố chấp? Hôm nay hắc sẽ dồn toàn lực ngăn cản nàng. Đã đi thì sẽ không thể quay lại. Hiện giờ hắc không cầu gì, chỉ mong nàng có thể bình an.

Mắt Hoa Thiên Cốt lạnh lùng, bước nhanh qua: “Liên quan gì tới người?”

Mặc Băng tiên lập tức ngăn trước mặt nàng, kiếm sáng bổ dài, nhưng chưa tới gần nàng được một trượng thì đã bị hất văng ra xa, mưa trút tầm tã, chẳng bao lâu đã khiến hắc ướt nhẹp.

“Trừ phi ta chết, bằng không thì không muốn thấy nàng giết người, lại càng không muốn thấy người khác giết

nàng!”

Hoa Thiên Cốt có chút rề rà, Mặc Băng tiên đã tới phía sau nàng. Một luồng sáng bạc cực lớn bao nàng lại, yêu lực trong cơ thể dưới sức mạnh triệt tiêu của hắc cuộn trào mãnh liệt rồi mau chóng tan biến.

“Nực cười, thiên hạ này ai có thể giết ta!”

Hai đầu ngón tay của Hoa Thiên Cốt khẽ chạm mi tâm, một ánh sáng vàng bùng lên, đánh mạnh vào phía trên màn hào quang, sau đó nện thẳng vào ngực Mặc Băng tiên, một tiếng nổ đoàng vang lên.

“Ấn Không Động?” Mặc Băng tiên trợn tròn hai mắt kinh ngạc, hét lên rồi ngã quỵ.

Hoa Thiên Cốt tiến lên hai bước, kéo hắc vào lòng.

“Đừng đi... Đừng ngốc nữa...” Nàng dám luyện hóa mười sáu món thần khí? Mặc Băng tiên biết nàng muốn làm gì, biết chuyển này nàng đi lành ít dữ nhiều, bèn dồn sức gior ngón tay nắm lấy áo nàng, không chịu buông ra,

rồi dần tê liệt mất hết sức lực, tầm mắt ngày càng mờ hồ.

Hoa Thiên Cốt đỡ hần vào trong phòng, khẽ nói: “Ta trước kia rất lạc quan. Cũng vì quá lạc quan cho nên khi đau đớn ập xuống mới dễ dàng bị suy sụp. Nhưng con người không thể viện cớ trốn tránh nỗi đau mà lờ đi những chuyện mình nên làm. Lần này ta muốn nắm chắc vận mệnh, tự mình chọn lựa. Bất kể ra sao, cũng cảm ơn người đã ở bên ta suốt quãng thời gian khó khăn nhất này. Tuy biết rõ là giả, nhưng ta vẫn rất vui.”

Hoa Thiên Cốt thấy miệng hần khẽ mấp máy, lại không nên tiếng, cuối cùng dần dần nhắm nghiền hai mắt. Do dự một lúc, cuối cùng nàng khẽ gật đầu, như thể đã đồng ý điều gì.

Đi ngay ra ngoài, Trúc Nhiễm lẳng lặng khom người đứng trong mưa.

“Thần tôn, Xuân Thu Bất Bại đem theo yêu ma nhị giới phản chiến trước trận, Tiên giới đã kéo quân tới trước Vân cung.”

“Biết rồi, chỉ không ngờ người lại không đề phòng y.”

Trúc Nhiễm lắc đầu, ánh mắt vừa chán ngán lại vừa chờ mong. Bây giờ có thể khiến gã để ý chỉ có một việc, những chuyện khác không quan trọng.

“Dù sao kết quả cũng như nhau thôi, mỗi người đều có thứ mình muốn kiên trì.”

Hoa Thiên Cốt không nói gì, nhảy vọt lên, hai người tựa như sóng ngũ sắc của nước Dao Trì năm đó. Có điều lần này khác với lần tiên ma giảng co ở Dao Trì, tình huống nghiêng về một phía, nếu như không có Hoa Thiên Cốt, trận này thua là cái chắc.

Mưa vẫn trút xuống tầm tã, giống như đang muốn quét hết mọi dơ bẩn và tội ác của thế gian, đất trời mịt mù, người người bắt đầu ngấm bất an và lo lắng.

Chờ hồi lâu, bóng áo sắc tím của Hoa Thiên Cốt cũng bay tới, như thể nổi lên một cơn bão biển khiến chúng tiên, ma rối loạn, rất nhiều người chưa thấy dáng vẻ sau khi trưởng thành của nàng, tinh thần khó tránh khỏi bất ổn, vừa kinh ngạc lại vừa sợ hãi.

Hoa Thiên Cốt như một vị thần nhìn xuống chúng tiên, ma, gương mặt hờ hững, khóe miệng lộ vẻ khinh thường.

Ma Nghiêm, Sinh Tiêu Mặc, Hỏa Tịch, Vũ Thanh La, U Nhược, Hủ Mộc Thanh Lưu, Khinh Thủy, Hiên Viên Lăng, Lạc Hà Đông... Những người nàng biết tên, không biết tên, kẻ từng gặp, kẻ chưa thấy, tiên ma Cửu Thiên, các đại môn phái trên cơ bản đều tới đông đủ.

Những người nàng yêu thương, những người nàng thân thiết trong quá khứ đều đang đứng trước mặt nàng, ai ai cũng cầm kiếm trong tay, gương mặt lộ vẻ bi tráng hào hùng không đếm xỉa tới sống chết, hiên ngang凛冽. Bọn họ là chính, nàng là tà, bọn họ là đúng, nàng là sai. Nàng tự hỏi, sự thành toàn duy nhất, có phải chỉ một chữ chết không?

Bạch Tử Họa đứng trước mọi người, thân hình mỏng manh, lại tạo nên một tường thành không gì phá nổi giữa nàng và bọn họ.

Thật ngốc, vừa muốn bảo vệ người phía sau, vừa muốn bảo vệ người đang trước, cuối cùng kẻ chết chỉ có thể là hắn. Hoa Thiên Cốt nhếch miệng, giống như đang cười nhạo sự mù quáng và ngoan cố không chịu thay đổi của

hắn.

Bạch Tử Họa dường như đang nhìn nàng mà trong mắt lại như không hề có nàng. Vẫn bộ cánh trắng ấy, vàng sáng bọc quanh người, ngăn mưa bên ngoài, tựa như đang ở một không gian khác, mặc cho bên ngoài có rồi ren thế nào thì ngay cả gió cũng không cảm giác được, góc áo không hề lay động.

Bạch Tử Họa đặt tay phải ra sau lưng, tay trái buông thõng tự nhiên bên người, chiếc áo rộng thùng thình đã giấu đi chỗ xương lộ khó coi đêm qua.

Lòng Hoa Thiên Cốt siết lại, bỗng muốn vạch trần hắn trước mặt thiên hạ. Nàng ra sức kìm nén oán hận và lửa giận, cũng cố gắng lờ chuyện hắn đã khôi phục tiên thân như kì tích kia. Khôi phục hay không thì sao nào, chẳng qua chỉ là một con châu chấu trong tay nàng. Bọn họ đã không còn là thầy trò từ lâu, nàng sẽ không nể mặt nữa.

“Chàng cố ý?”

Dù rằng không tin tất cả mọi chuyện xảy ra đêm qua đều là giả, nhưng nếu nụ hôn kia thực sự có mục đích,

thì nàng thật không biết nói gì hơn.

Bạch Tử Họa đưa mắt ra chỗ khác không nhìn nàng, từ đầu tới cuối đều khẽ chau mày, đáy mắt đã đóng băng lại đông đầy đau thương, giọng nói lại vẫn hờ hững dứt khoát như trước.

“Ngươi có thể nghĩ như vậy.”

Hắn cũng mong tất cả mọi chuyện xảy ra đêm qua đều là cố ý, hy vọng mình và nàng đều không biết, không hay.

Tiểu Cốt còn nhỏ không biết gì, không phân rõ tình yêu và tình thân, đó không phải là lỗi của nàng. Nhưng hắn đã sống ba trăm năm, chẳng lẽ còn không hiểu tình yêu ư? Tất cả sự quan tâm và trân trọng, bênh vực và bao che, bởi vì một thứ tình cảm khác biệt xuất hiện mà mọi thứ đều trở nên dơ bẩn đáng xấu hổ.

Hắn lại ôm tình cảm xấu xa ấy với đệ tử mình hằng yêu quý? Bảo hắn phải chấp nhận thế nào? Đây là nỗi nhục còn lớn hơn cả xuân dục, khiến tất cả kỉ niệm đẹp trong quá khứ của họ bị phủ lấp phần bụi trần.

Nàng lại không hiểu, hẳn chưa từng thấy tình yêu của nàng dành cho mình đáng xấu hổ, dù cho đó có là lỗi lầm. Trái tim hẳn vì tình yêu của nàng mà từng hoang mang, từng đấu tranh, từng đau đớn, cũng từng ấm áp. Đắm mình trong tình yêu toàn tâm toàn ý của nàng, mỗi lần đều vì sự trả giá của nàng mà kinh hãi cảm động, mỗi lần đều vì nàng bị thương mà đau lòng run rẩy. Tình yêu nàng dành cho hẳn đẹp là thế, thế gian này không gì có thể so sánh được. Nhưng lí trí chỉ có thể khiến hẳn nhấn tâm ép nàng từ bỏ hết lần này tới lần khác. Lại không ngờ, ngay cả bản thân cũng đã chìm sâu vào trong đó, không thể tự giải thoát.

Những gì hẳn đã từng làm, là cầm Đoạn Niệm kiếm chém hết nhất này tới nhất khác lên người nàng, dùng Hoàn Sinh kiếm đâm nát trái tim nàng, tất cả những việc đó rốt cuộc là gì? Hẳn xem đó là gì?

Nàng không hiểu, điều khiến hẳn hổ thẹn không phải là tình yêu của nàng mà là chính hẳn. Hẳn có thể bao dung mọi thứ của nàng, kể cả lỗi lầm của nàng, lại không có cách nào tha thứ cho chính bản thân mình.

Nếu lúc này thừa nhận tình yêu dành cho nàng thì có nghĩa tất cả những gì đã làm trong quá khứ đều là sai. Nhưng đó không sai, là tình yêu này sai, là hẳn sai.

Mặc dù đã khôi phục tiên thân, sắc mặt Bạch Tử Họa vẫn trắng tới mức sắp trong suốt, đôi môi mỏng khế mím, dường như không biết tới nước này rồi còn có thể nói gì. Tất cả đã sớm vượt khỏi tầm kiểm soát và dự đoán của hắn, nếu ông trời thật sự muốn diệt Lục giới, hắn cũng không biết nói gì hơn, chỉ có thể cố hết sức.

“Đừng chống cự vô ích để rồi tăng thêm thương vong nữa, theo ta quay về đáy biển Trường Lưu đi.” Bạch Tử Họa khẽ thở dài, Tiên giới tuy bất mẫn, nhưng cũng biết đây là biện pháp tốt nhất hiện giờ, dù cho tất cả mọi người trong Lục giới đều ở đây, nhưng tới một phần khả năng đánh bại Yêu Thần cũng không nắm chắc, tuy không thể không mạo hiểm, nhưng có thể tránh thì là cách hay nhất.

“Chàng có thể đảm bảo không giết ta?” Hoa Thiên Cốt cười lạnh.

“Phong ấn sức mạnh Yêu Thần của ngươi lại lần nữa, ta sẽ dùng tính mạng của mình bảo vệ ngươi chu toàn.” Đây là cách duy nhất để nàng chịu chủ động giao sức mạnh Yêu Thần ra, sau đó bất kể nàng ra sao, hắn đều sẽ ở bên nàng, dầu bị giam cả ngàn năm vạn năm, rồi sẽ có một ngày nào đấy bù đắp hết tội lỗi của nhau.

“Thế có khác gì giết ta đâu?” Nàng đã bị phế dưới kiếm hần từ lâu, đều dựa vào yêu lực kéo dài tính mạng, sau khi phong ấn, nàng sẽ biến về dáng vẻ xấu xí vừa mù lại vừa câm kia ư?

Bạch Tử Họa nghiêng người nhìn sóng biển ngập trong dữ dội, trầm giọng nói: “Có, ta sẽ ở bên người.”

Hoa Thiên Cốt cười lạnh: “Để tiếp tục nhiệm vụ canh giữ à? Cảm ơn, ta không cần. Hôm nay đừng nói là các ngươi, mà tất cả sinh linh trong Lục giới đứng trước mặt ta ta cũng giết hết, các ngươi có tư cách gì đòi bàn điều kiện?”

Mắt Bạch Tử Họa ánh lên vẻ xót xa nhìn nàng: “Dựa vào việc ngươi vốn không thể giết người. Tiểu Cốt, ngươi là thần, dầu thế nào cũng không thể làm trái bản năng của mình, như thể mặt trời không thể mọc từ phía Tây. Giết chóc sẽ chỉ mang tới sự điên cuồng và đau đớn cho ngươi, tự tay giết Lạc Thập Nhất đã khiến ngươi không thể chịu đựng được, tư cách làm thần của ngươi sẽ tan vỡ trước cả khi Lục giới bị diệt vong, không thể thừa nhận sức mạnh Yêu Thần được nữa. Tội gì phải làm tới nước cá chết lưới rách?”

Hoa Thiên Cốt cúi đầu, thì ra hẳn cố gắng xoay chuyển, cũng chưa bao giờ tuyệt vọng buông tay nàng, không phải vì tin vào bản thân nàng, mà chỉ vì biết nàng là thần, cho dù mang sức mạnh Yêu Thần có tính hủy diệt nhất nhưng cũng không thể trái bản tính làm ra chuyện giết chóc tàn nhẫn.

Mà quả thật nàng đúng là như thế, dù có hận tới đâu, không cam lòng tới đâu, nàng cũng không làm gì được. Nàng yêu thế giới này, tuy nó đã từng phỉ báng nàng, phá hủy nàng, lừa nàng, thương tổn nàng, thì nàng vẫn yêu nó, không phải vì Bạch Tử Họa hay điều gì khác, chỉ là từ tận đáy lòng nàng muốn bảo vệ, muốn hiến dâng. Cũng giống như việc Đường Bảo là con của nàng vậy, sao nàng nỡ hủy diệt thế giới nàng từng dùng máu thịt phục hồi, bảo vệ?

Người tiên giới đánh bạo tới tìm chết là vì điều ấy? Là bởi Bạch Tử Họa nói cho họ biết, nếu nàng muốn giết bọn họ, thì kẻ chết trước chính là nàng. Cơ thể của thần tuy là vật chứa sức mạnh Yêu Thần hoàn mỹ nhất, nhưng cũng là chế ước hữu hiệu nhất.

Nhưng tại sao, tại sao nàng phải hy sinh vì thiên hạ hết lần này tới lần khác? Đại nghĩa chỉ có thể thực hiện bằng cách hy sinh bản thân ư? Nàng không sai, nàng chỉ yêu một người mà thôi, nàng sai chỗ nào? Lần này, dẫu cá

chết lười rách thì có sao?

Mắt Hoa Thiên Cốt đầy vẻ dữ tợn, đất trời cũng rung mình, mưa to tới mức dường như muốn xuyên thủng kết giới quanh mỗi người.

“Tất cả mọi chuyện đều là lỗi của tổ, là tổ hại chết Đường Bảo, người cậu hận nhất hẳn là tổ, muốn giết muốn chém tùy cậu, đừng liên lụy người vô tội.”

Một bóng người chạy lên, là Kinh Thủy. Dáng người gầy yếu thiếu sức sống, ánh mắt trống rỗng, hai năm gần ngủi mà như già đi chục tuổi, bên tóc mai có vài sợi bạc, mất hẳn vẻ rực rỡ khi xưa.

Hiên Viên Lăng định tiến lên, cuối cùng vẫn thu bước, nắm chặt tay, không nói một câu nhưng ánh mắt lại đau đớn đấu tranh nhìn hai người. Hẳn cũng thay đổi rất nhiều nhưng vẫn uy vũ bất phàm như trước, mặc dù ở trong loạn thế ngàn năm có một, thù trong giặc ngoài, yêu ma hoành hành, nhưng vẫn chăm lo việc nước. Mấy năm nay hẳn trừ yêu ma, bình nội loạn, cứu vạn dân khỏi cảnh thiên tai bão lửa, là minh quân khó thấy, nhưng chưa hề nạp một phi tần nào.

Lời hứa lúc nhỏ, cố chấp giữ đó. Nhìn như đẹp đẽ, cũng là vô tình.

Khinh Thủy không hề giấu giếm kể tất cả cho hãn nghe, hãn hoàn toàn không thể tưởng tượng, nguyên nhân trực tiếp khiến Hoa Thiên Cốt trở thành Yêu Thần lại từ mình mà ra. Hồ thẹn, đau đớn, cho tới bây giờ hãn đều không ở bên nàng, không có cơ hội vượt núi đao biển lửa vì nàng. Sau khi thấy cảnh Sát Thiên Mạch và Đông Phương Úc Khanh ở tiệc Dao Trì, hãn biết ngay cả tư cách để yêu nàng mình cũng không có. Thêm cái chết của Đường Bảo, thậm chí hãn không còn mặt mũi nào gặp nàng, cũng không có cách đối mặt với Khinh Thủy. Nhưng chung quy vẫn không thể nén giận. Người yêu hãn hại người hãn yêu chỉ vì yêu hãn. Như vậy người không thể tha thứ nhất, thật ra là chính hãn.

Hoa Thiên Cốt hừ lạnh nhìn Khinh Thủy, không nói gì.

Trúc Nhiễm tiến lên hai bước: “Thần tôn, cho phép thần chấm dứt việc riêng trước được không?”

Hoa Thiên Cốt gạt đầu, ánh mắt lạnh lùng lướt qua Ma Nghiêm, nhưng từ đầu tới cuối ông ta chỉ nhìn Trúc Nhiễm, ánh mắt phức tạp.

Trúc Nhiễm tiến lên vài bước, từ từ rút dao găm ra. Lúc ở man hoang Hoa Thiên Cốt thường thấy nó, nhưng từ khi về lại không thấy gã rút ra lần nào.

Không ai nói gì, Ma Nghiêm bay ra, Sinh Tiêu Mặc giữ chặt ông ta, ông ta lại quay đầu lại phẩy tay áo.

Hai người đứng đó nhìn nhau, Trúc Nhiễm đã không còn nho nhã như ngày xưa, con ngươi sáng bừng đốt người, đỏ thẫm như dã thú, tôn thêm vẻ đáng sợ của khuôn mặt phủ đầy những vết sẹo màu xanh. Bàn tay nắm dao vì hưng phấn mà run run, ánh sáng trên người không ngừng nhấp nhô, ngay cả giọng nói cũng vì kích động mà hơi khàn.

“Ma Nghiêm, một trăm năm, suốt một trăm năm, ông có mơ cũng không ngờ, không ngờ ta còn sống quay về gặp ông đúng không?! Ta đã nói rồi, ta sẽ trở lại báo thù, mỗi lần muốn chết ta đều tự cứa một nhát lên người để tự nói với bản thân rằng ta chưa thể chết, ta không thể chết! Ha ha ha, bây giờ ông nghĩ là mình có thể thoát được như trước ư?”

Ma Nghiêm nhìn vẻ dữ tợn của Trúc Nhiễm, khuôn mặt

luôn lạnh lùng nghiêm nghị ánh lên chút đau lòng cùng áy náy. Vết sẹo vì mắc mưu mà bị Trúc Nhiễm chém trúng trên má dường như nhói lên.

“Trước kia người giết nhiều người như thế, trộm thần khí, không từ thủ đoạn mưu toan chức chương môn Trường Lưu, bị đầy tới man hoang là lẽ tất nhiên. Nếu người vẫn không cam lòng mà oán giận, hay vì chuyện Lưu Hạ bị xử tử mà hận ta, ta cũng không biết nói gì hơn.”

Trúc Nhiễm ngửa mặt lên trời cười vang: “Ông không biết nói gì hơn? Ông dám nói mình không thẹn với lòng? Vậy trước mặt thiên hạ ông hãy nói xem, ta là gì của ông?”

Mặt Ma Nghiêm xanh mét: “Thì ra người đã biết từ lâu?”
Vậy nên, vậy nên nó mới thành ra thế này?

“Biết, sao mà không biết, thì ra mẹ ta bị chính tay cha ta giết chết!” Trúc Nhiễm gượng cười.

Môi Ma Nghiêm giật giật: “Không phải... Ngay từ đầu yêu nữ kia đã cố ý hại ta... mới có người, ả cứ quần lấy ta, còn

lấy người uy hiếp ta, ta nhất thời lỡ tay mới...”

“Không cần giải thích, đi theo ông bao nhiêu năm như thế ta còn không hiểu sao? Ông giết bà ấy chẳng qua chỉ vì muốn giữ ngôi vị Tam tôn của mình thôi. Ha ha, đúng là một người phụ nữ đáng thương, từ bỏ tất cả chỉ vì hy vọng ông có thể quay đầu nhìn mình một cái. Ông có biết sau khi bị phế, trục khỏi Yêu giới, đơn độc mang theo một đứa trẻ chưa đến năm tuổi phiêu dạt khắp nơi thảm thương đến nhường nào không? Đường đường là một trong Ngũ Yêu, vậy mà phải chịu bao nhiêu sỉ nhục, thật sự không cầm cự nổi nữa mới tới tìm ông, ông lại giết bà ấy vì sợ bị liên lụy. Ông tưởng rằng xóa hết trí nhớ của ta rồi nhận ta làm đệ tử là có thể coi như tất cả chưa từng xảy ra sao?”

Ma Nghiêm từ từ nhắm mắt lại: “Ta vẫn luôn coi người là con mình.”

“Đúng thế, mặc dù ông nghiêm khắc, nhưng vẫn quan tâm che chở cho ta. Ta từng nghĩ mình thật may mắn, có thể vào Trường Lưu, có một sư phụ tuyệt vời như thế, còn trẻ đã vang danh Tiên giới, Tam tôn lục các đều có ý bồi dưỡng ta thành chương môn đời sau, ta còn gặp được Lưu Hạ, tất cả đẹp như mơ. Giấc mơ này là ông cho ta, rồi lại nhấn tâm đập nát nó!”

Ma Nghiêm lắc đầu: “Lưu Hạ có mục đích nên mới lên vào Trường Lưu nghĩ cách tiếp cận người, quyến rũ người, nó vốn không xứng với người! Khi đó người quá yêu nó, không chịu nghe lời người khác, ta đành phải ra hạ sách ấy.”

Hai tay Trúc Nhiễm run run, nhớ tới lúc sau khi tình cờ biết sự phụ mình kính trọng nhất thật ra lại chính là cha đẻ của mình, lại biết tình yêu mình toàn tâm toàn ý hóa ra đều là giả, Lưu Hạ luôn lừa mình. Bản thân còn bị Ma Nghiêm đặt bẫy, hiểu lầm nàng có tư tình với Sát Thiên Mạch. Lúc ấy cả thế giới đều sụp đổ, lòng gã chỉ còn hận. Kiêu ngạo như gã, sao có thể chịu đựng sự phản bội của hai người mình yêu thương nhất. Gã vốn bụng dạ nham hiểm, cho nên không hề do dự lợi dụng lại Lưu Hạ rồi đẩy nàng vào chỗ chết, sau đó lại ngấm bầy mưu giết Ma Nghiêm. Nhưng tới giây phút cuối cùng, gã mới biết người Lưu Hạ thực sự yêu chính là mình, nàng không hề sợ hãi dùng cái chết để chứng minh tất cả.

Nhớ khi gã nói những lời tàn nhẫn với Lưu Hạ, Lưu Hạ khóc nói không tin, gã bèn dội nước ao Tuyệt Tình lên người mình cho nàng xem, đập nát mọi hy vọng nhớ mong của nàng.

Nhưng sau đó, trên người vẫn có vết sẹo màu đỏ, không muốn để ai nhìn thấy, gã không hề do dự nhảy

xuống ao Tham Lam, dùng vết sẹo màu xanh che dấu tất cả, bao gồm tình yêu và lòng tin. Kể từ đó, Trúc Nhiễm đã không còn là Trúc Nhiễm trước kia, gã chỉ còn lại dã tâm và tham vọng, gã phải trở thành vua của Lục giới, phải có một ngày giẫm nát mọi người dưới chân. Về sau Lưu Hạ chết, mọi hối tiếc và oán hận chuyển hết lên người Ma Nghiêm, năm này qua năm khác, đó là động lực giúp hắn sống sót ở man hoang.

“Rút kiếm đi Ma Nghiêm, trước kia ông dùng con dao này để giết mẹ ta, hôm nay, ta cũng sẽ dùng nó để giết ông.” Tuy pháp lực không cao bằng ông ta, nhưng mấy năm nay gã luôn chờ, luôn cố gắng, bây giờ có rất nhiều cách đẩy ông ta vào chỗ chết.

Ma Nghiêm suy sụp: “Con làm bao việc, hại cả muôn dân Lục giới chỉ vì hận ta sao?”

Trúc Nhiễm không đáp, từ lâu gã đã không còn gì, những ngày ở man hoang, nếu ngay cả hận cũng không có thì không thể cầm cự được lâu như vậy.

“Rút kiếm!”

Ma Nghiêm lắc đầu: “Ta đã lỡ tay giết mẹ con, không thể làm chuyện cha con tương tàn được. Ta không hề nghĩ mình đã sai, nhưng cuối cùng vẫn nợ hai mẹ con con. Nếu con thực sự hận ta đến vậy thì hãy giết ta đi, Trường Lưu đệ tử nghe lệnh, đây là ân oán cá nhân giữa ta và Trúc Nhiễm, sau này không ai được trả thù.”

Trúc Nhiễm cười: “Đừng chơi trò khố nhục kế trước mặt ta, ta cũng không phải người lương thiện, càng không biết đạo nghĩa gì đâu, ông không đánh trả, ta vẫn sẽ giết ông.”

Còn chưa dứt lời, con dao đã xoay tròn phóng qua, cắm thẳng vào phổi Ma Nghiêm. Chưa kịp hoàn hồn, tư khí bị khổng chế đã xuyên thẳng qua tim, đúng là một đao đoạt mạng. Ma Nghiêm không hề kháng cự, máu tuôn theo mưa, dường như không thể đứng thẳng.

“Sư phụ...” Đám Thượng Thương Phiêu, Hồ Thanh Khâu hoảng sợ, lại không dám mạo muội tiến lên.

Trúc Nhiễm cười lạnh nhìn bọn họ, Bạch Tử Họa có thể hứa với Hoa Thiên Cốt chỉ nhận một đồ đệ, ông ta lại nhận hết người này tới người khác. Gã quý ông ta, kính nể ông ta, tôn trọng ông ta, khi đó ông ta chính là bầu trời của gã, là cả thế giới của gã, còn ông ta lại chỉ coi gã là một

con rồi lúc nào cũng có thể khống chế và xóa bỏ trí nhớ mà thôi. Lừa gạt hết lần này tới lần khác, còn khiến gã tự tay giết người con gái mình yêu nhất.

Con dao lại xoáy một đường, cắm xuyên vào đỉnh đầu Ma Nghiêm.

Ý thức được nguy hiểm, thủy ngân trong tay Ma Nghiêm muốn gãy ra lại bị ông ta nắm chặt hai đấm dồn sức áp chế, đau đớn nói không nên lời: “Con thực sự hận ta đến thế?”

Trúc Nhiễm không lộ vẻ gì cũng không nói gì, vẫn nổi giận đùng đùng đánh ra một chiêu trí mạng. Khi con dao sắp tới đỉnh đầu ông ta lại bị một cánh hoa hất văng ra.

“Đủ rồi.”

Hoa Thiên Cốt lạnh lùng nói, thế gian này không ai hiểu Trúc Nhiễm hơn nàng, nói gã muốn báo thù không bằng nói là xả giận. Bởi bao nhiêu năm qua, sở dĩ kiên trì như thế, có lẽ chỉ vì hy vọng Ma Nghiêm thừa nhận gã là con mình trước cả thiên hạ. Gã muốn nhìn thấy vẻ áy náy và hối hận của ông ta, muốn chứng minh tất cả những gì

mình làm trong mấy năm nay đều xứng đáng.

Trúc Nhiễm không đáp, thu dao lại, chỉ im lặng nhìn máu phía trên, cảm giác sung sướng lúc mới bắt đầu kia cuối cùng chỉ còn lại một nỗi hoang mang tự đáy lòng, thế gian bỗng trở nên buồn tẻ, không còn điều gì quan trọng. Gã bỗng nhớ tới dáng vẻ Lưu Hạ mặc bộ váy nghề thường rục rở nhảy múa dưới ráng chiều trên biển Trường Lưu, nhớ tới lúc họ nắm tay dạo dưới đáy biển, nhớ tới lúc nàng cười nói, nàng mang thai con gã rồi...

Gã lại cho rằng đứa bé đó là của Sát Thiên Mạch, mặc cho nàng bị sảy giữa lúc tranh đấu, cuối cùng trơ mắt nhìn nàng bị đỉnh Tiêu Hồn đóng chết, không ai biết, thật ra gã còn tàn nhẫn hơn cả Ma Nghiêm...

Vậy nên, cho tới nay, gã mới hối, mới hận như thế...

Đám Sênh Tiêu Mặc đang giúp ma Nghiêm chữa thương, thanh dao găm đó là thần vật, vết thương quá nặng, mặc dù không nguy hiểm tới tính mạng nhưng trong một khoảng thời gian dài cũng khó khỏi hẳn. Tim Ma Nghiêm như bị dao cắt, Trúc Nhiễm cuối cùng vẫn không chịu tha thứ cho hắn.

Xuân Thu Bất Bại nhìn trờ hể con báo thù cha đã hết kiên nhẫn từ lâu, nhảy phốc lên trước, tới thẳng phía Hoa Thiên Cốt, lớn tiếng quát: “Ma quân bệ hạ ở đâu?”

Hoa Thiên Cốt lạnh lùng nhìn Xuân Thu Bất Bại: “Không ngờ ngươi lại đi tìm đường chết cùng Tiên giới.”

Tay Xuân Thu Bất Bại nắm thành quyền: “Ta nói rồi, chỉ cần ngươi để Ma quân bệ hạ tỉnh lại.” Ít nhất phải để y trông thấy người, biết người vẫn còn đó. Nhưng nàng lại không chịu, rõ ràng ma quân vì nàng mới thành ra thế này, nàng lại thấy chết mà không cứu, chẳng lẽ chỉ vì lo lắng sau khi người tỉnh dậy sẽ tranh đoạt vị trí đứng đầu Lục giới với nàng sao?

Y không thể tiếp tục ngồi chờ mà không biết người sống chết thế nào nữa, nàng không chịu cứu, y sẽ cứu!

Hoa Thiên Cốt nâng mắt lên nhìn, người giữa biển trời hơn phân nửa là yêu ma. Số lượng nhiều gấp ba Tiên giới, cho nên một khi phản chiến, tình hình lập tức nghịch chuyển.

“Ta cũng rất tò mò, ngươi làm thế nào mà khiến hai giới

yêu ma cùng chịu chết với người?”

“Thủ hạ của ta, ta tất có cách điều khiển. Chết trận hay chết vì tra tấn, bọn chúng có thể chọn thoải mái.”

“Không ngờ hai giới yêu ma cũng có lúc bắt tay với Tiên giới.”

“Chúng ta không bắt tay, chỉ tạm thời ngừng đối địch. Nếu mục đích giống nhau thì tự lấy cái mình cần thôi. Người chỉ cần giao Ma quân ra, chúng ta lập tức lui binh.”

Hoa Thiên Cốt mỉm cười: “Hiếm thấy, không ngờ người lại trung thành đến vậy, nể mặt tỷ tỷ ta sẽ không giết người, người muốn lui binh thì lui, không lui thì thôi, dù sao Lục giới cũng diệt vong, sớm hay muộn đều chết.”

Hoa Thiên Cốt muốn bước lên lại thấy chân mình bị kìm hãm, ngược mắt nhìn quả nhiên là Huyền Tịch Nhan giờ trò quỷ. Nhưng trong phút chốc, Xuân Thu Bất Bại dốc toàn lực đánh phía sau nàng. Khóe miệng Hoa Thiên Cốt nở nụ cười lạnh lùng khinh miệt, thông thả quay đầu lại, bỗng thấy Kinh Thủy chặn phía sau nàng, chịu đòn thay.

“Khinh Thủy!” Tiếng hét nổi lên khắp nơi, Hủ Mộc Thanh Lưu bay vút lên ôm lấy cơ thể đang khuy xuống của nàng, Hiên Viên Lăng lại đỡ người, Xuân Thu Bất Bại cũng kinh ngạc lùi lại hai bước.

Hoa Thiên Cốt không nói gì, mày nhăn lại, không kiên nhẫn nhìn Khinh Thủy. Pháp lực của nàng ta vốn không mạnh, chịu một đòn ở cự li gần thế này e rằng không kham nổi. Đây không phải là ngốc sao, rõ ràng biết tuy nàng không đề phòng nhưng bằng sức mạnh Yêu Thần thì có bị thương nặng tới đâu cũng sẽ khỏi rất nhanh. Rõ ràng hận nàng như thế còn vất vả làm bộ làm tịch, không muốn sống nữa sao?

Môi Khinh Thủy tím đen, nhìn bóng dáng lạnh lùng của Hoa Thiên Cốt, cuối cùng vẫn nói.

“Thiên Cốt... Xin lỗi...”

Hai nàng lớn lên bên nhau, Thiên Cốt luôn mạnh hơn nàng, may mắn hơn nàng, nhưng nàng hiểu hơn ai hết, Thiên Cốt đã mất bao nhiêu mồ hôi, bao nhiêu vất vả đổi lấy điều đó. Bị phế, bị hắt nước ao Tuyết Tình rồi đày tới man hoang, những lúc cậu ấy cần nàng nhất, nàng lại không ở bên. Rõ ràng cậu ấy không hề sai, nàng có tư cách gì đòi hận cậu ấy? Nàng vẫn luôn hối hận, vì mục

đích riêng của mình mà hại chết Đường Bảo, vì cái chết của Lạc Thập Nhất mà quá đau lòng, mới nói ra những lời tổn thương Thiên Cốt như thế.

Thật ra, những lời đó đều là nói dối! Nàng chỉ bi phần cho nên mới tức giận nói vậy, từ trước tới giờ nàng chưa hề oán hận hay ghen tị với Thiên Cốt. Nàng chỉ hâm mộ, chỉ giận, hâm mộ cậu ấy gặp người đàn ông đó trước, giận cậu ấy có được tình yêu của hắn ta mà không biết quý trọng. Nàng hận sự ích kỉ và bất lực của chính bản thân, tự tay phá nát tình bạn quan trọng nhất kiếp này, bây giờ Thiên Cốt đã thành ra như thế, nàng ngoài chết cũng không thể bù đắp điều gì.

Hoa Thiên Cốt vẫn đưa lưng không quay lại nhìn nàng, chỉ bước nhanh về phía Bạch Tử Họa, đã tới lúc kết thúc tất cả rồi.

Hiên Viên Lăng bỗng nhiên xông lên, còn chưa chạm tới tay áo nàng đã bị nàng gạt đi.

“Thiên Cốt, cứu nàng ấy, xin mọi hãy cứu nàng ấy.” Nếu dùng sức mạnh Yêu Thần của Thiên Cốt, nhất định sẽ cứu được Khinh Thủy.

Hoa Thiên Cốt nghiêng đầu, lạnh lùng hỏi: “Liên quan gì đến ta?”

Hiên Viên Lăng lập tức suy sụp: “Khinh Thủy vô tội, đừng hận nàng, người sai là huynh, muội giận gì cứ trút hết lên người huynh. Huynh biết muội đã không còn là Thiên Cốt trước kia, nhưng huynh vẫn muốn nói, dù muội có thành ra thế nào, huynh vẫn yêu con người muội, chưa từng thay đổi.”

“Bốp!”

Một tiếng tát vang lên, chưởng phong đập mạnh lên mặt Hiên Viên Lăng, tất cả mọi người đều đờ đẫn.

Mắt Hoa Thiên Cốt lạnh lùng nhìn hắc: “Chuyện đã tới nước này ngươi còn cố chấp! Yêu ở đâu, ngươi chỉ yêu sự cố chấp của mình. Thân là vua một nước, kiêu ngạo tự phụ, chẳng qua là không chịu được cảm giác khi không chiếm được thứ gì đó thôi. Người tốt bên cạnh thì không biết quý trọng, mãi mê đuổi theo ảo ảnh cuối chân trời. Ngươi đã trải qua những gì với ta, hiểu ta bao nhiêu? Chỉ đơn giản thế thôi lại khiến ngươi không thèm đếm xỉa tới người ra sống vào chết, sớm chiều ở bên mình mấy chục năm. Luôn miệng nói yêu, nhưng người như ngươi, thật sự hiểu yêu là gì không? Tự lật kế lòng mình đi, rồi nhìn

cho rõ, rốt cuộc người người thực sự yêu là ai!”

Hoa Thiên Cốt phẩy ống tay áo lên, một sợi xích màu vàng đâm thẳng lên khung trời, gió mây lập tức đảo chiều, tiếng sấm rền rã cũng bắt đầu vang lên.

“Xích Thuyền Thiên!” Mọi người đều kinh hoàng, nhìn lên bầu trời, bầu trời đã hóa thành màu đỏ thẫm yêu dị.

“Tiểu Cốt, ngươi muốn làm gì?” Mặt Bạch Tử Họa trắng bệch, nàng luyện hóa thần khí? Thảo nào yêu lực giảm mạnh như thế, hóa ra là rót vào thần khí một lần nữa.

Sênh Tiêu Mặc vừa thấy vậy, vội vàng giục mọi người bày bố kiếm trận, vô số ánh sáng bay thẳng về phía Hoa Thiên Cốt.

Luồng sáng bạc trên người Bạch Tử Họa bùng lên dữ dội, cản tất cả công kích, hòng trào lên vị tanh mặn, hắc lão đảo lùi lại mấy bước. Tiên thân vừa mới khôi phục, vẫn còn rất yếu.

“Sư huynh!”

“Đừng...” Bạch Tử Họa lắc đầu. Mặc Bằng tiên dù luôn nói phải giải quyết sạch nhưng sao hắn xuống tay được. Từ lần đâm nàng ở Dao Trì, hắn đã tự thề với mình, đời này tuyệt đối không ra tay với nàng nữa, tuyệt đối không để nàng chịu thêm chút thương tích nào.

Ánh mắt Hoa Thiên Cốt lại đầy vẻ chế nhạo nhìn hắn, trước kia nàng không hiểu, không hiểu vì sao bao lần hắn muốn giết nàng rồi lại che chở cho nàng. Nhưng giờ thì hiểu rồi, bởi vì hắn yêu nàng, bởi vì hắn có tư tâm, Bạch Tử Họa chỉ là một kẻ cứng miệng mềm lòng.

“Bạch Tử Họa, nếu đã không nỡ để ta chết như thế, thì hãy cùng nhau tìm một nơi cách xa trần thế sống một cuộc sống hạnh phúc được không? Ta không làm Yêu Thần, chàng cũng không làm chương môn Trưởng Lưu nữa, không quan tâm tới mọi việc trên thế gian này!”

“Ngay cả nàng cũng biết là không thể, tội gì tự lừa mình dối người?”

“Kẻ lừa mình dối người chính là chàng, chẳng lẽ chàng không muốn ta sao?” Hoa Thiên Cốt biến mất trong nháy mắt, lúc hiện ra đã tới bên cạnh Bạch Tử Họa, nắm lấy tay

hắn, ra sức siết chặt, máu ứa ra. Môi Bạch Tử Họa trắng bệch, nhưng gương mặt vẫn lạnh tanh.

“Lùi một bước nhé? Bây giờ chàng nói với mọi người, vì sao trên tay chàng lại có vết sẹo do nước ao Tuyệt Tĩnh gây nên, vì sao chàng thà róc thịt gọt xương cũng muốn xóa đi, nói người chàng yêu là ai thì ta sẽ bỏ qua cho tất cả mọi người ở đây, thế nào?”

Cánh tay bị nàng siết càng chặt, Bạch Tử Họa nhú mày. Tại sao nàng lại cố chấp đến thế, câu thừa nhận đó quan trọng với nàng thế sao?

“Yêu nghiệt, người sư đệ ta yêu là ai thì có liên quan gì tới người? Năm đó Tử Huân tiên tử và sư đệ ta tình đầu ý hợp, có điều lúc ấy thiên quy không cho phép, chuyện đó chẳng lẽ còn phải nói cho người biết?” Ma Nghiêm quát lớn.

Hoa Thiên Cốt nhìn Bạch Tử Họa, hắn lại nhìn ra xa, không trả lời cũng không bác bỏ.

Hoa Thiên Cốt chậm rãi buông tay, lòng bàn tay nhuốm đầy máu của Bạch Tử Họa. Thật ra nàng cũng giống Trúc

Nhiệm, yêu một người đôi khi rất đơn giản, chỉ cần một lời thừa nhận mà thôi. Nàng cho hắn cơ hội cuối cùng, là hắn không trân trọng.

Hoa Thiên Cốt cười kì lạ, bóng người dần lùi lại, nhạt nhòa, như thể ảo ảnh, tay cầm đầu kia của xích Thuyền Thiên, dồn sức kéo, núi đá đổ sập, sóng gió cuồn cuộn.

Bạch Tử Họa vội vàng đuổi theo, bóng trắng phấp phới, ngàn non lùi dần.

“Dừng lại, Tiểu Cốt!”

“Bạch Tử Họa, không phải chàng nói ta không thể vi phạm bản tính của chính mình sao? Hôm nay ta sẽ cho chàng biết, dù có chết, ta cũng muốn chàng, muốn cả thiên hạ này chôn cùng! Ta muốn chàng trơ mắt nhìn Lục giới sụp đổ từng chút một, nhìn những người chàng muốn bảo vệ chết hết trong tay!”

Tim Bạch Tử Họa như bị dao cắt, ra sức đuổi theo: “Tiểu Cốt, là ta sai, nàng giết ta là được. Đừng bỏ lỡ cơ hội chuộc tội cuối cùng, quay đầu là bờ.”

Hoa Thiên Cốt ngửa mặt lên trời cười sặc sụa, nước mắt sắp chảy ra.

“Ta không có sư phụ, cũng không có bạn bè, không có người yêu, không có con cái, trước kia ta tưởng rằng mình có cả thiên hạ, nhưng hóa ra tất cả đều là giả. Người yêu ta, vì ta mà chết, người ta yêu, một mực muốn giết ta. Người ta tin, phản bội ta, người ta nương tựa, ruồng bỏ ta. Ta không cần gì, cũng chẳng cầu chi, chỉ muốn sống thật đơn giản, nhưng ông trời bức ta, chàng cũng bức ta! Chàng tưởng rằng đến giờ ta còn có thể quay đầu lại sao?”

Tay dồn sức giật, Vân cung xa xa vọng tới một tiếng nổ rung trời, trận nổ cực mạnh ấy khiến cả nước biển cũng sôi trào cuộn sóng. Đám khói lớn nhanh chóng bị mưa rửa trôi. Không biết bao nhiêu người đã chết, cũng không biết đám Ma Nghiêm, Sênh Tiêu Mặc giờ phút này có bình yên không, chỉ thấy vùng biển bên kia đỏ lòm, máu nhanh chóng tràn về phía bên này, đặc quánh như dầu. Bạch Tử Họa chờ đợi đứng đó, mãi lâu vẫn không nói nên lời.

Hắn ra sức tự nói với mình, giả, là giả, tất cả đều là giả, Tiểu Cốt sẽ không làm như vậy, nhưng trong đầu hắn có tiếng ù ù.

Hoa Thiên Cốt phờ phạc mở to mắt, nụ cười dữ tợn đáng sợ: “Đừng lo, không chết hết đâu. Có điều, sớm hay muộn đều phải chết...” Nói chưa xong đã lại khẽ giật xích Thuyền Thiên.

Bạch Tử Họa vội vàng bay lên, nàng lại dùng kính Côn Luân dịch chuyển khắp mọi nơi, ngay cả góc áo của nàng cũng không chạm vào được.

“Dừng lại!” Bạch Tử Họa gầm lên, hai tay không nhìn được run rẩy.

Một vết máu chảy ra từ miệng Hoa Thiên Cốt, bởi vì yêu hóa, tóc dài ra không ngừng, tỏa khắp mọi nơi. Tay vừa lật, ánh sáng chói lọi, nàng lấy một thanh kiếm từ trong hư đỉnh ra, ném trước mặt Bạch Tử Họa.

“Không phải chàng yêu thiên hạ này nhất sao? Muốn cứu muôn dân Lục giới? Chỉ có một cách duy nhất, giết ta!”

Chân Bạch Tử Họa mềm nhũn, suýt thì ngã xuống, nhìn Hiên Viên kiếm chứa đầy yêu lực bỗng bình trước mặt, lập tức lửa giận bùng lên.

Nàng cố ý!

Thì ra ngay từ đầu, nàng đã tính toán xong hết rồi, gì mà cá chết lưới rách? Nàng chỉ muốn ép hắc tử tay giết nàng! Nàng hận hắc tử, rồi nghĩ ra cách tàn nhẫn này để báo thù! Bởi vì hắc tử yêu nàng, cho nên nàng muốn hắc tử tay giết người mình yêu nhất!

Mặt Bạch Tử Họa lập tức trắng bệch, chậm chạp mà nghiêm túc lắc đầu, lùi xa phía sau vài bước.

Hoa Thiên Cốt khẽ cười: “Tốt lắm, ta muốn xem rốt cuộc mạng mình đáng mấy đồng, bằng bao nhiêu mạng người trong lòng chàng. Thiên hạ và ta, chàng chỉ có thể chọn một.”

Xích Thuyền Thiên lại bị kéo lần nữa, không cần quan vi, cảnh tượng đã truyền trực tiếp vào trong đầu Bạch Tử Họa, đảo Bồng Lai đã bị nhấn chìm hoàn toàn, kéo thêm lần nữa, sẽ là núi Thái Bạch.

“Dừng tay!” Hai mắt Bạch Tử Họa đỏ sẫm, nhưng không

có cách nào ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn tính mạng của hàng vạn con dân dễ dàng chôn vùi dưới tay nòng.

Nhưng Hoa Thiên Cốt vẫn cười kì lạ như thế, khoe miệng chảy máu, trời long đất lở, tiếng la hét và khóc lóc vang bên tai không dứt, người già, phụ nữ, trẻ em...

Vì sao? Vì sao tất cả lại thành ra thế này?

“Người sai rõ ràng là ta...”

Kết giới quanh người Bạch Tử Họa biến mất, mưa như trút nước nện lên người hắn, máu trên cánh tay chảy xuống theo mưa. Mái tóc dài luôn tung bay giờ dính chặt lên người, hai mắt trống rỗng vô hồn, tuyệt vọng mà bối rối đứng sững trong gió, không còn chút dáng vẻ tiên nhân nào.

Đôi môi xinh đẹp của Hoa Thiên Cốt khẽ mấp máy, tựa như ma chú: “Giết ta đi...”

Bạch Tử Họa vẫn lắc đầu: “Đừng ép ta!”

Nàng bị hấn hại ra thế này, hấn đã tổn thương nàng bao lần như thế, sao có thể lại giơ kiếm với nàng. Những năm qua, bất kể lúc nào, hấn chưa bao giờ muốn giết nàng. Dù là lúc biết nàng sẽ mang đến đại nạn cho mình, hay lúc nàng phạm lỗi lớn có được sức mạnh Yêu Thần. Hấn thà bị chỉ trích, đẩy Lục giới vào nguy hiểm cũng chưa từng buông nàng ra. Thậm chí tới khi nàng thực sự trở thành Yêu Thần, hủy thiên diệt địa, hấn cũng không hề muốn giết nàng, mà chỉ muốn xoay chuyển. Nàng là đồ nhi hấn dùng cả mạng sống để bảo vệ, nàng quan trọng hơn tất cả mọi thứ, hấn thà chết cũng không muốn thương tổn nàng chút nào. Nhưng nàng lại ép hấn phải tự tay giết nàng!

Bóng dáng của Hoa Thiên Cốt gập xuống, như thể đang chịu một trận tra tấn đau đớn.

“Ta không ép chàng, dưới trụ Tru Tiên, trên Dao Trì, không phải chàng đã làm rất tốt đó sao? Trước kia có thể làm được, bây giờ cũng thế. Cầm lấy kiếm đi, Trường Lưu thượng tiên, vì vinh nhục Tiên giới, vì muôn dân Lục giới, có gì mà chàng không quyết tâm được? Đến đây, giết ta, tất cả sẽ trở lại như ban đầu...”

Bạch Tử Họa liên tục lùi về phía sau, lòng quặn thắt tới nghẹt thở, sao nàng có thể tàn nhẫn như thế, sau khi biết rõ tình yêu của hấn dành cho mình lại ép hấn phải lựa

chọn. Huống chi dưới Hiên Viên Kiếm, yêu lực tứ phía, nàng sẽ bị hồn phi phách tán, mãi mãi không thể siêu sinh...

Từng khung cảnh quá khứ không ngừng hiện lên trước mắt, Bạch Tử Họa nghe thấy vô số tiếng hò hét không ngừng dưới chân mình.

Lục giới thì sao? Thiên hạ thì sao? Ta chỉ cần nàng...

Nhưng cảnh muôn dân lâm than khắp bốn bề không ngừng hiện ra, đầu hấn như muốn nổ tung. Không thể giết nàng, cũng không muốn lại thấy tay nàng nhuộm máu.

Khi nhìn thấy Trường Lưu bắt đầu chìm, Bạch Tử Họa hoàn toàn mất khả năng tư duy. Cuối cùng, vẫn bị hủy trên tay hấn ư?

...

Nếu không có nàng, tất cả còn ý nghĩa gì nữa?

...

Chọn thiên hạ, hay chọn ta?

Luồng khí tím tràn ngập quanh người Hoa Thiên Cốt, nhưng kết giới có mạnh đến đâu cũng bị nhát kiếm rung chuyển đất trời này phá tan ngay lập tức. Máu văng khắp nơi, giọt nước mưa chảy dọc theo gò má, Hiên Viên kiếm không chuôi mà cắm phập vào nòng.

Hoa Thiên Cốt hơi lão đảo, cười khổ.

Thật ra, đã sớm biết kết quả, nhưng vẫn...

Mắt Bạch Tử Họa trống rỗng, chạy lên đỡ lấy nàng, ôm nàng đập mạnh xuống mặt biển, nhưng không chìm xuống mà tựa như chiếc thuyền lá cô đơn trôi nổi trong mưa gió.

Hiên Viên kiếm hóa thành một vệt sáng, bay thẳng lên bầu trời, sau đó hết cái này tới cái khác, mười lăm món thần khí phóng lên cùng một chỗ, phát ra luồng sáng cực lớn, tạo một cột nước khổng lồ giữa không gian, bầu trời

lại biến thành màu tím yêu dị.

“Tiểu Cốt...” Bạch Tử Họa run rẩy ôm chặt nàng vào lòng, mặt áp lên mặt nàng, lại chỉ thấy ẩm ướt và lạnh như băng. Mưa to khiến hai người ướt đẫm, máu nhuốm đỏ áo hắn, giống hệt như trong vô số giấc mơ, hắn đảm mình trong máu nàng thế này, sau đó máu chảy thành khoảng lớn lan khắp xung quanh, chẳng bao lâu, cả mặt biển cũng nhuốm đỏ.

“Đừng sợ...” Trái tim hắn cũng như bị nhát kiếm kia đâm thủng, co rúm cả người, đau tới mức nói không nên lời. Yêu lực cực mạnh phân tán khắp nơi, khí tím bốc lên trên biển.

“Đừng sợ, sư phụ sẽ ở bên nàng. Không phải nàng muốn ta đưa nàng đi sao, ta đưa nàng đi, ta đưa nàng đi, bất kể đi đâu, sẽ không bao giờ xa nhau nữa...” Một giọt nước lạnh lẽo rơi xuống mặt Hoa Thiên Cốt, không biết đó là mưa hay là nước mắt Bạch Tử Họa.

Hoa Thiên Cốt không nhìn hắn, chỉ ngẩng lên nhìn trời, nụ cười vô hồn đến kì lạ.

Pháp lực trên người Bạch Tử Họa cũng bắt đầu trào ra ngoài, tan biến theo Hoa Thiên Cốt.

“Tôn thượng!”

“Thiên Cốt!”

Tiếng vọng hỗn loạn vang bên tai hắn, cảnh vật xung quanh như bức tranh bị xé mở, hắn đỡ đỡ ngẩng đầu, mọi thứ tức khắc trở nên rõ ràng, Vân cung vẫn ở đó, mọi người vẫn ở đó, hoảng sợ nhìn hắn, nhìn Hoa Thiên Cốt đang hấp hối trong lòng hắn, tựa như tất cả vừa xảy ra lúc này chỉ là một giấc mơ.

Lập tức hắn không nghe thấy tiếng gì nữa, sự thật đáng sợ phá hủy hắn hoàn toàn, da đầu như muốn vỡ toác.

Hắn rốt cuộc đã phạm phải một sai lầm lớn thế nào.

Môi run bần bật cúi đầu, Hoa Thiên Cốt đang như cười như không nhìn hắn.

“Bạch Tử Họa, thật ra chàng cũng không tin ta, chàng chỉ tin hai mắt của mình...”

...

Trái tim đau tới suýt ngất, trời long đất lở cũng chỉ thế mà thôi. Chưa một ai thấy vẻ mặt đáng sợ như lúc này của Bạch Tử Họa. Hắn đột nhiên ngửa đầu gào lên một tiếng rung trời, thảm thiết xé mây, đau thương tới cùng cực, người nghe cũng cảm thấy trái tim mình như chực vỡ theo.

Hoa Thiên Cốt cố gắng duy trì không để thần hồn cuối cùng biến mất quá nhanh. Bạch Tử Họa nói đúng, nàng quả thực không thể vi phạm bản tính của mình, vừa rồi đều là ảo cảnh nàng dùng vạc Thần Nông luyện hóa thành, là nàng cố ý lừa Bạch Tử Họa. Nhưng cơ trí như hắn, nếu trong tiềm thức không thực sự nghĩ thế thì sao dễ dàng tin tưởng, dễ dàng bị nàng lừa như vậy.

“Sao nàng có thể...” Mắt Bạch Tử Họa đen như một lỗ hổng lớn, nàng lại cố ý sắp đặt để hắn giết nàng!

Ánh mắt Hoa Thiên Cốt đang đầy vẻ oán hận khắc cốt

ghi tâm hết như đêm qua.

“Ta đã nói rồi, Bạch Tử Họa, chàng sẽ hối hận...”

Nàng hiểu hẳn quá rõ, tự tay giết nàng, yêu sẽ khiến hẳn đau khổ, nhưng áy náy mới có thể hủy hoại hẳn một cách triệt để.

Chẳng mấy chốc nữa thôi, cơ thể lẫn linh hồn của nàng sẽ hóa thành hư ảo. Thế gian này, sẽ không còn sự tồn tại của thần nữa.

Ý thức đang dần bị trôi đi, Hoa Thiên Cốt cuộn mình đứng dậy. Bạch Tử Họa vẫn ôm chặt lấy nàng, mấy huyết lớn trên người hẳn đang tuần tự nổ tung, máu văng khắp nơi.

Đám Sênh Tiêu Mặc lo lắng muốn ngăn cản, lại bị yêu lực phân tán của Hoa Thiên Cốt ngăn lại bên ngoài, chỉ có thể trơ mắt nhìn Bạch Tử Họa tự đoạn tâm mạch.

Mưa vẫn còn rơi, kết giới của mỗi người đều bị phá, đứng trong mưa nhìn hai người họ. U Nhược ôm Vũ

Thanh La khóc nức nở. Khinh Thủy hấp hối nằm trong lòng Hiên Viên Lăng, khóe miệng nở một nụ cười giải thoát, tuyệt quá, một lát nữa thôi, Đường Bảo, Lạc Thập Nhất, Sóc Phong và cả nàng, tất cả bọn họ có thể đoàn tụ rồi.

Ma Nghiêm tuyệt vọng mà suy sụp, cuối cùng sư đệ vẫn bị hủy trong tay con nhóc kia.

Chỉ có Trúc Nhiễm im lặng đứng một bên, tựa như đã sớm đoán được tình cảnh trước mắt, lại giống như tất cả đều không liên quan tới mình.

Lạnh quá...

Trên lông mi Hoa Thiên Cốt đã đọng lại một lớp sương mỏng, con ngươi màu tím ngày càng nhạt nhòa.

Nàng tưởng rằng mình từ lâu đã không còn biết đau nữa, thì ra vẫn biết. Bị chính người mình yêu nhất giết, rốt cuộc là trừng phạt, hay là giải thoát?

“Bạch Tử Họa, chàng vẫn không chịu thừa nhận mình

yêu ta sao?” Nàng vẫn không hiểu, vì sao tất cả những thứ nàng coi là thần thánh thì hẳn lại khinh thường.

Bạch Tử Họa vô hồn nhìn nàng, không phải không thừa nhận, mà là không chịu thừa nhận. Vì quá quan trọng, cho nên không thể.

Hoa Thiên Cốt dồn sức vươn hai tay đẩy hẳn ra: “Nếu đã thế chàng có tư cách gì chết cùng ta?”

Bạch Tử Họa ngơ ngẩn, hẳn có tư cách gì chết cùng nàng?

Giọng Hoa Thiên Cốt bỗng trở nên hư ảo mà ngoan độc, tựa như âm đàn sắc lẹm đang róc màng nhĩ người nghe.

“Bạch Tử Họa, ta lấy danh nghĩa của thần nguyên rủa chàng, đời này kiếp này, bất lão bất tử, bất thương bất diệt!”

Thời gian lập tức ngừng trôi, tất cả đều sợ ngây người. Sau đó Bạch Tử Họa nhìn thấy mọi thứ như chảy ngược lại, vô số đốm sáng nhạt bỗng bành trôi về phía hẳn. Cánh

tay trái bắt đầu đau dữ dội, thậm chí hẳn còn nghe thấy tiếng da thịt mình nảy nở.

Run rẩy kéo áo lên, kinh ngạc nhìn vết sẹo lại nguyên vẹn khắc trên tay mình.

Hoa Thiên Cốt cười thảm thương, nhục nhã đúng không? Ta phải để nó vĩnh viễn ở trên cánh tay chàng, cả ngày lẫn đêm đều đau đến day dứt, đau đến khắc cốt ghi tâm.

Nhìn ánh mắt khiếp sợ của Bạch Tử Họa, nàng không biết nên thấy vui hay buồn vì tất cả những gì mình đã làm, linh hồn bay đi, cuối cùng đành chậm rãi nhắm mắt lại.

“Bạch Tử Họa, tất cả những gì đã làm trong kiếp này, ta chưa từng hối hận. Nhưng nếu có thể quay lại từ đầu, ta không bao giờ muốn yêu chàng nữa.”

“Không!” Bạch Tử Họa hét lên thảm thiết, lại chỉ ôm được một khoảng không. Cơ thể và linh hồn của Hoa Thiên Cốt đã tiêu tán thành hàng vạn mảnh, bay về phía mười sáu môn thần khí. Lập tức ánh sáng quanh thần khí bùng lên dữ dội, cơn mưa tầm tã dần tạnh hẳn, sáng tới

mức không mở mắt ra nổi.

Tất cả yêu lực một lần nữa đổ dồn vào nơi trung tâm, đá Nữ Oa.

Ánh sáng bắt đầu từ trên biển, hòa vào dòng máu đỏ tươi của Hoa Thiên Cốt, nhanh chóng mở rộng ra, lập tức xuyên thẳng tới nơi sâu nhất dưới đáy biển và nơi u ám nhất thế gian. Nơi hoang vu, nơi tử địa, nơi đổ nát, nơi hủy diệt, thế gian vạn vật, sinh linh Lục giới, bắt đầu dần tái sinh, thời gian như đảo ngược lại, những người hoặc sự vật mấy năm nay vì Yêu Thần xuất thế mà trực tiếp hay gián tiếp bị chết, bị tan biến, bị thương đều trở về như cũ. Đất đai, núi non, sông nước, vạn vật lại tỏa ra vẻ phồn thịnh rực rỡ. Tựa như tất cả mọi chuyện trước kia chưa từng xảy ra.

“Khinh Thủy!” Hiên Viên Lăng đang vì cái chết của Hoa Thiên Cốt mà vô cùng đau khổ, nhìn vết thương của cô gái trong lòng dần lành lại, khó nén nổi sung sướng reo lên.

Khinh Thủy lại bừng mắt òa khóc, lúc hấp hối, nàng nghe thấy tiếng Thiên Cốt nói với mình, bảo trọng. Nàng biết cậu ấy đã tha thứ cho nàng, hoặc có lẽ cậu ấy chỉ tổn

thương, chứ thật sự chưa bao giờ giận nàng cả.

Hai bóng người vội vàng bay từ phía chân trời tới, mọi người ngẩng lên nhìn, là Đấu Lan Can và Lam Vũ Lan Phong. Họ trông mười sáu món thần khí trên trời rồi nhíu mày nhìn nhau, chung quy vẫn đến muộn.

“Nhóc con...” Đấu Lan Can hơi ghen ngào. Lúc đầu ông không hiểu sao Hoa Thiên Cốt lại phải đuổi giết Lam Vũ Lan Phong, cho rằng nàng thay đổi, nhưng sau đó mới hiểu được. Nếu nàng không làm thế, có lẽ ông và Lam Vũ Lan Phong đã không thể tháo gỡ khúc mắc, cũng không chịu gặp nhau. Nàng dùng cách của mình để tác thành cho bọn họ, dù bị hiểu lầm, dù bị Lam Vũ Lan Phong hại tới mức không thể quay đầu.

“Thiếp có lỗi với nàng...” Lam Vũ Lan Phong tựa vào vai Đấu Lan Can áy náy, Hoa Thiên Cốt tác thành tình yêu cho người khác, nhưng nỗ lực cả đời, cuối cùng vẫn không thắng được chính bản thân mình.

Tất cả mọi người đều reo hò vì Lục giới hồi sinh. Chỉ có Bạch Tử Họa ngơ ngác đứng trên mặt biển, không nói một lời, nhím mắt chăm chăm vào đôi bàn tay trống trơn của mình.

“Sư huynh!” Biết hấn bị đả kích quá lớn, Sênh Tiêu Mặc vô cùng xót xa, tiến lên vài bước, không ngờ bị Bạch Tử Họa đánh một chưởng ép đi. Sau đó chỉ thấy hấn liên tục đánh vào người mình, ngoài đau ra, không còn gì khác, ngay cả chút dấu vết cũng không chữa lại.

Được lắm, bắt lão bắt tử, bắt thương bắt diệt. Một câu thần dụ, nguyên rửa hấn phải đau khổ trọn kiếp trọn đời.

Sống như một con quái vật, trước kia khi mang sức mạnh Yêu Thần nàng đã sống như vậy sao? Nhưng ít ra nàng còn có thể chọn cái chết, chọn chết trong tay hấn, còn quyền chết của hấn nàng lại nhẫn tâm tước đoạt.

Nàng yêu cả thiên hạ, duy chỉ hận mình hấn.

Bạch Tử Họa ngửa mặt lên trời cười như điên, hai mắt đỏ sẫm, mặt nhuốm đầy nước mắt.

...

Sao nàng có thể tàn nhẫn như thế.

Ép ta tự tay giết nàng, rồi để lại một mình ta?

Muốn thứ gì, nàng nói là được. Bất kể là đúng hay sai, ta đều cho nàng.

Tình yêu cho nàng, người cũng cho nàng.

Lục giới diệt vong thì liên quan gì tới chúng ta? Những kẻ này sống hay chết thì liên quan gì tới chúng ta?

Ta đưa nàng đi, đi đâu cũng được, nàng muốn thế nào cũng được.

Nhưng xin nàng đừng rời bỏ ta...

...

Từng giọt nước mắt tuôn rơi, nỗi đau dùi tim tróc thịt khiến hắc huyết ngất. Là hắc huyết, là hắc huyết cuối cùng đã tuôn chảy nàng...

Ngẩng đầu nhìn những người trước mắt, hân hỷ cảm thấy thật chướng mắt, nếu không phải bọn họ, Tiểu Cốt sẽ không chết...

“Sư đệ!” Ma Nghiêm kinh hãi, nhìn trán Bạch Tử Họa dần xuất hiện ấn kí địa tiên.

“Mọi người cẩn thận.”

Một luồng sáng cực lớn bùng lên, sóng to mưa lớn, gió cuộn mây vần sập sập tuôn trào, bao tiếng nổ lớn vang lên liên tiếp. Vài tiên ma pháp lực kém không kịp trốn phút chốc đã tan thành tro bụi.

“Tôn thượng điên rồi...” U Nhược ngây người, khóc cực kì bi thảm.

Trong mắt Bạch Tử Họa đã không còn bất kì ai, bỗng hân hỷ, tại sao Lục giới không diệt vong luôn đi, như thế nếu thế, Hoa Thiên Cốt có thể trở về.

“Bạch Tử Họa.”

Bỗng một bóng người đứng trước mặt hắn, là Trúc Nhiễm.

Trên mặt gã có chút ý cười nuối tiếc, gã biết Bạch Tử Họa lúc này đã hoàn toàn mất lí trí. Sau khi trải qua tất cả những việc này liệu ai còn giữ nổi tỉnh táo? Không điên loạn thì thành ma, mục đích của Hoa Thiên Cốt đã đạt được. Ngay cả gã cũng không ngờ, khi nha đầu kia thật sự hận một người, lại có thể tuyệt tình và tàn nhẫn đến thế.

Ép Bạch Tử Họa tự tay giết mình, sao nàng có thể làm được? Phải bảo Bạch Tử Họa sống tiếp thế nào đây?

Tự tay giết người mình yêu nhất, cảm giác đó ra sao?

Vì thiên hạ mà buông tay người mình yêu nhất, trái tim ấy phải cứng rắn, phải đau đớn thế nào?

“Bạch Tử Họa, ta biết ngươi không thể chấp nhận kết quả này, nhưng ngươi đừng quên, tất cả đều do ngươi lựa chọn.”

“Tuy hết lần này tới lần khác nàng bị ngươi hại, bị ép

từng bước trở thành Yêu Thần, nhưng thật ra nàng chưa từng thay đổi, thậm chí còn không hề trách người. Ngay lúc Nghê Mạn Thiên chết, nàng đã quyết định bỏ qua tất cả, bắt đầu luyện hóa thần khí, muốn dùng đá Nữ Oa để khôi phục tái sinh lại tất cả, để Lục giới trở lại hòa bình như trước khi Yêu Thần xuất thế, nàng cũng muốn chết để giải thoát. Nhưng nàng chưa từng nghĩ tới việc ép người tự tay giết nàng, mượn điều này để tổn thương người. Có điều cuối cùng, người lại buộc nàng hận người.”

“Thật ra nàng vẫn luôn cho người cơ hội, là chính người không chịu đổi mặt, không chịu tin. Dù tới phút cuối, thiên hạ và nàng, người chọn nàng, không chịu giết nàng, nàng cũng sẽ tự tuyệt như thế, để người tình nghĩa vẹn cả đôi đường. Điều ấy thực ra trong tiềm thức người cũng biết, nhưng người lại không dám cược, không dám tin nàng, không dám mạo hiểm Lục giới, thà chọn đồng quy vu tận với nàng. Nhưng nàng lại không chịu làm như người mong muốn, ép người phải sống, gánh vác tất cả hậu quả mà người đã chọn. Chết thì có gì khó, sống trong cô đơn day dứt mới là điều đáng sợ nhất.”

“Phụ nữ thật buồn cười đúng không? Thà hy sinh tất cả chỉ để chứng minh người yêu nàng. Càng đáng thương hơn là Hoa Thiên Cốt đã biết rõ kết quả, vậy mà vẫn cam tâm tình nguyện bị người thương tổn lần nữa, chỉ vì muốn xem trong lòng người, nàng quan trọng tới nhường nào.

Thật ra người nào có chút từ bi và cảm thông với nàng? Người đau lòng hay day dứt, nhưng mấy năm nay cũng chỉ cố chấp làm điều người cho là đúng, chưa từng đặt mình vào địa vị của nàng mà suy nghĩ. Bây giờ, người cứ trân trọng, cứ bảo vệ cái thế giới mà người người yêu nhất đã dùng cả tính mạng để đổi lấy đi.”

Bạch Tử Họa dường như không thể đứng thẳng, trái tim đã đau tới nỗi mất đi cảm giác, ấn kíọa tiên trên trán dần biến mất, chỉ để lại một khoảng trống.

Trúc Nhiễm nhìn ánh mắt ngây dại, năm giác quan hỗn loạn, thần hồn điên đảo của hắn, biết hắn gần như đã điên rồi. Gã không kìm được thở dài, yêu tới mức muốn đánh đổi tất cả, Thiên Cốt, đó là kết quả cuối cùng người muốn ư? Dù có chết cũng không muốn hắn quên người? Nếu vậy thì chúc mừng, cuối cùng người cũng thẳng một lần rồi.

“Sớm đoán được sẽ có ngày này, cũng biết không thể tránh, cho nên ta luôn nghĩ làm thế nào mới có thể xoay chuyển, mới có thể cứu nàng. Nhưng năng lực có hạn, dầu cho dùng mọi cách, cái mạng này của ta cũng chỉ có thể đổi lại được một phách của nàng. Bạch Tử Họa, đây là cơ hội cuối cùng, hy vọng giờ người có thể quý trọng, đừng đợi tới khi mất rồi mới biết hối tiếc nữa.”

Vừa dứt lời, Trúc Nhiễm đã hóa thành một vệt sáng màu bạc bay thẳng về phía mười sáu món thần khí.

“Trúc Nhiễm!” Ma Nghiêm không ngăn kịp, lồng ngực đau tới mức nghẹt thở.

Trúc Nhiễm cuối cùng cũng quay đầu lại nhìn ông ta, trong mắt không có oán hận, cũng không có tha thứ, chỉ bình tĩnh đi làm chuyện có lẽ là đúng đắn duy nhất trong đời gã, báo đáp người cuối cùng cho gã ấm áp.

Những ngày sống nương tựa vào nhau, thật ra, cũng rất vui vẻ...

Không trung bừng sáng. Trước khi chết, Hoa Thiên Cốt đã dùng chút sức còn lại một lần nữa phong ấn sức mạnh Yêu Thần vào mười sáu món thần khí, thần hồn tản đi khắp nơi, nhưng nhờ có Trúc Nhiễm dùng cấm thuật trả giá bằng tính mạng, lấy lại được một pháp.

Đốm sáng màu tím mỏng manh lơ lửng giữa mười sáu món thần khí đang dần hồi phục, giống như một mối lửa, nháy mắt soi sáng Bạch Tử Họa.

Tất cả mọi người đều ngưng ngẩn, không chờ bất kì kẻ nào kịp phản ứng, một bóng áo màu đỏ phóng vụt tới, tức khắc cắt đốm sáng mờ màu tím vào trong tay áo.

“Ma quân!” Xuân Thu Bất Bại vui mừng khôn xiết, cuối cùng người cũng tỉnh lại.

Sát Thiên Mạch lạnh lùng nhìn xuống phía dưới, bi thống và lửa giận như muốn thiêu đốt hẳn. Hắn lại tới chậm, lúc Hoa Thiên Cốt chữa trị, hắn đã mơ hồ có ý thức nhưng lại bị giam cầm, mãi cho tới khi ánh sáng của đá Nữ Oa quét qua mới tỉnh lại được. Nàng rõ ràng cố ý.

Hắn ra sức đè nén xúc động muốn giết Bạch Tử Họa, nếu không một phách này chắc chắn sẽ bị diệt. Hắn quay ngoắt người lại, nháy mắt đã không thấy đâu.

Bạch Tử Họa mãi lâu sau vẫn chưa định thần lại được, tới khi nhận ra thì đã không còn kịp nữa rồi.

“Sát Thiên Mạch!”

Tiếng gào giận giữ rung trời, tràn ngập sát khí. Khó

khăn lăm mới có một tia hy vọng, vậy mà lại dễ dàng bị Sát Thiên Mạch cướp mất.

Bạch Tử Họa mặt mày dữ tợn, điên cuồng hóa thành cơn gió đuổi theo.

Người ở lại có vui có buồn, nhưng dù thế nào cũng không ngờ, trận chiến xưa nay chưa từng có lại kết thúc bằng cách thê lương như thế.

Nháy mắt đã ba mươi năm kể từ trận chiến Yêu Thần lần trước, lần đó thương vong hơn hai trăm người, mà một nửa là chết trong tay Bạch Tử Họa. Từ đó về sau, Tiên giới thẳng thẽ, yêu ma như rắn mất đầu, nhân gian hưng thịnh, Lục giới bình an, dần lấy lại cảnh phồn hoa rực rỡ.

Hiên Viên Lăng và Khinh Thủy cuối cùng cũng nên vợ nên chồng. U Nhược kế nhiệm chức trưởng môn Trường Lưu. Lạc Thập Nhất và tất cả đệ tử Trường Lưu đã chết đều sống lại như kì tích, nhưng lại mất hết trí nhớ. Tuyệt Tình điện cũng không còn ai, Bạch Tử Họa vẫn chưa trở về.

Người Lục giới cũng biết, Trường Lưu thượng tiên cao cao tại thượng trước kia giờ chỉ là một kẻ điên, có pháp lực cao cường nên không chịu bất cứ thương tổn gì, không ai thắng được hắn. Hắn đi khắp thế gian suốt ba mươi năm chỉ để tìm Sát Thiên Mạch, lấy lại một phách cuối cùng của Hoa Thiên Cốt. Hắn thường lên cơn điên, tiện tay giữ chặt một người nào đó hỏi Sát Thiên Mạch ở đâu, Tiểu Cốt của hắn ở đâu?

Nhưng Sát Thiên Mạch lại biến mất khỏi thế gian này, không một ai biết y đã đi đâu.

Đám yêu ma chỉ cần nghe thấy tên Bạch Tử Họa là sợ mất mật, bởi vì cách hắn ép hỏi thật sự quá đáng sợ. Nhưng rốt cuộc Ma quân ở đâu, ngay cả Xuân Thu Bất Bại cũng không biết, bọn chúng biết thế nào được.

Cuối cùng cũng có một ngày, một người tìm đến hắn, nói cho hắn biết làm thế nào để tìm được Sát Thiên Mạch.

Người đó chính là Dị Hủ Quân Đông Phương Úc Khanh đã nhập luân hồi, không hề thay đổi so với trước kia, ngay cả mặt mũi vẫn thế, nụ cười vẫn nho nhã lễ độ mà sâu không lường được.

Còn quá nhiều chuyện và quá nhiều nghi vấn, nhưng Bạch Tử Họa không đi làm rõ, hắn chỉ muốn biết Tiểu Cốt sao rồi.

Lúc hắn tìm thấy Sát Thiên Mạch, y chẳng hề kinh ngạc, chỉ cười mỉa nhìn hắn.

Bạch Tử Họa không ngờ pháp lực hiện giờ của y lại yếu thế này, hầu như không tổn chút sức nào đã bắt được.

“Tiểu Cốt ở đâu? Trả nàng lại cho ta!”

Sát Thiên Mạch cười quyền rũ: “Ta sẽ không cho người gặp lại nàng, cùng lắm thì người giết ta đi.”

Bạch Tử Họa bẻ gãy từng ngón tay y nhưng y lại không hề phản ứng.

“Bạch Tử Họa, người có tàn nhẫn đến mấy cũng không thắng được ta đâu, chuyện ta không muốn nói, bất kì ai cũng không ép nổi. Ta sẽ không để người gặp lại Tiểu Cốt, sẽ không để người tổn thương nàng lần nữa. Người từ bỏ đi!”

Tuyệt vọng và đau đớn suốt ba mươi năm lập tức bùng nổ, Tiểu Cốt ở trong tay Sát Thiên Mạch, hắn biết mình có giết Sát Thiên Mạch thật thì cũng không có cách khác.

Chân hần mềm oặt như sắp khụy xuống, ngửi khí kiên định nhưng giọng lại khàn khàn: “Tất cả đều là lỗi của ta, chỉ xin người trả nàng lại cho ta...”

Hần hồi hận, hần biết mình sai, vì sao ai cũng không tin? Hần sẽ chăm sóc Tiểu Cốt thật tốt để bù đắp cho nàng, sẽ không để nàng phải chịu chút tổn thương nào nữa.

Sát Thiên Mạch chưa từng thấy một Bạch Tử Họa luôn thanh cao kiêu ngạo lại có dáng vẻ như thế, lòng cũng xót xa.

Nhóc con, nếu muội còn sống, liệu có đồng ý tha thứ cho hần không? Sẽ không trách tỷ tỷ tự làm theo ý mình chứ?

Hần điên vì muội, hần dại vì muội, áy náy, hồi hận, nhớ mong, tìm kiếm, bị tra tấn suốt ba mươi năm, liệu đã đủ chưa?

Muội có đồng ý cho hần một cơ hội cuối cùng không?

Sát Thiên Mạch thở dài: “Mấy chục năm trước ta dồn hết tâm sức nhưng cũng không có cách nào để nàng hồi phục hoàn toàn, dù sao ba hồn bảy phách cũng chỉ còn lại một phách mà thôi. Bảy năm trước ta đưa nàng nhập lại luân hồi, vốn muốn cả đời này nàng có thể sống bình yên. Bây giờ có lẽ đã lớn rồi, người đi thăm nàng một chút đi.”

Bạch Tử Họa sững sốt vài giây, đi theo lời Sát Thiên Mạch chỉ, cuối cùng vẫn quay đầu nói một tiếng cảm ơn.

Sát Thiên Mạch cười gượng, chung quy người nhóc con yêu không phải là hắn, dù không muốn, nhưng cũng nên buông tay thôi.

Nhìn cảnh vật xung quanh trống rỗng mà buồn cười, để tránh sự truy đuổi của Bạch Tử Họa hắn đã trốn ở nơi khi ho cò gáy này suốt ba mươi năm, ngay cả da dẻ cũng sắp có nếp nhăn. Có lẽ cũng nên ra ngoài ngao du thôi, một lần nữa trở lại làm Ma quân tự tại, tiểu ngạo Lục giới.

Biết Hoa Thiên Cốt đầu thai làm người, trái tim điên cuồng nhảy nhót của Bạch Tử Họa dần bình tĩnh, khôi phục lí trí, rồi không hiểu tại sao lại căng thẳng.

Một thôn nhỏ hẻo lánh, khói bếp tỏa dưới ráng chiều, yên ắng mà hài hòa.

Tuy rằng cách rất gần nhưng hắn vẫn không cảm nhận thấy chút hơi thở nào của Hoa Thiên Cốt. E làm người quanh đây sợ hãi, hắn ẩn thân, vừa đi thẳng về phía trước theo con đường nhỏ vừa quan vi, chẳng mấy chốc đã lật hết mọi góc ngách trong thôn.

Tìm thấy rồi!

Không thể ức chế kích động, Bạch Tử Họa thở phào, bay người xuống.

Vẫn là khuôn mặt của Hoa Thiên Cốt khi còn nhỏ trong kí ức, hắn khoanh tay đứng sau lưng nàng, im lặng hồi lâu, tựa như trước mặt là một chú chim nhỏ, chỉ hơi sơ sẩy là sẽ làm nàng sợ bay đi mất.

Hoa Thiên Cốt đang ngồi xổm trên đất nghịch bùn, bàn tay nhỏ bé lấm lem hết cả.

Nàng khoảng bảy, tám tuổi, tết hai bím tóc nhỏ, chỉ như

một quả bí đao lùn, so với lần đầu tiên hắn gặp nàng thì còn ít tuổi hơn. Tay Bạch Tử Họa run bần bật, thật muốn ôm cơ thể nhỏ bé của nàng vào lòng. Hắn vừa đau lại vừa hận, đau vì nàng không biết quý trọng chính bản thân mình, hận vì nàng sao có thể tàn nhẫn với hắn như thế. Mặt hắn lạnh lạnh, vừa sờ lên hóa ra là nước mắt.

Hắn tìm được nàng rồi, bọn họ sẽ mãi không lìa xa nữa.

Hoa Thiên Cốt hoàn toàn không biết sau lưng có người, cực kì chú tâm nặn bùn thành một quả bóng, lại bị đứa trẻ cũng chơi bên cạnh cướp lấy.

“Trả lại đây!” Hoa Thiên Cốt khế cãi, như sắp khóc đến nơi.

Thằng bé trai bên cạnh mới khoảng năm tuổi, lè lưỡi làm mặt quỷ: “Tới cướp đi, con ngốc!”

Hoa Thiên Cốt mím cái miệng nhỏ nhắn đứng dậy, còn chưa đi được hai bước đã ngã vào đồng bùn.

“Ha ha, con ngốc, ngay cả đi cũng không biết.” Nghe

thấy nàng khóc, bọn trẻ xung quanh cười ầm ĩ rồi chạy hết đi, nếu không bị mẹ ngốc bắt được thì ăn đòn mất.

Người Hoa Thiên Cốt lấm lem bùn đất, cố gắng muốn đứng lên lại trượt ngã. Bạch Tử Họa hiện hình, giang tay đỡ nàng.

Thấy một đôi tay rắn chắc dễ dàng đỡ mình lên, Hoa Thiên Cốt ngừng khóc, ngẩng đầu nhìn hắn, lập tức mắt tròn, không hề chớp cái nào.

Bạch Tử Họa lấy gấu áo trắng tinh lau từng vết bùn cho nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lộ ra.

“Mẹ... mẹ ơi... Thần tiên... thần tiên...”

Bạch Tử Họa bật cười, kể từ khi Tiểu Cốt trộm thần khí rời khỏi Tuyệt Tình điện, đây là nụ cười đầu tiên của hắn trong những năm này.

Hoa Thiên Cốt đỡ đỡ, không kìm được vươn tay lên sờ mặt hắn, muốn xác định người trước mắt là thật hay là mình đang mơ, thỉnh thoảng nàng lại mơ thấy một người

mặc áo trắng như vị tiên này.

Không ngờ lại để năm vết bùn lên mặt Bạch Tử Họa, nàng hoảng sợ vội vàng lau đi, nhưng càng lau lại càng bẩn. Bạch Tử Họa nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, giữ chặt, khẽ run, không nỡ buông tay.

“Đau... đau...” Hoa Thiên Cốt chu miệng, không vui lườm hằm.

Bạch Tử Họa vung tay áo lên, phẩy sạch bùn trên quần áo nàng, vươn tay lau giọt nước còn đọng trên mắt nàng.

Tốt quá, đời này, lúc nàng đau đớn hay bất lực cũng có thể thoải mái khóc rồi.

“Ngài là ai? Ngài là thần tiên à?”

Bạch Tử Họa nghĩ một lát, khẽ gật đầu, dịu dàng nói: “Tên người là gì?”

Hoa Thiên Cốt cúi đầu: “Con, con tên là bé ngọc... Mẹ,

mẹ, mau ra xem thần tiên này!”

Một người phụ nữ vén tay áo đi từ trong nhà ra: “Bé ngốc, có phải con lại bị ngã, hay là bị bắt nạt...”

Bà nhìn thấy Bạch Tử Họa, không thốt nổi nên lời.

Hoa Thiên Cốt chạy tới trước mặt, giật nhẹ góc áo bà: “Thần... thần tiên...”

Mẹ ngốc sợ tới mức la lên: “Cha ngốc, mau, mau ra đây...”

Chỉ một lát sau, người đàn ông khỏe mạnh một tay cầm tã, một tay xách đứa bé cởi truồng chạy ra, phía sau còn một đứa bé mặc cái yếm nhỏ, vừa mới biết đi, lúc la lúc lắc.

“Bà ồn ào gì thế, tôi đang thay...” Ông thấy Bạch Tử Họa cũng ngây ngẩn.

Bạch Tử Họa nhìn hai người họ, lễ độ chấp tay: “Tại hạ

là Bạch Tử Họa, muốn đưa bé ngốc đi, nhận nàng làm đồ đệ, hy vọng hai vị có thể cho phép.”

Mẹ ngốc càng dờ dẫm. Hà? Thần tiên muốn nhận bé ngốc nhà bà làm đồ đệ? Nhưng mà...

“Không dám giấu ngài, bé ngốc nhà ta... nhà ta có chút vấn đề, thầy thuốc nói nói vĩnh viễn chỉ có trí tuệ của đứa trẻ ba, bốn tuổi. Ngài mà nhận con bé, con bé sẽ gây thêm rất nhiều phiền phức cho ngài.”

Bạch Tử Họa gật đầu: “Ta biết. Không sao, ta và đứa bé này có duyên phận rất sâu, sau này cứ nửa năm ta lại đưa nàng về thăm nhà một lần.” Lúc mới thấy, hắn đã biết trí tuệ của Hoa Thiên Cốt không trọn vẹn, hơn nữa thân thể còn nhiều chỗ thiếu hụt. Nhưng có thể làm đến vậy chỉ với một phách còn sót lại, thậm chí nhập được luân hồi, Sát Thiên Mạch đã cố hết sức rồi, thảo nào mà suy yếu như thế.

Hai vợ chồng thăm thì cả buổi, đều vui vẻ gật đầu đồng ý, có thể làm đồ đệ một người như thế đúng là phúc tu mấy đời.

“Vậy ta sẽ đưa nàng đi. Bé ngốc, dập đầu với cha mẹ con nào.”

Hoa Thiên Cốt ngơ ngác dập đầu, nhưng sao nàng phải dập đầu, sao nàng phải đi theo thần tiên, chẳng lẽ cha mẹ bán nàng ư? Nàng biết mình ngốc, nhưng rất ngoan mà! Nghĩ vậy nàng lại òa lên nước nỡ.

Mẹ ngốc cũng bật khóc, nhét hai cái bánh nướng vào lòng con bé, bé ngốc ngoan nhé, đáng về thế này nhất định không phải người xấu, con đừng mãi ngốc nghếch ở nhà để bị người ta bắt nạt, sau này trưởng thành rồi phải gả cho một kẻ cũng ngốc y như thế, vậy thì tội lắm!

Bạch Tử Họa cúi người ôm Hoa Thiên Cốt vào lòng, chào từ biệt hai vợ chồng nọ, sau đó bay ngay về phía chân trời.

Cha mẹ bé ngốc sợ tới mức quỳ không dậy nổi, thì ra đúng là thần tiên.

Không ngờ lại được bay, Hoa Thiên Cốt quên cả khóc, hưng phấn nhìn khắp nơi, nàng hơi rút rề một tay ôm chặt cổ Bạch Tử Họa, một tay nắm đám mây quanh người.

“Thần tiên, chúng ta đi đâu đây?”

Bạch Tử Họa nhìn nàng, khôi phục sự lãnh đạm nhả nhận trước đây: “Tên ta không phải thần tiên, sau này con gọi ta là sư phụ. Con muốn đi đâu thì chúng ta đi đó.”

“Thật sao? Nhưng bé ngốc muốn về nhà.”

Cánh tay ôm nàng của Bạch Tử Họa bỗng siết chặt.

“Tên con là Hoa Thiên Cốt, bé ngốc xem như nhũ danh đi, mấy ngày nữa sư phụ sẽ đưa con về nhà. Bây giờ chúng ta đi tìm sư thúc xem bệnh cho con nhé?”

“Sư thúc cũng là thần tiên ạ?”

“Ừm.”

“Ha ha, hay quá!” Hoa Thiên Cốt ôm cổ hắn, giọng mềm như mây.

Sênh Tiêu Mặc nhìn Bạch Tử Họa và Hoa Thiên Cốt đang ngủ say trong lòng hắc, đưa ra vài dược liệu quý hiếm: “Sao lại gọi đệ ra, dù gì cũng là nhà của huynh, ngay cả về huynh cũng không muốn sao?”

Bạch Tử Họa nhìn Trường Lưu trên biển xa xa, chậm rãi lắc đầu: “Ta từng vì Trường Lưu mà giết nàng.”

Mỗi người đều có trách nhiệm của mình, huynh không cần luôn canh cánh trong lòng. Nhưng có thể thấy huynh đã khôi phục lại như xưa, đệ cũng xem như yên tâm. Huynh có biết không, đáng vẻ điên điên khùng khùng mất hết tính người của huynh khi đó thực sự rất đáng sợ.”

Bạch Tử Họa lắc đầu: “Đến bây giờ ta vẫn thấy mình căng như dây đàn, lúc nào cũng có thể đứt. Chỉ hận không mỗi giây mỗi phút đều ôm nàng vào lòng, sợ nàng lại xảy ra chuyện gì. Nếu lại mất nàng một lần nữa, ta...”

“Không sao, tất cả đã kết thúc rồi. Sau này huynh có dự định gì không?”

“Tìm một nơi để ổn định trước đã, chăm sóc tốt cho nàng. Kiếp trước ta vì thiên hạ và trách nhiệm trên vai mình mà có thể trả giá tất cả, nhưng khoảnh khắc rút Hiên

Viên kiểm ra, Bạch Tử Họa đã chết rồi. Kiếp này, ta chỉ sống vì nàng.”

Sênh Tiêu Mặc giật mình: “Nhưng huynh vẫn định dùng danh phận thầy trò để ở bên nàng?”

“Ta không biết, nhưng trước mắt đây là thân phận phù hợp nhất. Có điều nếu nàng muốn gì, ta đều có thể cho nàng.”

Sênh Tiêu Mặc bất đắc dĩ cười khổ: “Sư huynh, huynh thay đổi rồi.”

Bạch Tử Họa hờ hững lắc đầu, mắt trong như nước: “Ta không thay đổi, ta chỉ sợ. Lòng ta cũng chỉ có thể chứa nàng, không thể chứa thêm nhiều thị phi như vậy được nữa. Mấy năm nay ta thường nghĩ, tình thương cao thượng? Đó đơn giản chỉ là lời đầu môi chót lưỡi? Hay là một loại cảm giác phải hiển dương hạnh phúc của mình, hy sinh tất cả mọi thứ mới có được? Đời này ta sống vì Trường Lưu, sống vì Tiên giới, sống vì chúng sinh, nhưng chưa từng làm gì cho nàng. Ta không phụ Trường Lưu, không phụ Lục giới, không phụ thiên địa, nhưng cuối cùng lại phụ nàng, phụ cả bản thân ta. Hai người chúng ta đều sai cho nên đều bị tổn thương. Bây giờ khó khăn lắm mới có cơ hội làm lại, ta sẽ không bao giờ buông tay nàng

như lần trước nữa.”

“Nhưng huynh có nghĩ tới việc nếu một ngày nàng khôi phục trí nhớ thì phải làm sao không?”

Bạch Tử Họa giật mình, vẻ bi thương hiện rõ: “Ai biết được, thật ra ta hy vọng nàng vĩnh viễn giống như thế này, không biết gì hết, giản đơn mà vui vẻ.”

Bạch Tử Họa đưa Hoa Thiên Cốt đi, Sinh Mặc Tiêu lập tức bay về điện Tham Lam, thấy Ma Nghiêm vẫn khoanh tay nhìn theo hướng Bạch Tử Họa. Có lẽ, đây là kết cục tốt nhất.

Hoa Thiên Cốt dụi mắt, thấy hai người đã đáp xuống đất, xung quanh là núi non muôn trùng.

“Sư phụ, đây là đâu?”

“Ta cũng không biết, hay là Tiểu Cốt đặt tên cho nó đi.”

Hoa Thiên Cốt vỗ bàn tay nhỏ bé: “Dạ, quanh đây đều là

mây, gọi là Vân Sơn nhé?”

Bạch Tử Họa gật đầu, ngồi xuống, lấy hai quả chuông lấp lánh màu sắc từ trong lòng ra đeo trên cổ nàng.

Hoa Thiên Cốt thích thú: “Sư phụ, sao trên chuông có nhiều vết rạn thế?”

Bạch Tử Họa vuốt đầu nàng: “Bởi vì một kẻ rất ngốc đã làm vỡ nó, may mà ít ra nó vẫn còn...”

Hoa Thiên Cốt nhìn gương mặt đau đớn của Bạch Tử Họa, bỗng nhiên rất muốn hôn nhẹ người như mẹ thường làm mỗi khi nàng khóc, nhưng sư phụ là thần tiên, nàng không dám. Nàng hớn hở chạy nhào lên phía trước, muốn để tiếng chuông kêu to hơn, rồi lại bất cẩn ngã trái ngã phải.

Bạch Tử Họa đỡ nàng đứng dậy, nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, bước từng bước lên núi. Hai bóng trắng một cao một thấp thoáng dưới một màu xanh biếc.

Đời này kiếp này, bọn họ sẽ không bao giờ xa nhau

nữa...

Mây núi trập trùng, từng tiếng cung linh vang lên lạnh lạnh theo gió bay về phương xa.

Đầu thu, trời cao mây nhẹ, ánh mặt trời sau giờ ngọ không còn lóa mắt.

Núi Vân Sơn cao trăm nhấ[1], chạy dài mười dặm, uốn lượn quanh co, non xanh nước biếc, nửa bên giáp biển, phủ khắp Đông Nam, từ cao nhìn xuống mênh mông như họa, đậm như vẩy mực. U Nhược, Lạc Thập Nhất, Vũ Thanh La và cả Hỏa Tịch đều luẩn quẩn quanh đây đã lâu, nhưng lại không có cách đáp xuống.

[1] Nhấ: Đơn vị đo chiều cao, một nhấ bằng bảy, tám trượng.

“Tôn thượng quá đáng quá, tạo kết giới mạnh như thế, chẳng lẽ lần này có lén mang ngọc Câu Lan ra cũng không vào được sao?”

U Nhược chu miệng buồn rười rượi, con bé hầu như không hề khác trước, chỉ có lúc nghị sự với Tam tôn ở

Trường Lưu đại diện mới ra về lão luyện, đúng dáng chưởng môn. Lúc đại chiến kết thúc, Bạch Tử Họa bị ép điên, Ma Nghiêm, Sinh Tiêu Mặc đều không còn lòng dạ nào kể nhiệm chức chưởng môn. Trong thế hệ sau, vốn Lạc Thập Nhất có tư chất tốt nhất nhưng lại mất trí nhớ. Mọi người suy nghĩ nhiều mặt, cuối cùng quyết định để U Nhược đảm nhiệm. Mới đầu nó thấy vui ơ là vui, bèn đồng ý, không ngờ lại phiền phức như thế, vì vậy mấy năm nay bắt đầu quần quít lấy Lạc Thập Nhất, muốn tặng chức chưởng môn cho huynh ấy.

Từ khi nghe thấy tin Bạch Tử Họa đã tìm được Hoa Thiên Cốt, một năm nay cứ hai, ba ngày nó lại đâm đầu chạy tới Vân Sơn. Nó muốn gặp sư phụ, nhưng Bạch Tử Họa lại không thềm nể tình, chẳng cho bất kì kẻ nào vào núi, dù bọn họ có cầu xin thế nào cũng không hề suy chuyển.

U Nhược không biết làm sao, đành phải lấy việc công làm việc tư lén mang ngọc Câu lan theo. Sau trận chiến ấy, mười sáu món thần khí được phong ấn lại giao cho các phái khác nhau trông giữ. U Nhược thay mặt Trường Lưu nhận ngọc Câu Lan, dù sao đó cũng là món đồ quan trọng nhất giữa con bé và sư phụ Cốt Đầu. Nhưng không ngờ ngay cả nó cũng không phá được kết giới của Bạch Tử Họa, U Nhược tức đến nghiến răng ken két.

Lại thử một lúc lâu nữa, vẫn không phá được kết giới. Mọi người không biết làm sao, lại không cam lòng trở về tay không, U Nhược đành phải chống nạnh gào lên. Cứng không được thì ta chơi mềm, lại cầu xin Tôn thượng vậy. Cho con bé nhìn một chút thôi cũng được, để nó biết sư phụ vẫn bình an, nhưng Bạch Tử Họa ngay cả mặt mũi cũng không chịu lộ.

“Các người về đi...” Một âm thanh thông thả vọng từ đằng xa tới, hờ hững như nước, lạnh tới tận xương.

“Tôn thượng, cho con gặp sư phụ Cốt Đầu một lần đi, xin người!” U Nhược đáng thương nói, mọi người cũng cùng cầu xin.

“Nàng rất tốt, không phải lo, sau này đừng đến nữa.”

U Nhược bức bối nói: “Sư phụ tuy là đồ đệ của người, nhưng cũng là sư phụ của con. Dựa vào cái gì mà không cho con gặp? Con mặc kệ, con không quan tâm, hôm nay không thấy Cốt Đầu sư phụ con sẽ không đi!”

“Nếu con như thế, ta sẽ lại đưa nàng đi, tìm một nơi mấy đứa không biết là được.”

U Nhược khóc không ra nước mắt, Hỏa Tịch kéo con bé: “Chúng ta về thôi, mấy ngày nữa lại đến, khó khăn lắm mới nghe ngóng được chỗ ở của họ từ sư phụ, nếu chuyển tới nơi khác chắc không còn hy vọng luôn ấy.”

U Nhược giậm chân bất lực: “Mấy người đã quên về điên cuồng của Tôn thượng khi sư phụ chết rồi hả? Mấy năm nay cảm xúc của Tôn thượng vẫn bất ổn, lí trí không rõ. Sư phụ Cốt Đầu dám ép Tôn thượng tự tay giết người, Tôn thượng hận chết đi được. Bây giờ lại nhốt sư phụ trên núi, không cho ai gặp, nếu tra tấn trả thù người thì làm sao bây giờ?”

Vũ Thanh La cười sắc sảo: “U Nhược, muội đang tưởng tượng cái quái gì thế hả, Tôn thượng áy náy vô cùng, bù đắp cho Thiên Cốt, đối xử tốt với nàng còn chưa thỏa, sao nỡ hại nàng được.”

“Thế vì sao không cho chúng ta gặp, sư phụ cũng không phải của một mình Tôn thượng.”

Lạc Thập Nhất vỗ vai nó: “Chắc hẳn Tôn thượng có lí do của mình. Giờ đã không sao rồi, sau này chắc hẳn còn cơ hội. Chúng ta cứ về trước đi...”

Thật ra hắc cũng muốn gặp Hoa Thiên Cốt, có rất nhiều chuyện muốn hỏi. Rất nhiều chuyện, hắc luôn cảm thấy mọi người ở bên đang lừa mình. Ví dụ như vì sao hắc lại mất trí nhớ, vì sao trong phòng đột nhiên lại nuôi rất nhiều tắc kè và sâu róm đủ màu sắc...

“Nhưng muội nhớ người lắm, hu hu hu...” U Nhược cắn môi dưới, nắm chặt tay. Tuy rõ ràng biết không thể nói sự lựa chọn của Tôn thượng là sai, nhưng trong lòng vẫn cực kì hận hắc.

Mọi người lưỡng lự hồi lâu, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ bỏ đi.

...

Trong Vân Sơn, Bạch Tử Họa thôi quan vi đám người kia, quay sang nhìn Hoa Thiên Cốt chạy chầm chậm trong sân. Nàng đang cố gắng giữ cân bằng để đi thẳng, trán ướt đầm mồ hôi, gương mặt phúng phính đỏ bừng, quả chuông trên cổ vang tiếng đinh đang, theo sau là thú Hanh Tức biến thành hình dáng heo con, bốn chiếc chân ngắn nhỏ xíu lằng xằng chạy cùng nàng.

Hoa Thiên Cốt tiến hai bước lại lên nắm Bạch Tử Họa, mỗi lần nàng không giữ được thăng bằng sắp ngã thì sẽ cảm thấy không khí như hóa thành một bàn tay vô hình nâng nàng dậy.

“Sư phụ, bé ngốc không chạy nữa, bé ngốc sai rồi, đừng phạt con nữa mà...”

Bạch Tử Họa khẽ nhíu mày: “Không được gọi mình là bé ngốc nữa, ta đã nói tên con là Tiểu Cốt.”

Không khí lập tức lạnh cóng, Hoa Thiên Cốt hơi co mình lại.

Bạch Tử Họa ngăn người, gương mặt lấy lại vẻ bình tĩnh. Nàng đã không còn thông minh lanh lợi như trước, cũng mất đi tất cả trí nhớ, dường như biến thành một người khác. Hẳn biết mình yêu nàng, đó vẫn là nàng trước kia, cho dù có biến thành thế nào, cho dù có luân hồi bao nhiêu kiếp cũng vĩnh viễn không thay đổi. Nhưng một mặt nào đó vẫn đau đớn và bất cam, hy vọng có thể trở về như cũ, lại yêu hẳn, mặt khác cũng mâu thuẫn, hy vọng nàng mãi mãi không khôi phục trí nhớ.

Tay xoa nhẹ trán, giọng nói hần dụi dàng: “Sư phụ không phạt con. Cơ thể con quá yếu, không thể giữ thăng bằng, thậm chí còn không phân biệt rõ màu sắc, không thể chỉ dùng ngoại lực và thuốc bồi bổ, phải rèn luyện thêm nhiều. Hơn nữa con còn không chạy nổi một vòng quanh sân...”

Nếu thế sau này làm sao điều khiển kiếm, làm sao tu tiên, làm sao ở bên hần tới thiên trường địa cửu được?

Hoa Thiên Cốt chu cái miệng nhỏ nhắn, thở hốn hển: “Nhưng Tiểu Cốt mệt lắm!” Nàng lúc la lúc lắc rồi nhào vào lòng Bạch Tử Họa.

Vì sao thỉnh thoảng sư phụ trở nên thật kì lạ?

Bạch Tử Họa ôm cơ thể nhỏ nhắn của nàng, dùng tay áo lau mồ hôi trên mặt nàng, lại bỗng thấy không nhấc ra được.

“Con cắn tay áo ta làm gì?” Bạch Tử Họa véo cái má phồng lên của nàng. “Nhả ra.”

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu ngử ngử, há miệng: “Thơm quá, sư phụ, con đói rồi.”

Bạch Tử Họa đứng dậy: “Muốn ăn gì?” Từ khi đưa Tiểu Cốt về, một năm nay tài nấu nướng của hắn đã tăng vùn vụt. Nàng hầu như không biết gì nên hắn phải cẩn thận quan tâm tới sinh hoạt thường ngày hơn. May mà hắn không đưa nàng về lúc nàng mới sinh ra, bằng không... Nghĩ tới việc ôm một đứa trẻ sơ sinh trong tay, hắn không nhịn được phì cười.

“Giống hôm qua.” Nàng đã không còn nhớ hôm qua ăn những gì, chỉ nhớ là rất ngon: “Sư phụ, ôm...”

Nàng lại vịn vào chân hắn cố gắng bò lên trên, thú Hanh Tức vui vẻ chạy xung quanh hai người họ. Bạch Tử Họa bất lực xoay người ôm nàng vào lòng. Một ngày có mười hai canh giờ thì tám canh giờ ngủ, sức ăn lại gấp hai lần hắn, thế mà chưa đi được mấy bước đã kêu mệt. Đây không phải là Tiểu Cốt chuyển thể mà là heo con chuyển thể?

Hoa Thiên Cốt thấy hắn nhếch miệng, không nhịn được vươn tay sờ lên mặt hắn, sau đó chu môi hôn chụt một cái. Bạch Tử Họa lại không biết làm sao quay mặt sang nơi khác, tóm lấy cánh tay nhỏ bé không chịu an phận của

nàng, đặt nàng lên chiếc án trong nhà.

“Đừng nghịch, ta đi nấu ăn, con ôn lại mấy chữ bữa trước sư phụ dạy đi.”

Đồ đệ của Bạch Tử Họa hẳn thậm chí còn không biết đếm từ một đến mười, người ngoài mà biết chẳng phải sẽ cười rụng răng sao?

“Dạ.” Hoa Thiên Cốt nắm bút lông, hùng dũng chuẩn bị viết lên giấy.

Bạch Tử Họa lắc đầu, cầm bàn tay nhỏ bé, uốn những đầu ngón tay mũm mĩm ngăn cản của nàng: “Bảo bao nhiêu lần rồi, không cầm bút như thế.”

Bàn tay kia nhỏ quá, chỉ một tay của hẳn là có thể bao trọn đôi tay của nàng. Bạch Tử Họa có chút ngẩn ngơ, Hoa Thiên Cốt lại đột nhiên ngẩng phắt đầu lên, đập bốp vào cằm hẳn.

“Á...” Hoa Thiên Cốt ôm đầu, đau quá òa khóc, nhìn Bạch Tử Họa không đau đớn gì vươn tay xoa chỗ bị nàng

đập, ẩm ức bữu môi.

“Ai bảo con lúc nào cũng bất cần.” Hãn chỉ không chú ý một lát là y như rằng nàng sẽ bị ngã tới mặt mũi bầm dập.

Bạch Tử Họa vừa mới xoay người ra khỏi cửa, Hoa Thiên Cốt đã ôm ngay thú Hanh Tức đang cắn gấu váy nàng đặt lên bàn, nhét cái bút vào miệng nó.

“Tiểu Hanh Tức, nhiều chữ quá, tay sẽ mỏi lắm, viết vài từ giúp ta đi.”

Hanh Tức cắn cán bút quệt một đường thật dài lên giấy viết chữ “nhất”.

Hoa Thiên Cốt cũng bắt đầu cầm bút viết nguệch ngoạc.

Đợi khi Bạch Tử Họa nấu cơm xong, nhìn đồng lộn xộn trong thư phòng chỉ biết thở dài.

“Sao lại viết từ bàn xuống dưới đất thế này?”

“Bàn nhỏ quá ạ.”

“Vậy vì sao lại viết từ giấy lên mặt rồi?”

“Dạ?”

Bạch Tử Họa kéo nàng vào lòng, dùng bàn tay lau những vết mực lấm lem trên mặt nàng.

“Người không biết còn tưởng con rơi xuống lu mực.”

“Không phải con, là Hanh Tức.” Hoa Thiên Cốt há miệng muốn cắn bàn tay ngọc ngà đang chà đạp khuôn mặt nhỏ nhắn của mình mà mãi không được.

Thú Hanh Tức chợt dạ nhìn nghiên mực bị nó làm đổ, còn cả vết mực trên quần áo Hoa Thiên Cốt và trên người. Nó trốn sau lưng Hoa Thiên Cốt, để lại trên tờ giấy trắng dưới đất một hàng dấu chân nhỏ hình hoa mai màu đen.

Bạch Tử Họa bất đắc dĩ cười gượng: “Học lâu như thế mà chỉ biết viết nhất, nhị, tam?”

“Đâu, con có tiến bộ mà, hôm nay con biết viết chữ này rồi.” Hoa Thiên Cốt kéo tờ giấy ra, đưa đồng chữ “bát” và “thập” xiêu xiêu vẹo vẹo cho hắn. Bạch Tử Họa dở khóc dở cười, vuốt đầu nàng.

“Được rồi, ăn cơm đã.”

Trên bàn cơm, Hoa Thiên Cốt ôm thú Hanh Túc trong lòng, vừa ăn như hổ đói, vừa đút cho nó ăn. Thú Hanh Túc có vẻ cực kì hưởng thụ cơm dâng tận miệng, sung sướng gầm gừ.

Bạch Tử Họa nhớ tới Đường Bảo lại thấy phiền lòng. Thật ra hắn không hề lo lắng về tình trạng hiện tại của nàng, dù sao nàng cũng là thần, khác người thường. Mười năm, trăm năm, ngàn năm, một ngày nào đó hồn phách tụ tập thành hình lần nữa, trí tuệ sẽ hồi phục như cũ. Nếu lúc đó trí nhớ của nàng vẫn mất, chẳng lẽ hắn lại vĩnh viễn lừa nàng, làm bộ như chưa từng có chuyện gì xảy ra? Nhưng nếu lúc đó nàng nhớ lại tất cả, hai người bọn họ còn có thể cùng ngồi ăn cơm như bây giờ không?

Không cho nàng gặp U Nhược hay bất kì ai, có lẽ là vì trong tiềm thức hẳn đang sợ, muốn ngăn cách nàng với quá khứ, không để ai kể bất kì chuyện gì cho nàng nghe. Tất cả mọi thứ, chỉ thuộc về một mình hẳn.

“Sư phụ, con nóng, con muốn ra sông tắm.” Hôm nay nàng chạy nên ra rất nhiều mồ hôi, hơn nữa còn dính đầy mực nữa.

“Không được, con không biết bơi.”

“Người mang con đi đi, người tắm cho con.”

“Nam nữ khác biệt, con phải học cách tự tắm.”

“Thế để Hanh Túc đi cùng con.”

“Không được, nó là đực.”

Hoa Thiên Cốt hết chỗ nói, bấu môi, chỉ vào cái thùng gỗ bé tí đựng đầy nước nóng: “VẬY ĐỔI CÁI TO ĐI, CON KHÔNG THÍCH CÁI KIA.” Nàng cũng đâu phải Hanh Túc, sao

mà nhét mình vào cái thùng bé tí ấy được.

“Không được.” Hắc còn nhớ rõ lần nàng bị trượt chân trong bồn tắm, suýt nữa thì bị chìm.

Hoa Thiên Cốt nước mắt lưng tròng trừng mắt nhìn Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa ngồi xuống: “Không thì đừng tắm nữa.” Dùng phép thuật thanh tẩy là được.

“Tiểu Cốt thích ngâm nước.” Hoa Thiên Cốt kéo gấu áo Bạch Tử Họa không cho hắn đi, trước kia toàn là mẹ tắm cho nàng, sao sư phụ lại không thể.

Bạch Tử Họa vượt đầu Hoa Thiên Cốt: “Ngoan, con làm được mà.” Nói xong đặt quần áo sạch của nàng sang một bên, dắt Hanh Túc ra ngoài.

Nhưng chẳng mấy chốc đã nghe thấy tiếng thét thảm thiết trong phòng, Bạch Tử Họa chạy vọt vào, chỉ thấy Hoa Thiên Cốt ngã sấp dưới đất cạnh thùng gỗ, cơ thể trắng trẻo trần truồng của nàng đầm nhứ cả máu.

“Chết tiệt!”

Bạch Tử Họa kéo nàng dậy, nhét vào thùng gỗ, thành thạo rửa sạch sẽ, bọc khăn lại, rồi lại thành thạo mặc quần áo cho nàng.

Hắn bắt đầu hơi hoài nghi không biết mình là sư phụ hay là cha nàng nữa.

Trước kia không phải hắn chưa từng thấy cơ thể chưa dậy thì này, nhưng khi đó chỉ coi mình là sư phụ của nàng. Bây giờ đã hiểu tình yêu mình dành cho Tiểu Cốt, dù không có ý xấu nhưng cũng khó tránh khỏi cảm giác mất tự nhiên.

Hoa Thiên Cốt có chút oan ức nhìn hắn đang chau mày. Người ta đâu có cố ý ngã, ai bảo người để quần áo của nàng ở xa như thế.

Bạch Tử Họa dường như biết nàng nghĩ gì, lắc đầu nói: “Không để xa thì đã bị con làm ướt từ lâu rồi.”

Hoa Thiên Cốt hơi buồn ngủ, ngáp dài rồi vùi đầu vào lòng hắc, Bạch Tử Họa lau tóc cho nàng, thấy hình như nàng ngủ rồi, bèn ôm tới chiếc giường phòng bên, đang định đặt xuống thì không ngờ vật áo lại bị nàng nắm chặt.

Hắc nhẹ nhàng tách móng vuốt nhỏ ra, Hoa Thiên Cốt mơ màng mở mắt.

“Đừng mà, con muốn ngủ với người cơ.”

Bạch Tử Họa không biết phải làm sao, đành ôm nàng vào trong lòng mình, đắp chăn cho nàng, mình cũng nằm xuống, lúc này Hoa Thiên Cốt mới an tâm ngủ. Một năm trước lúc nàng vừa đến đây, hầu như đêm nào cũng khóc vág trời. Bây giờ sống với hắc lâu mới khá hơn một chút, không còn ầm ĩ đòi về nhà với mẹ nữa. Nhưng nàng vẫn sợ, đêm nào cũng muốn ngủ cùng hắc, hắc không ngủ thì nàng cũng không chịu ngủ. Thỉnh thoảng nhân lúc nàng ngủ say đưa sang phòng bên thì nửa đêm nàng lại mò lên giường hắc. Bạch Tử Họa nghĩ sau này nàng sẽ dần trưởng thành, không thể có thói quen xấu này được, nhưng lại không thẳng nỗi nước mắt nước mũi tèm lem của nàng, đành phải chiều theo.

Bạch Tử Họa ôm cơ thể nho nhỏ của nàng vào lòng, khó tránh nghĩ tới những chuyện trong quá khứ. Hắc

không ngừng ép mình quên, nhưng nỗi đau này quá sâu sắc, nỗi ám ảnh tự tay giết nàng, còn cả sự tra tấn suốt ba mươi năm bao lần hiện về trong mơ khiến hắn giết mình run rẩy tỉnh lại, rồi lại ôm chặt nàng vào lòng như sắp nghẹt thở.

Bình tĩnh và thản nhiên chẳng qua chỉ là vẻ ngoài mà thôi, hắn như ngọn núi lửa tạm thời bị nàng kìm hãm, lúc nào cũng trực phun trào. Bây giờ hắn bất lão bất tử, bất thương bất diệt, còn nàng lại như một đóa hoa mỏng manh, chỉ cần hơi bất cẩn là sẽ xảy ra đủ chuyện nguy hiểm. Tim hắn vẫn căng như dây đàn, sóng ngầm mãnh liệt, không dám để nàng rời khỏi tầm mắt của mình dù chỉ một giây, không thể chịu thêm đả kích mất đi nàng lần nữa. Hắn thường mở to mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt đang ngủ say của nàng cả đêm, đầu trống rỗng.

Hắn khẽ thở dài, kéo nàng vào trong lòng mình.

Nhưng vì sao nó lại tới sớm như vậy? Bấm tay nhắm tính, còn hai trăm lẻ ba năm nữa.

“Sư phụ...”

Đang nhập định thì thoáng nghe thấy một tiếng lẩm bẩm, thần hồn hẩn lập tức quay về, đầu óc tỉnh táo lại. Tiếng thì thầm của hoa cỏ ngoài cửa sổ như gần sát bên tai, nhưng hẩn vẫn không mở mắt ra, bỗng thấy người mình như bị vật nặng nào đè lên, mới sáng sớm tinh mơ vừa dậy đã bắt đầu xoay tới xoay lui.

“Sư phụ?”

Nhóc con kia thậm thà thậm thụt khẽ gọi một tiếng thăm dò, Bạch Tử Họa vẫn không động đậy, trong bụng lại buồn cười, vì sao lại nằm sấp trên người hẩn chứ, đúng là kiếp trước đến kiếp này đều không bỏ được thói xấu.

Hoa Thiên Cốt thấy Bạch Tử Họa vẫn chưa tỉnh, bắt đầu vui vẻ, chiếc cằm nhỏ đặt trên ngực hẩn cọ qua cọ lại, sau đó cẩn thận vươn tay chạm vào gò má hẩn. Nếu Bạch Tử Họa tỉnh, nàng còn lâu mới dám làm càn như thế, mặc dù bình thường sư phụ rất tốt với nàng nhưng chưa từng cưng chiều, quy định cái gì làm, cái gì không nên làm rất nghiêm khắc. Thỉnh thoảng mặt còn nghiêm lại, lạnh như băng, rất đáng sợ.

Mọi khi nàng ngủ rồi sư phụ vẫn chưa ngủ, khi nàng dậy sư phụ đã dậy rồi, hoặc người thỉnh thoảng gặp ác mộng mà ôm chặt nàng vào trong lòng tới khó chịu, làm

nàng phải há hốc miệng rồi lập tức bật dậy. Nàng chưa từng thấy dáng vẻ người im lặng nhắm mắt ngủ, đẹp tới khiến nàng không thể dời mắt. Vẻ đẹp này không giống với vẻ đẹp của tỷ gì trước kia luôn chơi với nàng. Vẻ đẹp của tỷ ấy ai ai cũng thích, còn của sư phụ vừa khiến người ta sợ lại vừa khiến trái tim loạn nhịp, muốn tới gần lại không dám nhìn thẳng vào mắt người.

Chẳng mấy khi người ngủ, Hoa Thiên Cốt đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, vươn tay lên sờ mặt, lướt qua chóp mũi rồi gầy gầy hàng mi của người.

Bạch Tử Họa dở khóc dở cười, buổi sớm đẹp và dễ chịu khiến hắn hơi mê say, nên cũng để mặc nàng làm càn, chỉ cảm thấy những thứ trên mặt đều bị nàng nghịch qua, sau đó đột nhiên có một bóng người phủ lên, bờ môi chợt lạnh, không kìm được khẽ run.

Hoa Thiên Cốt hôn trầm thành công, đang hớn hờ đắc ý bỗng thấy Bạch Tử Họa mở mắt, sợ quá vội vàng úp mặt lên ngực hắn, nhắm mắt lại làm bộ ngủ, để giống thật còn cổ tình ngây hai tiếng như con heo nhỏ.

Bạch Tử Họa cup mắt nhìn nàng, cực kì bất đắc dĩ trông ra ngoài cửa sổ. Bầu trời cao xanh vời vời, lòng hắn như

một dòng suối trong, yên ả mà tràn đầy sức sống. Hắc dùng chính nỗi đau của mình, nỗi đau của người khác, máu và xương thịt của bao nhiêu người, chất chồng nên cuộc sống tưởng chừng hạnh phúc ngày hôm nay, tuy rực rỡ lấp lánh, lại mỏng manh dễ vỡ như ngọc lưu ly, không chịu nổi một đả kích.

Hắc nhẹ nhàng vuốt tóc Hoa Thiên Cốt: “Tiểu Cốt, nửa tháng nữa là tới sinh nhật con, ta đưa con xuống núi thăm cha mẹ và em trai, em gái.”

Hoa Thiên Cốt vừa nghe đã quên khuấy chuyện mình đang giả bộ ngủ, hưng phấn ôm cổ Bạch Tử Họa.

Thường thì cứ nửa năm Hoa Thiên Cốt lại về nhà ở hai ba ngày, năm người cùng ở trong một gian nhà đơn sơ đã chật rồi, đương nhiên không có chỗ cho Bạch Tử Họa. Sau khi đưa nàng về, Bạch Tử Họa liền biến mất, chờ cách đó không xa, đôi khi còn đứng trong gió cả đêm.

Trước kia hắc lao tâm khổ trí vì Trường Lưu và Tiên giới, rong ruổi khắp nơi, trong lòng chỉ có lẽ phải và chúng sinh, tuy vất vả, cuộc sống lại phong phú và giàu ý nghĩa. Giờ đây, trong số mệnh đơn điệu mà đặng đặng này, chỉ còn lại mình Hoa Thiên Cốt.

Hắn thường hay hoang mang, nghĩ rằng mình đã chết hoặc đang nằm mơ, còn Tiểu Cốt chính là ảo ảnh mà hắn dùng để tự an ủi.

Cảnh tượng tự tay giết nàng đó không hề mờ đi theo năm tháng, tra tấn hắn cả ngày lẫn đêm, hơn cả lắng trĩ, còn Tiểu Cốt không hề nhớ gì mà chỉ là thuốc giảm đau tạm thời cho hắn. Hắn vẫn không hiểu, rốt cuộc nàng đã hận hắn tới mức nào mới có thể tàn nhẫn và tuyệt tình như thế. Rồi sẽ có một ngày nàng hồi phục hoàn toàn, lúc đó hắn biết phải làm sao?

Do dự mãi, chớp mắt năm năm đã trôi qua, Hoa Thiên Cốt đã mười ba, mấy năm nay nhờ Bạch Tử Họa dốc lòng điều trị mà cơ thể khỏe lên rất nhiều. Có điều khả năng phản ứng và tư duy các mặt vẫn chậm chạp, không biết kém hơn kiếp trước đến bao nhiêu lần. Nhưng nàng đã dần có dáng thiếu nữ, giống trước kia như đúc, Bạch Tử Họa thấy thế vừa vui mừng, vừa kinh ngạc lại vừa sợ.

“Sư phụ, sư phụ, cuối cùng con cũng học xong rồi.” Hoa Thiên Cốt ló đầu vào trong thư phòng của Bạch Tử Họa, cầm tay áo kéo hắn vào sân.

“Học xong cái gì?” Bạch Tử Họa rút tay không ai hay.

“Kính hoa thủy nguyệt đó! Con luyện cho người xem!”

Hoa Thiên Cốt phẫn khởi múa kiếm. Trước kia nàng thấy Bạch Tử Họa múa bộ kiếm pháp này trong sân, đúng là khiến thần tiên cũng phải kinh ngạc. Nàng cứ quẩn lầy người đòi học, học suốt hai năm, chỉ thuộc được hai ba chiêu đầu tiên. Hơn nữa tuy nói học xong, thực tế chỉ có thể nói là không tệ. Tay chân vụng về, ra chiêu không có lực, hơn nữa còn chưa hề đạt tới trình độ múa kiếm lưu loát như nước chảy mây trôi một tí nào.

Bạch Tử Họa nhìn nàng, khẽ nhú mày. Đời người ngắn ngủi, dựa vào trình độ của nàng, cho dù có là tự hấn dạy cũng không biết phải tới năm nào tháng nào mới thành tiên. Chẳng lẽ, lại trơ mắt nhìn nàng chết thêm lần nữa, rồi lại đưa nàng vào vòng luân hồi ư?

Hoa Thiên Cốt dừng lại gạt đồng mồ hôi như mưa chờ Bạch Tử Họa khen, lại thấy người ngơ ngẩn không nói gì, bấu môi, nhào vào lòng hăn, ôm cổ nằm úp lên như mọi khi.

Cảm nhận được bộ ngực đang phập phồng dữ dội của nàng đã không còn bằng phẳng như lúc trước mà trở nên hơi mềm, Bạch Tử Họa hốt hoảng, đẩy mạnh nàng ra.

Không thể đợi thêm nữa...

Hoa Thiên Cốt nhìn bát canh hoa đào đặt trên bàn, vui vẻ cầm lấy thìa. Nàng thích ăn canh hoa đào sư phụ làm nhất, nhưng không biết vì sao sư phụ lại rất ít làm, Chỉ đôi khi nàng học thật tốt mới thưởng cho nàng. Xem ra hôm nay mình múa kiếm làm sư phụ rất hài lòng, nàng đặc chí nghĩ.

Bạch Tử Họa ngồi một bên nhìn nàng, ánh mắt phức tạp.

“Sư phụ, người không ăn à?” Hoa Thiên Cốt xúc một muỗng nhỏ đưa tới bên miệng Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa lại bất thành linh nằm lấy tay nàng.

“Tiểu Cốt, con muốn lớn lên không?”

Hắn đã cho tiên dược luyện chế vào bát canh này, sau

khi ăn mặc dù không thể chân chính thành tiên, cũng không có đạo hạnh, nhưng có thể trường sinh bất lão. Nói cách khác nàng giống như kiếp trước, vẫn giữ dáng vẻ này. Có điều Hoa Thiên Cốt kiếp trước khi nào cũng có thể khiến mình lớn lên, nhưng bằng tư chất đời này của nàng, bất kể ra sao cũng không đến mức đó được. Nói cách khác, uống bát thuốc này xong, nàng vĩnh viễn chỉ có thể làm một đứa bé.

Hoa Thiên Cốt cười nhìn hắc: “Đương nhiên là có, con chỉ hận ngày mai không thể cao bằng sư phụ luôn thôi. Con trưởng thành rồi sẽ không sợ bị người khác bắt nạt, còn có thể bảo vệ cha mẹ và sư phụ nữa.”

Bạch Tử Họa im lặng không nói gì, chẳng lẽ hắc thật sự vì mục đích riêng của mình mà cướp đoạt quyền trưởng thành khi nàng không biết gì ư? Nhưng chỉ có làm vậy nàng mới có thể ở bên hắc như thế này, sẽ không có bất kì nguy hiểm gì nữa.

“Sư phụ?” Hoa Thiên Cốt khó hiểu nhìn người, bỗng thấy người phẩy tay áo lên, hất văng bát canh xuống đất.

“Không được ăn.” Chờ thêm đã, chờ thêm vài năm nữa đã.

Thấy Bạch Tử Họa quay người bỏ đi, Hoa Thiên Cốt vội vàng chạy theo, ôm chầm lấy eo hắn từ phía sau: “Sư phụ, người sao thế, Tiểu Cốt lại làm gì khiến người tức giận ạ?”

Bạch Tử Họa chậm rãi quay người lại ngồi xuống nhìn nàng, khẽ vỗ đầu Hoa Thiên Cốt: “Không. Tiểu Cốt rất ngoan. Đồng ý với sư phụ, bất kể sau này có xảy ra chuyện gì cũng không rời xa sư phụ.”

Hoa Thiên Cốt chỗ hiểu chỗ không gật đầu: “Đương nhiên con sẽ không rời xa sư phụ. Nhưng sư phụ, con có thể luyện xong kiếm rồi xuống núi hành tẩu giang hồ không? Bác kể chuyện trong thôn kể mấy chuyện về đại hiệp hay lắm! Ngày nào cũng chỉ có hai chúng ta và tiểu Hanh Túc ở trong Vân Sơn, chán ơi là chán!” Những thứ có thể chơi nàng chơi chán rồi, cho nên cứ nửa năm xuống núi một lần là dịp nàng vui vẻ nhất, sư phụ thỉnh thoảng còn ôm nàng bay.

Vòng tay ôm nàng đột nhiên siết chặt, Bạch Tử Họa nhìn nàng: “Tiểu Cốt, con không thích ở trên núi với sư phụ sao?”

Hoa Thiên Cốt vội vàng lắc đầu như trống bỏi: “Không không, con chỉ...” Chỉ là có đôi khi nàng nhớ lũ bạn, tuy

bọn nó trước kia hay bắt nạt nàng, nhưng mỗi khi nàng về bọn nó lại rất vui, lại còn cho nàng ăn kẹo nữa. Ở trên núi, ngoài sư phụ ra thì ngay cả một người bạn nói chuyện cũng không có.

Vẻ đau đớn và hoang mang chột lóe trong mắt Bạch Tử Họa như đâm vào lòng nàng, Hoa Thiên Cốt có chút sợ ôm lấy cổ người, cái miệng nhỏ nhắn ra sức chạm lên mặt người.

“Tiểu Cốt thích sư phụ nhất, sư phụ nói không đi thì không đi đâu cả, mãi mãi ở trên núi với sư phụ.”

Bạch Tử Họa không tránh, mặc cho đôi môi mềm như cánh hoa của nàng mơn trớn lên má mình, rồi đặt lên dấu hôn, vết sẹo trên cánh tay trái lại bắt đầu đau dữ dội, tầm mắt hẩn dần mờ đi.

Bọn họ đều bệnh rồi, không thể trọn vẹn được nữa.

Lại bốn năm trôi qua, Hoa Thiên Cốt đã mười bảy tuổi.

“Tiểu Cốt, nói bao nhiêu lần rồi, những sách vi sư dạy

con quên hết rồi à, nam nữ thụ thụ bất thân, con không thể ngủ cùng giường với ta.”

Hoa Thiên Cốt đầu thềm quan tâm nhiều thế, vẫn ra sức chui vào chăn. Haizz, sao mùa đông ở Vân Sơn ngày càng lạnh thế nhỉ? Tuy nhiệt độ cơ thể quanh năm của sư phụ cũng không ấm hơn được bao nhiêu, nhưng có người bên cạnh vẫn rất yên tâm.

“Sư phụ, con lạnh!” Bàn tay nhỏ bé của nàng thành thạo đặt lên eo Bạch Tử Họa, đang định mò vào áo trong thì bị một bàn tay lớn bắt được. Hoa Thiên Cốt cười khi, cơ thể ép sát Bạch Tử Họa từ phía sau, cầm tựa lên hõm vai người, tiếng thở khe khẽ ở phía sau cùng hơi nóng bên tai khiến Bạch Tử Họa ngượng ngùng nghiêng người đi, Hoa Thiên Cốt thừa dịp chui đầu vào trong lòng người, “Hà” to một tiếng lên mặt hắn.

Cảm giác được sự mềm mại trong lòng, Bạch Tử Họa không kìm được mà nóng cả mặt. Muốn đẩy nàng ra xa một chút, nàng lại lập tức quấn lên như rắn.

“Sư phụ, chúng ta có thể xuống núi sớm hơn không, rồi thuận tiện đi dạo đâu đó?” Sau lần nàng nói ở núi chán với sư phụ, sư phụ thường nhân dịp đưa nàng về thăm

nhà rồi đi ngao du sơn thủy xung quang. Nhưng có vài lần gặp mấy người, trong đó có một người cứ nhào lên ôm lấy nàng khóc gọi sư phụ, sư phụ, khiến nàng sốc ngay đơ, sư phụ thì bực mình, còn chưa đợi nàng hiểu chuyện gì xảy ra đã đưa nàng đi. Có vẻ những người kia cũng quen nàng, nhưng nàng lại chưa thấy họ bao giờ, tại sao lại gọi nàng là sư phụ chứ?

“Con muốn đi đâu?”

“Con cũng không biết, chỉ cần có thể ra ngoài chơi là con thấy vui rồi!” Hoa Thiên Cốt nằm trước ngực Bạch Tử Họa, nghĩ tới việc mong ngóng bấy lâu nay, cố gắng luyện công cuối cùng cũng chờ được ngày này thì cực kì phấn khích.

Bạch Tử Họa mỗi khi nhìn thấy khuôn mặt đẹp tới đất trời nghiêng ngả như khi nàng là Yêu Thần, ngực lại đau âm ỉ. Khuôn mặt đó giờ không còn vẻ khinh miệt thiên hạ và hùng hổ dọa người nữa, thay vào đó là nụ cười ngây thơ như đứa trẻ.

“Ừm, nếu con thích, ăn sáng xong chúng ta sẽ xuống núi. Ta dậy trước, con cứ ngủ đi, kéo đi đường mệt.”

Nói xong không để ý tới sự kháng nghị của Hoa Thiên Cốt ra ngoài tới tỉnh thất. Hoa Thiên Cốt căn chặn lẩn lộn trên ghế nằm. Không biết ngủ từ lúc nào, lúc mở mắt đã thấy qua trưa. Hình như sư phụ vẫn còn trong tỉnh thất, nàng nhìn đồng tóc rối bù của mình, cực kì bất nhã ngáp một cái. Trước kia toàn là sư phụ chải giúp nàng, hôm nay nàng tự chải vậy. Hoa Thiên Cốt lấy nịt buộc tóc ra sau đầu, rửa mặt xong liền chạy tới tỉnh thất.

Bỗng nàng thấy một con chim ngũ sắc đậu trước phòng, đôi mắt đen láy đảo liên tục, tiếng hót cực kì du dương. Tuy trên Vân Sơn có nhiều thú lạ quý hiếm, nhưng phạm vi nàng có thể hoạt động lại hữu hạn nên rất khó gặp. Nàng hưng phấn chạy lên trên, con chim kia lại không bay đi, lên thêm mấy bước nữa, đúng lúc định vươn tay lên sờ nó thì nó lại nhảy lên trước mấy bước. Hoa Thiên Cốt đuổi theo, nó lại nhảy thêm vài bước, không gần không xa. Bất tri bất giác đã tới vườn trúc nàng chẳng mấy khi đến. Tuy rằng lúc chán đã lật tung cả nơi này lên, nhưng vì sư phụ không cho vào vườn trúc, lại có khóa nên quả là nàng chưa vào bao giờ.

Lúc này con chim bay lên, cái mỏ nhọn hoắt gõ gõ lên khóa, một ánh sáng bạc chợt lóe, chiếc khóa rơi lạch cạch xuống đất. Hoa Thiên Cốt thấy cửa mở thì quên luôn chuyện con chim, tò mò đi vào.

Trong phòng thật ra cũng chẳng có gì, chỉ bày một ít đồ vớ vẩn, nhưng rất sạch sẽ. Hoa Thiên Cốt tiện tay lật lật, bỗng thấy trong ngăn kéo có mấy viên ngọc hoa và trầm cài, tiện tay lấy một chiếc cài lên đầu. Thăm nghĩ, trên Vân Sơn không có phụ nữ, chẳng lẽ sư phụ mua cho mình? Không được, để lại vẩn hơn, chờ sư phụ tự tay tặng vậy.

Còn có vài bộ quần áo nhưng nhỏ quá, nàng chắc chắn không mặc vừa. Trên án còn có một hộp gỗ Tử Đàn chạm hoa đựng rất nhiều tranh, Hoa Thiên Cốt cầm lên xem, bật cười, không phải trong tranh đều là sư phụ sao?

Lại nhìn xuống phần lạc khoản – Hoa Thiên Cốt.

Kì lạ, nàng vẽ bức tranh này khi nào, sao nàng không nhớ gì hết. Hơn nữa bằng cái tay vụng về của nàng làm sao vẽ được sư phụ như thế, có thể vẽ rõ mắt và mũi là đã rất tốt rồi.

Nhìn lại ngày tháng, không khỏi ngạc nhiên. Hơn sáu mươi năm trước...

Lập tức nàng có chút hoang mang, chỉ thấy không đúng

ở đâu đó, lại không nghĩ ra được. Sáu mươi năm trước nàng sao có thể vẽ cho sư phụ nhiều bức tranh đến thế?

Cất bức tranh lại như cũ, gãi đầu quay về. Con chim nhỏ kia vẫn ở đây, vỗ vài cái, bỗng cái khóa kia lại treo lên cửa.

Tất cả giống như chưa từng xảy ra, nhưng lúc xuống núi chơi nàng như đi vào cõi tiên.

Cho đến tận khi về nhà, ngủ say tới nửa đêm, nàng mới bừng tỉnh. Thì ra Hoa Thiên Cốt kia không phải là nàng, tên nàng vốn là sư phụ đặt. Hoa Thiên Cốt là một người khác, nàng không phải là Hoa Thiên Cốt, chỉ dùng tên của người đó mà thôi.

Chương 12: Đậu phụ của hòa thượng

Sự thật khiến Hoa Thiên Cốt có chút đả kích, nàng

không hiểu mình rốt cuộc là ai, nhưng nhất thời vẫn chưa mừng tượng ra cái chuyện thể thân hay không này, chỉ tò mò rốt cuộc Hoa Thiên Cốt là người thể nào, tại sao sư phụ lại lấy tên người đó đặt cho nàng. Lòng nàng có chút khó chịu bởi vì nàng không phải là Hoa Thiên Cốt duy nhất trong mắt người. Hoa Thiên Cốt kia như thế nào? Thông minh hơn nàng, xinh đẹp hơn nàng, ngoan hơn nàng, khiến sư phụ thích hơn nàng?

Vừa đi vừa nghĩ, người phía trước đứng lại nàng cũng không biết, đụng ngay vào đầu.

“Tiểu Cốt, sao thế?”

Trước kia mỗi lần từ nhà về nàng đều vui vẻ líu ríu không ngừng, lần này lại có chút kì lạ, lẽ nào kí ức đã dần hồi phục rồi? Không thể nhanh như vậy chứ? Bạch Tử Họa nghĩ vậy mặt tái thêm vài phần.

Nếu là Hoa Thiên Cốt trước kia, để không làm Bạch Tử Họa lo lắng, bất kể gặp chuyện gì nhất định sẽ tự mình gánh vác, vui vẻ nói không sao. Nhưng Hoa Thiên Cốt bây giờ, vừa không biết nói dối vừa không biết giả vờ, càng không biết cái gì là bặt lòng, bụng có thắt mắt hay tò mò sẽ nói hết với Bạch Tử Họa. Cho nên đúng lúc nàng gãi đầu, chuẩn bị nói cho người những gì thấy trong vườn

trúc, hỏi người Hoa Thiên Cốt là ai thì đã thấy Bạch Tử Họa lạnh tanh, xoay người sang chỗ khác.

“Ai? Ra đây!”

Hoa Thiên Cốt hơi kinh ngạc nhìn xung quanh, không thấy người, lại thấy một hình vẽ và chữ viết màu vàng cực lớn trên mặt đất, bọn họ bị nhốt trong trận. Mấy năm nay nàng luôn sống dưới sự chăm sóc và bảo vệ chu đáo của Bạch Tử Họa, đừng nói là nguy hiểm, nàng hầu như chưa từng tiếp xúc với người khác. Lần đầu tiên gặp chuyện thế này, vì có Bạch Tử Họa ở bên cạnh nên nàng không hề sợ hãi, thậm chí còn có chút hưng phấn, đưa chân giẫm lên mấy phù tự phát sáng này.

“Tiểu Cốt, đừng lộn xộn.” Bạch Tử Họa cầm cổ áo sau kéo nàng tới bên người, dùng ánh sáng bảo vệ. Trận pháp này mạnh thì mạnh, nhưng vẫn không giam nổi hắn. Hắn chỉ tò mò là ai dám bày trận, tám chín phần là con nhóc U Nhược kia, lần nào cũng thế, dùng mọi cách tới gây sức ép. Không phải hắn thật sự không muốn hai thầy trò họ gặp lại, chỉ hy vọng Hoa Thiên Cốt kiếp này có thể sống đơn giản hơn, bắt đầu lại mọi việc mà không biết nhiều chuyện trước kia.

Trong trận nổi vài làn khói như màn sương, như thể có sinh mệnh, bất thành linh công kích dữ dội, tựa như có vô số xúc tua và lưỡi kiếm vô hình, tách hẳn và Hoa Thiên Cốt ra. Bạch Tử Họa vùng tay áo lên, gió mây cuộn cuộn, chỉ trong nháy mắt đám khói đã vỡ ra rồi tản đi. Lúc này bỗng nghe thấy tiếng thét chói tai của Hoa Thiên Cốt ở sau lưng, Bạch Tử Họa quay ngoắt đầu lại, nhưng người đã biến mất.

Sao có thể, rõ ràng có tấm màn sáng của hắc bảo vệ. Huống chi trận pháp này trong mắt hắc chỉ là trò mèo, không thể có người ra tay chỗ nào mà hắc không biết. Là ai đang ngấm ngầm giở trò, dám cướp người không coi hắc vào đâu?

Mặt Bạch Tử Họa lạnh như băng. Tay phải kết ấn đảo xuống dưới, chưởng phong xông thẳng xuống đất, ngay lập tức phong ấn phù tự như bị hòa tan, biến thành ánh vàng rực rỡ bắn thẳng lên, mang theo một làn gió lạnh như đến từ địa phủ, thổi tấm áo bào trắng bay phất phật. Chiếc lưới màu vàng cực lớn trên trời cũng nổ ầm, hóa thành những hạt bụi vàng bay trong gió.

Bạch Tử Họa cũng không thấy đâu, nháy mắt đã tới đỉnh núi đối diện.

“A...” Lại một tiếng hét chói tai vang lên.

U Nhược nhìn Bạch Tử Họa đột nhiên xuất hiện trước mặt, sợ run cầm cập.

Trên mặt Bạch Tử Họa vẫn không có thái độ gì, nhưng tay đã bóp cổ con bé, dùng một giọng vô cùng bình tĩnh hỏi: “Đừng làm càn nữa, người đưa Tiểu Cốt đi đâu rồi?”

U Nhược sợ tới mức suýt khóc, ra sức lắc đầu: “Con không biết, con không biết, con vốn định dùng trận giữ chân Tôn thượng rồi cướp sư phụ đi. Nhưng không hiểu sao đột nhiên có một trận gió thổi tới khiến con không thể cử động cũng không nói được.” Nó nghe nói mai rùa tinh ngàn năm bày trận cực kì lợi hại nên cố ý chạy tới hoàng cung trộm, ai dè vẫn không chịu nổi một đòn của Tôn thượng, nhưng rốt cuộc là ai dám đục nước béo cò?

Bạch Tử Họa đương nhiên biết U Nhược không làm được thế này, chưa đợi con bé nói hết đã không thấy bóng dáng đâu.

U Nhực không biết làm thế nào, đứng đó khóc gọi với theo: “Tôn thượng, giải phép cho con đã, con và người cùng đi tìm sư phụ.”

Trả lời nàng chỉ là những tiếng ve liên hồi.

“Hu hu hu, vì sao lại thế?” Con bé đã cố gắng giải được một nửa, nhưng sao tay và chân lại không giải được, chỉ có thể giang tay ra như bù nhìn, chờ đợi đứng đó. Dù gì nó cũng là đồ tôn của người cơ mà, Tôn thượng tuyệt tình quá! Sớm biết thế này đã nghe lời Lạc Thập Nhất và Hỏa Tịch không giấu họ lên ra ngoài, bọn họ không thấy mình đâu liệu có đi tìm mình không, hu hu...

Không biết bị nướng dưới ánh nắng bao lâu, không dùng được phép thuật, nó sắp tiêu rồi. Bình thường nó quan tâm tới làn da trắng nhất, lần này không biết phải bôi bao nhiêu dầu cá Đồng Hải mới trắng lại được đây. Đúng lúc đang buồn ngủ thì bỗng nghe thấy tiếng trảng hạt vang lên lạnh lạnh. Có người tới, U Nhực vui mừng khôn xiết.

“Có ai không? Cứu mạng! Cứu mạng!”

Âm thanh chậm rãi tới gần, cây cối bị đẩy ra, mắt con bé

lóa lên, hô, cái đầu trọc sáng quá! Hóa ra là một chàng hòa thượng khôi ngô tuấn tú.

Hòa thượng cầm pháp trượng trong tay, từ từ đi tới trước mặt nàng.

“Xin hỏi thí chủ, người là...”

U Nhược chỉ muốn tìm một cái cây đập đầu chết luôn cho xong, khỏi mất mặt Trường Lưu.

“Đại sư cứu ta! Ta bị kẻ gian điểm huyết.” Trông tên này mặt mũi hiền lành, chắc sẽ không lừa đi đâu nhỉ?

Hòa thượng chống pháp trượng đi quanh nó một vòng, nhìn một lúc lâu, mới rì rì khó xử nói: “Nhưng thí chủ, bần tăng không biết giải huyết...”

Đương nhiên người không biết rồi, đây là phép thuật chứ có phải là điểm huyết quái đâu, U Nhược gắng nói thầm: “Không sao, không sao, đại sư, ta chỉ nhờ ngài đưa ta vào chỗ râm thôi, tới giờ huyết sẽ tự giải, nếu không ta sẽ bị mặt trời nướng cháy mất.”

Hòa thượng lắc đầu nguầy nguậy: “A di đà phật, thí chủ, nam nữ thụ thụ bất thân.”

U Nhược mặt buồn rười rượi, bụng thì mắng ngàn vạn lần con lừa chết tiệt, con lừa thối tha.

“Đại sư, chẳng lẽ người thấy chết mà không cứu, nhìn ta bị cháy thành hòn than sao? Sau này ngài bảo ta lập gia đình kiểu gì?”

Hòa thượng trầm ngâm một lát, cởi áo cà sa xuống phủ lên đầu U Nhược, che ánh nắng chói chang cho con bé. U Nhược tức lắm nhưng ghen hòng, ngượng ngùng không nói gì nữa, đành phải lại cố phá tan phép thuật kìm hãm.

Một canh giờ trôi qua, nhìn hòa thượng vẫn giang tay lên che nắng cho nàng, đầu chảy đầy mồ hôi, U Nhược áy náy.

“Đại sư, nên gọi thế nào?”

“Pháp danh của bạn tăng là Ngạn Nguyệt.”

U Nhược ngẩng đầu thấy chuỗi phật châu trên tay hẳn, trên cổ tay còn có một cái bớt hình mặt trăng màu đỏ.

Ngạn Nguyệt theo ánh mắt nàng nhìn vào cổ tay của mình: “Từ khi sinh ra đã có rồi, người nhà nói ta có duyên với phật, từ nhỏ đã đưa ta tới chùa tu hành.”

“À...” Có cái gì đó cứ mờ mờ bồng bênh trước mắt, nhưng lại không bắt được.

U Nhược hết cách đành phải tiếp tục giải trạng thái bù nhìn cho mình, không ngờ kéo dài tới tận khi mặt trời xuống núi.

“Ta vẫn nóng quá, Ngạn Nguyệt đại sư!” Vậy là Ngạn Nguyệt bèn ngắt một cái lá quạt cho con bé.

“Ta đói rồi, Ngạn Nguyệt đại sư!” Vậy là Ngạn Nguyệt lại đi hái hoa quả, ngượng ngùng đút cho nàng ăn.

“Ngạn Nguyệt đại sư, có con gì cắn ta, lưng ta ngứa!”

Vậy là Ngạn Nguyệt lại cầm một cành cây gãi cho nàng từ xa.

“Ngạn Nguyệt đại sư, trời tối rồi, ta sợ lắm, ngài nhất định không được bỏ ta lại một mình đâu đấy!” Nếu trước kia là không giải được, thì giờ U Nhược lại thấy rất vui, lười giải.

Ngạn Nguyệt vẫn ở bên con bé, mặc nàng sai bảo, không ngờ đêm đến đột nhiên lại mưa to. Ngạn Nguyệt tiếp tục cầm áo cà sa che mưa cho U Nhược, còn mình ướt đầm đứng trong mưa. U Nhược nhìn bóng hắt, bỗng cảm thấy thật cao lớn, ngọt ngào và ấm áp dần tỏa khắp lòng con bé.

Đột nhiên thấy hai đốm sáng xanh biếc trong lùm cây, một bóng đen gầy trơ xương còng lưng từ từ đi ra, sau đó ngày càng nhiều đốm xanh hơn.

Chết cha, gặp sói!

U Nhược cực kì ân hận, chỉ vì ham chơi và để hòa thượng kia ở bên nó thêm lúc nữa, kết quả vẫn chưa hóa giải hết phép thuật, bây giờ gặp nguy hiểm, Ngạn Nguyệt

trời gà không chặt phải làm thế nào bây giờ?

“Ngạn Nguyệt đại sư! Đi mau đi!”

Ngạn Nguyệt sao có thể bỏ con bé lúc này, chỉ kiên định lắc đầu, bảo vệ nàng ra sau người, dùng chính cơ thể mình chắn lũ sói nhào lên. Máu văng tung tóe, U Nhược tức phát điên, đứng vào giây cuối cùng giải được phép thuật, ánh sáng bùng lên dữ dội. Một tay con bé ôm lấy Ngạn Nguyệt rồi bay vút lên trời, thấy tay và chân hằn đều bị cắn thương, tức đến răng run cầm cập. Chỉ tay một cái một con sói đã bị chém thành hai nửa. Sau đó con thứ hai, con thứ ba...

Trong tiếng sấm rền đêm đen, ánh mắt U Nhược ướt đầm đìa như Tu La. Ngạn Nguyệt biết con bé chắc chắn không tầm thường, nhưng vì mất máu quá nhiều, đầu óc không tỉnh táo, cố sức kéo hai tay U Nhược, muốn nàng đừng giết nữa, sau đó ngất đi.

U Nhược đành dừng tay, vốn định đưa hân cùng về Trường Lưu Sơn, nhưng lại nghĩ đến cảnh đường đường là chưởng môn tôn sư lại ôm một hòa thượng về thì còn ra thể thống gì nữa, vậy nên bèn bay tới thành Dao Ca gần đây. Nhìn gương mặt tái nhợt của Ngạn Nguyệt, U Nhược vừa cảm động lại vừa tức giận, đủ loại cảm xúc quấy loạn

trong lòng. Con bé không nhịn được đưa tay khẽ vuốt hai gò má hần, lại có chút phiền não, sao làn da này còn mịn màng trắng trẻo hơn nó thế hả, thế là lại đồn sức nhéo hai cái ăn hết đậu phụ.

Bụng thì thích chí nghĩ: Tiểu hòa thượng nhỏ bé này, của ta chắc rồi!

Còn ở bên này, lúc ấy Hoa Thiên Cốt chỉ cảm thấy có một bàn tay bắt lấy mình từ đằng sau, dưới chân nàng trống không, lập tức ngã lộn nhào. Nghĩ bụng chết cha, lần này chắc chắn là bị kẻ xấu bắt đi rồi. Không ngờ có tiếng người ồn ào xung quanh, vừa mở mắt là một con đường lớn nhộn nhịp. Nàng trở mình đứng dậy, hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, kì lạ, rốt cuộc là nhằm chỗ nào?

Ánh mặt trời giữa trưa chói lọi đâm vào mắt nàng, nàng vừa nóng vừa khát, xung quanh lại bao phủ nàng như những con sóng ngoài biển xanh, lần đầu tiên một mình ở một nơi xa lạ, nàng nắm chặt đấm tay nhỏ bé, hoang mang bối rối, thấy mình như cái bánh màn thầu đã chua.

“Sư phụ... sư phụ...” Đi vòng mấy lượt, Hoa Thiên Cốt khóc nức nở tìm Bạch Tử Họa khắp nơi, nhưng sao mà tìm được. Nàng hoang mang kiên trì đi về phía trước, người

xung quanh đều kinh ngạc và ngây ngốc nhìn nàng, tự động tránh đường. Đơn giản vì họ chưa từng thấy ai đẹp đến vậy, lại đẹp không có linh khí, không có chiều sâu, trong vẻ ngây ngô, mang theo chút đờ đẫn, tựa như con búp bê sứ chỉ có vẻ bề ngoài, khẽ chạm nhẹ là vỡ. Chẳng lẽ lại là yêu quái?

Vài tên lưu manh gan lớn thật sự không nhìn được, vậy nàng hỏi: “Em gái muốn đi đâu?”

Hoa Thiên Cốt nước mắt chứa chan: “Ta muốn đi tìm sư phụ, các người biết sư phụ ta ở đâu không?”

Mấy người nhìn nhau cười, hóa ra cô gái xinh đẹp tuyệt trần này lại là một kẻ ngốc, hôm nay đúng là nhặt được báu vật rồi.

“Em gái, để bọn này đưa em đi tìm sư phụ.” Một tên vô lại vươn tay muốn kéo nàng, nàng theo trực giác lách người ra, nhưng vẫn đi theo mấy người đó vào trong một hẻm nhỏ.

“Sư phụ đâu? Sư phụ ta ở đâu?” Hoa Thiên Cốt nhìn khắp nơi, phía trước là đường cụt, đâu có sư phụ của

nàng.

“Sư phụ ấy à, lát nữa tìm sau, trước để bọn này vui vẻ đã. Nếu em gái thích, ai trong chúng ta làm sư phụ của em cũng được, bọn ta sẽ dạy em chuyện tiêu hồn nhất thế gian.”

Hoa Thiên Cốt thấy bọn chúng không ai có ý tốt xúm lại gần nàng, còn có một người bắt đầu cởi quần áo, nhận ra là gặp phải người xấu, sợ quá khóc thét lên: “Sư phụ, ta muốn sư phụ!” Nàng vừa lao đảo lui về sau vừa rút kiếm ra, bình thường sư phụ dạy nàng cái gì ấy nhỉ, không được cưỡng, kiếm pháp của nàng đã rất lợi hại rồi, đánh hết bọn xấu đi.

Mấy kẻ kia ngăn người, thấy cái tay run như cây sậy của nàng, cột nhả đi lên cướp lấy kiếm trong tay nàng. Hoa Thiên Cốt lúc này vừa hoảng lại vừa sợ, làm sao nhớ được mình đã học những chiêu gì, múa may lung tung như đuổi ruồi. Bỗng một kẻ từ phía sau nhào lên ôm lấy nàng, nàng sợ tới mức đánh rơi luôn kiếm xuống đất, nhưng người phía sau vừa chạm vào người nàng liền bị văng sáng bạc đánh bay, đập mạnh vào tường, hộc máu mồm. mấy kẻ còn lại đều kinh hãi, cùng nhào lên, nhưng cũng vừa chạm vào áo nàng đã bị hất văng ra xa.

“Yêu quái! Yêu quái! Quả nhiên là yêu quái!” Bọn chúng mặt cắt không còn giọt máu, hoảng sợ cướp đường mà chạy.

Hoa Thiên Cốt ngồi xổm trong góc khóc hồi lâu, sắc trời dần tối, nàng vừa mệt vừa đói, đành lão đảo đi ra ngoài, ngay cả kiếm cũng quên nhặt.

Sư phụ ở đâu? Vì sao còn chưa đến tìm nàng?

Nàng lão đảo đi về phía trước, ngửi mùi bánh bao thịt bên đường mà cứ nuốt nước miếng, nhưng sờ khắp người cũng không có một đồng. Mấy năm nay chưa bao giờ nàng cô đơn, hầu như chưa lúc nào sư phụ không có ở bên nàng, nàng không cần để ý gì cả, cũng không nghĩ nếu có một ngày sư phụ không còn nữa thì nàng phải làm sao?

Nàng lau nước mắt, rút chiếc trâm ngọc mà Bạch Tử Họa cho nàng ở trên đầu xuống, đưa cho ông chủ sạp: “Bác, con có thể đổi cái trâm này lấy một cái bánh bao không?”

Không ngờ người xung quanh vừa thấy gương mặt của

nàng đều sợ hãi hét lên.

“Yêu quái! Yêu quái! Ắ chính là con yêu quái vừa mới xuất hiện trong thành. Nghe nói còn đánh lão tứ Hình gia gãy cả xương.”

Hoa Thiên Cốt nhìn đám người bỏ chạy khắp nơi, lại bắt đầu ầng ậng nước mắt. Nàng không phải yêu quái, nàng là Tiểu Cốt! Không đúng, nàng cũng không phải là Tiểu Cốt, Tiểu Cốt là người khác, nàng chẳng là ai cả...

Cúi đầu nhìn mũi chân mình, sư phụ thần tiên không gì không làm được của nàng sao tới bây giờ vẫn chưa đến, hay là người không cần nàng nữa? Nàng nhìn cái bánh bao nóng hổi trong lồng hấp bên sạp không một bóng người, nước miếng sắp rỏ cả xuống đất.

Bây giờ mọi người chạy hết rồi, nàng có thể ăn một cái bánh bao rồi uống thêm một bát sữa đậu nành không?

Nhưng sư phụ nói, không hỏi mà tự lấy cũng là ăn trộm, nàng không muốn làm kẻ trộm. Cánh tay nâng lên lại buồn bã buông xuống, Hoa Thiên Cốt quay người đi chậm chậm. Nàng phải cách bánh bao xa một tí, nếu

không sẽ không nhìn được.

Không biết đi bao lâu, xung quanh dần không còn những ngôi nhà cao lớn nữa mà chỉ có đất hoang. Nàng chưa từng đi xa như thế, trước kia chưa đi được mấy bước đã đòi sư phụ bế. Cho dù bây giờ đã trưởng thành, sư phụ cũng cho nàng cùng cưỡi mây. Chân bị cọ lâu nên toàn rộp nước, nàng thật sự không đi nổi nữa, sư phụ, người đang ở đâu?

Hoa Thiên Cốt thấy một cái miếu đổ nát, định vào trú tạm thì bên trong đã bị mây tên ăn mày chiếm hết rồi. Thấy cái đầu bù xù của nàng, người ngợm bắn thiu, còn khóc mãi không dứt, bọn ăn mày không thèm để ý đến nàng có xinh đẹp hay không, lấy gậy đuổi đánh nàng ra ngoài.

Lúc này đã là đêm, trời mưa tầm tã, Hoa Thiên Cốt chỉ có thể cuộn mình dưới một gốc cây, người lạnh run. Vừa lạnh vừa mệt lại đói, nàng mơ màng ngất đi, trong mơ là vòng tay ấm áp của sư phụ, còn có bát canh hoa đào rõ ngon.

“Sư phụ... Đừng bỏ rơi Tiểu Cốt...”

“Cốt Đầu, Cốt Đầu!”

Bỗng thấy có người lay nàng, bát canh hoa đào nàng đang cầm rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Nàng cố sức mở mắt, tia nắng buổi sớm làm nổi bật lên gương mặt sáng sủa dịu dàng, đôi mắt kia như đông đầy tất cả sự ấm áp trên thế gian này, an ủi nàng mọi sự oan ức hôm nay.

Sư phụ? Không đúng, không phải sư phụ, ánh mắt sư phụ tuy thân thiết nhưng luôn lạnh lùng, tựa như tảng băng lạnh lẽo muôn đời.

“Cốt Đầu...”

Người đó khẽ thở dài, nghe thấy tiếng trái tim nàng vốn nhảy lên tận họng dần hạ xuống, bỗng cảm thấy vô cùng an tâm rồi lại vô cùng xót xa.

Mặt nàng lạnh lạnh, vừa sờ lên thì thấy toàn nước. Nàng nghe thấy mình như đang dùng giọng không phải của mình, nói: “Đừng rời xa ta nữa...”

Sau đó nàng ôm chặt lấy người trước mắt.

Giống như đã đợi rất lâu, rất lâu rồi, một ngàn năm? Một vạn năm? Cuối cùng cũng chờ được. Không bao giờ rời xa, không bao giờ!

Người đó khẽ vỗ lưng nàng, đưa tay vén những sợi tóc lò xo của nàng ra sau tai: “Được, lần này nghe nàng hết.”

Hoa Thiên Cốt dần tỉnh táo lại, mới phát hiện không hiểu sao mình lại nhào vào lòng một người đàn ông xa lạ, lẽ người này là kẻ xấu như những người trước thì làm sao bây giờ? Hơn nữa sao nàng đột nhiên lại nói thế, rõ ràng không biết hấn mà.

Nàng đẩy người trước mắt ra: “Huynh là ai?”

Người đó vuốt đầu nàng, cảm giác này không hề giống với sư phụ, nó khiến nàng có chút thẹn thùng.

“Tên ta là Đông Phương Úc Khanh.”

“Sao lại gọi ta là Cốt Đầu, huynh biết ta hả?” Bất giác gõ lớp phòng bị, tò mò hỏi.

“Có thể nói là biết, cũng có thể nói là không biết.”

Hoa Thiên Cốt nhìn hẩn im lặng rất lâu, cuối cùng nghĩ ra một đáp án: “Có phải trước kia huynh quen người tên Hoa Thiên Cốt không?”

Đông Phương Úc Khanh nhú mày: “Đúng vậy.”

Hoa Thiên Cốt cúi đầu, bỗng thấy lòng mình vô cùng thất vọng và khó chịu, trước đó dù biết Hoa Thiên Cốt trong mắt sư phụ có lẽ là người khác cũng không khiến nàng khó chịu thế này.

“Cốt Đầu, nàng đừng suy nghĩ lung tung, Hoa Thiên Cốt đó là kiếp trước của nàng, nàng có thể coi đó là chính mình, cũng có thể coi là một người khác. Nếu nàng muốn, nàng vẫn sẽ là nàng, còn nếu nàng muốn bắt đầu lại tất cả, thì nàng không có trách nhiệm phải vác quá khứ đó trên vai.”

“Kiếp trước?” Hoa Thiên Cốt hiển nhiên không ngờ hẳn lại nói huych toẹt ra như thế, nhất thời không hiểu ra sao.

“Không hiểu chỗ nào thì hỏi lại sư phụ nàng, lát nữa hẳn sẽ tới đây ngay thôi.”

Lúc này trời đã sáng, Hoa Thiên Cốt ra bờ sông tắm, sau đó lại ăn ít đồ Đông Phương Úc Khanh cho.

“Cám ơn!”

“Ta nói rồi, đừng bao giờ nói cám ơn với ta, tất cả mọi điều có được ở chỗ ta đều phải trả giá.” Đông Phương Úc Khanh cười buồn, trước kia để biết được tin đá Nữ Oa có thể cứu Bạch Tử Họa, chẳng phải đã bắt nàng trả một cái giá lớn nhất đó sao? Nàng quả thật chẳng biết gì hết.

Hai người ngồi trên bãi cỏ nở đầy hoa dại, Hoa Thiên Cốt thỏa mãn ăn no căng.

Đông Phương Úc Khanh ôm Hoa Thiên Cốt đang không ngừng bất an vào trong lòng, đặt nàng ngồi lên đùi mình. Hoa Thiên Cốt thấy mình hơi văng, nhưng kì lạ là không

cực tuyệt. Ngoài sư phụ ra, nàng chưa từng thân mật với một người đàn ông nào khác như thế, hoặc nói mấy năm nay nàng không thể tiếp xúc với người đàn ông khác ngoài sư phụ. Nhưng người trước mắt này, không hiểu sao nàng lại rất thích đến gần, giống như đã quen biết nhiều năm, rất muốn ôm chặt vào lòng mãi mãi không rời xa.

Ngón tay trắng như ngọc của Đông Phương Úc Khanh vuốt ve từng chút đôi mày của nàng, bờ môi của nàng, gò má của nàng, đôi mắt sâu không thấy đáy. Trái tim Hoa Thiên Cốt loạn nhịp dữ dội, nhìn gương mặt hắc bồng thấy miệng khô lưỡi khô.

“Đây là dáng vẻ của nàng ư? Cốt Đầu, nàng bảo ta nhận ra sao được.”

Hoa Thiên Cốt không hiểu hàm ý trong lời hắc: “Có phải ta xấu lắm không, người trên đường ai cũng gọi ta là yêu quái, thấy ta liền bỏ chạy.”

Đông Phương Úc Khanh mỉm cười, Hoa Thiên Cốt suýt phun máu mũi, rõ ràng là một gương mặt bình thường không hề đặc sắc, nhưng sao khi cười lại đẹp đến thế, hại tim nàng tí thì ngừng đập.

“Bất kể Cốt Đầu có thành ra thế nào ta đều thích.” Đồng Phương Úc Khanh lấy cây trâm mặc ngọc vấn tóc nàng lên, “Nhưng Cốt Đầu, nàng có từng nghĩ, nàng đã lớn thế này rồi mà ngay cả chút khả năng sinh tồn cũng không có, rời khỏi sư phụ nàng hoàn toàn không thể sống. Cứ thế nàng sẽ ngày càng mất bản lĩnh. Sư phụ nàng có vướng mắc trong lòng, cho nên không thể dùng cách bình thường dạy nàng. Nàng phải học cách tự lập, đừng mãi dựa vào người khác. Cốt Đầu mà ta quen là người kiên cường không sợ điều gì, bất chấp khó khăn gian khổ. Ta biết nàng không hề yếu hơn, điều đó chẳng liên quan gì đến chuyện thông minh hay không thông minh, quan trọng là có muốn cố gắng hay không thôi. Nàng hiểu ý ta chứ?”

Hoa Thiên Cốt buồn bã gật đầu, đúng là ngày hôm qua nàng vô dụng thật, ngay cả kiếm ở đâu giờ cũng không biết, sau này không thể cứ như vậy nữa.

“Huynh cũng là thần tiên giống sư phụ à? Chuyện gì cũng biết?”

“Ta giống nàng, chỉ là một người bình thường. Cốt Đầu, nàng biết sư phụ nàng là ai không?”

Hoa Thiên Cốt chờ người, nghĩ kỹ hồi lâu, sau đó chậm

rãi lắt đầu. Nàng bỗng nhận ra, ngay cả người thân quen nhất nàng cũng không biết gì, nàng chỉ biết tên sư phụ là Bạch Tử Họa, còn những chuyện khác, bao nhiêu năm qua sư phụ không nói, nàng cũng không hỏi.

“Cốt Đầu, không thể chỉ chờ người khác nói cho nàng biết, hoặc là bảo nàng nên làm thế nào. Nàng nên có suy nghĩ và chủ kiến của mình, ta không ép nàng tìm lại nàng của kiếp trước, nhưng nàng không thể để nàng bây giờ mất đi được. Những điều không hiểu, những chuyện muốn biết, đến lúc về hãy tự hỏi sư phụ nàng. Chỉ cần nàng mở miệng, ta nghĩ cuối cùng hẳn vẫn sẽ nói cho nàng biết.”

Hoa Thiên Cốt cái hiểu cái không gật đầu, bỗng Đông Phương Úc Khanh lấy một khối thủy tinh như tảng đá từ trong ngực đưa ra cho nàng. Lúc đó Hoa Thiên Cốt nhìn thấy con sâu đang nhắm mắt ngủ trong đó, tay run bần bật.

Nước mắt rơi như mưa, nàng không hiểu hôm nay mình bị làm sao nữa, một số hình ảnh vụn vặt không ngừng lấp ló trong đầu. Nàng ôm chặt tảng đá vào trong lòng như nhặt được báu vật quý nhất.

“Một chú sâu thật đáng yêu.”

Đông Phương Úc Khanh ôm nàng vào lòng, áy náy nói: “Ta xin lỗi, Cốt Đầu... Đây là đá hồi sinh của Dị Hủ các, ta biết nó là thứ quan trọng nhất trên thế gian này với nàng, với ta cũng vậy. Mấy năm nay ta đều cố gắng cứu nó, nhưng cũng chỉ được thế này... Có thể cho ta ít máu của nàng không?”

Tất cả đều quá quen thuộc, tựa như đã từng xảy ra rồi, Hoa Thiên Cốt tự nhiên đưa tay qua, nhỏ máu lên tảng đá, lập tức tảng đá kia sáng bừng rực rỡ như hồng ngọc.

Đông Phương Úc Khanh khẽ thở dài, nếu là nàng trước kia thì có thể lập tức cứu được Đường Bảo, nhưng nàng bây giờ đã mất hơn nửa thân thân.

“Ta có thể mang con sâu này về không?” nàng không muốn rời xa nó.

“Không được, sư phụ nàng mà thấy sẽ sợ. Đừng lo, đợi đến lúc nàng thực sự thức tỉnh, Đường Bảo cũng sẽ tỉnh lại. Còn nữa, nhớ kĩ, sau khi về không được nói với sư phụ nàng chuyện đã gặp ta.”

“Vì sao? Sư phụ ta lợi hại lắm, sao lại sợ một con sâu được? Bây giờ ta tỉnh lắm, huynh không thể gọi con sâu kia dậy được à? Vì sao không được nói với sư phụ đã gặp huynh?”

“Những chuyện đó nàng từ từ sẽ hiểu. Sư phụ nàng quả thực rất lợi hại, đã đến gần đây rồi, ta phải đi đây!”

Hoa Thiên Cốt nghe thấy thế, vội vàng kéo áo hắt lại: “Huynh đi đâu? Ta không muốn xa huynh.”

Đông Phương Úc Khanh đưa cho nàng một tờ giấy viết rất nhiều chữ nàng không biết: “Buổi tối khi ngủ, đặt tờ giấy này xuống gối, hồn sẽ rời khỏi xác, tới lúc đó là có thể gặp ta. Cần thận đừng để sư phụ nàng phát hiện, ta đi đây.”

Đông Phương Úc Khanh vội vàng vươn tay ôm lấy nàng, Hoa Thiên Cốt chu miệng hôn choẹt lên mặt hắt một cái, Đông Phương Úc Khanh híp mắt lại, hơi nghiêng mặt, khẽ hôn lên môi nàng, người đã biến mất không thấy.

Hoa Thiên Cốt ngây ngốc đứng đó, nàng chỉ thấy từ miệng đến mặt đều bóng rât, thật muốn ra sông tắm nước

lạnh thêm một lần. Nàng cũng hay hôn sư phụ, nhưng sao lần này lại căng thẳng tới nỗi tim như bật ra khỏi họng thể này?

Không đợi nàng hoàn hồn, phía chân trời có một người vội vàng bay đến, tóc đen áo trắng, tuy cố gắng giữ bình tĩnh nhưng ánh mắt lại cực kì kích động, lúc thấy nàng về mặt mới dần lấy lại sự thản nhiên thường ngày.

“Sư phụ...” Bao nỗi uất ức tuôn ra ào ào, nàng khóc nức nở nhào vào lòng Bạch Tử Họa. Sư phụ đi đâu mà giờ mới tới tìm nàng?

“Tiểu Cốt, con không sao chứ?”

“Con con con con không sao...” Hoa Thiên Cốt vùi vào lòng hắn không chịu đi ra. Bạch Tử Họa biết có hỏi nàng thì cũng không ích gì, tay xoa trán nàng muốn xem cả một ngày nay nàng đã xảy ra chuyện gì, lại bị bắn ngược về. Là ai?

“Sao Tiểu Cốt lại nóng thế này? Có phải hôm qua mắc mưa rồi ồm không?”

“Không đâu, sư phụ. Sao giờ người mới tới?”

“Hơi thở của con bị giấu đi, vì sư không tìm thấy con.”
Cảm giác hoang mang vì không tìm thấy nàng thật không thể kể xiết, hắn lật tung khắp nơi quanh đây rồi.

Hoa Thiên Cốt kể từng chuyện gặp trên đường ngày hôm qua cho người nghe, nhưng lại bỏ qua chuyện Đông Phương Úc Khanh.

Bạch Tử Họa nghe chuyện nàng bị mấy người vây lại mà mày nhíu nhỏ, may mà đề phòng làm phép bảo vệ trên người nàng, bằng không nếu thật sự gặp chuyện...

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó...” Hoa Thiên Cốt bắt đầu ấp a ấp úng, “Sau đó con ở trong tòa thành này chờ sư phụ, con biết sư phụ nhất định sẽ tìm được con...”

“Sư phụ, chúng ta về nhé? Sau này con có thể hay xuống núi tự mình rèn luyện được không?”

“Vì sao?”

“Từ trước tới giờ con đều đi theo sư phụ, dựa dẫm sư phụ, chỉ cần không có sư phụ là con chẳng làm được gì hết, con thấy mình thật vô dụng! Con muốn tự mình rèn luyện, trở nên mạnh mẽ hơn.” Ngay cả vài tên tép riu cũng không ứng phó nổi, thì sau này sao bảo vệ được gia đình và sư phụ.

“Vì sao phải mạnh mẽ hơn? Con muốn rời khỏi sư phụ?” Tiếng Bạch Tử Họa bỗng trở nên mờ ảo.

Hoa Thiên Cốt vội vàng lắc đầu, “Không phải, không phải, con chỉ muốn làm vì sư phụ, không muốn liên lụy tới sư phụ và lại xảy ra chuyện như ngày hôm qua nữa.”

Bạch Tử Họa vốn định lắc đầu, nhưng nhìn ánh mắt kiên định của Hoa Thiên Cốt, giống hệt như Hoa Thiên Cốt trước kia, khiến hắn thầm kinh ngạc. Cuối cùng hắn cũng đồng ý, nghĩ bụng lúc đó lên bảo vệ nàng là được, bất kể thế nào cũng không để nàng ra khỏi tầm mắt hắn một bước.

Nhưng, vì sao lại phải lừa hắn, một đồ nhi luôn ngốc

nghech khi nào thì học được cách nói dối? Nghĩ vậy ánh mắt lại trở nên lạnh cóng.

Lần này sau khi về Hoa Thiên Cốt thay đổi rất nhiều, không còn dính lấy hắc, y lại hắc như trước kia nữa, điều quan trọng nhất là không còn lười biếng. Không hiểu chỗ nào nàng sẽ hỏi. Vì sao trời lại mưa, vì sao sư phụ luôn mặc áo trắng, vì sao chỉ có hai người họ ở trên núi, tỷ tỷ áo đỏ thường hay đến thăm nàng chơi với nàng là ai, lúc sư thúc đến luôn khuyên hắc về là về đâu, vì sao cô bé lần trước lại gọi nàng là sư phụ...

Những gì có thể trả lời Bạch Tử Họa đều trả lời, không muốn trả lời thì bèn dời sự chú ý của nàng đi, nói vòng một tí thì nàng sẽ quên luôn những gì mình vừa hỏi. Nếu như Hoa Thiên Cốt làm căng hỏi tới tận gốc rễ, hẳn cũng sẽ kiên nhẫn nói cho nàng, ví dụ như người áo đỏ đó không phải là tỷ tỷ mà là ca ca, tên Sát Thiên Mạch, là Ma Quân của Ma giới, sau đó dần kể những chuyện ở Lục giới cho nàng nghe.

“À sư phụ, chuyện tiêu hồn nhất trên thế gian là chuyện gì? Lần trước gặp mấy kẻ trên đường nói chúng muốn dạy con, con không dám đồng ý.”

Bạch Tử Họa sắc trà, dẫn đo hồi lâu rồi mới nói: “Chờ Tiểu Cốt lớn hơn một chút sư phụ sẽ nói cho con biết.”

Hoa Thiên Cốt nhào lên lưng hắc, ôm cổ hắc làm nũng: “Tiểu Cốt đã lớn lắm rồi, mẹ nói em gái đã đồng ý gả cho người ta rồi đó, tháng sau thành thân, bảo con nhất định phải về, còn hỏi sư phụ đối xử với con tốt không.”

Bạch Tử Họa đặt tách trà xuống: “Con trả lời thế nào?”

“Đương nhiên là con bảo tốt rồi, em gái sắp làm tân nương, trước kia đi ăn cỗ con cũng thấy rồi, con liền bảo

với mẹ là con cũng muốn làm tân nương. Mẹ lại buồn bã thở dài, nước mắt rơi lã chã, sờ mặt con nói không biết sư phụ cho con ăn cái gì mà sao đột nhiên lại trở nên xinh đẹp thế này, chẳng giống mẹ sinh gì cả, nhưng vẫn ngốc quá, đi lấy chồng thì cao không được thấp cũng chẳng xong, nếu không tìm được tấm chồng tốt sẽ phải chịu khổ rất nhiều. Rồi mẹ bảo con hỏi sư phụ là nếu nhập tiên rồi thì có phải cả đời không được lấy chồng không?”

Bạch Tử Họa khẽ nhú mày: “Tiểu Cốt muốn lấy chồng?”

Hoa Thiên Cốt ra sức gật đầu: “Muốn! Con còn muốn sinh thật nhiều bé con như tỷ tỷ hàng xóm nữa cơ, trắng trẻo, mập mạp đáng yêu chết đi được!”

Bạch Tử Họa thoáng trầm tư, biết lần tới đưa nàng về, chắc chắn mẹ nàng sẽ lòng vòng dò hỏi xem liệu có phải hẳn có thể tìm chồng cho Tiểu Cốt hay không, những chuyện này đều không sao, điều quan trọng là Tiểu Cốt cũng nghĩ như thế, chẳng lẽ mình lại lấy nàng ư?

“Sư phụ, sư phụ...” Hoa Thiên Cốt thấy hẳn thất thần ra sức lay hấn, “Người còn chưa cho con biết chuyện gì là chuyện tiêu hồn nhất thế gian đâu, người dạy con được không?”

Cảnh tượng thân mật với nàng ở Tuyệt Tình điện bật hiện ra trong đầu, mặt Bạch Tử Họa ứng lên một màu kì lạ, Hoa Thiên Cốt nhìn ngây người, miệng há hốc, nước miếng tí thì rỏ ra.

“Lúc nào đó sẽ nói cho con biết, muộn rồi, tắm rồi đi ngủ đi...” Nói xong đã biến mất trước mặt Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt không dỗi, bình thường bao giờ cũng phải chơi với Hanh Túc tí đã, nhưng hôm nay lại dọn dẹp rất nhanh rồi chui vào trong ổ chăn, găng ép mình ngủ, phải vào trong mơ hẹn hò với Đông Phương Úc Khanh ca ca của nàng nữa.

“Một sư phụ, hai sư phụ, ba sư phụ...” Đếm tới sư phụ thứ một trăm mà nàng vẫn không ngủ được, nhưng không biết đếm nữa nên lại đếm lại từ đầu.

Nàng vẫn chưa biết pháp thuật, chỉ có thể dùng cách hồn rời khỏi xác tự nhiên nhất này, làm thế ngay cả Bạch Tử Họa cũng không phát hiện ra.

Mới đầu Bạch Tử Họa thấy khó hiểu, sao tối đến nàng không đòi ngủ với hắn, sau đó ngẫm lại, đoán là mẹ nàng

có dặn dò, thế nên lại thử phào.

Hoa Thiên Cốt ngày càng hiểu kì, ban ngày cố gắng học tập, đêm đến thả hồn ngao du khắp nơi với Đông Phương Úc Khanh, không còn cảm thấy ngày tháng nhạt nhẽo nhàm chán nữa. Bạch Tử Họa không thích nói chuyện, tuy kiên nhẫn chỉ dạy cho nàng cách tự học, cách này đối với Hoa Thiên Cốt thông minh kiếp trước rất tốt, nhưng với Hoa Thiên Cốt ngốc nghếch kiếp này thì lại không mấy hiệu quả. Đông Phương Úc Khanh thì ngược lại, trong mơ hắt đưa nàng tới rất nhiều nơi, mở mang rất nhiều điều mới lạ, còn hay dạy cho nàng những đạo lí làm người.

Sư phụ quá đẹp nên luôn khiến người khác cảm thấy xa vời, vì thế nàng hay thấy sợ khi dính lấy người và ôm người, sợ sẽ có một ngày người sẽ đột nhiên biến mất như lúc xuất hiện. Nhưng Đông Phương Úc Khanh lại vô cùng chân thật, có thể chạm được, có thể tìm thấy. Từ Hoàng cung tới Đông Hải, từ núi cao đến thành thị, anh đưa nàng đi xem đủ cảnh sắc thế gian.

Điều quan trọng nhất là, hắn không hề kiêng dè kể chuyện kiếp trước cho nàng, ví dụ như kiếp trước nàng và Bạch Tử Họa cũng là thầy trò, hai người đều thuộc Trường Lưu Sơn, vân vân, lúc đó nàng mới biết thì ra sư phụ giấu nàng nhiều chuyện như thế, nhưng không hề thấy bức bối hay tức giận. Sư phụ làm gì chắc chắn cũng

có lí do của người, nàng tự nói với mình phải tin sư phụ, vậy nên không hỏi tiếp nữa.

Mới đầu như đang nghe chuyện của người khác, nhưng càng nghe càng thấy quen, giống như là chuyện từ rất lâu rất lâu rồi mà nàng quên khuấy đi mất. Nàng biết mình không phải người thường, cũng biết vài việc vốn không thể trốn tránh. Đông Phương để nàng chọn, một là bắt đầu lại từ đầu, hai là vẫn gánh quá khứ nặng nề trên vai tiếp tục sống.

Lúc ấy ánh mắt hẩn rất nghiêm túc, lòng nàng khẽ run. Nàng sợ, sợ mình không chịu nổi kết quả đó, nhưng không biết lòng tin mà Đông Phương dành cho nàng tới từ đâu. Nàng tự hỏi mình hơn nửa năm, không làm mình mà chọn gánh vác cuộc đời của người khác trên vai cần một dũng khí rất lớn. Đối với nàng của hiện tại mà nói, mất đi bản thân thì đã không còn là mình nữa rồi. Nhưng nàng không muốn sống một cuộc sống ngây ngô không rõ ràng, không muốn mọi người đều lừa nàng coi nàng là kẻ ngốc. Nhất là khi Đông Phương nói, sư phụ chỉ có thể đau khổ suốt đời suốt kiếp, không được luân hồi không được giải thoát, cuối cùng nàng nói với Đông Phương, nàng muốn nhớ lại tất cả, quay lại làm một Hoa Thiên Cốt trọn vẹn.

Nàng không biết tại sao sư phụ lại đau khổ, nhưng

nàng cực kì không đành lòng. Đông Phương chỉ mới nói chút đầu của chuyện quá khứ, còn nửa sau lại không chịu nói. Nhưng nàng để ý thấy quả thực dưới vẻ lạnh nhạt điềm đạm của sư phụ là nỗi tuyệt vọng ẩn sâu, đôi khi còn mất trí rất đáng sợ, và khi thì nhìn nàng với ánh mắt mê mang.

Thừa dịp người không để ý vén tay áo bào lên quả nhiên thấy một vết sẹo lớn. Thì ra trước kia khi sư phụ ướt đầm mồ hôi tỉnh lại trong ác mộng, mặt tái mét cứ nắm chặt tay là bởi vì đau đớn.

Sư phụ đã nuôi nấng nàng từ nhỏ, nàng có thể làm tất cả vì người, kể cả, trở thành Hoa Thiên Cốt mà người muốn...

Đông Phương Úc Khanh mỉm cười gật đầu, nàng vẫn mạnh mẽ cố chấp như vậy, người có đổi, nhưng bản chất sẽ không đổi. Thế nên hẳn đưa một viên thuốc cho nàng, bảo nàng khi nào muốn khôi phục kí ức, trở lại làm một Hoa Thiên Cốt trọn vẹn thì hãy uống nó.

Mỗi người đều có ba hồn bảy phách, hồn là tinh thần, phách là thể lực, hồn chủ nội, phách chủ ngoại. Đông Phương nói mấy năm nay sư phụ dồn bao công sức vào phách nàng, nhưng cực kì cẩn thận tránh không để nàng

nhớ lại. Thậm chí còn không dùng ngoại lực để khôi phục trí tuệ cho nàng mà chỉ dạy nàng theo cách tự nhiên. Phách của nàng tuy đã dần đủ, nhưng hồn lại thiếu. Vậy nên chỉ trị được phần ngọn mà không trị được tận gốc, dưỡng thân không dưỡng tâm, nên dù nàng khỏe hơn rất nhiều, vẫn sẽ ngốc nghếch như trước.

“Viên Quy tiên đan này có thể khôi phục kí ức kiếp trước cho nàng, nhưng ta nói rồi, chuyện gì cũng phải trả giá. Ngay cả Bạch Tử Họa và Sát Thiên Mạch cũng không thể giúp nàng hồi phục như cũ. Trong một thời gian ngắn mà muốn dùng thuốc để gom đủ thần hồn cho nàng là điều không thể, nên phải ép khả năng khôi phục của phách chuyển sang cho hồn, nàng hiểu ý ta chứ, nói cách khác là tuy nàng có thể lấy lại trí nhớ nhưng cơ thể sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Cho nên nàng phải suy nghĩ kĩ, đừng nóng nổi quyết định, bởi vì uống rồi có hối hận cũng không quay lại được nữa.”

Hoa Thiên Cốt chỗ hiểu chỗ không gật đầu: “Không phải sư phụ vẫn nhớ mong Tiểu Cốt trong quá khứ đó ư, vì sao lại không để ta khôi phục trí nhớ?”

“Bởi vì có quá nhiều chuyện không thể cứu vãn xảy ra. Hẳn sợ mất nàng.”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu: “Bất kể xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ không rời xa sư phụ.”

“Cốt Đầu, bây giờ đương nhiên là nàng nghĩ thế, khi nhớ lại tất cả thì chưa chắc, nhưng dù thế nào ta vẫn tôn trọng quyết định của nàng. Kiếp trước ta không thể, nhưng kiếp này đã có thể cho nàng một cơ hội lựa chọn. Mặc dù ta thương hân, cũng nợ hai người, nhưng nếu nàng không muốn, ta sẽ không để nàng tiếp tục ở bên cạnh hân.”

“Thế Đông Phương thì sao? Kiếp trước chúng ta có quan hệ thế nào? Huỳnh nói Đường Bảo là con chúng ta, vậy ta có phải là nương tử của Đông Phương không?”

Đông Phương Úc Khanh cười lắc đầu: “Tiếc là không phải.”

Hoa Thiên Cốt bèn nói: “VẬY kiếp này ta có thể gả cho huynh được không?” Chẳng có chút thẹn thùng của con gái nào, chỉ háo hức mở to mắt nhìn hân.

Ánh mắt Đông Phương Úc Khanh trở nên sâu thẳm mà mê man, lại có chút đấu tranh đau đớn khó nhận ra,

nhưng chỉ phút chốc đã lấy lại được nụ cười máy móc hình trăng lưỡi liềm.

“Được, ta chờ nàng. Nếu nàng đã nhớ lại tất cả rồi mà người nàng chọn cuối cùng vẫn là ta, thì dầu tan xương nát thịt, từ bỏ tất cả ta cũng sẽ ở bên nàng.”

Tuyết dần tan, Hoa Thiên Cốt không chịu ngồi yên, âm ỉ đòi xuống núi rèn luyện một mình.

“Sư phụ người đồng ý rồi, người đồng ý rồi mà...”

Ánh mắt ngày càng sáng rực khiến Bạch Tử Họa không dám nhìn thẳng, đành nghe theo nàng: “Được rồi, đi một mình phải cẩn thận.”

Bạch Tử Họa làm phép để người trần không thấy rõ cũng không nhớ được dáng vẻ của nàng, Hoa Thiên Cốt sung sướng chuẩn bị hành trang xuống núi, tuy nàng vẫn chưa học được pháp thuật hay thuật điều khiển kiếm nhưng nhờ khoảng thời gian chăm chỉ rèn luyện nên khinh công cũng khá ổn.

Bạch Tử Họa quan vi xem nàng, nhớ lại những ngày ngao du dưới trần cùng nàng, cảm xúc cực kì hỗn loạn. Hắn vốn lo nàng sẽ sợ tiếp xúc với người lạ như trước kia, không có kinh nghiệm bị mắc lừa, nhưng giờ nàng lại như đã gặp rất nhiều ở nhân gian rồi, ngay cả danh lam thắng cảnh hay chỗ ăn vặt cũng biết rành mạch.

Khi gặp kẻ xấu hoặc muốn trừ gian diệt bạo giúp kẻ yếu cũng biết phải làm thế nào, y hệt như một người từng trải, không hề cần hắn giúp đỡ.

Vì thế đứa trẻ đáng thương mới tự do thoải mái dạo chơi nhân gian được ba ngày đã bị sư phụ tóm về núi.

Một tấm bùa bị ném dưới chân nàng, mặt Bạch Tử Họa lạnh tanh.

“Đây là cái gì?”

Hoa Thiên Cốt giấu người bấy lâu nay đã rất khó chịu và áy náy rồi, giờ lộ rồi thì không cần giấu nữa, lẩm bẩm đáp: “Một người bạn cho.”

Mắt Bạch Tử Hoa sắc lẹm: “Ai?”

“Đông Phương Úc Khanh.”

...

Hắn khẽ lùi lại một bước, mi tâm đượm vẻ mệt mỏi. Mặc dù đã sớm đoán ra trò này chỉ có mình Đông Phương Úc Khanh mới làm được, nhưng hắn vẫn ôm một tia hy vọng là Sát Thiên Mạch cho nàng. Bấy lâu nay người hắn tối kỵ chính là Đông Phương Úc Khanh, lần này sở dĩ thiếu cảnh giác là bởi vì mười một năm trước khi Đông Phương Úc Khanh giúp hắn tìm ra chỗ ẩn thân của Sát Thiên Mạch thì cũng đã gần hai mươi, đúng ra mấy năm trước đã chết rồi, người của Dị Hủ các không thể tránh được trời phạt, hắn cũng không thể mượn thọ liên tiếp hai kiếp. Vì thế thấy Hoa Thiên Cốt dần thay đổi, hắn không hề nghĩ tới Đông Phương Úc Khanh như âm hồn bất tán, mãi không chịu buông tha họ.

Nắm chặt tay, tờ giấy trên mặt đất lập tức hóa thành tro bụi.

“Không bao giờ được gặp hắn ta nữa.”

“Sư phụ!” Hoa Thiên Cốt quỳnh tới giậm chân.

“Không ngờ con lại học được cách nói dối ta, về phòng suy nghĩ, một tháng không được ra ngoài.”

Hoa Thiên Cốt cực kì uất ức: “Đông Phương là người tốt, huynh ấy là bạn của con, vì sao không cho con gặp?”

“Người tốt người xấu con chỉ nhìn là có thể nhận ra sao? Sao mãi mà con vẫn không bỏ được thói dễ tin người này?”

“Con không...” Thấy Bạch Tử Họa phẩy tay áo bỏ đi, khóe mắt Hoa Thiên Cốt lập tức đỏ hoe, rõ ràng là người không chịu nói gì với nàng, coi nàng là kẻ ngốc, lòng nhớ mãi không quên Hoa Thiên Cốt trước kia, còn nàng làm gì cũng sai hết.

Suy nghĩ mấy ngày, càng lúc càng thấy bất an, không phải sư phụ giận thật đấy chứ? Người cũng không chịu gặp nàng, nhưng hằng ngày cứ đúng giờ là trên bàn sẽ có đồ ăn. Nàng biết nếu mình cứ chạy ra nhận lỗi rồi làm nũng tí thì chắc chắn chẳng mấy chốc sư phụ sẽ tha lỗi

cho nàng. Nhưng càng nghĩ, nàng lại càng thấy mình không sai, sao phải nhận sai. Trước kia nàng không biết gì, thấy hai người ở trên núi cũng tuyệt, sau đó gặp Đông Phương, nàng mới biết thì ra thế giới rộng lớn đến vậy, mà thế giới của nàng lại chỉ giới hạn bên cạnh sư phụ, ngoài sư phụ ra cuộc sống không còn ai khác. Ngoài kia trời cao biển rộng, nàng muốn có bạn, nàng muốn tự do!

Nhưng cuối cùng nàng vẫn không ngồi yên được, vừa nghĩ tới việc sư phụ đã vất vả thế nào để nuôi mình khôn lớn, mình lại cãi lại người, chắc chắn người rất buồn, thế nên mềm lòng, quyết định ngoan ngoãn đi nhận lỗi. Nhưng bắt nàng không gặp Đông Phương thì chắc chắn không thể được, nàng còn muốn gả cho huynh ấy nữa mà!

Không ngờ tìm khắp nơi vẫn không thấy Bạch Tử Họa, chẳng lẽ người ra ngoài rồi? Bỗng chợt nhớ tới một nơi, nàng bèn chạy vào trong rừng trúc, quả nhiên đã thấy trong cánh cửa khép hờ đằng xa lộ ra một vầng sáng nhạt. Đẩy cửa vào, gian phòng cực kì lộn xộn, Bạch Tử Họa tựa vào góc tường, ánh sáng bạc trên người lúc mạnh lúc yếu, thêm màu áo trắng càng chói mắt hơn.

“Sư phụ!” Hoa Thiên Cốt lo quá suýt khóc, vội vàng đỡ lấy người thì thấy người nhắm chặt hai mắt, đầu đầy mồ hôi, ôm cánh tay trái, gân xanh hằn rõ trên cổ, có vẻ cực

kì đau đớn. Khấp nơi rải đầy những giấy, là những bức họa vẽ sư phụ nàng thấy hồi trước.

“Tiểu Cốt...” Bạch Tử Họa nhú mắt chặt, khẽ thì thào.

“Sư phụ! Con ở đây! Con ở đây! Người sao thế?” Hoa Thiên Cốt cố sức muốn đỡ người đứng dậy.

“Sao nàng có thể...”

“Sư phụ, Tiểu Cốt biết sai rồi, người đừng làm con sợ!” Hoa Thiên Cốt khóc nức nở ôm chặt lấy người.

Bạch Tử Họa mơ màng, cơ thể vì đau đớn liên tục co giật, đẩy mạnh người trước mặt ra, lại nằm chặt bức họa ghì vào lòng, tựa như nỗi đau chất chồng ngàn vạn năm không thoát ra được, chỉ có thể thì thào khàn cả họng.

Hoa Thiên Cốt đứng dậy, chậm rãi nhìn người rồi lui lại hai bước, sau đó xoay người chạy ra ngoài, vừa chạy vừa khóc nức nở.

Trong mắt sư phụ, nàng vĩnh viễn chỉ là thể thân thôi. Trên đời này chỉ có mình Đông Phương thật lòng tốt với nàng!

Hoa Thiên Cốt chạy về phòng cuộn tròn trong chăn khóc rất lâu, bất giác ngủ quên mất. Đang mơ màng thì nghe thấy tiếng đẩy cửa, tròn mắt nhìn Bạch Tử Họa bước vào, mặt mày phờ phạc, có vẻ rất yếu, hết như một tờ giấy Tuyên Thành, chộc cái là thủng.

Một bát canh hoa đào đặt lên bàn, Bạch Tử Họa lặng lẽ ngồi bên giường nàng.

“Tiểu Cốt... Chuyện trước kia con biết hết rồi?” Nàng phản ứng dữ dội như thể chắc chắn là Đông Phương Úc Khanh đã nói hết mọi chuyện.

Hoa Thiên Cốt bỗng thấy cực kì ghét cái tên này, không đáp, chỉ lấy chăn trùm đầu mình, nhưng tiếng Bạch Tử Họa vẫn vang lên rõ ràng.

“Đông Phương Úc Khanh chuyển thể mang theo kí ức ngàn vạn năm, tuy chỉ là một người thường nhưng không gì không biết, đùa giỡn tất cả trong lòng bàn tay. Kiếp

trước con trở nên như thế, tuy đó là trách nhiệm của ta, nhưng hấn vẫn ngấm thúc đấy. Rốt cuộc có mấy phần thật lòng mấy phần giả dối không một ai biết, ta không cho phép con tiếp xúc với Đông Phương Úc Khanh là vì tốt cho con.”

Hoa Thiên Cốt vẫn không nói gì, Bạch Tử Họa im lặng hồi lâu, giống như còn muốn giải thích gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không biết phải nói thế nào, khẽ thở dài đứng dậy bỏ đi.

Hoa Thiên Cốt ló đầu ra nhìn hồi lâu, thấy Bạch Tử Họa đi rồi mới chui ra khỏi ổ chần. Nhìn thấy bát canh hoa đào bụng chẳng có tí ý chí chiến đấu gì kêu òng ọc, ăn được hai miếng thì nước mắt lại chảy vào bát, vừa thấy xót xa lại vừa cay đắng, còn có cảm giác buồn nôn.

Ném thìa đi, nàng đứng dậy bắt đầu thu dọn hành trang, không thể ở lại Vân Sơn được nữa. Nàng muốn đi tìm Đông Phương, sư phụ vốn không cần nàng, người mà sư phụ cần chính là Hoa Thiên Cốt kia, nàng không phải, cũng không muốn tiếp tục đội lốt nữa.

Lén lút chuồn ra khỏi phòng như kẻ trộm, chạy về phía chân núi. Không ngờ lại chợt thấy bóng trắng lóa mắt kia

đứng bên dòng suối, giọng vẫn bình tĩnh không nghe ra buồn vui như mọi khi.

“Con muốn đi đâu?”

Hoa Thiên Cốt sợ tới mức không dám thở mạnh, chân mềm oặt tí thì khuỵu xuống. Nhưng lại chợt nghĩ, người không cần nàng nữa, nàng ở đây làm gì.

“Con đi tìm Đông Phương...”

Bạch Tử Họa từ từ xoay người lại, con người tối đen không hề phản quang như muốn hút người ta vào.

“Ta nói rồi, không cho gặp lại hần ta.”

“Con không quan tâm, con muốn gả cho huynh ấy, làm tân nương của huynh ấy.”

Giọng điệu kiên quyết, ánh mắt chắc nịch hết như Hoa Thiên Cốt cổ chấp không hối hận trước kia.

“Không có sự cho phép của ta, không được ra khỏi Vân Sơn một bước.”

Hoa Thiên Cốt chưa bao giờ thấy người nghiêm túc răn dạy nàng như thế, bỗng chốc tất cả uất ức đều trào ra.

“Vì sao không cho con đi, con chỉ là đồ đệ của người, không phải là tù binh, là nô lệ của người! Con thích Đông Phương! Không ai có thể chia rẽ bọn con!”

Vẻ mặt Bạch Tử Họa như thủy tinh bị vỡ, Hoa Thiên Cốt vừa nói đã hối hận, sợ sệt nuốt nước miếng.

Đúng lúc này bên cạnh lại vọng lên một loạt tiếng vang không nhanh không chậm, một người chậm rãi bước ra khỏi ánh trăng mật mờ, sương sớm phủ khắp người, soi sáng Hoa Thiên Cốt đang mong chết luôn cho rồi.

“Đông Phương!” Nàng mừng suýt khóc, tấm bùa khi trước đã bị sư phụ hủy, nàng lại không cách nào báo cho anh biết, bao ngày không gặp, lo gần chết, “Sao huynh lại tới đây?”

“Không phải muốn đi sao, ta tới đón nàng đi...”

Hoa Thiên Cốt ngẩn ngơ, hình như cũng từng có người nói với nàng như thế, vành mắt của Hoa Thiên Cốt lại đỏ hoe. Lòng thì muốn chạy lên nhào vào lòng Đông Phương, nhưng dưới ánh mắt của Bạch Tử Họa lại sợ sệt không dám nhúc nhích.

“Rất tốt, tự người tới tìm chết, ta đỡ phải đi tìm.” Ngữ điệu của Bạch Tử Họa rất bình thản nhưng lại tiềm ẩn sự phẫn nộ cực lớn, sát khí không thể đè nén nổi, khuấy động khắp nơi.

Đông Phương Úc Khanh vẫn mỉm cười: “Bạch Tử Họa, người rất sợ ta đúng không? Khi nghe thấy Cốt Đầu bảo gặp ta, biết ta vẫn chưa chết, chắc không ngủ được luôn chứ gì?”

Bạch Tử Họa không đáp, hẩn sợ, ngày ấy khi Đông Phương Úc Khanh chết, hình ảnh Hoa Thiên Cốt khóc đồng ý đi cùng hẩn như rõ ràng trước mắt, mà khi nàng chết, câu nếu như có thể quay lại sẽ không bao giờ yêu hẩn nữa chính là ác mộng vĩnh viễn quấn lấy hẩn.

Thật ra nàng đã chọn giữa hắc và Đông Phương Úc Khanh từ lâu rồi, mà hắc lại buộc nàng ở bên, giam cầm nàng, không chịu thả nàng đi.

Cho nên khi Đông Phương Úc Khanh lại xuất hiện, sao hắc có thể không sợ, không lo, không đau?

Nháy mắt đã tới trước mặt Đông Phương Úc Khanh, ánh kiếm trong tay chỉ thẳng, chỉ cần nửa tắc nữa thôi, hắc đã bị tách làm đôi rồi.

Hoa Thiên Cốt sợ tới mức quỳ phịch xuống, nàng chưa từng thấy sư phụ lạnh lùng tàn nhẫn như thế, người đứng là rất muốn giết Đông Phương Úc Khanh.

“Sư phụ! Xin người! Đừng!” Đông Phương chỉ là một người phạm, ngay cả sức đánh trả cũng không có.

Bạch Tử Họa hận không thể biến người trước mắt thành tro bụi ngay lập tức, nhưng chút lí trí còn sót lại cũng biết hắc hoàn toàn không có lí do gì để làm thế, bởi vì người sai, vẫn luôn là hắc.

Nhưng, hắn không thể mạo hiểm để mất đi nàng một lần nữa, vì vậy...

Hắn bước lên một bước, sát khí vây chặt hai người.

Hoa Thiên Cốt đầm nước mắt, sợ hãi dồn sức đập đầu, cái này mạnh hơn cái trước, trán bị đập tới máu me đầm đìa.

“Sư phụ, con sai rồi! Không liên quan tới Đông Phương! Người muốn giết thì hãy giết con đi! Con thực sự thích Đông Phương và muốn đi cùng huynh ấy! Xin người hãy tác thành cho chúng con!”

Đầu Bạch Tử Họa xoay tròn tròn, dường như mọi việc đột nhiên đảo ngược lại. Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Vì sao người con gái hắn yêu sâu nặng lại quỳ dưới đất xin hắn tác thành cho nàng và một người đàn ông khác?

Tiểu Cốt, người nàng yêu nhất, không phải là sư phụ ư?

Mặt Bạch Tử Họa bỗng trở nên hoang mang và bối rối,

nhớ lại ngày ấy nàng muốn giết Nghê Mạn Thiên mà phạm phải sai lầm lớn, quỳ trong sân liên tục dập đầu, trời mưa tầm tã, khắp sân đều là máu, gốc đào chết héo trong một đêm.

Mới bao lâu mà cảnh đã đổi, dưới ánh trăng, nàng lại quỳ trước hắn một lần nữa, chỉ vì muốn xin đi?

Nhưng nàng đi rồi, hắn biết làm gì đây?

Hắn đã không còn gì nữa, không thuộc về Tiên giới, không thuộc về Trường Lưu, thiên hạ bao la lại không có chỗ cho hắn. Ngoài Tiểu Cốt, hắn cũng không biết vì sao mình lại sống nữa.

Không có quyền lựa chọn, càng không có quyền giải thoát, nếu ngay cả nàng cũng đi, hắn còn lại gì?

Tiểu Cốt, không phải nàng đã hứa sẽ mãi mãi không rời xa sư phụ ư?

Bạch Tử Họa nhìn người trước mắt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, hòng mặt chát. Hắn quay đầu lại nhìn Đông

Phương Úc Khanh.

Đều tại người, nếu không phải người...

“Sư phụ! Đừng!”

Hoa Thiên Cốt chỉ thấy một vết sáng bạc bắn ra từ ngón tay Bạch Tử Họa, lập tức bao phủ cả Đông Phương Úc Khanh.

Dưới ánh sáng, nụ cười của Đông Phương Úc Khanh trở nên hơi kì lạ, rồi một luồng sáng khác đánh lại đây, tạo nên một tiếng nổ cực lớn, khói bay khắp nơi, Bạch Tử Họa bay qua, rồi ngã phịch xuống đất.

Hoa Thiên Cốt đứng dậy, máu vương đầy mặt, mắt mở to, sáng kinh người, trong phần nộ đờm chút tà mị.

“Không ai được làm Đông Phương bị thương một lần nữa trước mặt ta.”

Mùi máu tanh trong không khí như đưa nàng trở lại cái

ngày đau đớn khôn xiết đó, nàng chỉ có thể trơ mắt, trơ mắt nhìn Đông Phương và Tiểu Nguyệt chết trước mắt mình, tim đau tới mức tưởng như vỡ nát. Nàng không cho phép! Quyết không cho phép chuyện này xảy ra một lần nữa!

Bạch Tử Họa biết nàng giờ đã dần khôi phục thần thức, bị trúng đòn nặng không nói nổi nên lời, khẽ ho ra một búng máu, sau đó cảm nhận gân cốt và những vết thương ngoài da đang dần khép miệng.

Nhưng hãn như thế bị lấy tất cả sức lực, tuyệt vọng tới mức không gượng dậy nổi, nàng lại vì Đông Phương Úc Khanh mà...

Đời này, chẳng lẽ đúng như lời nàng đã nói, sẽ không bao giờ yêu hãn nữa.

Không biết nên thấy buồn hay thấy thương cho bản thân, hãn nhìn Đông Phương Úc Khanh thông thả bước về phía mình, Hoa Thiên Cốt vẫn chờ đợi và bối rối chưa lấy lại được ý thức, cứ đứng ở đó như khúc gỗ.

“Bạch Tử Họa, Hoa Thiên Cốt bây giờ có phải là Hoa

Thiên Cốt người yêu sâu đậm không, thực ra chính người cũng không rõ. Muốn yêu nàng lại trốn tránh nàng, muốn quý trọng tất cả mọi thứ của hôm nay lại tự chìm đắm trong đau đớn không thể thoát ra. Mất hơn mười năm, vẫn chỉ dạy ra một kẻ vô dụng, nhìn bao lâu mà ngay cả đến người cũng hoang mang nàng là ai, hoang mang tại sao mình vẫn còn sống. Ở bên nàng, là chuộc tội cũng là giày xéo, không lúc nào người không đau khổ, vừa không chịu cho nàng đi, lại vĩnh viễn cũng không chấp nhận nàng, bởi vì trong lòng người, nàng không phải là Tiểu Cốt mà người yêu, chấp nhận nàng sẽ khiến người thấy mình đang phản bội, ôm nàng mà như ôm người khác, người sẽ áy náy. Nhưng rời xa nàng, người lại không thể sống. Hà có gì phải sống suốt đời trong đau khổ thế này?"

Bạch Tử Họa không nói gì, sát khí xung quanh trở thành một khoảng không vắng lặng và tuyệt vọng.

"Kiếp này ta đến, chưa từng nghĩ tới việc tổn thương nàng hay lợi dụng nàng. Trước kia người vì Trường Lưu, ta vì Dịch Hủ các, về bản chất đều giống nhau, chúng ta đều vì muôn dân Lục giới mà ruồng bỏ nàng, phụ bạc nàng. Thật ra ngay từ khi đó, cả hai chúng ta đều mất tư cách có nàng rồi. Con người phải trả giá vì sự lựa chọn của mình, không phải ta chưa từng hối hận. Bây giờ điều ta muốn làm chỉ là cố gắng bù đắp. Người đừng tự lừa mình nữa, làm thế sẽ không công bằng với nàng. Cũng đừng coi nàng như trẻ con nữa, bằng không nàng mãi mãi chỉ là

một đứa bé, không thể quay lại làm một Hoa Thiên Cốt trọn vẹn được.”

Bạch Tử Họa lắc đầu, nàng làm Hoa Thiên Cốt rồi thì sao chứ, chẳng lẽ có thể tha thứ cho hắc ư? Đó mới là lúc hắc thật sự mất đi nàng.

“Sư phụ!” Hoa Thiên Cốt lúc này mới tỉnh táo lại, thấy Bạch Tử Họa như bị trọng thương nằm trên mặt đất, sợ tới tái mặt, lao đảo chạy tới, tìm vết thương của hắc, nước mắt không ngừng rơi.

“Con xin lỗi, sư phụ, con không cố ý, người đừng giết Đông Phương! Nếu người thực sự không cho, con sẽ không đi với huynh ấy nữa, con về với người, không được người cho phép tuyệt đối không ra khỏi Vân Sơn một bước, người đừng giết huynh ấy...”

Bạch Tử Họa cười tự giễu, nàng đang hy sinh vì Đông Phương ư? Từ khi nào hắc đã trở thành ông bố chia rẽ yên ương, bảo thủ cứng nhắc rồi?

Bóng Đông Phương Úc Khanh nhạt dần dưới ánh trăng: “Bạch Tử Họa, ta sẽ không tranh với ngươi, ta chỉ muốn

vớt vát lại những thứ ta đã bỏ qua và mất đi thôi. Hồn phách của nàng đã dần đầy đủ, dù còn yếu, nhưng sẽ có một ngày nhớ lại tất cả mọi thứ, đó là sự thật người không thể thay đổi được. Đến lúc đó nếu nàng vẫn muốn rời khỏi người, thì không còn gì có thể ngăn cản ta được nữa...”

Bạch Tử Họa nhìn hắn rồi vô cùng kinh ngạc: “Thì ra người đã...”

Đông Phương Úc Khanh nhếch mép, nụ cười lạnh cóng, dần biến mất.

Có lẽ hắn không phải là một sư phụ tốt, cũng không phải là một chương môn tốt, luôn phải hy sinh một bên để bảo toàn một bên.

Hắn hầu như không còn nhớ trước khi Tiểu Cốt xuất hiện hắn đã sống như thế nào, năm tháng suốt ngàn năm chảy trôi không một tiếng động, nhưng trước nay hắn luôn thấy thế là rất bình thường, không thấy có chỗ nào bất ổn. Sau đó Tiểu Cốt tới, tất cả lặng lẽ thay đổi, hắn bắt đầu trở nên không giống hắn, hoặc có lẽ, đây mới thật sự là hắn?

Điều đáng buồn nhất thế gian này chính là khi người trước kia yêu người sâu nặng trở thành tất của của người, mà người lại không còn quan trọng với người đó nữa.

Hắn trốn tránh, hắn nhẫn tâm, hắn ngoan cố, vậy mà bao năm qua, thậm chí không thể nghe được một câu, nàng yêu hắn.

Tuy rằng giờ luôn nói chỉ cần nàng, nàng muốn gì cũng cho nàng. Nhưng nực cười là nàng đã không còn cần hắn nữa.

Vết sẹo đang đau, thật ra nó luôn đau, lúc nhẹ lúc nặng, miếng thịt hắn tự róc đi vẫn chưa lành lại, bao năm qua không ngừng nhắc về lỗi lầm của hắn. Cả ngày lẫn đêm lặp đi lặp lại giấc mộng giết nàng.

“Sư phụ...”

Một đôi tay nắm chặt lấy cánh tay trái co giật của hắn, tay áo bị vén lên, hắn muốn rút về, giấu vết sẹo kia đi, lại cảm thấy đầu ngón tay ấm áp mơn trớn trên đó, sau đó là một đôi môi lạnh lẽo, cùng đôi má ửng đỏ.

“Sư phụ... không đau...” Hoa Thiên Cốt ngồi trước giường, ôm chặt lấy cánh tay hắn.

Bạch Tử Họa từ từ mở mắt, vươn tay vỗ về nàng.

“Sư phụ, con sẽ không bao giờ rời xa người nữa, người đừng giận con.” Nàng không nhớ vừa nãy đã xảy ra những gì, chỉ lo lắng nhìn Bạch Tử Họa. Cánh tay của người có vẻ càng ngày càng đau hơn, rốt cuộc Tiểu Cốt trước kia quan trọng với người tới nhường nào, người phải nhớ bao nhiêu mới có thể đau tới bất tỉnh hết lần này tới lần khác?

“Sư phụ không giận con.” Trong ánh mắt bình tĩnh lạnh nhạt kia mang theo chút xót xa, nàng nói đúng, hắn không có quyền trói buộc nàng, lỗi nàng phạm phải, nợ phải gánh, kiếp trước đã dùng cái chết trả hết rồi. Đông Phương Úc Khanh nói cũng đúng, hắn càng u mê, chỉ biết hại nàng như trước kia.

Hoa Thiên Cốt nắm chặt tay người, khẽ run vùi đầu vào trong lòng người, tuy nàng muốn gả cho Đông Phương, nhưng trước nay thật sự chưa từng nghĩ sẽ rời xa sư phụ. Bao năm qua, sư phụ là tất cả của nàng, lúc nãy nàng quá giận, cho rằng sư phụ không cần mình.

Nhưng đúng vào giây phút nhìn một người cao cao tại thượng như sư phụ ngã xuống đất, nàng sợ tới mức nghẹt thở, cũng nhận ra sư phụ quan trọng với nàng đến thế nào, nàng thà chết cũng không muốn người buồn dù chỉ một chút.

Cho nên... cho nên cuối cùng nàng vẫn uống viên Quy tiên đan Đông Phương cho. Quyết định quay về làm Tiểu Cốt trong lòng sư phụ, dù cho Tiểu Cốt đó là nàng hay người khác, nàng cũng không rõ và cũng không muốn rõ nữa rồi. Chỉ cần người đừng giận nữa thì người muốn coi nàng là ai cũng được.

Lòng Bạch Tử Họa đau nhói, bắt đầu có chút hoang mang, bỗng ngửi thấy mùi ấm áp, cánh tay trái lại lạnh buốt, tấm lụa trắng buông bên giường lay động theo gió, khiến hắn thấy mình như đang mơ.

“Tiểu Cốt, con đang làm gì thế?”

Nhìn nàng cẩn thận từng li từng tí bơi cao lên vết sẹo của hắn mà cười khổ, cái này làm sao mà khỏi được.

“Sư phụ nằm yên, bồi thuốc xong là ổn hết.”

Hoa Thiên Cốt chạy lạch bạch ra ngoài, rồi bưng một bát cháo vào.

“Sư phụ, người đói chưa?” Cái miệng nhỏ của nàng thối thối, sau đó bón tới miệng Bạch Tử Họa.

Hắn nào biết đói: “Tiểu Cốt biết nấu ăn rồi?”

Hoa Thiên Cốt then thùng cúi đầu: “Con chỉ biết làm mỗi món này thôi...” Trước kia đều là sư phụ chăm sóc nàng, nàng không biết làm gì cả, bây giờ muốn chăm sóc cho sư phụ thật chu đáo nhưng không kịp nữa. Hoa Thiên Cốt sau khi lấy lại trí nhớ chắc là một người thông minh lắm, không gì không biết nhỉ?

Bạch Tử Họa vốn không sao, nhưng cũng lười đưa tay, để mình chìm đắm vào trong sự quan tâm nho nhỏ của nàng, ăn hết từng muỗng cháo nàng đút.

Ngẩng đầu nhìn những hạt mưa rơi tí tách bên ngoài, vì sao mấy năm nay rõ ràng Tiểu Cốt ở bên cạnh hắn, mà

hắn vẫn thấy lạnh lẽo như thế?

Hoa Thiên Cốt nhìn Bạch Tử Họa thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ mà thấy buồn ngủ. Bao năm qua, nàng dần trưởng thành, nhưng năm tháng lại không thể để trên người chút dấu vết nào, người cứ ngồi lặng im như thế, hết như một pho tượng bằng được đeo tỉ mỉ thành hình người, đẹp tới mức xót xa, khiến người ta bối rối...

Nàng biết mặc dù người đang ở trước nàng, nhưng lòng vẫn nhớ về Hoa Thiên Cốt trước kia, nàng vươn tay ôm người thật chặt.

“Sư phụ, đừng lo, con sẽ ăn Quy tiên đan mà Đông Phương Úc Khanh cho, chẳng mấy chốc sẽ khôi phục trí nhớ và linh thức. Tới lúc đó, người có thể thấy Hoa Thiên Cốt trước kia rồi.”

Bạch Tử Họa giật mình, sững sốt dồn sức nắm chặt bả vai nàng.

“Tiểu Cốt! Con đang nói gì? Con có biết nó có nghĩa gì không? Thần từ của con vừa mới đỡ.” Có lẽ nhìn từ góc độ của một người khác chỉ là chuyện khôi phục trí nhớ. Nhưng đối với một cô bé tới giờ vẫn không hề biết gì như

nàng mà nói, phải chấp nhận một khoảng kí ức và một cuộc đời khác, nàng sao dám...

Hoa Thiên Cốt cười, ra sức gật đầu: “Con biết chứ, con trả lại Tiểu Cốt trước kia cho sư phụ. Dù có chết, con cũng không muốn phải sống ngây ngốc cả đời.”

Hai tay Bạch Tử Họa run bần bật, sao nàng lại ngốc thế, chẳng lẽ có tự hủy diệt mình cũng muốn thành toàn cho hắc ư? Nhưng sao nàng không hiểu, có thể sớm tối ở bên nàng như bây giờ đã là ước nguyện lớn nhất của hắc rồi. Nàng tưởng rằng nàng trả lại Tiểu Cốt trước kia cho hắc, nhưng thực ra lại chỉ khiến nàng hoàn toàn rời xa hắc mà thôi!

Ôm nàng vào trong lòng, Bạch Tử Họa cười khổ. Vốn tưởng rằng có thể hưởng thụ những ngày bên nàng mấy mươi năm mấy trăm năm nữa, không ngờ ngày này lại đến sớm thế. Tránh không thoát, chung quy vẫn không thể tránh được...

“Tiểu Cốt, con lui xuống đi, vi sư muốn yên tĩnh một mình.”

Hoa Thiên Cốt thấy sắc mặt người trở nên rỗng, như có

như không, hơi lo lắng đi ra ngoài.

Đêm dài, đầu hơi đau, ngoài ra thì không có gì khác biệt, nàng ngồi bên án, lần đầu tiên nghiêm túc cầm bút như thế.

“Phong thư này viết cho người, Tiểu Cốt sau khi khôi phục trí nhớ. Ta tin sau khi uống thuốc xong người sẽ nhớ lại chuyện trước kia, nhưng ta không dám chắc sẽ không quên chuyện hiện tại. Ta không dám cược, vậy nên để lại bức thư này cho người, cũng nhắc nhở người phải quý trọng hiện tại, hy vọng người có thể thấy. Nếu người trở về thật sự sẽ thay thế sự tồn tại của ta hiện giờ, không còn nhớ những ngày tháng ở Vân Sơn với sư phụ, thì ta nghĩ ta sẽ rất buồn, nhưng ta không hối hận. Ta không biết trước kia người và sư phụ đã xảy ra những chuyện gì, mà rõ ràng sư phụ hướng về người như vậy, lại không dám để người về, sợ mất đi người. Ta chỉ muốn nói cho người biết, Hanh Túc và người nhà ta ta xin nhờ người, người nhất định không được làm ta thất vọng, không được rời xa sư phụ, bằng không có thành quả ta cũng tới tìm người báo thù. Nếu người về rồi, mà chỉ nhớ những chuyện không vui, không chịu ở lại bên sư phụ, vậy thì ta sẽ kể từng chuyện vui trong mấy năm nay cho người nghe...”

Hoa Thiên Cốt viết xong thì đêm đã khuya, cẩn thận

nhét vào ngực, đầu óc nàng càng lúc càng tỉnh táo, cực kì bình tĩnh như kì tích, không có chút nuối tiếc hay không cam nào. Linh hồn nàng dường như đang trở nên trọn vẹn, giống như ánh trăng tròn dần.

Ngẩng đầu nhìn, ngoài cửa sổ như vô cùng rực rỡ, vừa đẩy cửa thì thấy tuyết rơi, trời lạnh kì lạ.

Nàng đi tới phòng sư phụ, phòng người không thắp đèn, Bạch Tử Họa ngồi trong bóng tối.

“Sư phụ?” Hoa Thiên Cốt thắp đèn, ngạc nhiên và lo lắng nhìn người.

Bạch Tử Họa quay đầu lại, mỉm cười dịu dàng, sự lãnh đạm nặng nề rút đi, mắt sáng ngời, tượng băng như thể tái sinh, tràn đầy sức sống nhưng lại có gì đó không giống người.

“Sư phụ, người uống rượu?” Người thấy mùi rượu nồng hòa quyện với mùi hương của Bạch Tử Họa, Hoa Thiên Cốt có chút ngất ngây.

Bạch Tử Họa vẫy tay với nàng, đưa một chén cho nàng: “Tiểu Cốt, đây là rượu hoa đào năm đó con tự tay ủ trên Tuyệt Tình điện, uống cùng sư phụ một chén đi.

Hoa Thiên Cốt gật đầu. Nhận chén rượu rồi ngồi xuống cạnh người, ngửi mùi rượu, rồi thè lưỡi ra thử nếm, hương vị say lòng người khiến nàng hí mắt lại, trước kia sư phụ không cho nàng uống rượu.

Bạch Tử Họa một hơi uống cạn rượu trong chén mình, ánh mắt nhìn nàng đấu tranh và mê mang.

Hoa Thiên Cốt uống mấy chén vào bụng, bắt đầu nói nhiều hơn bình thường, Bạch Tử Họa im lặng nghe, lại như thần thờ.

Lúc uống xong một chén, nàng đã không còn tỉnh táo, nhoài người lên bàn cười khì nhìn Bạch Tử Họa.

“Sư phụ...”

Ngón tay có chút sưng sẽ lướt qua làn môi lạnh lẽo của người, trên gò má hồng nhuận một giọt nước mắt lăn

xuống. Thật ra nàng rất sợ, sợ mình quên người, quên mấy năm nay ở Vân Sơn thì phải làm sao bây giờ.

Bạch Tử Họa rung động, đứng dậy, ôm ngang lấy nàng, đặt lên trên ghế nằm.

Hoa Thiên Cốt say mềm mơ màng nhìn hắn, Bạch Tử Họa bỗng cúi người xuống, vùi vào hõm cổ nàng, thở dài.

“Tiểu Cốt, con chưa từng nghĩ tới việc gả cho sư phụ ư?” Vì sao nàng luôn miệng hét muốn gả cho Đông Phương, lại chưa từng muốn gả cho hắn, chẳng lẽ kiếp này, nàng thực sự không hề yêu hắn chút nào sao?

Cái đầu đang xoay tròn tròn của Hoa Thiên Cốt bỗng nổ tung.

Gả cho sư phụ?

Nàng chưa từng nghĩ tới điều đó và cũng không dám nghĩ thế, người đó, là sư phụ mà...

Bỗng có một bàn tay cời thắt lưng của nàng: “Sư phụ?”

Hôm nay sư phụ làm sao vậy?

“Đừng đi với hắn, đừng rời khỏi sư phụ, nhé?” Bạch Tử Họa thầm thì, trong giọng nói ẩn chứa một nỗi đau đớn cực lớn khiến Hoa Thiên Cốt mềm lòng tới quên tất cả.

“Sư phụ, người uống say rồi, Tiểu Cốt sẽ không rời khỏi người.”

“Tiểu Cốt, không phải con vẫn luôn muốn sư phụ ư, nếu... nếu như thế... ngày mai con sẽ không đi chứ...”

Quần áo bị cởi bỏ, nụ hôn của Bạch Tử Họa trượt xuống hõm cổ, Hoa Thiên Cốt bắt đầu có chút bối rối. Sự thân thiết bây giờ không giống ngày thường, trong không gian lạnh cóng thôi thúc một mùi vị đặc biệt, nhưng nàng lại không có sức phản kháng, ngay cả xương cốt cũng mềm oặt tê dại, đắm say vô hạn vào trong mùi rượu và hơi thở của Bạch Tử Họa.

“Sư phụ... con không đi...”

“Đừng để ta lại một mình...”

“Sẽ không đâu...”

“Tiểu Cốt, còn yêu sư phụ không?”

“Yêu?”

Bạch Tử Họa ngẩng đầu nhìn Hoa Thiên Cốt đang say mèm, mặt đầm nước mắt. Là Tiểu Cốt, nhưng không hoàn toàn là nàng...

Giọng Đông Phương Úc Khanh lại vang lên bên tai lần nữa.

“Chẳng lẽ khi người ở bên nàng mà không cảm thấy người trong lòng mình là một người khác ư, không cảm thấy giằng xé ư?”

Hắn thở dài thườn thượt.

Bạch Tử Họa, mày đang làm gì thế này?

Cho rằng làm vậy nàng sẽ không bỏ đi? Đã bỏ qua rồi thì không còn cơ hội lấy lại nữa. Có thể ở bên nàng mấy năm cũng nên thấy thỏa mãn rồi. Chẳng lẽ còn chê kiếp trước chưa hại nàng đủ, còn muốn khiến nàng càng hận mày ư? Lần này, hãy tôn trọng quyết định của nàng đi.

Hoa Thiên Cốt cảm thấy mình bị ôm chặt cứng, như thế sắp nát, giọng nói trong trẻo lạnh lùng mà thân thương ấy buồn bã hỏi nàng:

“Tiểu Cốt, đời này sư phụ phải làm thế nào mới không sai đây?”

Nàng muốn trả lời, nhưng tầm mắt đã tối đen, tất cả mọi chuyện trong quá khứ, ùn ùn kéo đến như con sóng dữ.

Nàng tựa như đã mơ một giấc mơ rất rất dài, trong giấc mơ là một cuộc đời dang dở, chân thực, đến cả việc hằng ngày ăn món gì, mặc quần áo màu gì, hình dáng những đám mây bông bành trên trời ra sao nàng đều nhớ rõ.

Mà yêu hận này, đau khổ này dường như đã cách quá xa, bị năm tháng vùi lấp, trở nên không đáng nhắc tới, lại vẫn khiến nơi nào đó trong lòng đau âm ỉ.

Hoa Thiên Cốt mở mắt ra, vẻ mặt bình tĩnh mà đứng vững.

Nàng nghiêng người tựa vào một chiếc ghế trong gian đình nhỏ giữa hồ, gió thổi mạnh bay, dưới gốc hoa đào bên bờ là một bóng hình nào đó trắng phau không vương chút bụi vô cùng thân thương, đang tự rót trà cho mình.

Mọi chuyện trước kia nhanh chóng chảy vào đầu nàng, quay đầu lại cũng chỉ như mưa gió thoảng qua. Nhưng lại có vài thời khắc như in dấu vào tim. Nỗi căm hận và tuyệt vọng nàng khiến Bạch Tử Họa tự tay giết nàng, buông lời nguyên bất tử bất diệt, rồi lại cam tâm tình nguyện uống tiên đan, chỉ vì muốn trả cho người một Hoa Thiên Cốt hoàn chỉnh, thậm chí còn có một trang sách Di Thần không ngờ lại khiến cả Thần giới bị hủy diệt như xưa kia.

Nàng nhớ lại hết rồi.

Kí ức ngàn vạn năm chôn cất trong đầu, đầu óc nàng trở nên vô cùng tỉnh táo, phút chốc đã thông thấu còn hơn người đắc đạo.

Nhưng ánh mắt vẫn si mê nhìn bóng người phía xa, nhớ tới nỗi đau bao năm nàng chịu vì người và nỗi khổ người chịu vì nàng...

Bước từng bước, như thể đi từ phía chân trời, chậm chậm tới trước mặt người. Người trước mắt đã không còn vẻ đau khổ luống cuống giữ lấy nàng đêm qua nữa, mà trở nên hờ hững và xa xôi.

Vì sao, người có thể bao dung với Tiểu Cốt trẻ con, dịu dàng với Tiểu Cốt mất trí nhớ, mà phải dùng gương mặt lãnh đạm ấy để đối mặt với Tiểu Cốt yêu người sâu đậm? Dẫu chuyện đã tới nước này, người vẫn không chịu chấp nhận nàng sao? Nếu đã thế, vì sao còn liên tục xin nàng ở lại?

Bạch Tử Họa lẳng lẳng nhìn nàng, ánh mắt hai người gặp nhau.

Ngàn non chim bay hết.

Muôn nẻo bóng người không.

Tháng ngày vội vã trôi qua của mấy năm nay bỗng vỡ thành những hạt bụi trên đầu ngón tay.

Nhìn nhau không nói gì, nỗi buồn nặng trĩu, mãi không tan vẩn quanh hai người tới nghệt thở.

Hoa Thiên Cốt mấp máy khóe miệng, dường như đã mất bản năng ngôn ngữ, chỉ phát ra vài âm tiết không trọn vẹn.

Nhưng Bạch Tử Họa lại hiểu.

Có gì muốn nói với ta không?

Hắn khẽ thở dài, nàng vẫn cố chấp ép hắn phải cho nàng một đáp án. Nàng vẫn cố chấp, ít ra điều đó nói lên rằng, nàng vẫn yêu hắn.

“Xin lỗi!” Bao lời muốn nói, và tất cả tình yêu sợ hãi mấy năm nay đều chỉ đọng lại thành một câu đó.

Hoa Thiên Cốt muốn cười, cơ mặt lại không chịu nghe lời, vẫn giữ vẻ lạnh lùng đó.

Cũng phải, tình yêu từ đầu tới cuối cộng lại cũng chỉ có mấy câu, “Ta yêu chàng”, “Ta hận chàng”, “Coi như hết”, “Xin lỗi”, “Quên đi thôi”...

Mà người, vĩnh viễn chỉ biết nói một câu.

Nàng quay người, dần bay về phương xa.

Bàn tay Bạch Tử Họa muốn vươn ra giữ nàng lại cũng đỡ giữa không trung. Một kẻ đã chọn tự tay giết nàng như hắn thì có tư cách gì giữ nàng lại?

Chậm rãi cup mắt xuống, làn môi mỏng khẽ mấp máy, khi ngẩng đầu lên, bầu trời cao xa ngàn dặm đã không còn bóng Hoa Thiên Cốt.

Hắn biết, nàng đi tìm Đông Phương Úc Khanh. Còn hắn, đã không còn ý chí sống nữa, cũng nên đi thôi.

Đã lâu không cưỡi gió, Hoa Thiên Cốt hơi chóng mặt. Nàng vội vàng đi tìm Đông Phương Úc Khanh bởi vì nàng muốn đón Đường Bảo, đứa bé quan trọng nhất trên đời. Đông Phương đã từng nói, khi nàng tỉnh Đường Bảo cũng sẽ tỉnh.

Nhưng người đợi nàng ở Dị Hủ các không phải là Đông Phương Úc Khanh mà chỉ có một Đường Bảo ngái ngủ, vừa thấy nàng đã sung sướng gọi mẹ, Hoa Thiên Cốt ôm Đường Bảo hết thơm lại hôn, nước mắt ướt đầm người nó.

Nỗi đau và oán hận sâu nhất nặng nhất, nỗi tiếc nuối và bất cam lớn nhất của nàng bao năm nay, cuối cùng giây phút này đã vụn toàn, sự sung sướng và biết ơn khi lấy lại được thứ quý giá không ai có thể hiểu được.

Đường Bảo vẫn nhớ tất cả mọi chuyện đã xảy ra, nhưng đạo hạnh và linh lực đã không còn, phải bắt đầu luyện lại từ cấp thấp nhất.

“Đường Bảo, Đông Phương đâu?”

Đường Bảo khóc tu tu nhìn Hoa Thiên Cốt: “Ba... ba mất rồi...”

Hoa Thiên Cốt như bị sét đánh: “Người nói gì?”

“Cốt Đầu, ba mất rồi!”

“Nói bậy! Sao huynh ấy chết được? Rõ ràng hôm trước ta vừa gặp xong!”

“Là thật mà Cốt Đầu, mười năm trước ba đã mất rồi, Di Hủ các chủ mặc dù không gì không biết, nhưng đời đời đoán mệnh, số đã định là mệnh yếu. Huống gì kiếp trước chỉ vì muốn được ở bên mẹ thêm một năm, kiếp này vốn đoán mệnh, thời gian lại càng ít hơn, có thể không chờ được ngày gặp lại mẹ. Vì thế ba mà mẹ vẫn gặp, là quý...”

Trải qua bao nhiêu sóng gió, Hoa Thiên Cốt vẫn bị tin này đả kích tới không đứng vững.

“Người nói người ta gặp bao lâu nay, đều là quý hồn của Đông Phương?”

Đường Bảo gật đầu: “Trước kia ba nói cho Tôn thượng chỗ mẹ ở không bao lâu thì qua đời, nếu không người sẽ tự tới chỗ Sát Thiên Mạch đón mẹ về, nuôi nấng mẹ trưởng thành. Nhưng ba không còn cách nào khác, đành phải giao mẹ cho Tôn thượng, sau đó hóa thành quý hồn ở bên cạnh mẹ. Thật ra mấy năm nay ba không hề rời đi, luôn âm thầm nhìn mẹ lớn dần. Ba thấy mẹ luôn miệng nói muốn gả cho ba, muốn đi cùng ba mà ôm hy vọng trong lòng, ba luôn chờ, chờ cái ngày mẹ uống Quy tiên đan rồi khôi phục trí nhớ này. Nếu cuối cùng mẹ vẫn chọn ở bên ba thì dù có phải bỏ tất cả ba cũng sẽ không rời xa mẹ. Nhưng vừa nãy khi thấy mẹ nhớ lại rồi vẫn hỏi Bạch Tử Họa câu đó, biết mẹ mãi mãi không thể dứt tình, nên buồn bã dặn dò con vài câu, nhập lại luân hồi rồi.”

Hoa Thiên Cốt hoang mang lắc đầu: “Sao có thể...”

“Ba vốn muốn gặp mẹ lần cuối nhưng lại sợ mình lưu luyến, không chịu buông tay, có sáu năm và chấp niệm với mẹ, cũng sợ mẹ khôi phục trí nhớ, biết tất cả, rồi lại thấy ba trở nên như thế, sẽ làm ra quyết định không đúng lòng mình, nên mới không từ mà biệt...”

Hoa Thiên Cốt dần lui lại hai bước, hốt hoảng nhìn xung quanh.

Đông Phương Úc Khanh! Huynh lại lừa ta, rốt cuộc huynh muốn lừa ta bao nhiêu lần? Vì sao đến chết vẫn không chịu gặp ta lần cuối, ta còn rất nhiều điều muốn hỏi huynh.

Dường như tất cả đều vì tốt cho nàng, lại như hại nàng. Đường như luôn lừa nàng, nhưng lại trả giá tất cả không cần đền đáp.

Nàng vẫn không hề biết, lời đó là thật hay giả, thật sự yêu nàng hay chỉ coi nàng như một quân cờ, một món đồ chơi sau ngàn vạn năm luân hồi buồn chán?

Nhưng người đã ra đi, hắt cho nàng sự thành toàn cuối cùng, sau đó biến mất. Tất cả đều là câu hỏi không có lời giải đáp, bị phong ấn trên những chiếc lưới trời sống ở Địa Phủ các.

“Huynh ấy có để lại lời gì không?”

“Có, ba nói là bỏ qua tất cả, quay trở lại làm Cốt Đầu khi xưa, kiếp trước hai người đều sai, bây giờ, đừng sai thêm lần nữa.”

Hoa Thiên Cốt cúi đầu khẽ cười, bỗng nhớ tới đêm qua, nàng tự viết thư cho nàng, nhớ tới đêm trước đại chiến, Mặc Băng tiên cũng dồn sức kéo tay nàng dưới tàng cây đào nói: “Đừng hận, đừng bao giờ đánh mất cơ hội hạnh phúc. Ta tin, chỉ cần có lòng, thế gian này không gì không thể cứu vãn.

Đừng hận ư? Mặc dù lúc đó nàng hứa với hắn, nhưng quả thực vẫn hận Bạch Tử Họa.

Nhưng mấy năm nay nhìn cảnh Bạch Tử Họa sống không bằng chết, ngày đêm nhớ mong nàng, bây giờ ngẫm lại, thấy tim mình như bị kim châm. Thì ra bất giác, nàng đã từ bỏ hận thù từ lâu, chỉ còn lại hối tiếc.

Nàng sao nữ trở mặt nhìn người đau khổ, nhưng lời nguyên bất tử bất diệt khi nàng tuyệt vọng muốn báo thù căn bản không có cách hóa giải, nàng chỉ có thể dồn sức ở bên người, dùng thời gian dài đằng đẳng chuộc lại sai lầm của mình.

Còn Bạch Tử Họa, nàng biết trải qua sự mất mát đáng sợ nhất đó, cộng thêm bao năm nhớ mong, người cuối cùng cũng có thể thực sự đối mặt với tất cả. Bởi vì nàng nghe thấy, khoảnh khắc cuối cùng khi nàng bỏ đi, người nói xin lỗi, sau đó còn cúi đầu lẩm bẩm: Đừng đi...

Không cần xin lỗi vì những gì đã xảy ra trong quá khứ, cũng không cần hứa hẹn gì về tương lai, thực ra chỉ một câu đừng đi ấy cũng đủ để giữ nàng lại rồi.

Lúc nàng mang Đường Bảo vội về Vân Sơn thì Bạch Tử Họa đã không còn ở đó nữa, chỉ còn lại Hanh Tức. Quan vi khắp nơi cũng không thấy người, như thể bốc hơi khỏi thế gian. Nhưng một người bất tử bất diệt không thể xuống được suối vàng lại không vào được địa phủ thì có thể đi đâu?

Nàng lại tìm khắp trời đất một vòng nữa, cuối cùng cũng tìm thấy người dưới đáy biển Trường Lưu. Mất bao công sức mới vào được không gian kín mít kia, nàng đã mất hết yêu lực, sức khỏe lại chưa hồi phục hẳn, đầu óc xoay mòng, suýt đứng không vững.

Trong làn nước biển xanh thẳm, Bạch Tử Họa đang trôi lững lờ say ngủ, giống hệt như lúc nàng tìm người đang

trúng kịch độc ở đáy biển Đông Hải khi xưa.

Nhìn đồng chai lọ bên cạnh, Hoa Thiên Cốt vừa buồn cười lại vừa đau lòng. Bạch Tử Họa quả thực bất tử bất diệt, nhưng vẫn say, uống nhiều rượu Vong Ưu và Mộng Tử đan như thế đủ cho người ngủ suốt mấy trăm năm.

Bạch Tử Họa tưởng rằng nàng đã vĩnh viễn bỏ đi, rốt cuộc người mệt mỏi bao nhiêu, tim tan thành tro bụi đến nhường nào mới chấp nhận dùng cách ngủ say dưới biển sâu này để trốn tránh? Sống không được, chết không xong, thì ra nàng mới là người tàn nhẫn nhất. Là nàng hủy hoại người, bây giờ, sao nỡ bỏ đi?

Nàng đau lòng vuốt ve gò má lạnh cóng của Bạch Tử Họa, dùng công lực xua tan tác dụng của Mộng Tử đan, nhưng rượu Vong Ưu lại ỉ ề mãi không thể đẩy lui.

Hoa Thiên Cốt im lặng ngồi bên cạnh người ngóng chờ, nhìn chăm chú, khi thì trò chuyện với Đường Bảo, khi thì nghiêng tai lắng nghe âm thanh náo nhiệt trên Trường Lưu Sơn, mãi một tháng sau Bạch Tử Họa mới tỉnh lại từ giấc mộng say.

Khoảnh khắc mở mắt thấy Hoa Thiên Cốt, hẳn cho rằng mình vẫn đang mơ. Lần này vết sẹo không đau, vòm ngực lại mềm mại xót xa.

Vì sao lại đánh thức hẳn?

Cảm giác say chưa tan hẳn, hẳn khẽ nhíu mày, giống như hơi tức giận. Đôi môi mỏng tái nhợt khẽ nhếch, đôi đồng tử khi thì sáng lấp lánh như chứa cả ngân hà, khi thì sâu thẳm như không có đáy, ánh mắt mê ly quyến rũ.

Hoa Thiên Cốt chưa từng thấy giây phút người thất thố khi say rượu như vậy, vừa lạnh lùng lại vừa mê người, tựa như đóa đào trong trận tuyết đầu mùa, đẹp tới rung động lòng người. Hoa Thiên Cốt không dám thở mạnh, vội vàng quay mặt đi.

Nhưng người đó bỗng nắm lấy cằm nàng.

“Tiểu Cốt, gọi sư phụ...”

“Sư phụ...” Nàng đành phải ngoan ngoãn vâng lời.

“Ngoan, gọi lại...”

“Sư phụ...”

“Gọi lại.”

“Sư phụ...”

...

Gọi đi gọi lại mấy chục lần, mà người đó dường như vẫn chưa thỏa mãn, cực kì hưởng thụ khép hờ mắt nghe nàng gọi.

“Sư phụ, sư phụ, sư phụ, sư phụ, sư phụ,...”

Không hề sốt ruột, Hoa Thiên Cốt gọi hết tiếng này tới tiếng khác, từng xúc cảm đau đớn lại quay về dập dờn trong lòng nàng. Tiếng gọi từ bình thản tới dồn dập, từ khe khẽ tới thét gào, mặt nàng dần giụa nước mắt...

Bao nhiêu yêu thương, bao nhiêu hồi tiếc trong lòng đều phủ kín từng tiếng sự phụ. Có tủi thân, có thắc mắc, có bất cam, có hờn căm, từng tiếng như thổ lộ, như dò hỏi, lại như trút bầu tâm sự...

Nhìn những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má nàng, tim Bạch Tử Họa như bị xé rách rồi quấn chặt lại, rồi lại bị đào thêm một lỗ nữa. Hắn cúi người ôm lấy cơ thể mảnh mai yếu ớt của Hoa Thiên Cốt siết chặt vào lòng, như thể muốn bóp nát nàng rồi đưa vào trong người mình. Vừa vỗ về nàng, vừa hôn lên trán, lên những giọt nước mắt của nàng.

“Ta tưởng nàng đi rồi, sẽ không bao giờ về nữa...”

“Ta đã đồng ý với chàng, không bao giờ bỏ đi.” Tuy lúc đó nàng vẫn chưa khôi phục trí nhớ, nhưng đã nói là phải giữ lời. Nàng không muốn làm Yêu Thần, không muốn làm tân nương của ai, nàng không muốn gì hết, nguyện chỉ là một đồ nhi ngoan ngoãn có hiếu của người dù ở Tuyệt Tình điện hay là Vân Sơn.

Bạch Tử Họa nâng mặt nàng lên, vui sướng nhìn nàng, không hề do dự hôn lên môi nàng, trần trọc mãi, triền miên mà sâu vô cùng.

Hoa Thiên Cốt ngậy người, mãi lâu mới bừng tỉnh, không tìm được sung sướng, ôm chặt lấy người, vụng về đáp lại.

Đôi môi của sư phụ vẫn lạnh như thế, đượm thêm mùi rượu Vong Ưu, khiến người khác như mê như say. Đầu óc nàng trống rỗng, con tim chìm dưới đáy nước tựa đang từ từ chuyển tới tầng không, tất cả mọi thứ trong quá khứ đều được nạm một đường viền bạc tuyệt đẹp, không đau đớn, bất cam và cả cố chấp oán hận trong quá khứ đều tan biến hoàn toàn.

Tựa như đã lâu như mấy trăm năm trôi qua, bỗng cảm thấy có người đang phóng vùn vụt tới đây, Bạch Tử Họa thở dài, rời khỏi cánh hoa của nàng, làn môi mềm mại mà hằn chờ mong đã lâu khiến một người luôn thận trọng đứng đắn như hãn cũng không kìm nổi.

Hoa Thiên Cốt hơi sợ xoa cánh tay trái của người, Bạch Tử Họa lại nắm lấy tay nàng.

“Tiểu Cốt, vi sư biết mình đang làm gì, ta rất tỉnh táo.”

Hoa Thiên Cốt ằng ặng nước mắt ngóng nhìn Bạch Tử Họa, cảnh tượng thế này trước kia nàng còn không dám tưởng tượng, nàng nghĩ tim mình sắp không chịu nổi nữa.

“Nha đầu ngốc, sao khóc mãi không dứt thế?” Bạch Tử Họa đưa tay ra dịu dàng lau nước mắt cho nàng, là vì đời trước dồn nén bao đau đớn cũng không thể khóc nên kiếp này mới thích khóc nhè như thế à?

“Sư phụ... Tôn thượng...” Cách đây không xa một tiếng vang vọng lại. Bạch Tử Họa vung tay lên, kết giới lập tức biến mất. Hoa Thiên Cốt vừa ngẩng đầu lên thì thấy U Nhược và mọi người, nhưng chẳng biết sao còn có một tiểu hòa thượng theo sau.

Đường Bảo ngay từ đầu đã che mắt nhìn lén rồi cười trộm, vừa thấy Lạc Thập Nhất tới, thở phì phò chạy vào trong lỗ tai Hoa Thiên Cốt.

“U Nhược?”

“Sư phụ...” U Nhược lấm lem nước mắt nước mũi, cuối cùng Cốt Đầu sư phụ cũng khôi phục trí nhớ, người nhận ra nó rồi! Con bé chạy bành bạch lên định vui đầu vào

lòng sư phụ, chuẩn bị kể tất cả những lần Tôn thượng bắt nạt nó cho nàng nghe. Ai ngờ Hoa Thiên Cốt giang vòng tay ra rồi đột nhiên đổi hướng, ôm cổ tiểu hòa thượng bên cạnh nó.

Tất cả đều ngớ người, U Nhược sốc quá cảm suýt rơi bộp một cái. Không phải chứ, sư phụ đã có Tôn thượng rồi mà còn muốn tranh tên hòa thượng này với nó nữa?

Ngạn Nguyệt cũng hoảng sợ choáng váng, tay chân luống cuống đẩy nàng ra.

“Thí chủ, nam nữ thụ thụ bất thân, A Di Đà Phật...” Sao gần đây cậu toàn gặp phụ nữ ngày càng xinh đẹp và ngày càng thoáng thế này.

Hoa Thiên Cốt níu chặt lấy vạt áo cậu, xoa nhẹ chuôi phật châu trên tay cậu, khóc không thành tiếng: “Tiểu Nguyệt, đúng là đệ...”

Ngạn Nguyệt thấy nàng như vậy, lòng bỗng nhói đau.

“A Di Đà Phật, thí chủ nhận nhầm người rồi.”

Mấy người bên cạnh nghe Hoa Thiên Cốt gọi thế thì bường tỉnh, U Nhược cười ngơ ngẩn, may mà không phải sư phụ muốn tranh tiểu hòa thượng với nó, nếu vậy thật không biết làm thế nào mới được. Mấy ngày này tìm đủ mọi lí do giữ hẩn lại, mọi người dần ở cùng nhau, tình cảm đã rất thân thiết rồi.

Hoa Thiên Cốt quay đầu nhìn Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa mỉm cười khẽ gật đầu, xác nhận, sau đó kéo nàng qua một bên.

“Tiểu Cốt, cứ từ từ. Ngày tháng còn dài, đừng làm đại sư sợ.”

Mặt tà ác của Yêu Thần đã bị diệt trên Kiến Mộc, chỉ còn lại mình Nam Vô Nguyệt ngậy thơ hiền lành mà Hoa Thiên Cốt dạy dỗ. Nhưng bây giờ tính thẳng bé lại cố chấp bảo thủ, một lòng hướng Phật, hết như nàng trước kia, con nhóc U Nhược kia, cửa tình sợ khó lọt, tương lai vẫn còn một con đường rất dài phải đi.

“Sao mọi người lại đến đây?” Hoa Thiên Cốt gặp lại những gương quen thuộc này, cực kì kích động.

U Nhược cười khúc khích nhấc chân đẩy Hanh Túc ra phía trước: “Hôm qua con lại bắt khuất xông vào Vân Sơn, không ngờ kết giới đã phá, không một bóng người, chỉ tìm được mỗi Hanh Túc. Sợ hai người gặp chuyện không may, nó bèn mang chúng con đi tìm hai người, không ngờ lại ở ngay trong đáy biển Trường Lưu dưới mắt con.”

Hoa Thiên Cốt cười gật đầu, kéo Đường Bảo ra khỏi lỗ tai.

“Đường Bảo, đừng trốn, ra gặp Hanh Túc ta đã kể với người đi. Hơn nữa, Thập Nhất sư huynh cũng tới, người không muốn gặp huynh ấy à?”

Đường Bảo chẳng có tí hứng thú nào với con vật giống hệt con heo dưới đất kia, hừ lạnh, tình yêu của Cốt Đầu chỉ dành cho mình nó thôi, còn lâu mới san sẻ với một con yêu quái nói cũng chẳng biết. Nó lại nhìn Lạc Thập Nhất, ngay cả hừ cũng lười, bò thẳng vào lòng Hoa Thiên Cốt. Nó không quen người ngày, không quen tên đáng ghét chỉ nghe lời thầy răn rập, cản nó cứu Cốt Đầu, còn trơ mắt nhìn nó bị Nghê Mạn Thiên bắt nạt nữa!

Lạc Thập Nhất bị nó lừ mắt từ chối, nổi sung sướng kích động ngay từ khi mới nhìn thấy lập tức hóa thành mưa sầu gió tủi, con sâu kia ghét hẳn, vì sao...

Hoa Thiên Cốt ném Đường Bảo đang giận dỗi vào trong lòng tay Lạc Thập Nhất.

“Đường Bảo, Thập Nhất sư huynh vì người mới... Người cũng tha thứ cho huynh ấy đi. Thập Nhất sư huynh, sau này nhờ huynh chăm sóc Đường Bảo nhiều hơn...”

Lạc Thập Nhất kinh ngạc, vội vàng gạt đầu liên tục, tay cầm Đường Bảo mà như cầm vật báu quý nhất thế gian, Đường Bảo ôm ngón tay hằn dòn sức cắn, hằn cũng cố nhịn không lên tiếng, mặc cho nó trút giận...

Hỏa Tịch cười ngoác miệng: “Vậy là bây giờ chúng ta lại đông đủ rồi.”

Thanh Lưu và Vũ Thanh La cũng buồn bã lắc đầu: “Tiếc rằng Sóc Phong và Khinh Thủy đã mất.”

Bạch Tử Họa nói: “Khinh Thủy và Hiên Viên Lăng có nhân duyên ba kiếp, có lẽ bây giờ đang rất hạnh phúc, không cần nhớ mong.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu: “Trước đó ta cũng đã sắp xếp ổn thỏa cho Sóc Phong rồi, hơn trăm năm nữa, không chừng có thể gặp lại cậu ấy.”

Phát hiện lại có người đến, Bạch Tử Họa biết là ai, nói với Hoa Thiên Cốt: “Tiểu Cốt, sau này còn rất nhiều cơ hội tụ họp, chúng ta về Vân Sơn trước đi.”

U Nhược giữ chặt Bạch Tử Họa: “Tôn thượng, đừng đi, xin người hãy về Tuyệt Tình điện, Tam tôn Trường Lưu không thể thiếu bất kì ai được!” Quan trọng nhất là cái chức chương môn này làm nó mệt quá.

Bọn Hỏa Tịch cũng vội vàng phụ họa: “Tôn thượng, người và Thiên Cốt về đi, sư bá và sư phụ rất nhớ người. Tuyệt Tình điện trống không, sư bá thường tự mình lên quét dọn, ngồi ở đó cả ngày, chẳng lẽ người vẫn không thể tha thứ cho sư bá, tha thứ cho chúng con sao?”

Bạch Tử Họa không đáp, chỉ nhìn lên trên, người tới quả nhiên là Ma Nghiêm và Sinh Tiên Mặc.

“Đệ đang thắc mắc sao đây biển Trường lưu hôm nay lại ầm ĩ như thế, hóa ra là sư huynh quay về. Sao lại đứng

dưới này, đã tới cửa nhà rồi thì cũng nên về ngồi một lát chứ?” Sinh Tiêu Mặc nhìn Bạch Tử Họa và cả Hoa Thiên Cốt đã nhớ ra tất cả nhưng lựa chọn bỏ qua ở lại bên huynh ấy mà thở phào nhẹ nhõm. Mấy năm nay không biết hần đã đề cập tới chuyện sư huynh đưa Tiểu Cốt về Tuyệt Tình điện bao nhiêu lần, đại sư huynh đã hối hận biết lỗi rồi. Nhưng vẫn không biết là nhị sư huynh không thể tha thứ đại sư huynh gài bẫy hay là không thể tha thứ cho bản thân vì Trường Lưu mà giết Hoa Thiên Cốt nên không về.

Mấy năm trôi qua, Ma Nghiêm giờ đã sa sút rất nhiều, cũng đỡ lạnh lùng nghiêm khắc hơn. Cái chết của Trúc Nhiễm là đả kích quá lớn đối với ông ta, thái dương lại có thêm mấy sợi tóc bạc nữa. Chuyện đời vốn buồn cười thế đấy, thiên đạo luân hồi, người đã mất trước kia dần dần xuất hiện trước mặt ông. Nhưng người thực sự hồn phi phách tán, mãi mãi không thể quay về nữa lại chỉ có mình Trúc Nhiễm, thẳng bé ngốc nghếch, trước giờ đều mưu cầu tư lợi, ấy vậy mà cuối cùng lại hy sinh cho người khác...

Hoa Thiên Cốt nhìn ông, lại nhớ tới Trúc Nhiễm mà lòng xót xa. Tới tận bây giờ nàng vẫn không ngờ người thay đổi tất cả, cứu mạng nàng, cho nàng thêm một cơ hội quay về bên sư phụ, lại là Trúc Nhiễm...

Ma Nghiêm nhìn Bạch Tử Họa, lại nhìn Hoa Thiên Cốt, muốn khuyên Bạch Tử Họa ở lại, cuối cùng chỉ nói ra được hai chữ: “Sư đệ...”

Bạch Tử Họa đương nhiên hiểu, nhưng ảo giác Trường Lưu bị diệt lại hiện lên trong đầu, sau đó hắn lại nhấn tâm đâm kiếm Hiên Viên vào nàng... Ngực hắn nhói đau, dường như không thể đứng vững.

“Sư phụ...” Hoa Thiên Cốt nắm tay Bạch Tử Họa, “Chúng ta về Tuyệt Tình điện thôi!”

Bạch Tử Họa giật mình nhìn Hoa Thiên Cốt, người để ý nhất không phải là nàng ư? Hắn vì Trường Lưu mà bao lần tổn thương nàng, cuối cùng còn giết nàng nữa!

Ánh mắt Hoa Thiên Cốt nhìn hắn trong veo sáng ngời: “Sư phụ, chúng ta về thôi, mọi người ở Trường Lưu cũng cần chàng như thiếp. Tuyệt Tình điện là nơi có kí ức đẹp nhất đời thiếp, thiếp rất nhớ nó. Hơn nữa khó khăn lắm mới tìm lại được tất cả, thiếp muốn mỗi giây mỗi phút đều được ở bên mọi người, không phải chia lìa. Điều quan trọng nhất là, thiếp muốn trở thành người quan trọng nhất của chàng chứ không phải là tất cả mọi thứ. Lời dặn dò của sư tổ với chàng, trách nhiệm của chàng đối với Trường Lưu và chúng sinh, đó đều là những điều không

thể thoát thác cũng không thể phụ lòng, đừng vì thiếp mà từ bỏ. Trường Lưu là nhà của chàng, những ngày tháng trước kia tuy chỉ ở một mình cũng chưa từng cảm thấy cô đơn, đó là vì chàng có chuyện phải làm. Nhưng mấy năm ở Vân Sơn, chàng chưa từng có một ngày thật sự vui vẻ. Thiếp biết chàng vẫn quan tâm nơi này, bằng không chàng cũng không chọn đáy biển Trường Lưu làm nơi an giấc trốn tránh. Sư phụ, chúng ta về đi, tình yêu và đại nghĩa có thể cùng trọn vẹn. Tiểu Cốt muốn biết năm nay mấy gốc đào ở Tuyệt Tình điện có nở hoa không...”

Bạch Tử Họa nắm chặt tay nàng, bỗng nói không nên lời. Mãi lâu sau, hắn cuối cùng mới khẽ gật đầu. Ngay cả nàng cũng có thể bỏ qua, sao hắn lại không làm được.

Mọi người chỉ thiếu mỗi việc vỗ tay hoan hô, ngay cả Ma Nghiêm cũng không nén nổi nụ cười.

“Chúng ta mau về thôi, hôm nay là lễ Mộc Kiếm của Trường Lưu. Vừa hay chúng ta về ăn mừng, vì lần đoàn viên này mà linh đình một bữa.” U Nhược hưng phấn xoa tay, mấy năm nay trò bắt cá Cồn Cồn nó đều đứng nhất đấy.

Mọi người gật đầu, cùng bay lên trên, nhưng Hoa Thiên

Cốt bỗng bị trượt chân.

“Tiểu Cốt, sao thế?” Bạch Tử Họa lo lắng nhìn nàng.

“Không sao, thiếp mệt quá, chàng ẵm thiếp đi.”

U Nhược đứng một bên liên tục chớp mắt, sư phụ xấu quá, vừa mới làm lành với Tôn thượng đã học cách làm nũng rồi.

Bạch Tử Họa thấy mọi người xung quanh đều đang trộm cười họ. Trước kia không phải hắn chưa từng ôm nàng trước mặt người khác, nhưng lúc đó hắn không thấy gì, còn bây giờ không biết có phải đã thẳng thắn với lòng mình hay không mà trái lại có chút ngượng, nhưng vẫn không hề do dự ẵm ngang nàng lên, theo mọi người bay tới trước đại điện Trường Lưu.

Tám nghìn đệ tử vì lễ Mộc Kiếm bắt đầu, mà từ chương môn tới Thế tôn, Nho tôn, thậm chí cả đám Lạc Thập Nhất và Vũ Thanh La đều vô cớ mất tích, không ai chủ trì đại cục nên có chút lộn xộn. Bỗng lúc này thấy Bạch Tử Họa ôm Hoa Thiên Cốt về, mọi người sững sốt vài giây, sau đó reo hò ầm ĩ. U Nhược là người cười vui vẻ nhất trong mọi

người: “Sư phụ, bây giờ người đã về, có thể tự tay dạy pháp thuật cho con được rồi.”

“U Nhược...”

Hoa Thiên Cốt hơi xấu hổ nhìn con bé, nàng không phải là một sư phụ tốt, thậm chí còn chưa thực sự dạy con bé được ngày nào, lại luôn để con bé phải lo lắng cho mình. Hy vọng những tháng ngày sau có thể từ từ bù đắp, chỉ sợ...

Vẻ sầu lo hiện giữa mi tâm, nhưng chỉ trong giây lát rồi biến mất. Nàng nhìn Trường Lưu quen thuộc, mỉm cười trông Tuyệt Tình điện lơ lửng giữa trời, mắt nhòe đi...

U Nhược cười to: “Ha ha, Tôn thượng, người lại làm chương môn nhé, đây là nguyện vọng của mọi người, Mấy năm nay Trường Lưu bị con hại tới chẳng ra gì nữa, ai cũng ngóng trông người quay về.”

Bạch Tử Họa lắc đầu, bằng việc mấy năm nay U Nhược suốt ngày chạy tới Vân Sơn, nghĩ ra đủ chiêu trò là biết tính con bé cứng cỏi không chịu thua ai, chắc chắn có thể quản lí tốt Trường Lưu. Hơn nữa môn quy Trường Lưu bây giờ còn nghiêm khắc hơn cả trước kia, cứng nhắc bảo

thủ, cần nhiều sức sống hơn. Trưởng lão của thập nhị các chắc chắn cũng hết cách với con tiểu yêu này.

Hắn cùng ngồi xuống với Hoa Thiên Cốt, kế tiếp là lễ nghi long trọng của tết Mộc Kiếm, rồi sau đó là hoạt động giải trí, mọi người rải rác chơi đùa so tài khắp nơi.

Hoa Thiên Cốt chơi được một lúc thì bắt đầu thở hồng hộc, cười lau mồ hôi nói: "Mọi người cùng lên Tuyệt Tình điện đi, ta sẽ nấu những món sớ trường cho mọi người ăn..."

Nàng hy vọng Tuyệt Tình điện sau này sẽ vô cùng rộn rã, tất cả mọi người đều có thể muốn lên lúc nào thì lên. Bạch Tử Họa hiểu ý của nàng, khẽ gật đầu.

Vì thế người này đẩy người kia, còn có cả vô số đệ tử cũ mới hưng phấn chạy ào ào như ong vỡ tổ hướng về Tuyệt Tình điện trong truyền thuyết.

Nhìn cảnh vật không hề thay đổi, tựa như mới chỉ là ngày hôm qua. Bạch Tử Họa vỗ nhẹ lên đầu nàng: "Đừng khóc..."

Hoa Thiên Cốt vội vàng lau nước mắt, đúng vậy, hôm nay là ngày vui vẻ nhất năm nay, sao lại luôn khóc nhè thế này! Nàng xắn tay áo lên, bắt đầu bận rộn trong phòng bếp. U Nhược và một đồng người ra sức chen chúc muốn giúp đỡ, vì thế chẳng mấy chốc những món ăn tươi ngon đã ra lò.

Đêm đến, bên dòng suối nhỏ, dưới tàng hoa đào, đồng lửa rực cháy.

Hoa Thiên Cốt cảm thấy hôm nay là ngày của tiếng cười, so với quãng thời gian kể từ khi sư phụ trúng độc và những tháng ngày của mấy năm nay đều cười nhiều hơn rất nhiều.

Bên đồng lửa, U Nhược đang cố xui Tiểu Nguyệt ăn thịt uống rượu, còn thừa dịp say rượu giở trò với người ta, Tiểu Nguyệt sợ tới mức cứ a di đà phật liên hồi. Cảnh dòng suối nhỏ Hỏa Tịch và Vũ Thanh La tựa vào nhau ngấm trắng, nhưng thỉnh thoảng cũng vang lên tiếng thét thảm thiết của Hỏa Tịch vì bị véo tai. Còn Lạc Thập Nhất đang nằm nhào lên cổ trò chuyện với Đường Bảo, Đường Bảo lại chỉ chú tâm ăn quả đào Lạc Thập Nhất dâng như báu vật, còn suốt ngày chống hông vào mặt người ta nữa.

Ma Nghiêm im lặng uống rượu, nhìn bao đệ tử xung quanh, lộ vẻ dịu dàng yêu thương hiếm thấy. Sênh Tiêu Mặc lại lười biếng tựa vào gốc đào, đã bắt đầu ngà ngà say mà chớp mắt.

Hoa Thiên Cốt mỉm cười, cảnh tượng hoàn mỹ trước mắt như một vầng sáng màu vàng nhạt ấm áp, sau đó từ từ nhòe đi, như thể có một làn sóng đang dập dờn trên mặt, lấp lánh ánh sáng.

Thanh Lưu đi tới bên cạnh nàng đưa một chén rượu, khuyên nàng nên uống một chút, nàng mỉm cười vươn tay ra, không ngờ ngón tay lại trượt qua mép chén, chén lưu ly nhiều màu lập tức vỡ nát dưới đất.

Xung quanh bỗng yên lặng, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn nàng.

Hoa Thiên Cốt vội vàng cúi người gom mảnh vỡ, lại bất cẩn bị đứt tay.

Người bên cạnh sốt ruột kéo nàng sang một bên, nàng vội vàng xoa tay: "Ta không sao đâu, Thanh Lưu."

Người nọ sững sờ: “Huynh là Thập Nhất.”

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu, xung quanh ngày càng mờ nhạt, ngay cả dáng vẻ cũng dần không thấy, chỉ còn lại khối màu, lắc đầu khẽ cười.

U Nhược hoảng sợ nắm lấy hai tay nàng: “Sư phụ! Người làm sao thế? Mắt người...?”

Hoa Thiên Cốt cốc đầu con bé an ủi: “Ta không sao, chỉ là hơi vầng đầu thôi.”

Bạch Tử Họa im lặng nhìn nàng, trong lòng hiểu rõ. Bằng sự cố gắng mấy năm qua của hắn và Sát Thiên Mạch, mặc dù phách của nàng đã đủ, nhưng hồn vẫn phân tán chưa trọn, cho nên mới ngốc nghếch. Cho dù có là Quy tiên đan cũng không thể khôi phục cả hồn lẫn phách của nàng như thuở đầu, mà chỉ chuyển những cố gắng bao năm nay của bọn họ vào phách sang hồn. Có được tất có mất, mặc dù trí nhớ khôi phục, nhưng về mặt sức khỏe tất bị ảnh hưởng.

Trước đó nàng thấy mệt, pháp lực không còn chút gì, không thể cưỡi gió mà bay. Bây giờ tới mất thị giác, kể

tiếp sẽ là không nghe, không nói được. Mà khi đã mất pháp lực, nàng không thể nói chuyện bằng nội lực nữa... Chỉ có thể như một người mù người điếc bình thường không còn ngũ thức.

“Tiểu Cốt, đừng sợ, không tốn nhiều thời gian đâu, sư phụ nhất định sẽ chữa khỏi cho nàng.”

Hoa Thiên Cốt mỉm cười gật đầu, nào có chuyện mọi việc đều viên mãn chứ, có thể quay về Tuyệt Tình điện, ở bên chàng, ở bên mọi người, nàng đã không còn tiếc nuối gì nữa rồi.

Mọi người vây xung quanh, Đường Bảo khế thì thầm trong tai nàng, Hanh Túc cộ tới cộ lui bên chân nàng. Bạch Tử Họa ôm chặt nàng từ phía sau, tựa như thành trì vững chắc nhất thế gian.

“Bây giờ ta sẽ không để nàng cô đơn lẻ loi như hồi ở man hoang nữa, sư phụ sẽ mãi bảo vệ nàng, từ nay về sau, cuộc đời nàng sẽ chỉ có hạnh phúc và vui vẻ. Vậy nên đừng sợ, dẫu không thấy không nghe hay không nói được, chỉ cần dùng tim cảm nhận, sư phụ luôn ở bên nàng, không bao giờ lìa xa.”

Hoa Thiên Cốt thấy mũi mình cay cay, ra sức gật đầu, xoay người đưa mắt về phía Bạch Tử Họa. Trong phút chốc dường như có ánh chớp lóe sáng cả bầu trời, để nàng thấy rõ gương mặt đầy vẻ dịu dàng và kiên định kia.

“Trước giờ thiếp đều không tin chính, không tin tà, không tin hạnh phúc, nhưng thiếp tin chàng, sư phụ, thiếp...”

Nàng cố gắng muốn nói ra cái câu đã bao lần bị người ngăn trở, nàng yêu người. Nhưng tầm mắt bỗng tối đen, họng đã không thể phát ra tiếng gì nữa, chỉ có thể nhủ thầm trong lòng hết lần này tới lần khác, nàng biết người nhất định có thể nghe thấy...

Thế gian cũng dần yên ắng, mọi âm thanh đều bật im, nhưng trong mơ hồ, tiếng người cười nói vừa nãy vẫn chưa hề dứt, hòa cùng tiếng cung linh và cả lời nói dịu dàng của Bạch Tử Họa, quanh quẩn bên tai mãi lâu.

Năm năm sau.

Trên Tuyết Tình điện ở Trường Lưu Sơn, hương đào đơm như mưa, U Nhược ngồi xổm dưới tàng cây, tóm

lấy Hanh Tức đang run bần bật.

“Nhả ra nhả ra, sao mà lại nuốt Đường Bảo vào bụng hả?”

Hanh Tức bị con bé lắc tới ruột gan lộn tùng phèo, đập bốn cái chân ngắn tũn, vừa vùng vẫy vừa bất mãn hừ hừ, nhưng cuối cùng cũng nôn Đường Bảo ra.

Đường Bảo như mới được vớt từ bát canh lên, nhìn đồng nước dãi buồn nôn của Hanh Tức dính khắp người mình, tức quá gào khóc. Nó chẳng qua chỉ hơi sơ sẩy một tí lúc gặm củ cải thôi mà đã bị Hanh Tức đánh lén thành công, nuốt tọt cả nó lẫn củ cải vào bụng.

“Mày lại bắt nạt tao! Tao phải mách mẹ Cốt Đầu!” Đường Bảo vừa lau nước dãi vừa lau nước mắt, Cốt Đầu, bao giờ mẹ mới về, nếu mẹ không về thì sẽ thấy món Đường Bảo béo phệ đấy!

U Nhược thô lỗ lấy một miếng giẻ lau ra, ra sức chà lên người nó như đang chà mì. Đường Bảo càng tủi thân, Khinh Thủy, nó muốn Khinh Thủy dịu dàng! Nó quyết định rồi, nó không cần Lạc Thập Nhất, kiếp này nó nhất định

phải tu luyện thành nam, hoành đao đoạt ái cướp Kinh Thủy ra khỏi tay Hiên Viên Lăng!

Đường Bảo thở hồng hộc nhìn Hanh Túc đang dương dương tự đắc mà không đề phòng, bay vút tới đuôi nó cắn phập một cái, miệng đầy lông. Hanh Túc chỉ có thể đuổi theo cái đuôi mà không ngừng xoay quanh tại chỗ, U Nhược đứng nhìn mà cười sặc sụa.

Bỗng một mùi thức ăn thơm lừng không biết từ đâu bay đến, U Nhược nhắc Đường Bảo khỏi người Hanh Túc rồi chạy vào bếp, Hanh Túc cũng chạy lạch bạch theo sau.

“Tôn thượng?”

U Nhược nhướn mày, Bạch Tử Họa đang bận rộn trong bếp, dáng vẻ vẫn thong dong nhẵn nhẽ như trước, tà áo trắng không dính chút dầu khói, nhìn mà thất cả tim. Bọn họ bình thường đều không ăn uống gì, nhưng nếu hôm nay Bạch Tử Họa đã tự mình xuống bếp thì có nghĩa là Hoa Thiên Cốt sắp về tới nơi rồi.

“Tôn thượng! Sư phụ sắp về rồi ạ?”

Bạch Tử Họa gật đầu, khóe miệng cũng không nhin được mà hơi nhếch lên: “Về ngay đây, con dọn bàn trước đi, bụng thức ăn ra.”

U Nhược hớn hở chạy ra, sau đó bảo Đường Bảo thông báo cho đám Lạc Thập Nhất, bây giờ Tuyệt Tình điện rất rộn rã, bởi vì Cốt Đầu sư phụ không nhìn thấy, Tôn thượng sợ người buồn nên cũng chào đón thêm vài đệ tử đến quây rầy. Bây giờ nó ở trong gian phòng của sư phụ trước kia, để tiện chăm sóc sư phụ ở cùng phòng Tôn thượng. Nó hay trốn ngủ, nấp ngoài cửa nghe lén.

Nhưng Cốt Đầu sư phụ không thể nói chuyện, Tôn thượng lại không thích nói nhiều, nó thường nghe cả đêm mà chẳng thấy gì, nhưng vẫn rình mà không biết chán.

Bạch Tử Họa vẫn lãnh đạm, nhưng dễ tới gần hơn một chút so với trước kia. U Nhược lén nhìn người chăm chăm, hỏi dò: “Tôn thượng, Cốt Đầu sư phụ đã đi hơn ba tháng với Sát Thiên Mạch, người không lo lắng chút nào sao?”

Bạch Tử Họa uống trà không thèm ngẩng đầu lên: “Lo lắng chuyện gì?”

U Nhược kích động quơ quơ nắm đấm: “Lo lắng sư phụ không có pháp lực lại không nhìn thấy lỗi đâu xảy ra nguy hiểm, lo lắng sư phụ sẽ thích Sát Thiên Mạch rồi bỏ chạy, sẽ không về đây nữa!” Tuy rằng trong lòng con bé chỉ có mình Ngạn Nguyệt, nhưng mỗi khi thấy khuôn mặt chấn động lòng người của Sát Thiên Mạch cũng đỏ mặt tía tai, mắt đảo lên đảo xuống. Huống chi Sát Thiên Mạch tốt với sư phụ như thế, trả giá tất cả, thậm chí còn hôn mê bất tỉnh, thiếu nữ đương xuân khắp Lục giới có ai mà không rung động. Hơn nữa lúc ở Dao Trì hai người họ còn ôm hôn trước mặt mọi người, xem như đã động chạm da thịt rồi, địa vị của Sát Thiên Mạch trong lòng sư phụ Cốt Đầu là không thể coi thường, nếu bây giờ ngày nào cũng lời ngon tiếng ngọt, dịu dàng chăm sóc, tận dụng thời cơ, lỡ sư phụ Cốt Đầu thay lòng đổi dạ thì phải làm sao? Lo quá, lo quá...

Bạch Tử Họa nhìn biển trời đằng xa, bầu trời trong xanh thăm thăm như vừa được gột rửa: “Sát Thiên Mạch sẽ

chăm sóc nàng chu đáo. Còn chuyện thay lòng đổi dạ, con thấy Sát Thiên Mạch ngoài sắc đẹp ra thì còn ưu điểm gì khác không?”

U Nhược cúi đầu then mướt mồ hôi, cho dù Sát Thiên Mạch trước giờ luôn quá kiêu ngạo, ngây thơ và nóng nảy tí, nhưng Tôn thượng người cũng đừng khinh bỉ người ta thế chứ?

Bạch Tử Họa nhướn mày: “Có gì đâu, dù sao Tiểu Cốt cũng không thấy.”

U Nhược ghen hống, thảo nào mà bình tĩnh thản nhiên như thế, hóa ra là đã tính toán chi li rồi, quả nhiên nhìn người không thể xem bề ngoài, thì ra Tôn thượng cũng thật gian xảo!

Nó lăm bằm, chờ mấy năm nữa xem, Đông Phương Úc Khanh quay về, xem người ngồi yên thế nào, e là còn không cho sư phụ Cốt Đầu ra khỏi tầm mắt nửa bước.

Đó có lẽ là người Tôn thượng kiêng dè duy nhất trên đời này nhỉ?

Chẳng mấy chốc, trên trời đã có một đám mây đỏ rực bay tới, Sát Thiên Mạch dịu dàng ôm sư phụ ngồi trên phượng hoàng lửa từ từ hạ cánh.

Hoa Thiên Cốt có chút vội vàng đưa tay ra theo thói quen, quả nhiên lập tức có một bàn tay nắm lấy tay nàng. Lòng nàng như rộng mở dưới ánh mặt trời, ấm áp hạnh phúc.

“Khá hơn chút nào không?” Bạch Tử Họa dịu dàng tới gần hỏi bên tai nàng.

Hoa Thiên Cốt mỉm cười gật đầu, thính giác của nàng hai năm trước cơ bản đã khôi, lần này đi theo Sát Thiên Mạch là để chữa họng. Vì để nàng có thể chóng khỏe lại, hai người họ đã tốn không ít tu vi, mặt khác còn có đám Sinh Tiêu Mặc giúp đỡ, rút ngắn khoảng thời gian mấy chục năm hỗn phách cần để tụ hợp đi rất nhiều. Nhưng nhớ lại những ngày không thể cảm nhận cũng không thể biểu đạt hai năm trước, nàng có chút hoảng sợ. Khi đó lúc nào nàng cũng phải nắm tay Bạch Tử Họa hoặc kéo ống tay áo của người mới an tâm, nếu không thì cả thế giới đều lạnh lẽo như chỉ có một mình nàng. Thính giác khôi phục rồi, những ngày sau tốt hơn nhiều, bởi vì có thể nghe thấy tiếng Bạch Tử Họa và mọi người xung quanh, trao đổi cũng dễ dàng hơn.

Bạch Tử Họa biết khoảng thời gian bị hắt nước ao Tuyệt Tình điện rồi bị đầy tới man hoang để lại bóng ma rất lớn trong lòng Hoa Thiên Cốt, cho nên không bao giờ rời xa nàng dù chỉ một tắc, chăm sóc cẩn thận, quan tâm chu đáo.

Vẻ đẹp rực rỡ của Sát Thiên Mạch phóng khắp nơi, khiến người khác vẫn không thể lơ đi. Lúc này khuôn mặt ấy đang tươi cười đầy yêu thương, hắc vồ đầu Hoa Thiên Cốt, nhìn Bạch Tử Họa: “Cơ hống của bé con không có gì đáng ngại, mấy ngày nữa hẳn sẽ dần hồi phục, nhưng thị lực thì phải chờ vài năm nữa, ta sẽ tiếp tục nghĩ cách.” Bởi đây không phải là vấn đề sinh lí, mà là linh hồn mất năng lực cảm nhận thế giới bên ngoài, có đổi cơ thể cũng không thể nhìn thấy.

Bạch Tử Họa gật đầu, cũng không có lời nào cảm ơn hết được. Hắc kéo Hoa Thiên Cốt ngồi xuống cạnh bàn: “Ta đã chuẩn bị vài món, một bình rượu nhạt, có rảnh làm một chén không?”

Sát Thiên Mạch cực kì sung sướng, Bạch Tử Họa tự mình xuống bếp nấu, chuyện tốt thế này sao có thể bỏ qua. Hắc không hề khách khí ngồi xuống, không ngờ vừa sau vài hớp rượu và mấy miếng ăn mà đã bắt đầu buồn

bực. Hần luôn tự phụ về tay nghề nấu nướng cực đỉnh của mình học để chăm sóc Lưu Hạ, lần này ngày nào cũng làm các món khác nhau cho bé con ăn, nghĩ thầm, ta không đánh nổi sư phụ nàng thì ít ra nấu nướng cũng phải hơn. Không ngờ tay nghề của Bạch Tử Họa còn khá hơn hẳn, thật quá đáng. Hần không tin trên đời này lại có người hoàn mỹ như thế. Hôm nay về hẳn sẽ về bắt tất cả đầu bếp nổi danh khắp Lục giới, hẳn phải bắt đầu khổ luyện nấu nướng.

Hai người vừa ăn vừa gấp thức ăn cho Hoa Thiên Cốt, đồ ăn trong bát Hoa Thiên Cốt đã thành một ụ to rồi.

Xa xa lại có vài người chạy tới, Sát Thiên Mạch vừa thấy mồ hôi đã tuôn rơi, đặt đĩa xuống nói: “Bé con nghỉ ngơi nhiều vào, mấy ngày nữa tỷ tỷ lại đến thăm muội.” Vừa nói xong người đã mất hút. Đám Lạc Thập Nhất vừa đặt chân lên Tuyết Tình điện, đã thấy có người gọi to

“Sát mỹ nhân, không phải Sát mỹ nhân đến đây à? Người đâu?” Hỏa Tịch dáo dác tìm khắp nơi.

U Nhược không nói gì, khó khăn lắm mới nhân bữa cơm này ngăn được mỹ nhân, Hỏa Tịch vừa tới đã khiến người ta sợ quá chạy mất. Sát Thiên Mạch đã gặp cả ngàn vạn người hâm mộ nhưng chắc chưa từng thấy kẻ nào đại gái

như Hỏa Tịch. Nếu là người bình thường hẳn đã chém chết rồi, có điều Hỏa Tịch lại là bạn của Hoa Thiên Cốt, đồ đệ của Sênh Tiêu Mặc, hơn nữa chỉ thích cái đẹp chứ không có ý xấu. Lần trước khi Sát Thiên Mạch chuẩn bị đập xuống Trường Lưu Sơn hẳn còn ngu ngốc dùng pháp lực tạo nên một màn mưa hoa Mạn Đà La cực kì hoành tráng, nói cái gì tất cả đều là mình tự tay trồng, hoa tươi mới xứng với mỹ nhân, lại không biết Sát Thiên Mạch dị ứng với Mạn Đà La, hắt xì hơi một tuần liền. Nếu không phải lần này Vũ Thanh La đúng lúc có mặt, xem Hỏa Tịch có chịu được không.

Hoa Thiên Cốt liên tục viết vẽ kể sơ qua những gì đã diễn ra trong mấy tháng qua, bởi vì Sát Thiên Mạch, còn nhờ Mặc Băng tiên, Đấu Lan Can, Lam Vũ Lan Phong giúp đỡ mà nàng mới có thể khôi phục nhanh như thế.

Khi nhắc tới Mặc Băng tiên không khí xung quanh lạnh hơn rõ rệt, Hoa Thiên Cốt chợt dạ vội vàng nói lảng sang chuyện khác, vì quá mệt nên ăn cơm tối xong liền về phòng ngủ sớm.

Buổi tối Bạch Tử Họa xem cuốn sách ghi lại những vấn đề xảy ra trong mấy tháng trị liệu mà Sát Thiên Mạch để lại, rồi bảo Lạc Thập Nhất đi bốc thêm ít thuốc.

Quay về phòng thì thấy Hoa Thiên Cốt đang nằm nghiêng trên giường, làn váy dài sắc tím mỏng manh trong suốt rũ xuống đất, tay cầm một cái túi hương đặt trên mũi, mắt khép hờ, lưỡi biếng và quấy rối.

“Tỉnh rồi?” Mấy năm nay ngày nào nàng cũng phải ngủ hơn nửa ngày.

Hoa Thiên Cốt gật đầu, mắt nhìn hẩn, tuy không có tiêu điểm nhưng không hề mất đi thần thái.

“U Nhược đi rồi.”

Đi đâu?

Hoa Thiên Cốt dùng tay hỏi.

“Hình như sư phụ của Ngạn Nguyệt muốn nó kế nhiệm chức phương trượng, con bé dám đi cản lắm.”

Tiểu Nguyệt muốn làm phương trượng?

“Thằng bé đã từ chối, có lẽ chính thằng bé cũng không hiểu sao mình lại từ chối.”

Chàng không nói cho U Nhược?

“Để nó bận cũng tốt, vừa hay cho chúng ta có không gian riêng, nếu không nó suốt ngày ngồi ngoài nghe lén.”

Hoa Thiên Cốt không nói gì, chẳng phải chàng vẫn thi pháp cách âm sao? U Nhược căn bản có nghe được gì đâu.

“Cầm cái gì thế?” Từ xa đã ngửi thấy mùi, thơm mắt thanh nhã, như có như không, dường như có thể khiến người ta chìm sâu vào dòng kí ức xa xôi.

“Lúc ở Ma giới nàng còn điều hương?”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu.

Tử Huân tỷ tỷ nhờ thiếp đưa cho chàng.

Bạch Tử Họa lưỡng lự một lát rồi nói: “Ừm, ta nhận, nếu gặp lại thì giúp ta cảm ơn nàng ấy.” Nhưng không hề đưa tay ra cầm.

Hoa Thiên Cốt thật muốn biết về mặt Bạch Tử Họa bây giờ thế nào, tiếc rằng không thấy, bấu môi, lại đặt túi hương dưới mũi ngửi.

Thơm quá, sau khi buông tay lại triệt đại ngộ, hương vị thế này có làm thế nào thiếp cũng không điều được, lần này thiếp thua.

Bạch Tử Họa lắc đầu không biết làm sao, đỡ nàng đứng dậy rồi điều chân khí cho nàng như thường lệ, Hoa Thiên Cốt lại kéo tay áo hắt.

Sư phụ, vì sao chàng lại tuyệt tình với Tử Huân tỷ tỷ như thế? Chàng biết tỷ ấy thích chàng từ lâu rồi đúng không? Biết tỷ ấy can thiên kiếp cho chàng, cũng vì chàng nên mới trở thành đạo tiên?

Bạch Tử Họa không đáp, chỉ nhú mày nhìn nàng: “Bộ váy này là Tử Huân cho nàng?”

Hoa Thiên Cốt không nhìn thấy, quần áo luôn do U Nhược chuẩn bị và hẩn quản lí, chất vải của bộ váy này được dệt từ tơ cá Ngân Tầm nhả ra, chỉ Đông Hải mới có.

Đúng vậy, đẹp không?

Tử Huân tỷ tỷ nói, dù mình không nhìn thấy, nhưng vẫn nên chải chuốt thật xinh đẹp trước mặt sư phụ.

Mày Bạch Tử Họa càng nhú chặt, không phải nàng cũng mặc thế này trước mặt Sát Thiên Mạch đấy chứ.

Chàng vẫn chưa trả lời đâu, không được đổi chủ đề.

Nàng đã không còn là Tiểu Cốt mất trí nhớ luôn bị người lừa dối nữa.

Bạch Tử Họa cởi áo khoác che vai trắng muốt lộ ra ngoài của nàng: "Ta biết thì có thể làm gì, mỗi người đều có sự lựa chọn của mình, sự cố chấp của mình. Tử Huân là một người kiêu ngạo, ta không thể cho nàng ấy tình yêu, nàng ấy cũng không cần ta thương hại."

Nhưng mà...

Hoa Thiên Cốt còn muốn lấy lại công bằng nữa, thì lại bị Bạch Tử Họa nhắc nhở lên.

“Ta còn chưa tính sổ với nàng chuyện dám chuốc thuốc ta!”

Không phải thiệp, là Trúc Nhiễm.

“Nhưng nàng khi đó lại bảo Tử Huân tới đưa thuốc giải cho ta, có ý gì hả?”

Hoa Thiên Cốt chột dạ cúi đầu, không dám hỏi gì nữa.

Bạch Tử Họa nhắc tới giây phút thảm hại nhất trong đời tới giờ vẫn canh cánh trong lòng.

“Lúc ấy ta giận tới nỗi thật mong chưa từng nhận đồ đệ này.”

Hoa Thiên Cốt vội vàng ôm cổ Bạch Tử Họa, bồi thêm vài nụ hôn, nhưng không tìm đúng vị trí mà hôn lên chóp mũi Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa khẽ thở dài, nghiêng đầu, cái miệng nhỏ nhắn kia vẫn không chịu từ bỏ ý định liên tục tìm môi hắn dán lên, đôi môi mang theo mùi hương thoang thoảng từ cái túi thơm Tử Huân cho, vuốt ve trên môi hắn một lát. Chiếc lưỡi nóng mềm nhẹ nhàng dò vào, lướt khắp môi hắn, sau đó cạy ra một kẽ hở rồi luồn vào, bàn tay nhỏ bé xấu xa cũng lặng lẽ thọc vào áo trong của hắn.

Bạch Tử Họa vội vàng đẩy Hoa Thiên Cốt ra, hai má thoáng ửng hồng: “Không được lộn xộn.”

Biết rõ bằng dáng vẻ đứa trẻ mười bốn mười lăm này của nàng, hắn không thể làm chuyện gì vượt rào, nhưng nàng luôn khiêu khích hắn, thậm chí đêm ngủ còn coi hắn là giường.

Hoa Thiên Cốt đắc ý che mặt cười thầm, đầu ngả trước ngả sau sơ sẩy đập bốp vào tường, đau tới nghiến răng nghiến lợi. Bạch Tử Họa chỉ có thể nhếch miệng không biết làm sao.

Thật muốn có một Tiểu Bạch bé nhỏ! Chúng ta đã thành thân năm năm rồi mà, năm năm rồi đấy!”

Hoa Thiên Cốt giờ đấm tay kháng nghị, nàng muốn ăn sư phụ từ lâu rồi, nhưng mấy năm nay đêm nào bọn họ cũng ngủ cùng giường mà chẳng có chút tiến triển gì cả.

Bạch Tử Họa nhướn mày, nàng càng ngày càng bạo gan. Có giỏi thì mau khôi phục thị lực và pháp lực rồi lớn nhanh lên, tóm lại trước lúc đó thì đừng mong hấn động vào nàng, hơn nữa hấn cũng cần một khoảng thời gian nữa để đón nhận được chuyện đồ đệ biến thành vợ.

Chàng vẫn không chịu chấp nhận thiếp, chàng vẫn chỉ coi thiếp là đồ đệ. Thiếp biết chàng thành thân với thiếp chỉ là vì thấy áy náy...

Hoa Thiên Cốt bắt đầu giả khóc, chẳng cần chuẩn bị thì nước mắt cũng chảy ào ào.

Bạch Tử Họa biết nàng lại làm nũng, nhưng lòng lại mềm nhũn, kéo cái người nhỏ nhắn kia lại, đặt một nụ hôn ấm áp xuống sau gáy.

Hoa Thiên Cốt cảm nhận được hơi thở ẩm ướt của Bạch Tử Họa, bàn tay rộng lớn chạm vào nơi nào nơi ấy đều như bị thiêu cháy. Không được không được, quá kích thích, nàng không chịu nổi nữa rồi.

Bạch Tử Họa nhếch mép, cắn nhẹ lên vành tai Hoa Thiên Cốt để trừng phạt.

“Ừm... sư phụ...” Hoa Thiên Cốt không nhịn được rên thành tiếng.

Lập tức cả hai người đều ngây ngẩn, Bạch Tử Họa mừng rỡ nhìn nàng: “Có thể nói được rồi?”

Hoa Thiên Cốt ho hai tiếng, cũng vui vẻ cười: “Ừm, hình như là có thể. Thì ra cách kia hiệu quả như thế, sau này dùng nhiều hơn xem. Sư phụ, chúng ta tiếp tục nhé?”

Bạch Tử Họa búng mạnh lên trán nàng: “Không được linh tinh, ngồi xuống điều chân khí, chẳng bao lâu nữa không chừng nàng lại nhìn thấy.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu, vui xuống hôn lên lòng bàn tay

Bạch Tử Họa: “Ta rất nhớ chàng, đã năm năm không thấy rồi.”

Bạch Tử Họa lấy tay kia vuốt đầu nàng: “Ngốc ă, không phải ta luôn ở bên nàng sao?”

“À, sư phụ, không phải nói giấc mộng ba kiếp ư, lần trước lúc ở đáy biển Trường Lưu chàng đã mơ thấy gì thế?”

“Ta mơ thấy ta chỉ là một người phàm, trở nên rất già rất già, sau đó cùng nàng ngồi trong sân phơi nắng.”

Lòng Hoa Thiên Cốt tê tái: “Sư phụ, xin lỗi...”

“Đừng nghĩ tới chuyện quá khứ nữa, chỉ cần nàng vẫn ở bên cạnh ta, bất tử bất diệt sẽ không còn là nguyên rủa, mà là thần ân mệnh mông.”

Hoa Thiên Cốt cười gật đầu, bò vào trong lòng Bạch Tử Họa, nàng bỗng cảm thấy tất cả những gì trải qua trong quá khứ đều đáng.

Người trên thế gian đều cầu mong mãi mãi, mà mãi mãi giờ đã nằm trong tay họ.

Ngoại truyện: Đánh cược

1. Đời như mộng ảo

Nửa đêm canh ba, một bóng người màu trắng rón ra rón rén vào phòng bếp, bắt đầu lục lọi. Giỏ rau, thùng gạo... đào lên cả ba thước mà tay vẫn trống trơn.

“Ở đâu đây, ở đâu đây...”

Tiếng lẩm bẩm vang lên, trong trẻo lạnh lạnh, đượm chút ngây thơ của trẻ con, như tiếng ngọc lưu ly va chạm, không phải Hoa Thiên Cốt thì còn là ai?

Nhưng nếu nhìn mặt thì chắc chắn không thể nhận ra được, thật là... Không thu hoạch được gì trong bếp, nàng quyết định trèo tường. Thở phì phò dịch hai miếng gạch chèn vào góc tường, tay bám vào tường, chân đá lung tung nhưng vẫn không thể trèo lên.

Haizz, đành phải quay về. Đưa chân đẩy cửa ra, người nằm trên giường đang ngủ say, quay lưng về phía nàng, mái tóc dài đen nhánh rủ xuống như dòng thác.

Hoa Thiên Cốt mon men đi tới thành giường, rướn cổ ngó nghiêng, quả nhiên thoáng thấy một chiếc hộp được bọc kĩ bằng gấm đặt trên đầu giường, cực kì mừng rỡ.

Tay trái chống mép giường, tay phải cẩn thận nhón lấy.

Cuối cùng cũng vào tay, lòng nàng nở đầy hoa, bỗng một tiếng "Tiểu Cốt" lạnh lùng vang lên.

Tay run bần bật không giữ chắc, chiếc hòm nện bộp cái lên đầu người kia.

"Á." Người trên giường lập tức nhảy dựng, ôm đầu hét

toáng lên, nhìn nàng hằm hằm, đích thực là Nho tôn Sênh Tiêu Mặc.

Hoa Thiên Cốt luống cuống, vội vàng nhào lên hết thối lại xoa: "Cha, cha không sao chứ"

"Đương nhiên có rồi! Đồ con gái bất hiếu, vì mấy cái màn thầu mà muốn mưu sát cha mình!" Sênh Tiêu Mặc bi phẫn lên án.

Mặt Hoa Thiên Cốt buồn như đưa đám, níu tay áo hăn ra sức giật giật: "Cha ơi, con đói..."

"Chịu đựng, chịu đựng! Đói thì đi ngủ!"

"Nhưng đói quá không ngủ được..." Hoa Thiên Cốt bấu cái mõm heo, tội nghiệp nhìn hăn.

"Không ngủ được thì tìm việc làm, đun nước bồ củi, lau bàn quét rác. Đúng rồi, mau đi giặt đồng quần áo bẩn cho cha, ngoan."

“Người ta chẳng có tí sức nào cả...” Hoa Thiên Cốt không muốn sống nữa ngã vật ra giường. Sinh Tiêu Mặc lập tức bị cân nặng của nàng ép tới ngạt thở, cố gắng nhấc chân đá nàng xuống giường, Hoa Thiên Cốt nằm mãi dưới đất không chịu dậy, lăn lóc khóc âm ỉ.

“Con đói con đói con đói con đói con đói, con muốn ăn màn thầu màn thầu màn thầu thầu thầu thầu thầu thầu thầu thầu...”

Vừa hét vừa lăn lông lóc mấy chục lần, chiếc áo bông nhỏ in hoa bé xíu đã dính đầy bụi. Sinh Tiêu Mặc nhìn Hoa Thiên Cốt đang khóc lóc om sòm dưới đất mà dở khóc dở cười, đây rõ ràng là một quả bóng đang lăn, béo đến nỗi không nhìn thấy cổ đâu nữa, đã thế còn muốn ăn màn thầu.

“Không được! Chưa đầy một tháng nữa con sẽ phải tới học viện học. Lần này nhất định phải giảm béo thành công.”

Hoa Thiên Cốt dầm nước mắt, ôm đùi hăn tiếp tục lặc: “Con không muốn giảm béo! Con không muốn tới học viện học!”

Tất cả chỉ tại cái học viện khỉ gió gì đó! Trước kia vốn ngày nào nàng cũng vui vẻ ăn ăn uống uống, hổng hách khắp làng xóm, thông dong vui sướng. Kết quả cha bắt nàng giảm béo, nhốt nàng trong nhà, còn không rời xa nàng một tấc canh chừng không cho nàng ăn gì. Để kiềm hãm cơn đói khát của nàng, Sênh Tiêu Mặc cũng tự hy sinh ngày ngày gặm màn thầu với nàng, có điều là Hoa Thiên Cốt mỗi ngày chỉ được ăn một cái, còn Sênh Tiêu Mặc mỗi ngày lại ăn tận chín cái liền. Ông trời ơi, người bất công quá!

Sênh Tiêu Mặc giơ tay phát cho nàng một cái: “Phải đi! Cha kham khổ nuôi mày mười lăm năm, chỉ vì ngày này thôi đấy! Mày dám không gầy bớt cho cha xem!” Haizz, tất cả đều là do hăn quá mềm lòng, mỗi lần thấy nước mắt cùng với độ dày mặt của nàng đều phải giương cờ chịu thua, để mặc nàng ăn. Nhưng thật không ngờ, lời hẹn năm mười lăm tuổi đã đến, nàng lại béo vật ra thế này, chẳng còn tí gầy yếu khiến người ta thương như xưa gì cả. Đừng nói tới Nhị sư huynh hăn không biết giải thích thế nào, nếu để đám Đông Phương Úc Khanh, Sát Thiên Mạch thấy, hăn không nghèo mới lại. Hu hu thương thay, sao trước kia hăn lại nhất thời hồ đồ giành cái cục nợ này về làm gì cơ chứ, hồi không kịp, hồi không kịp...

Sênh Tiêu Mặc đau đớn nhìn quả bóng thịt dưới đất, thở dài hết cách. Tất cả mọi chuyện này đều vì trận đánh cực mười lăm năm trước mà nên.

“Chết rồi, chết rồi!” Một đệ tử mang cung linh hoang mang vội vàng chạy vào trong đình nghỉ mát phía sau Trường Lưu Sơn.

Ma Nghiêm và U Nhược đang đánh cờ trong đình, điều kiện U Nhược được từ chức chưởng môn Trường Lưu là phải thắng Ma Nghiêm ba ván, để có thể mau chóng thoát khỏi bể khổ, mỗi khi rảnh rỗi con bé đều quần lầy Ma Nghiêm chơi cờ, tuy tay cờ tiến bộ cực nhanh nhưng vẫn không thắng được.

Lần này đang chơi vui thì bị người tới quấy rầy, Ma Nghiêm khó chịu mắng: “Chuyện gì mà rối lên thế!”

U Nhược thừa dịp Ma Nghiêm ngẩng đầu, vội vàng lên dấu hai quân cờ, đắc ý trong bụng.

“Thế tôn! Không hay rồi, Đại hội Kiếm Tiên vốn đang cử hành, không hiểu sao Dị Hủ các chủ lại xông vào đây, còn dẫn theo rất nhiều người, chúng đệ tử không ngăn được...”

U Nhược vừa nghe, sửng sốt nhảy bổ lên: “Đông

Phượng Úc Khanh! Hẳn lại hồi sinh rồi!” Bấm đầu ngón tay nhắm tịt, không đúng, sư phụ hồi phục linh thức còn chưa tới mười năm, Đông Phương Úc Khanh dù có chuyển thể cũng chỉ mười tuổi, làm sao có thể đến nhanh như vậy? Không để ý tới ván cờ, con bé xách váy chạy về phía điện Trường Lưu, quên hẳn thân phận Trường Lưu chương môn của mình.

“Đúng là âm hồn bất tán!” Ma Nghiêm cũng nhú mày đi theo.

Quảng trường vốn náo nhiệt giờ đây lại vô cùng yên tĩnh. Đây là Đại hội Kiểm Tiên mỗi năm một lần, chúng tiên tề tựu, bỗng một tên Đông Phương Úc Khanh xông vào, chặn ngang vòng đấu loại.

Đông Phương Úc Khanh giúp Hoa Thiên Cốt lấy được bao nhiêu thần khí trên núi Thái Bạch, trong đại chiến tiên ma lại xả thân bảo vệ nàng, rất nhiều người đã thấy, hơn nữa cộng thêm sức truyền bá của U Nhược và Hỏa Tịch mà cuộc tình tay ba này, thậm chí là tình tay bốn, tình nhiều tay đã bị suy diễn tới rối loạn, cảm động ướt nước mắt, vang danh khắp Tiên giới.

Vậy mà giờ Đông Phương Úc Khanh lại giống trống

khua chiêm trở về, chẳng lẽ là đến cướp người? Chúng tiên và chúng đệ tử đều thầm phỏng đoán, tò mò háo hức xem tình hình phát triển.

Đông Phương Úc Khanh không đến một mình mà còn mang theo mười tám thủ hạ đeo mặt nạ quý giá từ trên trời xuống, cử chỉ nhিপ chân đều vô cùng kì lạ, giống như bị hãm dùng thuật bù nhìn điều khiển. Tay cầm quạt, gương mặt đó vẫn nở nụ cười vạn năm không đổi, khiến người khác vừa mới nhìn thấy đã tim lòng không đập mà yêu mến, muốn gần gũi với hẳn.

Hắn cười tủm tỉm nhìn mọi người xung quanh một vòng, sau đó nhìn chăm chăm Bạch Tử Họa ngồi ở chỗ cao nhất, mà bên phải Bạch Tử Họa, người vừa xem tỉ mỉ vừa ngái ngủ, lại không dám phỉ đít trốn như U Nhược, đang dụi mắt mơ màng ngáp, đúng là Hoa Thiên Cốt mà hẳn ngày nhớ đêm mong.

“Đông Phương?” Nghe tiếng mọi người xôn xao, biết Đông Phương Úc Khanh tới đây, Hoa Thiên Cốt lập tức đứng dậy bối rối ngoảnh đầu tìm khắp nơi, nhưng vì không nghe thấy tiếng Đông Phương Úc Khanh nên không thể xác định vị trí, mắt lại không thể thấy.

Nàng vẫn không nhìn thấy.

Nhưng đã có thể nói, có thể nghe, tốc độ vượt hẳn so với tưởng tượng của Đông Phương Úc Khanh. Mấy năm nay không biết Bạch Tử Họa dùng cách gì mà có thể khôi phục với tốc độ kinh người như thế. Nhưng đôi mắt này lại khác, nếu muốn nhìn thấy thì hồn phách phải khôi phục hoàn toàn, ít nhất phải chờ bốn mươi năm nữa.

Đông Phương Úc Khanh xuất hiện, Hoa Thiên Cốt vừa vui lại vừa khó hiểu, tâm trạng rối loạn, vội vàng loạng choạng định chạy xuống dưới, liền bị Bạch Tử Họa ghìm chặt lại không thể động đậy. Còn Đường Bảo bò lên đầu nàng lén cười thầm, nó là linh trượng của Dị Hủ các, luôn là tiểu nội ứng của Đông Phương Úc Khanh, đương nhiên đã thông đồng từ lâu, biết thừa Đông Phương Úc Khanh muốn tới.

“Dị Hủ Quân đột nhiên giá lâm, chẳng hay có chuyện gì?”

Bạch Tử Họa thản nhiên nói, mắt nhìn Đông Phương Úc Khanh mà như thể xuyên hẳn qua. Khác với Đông Phương Úc Khanh đã chuyển thế mà vẫn không hề thay đổi, Bạch Tử Họa lại có vẻ càng phiêu dật và xa vời hơn trước kia, mờ ảo như khói mây, trước kia là với không tới, bây giờ

thì có bắt được trong tay cũng sẽ tản ra. Đông Phương Úc Khanh không quan tâm tu vi của hắn rốt cuộc đã cao tới cảnh giới nào mà chỉ tò mò, đây mà giống một người đã thành thân ư?

Hoa Thiên Cốt vô cùng lo lắng, nhưng lại bị mọi người và Bạch Tử Họa cản nên đành phải ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ. Nếu Đông Phương tới đây thì sao không nói gì với nàng? Trước nay Đông Phương làm gì cũng bí mật, một thân một mình, tại sao bây giờ lại mang theo nhiều người công khai vào Trường Lưu đến vậy, lại còn vào lúc Đại hội Kiếm Tiên đông khách nhất nữa?

Đông Phương Úc Khanh khép quạt lại, chỉ vào hai người đang tỉ thí giữa sàn đấu: “Nghe danh Đại hội Kiếm Tiên đã lâu, lần này ta đặc biệt đưa đệ tử của Dị Hủ các tới dự thi, không biết có được chăng?”

Phía dưới lại xôn xao, mọi người đều sôi nổi đoán, không biết lần này hắn thật sự đến vì tỉ thí, hay còn có ý khác.

Bạch Tử Họa và Sênh Tiêu Mặc nhìn nhau, Đại hội Kiếm Tiên này tương đương với Đại hội võ lâm ở chốn giang hồ, trước nay chỉ cần không phải là tà ma ngoại đạo thì đều có thể tham gia thi đấu. Dị Hủ các tuy rằng vô cùng kì lạ

nhưng thực lực lại không thể khinh thường, trước kia lại có công cực lớn trong trận giành thần khí ở núi Thái Bạch, tà hay chính không thể bàn rõ ràng trong chốc lát.

Thấy Bạch Tử Họa khẽ gật đầu, Sênh Tiêu Mặc nói: “Đương nhiên...”

“Đương nhiên không được!” Lời nói bị cắt ngang, Ma Nghiêm và U Nhược cùng đáp xuống đài quan sát, chỉ vào Đông Phương Úc Khanh nói: “Các người không có thiệp mồi, chưa sai người đưa tin đã tự tiện xông vào Trường Lưu Sơn là cực kì vô lễ. Bây giờ Đại hội đã bắt đầu, bốc thăm cũng xong, nếu thực sự có ý tham gia, lần sau xin hãy tới sớm.”

Đông Phương Úc Khanh dường như đã có dự liệu từ lâu, mỉm cười: “Không cần bốc thăm, điều ta muốn chính là quang minh chính đại đấu với Trường Lưu thượng tiên một trận.”

Mọi người xung quanh lại ồ lên, ai nấy đều hưng phấn, quả nhiên là thế, tình địch tìm tới tận cửa khiêu chiến. Năm đó Sát Thiên Mạch và Đấu Lan Can đều từng vì Hoa Thiên Cốt mà rút kiếm với Bạch Tử Họa, chỉ có mình Đông Phương Úc Khanh này vẫn âm thầm vạch mưu, lẳng lặng thờ ơ, không ai biết hẳn mạnh yếu ra sao. Không ngờ bây

giờ lại thấy Đông Phương Úc Khanh khiêu chiến, chúng đệ tử ai cũng kích động xoa tay, chờ Bạch Tử Họa trả lời thế nào. Yêu cầu này quả thực rất xấc xược, dựa vào tính cách của Bạch Tử Họa chắc chắn sẽ không đồng ý, nhưng Đông Phương Úc Khanh lại nổi tiếng đa mưu túc trí, không biết lại bày ra trò gì đây?

Quả nhiên thấy Bạch Tử Họa hờ hững đáp: “Đại hội Kiếm Tiên từ trước tới nay đều là nơi cho đệ tử giao lưu cọ xát, thứ cho bản tôn không thể tiếp.”

Đông Phương Úc Khanh trầm ngâm một lát: “Bạch Tử Họa, người không nghĩ trận đấu này chúng ta đã kéo dài quá lâu rồi sao? Người giành được vị trí sư phụ của Cốt Đầu, gần quan được lộ, chẳng lẽ không thấy quá bất công với những người khác ư?”

Bạch Tử Họa vẫn thản nhiên nhìn hắn.

“Ví dụ như ta, ví dụ như Sát Thiên Mạch, ví dụ như Hiên Viên Lăng, ví dụ như, Mặc Băng tiên...”

Ba tiếng Mặc Băng tiên vừa nói ra, Bạch Tử Họa hơi nhướn mày, rất khó nhận ra.

“Ta nghĩ ngươi chắc hẳn biết ta và Tiểu Cốt đã thành thân rồi.”

Hoa Thiên Cốt không thấy, nhưng cảm giác được không khí xung quanh càng lúc càng căng thẳng và kì lạ, không kìm được nuốt nước miếng. Muốn ngăn cản bọn họ, lại không dám tự tiện chen ngang, dù sao quanh đây có nhiều người như thế, bằng vị thế của nàng hiện giờ hình như nói gì cũng không được. Rốt cuộc Đông Phương muốn làm gì? Nàng bỗng thấy hận pháp lực của mình đột nhiên biến mất, không thể truyền âm hỏi cho rõ.

“Ta đến đây không phải vì giành Cốt Đầu với ngươi, ta biết trong lòng nàng chỉ có ngươi, vì thế trước kia mới chủ động rút lui. Lần này ta đến chỉ muốn phân thắng bại thôi. Ta muốn đấu với ngươi. Bất luận thắng hay thua ta cam đoan sẽ chữa khỏi mắt cho Cốt Đầu trong vòng mười sáu năm, các ngươi vẫn sẽ là một đôi thần tiên quyến lữ trong mắt mọi người. Dù có may mắn thắng ta cũng không yêu cầu gì, đi ngay không quấy rầy các ngươi.”

Mọi người lại ồ lên, thắng lại không yêu cầu gì, chỉ muốn so một trận với tình địch thôi sao? Nhưng hẳn có lợi hại đến mấy cũng làm sao thắng nổi Trường Lưu thượng tiên. Chẳng lẽ đây chỉ là cái cớ để chữa bệnh cho Hoa Thiên Cốt thôi sao? Kì lạ, cần gì phải làm chuyện thừa như

thế.

Mười sáu năm chữa khỏi mắt cho Hoa Thiên Cốt, người Tiên giới đều biết đây là một điều kiện hấp dẫn thế nào. Bởi vì mười năm gần đây, để có thể khiến Hoa Thiên Cốt mau chóng hồi phục mà Bạch Tử Họa hầu như đã tới thăm hết các cao thủ Lục giới, nghĩ hết mọi cách. Ngoài ra còn có sự trợ giúp to lớn của Mặc Bằng tiên, Sát Thiên Mạch, Đấu Lan Can và chúng tiên thiên đình, Hoa Thiên Cốt mới có thể hồi phục tới mức này. Mọi người đều biết, nếu ai có thể chữa khỏi mắt cho Hoa Thiên Cốt thì sẽ được rất nhiều lợi ích từ Trường Lưu Sơn và đám Sát Thiên Mạch, vì thế tất cả dược liệu quý hiếm đều được đưa tới. Nhưng muốn chữa khỏi đôi mắt này thì hồn phách của Hoa Thiên Cốt phải trọn vẹn, dù có cố gắng thế nào, ít cũng phải bốn mươi năm mươi năm. Nhưng bây giờ Đông Phương Úc Khanh lại nói có cách chữa khỏi mắt cho Hoa Thiên Cốt chỉ trong vòng mười sáu năm, đây chính là chuyện cả Lục giới không làm được.

Quả nhiên Bạch Tử Họa im lặng, dường như đang cân nhắc.

Ma Nghiêm nhú mày, gã cũng biết điều kiện thật rất hấp dẫn, dựa vào tầm quan trọng của Hoa Thiên Cốt đối với Bạch Tử Họa, đừng nói là đấu một trận, cho dù là một yêu cầu quá quắt hơn nữa hẳn chắc chắn cũng sẽ đồng ý.

Hoa Thiên Cốt nghĩ bụng không ổn, lo lắng kéo tay áo của Bạch Tử Họa, nàng không muốn thấy sư phụ và Đông Phương đánh nhau đâu.

Bạch Tử Họa nhìn ánh mắt như chân thành nhưng thực ra lại xảo trá của Đông Phương Úc Khanh, hẳn cũng biết cho dù mình không ứng chiến, nếu Đông Phương Úc Khanh đã tìm ra cách chữa mắt cho Hoa Thiên Cốt thì chắc chắn sẽ cứu. Nhưng nếu hẳn đã đặt điều kiện thì sao hẳn có thể chịu không ân huệ này được. Hẳn hy vọng đôi mắt của Tiểu Cốt có thể nhanh khỏi, có thể nhìn thấy hẳn, không muốn đợi mấy chục năm, nhưng cũng không muốn mắc nợ Đông Phương Úc Khanh, đương nhiên chỉ có thể đồng ý.

“Mời.” Bạch Tử Họa chậm rãi đưa tay ra, xem như đã đồng ý, tất cả mọi người đều hít thật sâu.

“Sư phụ!” Hoa Thiên Cốt lo tới suýt khóc, bằng sự hiểu biết của nàng về Đông Phương, đây chắc chắn không phải là một trận đấu giao lưu cợt xát bình thường.

“Từ đã.” Đông Phương Úc Khanh mở quạt vẩy vẩy, trông cực kì gợi đòn: “Ta chỉ nói muốn đấu với người một

trận, chứ có nói đánh đâu. Ta chỉ là người phàm, sao đấu nổi với Trường Lưu thượng tiên người, há chẳng phải là cật lớn hiếp bé sao.”

“Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?” Ma Nghiêm cả giận nói.

Vẻ mặt Đông Phương Úc Khanh trở nên nghiêm túc: “Bạch Tử Họa, ta muốn đánh cược với ngươi, thời hạn mười sáu năm, cược câu của Cốt Đầu khi bị ngươi giết, nàng sẽ không bao giờ yêu ngươi nữa!”

Mọi người sửng sốt, đừng nói Hoa Thiên Cốt, đám Ma Nghiêm và ngay cả Bạch Tử Họa cũng tái mặt.

Lúc Hoa Thiên Cốt nói câu ấy, có rất nhiều người ở đó. Đáng vẻ điên khùng của Bạch Tử Họa khi ấy không ai có thể quên được.

“Sao, không dám cược? Cũng đúng, thật ra Cốt Đầu mất trí nhớ trở thành bé ngốc, ngươi đã thua rồi. Đúng là nàng không hề yêu ngươi, nàng muốn bỏ ngươi đi với ta, nhưng là ngươi ép nàng ở lại, cuối cùng nàng khôi phục trí nhớ, mới quay trở lại làm Tiểu Cốt yêu ngươi kia. Chẳng

còn cách nào khác, ai bảo trước nay nàng vẫn là một kẻ cố chấp chứ.” Khóe mắt Đông Phương Úc Khanh lộ ý cười, nhìn khuôn mặt lại tái xanh thêm mấy phần nữa của Bạch Tử Họa, biết mình chọc đúng nỗi đau của hắn.

Mọi người nhận ra Bạch Tử Họa bất thường, xung quanh lạnh buốt, tất cả đều lùi lại mấy bước.

“Nếu không phải ngươi vẫn cao cao tại thượng ở bên cạnh Cốt Đầu thì ai thắng ai thua còn chưa biết đâu. Ngươi dám cược với ta không?” Sau đó Đông Phương Úc Khanh nói ngắn gọn quy tắc một lần. Đại khái là muốn Hoa Thiên Cốt trở về hạ giới, trong tình huống mất trí nhớ cuối cùng sẽ yêu ai, Bạch Tử Họa, Đông Phương Úc Khanh, Sát Thiên Mịch hay ai đó muốn tham gia.

Hắn càng nói, vẻ mặt mọi người càng phức tạp, Hoa Thiên Cốt khiếp sợ nắm chặt tay.

“Khi có kết quả, đúng vào lúc Cốt Đầu nói ra tên người mình thích thì cũng sẽ khôi phục trí nhớ, dù cho người được gọi tên không phải là Trường Lưu thượng tiên người, thì ta tin nàng vẫn sẽ ở bên người như trước kia. Sau đó khôi phục lại thị lực và pháp lực, tất cả đều trở về lúc ban đầu, người chẳng tổn thất gì cả, sao nào?” Đông

Phương Úc Khanh nhìn chăm chăm vào Bạch Tử Họa.

“Không được! Cá cược cái gì, chỉ là trò trẻ con!” Ma Nghiêm giận dữ nói, Sênh Tiêu Mặc lại ngồi thẳng người mắt sáng ngời.

Mọi người cuối cùng cũng hiểu được ý của Đông Phương Úc Khanh và mục đích thực sự của chuyến đi này. Hẳn muốn có một cơ hội được công bằng theo đuổi Hoa Thiên Cốt, cho nên chỉ có thể dùng cách này. Tuy là nói Bạch Tử Họa không có tổn thất gì, nhưng nếu cuối cùng Hoa Thiên Cốt lại làm đúng như những gì mình đã từng nói, không yêu Bạch Tử Họa mà yêu người khác, dù cho tình yêu ngăn ngại không sâu đậm, cuối cùng vẫn sẽ về bên hắn, nhưng giữa hai người lại có rạn nứt không thể bù đắp. Chưa đánh đã bại, chiêu này của Đông Phương Úc Khanh thật là hiểm độc.

Nhưng cho dù đối mặt với ý đồ độc ác mà tất cả mọi người đều nhìn ra, Bạch Tử Họa vẫn chỉ trầm tư hai giây, thản nhiên nói: “Ta cược với ngươi.”

Mọi người nhốn nháo, Đông Phương Úc Khanh cũng nở nụ cười đã biết từ lâu.

Hoa Thiên Cốt tức điên, sư phụ đồng ý? Có làm không? Nàng nhảy dựng gào lên: “Ta không muốn!”

Hai người bọn họ có ý gì! Dám dùng nàng để cá cược! Nàng yêu ai thích ai thì liên quan gì tới bọn họ. Nàng thà tiếp tục mù còn hơn phải thử lần này. Vứt một kẻ chẳng nhớ gì như nàng xuống hạ giới, nếu nàng hồ đồ thật sự thích người khác thì phải làm sao? Sau này nàng còn mặt mũi nào về gặp sư phụ nữa!

“Cốt Đầu không muốn? Ta vốn tưởng nàng rất có lòng tin với tình yêu của mình chứ?” Đông Phương Úc Khanh cười trộm sau cây quạt.

Bạch Tử Họa cúi đầu nhìn nàng.

“Ta ta ta đương nhiên là tin...” Hoa Thiên Cốt đỏ mặt, rốt cuộc Đông Phương muốn làm gì đây, việc này to thì to mà nhỏ cũng nhỏ, không đùa được đâu.

“Nếu nàng cũng cảm thấy bất kể trong tình huống nào cũng sẽ yêu mình Bạch Tử Họa, vậy cược đi, coi là trò chơi cũng được. Hơn nữa sau khi mất trí nhớ xuống hạ giới, hồn phách cũng dời, có thể nhìn thấy ngay lập tức,

mười sáu năm sau chữa khỏi mắt rồi cũng có thể nhìn thấy, không cần phải chịu khổ trong bóng tối nữa.”

“Không được! Ta không đồng ý!” Hoa Thiên Cốt giơ đấm tay lên kiên quyết phản đối việc trở thành đồ đánh cược của bọn họ. Lần trước mất trí nhớ nàng vẫn còn sợ, lần đó quả thật đã định bỏ trốn theo Đông Phương, nếu lần này lại phạm cùng lỗi sai thì phải làm sao? Huống chi bé ngốc trước kia cũng xem như là được sư phụ nuôi nấng, mà lần này theo quy tắc Đông Phương nói thì phải mười lăm năm sau mới được gặp, sư phụ và mọi người xuống hạ giới lại không thể dùng gương mặt thật, nhiều người như thế sao nàng có thể nhận ra người, yêu người được? Nàng không yên tâm một chút nào. Vụ cá cược này quả thật không có hại gì cho bọn họ, nhưng cuối cùng, không chừng người thua lại chính là nàng.

“Tiểu Cốt, đừng sợ.” Bạch Tử Họa bỗng vươn tay xoa đầu nàng, khẽ an ủi.

Hoa Thiên Cốt không hiểu sự tự tin ấy của người đến từ đâu, sao người dám mạo hiểm cả việc có thể mất đi nàng? Nàng ngẩng đầu nhìn Bạch Tử Họa, tầm mắt vẫn tối đen.

Nàng càng ngày càng không thấy rõ, cũng ngày càng

không hiểu người. Không hiểu vì sao thành thân lâu như vậy rồi mà người vẫn không chịu chạm vào nàng, lại còn viện lý do không muốn làm lúc nàng không nhìn thấy gì, muốn đợi tới khi nàng hoàn toàn bình phục. Không hiểu sao mấy năm gần đây ngày nào người cũng thanh tu, thường xuyên bế quan, cũng ngày càng thờ ơ với nàng.

Câu “Nếu được quay lại sẽ không bao giờ yêu người nữa” kia chẳng qua chỉ tiện mồm nói trong lúc đau đớn tận cùng thôi, không phải là thật. Nàng không biết Bạch Tử Họa lại để ý như thế. Hay là người đã ghét việc chăm sóc một kẻ không nhìn thấy gì như nàng rồi?

Người thà chia lìa mười lăm năm với nàng, mạo hiểm cả việc có thể mất đi nàng cũng muốn cược ván này? Người chẳng lẽ không biết, dẫu có đúng như lời Đông Phương nói, bất kể sự lựa chọn của nàng thế nào, chỉ cần khôi phục trí nhớ là nàng sẽ mãi mãi không rời xa người, nhưng sẽ tạo nên mối rạn lớn chừng nào trong quan hệ của bọn họ đây? Người không quan tâm tới những điều đó sao?

Trên thế gian này, chuyện không thể cược, chuyện dễ thua nhất chính là tình cảm, “Ta không quan tâm! Ta không đồng ý! Các người muốn cược thì tự đi mà cược, ta không chơi!” Hoa Thiên Cốt nổi giận đùng đùng quay người bỏ đi, tiếc là không thấy đường nên thiếu khí thế,

suýt tí nữa là té ngã, U Nhược vội vàng nhảy lên đỡ nàng, mắt Bạch Tử Họa hiện lên vẻ đau lòng.

Nhân vật chính đi rồi, những người còn lại ngơ ngác nhìn nhau, gặp chuyện thế này chẳng trách một người vốn hiền lành như Hoa Thiên Cốt lại tức giận đến thế.

Đông Phương Úc Khanh chấp tay với Bạch Tử Họa: "Nếu thượng tiên đã đồng ý thì ván cược này đã định, chúng tiên làm chứng. Về phần Cốt Đầu, ta tin thượng tiên nhất định có thể thuyết phục nàng."

Sênh Tiêu Mặc hớn hờ khể gối lên mặt bàn: "Xóa luôn trí nhớ của Tiểu Cốt đi là được, sao phải đợi tận mười lăm năm sau."

Đông Phương Úc Khanh mỉm cười: "Ta nghĩ tất cả mọi người đều muốn thấy một Tiểu Cốt chân thật mà không mang một kí ức giả. Huống chi ta cần thời gian để chế thuốc trị mắt cho nàng, tất nhiên, điều quan trọng nhất là một kẻ chưa tới mười tuổi như ta sao tham gia vào vụ cá cược này được, phải cho ta chút thời gian chứ! Ha ha..."

Mọi người sững sốt, không một ai nhận ra Đông

Phương Úc Khanh dùng thuật che mắt gì. Thì ra hẳn chuyển thể nhưng chưa lớn, vẫn còn mang hình dáng đứa trẻ. Đương nhiên không chịu cứ thế mà tham gia vụ cá cược này rồi.

Đông Phương Úc Khanh mang người của Dị hủ các rời đi, Đại hội Kiếm Tiên lại tiếp tục, nhưng mọi người đã sớm mất hứng thú xem tỉ thí. Dù sao thì Đại hội năm nào cũng có, nhưng chuyện thú vị thế này đã lâu không xảy ra trong Lục giới rồi.

2. Liều

Hoa Thiên Cốt khóa mình trong phòng giận dữ không chịu ăn cơm. Đêm đến Bạch Tử Họa tới, Hoa Thiên Cốt càng buồn hơn, khóa không ngăn được người, đánh cũng không lại người, nhìn thì mãi chẳng thấy, chạy thì lại chẳng xa, dù sao người cũng tóm chắc nàng rồi.

Nàng cuộn tròn người trong chăn, phủ lên cả đầu, quay

lưng về phía Bạch Tử Họa. Mãi lâu sau vẫn không nghe thấy động tĩnh gì, không nhin được vểnh tai lên. Bỗng nghe thấy tiếng áo tuột xuống, mặt nàng đỏ bừng, lấm bầm, mĩ nam kế cũng không được đâu.

Bạch Tử Họa cởi áo ngoài, nằm xuống bên cạnh Hoa Thiên Cốt, không nói gì.

Hoa Thiên Cốt lại không nhin được, uốn éo như Đường Bảo, từ từ dịch tới gần người, vén chăn lên đắp cho người, mình thì tứ chi đều quẩn lầy. Đành phải tự phỉ nhổ bản thân, đúng là chẳng khá lên được.

Nhưng ai bảo bọn họ chia phòng đã lâu quá rồi? Đầu tiên là chia giường, cuối cùng Bạch Tử Họa chuyển luôn sang phòng kế bên. Nàng không lay chuyển được, đêm thường gây tiếng động hoặc khóc lóc làm Bạch Tử Họa phải chạy vội tới, ở bên nàng hơn nửa đêm cho tới khi nàng ngủ, nhưng vẫn không chịu ngủ cùng nàng. Lâu dần nàng thấy làm thế không còn ý nghĩa gì nữa. Còn hôm nay, chả mấy khi có người chủ động đưa lên tận giường, nàng ngủ gù bỏ qua.

Nàng bò lên người Bạch Tử Họa theo thói quen, đặt chiếc cằm nhọn tựa lên ngực người. Hai bàn tay nhỏ bé đi

tìm tay người, mỗi một tắc trên cơ thể đều dính chặt vào nhau. Tâm trạng gắt gỏng buồn bực vừa nãy dần bình tĩnh lại.

“Tiểu Cốt, sư thúc sẽ xuống hạ giới với nàng, lấy thân phận phụ thân chăm sóc cho nàng.”

Hoa Thiên Cốt vừa nghe Bạch Tử Họa nhắc tới chuyện cá cược, tức giận lật người xuống, đưa lưng về phía người, “Thiếp nói rồi, thiếp, không, đi.”

“Chẳng mấy chốc nàng có thể nhìn thấy, mười lăm năm thôi, sư phụ sẽ tới đón nàng...”

Bạch Tử Họa ôm nàng từ phía sau, tay phải khẽ phủ lên mắt nàng.

Hoa Thiên Cốt tức đến nghiến răng ken két: “Cùng lắm thì mù cả đời.”

“Tiểu Cốt!” Bạch Tử Họa khẽ mắng.

Hoa Thiên Cốt chun mũi: “Chàng nữ xa thiệp lâu như thế à?”

Bạch Tử Họa đỡ trong chốc lát: “Nữ.”

“Chàng không sợ thiệp bị kẻ khác lừa đi hả?” Hoa Thiên Cốt tức điên.

“Không sợ.”

Hoa Thiên Cốt không hiểu ý người là nàng có chạy theo người khác cũng chẳng sao, hay là tin nàng sẽ không bị kẻ khác lừa đi. Làm gì có người nào muốn để người mình yêu thành cái đích cùng theo đuổi với những người khác. Thật quá quái lắm!

“Được! Ta cược! Ta cược! Ngày mai bắt đầu luôn! Tới lúc đó chàng đừng hối hận.”

Hoa Thiên Cốt bò dậy, thở hổn hển chạy chân trần ra ngoài.

Bạch Tử Họa nhìn bóng dáng hơi lão đảo của nàng, ánh mắt lại càng trở nên kiên định. Hắn biết gần đây Hoa Thiên Cốt luôn giận hắn, trách hắn ngày càng thờ ơ. Nhưng tu tiên cần chú ý thanh tâm quả dục, hắn phải tập trung tất cả sức lực không ngừng nâng cao tu vi hoàn thiện hồn phách cho nàng. Đời nàng đã phải chịu biết bao đau khổ vì hắn, bất kể thế nào, hắn cũng muốn nàng khỏe mạnh đứng trước mặt hắn, có thể thấy hắn, thấy tất cả.

Hoa Thiên Cốt đi tới đi lui trong phòng U Nhược, U Nhược bò ra bàn, cầm bút lông chọc Đường Bảo.

“Sư phụ, người đồng ý thật rồi.”

Hoa Thiên Cốt oán hận giậm chân: “Chàng đã đồng ý rồi, ta phản đối thì có tác dụng gì, chẳng phải cuối cùng vẫn phải chịu đó sao, không bằng dứt khoát luôn.”

Nhưng giận thì nói thế thôi, chuyện bây giờ nàng lo không phải là cực hay không cực, mà là phải làm thế nào để thắng. Nếu người nàng thích không phải là Bạch Tử Họa thì đúng là chuyện lớn rồi.

“Sư phụ sao chẳng có lòng tin gì hết thế? Mới đầu ở

Quần Tiên yển trên Dao Trì, không phải người vừa liếc mắt đã nhìn trúng thượng tiên đó thôi.”

“Lúc ấy ta còn trẻ người non dạ, bị sắc đẹp của chàng mê hoặc. Lần này xuống hạ giới bọn họ chỉ được dùng khuôn mặt bình thường, ta nhận ra thế quái nào được. Huống hồ con cũng biết thượng tiên lúc nào cũng lạnh như tiền, không thích nói chuyện. Đông Phương chỉ cần cười rộ lên, mê người tới nỗi thất hồn lạc phách luôn, rõ ràng là đang ăn hiếp mà.”

U Nhược cười khùng khục: “Mới có nửa ngày mà chuyện này đã truyền khắp Tiên giới. Con nghe nói có rất nhiều người tranh nhau tới tham gia vụ cá cược đó. Sát Thiên Mạch và Mặc Băng tiên thì khỏi nói, còn có rất nhiều người thăm yêu sư phụ hoặc từng có khúc mắc với Tôn thượng. Ngoài ra có một số vị tiên rảnh quá không có việc gì làm cũng tới giành vai phụ. Con vừa mới đăng kí tham gia xong. Đương nhiên là có cả bọn Đường Bảo, Hỏa Tịch, Thập Nhất. Con muốn giữ lại dáng vẻ hiện tại, nhưng Trương Lưu đệ tử sợ con làm lộ bí mật, tới lúc đó chắc chắn cũng bị xóa trí nhớ với người.”

Đầu Hoa Thiên Cốt xoay chóng mặt, sao nàng lại thấy vụ cá cược này thành chuyện của nhà nhà, còn nàng lại thành khúc xương người người tranh đoạt rồi?

“Không được! Phải nghĩ ra cách nắm chắc phần thắng!”

“Không gian lận được đâu, Đông Phương Úc Khanh mời Nam Đẩu Tinh Quân, Bắc Đẩu Tinh Quân theo dõi chặt chẽ suốt mười hai canh giờ, nếu có người nói sự thật với sư phụ, dù là bất cần tuôn ra hết hay thậm chí chỉ là những lời dẫn hướng thì đều bị sét đánh.”

“...”

Hoa Thiên Cốt không nói nên lời, vì sao lại có nhiều người quấy nhiễu thế hả?

“Bây giờ những người không tham gia vụ này cũng đang cá cược, đặt cho ai thắng. Mọi người đều rất háo hức đấy!”

Hoa Thiên Cốt nghiến răng ken két, bỗng nghĩ ra một điều: “Sau khi xuống hạ giới có thay đổi tên họ không?”

“Có rất nhiều người tham gia vụ này, Nho tôn và Thanh Lưu cũng làm diễn viên quần chúng, còn những người muốn giành ấn tượng tốt của người như Đông Phương Úc

Khanh và Tôn thượng sẽ không bị mất trí nhớ, nhưng không được nói sự thật, hơn nữa không được lấy tướng mạo hơn người vốn có để sư phụ không bị sắc đẹp quyến rũ. Bởi vì có quá nhiều người, để tiện phân biệt, đề phòng gian lận, mọi người vẫn dùng tên cũ, điều này không ảnh hưởng tới kết quả.”

“Thế là ổn rồi.” Hoa Thiên Cốt vỗ bàn “Đưa bút lông đây.”

U Nhược đưa chiếc bút đang cầm trong tay cho nàng: “Sư phụ muốn làm gì?”

“Nhanh, con giúp ta viết vài chữ lên tay, dùng pháp lực viết câu ‘Ta yêu Bạch Tử Họa’, như thế ta hạ trần là có thể nhìn thấy. Nhìn từ nhỏ, lâu rồi nhất định sẽ có ảnh hưởng, chờ mười lăm năm sau, nếu Bạch Tử Họa thật sự xuất hiện thì sẽ dễ chú ý và dễ yêu hơn.”

U Nhược vui vẻ vỗ tay nói: “Giống như thôi miên ám thị, sư phụ thông minh quá!”

Chiều hôm sau vụ cá cược sẽ bắt đầu, nàng và Bạch Tử Họa sắp phải xa nhau mười lăm năm, hơn nữa trong mười lăm năm này nàng sẽ xuống trần gian với Sênh Tiêu Mặc,

những người khác không ai được tìm kiếm, liên lạc hoặc nhìn lén. Phải cắt đứt hẳn tin tức, đề phòng có người nhập cuộc sớm hơn, ngấm ngấm hướng dẫn.

Bởi vì Hoa Thiên Cốt vẫn còn giận Bạch Tử Họa, tuy trong lòng cực kì không nỡ, lại chẳng hề lưu luyến. Thấy sắp tới giờ, nàng không nhịn được chạy tới phòng Bạch Tử Họa, nhưng lại không thấy người ở đó, chẳng lẽ đã tới Niết Tiên trì trước rồi.

“Cốt Đầu.” Bỗng phía sau có người gọi nàng, là Đông Phương Úc Khanh.

Hoa Thiên Cốt cực kì tức giận, có rất nhiều chuyện muốn hỏi rõ ràng, Đông Phương Úc Khanh lại tiến lên một bước đặt ngón trỏ lên môi nàng.

“Đừng hỏi vì sao, sau này ta sẽ nói cho nàng. Ngoan, mở miệng ra.”

Miệng Hoa Thiên Cốt tự động mở ra, không biết Đông Phương Úc Khanh thả gì vào trong nữa.

“Huynh cho ta ăn gì thế?”

“Đồ bổ.” Đông Phương Úc Khanh cười, tay lơ đãng khẽ quét qua chỗ nàng vừa ăn gian viết tên Bạch Tử Họa.

“Ta đưa nàng tới Niết Tiên trì, tất cả mọi người đang đợi rồi.”

Đông Phương Úc Khanh không hề trả lời bất cứ câu hỏi nào Hoa Thiên Cốt nêu lên trên đường.

Trên Cửu Trọng Thiên tới Niết Tiên trì, đây là con đường tiên nhân bị giáng trần hoặc xuống nhân gian lịch kiếp bắt buộc trải qua. Hoa Thiên Cốt biết nói nữa cũng vô dụng, nhưng trong lòng lại thấy do dự và sợ hãi.

Sư phụ...

Nàng cắn môi dưới không chịu lên tiếng, hất bàn tay đặt nàng của Bạch Tử Họa ra, cũng không quan tâm mọi người đang nói gì, tức giận nháy xuống Niết Tiên trì. Lúc rơi xuống người nàng càng lúc càng nhỏ, chẳng mấy chốc đã biến thành trẻ con, đợi cho tới khi trở thành trẻ sơ

sinh, Sênh Tiêu Mặc vung tay áo đuổi theo, kéo cơ thể nhỏ nhắn của nàng lại. Thế này thì chẳng cần luân hồi đầu thai làm con nhà ai, đỡ đi rất nhiều phiền phức.

Bạch Tử Hòa bước lên, vươn tay nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Thiên Cốt, lúc này nàng đã có thể nhìn thấy, tò mò quan sát Bạch Tử Hòa, há miệng cắn ngón tay hắn.

Bạch Tử Hòa khẽ nhếch miệng, thấp giọng nói: “Chăm sóc nàng chu đáo.”

Sênh Tiêu Mặc nhìn bé con đáng yêu đang quơ chân lung tung, cười híp cả mắt: “Yên tâm, giao cho đệ. Hẹn mười lăm năm sau gặp lại.”

Nói xong liền bỏ mọi người lại, đưa Hoa Thiên Cốt xuống nhân gian.

Bây giờ, nhoáng một cái đã mười lăm năm, hắn không chỉ một lần hối hận mình nhất thời xúc động mà tự rước họa vào thân. Thì ra nuôi trẻ con chẳng dễ chút nào, huống chi vụ này còn có quy định, không lâm vào tình cảnh nguy hiểm thì không ai được dùng pháp lực.

Bọn họ đã sống ở rất nhiều nơi, dù sao cũng chẳng thiếu tiền. Chẳng mấy khi Sinh Tiêu Mặc được tới nhân gian, đương nhiên muốn thăm thú khắp nơi. Không ai phạm quy tới quấy rầy, tất cả đều diễn ra như trong dự đoán, chỉ trừ một điều.

... Hoa Thiên Cốt ăn thành con heo mập.

Sinh Tiêu Mặc khóc không ra nước mắt, hẳn cũng không biết sao lại thế, trước kia chỉ thấy trẻ con lớn lên mau, ăn nhiều hơn một chút là rất bình thường. Đợi tới lúc hẳn nhận ra bất ổn thì Hoa Thiên Cốt đã trở thành nhóc béo rồi, vóc dáng còn to hơn hai đứa cùng tuổi. Nàng đối với đồ ăn có sự cố chấp kinh người, như thể có ăn hơn nữa cũng không no, lúc nào cũng thấy đói, miệng không chút nào nhàn rỗi.

Bây giờ kì hạn đã tới, vụ cựộc chính thức bắt đầu, để tiện cho mọi người cùng qua lại, địa điểm được đặt tại một học viện ở Hàng Châu. Những người tham gia vụ này đương nhiên sẽ đóng vai làm học trò và giáo viên. Còn về việc cuối cùng ai là người giành được trái tim thiếu nữ này thì không thể đoán trước.

Nhưng khi họ thấy dáng vẻ hiện giờ của Hoa Thiên Cốt, e là phải nửa số người bỏ cuộc ngay lập tức ấy chứ? Hu hu... Chắc chắn phải chuẩn bị chịu chết thôi!

3. Học viện Trường Lưu

Vừa sáng tinh mơ, Hoa Thiên Cốt đã bị Sênh Tiêu Mặc kéo dậy làm dáng, mặt thoa cả tầng phấn trắng, lại còn bôi son đỏ. Mặc quần áo mới, tóc cài trâm ngọc, cổ đeo dây chuyền vàng, tay đeo lắc ngọc bích, Hoa Thiên Cốt thấy mình rất giống mục giả địa chủ, nhưng mục địa chủ này ngay cả một chiếc màn thầu làm bữa sáng hằng ngày cũng không kịp ăn. Sênh Tiêu Mặc sợ nàng trốn học giữa đường nên cố ý thuê một cái kiệu, vài anh chàng cao to đưa nàng tới học viện Trường Lưu.

Hoa Thiên Cốt khóc không ra nước mắt, lúc ra khỏi kiệu đã thoi thóp.

Mọi người quanh đó thấy nàng thì lén xôn xao rồi cười

rộ lên, không biết tiểu thư nhà giàu nào mà trắng trẻo mập mạp như thế, sắp không đi được luôn rồi.

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên nhìn, bốn chữ lớn sơn vàng trên nền đen mới tinh – Học viện Trường Lưu.

Được rồi, học thì học, dù sao trước kia nàng cũng từng đi học mấy ngày rồi. Cha cũng dạy nàng vài chữ, tuy nàng học không giỏi, nhưng cũng không ghét là được.

Đệ tử xung quanh đủ loại từ sáu tuổi tới ba mươi tuổi, nhưng phần lớn là những người tầm tuổi nàng. Nghe nói học viện này trước kia tên là Học viện Bồ Đề, do một lão tú tài họ Tần làm chủ. Sau đó học trò ngày càng ít, sắp phải đóng cửa tới nơi. Cách đây không lâu lại nhận được một nguồn tài trợ ketch xù, mời rất nhiều giáo sinh giỏi và nổi tiếng tới dạy, còn có vô số quan lớn và quý nhân tới khánh thành, quảng bá rộng khắp. Lần này khai giảng rất nhiều thương gia giàu có ở Hàng Châu đưa con tới đây, Hoa Thiên Cốt là một trong số đó.

[©STENT](#)

Nàng không biết vì sao cha lại coi trọng chuyện học ở học viện đến vậy, nàng đoán là cha ghét nàng rồi, muốn

nàng mau gặp người tốt ở học viện rồi gả luôn đi. Phần lớn những người đưa con tới đây học đều có suy nghĩ này.

Có khoảng hơn một trăm người mới nhập học, tất cả đều tập trung ở quảng trường để điểm danh, sau đó sẽ bốc thăm chia làm bốn lớp Mai, Lan, Trúc, Cúc.

Tuy học viện đã đổi tên, nhưng viện trưởng vẫn là Tần tú tài. Ông ta hơi lớn tuổi và có vẻ yếu thế so với những giáo sinh được mời hoặc tự đến ngồi ở bên cạnh.

Ông đọc diễn văn chào mừng học sinh mới trước, hy vọng về tương lai tươi sáng của học viện, sau đó bắt đầu giới thiệu các giáo sinh. Ở đây ngoài tứ thư ngũ kinh bắt buộc ra thì đều có thể chọn các môn học khác.

“Vị này chính là Diêm Văn Đạo Diêm lão phu tử, say này sẽ dạy các trò Dịch học. Vị này là Đông Phương Úc Khanh, dạy các trò...”

“Thư pháp.” Đông Phương Úc Khanh nói tiếp, cười nho nhã, dưới đài vang lên tiếng hít sâu.

Hoa Thiên Cốt đối tới hoa mắt chóng mặt, ngay cả sức nâng mắt cũng không có, ánh mặt trời sáng sớm không quá độc, nhưng cũng khiến trán nàng túa đầy mồ hôi.

Sau đó các phu tử đều tự giới thiệu ngắn gọn về mình.

“Ta là Liệt Hỏa, chịu trách nhiệm dạy nấu ăn.” Phía dưới đều kinh ngạc.

“Ta là Lô Âm, dạy các trò y thuật và châm cứu.” Phía dưới lại kinh ngạc.

“Thanh Lưu, ta dạy môn ủ rượu và uống rượu.”

Lần này ngay cả Tần viện trưởng cũng cau cái mặt già nua lại, nhỏ giọng hỏi: “Uống rượu mà cũng phải dạy hả?”

“Tất nhiên, bàn rượu chính là nơi quan trọng để giao tiếp mà.”

“Ra là vậy...” Tần viện trưởng vuốt chòm râu.

“Ta là Lạc Thập Nhất, chào mừng mọi người tham gia vào hiệp hội chăn nuôi của ta.”

“Lão phu là Lạc Hà Đông, chuyên dạy giết quỷ trừ yêu.” Giọng ông như tiếng sấm, học trò phía dưới đều choáng, học viện này quả nhiên là đặc biệt, cái gì cũng dạy!

“Mặc Băng tiên, dạy hội họa.” Phía dưới thở phào, cuối cùng cũng có cái bình thường.

Lúc này có một người phụ nữ tóc đỏ, hình như là người nước ngoài, nói: “Mọi người có thể gọi thẳng ta là Bắc Hải, tạm thời không biết có thể dạy các trò cái gì, cứ mở một lớp bơi lội vậy.” Mọi người há hốc mồm, không ngờ lại có nữ phu tử, hơn nữa không chỉ một người. Nàng vừa nói xong, người kia cũng lên tiếng.

“Tên ta là Sát Thiên Mạch, những việc như khâu thùa, cắt may, trang điểm dưỡng nhan, cách phối phụ kiện quần áo, chỉ cần là liên quan tới cái đẹp đều có thể tới hỏi ta.”

Bắc Hải đã xem như xinh đẹp điểm lệ, nhưng so với người này thì vẫn còn kém xa. Tất cả mọi người phía dưới

đều sức sôi, ngay cả nam sinh cũng quyết tâm nhất định phải chọn môn của người đẹp.

Sát Thiên Mạch đã quan sát đám người mấy lượt mà vẫn không thấy bé con thân thương của hắn đâu.

Hắn muốn tham gia vụ cá cược, nhưng lại không chịu lấy diện mạo như người bình thường. Trong mắt hắn, bình thường chính là xấu, đã xấu lại còn chả có gì đặc biệt! Hắn còn kè với Đông Phương Úc Khanh hơn nửa ngày, cuối cùng cũng thỏa thuận được, hắn có thể xuất hiện với diện mạo hơn người, nhưng ba tháng đầu phải sống dưới thân phận con gái.

Suy nghĩ của Sát Thiên Mạch vốn rất đơn giản, trước đó bé con cũng tưởng hắn là tỷ tỷ, vụ cá cược này hắn cũng không ôm hy vọng quá lớn, chỉ đến chơi và phá Đông Phương Úc Khanh. Nghĩ mà xem, bại trong tay Bạch Tử Họa cũng thôi đi, xem như tâm phục khẩu phục, nhưng nếu bại trong tay một tên thư sinh thối tha thì hắn chịu thể quái nào được. Vậy nên dù có lấy thân phận nữ lên sàn, Sát Thiên Mạch này cũng phải là người đẹp nhất trong tất cả mọi người.

Sau đó ngày càng nhiều người tự giới thiệu bản thân,

đúng là môn gì cũng có. Võ thuật, quyền pháp, ám khí, trồng cây, điêu khắc... Đừng nói học trò phía dưới, ngay cả Tân viện trưởng cũng không ngừng lau mồ hôi, rốt cuộc ông đã mời đám người nào tới thế này!

Hoa Thiên Cốt vừa đói lại vừa mệt, lúc ra khỏi nhà Sinh Tiêu Mặc dốc hết sức bình sinh, nhét vào người nàng cái thứ gì đó tên là “Áo giữ eo”, thắt lưng chặt tới nỗi làm nàng sắp nghẹt thở, chỉ thấy đầu óc xoay vòng vòng, nữ sinh bên cạnh tốt bụng đỡ lấy nàng.

“Cậu không sao chứ?”

Hoa Thiên Cốt khoát tay, ngay cả nói cũng không nên lời, mặt sưng thành màu gan heo, lúc này bỗng nghe thấy một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Ta là Bạch Tử Họa, ta sẽ dạy cho các trò, kiên nhẫn là gì.”

Tựa như một dòng nước chảy vào lòng, thoáng đưa tới cảm giác man mát, nhưng nghe giới thiệu trên đó, nàng biết mình sau này thảm rồi. Vốn tưởng rằng tới học viện chỉ để học tranh chữ, học tứ thư ngũ kinh thôi, ai ngờ lại

áp lực như thế.

Bên trên có khoảng ba mươi vị giáo sinh, sau khi giới thiệu xong hết rồi, thì bắt đầu bốc thăm phân lớp.

Lúc này người trên bục đều vênh tai, bởi vì tới bây giờ bọn họ vẫn không có một ai tìm thấy Hoa Thiên Cốt ở nơi nào, à, đương nhiên là ngoài Đông Phương Úc Khanh đang khẽ vẩy quạt.

“Nam Tường.”

“Có.” Học trò bị gọi tên bước lên bốc thăm, đưa cho Lạc Thập Nhất.

“Lớp Mai.” Nghe thấy tên lớp mình, liền đi về hàng lớp.

“Hỏa Tịch, lớp Trúc.”

“Lưu Hỏa, lớp Trúc.”

“Như Sương, lớp Lan.”

...

Mọi việc đúng như kế hoạch, U Nhược, Hỏa Tịch, Vũ Thanh La, Đường Bảo và đệ tử Trường Lưu hoặc các phía khác phần lớn đều vào lớp Trúc với Hoa Thiên Cốt. Khác với những người làm giáo sinh, đa số đều bị xóa trí nhớ.

Cuối cùng, cũng nghe thấy cái tên quen thuộc vang lên: “Hoa Thiên Cốt.”

Người trên bục cũng bất giác ngừng thở, trò chơi đợi suốt mười lăm năm cuối cùng đã bắt đầu rồi.

Gọi hai lần, phía dưới không có động tĩnh, Lạc Thập Nhất tiếp tục gọi.

Hoa Thiên Cốt lão đảo nửa tỉnh nửa mê, lúc này mới nhận ra tới lượt mình lên bốc thăm. Nàng cố gắng dịch đôi chân to lớn, đi ra khỏi hàng, tới trước mặt Lạc Thập Nhất, Lạc Thập Nhất choáng váng há hốc miệng nhìn nàng.

“Bé con!” Chiếc quạt tròn trong tay Sát Thiên Mạch cũng rơi xuống đất, bật dậy khỏi ghế. Hắn nheo mắt quan sát, tuy béo tới hơi biến dạng, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn kia không phải là Hoa Thiên Cốt thì là ai.

Sát Thiên Mạch lão đảo suýt ngất, Mặc Băng tiên cuống quýt đỡ lấy hắn, cũng kinh ngạc tròn tròn mắt.

Xung quanh yên tĩnh tới kì lạ, Hoa Thiên Cốt hồn nhiên lấy thăm ra xem, lớp Trúc.

Thở phào, chắc sắp xong rồi ấy nhỉ, nàng đói không thể chịu được nữa rồi. Loạng choạng đi về hàng, không hề nhận ra tất cả đôi mắt trên bục đều đang đau đớn tột cùng nhìn nàng.

Thái dương dường như cũng không chịu nổi phải trốn vào mây, một trận gió lạnh thổi tới, mũi ngứa ngứa, Hoa Thiên Cốt ngoác miệng.

“Hắt xì.”

Đúng lúc đó một tiếng vãi rách cũng vang lên. Nàng

cứng đờ, lưng lạnh toát, hở toạc một lỗ lớn, cái bộ áo giữ eo kia hy sinh quang vinh, thịt của nàng chen lẫn nhau chạy ra ngoài.

Lập tức thấy thoải mái cả người, Hoa Thiên Cốt hít sâu một hơi, nhưng cơ thể không chịu nghe lời khuyu xuống, ngất đi.

Toàn trường im lặng ba giây mới định thần lại, Lạc Thập Nhất và Mặc Băng tiên chạy vọt tới đầu tiên.

Sát Thiên Mạch xắn tay áo mắng to: “Sênh Tiêu Mặc khốn kiếp, ông đây liều mạng với người!”

Khi Hoa Thiên Cốt tỉnh lại thì trời đã tối, nàng đang nằm trong nhà mình.

“Cha! Con đói!” Vừa mở miệng đã hét luôn.

“Đợi đã.”

Chẳng mấy chốc, Sênh Tiêu Mặc bưng một bát cháo từ

ngoài vào, Hoa Thiên Cốt sung sướng thấy trong bát có mấy hạt gạo và hai miếng thức ăn, húp sột soạt hết sạch.

“Cha! Con vẫn đói.”

“Đói đói đói, suốt ngày chỉ biết kêu đói! Bảo con ngoan ngoãn học hành, vậy mà vừa khai giảng đã khiến cha xấu hổ như thế!” Sênh Tiều Mặc không nhịn được đưa tay cốc trán nàng.

Hoa Thiên Cốt buồn rười rượi, ôm lấy ống tay áo hẩn tiện lau mồm luôn. Nàng ngẩng đầu lên mới nhận ra gì đó bất thường. “Cha, mặt cha sao thế?”

Một bên mắt gấu trúc to thật đấy!

Sênh Tiều Mặc tức giận ôm ngực nói: “Bị đụng!”

Không biết ngượng mà còn hỏi, chẳng phải là nàng hại à, Sát Thiên Mạch cũng nàng về, vừa vào cửa đã tương luôn một cú.

Haizz... đúng rồi đấy, ôm không nổi, không phải vấn đề thể trọng, mà là kích cỡ, đành phải cố về như bao cát, Sát Thiên Mạch tức đến tái mặt.

Nhưng chuyện này sao trách hẳn được chứ, ăn là tội không ăn cũng là tội.

Thật không ngờ hẳn đường đường là một Nho tôn, phải làm bảo mẫu thì cũng thôi, lại còn lạc vào bước bị người ta đánh mà không có lí do đánh lại, haizzz...

Hôm sau Hoa Thiên Cốt tới học viện, nói mãi, ăn một cái màn thầu mới chịu đi học.

Trong lớp, nàng cứ nhìn chăm chăm cô gái ngồi kế bên đang ăn bánh nướng, liên tục nuốt nước miếng.

“Cậu muốn không?” Đó là nữ sinh hôm qua đỡ nàng, cực kì xinh đẹp.

Hoa Thiên Cốt không hề khách khí cầm lấy bánh nướng gặm lấy gặm để.

“Tớ là U Nhược, hôm qua cậu bị ngã, giờ ổn chưa?”

“Không sao.” Hoa Thiên Cốt lắc đầu, “Tớ chỉ đói thôi, cha tớ muốn tớ giảm béo.”

Nữ sinh xinh xắn lạnh lợi mặc áo xanh ngồi bên trên cũng quay đầu lại: “Tớ còn thừa chút bánh hoa đào, cậu ăn không?”

Hoa Thiên Cốt cảm ơn luôn mồm, tí thì khóc òa lên, thì ra học viện tuyệt như thế này, nàng còn lo mình tới đây sẽ bị bắt nạt.

“Tớ là Đường Bảo, cậu tên là gì?”

“Hoa Thiên Cốt.”

“Cậu không muốn giảm béo à?”

“Muốn, nhưng tớ còn muốn ăn hơn.”

“Vậy sau này có gì ngon tổ sẽ chừa lại một ít rồi mang tới cho cậu.”

“Tổ cũng thế.” U Nhược cười tủm tỉm, nghiêng người chọc chọc mặt Hoa Thiên Cốt, cứ chọc là có lỗi.

Hoa Thiên Cốt cảm động gật đầu.

Chưa qua mấy ngày, Hoa Thiên Cốt đã làm quen được với mọi người xung quanh, thì ra kết bạn không khó như nàng vẫn nghĩ, tuy cũng có người chế giễu nàng vì nàng béo, sau đó nhận ra cho dù thế nào Hoa Thiên Cốt đều cười ngây thơ không hề giận dữ, cũng biết là chẳng có ích gì. Tinh lực của mọi người, về cơ bản thì đều nhắm vào cái vị giáo sinh.

Phần lớn các môn học đều là tự chọn, Hoa Thiên Cốt tự chọn môn nấu nướng của Liệt Hỏa và hội họa của Mặc Băng tiên, sau đó bị Đường Bảo lôi tới đăng kí môn của Đông Phương Úc Khanh, rồi lại bị U Nhược kéo tới đăng kí môn của Bạch Tử Họa, cuối cùng Sát Thiên Mạch tự tìm đến cửa, ép nàng phải chọn môn của mình, làm Hoa Thiên Cốt chẳng hiểu mô tê gì cả.

Còn các vị thần tiên vốn muốn nhân cơ hội này chen chân vào mối quan hệ giữa nàng và Bạch Tử Họa, thể hiện sức quyến rũ của mình có thể thắng được Trường Lưu thượng tiên nên hằng hái tham gia, sau khi nhìn thấy diện mạo bây giờ của Hoa Thiên Cốt thì một nửa đã bỏ cuộc ngay trong ngày, không theo đuổi nữa, chỉ đứng ngoài hóng chuyện.

Những người còn lại có khả năng thắng cao nhất là Bạch Tử Họa, Đông Phương Úc Khanh, Sát Thiên Mạch, Mặc Băng tiên. Nhưng ngoài Sát Thiên Mạch suốt ngày lượn quanh Hoa Thiên Cốt, chốc thì đưa nàng đi hội, chốc thì mang nàng đi thả diều, chốc thì đưa nàng tới quán ăn, thì những người khác đều không có động tĩnh gì.

Sát Thiên Mạch vì thỏa thuận ít nhất phải sau ba tháng mới được nói với Hoa Thiên Cốt mình là nam, đã mất tiên cơ, cho nên ra sức lấy lòng nàng, định thắng bằng cách lâu ngày sinh tình.

Hoa Thiên Cốt cũng nhận ra hình như đột nhiên có rất nhiều người vây quanh nàng, có chút khó chịu. Nhưng ngoài ăn ra thì những chuyện khác nàng không để ý lắm. Thỉnh thoảng nhận được hoa tươi, quà hoặc thư tình của người khác, nàng cũng chỉ cho rằng đó là trò đùa dai. Những gì ăn được thì để lại, còn đâu ném tất.

Vì thế mọi người nắm được bí quyết, ai có đồ ăn ngon thì Hoa Thiên Cốt sẽ ngoan ngoãn đi với người ấy, ngày nào cũng dùng đồ ăn ngon dụ dỗ. Hoa Thiên Cốt cảm thấy khó hiểu, sao lại có nhiều giáo sinh và bạn học muốn mời nàng ăn cơm thế?

Hôm nay, Hoa Thiên Cốt, Đường Bảo và U Nhược sau khi ăn với nhau xong thì cùng về nhà.

Người bình thường để tránh nghi ngờ, thường mời cả ba nàng luôn, Lạc Thập Nhất cũng thế.

Nhưng U Nhược lại để ý thấy, những người khác đều ra sức gắp cho Hoa Thiên Cốt thì Lạc Thập Nhất lại ra sức gắp cho Đường Bảo.

“Thiên Cốt, giáo sinh trong học viện hình như ai cũng thích cậu.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu: “Có thể cha tớ quen với bọn họ, hoặc là đi cửa sau để bọn họ để ý tớ nhiều hơn.” Hoa Thiên Cốt cảm thấy đây là lời giải thích hợp lý nhất.

“À, cha cậu đâu, sao hôm nay không thấy bác ấy?” U Nhược ngượng ngùng hỏi, mỗi lần tới đây, thấy dáng vẻ lười nhác kia của Sinh Tiêu Mặc là tim con bé đập loạn hết cả lên.

“Hừm, chắc đi chơi dã rồi, lát sẽ về thôi.”

“Thiên Cốt, mẹ cậu đâu?”

Hoa Thiên Cốt vò đầu: “Tớ không biết, tớ hỏi cha tớ thì ông ấy lười nói, chỉ bảo là chạy theo trai rồi.”

U Nhược lập tức xót xa nhìn nàng: “Cha cậu một mình nuôi cậu lớn chắc hẳn rất vất vả, tớ thấy bác ấy còn trẻ lắm, sao không tìm người khác.”

“Ông ấy suốt ngày chơi bời lêu lổng, có tìm người khác chắc cũng chạy nốt.” Hoa Thiên Cốt ăn no rồi nhưng miệng vẫn liên tục cắn hạt dưa.

U Nhược hò hét trong bụng, không đâu, nếu như là nó

thì nhất định sẽ không chạy.

Đường Bảo hỏi: “Thiên Cốt, cậu có ý trung nhân không? Nhà tớ đưa tới học viện là muốn tớ tìm một người tốt.” Người trong lời Đường Bảo đương nhiên cũng là nhân vật phụ các vị tiên đóng. Ngoài Hoa Thiên Cốt và Sênh Tiêu Mặc, những người khác xuống trần còn chưa tới một năm.

“Ý trung nhân?”

“Đúng thế, cậu không thấy Hỏa Tịch và Vũ Thanh La lớp ta đó hả? Nghe nói người nhà cũng rất vừa lòng, có lẽ học xong sẽ thành thân.”

Hoa Thiên Cốt nghiêng đầu ngẫm nghĩ, người nàng có ấn tượng rõ nét nhất chỉ có ba người, một là Đông Phương Úc Khanh, luôn thích cười híp mắt với nàng, lúc nắm tay nàng dạy nàng viết chữ tim nàng đập rất nhanh. Một người là Mặc Băng tiên, kĩ thuật vẽ tranh vượt trội hơn người, đi đâu cũng nom giống một bức tranh thủy mặc. Hoa Thiên Cốt thường xuyên cảm nhận ánh mắt của người đó, thoáng đơm đau thương rơi xuống người mình từ rất xa, khiến nàng có cảm giác tội lỗi. Người còn lại chính là Lưu Hỏa trong lớp, người khác đều mang đồ cho nàng ăn, chỉ có cậu ấy nhớ cho nàng uống. Mỗi lần nàng ăn nhiều bị ghen, cậu ấy như thể trở thành đại cứu tinh. Hơn nữa

cậu ấy rất tuyệt vời, kết quả học tập cực tốt, bất kể học gì cũng học giỏi nhất, khiến một kẻ ngốc như nàng vô cùng khâm phục.

“Nói tới ý trung nhân, tớ vẫn rất lo lắng.” Hoa Thiên Cốt nhíu mày.

“Lo cái gì?”

“Lo sau này tớ sẽ gả cho một tên ngốc.”

“Hả?” Đường Bảo và U Nhược đều phì cười.

“Đúng mà, thật đấy, từ khi sinh ra trên tay tớ đã có một cái bớt kì lạ, là một hàng chữ!”

Hoa Thiên Cốt vén tay áo lên cho hai người xem.

Trên cánh tay quả thật có bốn chữ.

Ta, yêu, kẻ, ngốc.

U Nhược và Đường Bảo lập tức ghen hòng: “Không phải là cậu tự viết à?”

“Tất nhiên không phải rồi, dù có dùng cách gì cũng không rửa sạch được. Mỗi lần tố hỏi cha chuyện này là thế nào, cha tố đều cười nghiêng ngả đập bàn, cứ luôn khen ai đó giỏi, tố nghe mà chẳng hiểu gì ráo.”

“Quả thật có hơi kì lạ.”

“Đúng vậy, hơn nữa rất kì diệu, chẳng lẽ sau này tố sẽ thích một tên ngốc thật sao?”

Đường Bảo cười khúc khích: “Chỉ cần thích, có ngốc hay không đều chẳng hề gì!”

“Nói cũng đúng, Đường Bảo, cậu có ý trung nhân rồi à?”

Đường Bảo không hề ngại ngần gật đầu thừa nhận, cười hì hì lớn tiếng tuyên bố: “Tố thích Lạc phu tử! Không ngờ chàng lại biết tố không thích ăn thịt mà thích ăn rau,

mấy hôm trước còn mua mứt hoa quả cho tổ và dạy tổ cắt giấy nữa.”

U Nhược không thể hiểu nổi, Hoa Thiên Cốt lại cực kì đồng cảm gật đầu: “Tổ cũng chỉ mong tướng công tương lai của tổ không chê tổ béo, có thể đối xử tốt với cha, không cần tổ ăn là được, ngược một chút cũng không sao.”

4. Quân tử hảo cầu

Bạch Tử Họa vẫn không hề có hành động gì, ngay cả Sát Thiên Mạch cũng lo cho hắn. Lần đầu tiên lên lớp, hắn ngồi lên ghế trên, không nói gì, chỉ ngồi cả buổi. Học trò phía dưới chờ mãi không thấy hắn nói, nóng lòng sốt ruột, hỏi thì không đáp, bị hắn nhìn nên không dám nói chuyện riêng, đành phải ngơ ngác nhìn nhau cho tới khi tất cả đều bò ra ngủ. Hoa Thiên Cốt đương nhiên cũng thế, còn công khai ngáy khò khò.

Những lần sau, không phải ra ngoài ô vẽ tranh thì là

ngồi im trên cỏ. Học trò đều bỏ lớp, ngay cả U Nhược cũng không chịu nổi chạy đi chọn môn chăn nuôi động vật nhỏ, cuối cùng chỉ còn lại bảy, tám người.

Trái lại Hoa Thiên Cốt vẫn tiếp tục kiên trì, vì môn này có thể ngủ mà chả ai bắt.

So với các phu tử có tính phóng khoáng trong viện, Bạch Tử Họa lại cực kì bình thản. Hoa Thiên Cốt còn thấy hình như những người khác đều rất kính nể vị này. Bình thường chỉ cần có người ở đó, thì tất cả sẽ thoáng kìm mình lại.

Người rất ít khi nói chuyện, vẻ mặt cũng hờ hững, tựa như một làn gió một đám mây, khiến người khác thấy rất an tâm, nhìn là muốn ngủ.

...

Lại tới môn của Bạch Tử Họa, hôm nay Bạch Tử Họa dẫn mọi người tới hồ câu cá.

Trời xanh nhạt, gió mát phất phơ. Bọn họ ngồi dưới

tàng liễu chờ cá cắn câu. Hoa Thiên Cốt vừa nghĩ tới việc tối nay ăn cá thì vô cùng háng hái, nhưng đợi mãi mà chả câu được con nào.

Những người khác kẻ thì cầm cần câu xuống đất, kẻ thì lấy đá đè lên, đều chạy sang một bên thả diều bắt bướm. Bên hồ chỉ còn bóng Bạch Tử Họa im lặng thả câu, tựa như khói mây ban mai, hòa vào thanh sơn lục thủy.

Hoa Thiên Cốt nhìn ngư ngẩn, chạy tới ngồi xuống bên người, bỏ cần xuống, lén quan sát người. Nàng thấy trí nhớ mình gần đây hình như càng ngày càng kém. Rất nhiều người vừa nhìn đã biết là ai, nhưng quay đi quay lại không thể nhớ rõ tướng mạo người ta ra sao. Cũng như bây giờ vậy, tuy thấy rõ Bạch Tử Họa, nhưng lại như một màn sương mù không vào đầu nổi. Chuyện gì xảy ra thế này, nàng chống cằm, ngắt một nhánh cỏ linh lăng ngậm trong miệng.

“Phu tử, sao ngay cả người cũng không câu được cá?”
Hoa Thiên Cốt thấy cái sọt bên cạnh trống không.

Bạch Tử Họa không đáp, Hoa Thiên Cốt tiếp tục lâu bầu: “Chắc hôm nay cá ngủ ở nhà hết rồi.”

“Phu tử, người thích ăn cá gì? Chỉ cần ít xương thì con đều thích. Có một lần con ăn cá bị hóc, làm thế nào cũng không khạc ra được, uống bao nhiêu dấm, khiến cha vô cùng lo lắng. Sau đó người đoán xem thế nào?”

Bạch Tử Họa vẫn không để ý đến nàng.

“Sau đó con bị ngã phịch một cái ở cửa, xương cá bắn ra luôn! Ha ha ha...” Tiếng cười càng lúc càng nhỏ, Hoa Thiên Cốt xấu hổ xoa mũi.

“Phu tử, nếu người câu được cá thì cho con một con nhé, con mang về nhà nấu rồi mai mang canh cá tới cho người?”

“À, được rồi, thêm chút thịt bò nữa vậy?”

“Haizz, phu tử, sao người chẳng nói gì, sợ làm cá chạy ă? Vậy chúng ta nói nhỏ nhé?”

Hoa Thiên Cốt chán gần chết, thấy mình như đang trò chuyện với một tảng đá. Bỗng thấy một con chuồn chuồn bay tới, đậu trên cần câu của Bạch Tử Họa.

“A, chuồn chuồn!” Nàng hớn hờ đứng dậy, vươn tay ra bắt. Còn chưa chạm tới, chuồn chuồn đã bay lên cao, lượn một vòng rồi đậu lại chỗ cũ. Lần này Hoa Thiên Cốt cắn đúng thời cơ, nhào qua. Nhưng con chuồn chuồn vẫn gian manh lượn qua kẽ tay nàng bay ra, mà cơ thể mập mạp của nàng lại mất thăng bằng chúi đầu xuống hồ.

Nàng thét lên sợ hãi, gương mặt nhỏ nhắn tiếp xúc thân mật với mặt nước thì vạt áo lại bị ai đó kéo lại. Hoa Thiên Cốt ngồi phịch trên cỏ, vỗ ngực luôn miệng cảm ơn.

Xắn tay áo rửa sạch cỏ và bùn đất trên tay, Bạch Tử Họa thấy trên tay nàng có bốn chữ to “Ta yêu kẻ ngốc”, mấy vạch đen trên đầu lập tức chảy dài. Đông Phương Úc Khanh, khá lắm, dám mắng hăn đần độn! Nhưng Tiểu Cốt nhà hăn cũng thật ngốc quá, trộm gà không được còn mất thêm năm thóc.

“Lúc nào cũng rất muốn ăn?”

“Hả? Dạ?” Hình như Hoa Thiên Cốt nghe thấy phu tử nói chuyện với nàng.

Bạch Tử Họa nhìn nàng từ đầu tới chân.

Hoa Thiên Cốt vội vàng lắc đầu giải thích: “Không phải! Con chỉ thèm ăn thôi, ăn từ sáng đến tối. Trông con béo thế này nhưng thật ra rất uyển chuyển, lại linh hoạt nữa.” Hoa Thiên Cốt đứng dậy muốn co chân xoay một vòng, nhưng có khi lại ngã vào hồ, nên tự biết người biết ta đổi thành hai chân.

Thấy Bạch Tử Họa vẫn thờ ơ nhìn mình, không hiểu sao lần đầu tiên nàng lại có cảm giác mình mắc lỗi, xấu hổ cúi đầu nín lấy áo.

Nàng biết sau lưng nàng mọi người không gọi nàng là Hoa Thiên Cốt mà gọi nàng là Hoa Thiên Cầu^[1], nhưng nàng có cố ý béo thế này đâu, hu hu hu, sao ai cũng ghét nàng?

[1] Cầu: Quả bóng.

“Qua đây.” Bạch Tử Họa bỗng nói.

“Hả? dạ?”

Hoa Thiên Cốt dè dặt đi tới bên cạnh Bạch Tử Họa ngây ngốc nhìn người, bỗng một bàn tay vỗ mạnh lên lưng nàng, nàng suýt sặc, ho khù khụ, một viên ngọc rất nhỏ bắn ra.

“Hà?” Chẳng lẽ nàng nôn ra nội tạng gì rồi, Hoa Thiên Cốt hoảng sợ, nhưng bỗng thấy cả người thoải mái nói không nên lời.

Bạch Tử Họa vẫn đeo bộ mặt vạn năm không đổi chăm chú nhìn vào mặt nước, Hoa Thiên Cốt lại nuốt lời muốn hỏi vào. Nghĩ bụng, béo cũng không phải tội, sao lại đánh người ta.

Tiếp tục ngồi bên người chờ cá cắn câu, tiếng ve kêu râm ran xung quanh, chim hót líu lo, mặt hồ gợn ánh sáng lấp lóe khiến mắt nàng rất mệt, bất giác tựa vào người Bạch Tử Họa ngủ khì, Bạch Tử Họa vẫn không hề cử động hết một pho tượng.

Lưu Hỏa cũng đang tựa vào một gốc cây không xa đó nằm ngủ, mở mắt ra, thấy hai bóng người một cao một thấp tựa sát vào nhau bên hồ, đẹp tới nỗi vạn vật đều yên lặng. Nhếch miệng, nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Kết quả là Hoa Thiên Cốt ngủ bên hồ cả chiều, lúc về Bạch Tử Họa vẫn không câu được con cá nào.

“Đó là vì trò ngáy quá to.” Bạch Tử Họa thản nhiên nói. Hoa Thiên Cốt tủi thân nhăn mặt.

Nhưng kì lạ là từ đó về sau, cảm giác đói và thèm ăn luôn theo nàng đều biến mất. Nàng ăn một ngày ba bữa như bình thường cũng không thấy đói, không ăn tới mức không chịu được mới thôi, cũng không còn nhóp nhép miệng không ngừng nữa. Nhưng tất nhiên là nàng không thích vận động, nên đồng thịt trên người không bớt được tí nào. Sinh Tiêu Mặc không cho nàng ngồi kiệu, mà mỗi sáng đi bộ nửa canh giờ tới học viện.

Hôm nay đi được nửa đường bỗng trời đổ đầy sương mù, một lúc trước mới đi trên đường, giờ này đã tới một vùng đất hoang. Xung quanh không một bóng người, im lặng rờn rợn. Nàng đi mấy vòng vẫn không tìm được đường, mệt quá, không thèm đi nữa, ngồi dưới gốc cây nghỉ ngơi.

Đúng lúc này bỗng một tiếng cười khùng khục đáng sợ vang lên, như là cánh cửa gỗ cũ đang chuyển động.

“Ai?” Hoa Thiên Cốt sợ tới mức rúm người. Một kẻ với khuôn mặt xanh lét và đôi mắt lồi thong thả bước ra từ làn sương, cử động cứng ngắc, hết như một con rối gỗ bị giật dây.

“Hoa Thiên Cốt! Hôm nay cuối cùng ta có thể báo thù rồi! Ta muốn cả Lục giới đều biết sự lợi hại của Xỉ Tiêu ta! Ha ha ha...”

Gã còn chưa nói xong, bỗng nghe thấy một giọng nói hét lên bên cạnh: “Nam Đầu!”

Hoa Thiên Cốt còn chưa kịp định thần, một tia sét từ trên trời giáng xuống, đánh Xỉ Tiêu đến bóng cũng chẳng còn, chỉ chừa lại một làn khói trắng...

Sương mù xung quanh nhanh chóng tản đi, Hoa Thiên Cốt phát hiện thì ra mình không ở vùng đất hoang mà ở trong một cái hẻm hẻo lánh, còn Đông Phương Úc Khanh đang đứng cách đó không xa.

“Thật là, trong ca trực mà cũng ngủ gật được.” Đông Phương Úc Khanh giơ tay chỉ lên trời, mây trên trời nhanh chóng tản đi.

“Phu tử, sao người lại ở đây?” Hoa Thiên Cốt dụi mắt, tưởng mình nằm mơ trên đường. Nàng không biết Xỉ Tiêu tới đây cốt để giết nàng. Mấy năm nay nhân lúc Hoa Thiên Cốt ở nhân gian, yêu ma quỷ quái muốn nhân cơ hội này rửa sạch mối nhục trước với Trường Lưu đông như kiến cỏ, nhưng có Nam Đẩu Bắc Đẩu ở trên trời thay phiên bảo vệ, kẻ nào tới xử luôn kẻ đấy nên Hoa Thiên Cốt chưa từng gặp nguy hiểm.

“Không có gì, đi thôi, cùng tới học viện.” Đông Phương Úc Khanh kéo nàng đứng dậy, không chịu buông tay, dắt nàng đi về phía trước. Hoa Thiên Cốt có chút ngượng ngùng, nghĩ bụng, phu tử thật dịu dàng, nếu tướng công tương lai của nàng cũng dịu dàng như thế thì tốt quá.

Chớp mắt một cái đã hai tháng trôi qua, Hoa Thiên Cốt càng ngày càng thích học viện. Giờ nàng mới phát hiện, hóa ra ngoài việc ăn, cuộc sống còn nhiều niềm vui như thế.

Hôm nay Sát Thiên Mạch gửi thư cho nàng, hẹn nàng

tối đến gặp ở vườn trúc sau học viện, bảo có chuyện quan trọng muốn nói.

Hoa Thiên Cốt tuy thấy khó hiểu, nhưng ăn cơm xong vẫn chạy tới đợi, vừa đợi vừa vẽ linh tinh dưới đất. Lúc này bỗng nghe thấy một tiếng “bé con”, một người đàn ông tóc dài áo tím, diễm lệ tuyệt trần, đáp gió qua bóng trúc mà đến.

Cái miệng vừa khép lại của Hoa Thiên Cốt lại há hốc ra.

“Ha ha ha! Có phải rất ngạc nhiên và rất sung sướng không?”

“Hả?”

Sát Thiên Mạch thấy chiếc quạt không biết chui ra từ đâu, cười tủm tỉm: “Có phải muốn gả cho ta lắm không? Yên tâm, tỷ tỷ nhất định sẽ lấy muội.”

Đầu Hoa Thiên Cốt đầy vạch đen, cái gì thế này?

“Đi nào, tới đề thân với cha em, tên đó dám không đồng ý, tỷ tỷ sẽ giết họa mi với dế của hắn.”

Hoa Thiên Cốt liên tục lau mồ hôi: “Sát tỷ tỷ, sao tỷ phải giả nữ?”

“Không phải do con cáo già Đông Phương Úc Khanh đó sao! Hừ, tên đó ghen tị với sắc diễm lệ của tỷ, sợ bại trong tay tỷ. Hắn tưởng rằng vụ cá cược này có thể một tay che trời ấy à, hừ, mơ đi!”

“Tỷ tỷ, cá cược gì cơ?” Hoa Thiên Cốt ngốc nghếch hỏi.

“Chả phải là cược cuối cùng muội sẽ thích...” Từ “ai” còn chưa nói ra, một tia sét đã bổ từ trên trời xuống. Tóc Sát Thiên Mạch lập tức chĩa ra tứ phía, khét lẹt.

Hoa Thiên Cốt lại kinh ngạc đến ngây người.

Sát Thiên Mạch cũng điên tiết, A a a a a! Không phải chỉ vô ý lỡ miệng thôi sao? Dám phá tanh bành kiểu tóc của hắn. Còn đâu mặt mũi gặp người khác nữa. Bọn nhãi Nam Đẩu kia! Cứ chờ đấy!

Sát Thiên Mạch dẫn Hoa Thiên Cốt tự về nhà, rồi nổi giận đùng đùng phẩy tay áo tìm người tính sổ.

Hoa Thiên Cốt ù ù cạc cạc đi về, tổng kết lại thì mấy tháng gần đây những người bị sét đánh quanh nàng thật không ít. Xem ra nàng ra ngoài phải nhớ mang cột thu lôi cùng mũ tránh sét, biết đâu một ngày nào đó lại bổ vào người mình. Cái cảnh heo nhỏ Hoa Thiên Cốt bị nướng cháy khét, đúng là vô cùng thâm thảm.

Nàng nhăn nhó, thấy một bóng người quen thuộc đứng trên cây cầu cách đó không xa.

Nàng vẫy tay chào: “Phu tử, người vẫn chưa về ạ?”

Mặc Băng tiên cúi đầu nhìn nàng, khẽ lắc đầu.

Hoa Thiên Cốt chạy lon ton lên cầu: “Chúng ta cùng về nhé?”

Vị phu tử này là kì lạ nhất, rất hay nhìn nàng mà chẳng

nói lời nào.

“Đi thôi?” Hoa Thiên Cốt kéo tay áo người, Mặc Băng tiên lại lùi lại hai bước.

“Thiên Cốt, lần này ta tham gia không có ý theo đuổi. Chỉ muốn có một hy vọng được nhìn nàng gần hơn một chút, hằng ngày thấy nàng vui, ta cũng rất vui...”

“Hà?” Hoa Thiên Cốt nghiêng đầu, không hiểu Mặc Băng tiên đang nói gì. Tới khi nàng hoàn hồn thì Mặc Băng tiên đã không thấy đâu.

Hoa Thiên Cốt đành phải đi về một mình, những người này đúng là kẻ này còn quái hơn kẻ kia.

“Này, này, Hoa Thiên Cầu!” Bỗng có người gọi nàng. Nàng bấu môi, quay lại nhìn, không phải Lưu Hỏa thì còn à ai.

“Trể thế này còn một mình vạ vật đi đâu đấy?”

“Tớ không vạ vật đi đâu cả, tớ đang về nhà.”

“Tớ đang muốn tới một nơi vui lắm, cậu có đi không?”

Hoa Thiên Cốt hào hứng: “Đi đâu cơ?”

“Đi theo tớ là được.”

Kết quả Lưu Hỏa đưa Hoa Thiên Cốt tới kĩ viện lớn nhất Hàng Châu. Nhìn oanh oanh yến yến ngoài cửa, Hoa Thiên Cốt há hốc.

“Hà? Tớ là nữ mà!”

“Không sao, nữ cũng vào được, trong đó còn có kĩ nam.” Lưu Hỏa kéo Hoa Thiên Cốt vào trong.

“Tớ tớ tớ, tớ không ham nam sắc...”

Bọn họ bị một đồng kẻ vây quanh đưa vào phòng bao.

“Mời ba cô nương trẻ trung tới đây, Thiên Cốt, còn cậu?”

“Tớ tớ tớ, tớ muốn kiểu cơ bắp...”

Đầu Lưu Hỏa đầy vạch đen, vừa nãy ai còn nói không ham nam sắc?

Rượu và thức ăn tràn ngập bàn, mấy người vừa chơi oẳn tù tì vừa phạt rượu. Hoa Thiên Cốt cực may, hầu như lần nào cũng thắng.

Thấy trời đã nhá nhem tối, Hoa Thiên Cốt hỏi: “Nên về thôi nhỉ?”

“Vội làm gì, cha cậu ngủ từ lâu rồi.”

“Sao cậu biết?” Quả thật cha nàng ngủ từ rất sớm, mặt trời lên cao mới dậy.

“Hừ, tớ còn lạ gì.” Lưu Hỏa lại rót đầy rượu cho nàng, “Uống tiếp.”

Hoa Thiên Cốt chẳng những thích ăn, mà tửu lượng cũng cao kinh người.

Vì thế hai người say rượu, tới gần chiều hôm sau mới tỉnh. Hoa Thiên Cốt nằm trên ghế, Lưu Hỏa bị nàng đá xuống đất cũng chẳng hề hay biết, vẫn ngủ ngon lành.

“Chết rồi! Chết rồi! Muộn học rồi!” Hoa Thiên Cốt vội vã rửa mặt, ra sức lay Lừa Hỏa.

Lưu Hỏa mơ màng mở mắt ra: “Lo gì, dù sao cũng tới giờ này rồi.”

“Sẽ bị phụ tử mắng đó.”

“Mắng thì mắng, dù sao sớm hay muộn chả bị mắng, cứ để mai rồi đi, tớ dẫn cậu tới chỗ khác chơi.”

Vì thế Hoa Thiên Cốt nhu nhược lại bị Lưu Hỏa đưa tới sòng bạc lớn nhất Hàng Châu.

“Hôm qua cậu đỏ phết, hôm nay tới cược hai lượng đi.”

Vì thế Hoa Thiên Cốt chơi xúc xắc, thôi bài cữu rồi lại thắng măn bát. Ôm đồng bạc trắng to sụ, nàng bỗng phát hiện thì ra mình lợi hại như thế, ha ha ha.

Chơi tới tận khuya, đói không chịu nổi mới ra quán ven đường ăn hoành thánh với Lưu Hỏa.

“Hai chúng ta chia đôi nhé.” Lưu Hỏa đưa một nửa số bạc cho nàng.

“Ba bảy đi, hôm qua cậu trả hết mà.”

“Mời là mời, không thì sau này cậu mời lại tớ là được.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu, từ nhỏ nàng đã ngoan ngoãn rất ít khi ra ngoài, hai hôm nay đúng là chơi quá ngông, cảm giác phản loạn thật là thích.

Kết quả tối về phải quỳ trên ván giặt quần áo.

Sênh Tiêu Mặc cầm chổi lông gà, uống một ngụm trà không thèm đếm xỉa tới nàng.

“Mày tưởng cha không biết hai ngày này mày làm gì hả?”

Quyển sách đặt trên đầu Hoa Thiên Cốt đung đa đung đưa, hai chân nàng đã tê rần, mặt xin xỏ.

“Cha, con sai rồi.”

“Biết sai rồi? Biết sai rồi là tốt, một tháng kể từ hôm nay, hằng tối phạt con chạy mười vòng quanh sân giảm béo.”

“Ơ...” Lại là giảm béo, cha cố ý chứ gì? Hoa Thiên Cốt đành chịu phạt.

Nhưng chưa được mấy ngày, Hoa Thiên Cốt lại chạy tới sông bạc với Lưu Hỏa, Sênh Tiêu Mặc tức đến nổi vĩnh râu, trừng mắt, lại không thể đánh, bằng không đám Sát Thiên Mạch không thịt hăn luôn mới lạ.

Thế là người cha lo lắng đành phải chạy tới hỏi Đông Phương Úc Khanh: “Lưu Hỏa kia là ai?”

“Không biết, không liên quan tới vụ cá cược này, chỉ là người thường thôi. Không biết bí mật mà tiết lộ nên dẫu có dạy hư Thiên Cốt thì cũng không thể lấy sét đánh người ta được.”

“Mấy người phải cố lên chứ, chỉ còn có mấy tháng, sao chẳng ai lo lắng gì thế?” Vụ cá cược này không thể tiến hành vô thời hạn, vậy trong một năm này không ai thắng thì sẽ xử hòa.

“Ta đoán Bạch Tử Họa không hành động gì là muốn giữ thế hòa, ta sẽ khiến hắn không được như ý.” Đông Phương Úc Khanh mỉm cười đầy tự tin.

Kết quả hôm sau gặp lại Hoa Thiên Cốt khiến Đông Phương Úc Khanh dở khóc dở cười, bởi vì nơi gặp là ở trên công đường.

Hoa Thiên Cốt đi theo Lưu Hỏa làm cái trò hành hiệp cướp của người giàu chia cho người nghèo gì đấy, lại chẳng để ý tới thể diện của mình, kết quả vỡ cả nóc nhà,

ngã xuống vừa hay bị tóm.

Lưu Hỏa cũng nghĩa khí, không chạy một mình, kết quả hai đứa đều bị bắt, quỳ trên công đường cứ nhìn nhau chòng chọc. Sau đó cha bị gọi tới, mấy phu tử và bạn học cũng tới. Hoa Thiên Cốt thầm than, thế này thì bề mặt chết mất.

Tra hỏi hồi lâu, niệm tình lần đầu vi phạm, vậy nên chỉ bồi thường cái mái hồng và tổn thất tinh thần.

Hoa Thiên Cốt bị nhốt trong lao một đêm, đói tới khủng hoảng, chạy về phía tự do như thể mới tái sinh.

Nàng lại bị Sênh Tiêu Mặc véo tai kéo lại: “Nhóc con hư hỏng này! Biết lỗi chưa?”

Hoa Thiên Cốt nắm chặt tay, đặc ý nói: “Biết rồi ạ! Cha nói đúng thật! Sau khi về con nhất định phải cố gắng giảm béo.”

Sênh Tiêu Mặc tức tới suýt ngất.

U Nhược bên cạnh vội vàng thừa cơ chạy lên đỡ hắt: “Bác trai đừng giận, Thiên Cốt cũng chỉ ham chơi thôi.”

Sênh Tiêu Mặc vừa thấy con bé thì vội vàng trốn xa, con nhóc kia cứ hai ba ngày không có việc gì chạy tới nhà hắt, hình như có ý đồ xấu xa. Chẳng biết từ lúc nào nó đã trở thành người chuyên quét dọn nấu nướng, mấy hôm trước thả Thiết Kim Cương của hắt, hôm qua lại làm chết Tiểu Quỷ Hoa của hắt, còn không cho hắt ngủ yên, ép hắt phải chơi cờ. Cứ tiếp tục thế này sợ rằng mấy con vẹt và dế cứng của hắt khó bảo toàn tính mạng. Huống chi U Nhược lại là chương môn Trường Lưu, nếu thực sự thích hắt, e là cũng long trời lở đất hết như chuyện của Hoa Thiên Cốt năm đó. Tới lúc đó không phải là cười người hôm trước hôm sau người cười sao...

Sênh Tiêu Mặc không quan tâm tới Hoa Thiên Cốt, một mình lén về nhà. U Nhược vừa nói chuyện với người bên cạnh xong, thoắt cái đã không thấy Sênh Tiêu Mặc đâu.

“Bác trai, chờ tí.” Con bé vội vàng đuổi theo.

Ở Trường Lưu, Ma Nghiêm đứng trước thủy kính, nở một nụ cười hiếm thấy.

“Sư đệ giờ biết khổ rồi.”

Còn Nam Vô Nguyệt đứng bên cạnh sắc mặt lại có chút khó coi, nắm chặt chuỗi phật châu trong tay. Được lắm, U Nhược chường môn, chẳng qua chỉ xuống trần một lần, không nhớ gì nữa đã thích người khác được ngay rồi. Đã thế trước kia nàng còn mặt dày, thề non hẹn biển với hắn. Quả nhiên phụ nữ giống hệt hổ, nói lời tình cảm nửa câu cũng không tin được.

Mặc dù Ma Nghiêm không thích Hoa Thiên Cốt lắm nhưng vẫn thật lòng thương U Nhược, nhìn bản mặt xanh lét của Nam Vô Nguyệt không nịn được ho khan hai tiếng đầy vẻ thách thức: “Đại sư vẫn còn do dự chuyện hoàn tục sao? Con nhóc U Nhược kia quả thực rất quyến người, nếu quá gượng ép, chẳng thà buông tay đi. Tới khi vụ cá cược này kết thúc, có lẽ U Nhược cũng nghĩ thông rồi, cùng là người Trường Lưu, càng thân thêm càng náo nhiệt thêm, đại sư cũng có thể đạt được mong muốn của mình, về chùa làm trụ trì.”

Mặt Nam Vô Nguyệt lập tức chuyển từ xanh thành trắng, để lại một câu “A di đà phật” rồi vội vàng chạy đi.

Đêm hôm đó, U Nhược hầm canh gà, vừa mới gõ cửa nhà Hoa Thiên Cốt thì gió bão đã nổi cuộn cuộn sau lưng.

Con bé dụi mắt, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị người ôm lấy, thoát cái đã bay xa ngàn dặm.

Biển rộng ngút trời, ngàn mây trùng điệp, U Nhược phát hiện mình đang bay giữa không trung, mà người đang ôm nàng là một... hòa thượng?

“Cứu mạng! Quý!”

Con bé hét to! Ra sức giãy giụa.

Nam Vô Nguyệt nghiêm mặt lừ mắt nhìn U Nhược, vươn tay búng một cái vào mi tâm của nó. U Nhược lập tức khôi phục trí nhớ.

“Nguyệt, sao chàng lại tới đây?” U Nhược vừa nhìn thấy hắn, cực kì mừng rỡ, Nguyệt đang chủ động ôm nó bay đây, nó giơ mặt lên muốn hôn một cái.

Nam Vô Nguyệt nghiêng đầu đi, hừ lạnh.

“Nàng đã làm gì, tự nàng biết.”

U Nhược nghĩ một lúc, bỗng nhớ tới dáng vẻ si mê Sênh Tiêu Mặc mấy hôm nay của mình, ân hận che mắt lại. Lần này chết rồi, bị Nam Vô Nguyệt thấy hết rồi.

“Cưng à, chàng đừng hiểu lầm! Trong lòng ta thật sự chỉ có mình chàng thôi! Lúc đó ta, ta mất trí nhớ, phút chốc lầm lẫn...”

“Phút chốc lầm lẫn ỉ? Ta thấy nàng có mưu đồ từ lâu rồi! Còn hầm canh gà?” Lúc U Nhược theo đuổi hắn, ngày nào cũng chỉ biết mỗi việc bắt nạt hắn? Tức chết mất!

“Không phải đâu! Chàng nghe ta giải thích...” U Nhược sắp khóc, “Sau này ngày nào ta cũng hầm cho chàng ăn...”

“Ta, không, cần!”

Suốt đường U Nhược dốc hết bản lĩnh nũng nịu cầu xin, muốn tởm bao nhiêu thì tởm bấy nhiêu, muốn sến bao nhiêu thì sến bấy nhiêu, lũ hải âu già đầy da gà xuống biển.

Vì thế U Nhược trở thành người thứ n rời khỏi ván cược. Có điều trong họa thấy may là có người vì ghen mà cuối cùng cũng chịu hoàn tục, chờ vụ này kết thúc, mọi người quay về là có thể thành thân luôn. Nhưng có vết xe đổ này của U Nhược là biết sự phụ Cốt Đầu nguy hiểm tới mức nào, ngộ nhỡ thật sự thích người khác, e là thương tổn chẳng dễ dàng dành như thế đâu.

Hoa Thiên Cốt cũng rất buồn, U Nhược chưa chào tạm biệt đã chuyển nhà tới kinh thành. Đường Bảo ngày nào cũng dính lấy Lạc Thập Nhất, chẳng có ai chơi với nàng cả. May mà Lưu Hỏa hay nghĩ ra mấy trò xấu, như đi trộm ngô nhà người ta, câu ếch trong hồ, bắt cua dưới suối, còn đốt pháo hoa nữa.

Hoa Thiên Cốt đã gầy đi được một tí, nàng quyết tâm trước khi xuất giá phải gầy hẳn, xinh đẹp gả cho người ta.

Thoắt cái đã mấy tháng trôi qua, nàng tới học viện đã gần một năm. Hoa Thiên Cốt luôn thấy không khí quanh mình thật kì lạ, ánh mắt mọi người hầu như đều có chút phấn khích? Vô vập? Nồng nhiệt? Tóm lại đó chính là ánh mắt của người xem khi rạp hát sắp trình diễn một vở kịch hay.

Hơn nữa không biết có phải nàng ngày càng tự luyện hay không mà luôn cảm thấy rất nhiều người xung quanh nhìn lên mình, dường như cực kì chú ý tới hành động và lời nói của nàng. Chỉ cần nàng đứng gần phu tử nào thì ngay tức khắc sẽ vang lên tiếng thì thào.

5. Tiên hạ thủ vi cường

Khuya hôm nay, Hoa Thiên Cốt đang ngủ say thì đột nhiên chấn bị xốc lên.

“Cha, để con yên.” Hoa Thiên Cốt lật người ngủ tiếp.

“Cốt Đầu, là ta.” Đông Phương Úc Khanh lấy áo khoác của mình mặc cho nàng, rồi đi giày cho nàng.

Hoa Thiên Cốt mở hờ mắt, nghĩ mình đang mơ.

“Phu tử, người vào bằng cách nào?”

“Đừng quan tâm ta vào bằng cách nào, đám Bắc Đẩu uống say rồi, ta đưa nàng ra ngoài ngắm sao.”

Đông Phương Úc Khanh ôm ngang lấy quả thịt bé, bay ra từ cửa sổ.

Bên kia Sênh Tiêu Mặc vội vàng làm bộ không phát hiện ra đóng cửa sổ ngủ tiếp.

“Trước giờ chưa từng thấy sư huynh thua, Đông Phương, ta nhắm người đó, ha ha...”

Hoa Thiên Cốt ôm chặt lấy cổ Đông Phương Úc Khanh, sững sờ tròn mắt nhìn mây bay liên tục lướt qua mình.

“Phu tử, con vừa mơ thấy người, người ra khỏi mộng bằng cách nào?”

Đông Phương Úc Khanh mỉm cười: “Cốt Đầu cũng là giấc mộng duy nhất của ta.”

Hoa Thiên Cốt lập tức đỏ mặt, lời này có ý gì, sao nghe sến thế?

“Phu tử, người là thần tiên à?”

“Không phải, sau này đừng gọi ta là phu tử, gọi ta là Đông Phương.”

“Ừm, Đông Phương, bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Ngắm sao, đương nhiên là tới ngân hà rồi.”

Đông Phương Úc Khanh đưa nàng bay thẳng lên ngân hà trên Cửu Trọng Thiên, đây là lần thứ hai họ tới đây.

“Ta, ta nhất định còn đang mơ.”

Hoa Thiên Cốt tròn mắt nhìn dải sao vô hạn.

Đông Phương Úc Khanh ném chiếc quạt trong tay ra,

bồng nó hóa thành một chiếc thuyền lá nhỏ. Hoa Thiên Cốt ngồi bên mép thuyền, cởi giày, chơi trò giẫm lên sao. Ánh sao soi tỏa mọi góc ngách lấp la lấp lánh.

Đông Phương Úc Khanh vươn tay ôm nàng vào lòng, khác với vẻ gầy gò trước kia, Hoa Thiên Cốt mập mạp bây giờ phồng phao ra phết, Đông Phương Úc Khanh cẩn thận tránh ngực nàng ra.

Hoa Thiên Cốt tựa lưng vào lồng ngực Đông Phương Úc Khanh, nhìn cảnh đẹp trước mắt, thỉnh thoảng lại kinh ngạc tán thưởng.

Bồng một cây củ cải đưa tới trước mặt nàng.

“Ăn không?”

Hoa Thiên Cốt cầm lấy cắn một miếng giòn tan.

“Ngọt quá! Đông Phương, cảm ơn huynh. Sau này huynh thường xuyên đưa ta tới đây chơi được không?”

“Được, nàng muốn ở bên ta mãi mãi không?”

Hoa Thiên Cốt nhìn hắn, cười thẹn thùng rồi gật đầu, phu tử muốn kết hôn với nàng ư? Cuối cùng cũng có người muốn nàng rồi? Tiếp theo nên làm gì bây giờ, phải rồi, một nụ hôn đính ước!

Đông Phương Úc Khanh vuốt đầu nàng, thấy nàng khẽ nhắm mắt lại ngẩng đầu lên, không nhìn được thì cười, kéo nàng vào lòng, vỗ nhẹ hai cái, Hoa Thiên Cốt bỗng thấy mình ngày càng buồn ngủ, thoáng nghe thấy tiếng Đông Phương Úc Khanh thì thào.

“Cốt Đầu ngọc này, giờ nàng là vợ người khác rồi, sao ta có thể tùy tiện hôn nàng được. Ta biết nàng muốn hỏi ta rất nhiều chuyện, không phải ta không muốn trả lời nàng, mà ngay cả ta cũng không biết đáp án. Chìm trong vòng luân hồi chuyển kiếp vô tận, ta đã thấy quá nhiều chuyện, thật ra ta còn vô tình hơn bất cứ kẻ nào. Coi nàng là quân cờ, coi Lục giới là ván cờ, tính ta sớm nắng chiều mưa, Yêu Thần xuất thế gì chứ, chẳng qua cũng chỉ là một trò chơi lúc ta buồn chán mà thôi. Ấy vậy mà ta lại thua, cái giá phải trả là trái tim mình, và vĩnh viễn mất đi nàng. Nếu có thể quay lại, ta sẽ không để nàng lên Trường Lưu Sơn, cũng sẽ không để nàng thấy hắn. Vụ cá cược này không phải để trêu nàng. Muốn chữa mắt cho nàng bất kể ra sao cũng phải cần mười lăm năm, so với

việc ngồi chờ, ta chỉ muốn có thêm chút thời gian ở bên nàng. Nàng quá tốt bụng, dẫu bị lừa bao nhiêu lần vẫn bằng lòng tin tưởng ta, đi theo ta. Nhưng ta đã làm quá nhiều chuyện khiến nàng bị tổn thương, làm sao nữ chia cắt nàng và người nàng yêu đây?”

Đông Phương Úc Khanh khẽ mân mê mặt nàng, đối với hắn mà nói, tất cả đều là trò chơi, chỉ có nàng là thật.

“Vĩnh viễn, đừng cho ta một kẽ hở có thể chen vào, Bạch Tử Họa...”

Đông Phương Úc Khanh bỗng quay đầu lại, nhìn ánh sáng cực chói mắt đằng kia. Bạch Tử Họa chậm chậm bước ra, hàng nghìn hàng vạn vì sao cũng không át nổi ánh sáng của hắn. Đông Phương Úc Khanh hóa thành một làn khói mỏng, tan biến ngay tức khắc.

Hoa Thiên Cốt nằm bên mép thuyền, lim dim tỉnh lại, không thấy Đông Phương Úc Khanh đâu nữa, ngược lại là Bạch Tử Họa đang đứng bên cạnh nhìn xuống nàng.

“Phu tử, sao người lại ở đây, người cũng là thần tiên à?”

Hoa Thiên Cốt tò mò nhìn người, vẻ mặt của phu tử hình như lạnh hơn bình thường, đang tức chuyện gì à?”

Bỗng eo nàng bị kéo lên, áp sát vào Bạch Tử Họa. Đôi mắt kia sâu như biển, tựa như muốn xoáy vào nơi tận cùng trong linh hồn nàng. Hoa Thiên Cốt hơi sợ, vừa định mở miệng thì miệng đã bị che lại.

Quá đột ngột, nàng như chiếc pháo bị châm ngòi, trong đầu không ngừng vang lên những tiếng nổ bùm, chỉ thấy một khoảng mờ sương, một ánh chớp lóe lên. Nụ hôn của Bạch Tử Họa rất nhẹ nhưng lại rất mạnh, chỉ là đặt môi lên môi nàng, nhưng dù là bay qua mây hay ngồi thuyền ngắm ngân hà vừa nãy cũng không tuyệt bằng giây phút này.

Nhưng không đúng? Sao phu tử có thể hôn nàng? Đây là nụ hôn đầu của nàng đấy!

Hoa Thiên Cốt mạnh tay cấu mình một cái, ép mình tỉnh táo lại, sau đó cố gắng giãy ra. Bạch Tử Họa lại ôm chặt lấy nàng, đương giằng co, chiếc thuyền nhỏ lay chuyển dữ dội, sau đó lật nhào.

Nhưng Bạch Tử Họa vẫn hôn nàng, hai người dần chìm xuống, xung quanh đầy những đốm sáng lấp lánh như đom đóm. Nơi này không giống nước bình thường, vẫn có thể thoải mái hô hấp. Những đốm nhỏ ôm lấy nàng, bao phủ, như thể nàng cũng trở thành một phần trong hàng tỉ ánh sao này, mệnh mệnh vô tận, kì ảo vô cùng.

Nụ hôn của Bạch Tử Họa dần sâu hơn, Hoa Thiên Cốt mở miệng thở hổn hển. Nàng thấy mình sắp chết rồi, đây là tây phương cực lạc ư?

Cách đó không xa, Thiên Cơ Tinh Quân và Dao Quang Tinh Quân trong Bắc Đẩu Tinh Quân đang vò đầu bứt tai, khổ thì thảo.

“Tên nhóc Đông Phương gan lớn thật, dám chuốc say hai ta.”

“Haizz, chuyện này sau này hẵng nói, bây giờ phải làm sao đây, Trường Lưu thượng tiên phạm quy rồi, còn ngay dưới mắt chúng ta chứ!”

“Phạm quy thì sao? Ông dám bổ sét à? Không thấy người ta đang tức giận hả? Ông có muốn sống không?”

“À? Vậy chẳng lẽ cứ để thế? Nếu vậy vụ cá cược không phải rất bất công sao?”

“Có gì mà bất công, người ta có hôn vợ người khác đâu, dù sao muốn bỏ thì ông đi mà bỏ.”

“Ta nào dám!”

“Thế thì thôi, giả vờ không phát hiện ra, về ngủ tiếp...”

Hoa Thiên Cốt bị hôn tới chóng mặt, cả người như nhũn ra, chỉ có thể vươn hai tay vịn chặt vào cổ đối phương.

Bạch Tử Họa không hiểu sao lần nào nàng cũng nỡ vứt bỏ hắn? Hắn tin tưởng tình yêu của nàng như thế, tin nó dẫn ra sao cũng không hề thay đổi như thế, vậy mà nàng thà đi cùng Đông Phương cũng không muốn ở lại bên hắn, nàng thà chết một mình cũng không muốn chết cùng hắn...

Nếu được quay trở lại, nàng thật sự sẽ không yêu ta nữa sao?

Ta không tin.

Đời đời kiếp kiếp, nàng chỉ có thể yêu mình ta, chỉ có thể là một mình ta.

Kẻ hờ? Không có kẻ hờ. Dù Đông Phương Úc Khanh có đầu thai mười lần, trăm lần, ngàn lần, vạn lần, ta sẽ không cho gã một cơ hội!

Hoa Thiên Cốt lún sâu vào trong nụ hôn của Bạch Tử Họa, cùng chìm đắm theo những vì tinh tú rải khắp bầu trời.

Hôm sau khi tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao.

Chết rồi, lại đến muộn. Hoa Thiên Cốt bật dậy, lại thấy người mình mới như. Chuyện xảy ra ngày hôm qua hiện lên trong đầu, mặt nàng lập tức đỏ bừng.

Sau đó xảy ra chuyện gì? Mình về nhà bằng cách nào?

Không đúng, nhất định là nàng mơ rồi, không ngờ lại mơ thấy giấc mơ đó! Nàng ra sức xoắn tóc, gỡ lên đầu mình.

Bò tới ngồi trước bàn trang điểm thì choáng quá lại nhảy dựng lên. Khuôn mặt mẫm mĩm nhỏ nhắn tựa một đoá đào nở, hai mắt long lanh ánh nước, môi vừa đỏ vừa sưng.

Chết cha! Chẳng lẽ là thật!

“Á!!!” Cuối cùng Hoa Thiên Cốt hét toáng lên, nàng bị phụ tử phi lễ!

Trên đường tới học viện Hoa Thiên Cốt đều ngượng ngùng không dám ngẩng đầu, tuy xấu hổ chết đi được, nhưng phải tìm Bạch Tử Họa hỏi cho rõ. Người làm thế là có ý gì? Chẳng nói năng gì đột nhiên hôn nàng? Chẳng lẽ người cũng muốn lấy nàng sao? Haizz, gả cho Bạch Tử Họa thực ra cũng rất tốt, có điều sau này lấy nhau rồi chắc chắn rất vô vị.

Nàng thấp thỏm cả ngày, cuối cùng chiều nay có tiết của Bạch Tử Họa, người ta cũng không thèm liếc nàng

một cái.

“Thiên Cốt, cậu sao vậy? Mặt đỏ thế?”

“Không, không sao...” Hoa Thiên Cốt cúi đầu, ra sức viết linh tinh lên giấy. Kết quả viết tận mặt sau mới phát hiện ra toàn viết “ngu ngốc”, cũng không biết nàng đang mắng mình ngốc hay là mắng Bạch Tử Họa nữa.

Hết giờ học, nàng phi vọt tới trước mặt Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa dừng chân, thờ ơ nhìn nàng.

“Phu, phu tử...”

“Có chuyện gì?”

“Người, người hôm qua sao lại...” Hoa Thiên Cốt lắp bắp hồi lâu cũng không nên lời, ngượng ngùng nói: “Sao lại làm vậy với con?”

Bạch Tử Họa trầm mặc vài giây: “Ta không biết trò đang nói gì.”

Nói xong đi thẳng không hề quay đầu lại.

Hoa Thiên Cốt méo miệng, suýt òa khóc. Không biết nàng đang nói gì? Lẽ nào người đã quên hết rồi sao? Hay đó thật sự chỉ là một giấc mơ?

Từ đó về sau, Hoa Thiên Cốt cực kì để ý Bạch Tử Họa, lúc lên lớp cứ nhìn chăm chăm vào người, thỉnh thoảng còn bám theo một lúc. Nàng không tin tất cả những gì xảy ra hôm đó đều là giả.

Nhưng Bạch Tử Họa vẫn giữ nguyên dáng vẻ thờ ơ trước mọi việc kia, cũng hoàn toàn coi như không thấy những gì nàng bày tỏ.

Nàng cố ý làm nước ô mai ướp lạnh cho người uống, kết quả người chỉ nói một câu không thích chua rồi rảo bước đi. Nàng đành tiu nghỉu quay về, còn bị mấy nữ sinh lớp bên cạnh nhìn thấy, chạy ra mĩa mai nàng, bảo nàng béo như heo còn đòi ăn cỏ non. Hoa Thiên Cốt tức đến nổi tí thì hắt nước ô mai lên mấy người đó, bây giờ nàng

ghét nhất việc bị chê là béo.

Có điều nghĩ lại vẫn thấy không nên lãng phí, lại mang về tự uống.

Nàng thấy tủi thân lắm ấy, tại sao hôn nàng lại không thừa nhận chứ, đúng là đồ bội bạc! Nàng cũng đâu bắt người phải lấy nàng đâu, chỉ muốn hỏi cho rõ thôi mà.

Lưu Hỏa thấy nàng ở một mình trong rừng trúc đồ sộ sạch chỗ nước ô mai kia đi, cười đau cả bụng.

“Đang giận chuyện của Bạch Tử Họa à? Có muốn biết vì sao không? Tớ có thể cho cậu biết đáp án, đi theo tớ.”

Lưu Hỏa dẫn nàng tới phía sau thác nước, lấy ra một chiếc kính hám thiên cực lớn đặt lên đầu hai người.

“Cậu làm gì thế?”

“Đề phòng thôi, tớ cũng không muốn bị sét đánh chết. Cậu ngồi xuống, để tớ nói thầm cho cậu.”

Lưu Hỏa ngoắc cái, Hoa Thiên Cốt vội vàng đưa tai qua.

“Không phải tai, đưa tay đây.”

Hoa Thiên Cốt tò mò đưa tay ra, tay phải của Lưu Hỏa và tay phải của nàng kết lại thành một cái ấn, sau đó Hoa Thiên Cốt nghe thấy một giọng nói vang lên.

“Mấy ngày trước có phải Bạch Tử Họa hôn cậu không?”

Hoa Thiên Cốt hoảng hốt: “Sao cậu biết?”

“Nhìn cái vẻ mặt hôn của cậu tớ cũng đoán được. Vụ cá cược này vốn đã không công bằng, ai bảo người ta có thân phận đặc biệt?”

“Cá cược, cá cược gì?”

“Bạch Tử Họa, Đông Phương Úc Khanh, Sát Thiên Mạch, Mặc Băng tiên và vài phu tử trong học viện cá cược với nhau xem ai chiếm được lòng của cậu trước. Vậy nên có

phải có rất nhiều người đột nhiên xun xoe không? Tiếc rằng người ta cố gắng cả năm cũng không bằng một nụ hôn của Bạch Tử Họa, dễ dàng thu phục cậu.” Lưu Hỏa cố ý chỉ nói một phần sự thật.

Mặt Hoa Thiên Cốt lập tức tái mét: “Cậu nói gì?”

Chẳng lẽ hồi bốc thăm đầu năm học, vì nàng bẽ mặt trước mọi người mà họ quyết định lôi nàng ra cá cược làm trò cười?

“Chẳng lẽ không phải à, cậu nhìn hành động của mình gần đây đi, không phải chỉ thấy mỗi người ta thôi sao? Dám nói không thích người ta không? Vụ này Bạch Tử Họa thắng rồi, không quan tâm tới cậu là đương nhiên thôi.”

“Cậu nói bậy!” Bạch Tử Họa, Đông Phương, Mặc Băng tiên và cả Sát tỷ tỷ, bọn họ không giống loại người đó.

“Hoa Thiên Cốt, đã bao giờ tớ lừa cậu chưa, tớ coi cậu là bạn tốt, không muốn thấy cậu đau lòng vì một gã đàn ông. Chẳng qua chỉ là một vụ cá cược mà thôi, bằng không cậu béo như thế, lại ngốc chết đi được, sao lại có nhiều người tốt với cậu, lấy lòng cậu đến vậy? Chỉ vì

thắng thôi.”

Hoa Thiên Cốt cuối cùng không nhịn nổi òa khóc nức nở, thảo nào Sát tỷ tỷ và Đông Phương đều nói muốn lấy nàng. Nàng biết rõ với diện mạo bản thân thì không thể nào có chuyện đó, nhưng vẫn tự lừa mình tin tưởng. Chẳng trách Bạch Tử Họa hôn nàng xong không thèm để ý đến nàng nữa, thì ra đó cũng chỉ là thủ đoạn bỉ ổi để giành chiến thắng mà thôi.

Thật quá đáng! Không phải nàng chỉ hơi béo thôi sao, vậy mà tất cả mọi người đều ghét nàng, lừa nàng, đùa giỡn nàng. Thì ra là nàng tưởng bở, chỉ là một trò chơi, một chuyện cười.

Mặt Hoa Thiên Cốt trắng bệch như tờ giấy, bỗng thấy cả thế giới đều trở nên u ám. Lưu Hỏa gãi đầu, lau nước mắt cho nàng.

“Được rồi, đừng khóc nữa, tớ không chê cậu! Nếu thật sự không ai cần thì tớ lấy cậu vậy, nhưng tất nhiên là sau này cậu phải đi kỹ viện và sòng bạc cùng tớ, không được kìm kẹp tớ.” Một bà vợ như thế tìm đâu ra, ha ha ha.

Hoa Thiên Cốt khóc nức nở, nắm chặt tay Lưu Họa. Nàng vẫn muốn hỏi Bạch Tử Họa cho rõ ràng, không, nàng muốn tới mắng tên đó một trận, và tất cả những kẻ đùa giỡn nàng nữa.

Hoa Thiên Cốt xông thẳng tới cửa lớp chặn Bạch Tử Họa, nổi giận đùng đùng đứng bên ao sen, chống nạnh. Tất cả mọi người đều đứng lại xem trò vui.

Đông Phương Úc Khanh cười: "Xem ra vụ cá cược này sắp có kết quả đây." Rồi bảo mấy học trò đi mời các phu tử khác tới.

Người vây quanh càng ngày càng nhiều, Hoa Thiên Cốt không thềm quan tâm, nhân lúc tất cả đều ở đây nàng phải mắng cho hết! Rảnh rồi lấy nàng cá cược, ăn no rủng mủ hả?

Nhưng khi nhìn vào ánh mắt bình tĩnh của Bạch Tử Họa, nàng lại thấy luống cuống, sao thế này, người sai đâu phải là nàng, sao nàng phải nhụt chí chứ?

"Bạch Tử Họa! Sao lại lôi ta ra đánh cược? Một phu tử đức cao vọng trọng như người không thấy mình bị ồỉ lảm

hả? Dùng cái thủ đoạn đê tiện như thế còn không chịu thừa nhận! Hôm nay ta muốn người trước mặt tất cả mọi người ở đây thề với trời, đêm đó không hề hôn ta!”

Viện trưởng đại nhân vừa nghe câu này tí thì ghen thở ngất xỉu, xung quanh ồn ào ầm ĩ, còn kèm theo vài câu phẫn nộ dấm phạm quy. Hoa Thiên Cốt vừa nghe thấy thế lòng càng khó chịu hơn.

Bạch Tử Họa im lặng hồi lâu, cuối cùng nói.

“Hôn rồi.”

Xung quanh lại vỡ òa, Hoa Thiên Cốt kinh ngạc tròn mắt nghĩ mình nghe lầm.

Bạch Tử Họa nhếch mép nhìn gương mặt đỏ bừng của nàng, ý cười hiện trong mắt.

“Sao vậy, muốn ta chịu trách nhiệm à?”

“Ta, ta...”

Không ngờ Bạch Tử Họa đột nhiên thừa nhận, Hoa Thiên Cốt bối rối.

Mọi người xung quanh hét lên: “Không công bằng, thượng tiên ăn gian!” Lại còn dụ dỗ như thế, thật gian xảo.

Hoa Thiên Cốt lắp bắp mãi, Bạch Tử Họa bước lên một bước, cúi đầu nhìn nàng chăm chú. Ánh mắt của Bạch Tử Họa giống hệt như đêm hôm đó, ngay cả những vì sao rực rỡ cũng không bằng.

“Nàng thích ta không?” Giọng nói đó hơi khàn, tựa như ma chú, hồn Hoa Thiên Cốt bay mất. Mắt nhìn chăm chăm vào làn môi mỏng của người, nhớ lại nụ hôn mãnh liệt triền miên của họ đêm hôm đó.

Sát Thiên Mạch đứng bên sừng sốt theo dõi, vừa thả bánh đậu xanh vào miệng vừa lắc đầu: “Mẹ kiếp, lão Bạch trâu thật, dùng cả mỹ nam kế, lão tử cam bái hạ phong.”

“Thì, thíc...”

Thấy Hoa Thiên Cốt sắp nói ra, Lưu Hỏa đứng đằng sau hét toáng lên: “Này Hoa Thiên Cầu! Khá lên chút coi!”

Hoa Thiên Cốt lập tức bưng tỉnh, mặt sưng thành màu gan heo. Suýt tí nữa thì bị dụ dỗ! Nàng biết rõ rành rành là Bạch Tử Họa đang lừa mình, đâu có được, vụ này tuyệt đối không thể để tên đó thắng.

“Ta còn lâu mới thích ngươi! Ta thích Lưu Hỏa! Chúng ta sắp thành thân rồi!”

...

Toàn trường sững sốt, lặng ngắt như tờ.

Vụ này kết thúc rồi?

Sát Thiên Mạch phì cả bánh đậu xanh ra. Hà? Sao lại thế này? Lưu Hỏa là thắng nào vậy?

Tất cả mọi người tham gia vụ cá cược này đều không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, tên Lưu Hỏa này chui từ đâu

ra? Vụ này rõ ràng sắp thắng rồi vậy mà tự dưng lỡ hết cả, kết thúc lại gấp gáp nữa chứ? Bạch Tử Họa thua? Người thắng lại không phải là Đông Phương Úc Khanh?

Vẻ mặt Bạch Tử Họa hiển nhiên có chút khó coi, rõ ràng chỉ cần tí nữa thôi...

Có điều tuy Hoa Thiên Cốt mạnh miệng, nhưng trên thực tế, dù sao hẳn cũng thắng rồi, đúng không?

Lưu Hỏa cười sắc súa đi lên vỗ vai Hoa Thiên Cốt: “Thiên Cốt, được lắm! Có điều gái ngoan không gả hai lần...”

Hoa Thiên Cốt lão đảo, chỉ thấy có rất nhiều thứ đang muốn trào ra khỏi đầu, trí nhớ dần khôi phục, mắt cũng mờ dần đi, loáng thoáng thấy mặt Lưu Hỏa đang kể lại gần.

“Thiên Cốt, còn nhận ra tớ không, kiếp này tớ có mặt rồi, phải nhớ đấy!”

Hoa Thiên Cốt như bị đâm mạnh một cái, thất nguyệt

lưu hỏa, bát nguyệt sóc phong.

“Sóc Phong! Cậu là Sóc Phong... Cậu về rồi...”

Sung sướng trào dâng cùng với hoa mắt chóng mặt, trí nhớ lại khôi phục quá dữ dội, mắt nàng lại càng không nhìn thấy gì nữa.

6. Kiêm Điệp tình thâm^[1]

[1] Kiêm Điệp: Truyền thuyết cổ đại có nhắc tới một loài chim tên là Kiêm Điệp, con trống có cánh trái, con mái có cánh phải, phải sát cánh mới có thể bay, ví von với tình cảm sâu đậm, ân ái vĩnh hằng của vợ chồng.

Vụ cá cược kéo dài mười sáu năm mà chỉ kết thúc qua loa, người chiến thắng cuối cùng không ngờ lại là một thằng nhóc chẳng biết chui từ đâu ra. Kết quả bất ngờ như thế nên những kẻ đặt cược đều khóc thét lên, thua quá oan ức. Chuyện này trở thành tin tức nóng hổi nhất Tiên giới, khỏi phải nói những người tham gia sau khi về thêm mắm dặm muối ngồi lê đôi mách chuyện dưới hạ giới như thế nào.

Khi Hoa Thiên Cốt tỉnh lại thì đã ở trên Tuyệt Tình điện của Trường Lưu Sơn. Mắt nàng vẫn chưa nhìn thấy, chỉ thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện.

“Cốt Đầu sư phụ, người tỉnh rồi?” U Nhược nắm tay nàng, Đường Bảo lấy lại lồng sáo vàng bỏ ra khỏi lồng tay nàng.

“Sóc Phong?” Nàng sốt ruột hỏi.

“Thiên Cốt, tớ ở đây.” Sóc Phong cười tít mắt búng trán nàng. Nàng quay người lại nhìn đám Bạch Tử Họa, Đông Phương Úc Khanh và Sát Thiên Mạch.

“Ta thấy mọi người chơi vui vẻ thế, chen chân ngang đường, không có ác ý gì đâu. Tôn thượng đại nhân không chấp tiểu nhân, tin rằng sẽ không để bụng...”

Bạch Tử Họa thờ ơ liếc Sóc Phong một cái không nói gì, thù này không báo phi quân tử, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Sóc Phong bỗng thấy lưng mình lạnh toát.

Sênh Tiêu Mặc nhào lên: “Thằng nhóc chết tiệt này, đang yên đang lành bị người quậy tung lên, uống công ta khổ cực nuôi con nhóc này bao năm.”

Hoa Thiên Cốt nắm tay Sóc Phong, xúc động nói không nên lời, rốt cuộc cậu ấy đã về, nhanh hơn nàng dự tính rất nhiều. Giờ thì nàng không còn tiếc nuối gì nữa, ngoài Trúc Nhiễm...

“Tên thư sinh thối tha kia, người biết Lưu Hỏa là Sóc Phong từ lâu rồi phải không?” Sát Thiên Mạch lừ mắt hỏi, Đông Phương Úc Khanh nhún vai cười.

Tất cả mọi người đã quay về dáng vẻ vốn có, không khí cũng hòa thuận vui vẻ. Ma Nghiêm nhìn Sóc Phong trầm nghĩ, vụ cá cược này kết thúc như thế chưa hẳn đã không tốt, nếu người thắng cuối cùng là Đông Phương Úc Khanh hay là ai khác, dầu Tử Họa không nói, nhưng chắc chắn vẫn để bụng.

Sát Thiên Mạch bực mình giục: “Cá cũng cá xong rồi, người mau chữa mắt cho bé con đi.”

Đông Phương Úc Khanh gật đầu: “Dược đã điều chế

xong, chôn trong núi Âm Hỏa mười lăm năm là có thể mở. Nhưng phải châm cứu hỗ trợ nữa, ta rất bất tiện...”

Đông Phương Úc Khanh nói một nửa thì mọi người đều hiểu, châm cứu cần cởi quần áo.

“Để ta.” Bạch Tử Họa nói.

Đông Phương Úc Khanh gật đầu: “Bởi vì phải châm vào xương nên có thể hơi đau, Cốt Đầu phải cố chịu. Vậy đợi thêm mấy ngày nữa đã, ta sẽ báo từng vị trí châm cứu cho Tôn thượng.”

“Không được!” Hoa Thiên Cốt phản đối. “Đợi thêm hai tháng nữa!”

Mọi người khó hiểu: “Sao phải đợi thêm hai tháng?”

Hoa Thiên Cốt véo mặt mình, ảo não vùi đầu vào trong chăn: “Ta muốn giảm béo!”

Mọi người sững sốt rồi cùng phì cười. Bây giờ Hoa

Thiên Cốt vẫn mang dáng vẻ mập mạp lúc còn ở Hạ giới, đương nhiên là không chịu thoát áo cởi dây lưng trước mặt Bạch Tử Họa rồi.

“Tại huynh hết!” Hoa Thiên Cốt ném gối về phía Đông Phương Úc Khanh.

Đông Phương Úc Khanh ôm gối vào lòng, nụ cười có chút xót xa: “Đương nhiên phải để nàng béo thêm một tí thì mới nhận ra ai thật lòng ai giả dối chứ.”

“Hừ.” Hoa Thiên Cốt nhe răng với hắn. Thật ra lòng nàng cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều, vụ cá cược này cuối cùng cũng vượt qua an toàn, thậm chí đối với nàng mà nói còn xem như khá hoàn mỹ. Vừa không thay đổi tình cảm, vừa không để cho sư phụ thắng. Ai bảo lời nàng ra cá cược, nợ này nàng còn chưa tính xong đâu.

Thoáng chốc đã qua hai tháng, Hoa Thiên Cốt dốc toàn sức giảm béo, tuy Tiên giới có nhiều linh đan dược liệu, nhưng cường chế thay đổi bằng ngoại lực chung quy vẫn không tốt bằng vận động.

Hôm chằm cứu, Hoa Thiên Cốt có chút căng thẳng. Tắm xong lo nghĩ hồi lâu xem mình nên mặc gì thì đẹp, có điều dù sao đều phải cởi, vì thế chỉ quấn mảnh lụa trắng ở nơi quan trọng, choàng một bộ váy mỏng nửa trong suốt ở bên ngoài. Hoa Thiên Cốt mười sáu tuổi cũng coi như là trưởng thành, vóc người cũng cao hơn rất nhiều, bởi vì vẫn chưa giảm béo xong nên lại có vẻ đầy đặn tròn trĩnh.

Nàng dễ dàng tìm tới phòng y của Tuyệt Tình điện, tìm đập thành thạch.

“Tiểu Cốt, đóng cửa lại.”

Tiếng Bạch Tử Họa vọng từ trong ra, Hoa Thiên Cốt không nhin được nuốt nước miếng ừng ực.

Khắp nơi trong phong đều giăng lớp màn mỏng nhẹ bằng, lư hương ướm mùi dược thảo đặc biệt, mùi hương nồng nàn tới mức không thể nắm bắt.

Nàng bước vào một bước, nghe thấy Bạch Tử Họa nói: “Cẩn thận bậc thêm.” Hoa Thiên Cốt lại cố ý vấp ngã về phía trước.

Quả nhiên người hơi nghiêng đã lọt vào vòng ôm ấm áp quen thuộc.

“Tiểu Cốt.” Giọng người có chút không vui, tựa như đang trách cái tính bướng bỉnh của nàng.

Hoa Thiên Cốt ôm cổ Bạch Tử Họa, tới gần tai người thể thọt: “Sư phụ, ôm thiếp qua đi.”

Bạch Tử Họa hơi sững sốt, nhẹ nhàng ôm ngang lấy nàng, đặt trên ghế nằm.

Mái tóc dài của Hoa Thiên Cốt xoa bên vai, thân hình quyến rũ như ẩn như hiện. Đây là lần đầu tiên Bạch Tử Họa thấy nàng thể này, nhất thời đỏ mặt tía tai, sợ ảnh hưởng tới việc châm cứu nên xé một mảnh vải trắng bịt mắt mình lại.

Hoa Thiên Cốt buồn bã, đã là vợ chồng già cả rồi còn thẹn thùng cái gì nữa. Nàng nằm bò lên ghế không chịu cử động. Bạch Tử Họa đành tự tay lần mò tháo thắt lưng và cởi áo ngoài cho nàng.

Hoa Thiên Cốt nhìn đồng ngâm châm bên cạnh, cái dài cái ngắn, chừng hơn một trăm cái, lòng lạnh toát.

“Tiểu Cốt, đừng sợ.” Bạch Tử Họa thầm thì vỗ về, tay trái khẽ chạm vào gáy nàng, nháy mắt phần cột sống đã có ba châm.

Hoa Thiên Cốt đau tới run người, châm này không phải châm vào huyết vị trên thịt, mà là châm vào xương. Da đầu nàng đều rợn lên, cắn chặt răng không phát ra tiếng. Bàn tay lạnh lẽo của sư phụ như dòng nước mát gọi đi mọi đau đớn của nàng.

Nhận ra người bên dưới đang run rẩy, Bạch Tử Họa đau lòng nhíu mày.

“Còn chịu được không?”

Hoa Thiên Cốt cười: “Không sao, cứ châm đi, đến đỉnh Tiêu Hồn còn chịu được thì cái này là gì chứ.”

Bàn tay phía sau cứng lại, Hoa Thiên Cốt nhận ra mình lỡ mồm, vội vàng chuyển sang chuyện khác giục Bạch Tử

Họa mau châm.

Bạch Tử Họa nhớ tới hình ảnh máu me bê bết của Hoa Thiên Cốt trên trụ Tru Tiên, tay không kìm được khẽ run.

Biết mình làm càng nhanh thì nàng phải chịu càng ít đau, Bạch Tử Họa ép mình bình tĩnh lại, nhanh chóng châm thêm mấy kim.

Tuy rằng bịt mắt, không thấy được dáng vẻ đau đớn của Hoa Thiên Cốt, thậm chí còn không nghe tiếng kêu đau, nhưng cơ thể đầm mồ hôi cùng hơi thở dồn dập của nàng cũng khiến Bạch Tử Họa mất đi sự bình tĩnh thận trọng bình thường.

Châm xương xong, rút hết kim ra, nghỉ một lát rồi lại bắt đầu châm huyết, hai người đều thở phào. Bạch Tử Họa dịu dàng lau mồ hôi trên mặt và trên người Hoa Thiên Cốt, châm thêm lần nữa, vẻ mặt dần bình tĩnh.

Hoa Thiên Cốt ngày càng khó chịu, nàng không thấy đau như vừa nãy nữa, nhưng ngón tay lạnh lẽo kia cứ chạm vào chỗ nào trên người nàng đều khiến nàng rùng mình! Đã thế còn bảo nàng đừng động đậy! Người cứ thử

nằm yên cho nàng sờ xem!

Bạch Tử Họa không hiểu vì sao vừa nãy Hoa Thiên Cốt cắn răng không lên tiếng, giờ lại khẽ rên rĩ. Giọng nàng êm ái như sợi lông gãi lên tim hần, thật khiến người ta ngượng ngùng.

Châm xong mấy yếu huyết trên người Hoa Thiên Cốt, lại bắt đầu châm chân. Nàng càng khó chịu, đặc biệt là ở trong đùi non, nếu không biết tính của Bạch Tử Họa, nàng còn tưởng người đang cố ý dụ dỗ nàng.

Thù này không báo thù không làm người! Hoa Thiên Cốt nghiến răng thề trong bụng.

Cuối cùng đã châm xong phía sau, Bạch Tử Họa khẽ thở phào.

Sau một chén trà nhỏ, Hoa Thiên Cốt đang buồn ngủ, Bạch Tử Họa rút châm cho nàng. Hoa Thiên Cốt mệt mỏi trở mình, chuẩn bị châm huyết chính diện.

Mở mắt ra, cực kì kinh ngạc nhận ra mình đã nhìn thấy,

kinh mạch hầu như đã thông. Nàng vui mừng khôn tả, nhưng không lên tiếng, neho mắt nhìn Bạch Tử Họa tiếp tục châm cứu cho mình.

Bạch Tử Họa vốn sợ nhìn quá nhiều sẽ suy nghĩ miên man nên bịt kín mắt, như vậy mới có thể xem cơ thể của người mình yêu ngay trước mắt chỉ là một bệnh nhân bình thường mà châm kim, không ngờ nàng bị tẩm bổ nhiều quá rồi, đúng là càng ngày càng chẳng ra làm sao.

Tay trái tìm huyết, tay phải châm kim, châm xong bên xương quai xanh, đưa xuống dưới bất cần sờ phải ngực Hoa Thiên Cốt, lập tức rút về. Không ngờ bị Hoa Thiên Cốt đè lại, đặt lên ngực nàng. Nơi này đã khác trước kia, cảm giác mềm mại bồng khiến Bạch Tử Họa ngây người.

“Sư phụ, đau...” Hoa Thiên Cốt nén cười làm nũng, nhìn trán Bạch Tử Họa càng chảy nhiều mồ hôi.

“Tiểu Cốt, đừng lộn xộn...” Bạch Tử Họa hơi bối rối muốn rút tay lại, nhưng mu bàn tay lại bị Hoa Thiên Cốt đè lên, trông càng có vẻ nhân cơ hội xoa ngực nàng thêm mấy cái, mặt càng đỏ hơn.

“Sư phụ có cảm nhận được nhịp tim của thiếp không?”
Hoa Thiên Cốt tí thì phụt cười.

Bạch Tử Họa nghe nàng nói thế, cảm nhận được sự mềm mại dưới lòng bàn tay và tiếng tim đập dữ dội càng rõ hơn.

“Sư phụ, chàng ngượng.”

“Đừng lộn xộn, ta lỡ tay châm nhầm bây giờ.” Bạch Tử Họa ra sức rút tay về, lùi lại một bước, giọng điệu cực kì gượng gạo.

Ổn định tâm trạng, lại tiếp tục châm cứu.

Tay Hoa Thiên Cốt bị kim châm nên không thể lộn xộn được nữa, vui vẻ mở to mắt nhìn Bạch Tử Họa.

Có thể nhìn thấy diện mạo của người một lần nữa, thấy vẻ mặt ngượng ngùng ấy, nàng bỗng thấy vụ cá cược này cũng đáng.

Nửa canh giờ nữa trôi qua, cuối cùng cũng châm xong.

Bạch Tử Họa rút châm hỏi: “Tiểu Cốt, nhìn thấy chưa, có cảm giác gì không?”

“Cả người nóng bừng, giống như đang bị thiêu cháy ấy, sư phụ, giúp thiếp làm mát đi.”

Hoa Thiên Cốt ngồi dậy nhào vào trong lòng Bạch Tử Họa. Bạch Tử Họa ôm cơ thể để trần của nàng, lại thấy xấu hổ.”

“Mặc quần áo trước đã.”

“Không, thế này mới mát.”

Hoa Thiên Cốt áp tới gần mặt Bạch Tử Họa, khẽ hôn lên chóp mũi người.

“Sư phụ, thiếp có thể nhìn thấy rồi...”

Bạch Tử Họa nhếch miệng, nụ cười thoáng lướt qua.

“Chính chàng đã từng nói, thiếp mà nhìn thấy, thì sẽ...”

Cái miệng nhỏ nhắn đưa lên, Bạch Tử Họa hơi bối rối, muốn tháo mảnh vải trên mắt xuống lại bị Hoa Thiên Cốt cản, nàng muốn sư phụ thử cảm giác không nhìn thấy gì một lát. Hừ, lúc ở ngân hà không phải người hôn nàng bá đạo lắm à, thẹn thùng cái con khi!

Hoa Thiên Cốt khẽ hôn lên mắt người qua lớp vải trắng.

Bạch Tử Họa bỗng thấy bàn tay nhỏ bé xấu xa đang sờ khắp ngực và lưng mình, hơi thở nóng như lửa phả bên tai, sau đó nàng hôn lên vành tai, liếm cắn rồi lại mút. Đầu hắn nổ ầm, vươn tay ôm chặt Hoa Thiên Cốt vào lòng, trước mắt phủ cả một màu hồng đào.

Trước kia hắn không thân mật với Tiểu Cốt là vì sợ ảnh hưởng đến tu vi mà không thể chữa trị cho nàng. Nhưng giờ, đã không còn gì phải bận tâm nữa, vậy cứ thuận theo tự nhiên thôi.

Bạch Tử Họa hôn nồng nàn, chiếc lưới tao nhã luồn vào trong, mạnh mẽ lại uyển chuyển. Người Hoa Thiên Cốt bỗng mềm nhũn, bị Bạch Tử Họa từ từ đè xuống.

Đúng lúc này, môi Bạch Tử Họa bị cắn một cái thật mạnh, lấm tẩm vệt máu. Hoa Thiên Cốt khúc khích chui ra khỏi lòng hắn.

“Sư phụ lúc nào cũng nói, Tiểu Cốt còn bé, bé lắm! Dù gì bây giờ thiếp cũng nhìn thấy rồi, không cần chàng chăm sóc nữa, sau này tiếp tục chia phòng ngủ. Còn chuyện vẫn chưa làm xong, đợi hai năm nữa thiếp lớn lên một chút rồi nói sau!”

Ai bảo người đồng ý lấy nàng ra cá cược, còn dùng thủ đoạn hôn nàng để nàng ngơ ngẩn thích người nữa chứ. Nàng còn chưa hết giận đâu, nàng cũng biết quyến rũ người ta đấy, thấy nàng giỏi chưa, khó chịu thì tự nhin nhé! Ha ha ha!

Bạch Tử Họa bất đắc dĩ thở dài, kéo mảnh vải xuống, liếc nàng một cái.

“Hai năm?”

Không biết tiểu quỷ nào háo sắc ngày nào cũng bò lên người hăn thừa nước đục thả câu, ăn đậu phụ của hăn?

Hoa Thiên Cốt thấy ánh mắt khinh bỉ của Bạch Tử Họa thì bị đả kích gấp bội, điên tiết nắm chặt tay: “Hừ, đừng coi thường thiếp! Không tin chúng ta cá đi, chắc chắn thiếp nhịn được tới hai năm sau mới ăn sạch chàng! Cứ đợi đấy!”

Hoa Thiên Cốt làm mặt quỷ, khoác thêm áo rồi sung sức chạy ra ngoài, Bạch Tử Họa không biết làm sao, dờ khóc dờ cười thở dài thườn thượt.

Cược hai năm? Xem ra chắc tiểu quỷ này nghiện cá cược rồi?

Không phải hăn quá tự tin sức hấp dẫn của mình, mà là ý chí của kẻ kia thật sự quá kém. Và lại, chẳng lẽ hăn không thể ăn sạch nàng được sao?

Vụ cá cược này, nàng thua chắc rồi!

Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác,
hãy truy cập: <http://www.luv-ebook.com>